

Giới thiệu Gian Phu Của Kiều Thê

Gian Phu Của Kiều Thê, truyện ngôn tình cổ đại của tác giả Bất Quan Phong Nguyệt là câu chuyện tình có cảm xúc mãnh liệt có cốt truyện hấp dẫn.

Các nhân vật chính Lô Uyển Chi và Tô Việt, hai người yêu nhau một cách vụng trộm, họ bất chấp để đến với nhau.

Hai người có thể bên nhau mãi mãi, liệu họ có bị phát hiện, mối tình oan trái này có thể được bao lâu nữa??

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thuyết phục

Một miếng vụn vá trên chỗ vá của đế chiếc giày vải đang bay về phía người đang mở miệng nói chuyện Tô Việt, ngay sau đó là giọng nói sang sảng gào to: "Người cái thằng nhóc xấu xa, lão nương nói mà người không nghe sao? Ta nói không thể cưới đứa cầm điếu kia!" - Một người mặc chiếc áo bóng loáng màu lam rộng nách với vẻ mặt phẫn nộ, vén búi tóc đơn giản Vương thị lớn tiếng giận dữ quát, bên tai còn có mấy gốc tóc hoa râm theo sự tức giận phập phồng của bà mà nhẹ nhàng lay động cùng những cơn gió bắc lạnh mùa đông.

Nhà chỉ có bốn vách tường, trong phòng chính có hai người, một là Vương thị đang nổi giận đùng đùng, người còn lại đang đứng trước mặt bà với khoảng cách hai bước chân là đứa con trai của bà - Tô Việt.

"Nương, Uyển Chi không cầm điếu, chỉ không thích nói chuyện, coi người nói nhiều lời khó nghe kia!" Tô Việt hiển nhiên đã được quen dần với công phu sư tử hồng của mẹ già, không trốn không tránh, vẫn đứng vững vàng gót chân như cũ, kéo ra vấn đề trọng tâm của câu nói của mẹ mình.

"Lô Uyển Chi đó ba bàn tay đánh không ra cái rắm, bọn họ tới thôn chúng ta 15 năm, ta thật sự chưa từng nghe nàng ta nói một chữ, người nói nàng ta không phải cầm điếu, ai tin?" - Vương thị nhìn đứa con trai không để tâm tới hành động của bà, nhin không được quay trở lại ngồi trên chiếc ghế dựa, đây là chiếc ghế duy nhất có lưng ghế được chạm hình cung xoắn ốc được để lại từ thời ông nội Tô Việt, lấy tay vỗ trán.

Bà hiện giờ chỉ hận trên đời này không có thuốc hồi hận, hai vợ chồng bà sinh được một nam, sau khi sinh thêm bốn đứa con gái mới có được đứa con trai bảo bối này, thương yêu chiều chuộng đến tận tim gan, chưa từng nghĩ lại hại con trai bọn họ.

Vỗ trán trầm tư, Vương thị ngẩng đầu nhìn căn nhà trống trải, không nói gì chỉ biết thở dài, nhớ ngày trước, nhà bà trong thôn xóm cũng được coi là một trong hai gia đình khá giả, nhưng hôm cũng xếp số một số hai, chẳng qua là thuộc dạng nghèo túng. Nói cho cùng, đều do chính mình nuôi dưỡng đứa con phá sản này, ăn nhậu, đàn điểm, cờ bạc nó chiếm luôn hai cái trước, cả ngày lên trần trên cùng với mấy đứa bạn xấu ăn chơi phung phí, tiêu hết tiền để dành của tiền tiết kiệm trong nhà còn chưa nói, lại còn đồ cưới hỏi bấy giờ cũng bị gạt mất, chỉ còn lại ba mẩu đất trong tay, may mà chồng bà uy hiếp dọa chặt chân nó mới có thể giữ được.

Cũng may là đứa con cả trong nhà sau khi thành thân ra ở riêng, tuy rằng hai vợ chồng già lo lắng con trai với bọn họ ở cùng nhà, không muốn liên lụy đứa con cả cái gì. Nhưng mà không biết hai năm qua con trai đã trải qua chuyện gì, thay đổi phương thức ép buộc, nhanh chóng ra sức giày vò bản thân lẫn xương cốt của hai ông bà già này.

Vương thị trong lòng lại thở dài, giấu lại ít nhất con trai không lên trần trên đi Xuân Phương viên hay đồ phùng kia, bằng không xương cốt của hai ông bà già lom khom phòng chừng đã sớm chôn trong phần mộ của tổ tiên Tô gia ở đầu thôn Bắc rồi, nếu vậy, ở âm tào địa phủ phu thê bọn họ sẽ không dám đối mặt với liệt tổ liệt tông Tô gia. Chỉ một đứa con trai tại sao lại bị hai vợ chồng già dạy thành cái bộ dạng thế này.

Mà đứng đối diện Vương thị, Tô Việt, sau hồi lâu không thấy nương phản ứng, nhin không được ngẩng đầu liếc mắt nhìn, lại nhìn thấy trên mặt nương lúc sáng lúc tối, chợt bị thương, chợt hồi hận biểu tình thay đổi như con hát trên sân khấu, biết bà nhất định là nghĩ đến chuyện khác. Nhin không được hăng cổ, trầm giọng nói, "Nương, người không nói lời nào con coi như người đã đồng ý. Vậy ngày khác người với bà mới đi nhà nàng ấy cầu hôn thôi".

"Thối lắm, ta khi nào đã đồng ý, muốn ta đồng ý? Không bao giờ! Trừ khi ta chết!" Vương thị kiên định gạt bỏ.

"Nương! Người tại sao không đồng ý cửa hôn sự này của con? Đại cô nương nhà Lô gia đã làm gì nương nào?" Tô Việt nhìn nương nhà mình mà ra sức suy nghĩ, khuyên can mãi vẫn chưa đồng ý, hẳn có chút nóng nảy, hơi lên giọng.

"Người cái thằng nhãi này, đại cô nương Lô gia lớn hơn người một tuổi, điềm xấu! Mà người xem trọng địa vị của cô nương ta sao? Khuê nữ nhà Lô gia được vợ chồng già bên đó nuông chiều, ngoại trừ có thể giặt mấy bộ quần áo thì có thể làm gì? Người lại là đứa không có việc làm, lại cưới một đại cô nương về cho người, ta và cha người làm sao có thể yên tâm?" Vương thị lần này từ ghế dựa đứng lên, nắm lấy cái khăn lau bên góc bàn bên cạnh, quay mặt phập lên người thằng con bên cạnh.

Tô Việt cũng không trốn, liên tiếp bị đánh vẫn còn cứng rắn nói, "Nương, con là một đại nam nhân chẳng lẽ còn để một cô nương nuôi sống hay sao, con có tay có chân có năng lực làm việc".

"Người còn có mặt mũi nói người có thể làm việc, chính người nói xem từ Tết đến giờ người đã từng ra đồng chưa? Đất nhà chúng ta ở đâu không chừng người cũng quên mất?" Vương thị cầm khăn lau đi mệt mỏi, đỡ thất lưng ngồi xuống, ngoài miệng còn không quên thờ phỉ phò mắng con trai.

"Nương, đó là do hai năm qua con hồ đồ, về sau không còn như vậy nữa, sẽ thay đổi", Tô Việt nhìn nọt cười nói. Sau đó còn không quên đi đến đâm lưng cho lão nương của mình.

"Người cưới vợ thật sự có thể không đi trấn trên ăn chơi với đám bạn xấu kia?" Vương thị cau mày nghi hoặc hỏi hần.

"Nương, người yên tâm, về sau có vợ béo ở nhà, con nào có tâm tư ra ngoài chơi, tuyệt đối sẽ coi giữ vợ không ra khỏi cửa!" Tô Việt không biết xấu hổ nói.

Vương thị trợn mắt oán trách nhìn con, "Nói chuyện không có mặt mũi gì hết, nhìn xem người đã học được cái gì từ mấy người bên ngoài, đều đã mười bảy tuổi mà giống hết như đứa trẻ!".

Nói xong bà được Tô Việt nâng lên ngồi xuống ghế dựa, nhưng bà vẫn phản đối, "Người quyết định cuộc sống tốt đẹp như vậy là chuyện tốt, Tô gia chúng ta trong thôn cũng được xem là gia đình có tiếng là uy tín, hà tất phải đi cầu hôn đại cô nương Lô gia, mỗi hôn sự đầu tiên của nàng ta là Phụng Đại của Phụng gia trang, mới vừa định hôn xong thì người nọ bị lừa đá chết, nàng ta có mệnh khắc phu, cái này cũng là điều nương lo lắng nhất!"

"Nương, người nói lời này không đúng, bọn họ còn chưa gả cưới, tên tiểu tử Phụng gia căn bản chưa từng làm chồng của Uyển Chi dù chỉ nửa buổi, tại sao nói là khắc phu?", Tô Việt vừa nghe nương bô nhọ như vậy trong lòng suy nghĩ, tay không tiếp tục đâm lưng mà vai cũng không xoa bóp, giọng kháng nghị còn cao hơn lúc rồi.

"Vậy thì cứ cho là nàng ta không khắc phu, nhưng nàng ta đúng là hơn con một tuổi, đều nói là nữ nhi lớn lên ba năm đầu ôm kim chỉ, nữ nhi lớn nhất, không cưới hỏi. Ta thấy Nhị cô nương Lô gia cũng không tệ, so với con nhỏ hơn một tuổi, đáng người nhanh nhẹn, ta còn thường xuyên thấy con bé ra đồng làm việc, là người có thể giúp quản lý tốt gia đình, không bằng chúng ta nhờ bà mối đi làm mai cho Nhị cô nương Lô gia đi?", Vương thị đột nhiên nhớ tới Lô Hà Hoa của Lô gia, không gặp con bé ở ngoài ruộng khom lưng làm việc thì ở nhà thêu thùa may vá kiếm sống.

"Con mới không cần Lô Hà Hoa, nàng ta quá lỗ mãng, nương không nhớ trước đây khi nàng ta mới tới đây sao, hôm nay thì kéo ngôi nhà, ngày mai thì treo cây tìm tổ chim. Nếu vào nhà chúng ta, con xem chúng ta không quản được đâu", Tô Việt vội vàng lắc đầu bắt đầu phản đối.

Nói xong lại nhìn không được nói thêm hai câu, "Mà bộ dáng Lô Hà Hoa cao lớn thô kệch, không có điểm nào của nữ nhân, làm gì xinh đẹp như Lô Uyển Chi!"

Vương thị vừa nghe con tức trong lồng ngực bắt đầu nổi lên, bàn tay quơ chưa chạm đến cái giẻ lau đã chạy tới Tô Việt la hét, "Người không sống chắc, bộ dạng đẹp mắt có thể ăn uống được sao?"

Lần này Tô Việt nhảy tránh qua, thờ phỉ phò chạy đến cửa ngồi xổm cạnh cánh cửa, hai tay khoanh tròn trước ngực, cúi đầu hồi lâu không hé răng, còn nghe thấy Vương thị bên kia cãi nhãi Lô Uyển Chi không tốt cái gì, con trai mình nuôi lớn gian nan thế nào, Tô Việt bắt hiểu ra sao.

Tô Việt không kiên nhẫn nghe, mạnh mẽ đứng lên rầu rĩ nói với Vương thị, "Nương, hôm nay nếu nương không đồng ý chuyện này của con, con sẽ lập tức lên trấn trên tìm bạn bè, không quay trở lại nữa!", Nói xong lập tức đi vào gian phòng chính giữa phía Tây của hần thu dọn hành lý.

Vương thị đi theo hần vào gian phòng chính giữa phía Tây, thấy hần định đi thật, nhìn không được có chút sợ hãi, chủ yếu nghĩ nếu hần đi chuyến này không biết sẽ tiêu xài thêm bao nhiêu bạc nữa. Khi trở về không chừng bị lão gia đánh nặng tay một trận.

Đề nén âm thanh, Vương thị ảm giọng khuyên nhủ, "A Việt không phải nương không thích đại cô nương Lô gia, con xem đáng người nàng ta gầy thế kia, vừa thấy là biết không mẫn đảm, người ta có ba cái bất hiểu, không có con là tội lớn nhất! Nhưng mà con nhìn lại Nhị cô nương Lô gia xem, mông lớn lại rộng, vừa thấy là biết sinh đẻ tốt. Dù sao cả hai đều là người Lô gia, chúng ta đi nói Nhị cô nương cũng như nhau thôi".

"Nương, cưới vợ cũng không phải chỉ vì con cái đời sau, thêm nữa đại ca đều đã có con nối dõi, hai người đã có cháu trai, haiz, con không nói với nương nữa, bây giờ ra ngoài!" Tô Việt nói xong nhét mấy bộ y phục trong bọc, xách lên muốn bước chân ra cửa.

Vương thị vừa thấy thì biết lần này đứa nhỏ này sẽ làm thật, bà vội vàng túm lấy tay hần kéo, lôi kéo không buông, "Tiểu tử tông của ta ời, con nếu thực muốn đi ra ngoài, cha con trở về rồi còn không chặt đứt chân của con sao, con từ từ, nương đồng ý, nương đồng ý còn không được sao?"

Tô Việt nghe bà nói đồng ý, vội vàng đem bọc quần áo ném lên giường, trở tay đỡ cánh tay Vương thị, cười ân cần nói, "Vẫn là nương tốt, con biết là nương hiểu rõ con nhất mà!".

Thờ dãi, Vương thị được Tô Việt nâng về phòng chính, đặt mông ngồi trên ghế thượng do dự hồi lâu.

Mặc kệ mẫu thân mày cau mặt ủ như thế nào, Tô Việt vẫn độc thoại liên hồi, "Nương, người nghĩ xem, hai lão gia của Lô gia nương chiều Lô Uyển Chi như vậy, tương lai đồ cưới của nàng nhất định sẽ không ít đâu, nói cho cùng thì cũng là nhà chúng ta chiếm tiện nghi người ta. Người nếu đồng ý, bây giờ con lập tức đi tìm Lý thăm, để cho thăm ấy hôm nay đi đến Lô gia cầu hôn".

Vương thị gọi Tô Việt đang hứng thú bùng bùng chuẩn bị ra ngoài trở lại, "A Việt, con trở lại trước đã! Con xem trời hôm nay sắp tối rồi, Lý thăm của con không thể nào bỏ lại chuyện cơm nước, sáng sớm ngày mai để bà ấy tới cũng không muộn".

Sợ mẫu thân đổi ý, Tô Việt tiếp tục đi ra ngoài, vừa đi vừa quay đầu nói với Vương thị, "Nương, con trước tiên đi nói với Lý thăm một tiếng, mời thăm

ấy buổi trưa ngày mai tới nhà chúng ta". Nói xong sợ Vương thị từ phía sau gọi hắt trở lại, vội vàng chạy ra khỏi hàng rào trước cửa nhà.

Cùng sống chung trong một thôn nhưng chỉ gặp mặt hai lần, nghe hàng xóm nói cô nương kia cho đến bây giờ chưa từng ra đồng, chỉ thích giặt giũ y phục hoặc làm việc vặt trong nhà, trong thôn nữ nhi không ra đồng rất ít. Những bé gái khác chừng mười tuổi có thể thuê thừa mướn và đem bán kiếm tiền, trợ giúp chi phí trong nhà. Mười hai mười ba tuổi, ở thời điểm thu hoạch vụ mùa đều phải giúp đỡ phụ mẫu ra đồng làm việc, mà Lô gia có tới sáu mẫu đất, trong thôn xóm cũng được xem là hộ gia đình trung bình, nhưng gia đình họ có cô con gái thứ hai cùng con trai ngẫu nhiên sẽ theo cha mẹ ra đồng phụ việc, đại tiểu thu Lô gia được chiều chuộng là chuyện mọi người trong thôn đều biết, cho nên người đến cầu hôn cô nương ta không nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đồng ý

Bởi vì vụ mùa mới thu hoạch xong, người trong thôn phần lớn đều vội vàng dọn dẹp sân vườn hoặc xây nhà cửa, thế nên khi trời khuất bóng, cha Tô Việt sau một ngày vất vả làm thợ sửa gạch ngói, mệt mỏi cả ngày trở về nhà cơm nước xong, mới vừa nằm xuống đã nghe vợ nói về chuyện hôn sự của con trai nhà mình, trong lòng ông thật buồn phiền.

"Cầu hôn? Hai năm qua chúng ta nhắc tới không tới mười cũng có năm sáu cô nương nhà người ta với nó, người ta chường mắt nó thì biết làm sao, ta thấy thôi cứ để lão già khom này liều mạng kiếm chút tiền bạc để làm chỗ dựa cho hân, tới thời điểm cầu hôn thì dễ dàng hơn một chút", Cha Tô Việt Tô Căn bắt đầu nói, đối với đứa con trai này ông rất nhức đầu.

Tô Căn và Vương thị thật ra đều mới bước tới tuổi bốn mươi, thế nhưng trải qua hai năm vừa rồi, vì chuyện của đứa con trai này mà buồn bạc trắng không biết bao nhiêu là tóc. Đứa con cả ở riêng, cũng chứng kiến hai năm âm ỉ của đứa nhỏ này, rõ ràng không muốn liên lụy gì với nhà lão, ngoài trừ mấy ngày lễ Tết sẽ ghé thăm một chuyến, còn ngày thường đứa con lớn này cũng không tới, còn con dâu cả thấy gia đình già này có ba miệng ăn coi như người dưng, chỉ sợ bọn họ vay mượn tiền của nàng ta.

Nhìn thấy Tô Căn này cau lo âu nhăn nhó, Vương thị lập tức nói nhỏ với ông chuyện xảy ra buổi trưa hôm nay, đem mỗi lời nói, hành động của Tô Việt miêu tả cực kỳ tỉ mỉ, cuối cùng lại chốt thêm đánh giá của chính bà, "Ông này, ta thấy lần này A Việt quả thật rất quyết tâm, ông đoán xem con nó sau khi cưới vợ về có thể trưởng thành, thấy con thật sự đề tâm tới đại cô nương Lô gia, tuy là ta bắt mẫn con dâu Lô Uyển Chi này nhưng mà hiện giờ không có cách nào, dù sao như vậy so với để cho thằng nhãi kia ra ngoài lêu lổng đề người ta tới cửa đòi nợ thì vẫn tốt hơn. Nay mai chúng ta đi nhờ Lý thăm tới Lô gia cầu hôn, ông thấy thế nào?"

Tô Căn cẩn thận nghe vợ già nói thờ dãi, "Nương nó chỉ cảm thấy con trai mình tốt, đại cô nương Lô gia ở trong thôn xóm thật sự có tiếng được nuông chiều, bà cho rằng khi chúng ta đi cầu hôn, nhà họ sẽ đồng ý hay sao?"

"Bọn họ có gì mà không muốn, Lô Uyển Chi đã mười tám tuổi rồi, ta bỏ qua vài người tuổi nhỏ hơn, có người nguyện ý muốn nàng ta đã tốt rồi!" Vương thị bắt mẫn than thở.

"Bà cũng không nhìn xem đứa con chính mình có cái đức hạnh gì, ăn nhậu điếm cờ bạc năm cái đều có đủ, ta mà có con gái như vậy cũng không đồng ý gả cho người như nó", Tô Căn nhớ tới đứa con trai nhà mình thì phát bực, lại trách cứ, "Nói tới cũng do bà nuông chiều mà ra, ban đầu nếu bà không trộm tiền đưa cho nó, nó làm sao dính vào mấy cái tính hư hỏng này".

"Chuyện quá khứ ông còn lôi ra làm gì, hiện tại chúng ta đang nói chuyện hôn sự của con trai!" Vương thị bị chọc tới chỗ đau nhin không được cao giọng quát.

"Tốt, chúng ta không đề cập tới chuyện trước đây. Thì nói tới chuyện ngày hôm qua, không phải hân đi trộm gà nhà lão Lưu sao? Xế chiều hôm nay ta đi làm bị lão Lưu giảm tiền công một số, ngày mai vẫn phải bồi thường lão thêm một xâu tiền! Bà nói xem, người ta nuôi con như thế nào mà thi được tú tài, người thì làm tiên sinh thu chi cho nhà giàu, con trai nhà chúng ta cả ngày chỉ biết trộm cắp ham ăn. Haiz! Lô gia bên kia không chừng sẽ không đồng ý cửa hôn sự này", lão Tô lại lắc đầu thờ dãi.

"Bọn họ không đồng ý là tốt nhất, ta còn chường mắt cái gì mà đại tiểu thư sống không biết làm việc. Cũng làm cho A Việt hết hy vọng", Vương thị tức giận nói.

Nói xong mấy lời này, bà đột nhiên nhớ tới chính bà còn có đứa con cả, "Thằng cả nhà chúng ta ở trần trên chằng phải cũng là người làm thu chi cho tiệm gạo sao, dù sao chuyện này cũng có khả năng!"

Kỳ thật Vương thị biết đứa con cả từ khi cưới vợ trên cơ bản đã quên hai ông bà già này, quanh năm suốt tháng số lần đứa con này quay trở lại nhà chỉ đếm đủ trên một bàn tay. Trong lòng bà trăm ngàn lần không muốn mối hôn sự này, dù sao đứa con của mình cần quấy hay hỗn tạp cũng là đứa con mình nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, cưới một con dâu không biết làm việc, người chịu khổ vẫn là con mình.

"Haiz! Trước hết đừng nói như vậy, bà không phải vừa nói con đã đi nhờ Lý thăm trưa mai tới nhà chúng ta sao, thằng nhãi không làm người ta bớt lo gì cả, hôm nay trước khi nó đi nhờ người ta bà có dặn dò gì thêm không? Ta đi làm trở về, trên đường vừa đúng lúc gặp ông già nhà Lý thăm, ông ta đã nói cho ta biết, tên nhóc kia khi cúi đầu nhờ vả đã dùng lời ngon tiếng ngọt với Lý thăm. Chuyện con nó yêu cầu cưới đại cô nương Lô gia đã sớm nói cho họ

rồi, nay mai không chừng toàn bộ già trẻ đàn ông trong thôn đều biết chuyện này. Sáng mai chỉ có thể ủy thác Lý thăm đi Lô gia cầu hôn thôi!", Tô Căn càng nghĩ càng giận, thằng con không bớt việc, cuối cùng không ngừng mắng gia môn bất hạnh sinh ra thằng con bất hiếu, bằng tuổi ông nhà người ta ở cái tuổi này đã có niềm vui tuổi già với con cháu, mà bọn họ vẫn vì con chạy ngược chạy xuôi.

"Thằng con kia! Một bên ta vừa mở miệng đồng ý, hắn đã như con thỏ chạy nhanh tìm Lý thăm, thì ra hắn đã rắp tâm chuyện này từ sớm. Haiz! ông già này, bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể xin người ta đi cầu hôn thôi", Vương thị nổi cáu xong chỉ có thể thở dài, cùng Tô Căn thương lượng chuyện cầu hôn Lô gia vào ngày mai.

Hai vợ chồng già thương lượng hơn nửa đêm mới quyết định ngày mai nói chi tiết với bà mối Lý thăm, mục đích rất đơn giản, cửa hôn sự này nhất định phải thành công, bất luận là tiêu hết bao nhiêu tiền sính lễ, bất kể nói bao nhiêu lời hay ý đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, người đẹp hết thời vẫn còn ăn mặc trang điểm lộng lẫy Lý thăm ăn xong điểm tâm rất vui vẻ đi tới Tô gia.

Khi bà đến, ba người Tô gia còn đang ăn cơm, khó có được ngày hôm nay Tô Việt không ngủ nướng, từ sớm đã thức dậy giúp đỡ Vương thị nhóm lửa vo gạo.

Vợ chồng già Tô gia nhìn thấy đứa con chịu khó thế này, đều lắc đầu, xem ra cửa hôn sự này bọn họ thật sự phải chấp nhận thôi, trong lòng hai người cùng nghĩ, nếu con trai mình sau khi thành thân rồi vẫn thế này thì đã cảm ơn Bồ Tát, cảm tạ tổ tiên lắm rồi.

Vương thị nhìn thấy Lý thăm đến nhà, vội vàng khách khí mời bà vào nhà, lại hỏi bà đã ăn cơm chưa, khách khí làm bà thấy hơi muốn ăn lần nữa nhưng khi Lý thị lờm một cái lên bàn cơm đầy cháo và dưa muối của bọn họ thì vội vàng lắc đầu nói không cần, bảo bọn họ ăn trước, bà chờ ở phòng chính là được.

Bởi vì có việc nên hai ông bà Tô vội vàng húp sùm sụp cháo trong chén, mà Tô Việt từ khi Lý thăm vào cửa trong tích tắc rướn cao cổ ngóng trông, giống như chờ đợi như thế có thể ngóng ra một người con dâu vậy.

Tô Căn sau khi ăn xong đặt mạnh chén đĩa xuống bàn, trừng mắt nhìn Tô Việt nói, "Ngày mai mày bắt đầu đi với tao đi chọn bùa, cả ngày sống cái gì cũng không làm là thế nào?", Nói xong không đợi hắn trả lời đã đứng dậy cầm chén đĩa của ông đi mất.

Tô Việt lần này phá lệ không từ chối không đi, mà sáng khoái đồng ý. Sau đó Vương thị cũng com nước xong, hắn vội vàng nói tự hắn sẽ thu dọn để Vương thị tới nói chuyện với Lý thăm.

Vương thị lắc đầu, người ta đều nói con gái lớn không thể giữ trong nhà, thằng con trai lớn này cũng giống y hệt như vậy. Bà vào phòng với Lý thăm trước hỏi một số chuyện nhà, chỉ hỏi mấy câu đơn giản như đứa nhỏ đi ngủ đêm qua lại đái dầm, đàn ông nhà nào đi ra ngoài đánh bạc.

Lý thị thấy Vương thị không đá động gì tới chuyện hôn sự của Tô Việt, trong lòng vì muốn 20 mươi đồng tạ lễ nên vẫn để tự chính bà nói ra.

"Tẩu này, A Việt nhà tẩu hôm qua tìm ta nói, nói là ngày hôm nay tới nhà tẩu, có việc muốn tìm ta? Không phải nói A Việt nhìn tới cô nương nhà kia để ta đi làm mối sao?", Lý thị đã sớm biết chuyện tình này, nhưng mà chủ nhà chậm chạp không chịu mở miệng, bà cũng không chủ động nói quá tí ni.

"Thầm nó, thầm đúng là liệu sự như thần, để thầm nói đúng rồi, thằng nhóc xấu xa nhà ta, miệng không biết giữ kẽ, ta nghĩ chắc nó đã nói sơ lược vài câu với thầm. Nếu không phải hôm qua thằng nhóc khóc lóc kêu la thì ta cũng không thể không mời thầm giúp ta đi cầu hôn, đó là đại cô nương Lô gia của thôn Bắc Đầu", Vương thị không nặn không nhặn nói.

"Đại cô nương Lô gia đúng là người khéo léo, diện mạo thì không cần phải nói, trong thôn chúng ta cũng coi như không đứng nhất cũng thứ nhì, mà còn dịu dàng lễ phép lịch sự", Lý thị sớm thấy mấy năm nay cô nương này cũng có học vài năm thi thư, không phải vậy thì cũng đáp ứng việc cầu hôn khó thành này.

"Nàng ta quá yên tĩnh, còn nghe người ta nói nàng ta là người cầm điếu? Thầm nó à, thầm nói có phải thật sự cầm điếu không?", Vương thị lo lắng hỏi, bà thật sự chưa từng nghe Lô Uyển Chi nói chuyện.

"Nói vậy, đại cô nương Lô gia chỉ là không thích nói chuyện, sao có thể nói là cầm điếu, tẩu đi thôn Bắc Đầu hỏi thăm một lượt xem thì biết, có thể không ít người nghe nàng ta mở miệng. Hôn nữa, cưới một con dâu ít nói, về sau không những ít cãi vã tranh chấp với mẹ chồng, mà nếu như con dâu tẩu muốn tranh cãi thì nàng ta sao có thể là đối thủ của tẩu", Lý thăm biết bà thích hạ thấp người khác xuống cực thấp mà tăng bốc con mình rất cao mà nói, nhưng bà cũng cần phải vì cô nương nhà người ta nói tốt mấy câu, không thế thì việc hôn sự này không thành, nếu vậy tiền biếu của chính bà còn phải ngâm nước nóng rồi.

"Lô gia kia trước đây ta cũng chưa từng tiếp xúc, càng không biết tình huống trong nhà đó thế nào?" Vương thị hỏi thăm.

Kỳ thật ngày hôm qua Tô Việt chân trước vừa bước ra khỏi cửa, sau lưng bà đã đi hỏi thăm Lô gia, hận không thể đem chín đời tổ tông người ta thăm hỏi mấy lần.

"Vợ chồng Lô gia có ba người con, hai nữ, một nam, hai khuê nữ năm nay ở độ tuổi xinh tươi rục rịch, đứa con trai mười hai tuổi, nhân khẩu có vẻ đơn giản, và mọi người đều sống chung rất vui vẻ. Hôm qua, khi A Việt qua nhà ta nói xong, ta còn tự mình đi khắp thôn hỏi thăm, tẩu yên tâm, nhân phẩm nhà người ta tuyệt đối không có vấn đề", Lý thị vỗ ngực đảm bảo.

Thật ra bà còn chưa nói một chuyện, nhị cô nương Lô gia cũng nghe tới chuyện này, hôm nay trời còn chưa sáng đã tới tìm gặp tận mặt bà, nhờ bà bất kể dùng cách nào cũng phải thúc đẩy chuyện chung thân này, lại còn đưa cho bà mấy đồng tiền.

Tuy vậy Lý thị vẫn buồn bực một lúc, tự hỏi vì sao nhị cô nương lại quan tâm tới việc hôn sự của tỷ tỷ mình như vậy, lúc sau ngẫm lại, không chừng là chỉ là do tỷ muội tình thâm, nên không tìm hiểu sâu xa.

Nhìn thấy Vương thị còn đang do dự, Lý thị chêm thêm tí lửa, "Tẩu, tuy Lô gia bề ngoài nói là có vài mẫu ruộng, nhưng mà tẩu cũng biết họ là gia đình ngoại lai (chuyên đến từ bên ngoài), mặc dù nói bọn họ không muốn quay trở ra ngoài nên mới tới nơi khi họ cò gáy này, nhưng mà tẩu nghĩ xem, có nhà nào từ bên ngoài tới không có tiền dự trữ không, mà theo loại cứng chiều này của Lô gia đối với Đại cô nương, tương lai nàng ta xuất giá đồ cưới còn không bỏ thêm chút ít sao, nói ra cũng là A Việt nhà tẩu tốt phúc!"

"Chúng ta không phải loại người dựa vào đồ cưới nhà con dâu sống qua ngày, người nhà chúng ta ai cũng có tay có chân, chỉ thiếu mỗi tiền bạc", Vương thị khinh thường nói.

"Tẩu, tẩu nói có lý, nhưng mà nhà gái muốn tặng của hồi môn nhiều tiền tài đối với chúng ta cũng không có chỗ hại, huống hồ nhà vợ A Việt có tiền, tương lai còn có chỗ dựa, mà nghe nói đứa con trai Lô gia đang học, không chừng về sau có thể qua thi cử đoạt được tú tài cử nhân trở về, đứa nhỏ này có tiền đồ, còn có thể không làm nền giúp tỷ tỷ mình hay sao", Lý thị liên tiếp liệt kê đủ loại chỗ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Từ chối khéo

Vương thị theo lời chồng nói tới qua đã đồng ý, hôm nay trước mặt Lý thị làm bộ làm tịch đơn giản là muốn đến khi họ cầu hôn bà ấy sẽ nói cho Lô gia biết thái độ của bà, đến lúc hồi sinh lễ không bị sự từ ngoại.

"Còn nữa Lô gia kia là gia đình ngoại lai, cũng không có gia tộc làm chỗ dựa, sau này A Việt của chúng ta ở cùng thôn, còn không phải giống như nhĩ tử ruột trong nhà họ? Mọi người cùng một thôn, Lô gia bọn họ chẳng khác nào chọn con rể", Vương thị nhớ lại thái độ của thằng con bà từ hôm qua cho đến hôm nay hoàn toàn thay đổi 180 độ, về sau con dâu vào cửa, còn không phải giống như Đại lão gia hay sao, con dâu kêu đi hướng Đông, đừng nói là hướng Tây, dù là Bắc hay Nam hấn cũng không dám đi.

"Cái này phải xem sau khi con dâu vào cửa mẹ chồng dạy dỗ như thế nào, lại nói tiếp, cô nương Lô gia tuy có hơi được chiều chuộng, nhưng mà nghe nói tính tình tốt, về sau vào cửa Tô gia của tẩu, muốn đánh mắng như thế nào còn không phải do tẩu định đoạt hay sao!", Lý thị lại châm ngòi thổi gió.

Vương thị nghe nói giống hệt như suy nghĩ của bà, không nhịn được nở nụ cười, oán trách nói, "Nghe thăm nói này, ta chẳng lẽ là cái loại mẹ chồng độc ác hay sao?", tuy vậy trong lòng bà cũng thấy thoải mái đôi chút.

"Ta không nói mấy chuyện này nữa, trở lại chuyện chốc nữa tới Lô gia cầu hôn", Vương thị đề nghị trở lại chuyện chính.

Chỉ chờ những lời này, Lý thị nghe xong nở nụ cười, "Tẩu tử, hôm nay đi Lô gia, nói cách khác, đi nói chuyện của hai đứa nhỏ, qua đó chờ xem thái độ của Lô gia đối với cửa hôn sự này thế nào".

"Bọn họ còn có thể có thái độ gì, đã là cô nương mười tám lữ thì, có người muốn là tốt lắm rồi, chẳng lẽ có lý do không đồng ý", Vương thị nhin không được than thở.

"Tẩu tử, A Việt của chúng ta đáng về tuần tú lịch sự, trừ bỏ hai năm kia có chút phóng túng, nhưng mà hấn không phải là một đứa trẻ hư, một đứa con hư biết quay đầu là điều đáng quý", Bà cũng không dám nói tới qua bà nhận hối lộ nửa con gà Tô Việt đem tới, xem ra cửa hôn sự này chính bà cần phải cố gắng hết sức đẩy mạnh, nếu không thì đã ăn gà, còn nhận tiền của nhị cô nương, chẳng phải là bà quá không biết xấu hổ hay không.

"Đúng vậy, thậm chí nó nói đúng, A Việt nhà chúng ta hai năm qua có hơi lộn xộn, nhưng mà trước kia vẫn là một đứa bé ngoan", Vương thị thấy có người khen ngợi con mình, cũng cao hứng hơn, buột miệng khen ngợi vài câu.

Đứng ngoài cửa nghe hai người nói chuyện Tô Việt không đợi được, nhìn thấy mặt trời sắp chiếu tới đỉnh đầu mà Lý thăm vẫn còn ngồi yên trong nhà mình, hấn bắt đầu nóng nảy, nhắc chân rảo bước tới gian phòng, "Thăm, nương ta đã đồng ý rồi, hay là nhờ thăm tới Lô gia báo tin trước", Nói xong vẫn không quên lóe sáng đôi mắt phượng tràn ngập hoa đào thúc giục Lý thăm.

Nhìn thấy thằng con nhà mình trước mặt người ngoài gấp gấp như vậy, Vương thị có chút tức giận, nhưng không thể trước mặt người ngoài răn dạy con trai, chỉ biết đầu sau nụ cười mời Lý thị đi Lô gia một chuyến.

Trong thôn, nếu mối hôn sự của bà mới đứng ra mai mối không thành sẽ không nhận được đồng nào, cho dù có thành, cũng phải chờ tới ngày hôn lễ uống rượu mừng nhà trai mới đưa bạc.

Lý thị cười ra ngoài, vẫn còn không quên trêu ghẹo, "Thăm biết rồi, thì chờ ngày tốt của hai đứa, nhớ chuẩn bị cá chép lớn cho thăm nha", Thì ra nơi này

có phong tục, ngày thành thân chủ rể phải kính rượu và gấp thức ăn cho bà mối, mà theo phong tục này thức ăn phải là cá chép kho.

Hai mẹ con Tô gia ở nhà mỗi người đều có suy nghĩ bận khoăn riêng, một người thì tính toán, một người thì tất nhiên là vui sướng không cần phải nói.

Lại nói tới Lý thị lúc lư chiếc khăn tay thêu hoa mẫu đơn đỏ thắm đi tới Lô gia, đây cũng là lần đầu tiên bà vào cửa Lô gia, tuy Lô gia giống như mấy gia đình khác trong thôn dùng nhánh cây làm hàng rào quanh sân, nhưng mà ngôi nhà có khoảng năm gian, so với đại đa số nhà khác thì hơn hai gian, mà trong nhà bọn họ còn một điều đặc biệt là gian phòng giữa phía tây không phải dành cho con trai nhà họ, mà là dành cho hai cô con gái, cách phòng cha mẹ một khoảng khá gần.

Đương gia của Lô gia Lô Dũng sáng sớm ngày hôm nay đã sớm lên trần trên hội họp, đưa con trai nhỏ nhất Lô Văn Hiến đi học trường tư, cho nên trong nhà chỉ còn Trương thị và hai khuê nữ.

Mà đại cô nương Lô Uyển Chi giờ phút này đang cúi đầu thêu hoa, tha thứ cho cô, ngoại trừ thêu hoa ra cô thật sự không biết phải làm gì.

Lô Uyển Chi còn nhớ rõ bộ dáng cầm Tú Hoa châm trên tay, chỉ có ở thời điểm thu hoạch vụ mùa, mẫu thân Vương thị mới cho phép nàng giúp đỡ một số việc nhà, mà việc nhà cực kỳ hạn chế, chỉ là giặt giũ vài bộ quần áo nhẹ nhàng, quét lá cây trong sân, còn vẩy vài hột bắp cho mấy chú gà tên Tiểu Hoa luôn miệng kêu chirp chirp ă. Cho dù có bận rộn hơn nữa, Trương thị cũng không cho phép nàng đi vào phòng bếp, không cho nàng ra đồng, đến nay nàng cũng không biết đất trong nhà có mấy mẫu, nằm chỗ nào trong thôn.

Tuy không biết vì sao chính nàng là đại cô nương trong nhà được cha mẹ cưng chiều như vậy, đặc biệt có vẻ một số việc ngoài đồng cần phải nhờ muội muội và đệ đệ giúp, nhưng đến bây giờ nàng đã tiếp thu sự thật này, dù sao cũng không có gì là không tốt, cha mẹ yêu thương mình, mình yêu thương muội muội đệ đệ là được.

Kỳ thật hai vợ chồng Lô Dũng chỉ hơn ba mươi tuổi, đang trong thời kỳ trẻ trung khỏe mạnh, cho nên rất nhiều việc trong nhà do chính họ tự làm, cho dù cần giúp đỡ, thông thường họ để con gái thứ hai đứng ra giúp.

Tuy Lô Uyển Chi trong lòng trăm ngàn nghi vấn tại sao hai vợ chồng Lô gia nuông chiều khuê nữ trong nhà hai tay không dính giọt nước ruộng thật sự là hiếm thấy, nhưng Lô Uyển Chi nhìn qua cũng biết gia đình mình trong thôn xem ra có điều kiện không tệ. Ngày thường nghe muội muội bên cạnh nói thăm cô nương nhà ai làm mai mối, muốn lễ hỏi bao nhiêu, con trai nhà ai được gia đình nhà giàu mua làm nô tài; mà mỗi bữa cơm chính trong nhà mình đều có thịt cá, có thể thấy được quả thật không tệ, dù sao chính mình không bước chân ra khỏi nhà, muội nói cái gì thì nghe thôi.

Nhưng mà nhị cô nương Lô Hà Hoa tự mình muốn nấu ăn, còn ra đồng làm việc, bình thường phải giúp Trương thị xuống bếp nấu ăn cho cả đại gia đình, thời điểm vụ mùa còn đi cấy mạ trồng ngô, thời điểm vụ mùa thành thoi thì cùng tỷ tỷ Lô Uyển Chi ru rú trong phòng thêu thùa may vá, tuy nàng được đối xử khác biệt, nhưng Trương thị đối với con gái dạy dỗ cực kỳ nghiêm khắc, không có chuyện gì không thể tùy tiện ra khỏi cửa, cho dù ra ngoài nhưng nhất định phải nói cho cha nương biết là đi đâu, làm cái gì; đã vậy khi trời gần tối thì phải trở về.

Cho dù như vậy, cũng không thể kim hãm được một Lô Hà Hoa - trời sinh tính tình như ngựa hoang không thể kiểm soát, nàng ấy vẫn trước sau như một lủi ra lủi rủi, tin tức lớn nhỏ nhà người ta từ thôn đông tới thôn tây luôn luôn có thể thông qua nàng biết trước.

Nhìn thấy người lạ vào nhà, cơ thể Lô Uyển Chi phản ứng trước không kịp suy nghĩ, nàng vội vàng trốn vào phòng nhỏ phía tây của muội nàng. Nghĩ lại, chẳng qua là người trong thôn đến nhà chào hỏi, vụ mùa thông thả mấy bà vợ trong thôn giống như đặc biệt có vẻ ưa thích tán gẫu nhảm nhí đó đây.

Không giống như Lô Uyển Chi ngại ngùng sợ hãi, Lô Hà Hoa trái lại tự nhiên thoải mái bưng trà rót nước cho Lý thị, lại còn hết sức nhiệt tình mời bà ấy ăn trái cây, sau khi Lý thị khoát tay Trương thị nháy mắt ra hiệu để con gái lui xuống.

Lô Hà Hoa làm sao bỏ qua chuyện đặc sắc như vậy, trong lòng nàng ấy trông ngóng suốt để tỷ nhà mình nhanh nhanh gả ra ngoài. Cho nên nàng ấy vừa bước vào phòng giữa phía tây liền trốn phía sau cánh cửa, dựa cả người dán lên cửa nghe ngóng chuyện quan trọng cả đời của Lô Uyển Chi từ động tĩnh bên trong phòng chính.

Mặt Lô Uyển Chi mang ý cười nhìn nàng ấy, muội này của nàng tuy đối với chính mình rất tốt, nhưng nàng có thể cảm nhận thời gian gần đây hai người có chút xa cách, giống như muội ấy có một chuyện cực kỳ bí ẩn không muốn để nàng biết, mà chuyện này cũng khiến nàng tự oán trách mình.

Lúc này, ngay trong phòng chính Lý thị đã sớm khen ngợi Lô gia sạch sẽ thế nào, gọn gàng ra sao, Trương thị làm công việc quản lý gia đình tốt như thế nào, trong lòng so sánh tình trạng Tô gia vừa rồi, nhin không được phi báng trong lòng, "Vương thị, người nghĩ vẫn luôn chướng mắt Lô gia người ta, thế nhưng so với các người Lô gia người ta mạnh hơn trăm ngàn lần".

Trương thị tất nhiên là muốn khiêm tốn một lúc, đang buồn bực tại sao hai nhà trước giờ chưa từng lui tới bà ta sao lại đến đây, đột nhiên nhớ tới Lý thị vẫn luôn mang danh bà mối. Trong lòng Trương thị đại khái đã có chuẩn bị.

"Tâu tâu, không biết tâu hôm nay đến nhà có việc gì?", Trương thị không phải là loại người hay nói lời khách sáo, có chuyện gì đều nói thẳng.

"Vợ Lô Dũng này, thật sự để tâu đoán trúng rồi, ngày hôm nay ta tới đây là có chuyện vui, vì làm mai cho khuê nữ nhà các người mà đến", Lý thị rạo rực nói.

"A. . . Không biết tâu nói là nhi tử nhà nào?", Nằm trong dự liệu của mình nên Trương thị không có chút kinh ngạc nào, chỉ muốn biết người kia là ai.

"Nhi tử nhà Tô gia thôn Nam Đầu, Tô Việt, bộ dáng trắng bệ thật sự khôi ngô, hết thấy cũng bao gồm cả hán, mà tuổi hán với cô nương nhà tâu Lô Uyển Chi xấp xỉ, tâu nói đây không phải là ông trời tác hợp hay sao?", Lý thị cười nói, bên cạnh vừa cười nói còn vẩy khăn về phía bà, thường thường

lấy ra che miệng cười vài tiếng (#Huongbb: sao tưởng tượng giống má mì trong thanh lâu quá vậy nè).

Trương thị vừa nghe là Tô Việt, nhẹ nhàng nhún mảy, mỉm cười hỏi, "Thằng bé Tô Việt kia hai năm qua không phải thường xuyên chạy lên trần trên hay sao? Hắn ta làm sao có thể để ý tới cô nương dạng thôn nữ như Uyển Nhi nhà ta?"

Lý thị nghe xong lời bà sừng sốt, biết Trương thị đây là nói Tô Việt hai năm qua không có việc làm, chính mình không muốn cửa hôn sự này, nhưng người ta đã nói chuyện, mặc dù mặt ngoài làm cho người ta càng thoải mái, nhưng Lý thị vẫn tương đối thích một Vương thị trực tiếp như vừa rồi hơn, mà lần đầu tiên tiếp xúc một Trương thị mặt ngoài nhìn có vẻ dễ dàng đối phó, rõ ràng chính xác như thế nào, đã có thể ước chừng khó nói.

Nhưng Lý thị cũng là một bà mối lão luyện, bà vội nói, "Đều là chuyện trước kia, A Việt hiện tại đúng là thành thật ở nhà làm việc, mà ngày mai còn giúp cha hắn học làm thợ xây, là thằng nhỏ có tiền đồ. Cũng phải nói lại, mỗi hôn sự này đúng là do chính A Việt xin ta, có thể thấy được hắn đối với đại cô nương nhà tâu để tâm bao nhiêu, vì chuyện này mà hôm qua hắn và nương hắn cãi nhau một trận".

"Vì chuyện hôn nhân của con trai mà để lão nhân gia nổi giận không đáng, tâu tư bên Tô gia không đồng ý thì thôi, đừng quá tức giận mà ảnh hưởng không tốt tới cơ thể", Trương thị mặt già vờ lo lắng, giống như đem Vương thị trở thành tỷ ty ruột thịt.

"Nào có, tâu ấy đã đồng ý, chuyện hôn nhân tốt như vậy có đốt lồng đèn tìm khắp nơi cũng không có, tâu ấy không phải không muốn, hôm nay không phải là ta được bọn họ nhờ vả tới nói đó sao", Lý thị đề cập được thành quả như mong muốn của chính bà mà ra sức biểu hiện điểm tích cực của Tô Việt, đem cái nhục điểm này của Vương thị tiết lộ ra ngoài.

"A... vậy tâu ấy không có việc gì?", Trương thị quan tâm hỏi.

"Đúng vậy đúng vậy, tâu ấy cơ thể rất tốt, còn chờ ôm cháu", Lý thị cười trên ghẹo.

"Vợ Lô Dũng, tâu xem chuyện này?", Lý thị vội hỏi, nhanh chóng nói tiếp, "Uyển Chi cũng đã mười tám, nếu việc hôn nhân còn không xác định, khuê nữ nhà các người cũng khó mai mối, quan trọng là Tô gia có thành ý như vậy, ngược lại cũng được coi như một cửa hôn sự không tệ", Nói xong không đợi Trương thị trả lời lại tiếp tục sắp xếp, "Hiện tại trọng tâm của vấn đề là, tâu tiện thể đem thiếp canh của đại cô nương hôm nay đưa cho ta, ta cũng đem thằng nhóc A Việt tới, hai đứa nhỏ cũng không còn nhỏ, trước trao đổi thiếp canh nhìn bát tự xem thế nào".

Trương thị chỉ ngay khi nghe chuyện hôn sự của khuê nữ nhà mình mới sừng sốt một chút, thời điểm còn lại đều là vẻ mặt bình tĩnh kèm với nụ cười mỉm trên môi nhìn Lý thị nói như sấm nổ.

"Tâu tư, cảm ơn tâu vì Uyển Chi nhà ta mà quan tâm như vậy, nhưng chuyện lớn thế này cần phải hỏi đương gia nhà chúng ta, tự ta cũng không thể làm chủ, buổi tối khi ông ấy trở về ta sẽ thương lượng chuyện hôm nay thử xem, tâu thấy thế nào?", Trương thị miễn cưỡng khoe ra tám cái răng cười trả lời.

"Chuyện này là đương nhiên, đều do bà già ta tính tình nóng vội, nhớ lại chuyện tốt thế này nên mới khẩn trương thế, các người thương lượng thật kỹ vào. Sáng mai ta sẽ đến lần nữa, dù sao hiện tại nhân rồi không có việc gì, tới nhà các người ăn vài miếng trái cây cũng tốt, người đừng trách ta mặt dày là được", Lý thị nửa đùa nói.

"Sao có thể, để tâu đem về một ít cho mấy đứa cháu nếm thử mấy loại trái cây tươi, những cái này tuy là đồ ăn vặt nhưng không hiếm, dù sao cũng giết thời gian", Trương thị cười nói, lại lớn tiếng bảo Lô Hà Hoa đem một số gói vào túi đưa cho Lý thị.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Nói chuyện trực tiếp

Mang theo một bọc trái cây, Lý thị ngăn cản Trương thị đang định tiễn bà ra cửa, "Đệ muội, muội đừng tiễn nữa, ta cũng không phải là không biết đường đi, muội nhớ đêm nay phải thương lượng thật kỹ với Lô Dũng huynh nhé".

Trương thị gật đầu nói được, làm bà thấy yên tâm, Lý thị còn lo lắng người nhà Lô gia chúng nết Tô Việt, không quên nhắc nhở vài câu, "Đệ muội, tuy lời này không dễ nghe, nhưng Lô Uyển Chi nhà muội tuổi đã lớn, khó tìm được chồng. Huống hồ đứa nhỏ A Việt này cũng là người thành thật, tuy nói hai năm nay phóng túng, nhưng theo tình hình hiện nay, có vẻ như hắn đang ra sức sửa chữa sai lầm trước kia, hơn nữa có hai ông bà già bên đó nhìn chăm chăm, đoán rằng nhất định sẽ tốt lên. Tô gia trong thôn là một gia tộc lớn, Uyển Chi gả vào đây thì Lô gia các người không phải có một chỗ dựa hay sao".

Thông minh như Trương thị làm sao nghe không hiểu lời ẩn ý cường bức lẫn dụ dỗ này, cười nói là để thương lượng với đương gia rồi nói sau.

Tiền chân Lý thị, Trương thị thở dài một hơi, ngồi trong phòng riêng suy tư nửa ngày. Lô Hà Hoa vừa rồi dán lên cánh cửa nghe được rất rõ ràng, nàng ấy quay đầu nhìn qua đại tỷ đang ngồi ổn định thêu, thờ dài, đến gần hỏi, "Tỷ, người có biết Lý thẩm vừa rồi đến nhà chúng ta có chuyện gì không?"

Lô Uyển Chi lắc đầu, hoài nghi nhìn muội nàng, "Không phải đến tìm nương của chúng ta tán gẫu sao?", Trước mặt người nhà, nàng luôn là người khéo léo cười mồm, chỉ cần nhìn thấy người lạ, trước tiên là đồ mặt, tiếp đó là cúi đầu, cuối cùng thì im lặng.

"Không phải, hôm nay buổi sáng rời giường không phải tỷ đã nói cho muội biết mấy con chim trên cây hòe kêu báo có tin mừng sao? Tỷ đoán xem có chuyện này nào?", Lô Hà Hoa hỏi, nàng đối với tỷ tỷ này thật sự là vừa yêu lại vừa tức.

Dù sao cũng là tỷ tỷ ruột, dù cha mẹ thương yêu tỷ nhiều hơn một chút, mặt dù trong lòng nàng có hơi khó chịu nhưng vẫn không thể sinh hận, cho nên chỉ có thể chấp nhận, tuy vậy vẫn không thể ngăn được sự bất mãn đang dần nhen nhóm trong lòng.

Thấy đại tỷ nhà mình vẫn cúi đầu không nói lời nào, sau đó nhìn mình lắc lắc đầu, ý nói là tỷ ấy không nghĩ ra được Lý thăm tìm đến nhà vì chuyện gì.

Thật ra không thể trách Lô Uyển Chi, nàng trải qua gần nửa đời người cực kỳ an nhàn chân không ra khỏi cửa, có cha có mẹ, có ăn, có nhà ở, căn bản là không lưu ý tới tuổi của chính mình ở thời đại này đã sớm được gả ra ngoài. Cho nên đó chính là nguyên do nàng chưa nghĩ đến việc hôn nhân của chính mình. Cửa hôn sự trước kia là hai nhà quyết định, vừa vặn thấy bất tự hai người phù hợp nên mới đồng ý, về sau người nọ liên mất, cho nên Trương thị bọn họ căn bản không nói với Lô Uyển Chi về chuyện hôn sự từng có này. Sự việc qua đi một năm, không ngờ người muội muội kia lỡ miệng nói nàng đã từng đính hôn.

Lô Hà Hoa không nhịn được, bĩu môi nói, "Lý thăm tới để làm mai cho tỷ!"

"A, muội biết! Vậy còn kêu ta đoán!", Lô Uyển Chi oán trách nhìn thoáng qua muội muội tính cách nóng như pháo nổ, cổ ý xuyên tạc ý muội ấy, cười trừ chọc.

"Muội nói đại tỷ à, tỷ không thấy hiếu kỳ là bà ta làm mai cho tiểu tử nhà ai sao?", Lô Hà Hoa thấy tỷ tỷ mình vẫn không nhanh không chậm, nàng ấy phất mái tóc trên vai chạy tới xách tay Lô Uyển Chi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mở miệng, "Tỷ, tỷ mỗi ngày bị cha mẹ nhốt trong phòng không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ biết thêu hoa đọc sách, cô nương bằng tuổi tỷ người ta đều đã có con hết rồi, tỷ nói làm sao cha mẹ không nóng nảy cho được? Còn tỷ nữa, cũng là một bộ dáng không tìm không phôi. Muội đang gấp muốn chết đây!", Vừa trách cứ vừa ôm cánh tay Lô Uyển Chi làm nũng nói.

Lô Uyển Chi nở nụ cười, vỗ đầu muội muội, nhẹ nhàng nói, "Hà Hoa, từ xưa đến nay chuyện hôn sự trọng đại đều do lệnh của cha nương và bà mối, tỷ tin tưởng cha nương chúng ta sẽ xếp đặt tốt, chúng ta chỉ nghe bọn họ là được rồi".

Cảm giác tỷ tỷ nói những lời này mười phần chính xác, các nàng là phận nữ nhi, cũng chỉ có thể như vậy. Thế nhưng Lô Hà Hoa vẫn quệt mồ hôi hỏi Lô Uyển Chi, "Vậy đại tỷ không tò mò lần này Lý thăm đưa tin tức giới thiệu như thế nào sao?"

"Bất kể là cái gì, đã có cha nương lo liệu, bọn họ đồng ý thì tỷ đồng ý, bọn họ nếu không nguyện ý ta cũng tuyệt đối không gật đầu. Chúng ta vẫn nhanh chóng tranh thủ thời gian may cặp sách mới cho đệ đệ thi hôn!", Lô Uyển Chi kéo sợi kim chỉ tìm kiếm được vài mảnh vải vụn trắng tấp, chuẩn bị làm hầu bao cho đệ đệ nhỏ nhất trong nhà, ngày hôm qua đã bàn bạc xong xuôi với Lô Hà Hoa, kỹ thuật may vá của Lô Uyển Chi rất tốt, mà Lô Hà Hoa thêu hình thức tương đối tốt. Cho nên hai tỷ muội cùng làm sẽ càng nhanh hơn.

Lý do mà Lô Uyển Chi không lo lắng về hai vợ chồng Lô gia bởi vì nàng biết trình độ sủng ái của hai vị này đối với mình.

Cho dù từ rất lâu trước đây, cảm thấy chính mình cần phải vì gia đình nhà nông không mấy giàu có này làm chút việc, nên nàng muốn đến phòng bếp giúp nhóm lửa, lại bị Trương thị đuổi ra ngoài, còn trách cứ nàng, "Con là một đại cô nương, tay không thể dính dù chỉ nửa hạt bụi! Chuyện này có nương ở đây!"

Tuy nàng nhớ rõ đêm qua vẫn là muội muội Lô Hà Hoa nhóm lửa, nhưng vì nàng không thích nói chuyện, nên không tiện tranh chấp cùng Trương thị.

Chuyện ở phòng bếp không cho nàng giúp thì càng khỏi phải nói chuyện trong sân, mức nước và quét rác càng không được đụng tới.

Tuy rằng mặt ngoài nói việc hôn nhân của chính mình do cha mẹ làm chủ, Lô Uyển Chi cũng biết vì quyền lợi và nghĩa vụ chính mình mà tranh thủ. Cho nên hiện tại tuy rằng tay nàng đang làm việc nhưng trong lòng đang cân nhắc việc hôn sự này của bản thân, dù sao nàng đã mười tám.

"Hà Hoa, muội nói nương của chúng ta cũng thật là, Lý thăm kia không phải chỉ là bà mối thôi sao? Nương của chúng ta còn phải khách khí với bà ấy như vậy?", Lô Uyển Chi tựa như lơ đãng nhắc tới, cách này của nàng là thả con tép, bắt con tôm, lấy tính cách không thể che giấu này của muội nhà mình, cho dù không cho muội ấy nói, chính muội ấy cũng không nhịn được.

"Đại tỷ, tỷ đây không ra cửa nên có điều không biết, Lý thăm chính là quan mai mối, trong nha môn bà ấy từng được ghi chép. Việc hôn nhân tới tay bà ấy mười thì có tới ❶ là có thể thành, cho dù không thành, những cô nương đó về sau cũng rất khó gả đi", Lô Hà Hoa giải thích cho nàng, ý tứ thật rõ ràng, bà mối Lý thăm này ngàn vạn lần không thể đắc tội.

Thấy tỷ tỷ mình không tiếp lời nàng ấy, Lô Hà Hoa không nhịn được tiếp tục nói, "Đại tỷ, vừa rồi tỷ không đoán người Lý thăm đưa ra là tiểu tử nhà ai, ta biết, tỷ có biết anh rể tương lai của muội là người nào không?"

Lô Uyển Chi không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ làm bộ ngượng ngùng ngẩng đầu liếc mắt nhìn muội muội, rồi lại cúi đầu không nói.

Nghĩ là tỷ tỷ mình thẹn thùng, Lô Hà Hoa đến bên tai nàng nhẹ giọng nói, "Là tiểu nhi tử Tô tam gia Tô Việt của thôn ta!", Nói xong còn ra vẻ đắc ý liếc mắt nhìn Lô Uyển Chi.

Lô Uyển Chi chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười một chút, cũng không trả lời muội ấy, nàng biết thật ra bất kể muội muội nói bí mật tên người đó thì tất cả chỉ là một cái ký hiệu mà thôi, nàng đến nơi này nhận thức sinh vật giống đực chỉ có thể kể ra đây, cha và đệ đệ, vài bé trai hàng xóm hai bên nhà cộng thêm

con chó trong sân nhà mình.

Nhưng mà nàng biết muội muội của nàng sẽ chủ động nói về con người của Tô Việt.

Quả nhiên, thấy tỷ tỷ không vội Lô Hà Hoa lại nóng nảy, "Tỷ! Tô Việt kia so với tỷ nhỏ hơn một tuổi. Người cao lớn nhưng nhanh nhẹn, tỷ là rất ít ra ngoài nên chưa thấy qua. Hơn nữa nghe nói cha nương hấn còn trẻ tuổi giỏi giang, có cha mẹ chồng như vậy, nghĩ tới điều kiện trong nhà chắc là không tồi".

Thấy Lô Uyển Chi vẫn cười không nói, Lô Hà Hoa không nói được gì, đứng lên nói muốn đi phòng bếp phụ làm cơm trưa.

Chờ muội muội rời khỏi, Lô Uyển Chi mới buông việc trên tay, suy tư về những lời vừa rồi của nàng ấy, theo mười tám tuổi của bản thân mà nói, người có thể coi trọng chính mình quả thật nên đốt nhang cảm tạ trời đất.

Mà Tô Việt lại cùng tuổi với muội muội mình, dựa theo lẽ thường có lẽ đã sớm thành thân, hay ít nhất đã mối hôn sự xác định. Không giống như chính mình, dù sao trước đó còn có một vị hôn phu đã mất, người khác đều ghét bỏ nàng xui xẻo, hơn nữa quả thật nữ nhân ở nơi này vừa phải biết làm việc nhà nông vừa có năng lực làm việc gia đình, hơn nữa chính mình có vẻ ngoài thuê thùa ra cái gì cũng không biết làm, gia đình nông dân nói chung có rất ít người có thể coi trọng mình như vậy. Cho nên Tô Việt này bản thân nhất định có vấn đề, chắc không phải tàn phế hoặc là người góa vợ chứ? Nghĩ vậy, Lô Uyển Chi rung mình một cái.

Nhưng mà nghĩ lại, chắc cha nương sẽ không ném mình vào trong hố lửa kia đâu, nghĩ vậy nên tinh thần nàng không khỏi ổn định, nghĩ xem lát nữa khi ăn cơm nghe xem Trương thị sẽ nói gì với mình.

Kết quả, thật làm cho nàng thất vọng, khi ăn cơm, Lô Dũng còn chưa trở về, chỉ có Trương thị, cả nhà ba nữ nhân cùng nhau yên lặng ăn cơm, tiếp nối quy củ ăn không nói của Lô gia.

Trong lòng Lô Uyển Chi có chút nóng nảy nhưng không thể không biết ngại ngùng mà chủ động mở miệng, hoặc nói là nàng không thể chủ động hỏi, tuy rằng Trương thị không trách nàng nhưng tuyệt đối sẽ không nói với mình.

Đến khi trời nhanh tối Lô Uyển Chi đã yên tĩnh trở lại, nghĩ lại có lẽ trước tiên nên hỏi hàng xóm một chút về tình hình thực tế của Tô Việt kia.

Trời tối đen Lô Dũng mới về đến nhà, sau khi cả nhà cùng ngồi dùng cơm xong lại ngồi quây quần một chỗ nói chuyện chốc lát, chẳng qua là một mình Lô Văn Hiến nói đại khái vài chuyện lý thú trong trường tư làm học cười cả nhà.

Trương thị nhìn trời thấy không còn sớm liền đuổi mấy đứa nhỏ về phòng ngủ, sau đó vút cho Lô Dũng một ánh mắt ra hiệu, lại bị Lô Uyển Chi nhạy bén phát hiện, biết hai người bọn họ muốn nói nhỏ với nhau, hơn nữa tuyệt đối liên quan tới việc hôn sự của chính mình. Nàng trở về phòng ngồi trên giường suy tư về việc không biết có nên đi chạy tới chân tường nghe lén không, lúc này Lô Hà Hoa đi đại tiện xong trở lại, thần bí ghé bên tai nàng nói, "Đại tỷ, tỷ theo ta đi ra cửa trước, muội vừa rồi mới vừa thấy con mèo bông nhỏ rất đáng yêu, chúng ta ôm về nuôi đi".

"Đã trễ thế này sao có mèo bông, đừng đi tới lui làm gì, nhanh đi ngủ đi", Thật ra suy nghĩ của nàng chính là muội nhanh nhanh ngủ ta mới đi chân tường nghe trộm được.

Vậy mà một Lô Hà Hoa luôn không có tính nhẫn nại nhưng hôm nay không biết thế nào lại kiên trì khẳng khẳng muốn nàng phải tới cửa sân trước, dùng cả phương pháp kiên quyết lần lần lần.

Lô Uyển Chi bắt đầu đi, đành phải đứng dậy để tùy muội ấy kéo nàng ra trước sân, phát hiện làm gì có con mèo bông nhỏ chỗ nào, nghĩ lại cho dù có đi chẳng nữa thì chắc đã sớm chạy mất.

Không ngờ Lô Hà Hoa không tin, còn muốn tới trước cửa tìm một lúc, để tỷ tỷ ở đây chờ, nàng ấy đi tìm ngay gần đó, cuối cùng đi vào đồng cùi trong viện xoay người học tiếng mèo nhỏ giọng kêu.

Không muốn tiếp tục ở lại đây chờ tiếp, Lô Uyển Chi xoay người đang muốn trở về phòng, đã bị giọng một người đàn ông gọi lại, "Uyển Chi!"

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Khẩn cầu

Tuy Lô Uyển Chi không thích nói chuyện nhưng không có nghĩa là nàng không hiểu quy củ, bình thường Trương thị ngoại trừ dạy nàng hiểu biết chữ nghĩa, thêu thùa may vá, cũng giảng giải không ít quy củ cho nàng, cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, là khi nam nữ chưa thành thân không thể một mình ở cùng một chỗ, đó rõ ràng là lệnh cấm.

Cho nên khi nghe được giọng người đàn ông gọi tên mình, Lô Uyển Chi đầu tiên là chấn động, theo bản năng quay đầu nhìn về phía viện nhà mình.

Tô Việt thấy khó khăn lắm mới gặp được người con gái ngày nhớ đêm mong trong lòng trước mắt, lần trước thấy nàng là cách đây một năm ba tháng lẻ tám ngày, lần trước nữa là mùa trung thu năm trước, mấy ngày nay hán mỗi ngày đến nhà hàng xóm Lô Uyển Chi đi dạo mới có thể tận mắt thấy nàng bên kia tường.

Cho nên giờ phút này Lô Uyển Chi vừa nhắc chân, Tô Việt vội vàng túm lấy ống tay áo nàng, “Lô Uyển Chi!”

Tuy rằng chưa từng gặp qua người đàn ông này trước đây, cũng không biết hán là ai, nhưng Lô Uyển Chi biết một điều là bản thân không thể hồ to bất trộm, vì tên trộm này do chính muội muội nàng dẫn tới, càng không thể răn dạy tên này 'ngươi vì sao lôi kéo ống tay áo của ta không buông', lỡ như làm cho con chó trong nhà Trần gia giật mình sủa vang, vậy thì cha nương mình sẽ lập tức chạy ra thấy chuyện này, cuối cùng ngươi xui xẻo vẫn là muội muội mình, không chừng còn có thể bị đẩy trên thanh danh của chính mình.

“Vị công tử này, trời không còn sớm, ta muốn trở về ngủ, ngươi cũng nhanh buông ta ra về nhà đi! Bằng không để cho người khác nhìn thấy, chúng ta cho dù có trăm ngàn cái miệng cũng không giải thích được”, Lô Uyển Chi nói xong nhìn cũng không nhìn Tô Việt một cái, trực tiếp muốn phát tay áo chạy lấy người.

Tô Việt không phải là người dễ dàng bị đuổi như thế, giờ phút này hán hết sức phát huy ưu thế quán quân chết người của hán, thật cẩn thận nhẹ giọng đáng thương nói, “Uyển Chi, ta cho muội muội nàng ba tháng ăn vật mới thuyết phục được muội ấy dẫn nàng ra đây, nàng thương xót nói mấy câu với ta đi” - Nói xong còn chớp mắt, nổi bậc dưới ánh sáng của ánh trăng, nó gọi nàng nhớ tới con heo nhỏ tiểu hắc trong chuồng heo nhà mình, mỗi lần đối nó không còn sức lực đôi mắt biểu cảm nhìn nàng giống như đang tha thiết mong chờ nhìn mẹ nó.

“Ta không biết ngươi, không có gì để nói với ngươi! Ngươi mau thả ta ra!” Lô Uyển Chi nhìn xuống ý nghĩa muốn cười, nghĩa đến sau này không muốn dây dưa với hán, phải tránh cho mau, vừa nói vừa phui ống tay áo, muốn tránh nắm tay của của hán.

Nhưng sức lực của con gái trưởng thành làm sao có thể so sánh với sức của người đàn ông trưởng thành, cho dù nàng có dùng sức thế nào đều không thể giữ cánh tay của hán ra khỏi ống tay áo. Chi biết thở phì phò trừng mắt nhìn Tô Việt, nhếch miệng không nói gì.

“Lô đại tiểu thư, Uyển Chi, nàng nghe ta nói vài câu, sau khi nói xong ta sẽ đi ngay lập tức”, Tô Việt cố chấp khẩn cầu hết sức chân thành.

Thấy Lô Uyển Chi không nói lời nào cũng không gật đầu đồng ý, hán ưỡn ngực mặt cười nói, "Uyển Chi, nàng không nói lời nào ta xem như nàng đồng ý".

Nhưng mà hán vẫn là không dám buông tay, sợ chính mình ngay khi thả lỏng tay thì người vợ sắp đến tay này lập tức không còn, chỉ có tay phải căng thẳng có chút mỏi, nâng tay trái lên thay một chút, nhưng không dám giảm lực trên tay.

"Ta chính là Tô Việt, chính là. . . chính là. . .", Tô Việt nói 'chính là' nửa ngày cũng không nói được phần sau, trong lòng hán không khỏi tự khinh bỉ bản thân, trước kia trước mặt những nữ tử khác hán đều có thể trò chuyện vui vẻ, thế mà trước mặt cô nương hán để ý lại nói lắp bắp trước mặt nàng ấy.

Nhìn thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của Lô Uyển Chi, Tô Việt cũng nóng nảy, "Chính là người nhờ Lý thẩm tới nhà nàng cầu hôn, không đúng, không phải ta nhờ, mà là nương ta nhờ bà ấy tới cầu hôn nàng".

Lô Uyển Chi chỉ nghe, cũng không nói gì, Tô Việt trong lúc nàng im lặng càng tỏ ra sốt ruột, "Uyển Chi, ta biết cha nương nàng rất yêu chiều nàng, không để nàng chịu một chút đau khổ nào, nàng đừng thấy khoảng thời gian trước của ta rồi rấm, chỉ cần sau này nàng theo ta, ta không dám nói tương lai sẽ cho nàng những ngày tốt đẹp hơn ở Lô gia, nhưng tuyệt đối sẽ không để nàng chịu kém hơn. Hơn nữa ta nghĩ cha nương nàng chắc sẽ không dễ dàng chấp nhận, nhưng chỉ cần nàng gật đầu đồng ý, cho dù bọn họ phản đối đi nữa, cuối cùng rồi sẽ đồng ý, nàng phải tin tưởng ta".

Tô Việt thấy nàng không có phản ứng gì, trong lòng càng ngày càng lo lắng, giọng nói bắt đầu có chút run rẩy dè dặt.

Thế nhưng sau vài lần hít thở sâu, Tô Việt vẫn nói tiếp, "Uyển Chi, hai người chúng ta tuổi đều phù hợp, vừa vặn ở tuổi cưới gả, hơn nữa muội muội nàng đã mười sáu tuổi, nếu tiếp sau hôn sự của nàng chưa định, hôn sự của nàng ấy cũng khó mà nhắc tới".

Lô Uyển Chi nghe xong tâm tư dao động, ngay sau đó lập tức thông suốt, trách không được mấy tháng gần đây nàng thấy Lô Hà Hoa có chuyện gì đó tức giận với mình, thì ra chính là ngăn cản con đường của muội ấy.

Trong thôn có một quy luật bất thành văn là, trong gia đình có huynh đệ, huynh phải đính hôn thành thân trước rồi mới tới lượt đệ, tỷ muội cũng có quy củ tương tự. Nay Lô Uyển Chi chậm chạp không có người tới hỏi cưới, làm muội muội Lô Hà Hoa so với nàng còn nôn nóng hơn, muội ấy không nghĩ muốn đợi tới mười bảy tuổi, cô nương cùng tuổi với muội ấy đều đã lấy chồng.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lô Uyển Chi hiểu được vì sao muội muội nàng trăm phương ngàn kế giúp Tô Việt này. Chẳng qua, nhìn người trước mắt cao hơn mình một đầu, còn chưa phải là một người đàn ông trưởng thành hơn mình, Lô Uyển Chi do dự.

Đối với muội muội duy nhất của mình, nàng rất đau đớn luyến tiếc, bởi vì sau sự việc kia cha nương đều đặc biệt thiên vị nàng, ngay cả chính nàng rất nhiều lúc đều cảm thấy không công bằng. Hơn nữa, muội muội rất nhiều lúc lại đảm nhiệm vai trò tai mắt cho mình, bởi vì nương không cho nàng ra khỏi cửa, cho nên đạo lý ứng xử trong thôn, chuyện lớn chuyện nhỏ đều qua miệng muội ấy nói cho nàng biết mới làm những này buồn bực trong phòng không thấy khổ sở.

Nghĩ một chút, chính mình nên lấy chồng, không vì cái gì khác mà vì yêu cha nương nàng, và vì muội muội yêu của nàng.

Nghĩ như vậy, Lô Uyển Chi lại nhìn chăm chú đánh giá người đàn ông trước mặt, mượn ánh trăng có vẻ sáng đêm nay có thể nhìn thấy khá rõ. Tô Việt

không giống như cha mình bởi vì nhiều năm làm việc ngoài đồng nên da bị ngâm đen, mà là mặt mũi trắng trẻo, mày kiếm mắt phượng môi mỏng, khoe miệng còn để lộ một chút hơi thở lưu manh, vừa thấy là biết là người không an phận, đừng nói chỉ tới làm việc.

"Từ xưa đến nay chuyện hôn nhân đại sự đều do cha nương làm chủ, người nói nhiều lời với ta cũng vô dụng", ghen nửa ngày Lô Uyển Chi mới nhớ tới những lời này.

"Uyển Chi, nàng là người hiểu thuận hiểu chuyện, ta biết bá phụ bá mẫu rất nghe lời nàng nói, nàng chỉ cần nói một câu, bọn họ tuyệt đối sẽ đồng ý, hoặc là khi bọn họ hỏi ý kiến của nàng, nàng chỉ cần không phản đối là được", Tô Việt tin tưởng hạnh phúc về sau của hắn được quyết định trong một câu nói của Lô Uyển Chi.

Lô Uyển Chi nghe hắn nói nửa ngày, chẳng qua là muốn chính nàng gạt đầu đồng ý của hôn sự này thôi, nhưng nếu bảo nàng thảo luận chuyện này với một Tô Việt xa lạ thì nàng thật không muốn, hơn nữa nàng còn đang nóng muốn quay trở về phòng cha nương nghe lén đã, không muốn cùng người kia dây dưa, đang định mở miệng nói vài câu tàn nhẫn với hắn.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn hắn, lại cảm thấy nói không nên lời, chỉ thấy giờ phút này Tô Việt nắm ống tay áo nàng mong chờ tha thiết, tuy rằng so với mình cao hơn nàng nhiều nhưng khí thế lại thấp hơn không chỉ một cái đầu, hai mắt tràn ngập chờ mong khát khao cùng với khẩn cầu, vì thế nàng càng thật không còn sức mở miệng nữa.

Ngay khi Lô Uyển Chi do dự không biết nên trách mắng thẳng thừng nhóc này hay nên động viên hắn để hắn buông tay trước thì nghe nhiều tiếng nói chuyện cuối thôn đang đến gần.

Khi vụ mùa rảnh rỗi, buổi tối có một ít người tụ tập chơi vãi, những người này là hàng xóm nhà Lô Uyển Chi mới chơi bài về.

Tất nhiên, Tô Việt cũng nghe thấy những giọng nói đó, hắn vội vàng buông tay áo nàng ra, nhỏ giọng thúc giục nàng nhanh chóng vào nhà, nhìn thấy Lô Uyển Chi vào cửa xong hắn mới đi tìm đường vào đồng củi bên cạnh.

Đợi khi đám người đó đi khỏi, Tô Việt mới rón ra rón rén trở về nhà hắn, buổi tối nằm trên giường lăn qua lăn lại như nằm trên chảo nóng nghĩ đến hình ảnh Lô Uyển Chi dưới ánh trăng ra sao, dịu dàng như thế nào thì không cần phải nói.

Lô Uyển Chi đi ra phía cửa sau nhìn trái nhìn phải để tìm muối muối chân ngoài dài hơn chân trong của chính mình, kết quả không thấy, vừa mới nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng chính đã nghe Trương thị lớn giọng hỏi, "Hà Hoa đó hả? Sao còn chưa ngủ?"

Vỗ về trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, Lô Uyển Chi ra về bình tĩnh trả lời, "Nương, là con, buổi tối con uống nước hơi nhiều, vừa mới đi nhà xí".

"Không phải bảo Hà Hoa đem bồn tiểu của hai đứa để trong phòng sao, con bé kia lại lười biếng rồi!", Trương thị oán trách.

Không biết nên nói như thế nào để trả lời nương, nàng chỉ nhẹ giọng nói, "Nương, con về phòng ngủ đây".

Trương thị ừ một tiếng kêu nàng về phòng rồi không còn âm thanh gì nữa.

Vừa đẩy cánh cửa phòng phía tây của nàng, Lô Hà Hoa lập tức giống như bộ dáng của chó săn tiến đến giữ chặt tay Lô Uyển Chi, "Tỷ! Tỷ đại nhân đại lượng, chuyện vừa rồi trăm ngàn lần đừng nói với cha nương nha, bằng không bọn họ không đánh gãy chân muội mất!"

Bỏ qua cánh tay nắm giữ tay mình, Lô Uyển Chi không thèm để ý tới nàng ấy, lập tức đi thông dong tới giường ngồi xuống, sau đó chậm rãi cởi áo khoác, chuẩn bị ngủ.

Thấy tỷ tỷ như thế, trong lòng Lô Hà Hoa lo sợ, nàng biết tỷ tỷ đây là tức giận thật sự, cũng biết bản thân làm hơi quá.

Gặp người đi tới phía trước, lôi kéo cánh đang cởi áo của Lô Uyển Chi, hé ra bộ mặt đau khổ nói, "Tỷ! tỷ tỷ thân mến, tỷ tỷ tốt! Nếu như tỷ không vui thì đánh muội vài cái, mắng muội mấy câu, nhưng đừng có không nói chuyện với muội!".

Lô Hà Hoa nói xong liền kéo tay tỷ tỷ hướng về phía mặt mình đánh tới, Lô Uyển Chi làm sao có thể đánh muội muội nàng được. Chỉ có thể thở dài, oán trách vỗ vai muội ấy, nói lời thăm thía, "Hà Hoa, chúng ta tuy là con gái nhà nông, đối với nam nữ phân phòng không có yêu cầu như mấy nhà giàu, nhưng mà buổi tối để nam nữ đơn độc ở cùng một chỗ, nếu để người khác thấy được thì phải nói thế nào đây".

"Dạ, tỷ tỷ nói rất đúng!" Lô Hà Hoa chân chó nịnh nọt nói.

"Hơn nữa, thanh danh của ta thì không sao, nhưng phải nghĩ về cuộc sống hạnh phúc vui vẻ của cha nương trong suốt quãng đời sau này, hơn nữa còn người và Văn Hiến thì sao, hai người các người sau này cũng phải thành thân! Thanh danh của ta không tốt, đối với muội và đệ sau này đều không có lợi. Haiz!" Lô Uyển Chi nhớ tới

"Tỷ tỷ dạy phải, về sau muội không dám nữa!", Lô Hà Hoa cúi đầu nhận sai, vốn là đang muốn hỏi gặp mặt Tô Việt kia xong, tỷ cảm thấy người ta thế nào, nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tỷ tỷ nhà mình căng thẳng nhăn nhó, nên không dám đem đầy bụng nghĩ vẫn nói ra dù chỉ một câu.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đối sách

Nếu nhìn không ra suy nghĩ trong lòng của muội muội nàng, Lô Uyển Chi thật cảm thấy thật có lỗi với bản thân vì đã đọc nhiều sách như vậy, mà chính nàng còn không biết bước tiếp theo rốt cuộc nên làm như thế nào đây.

Nàng cũng hiểu hàng loạt mục đích và hành động của Lô Hà Hoa, chẳng qua chỉ muốn muội ấy chỉ muốn tỷ tỷ mình nhanh chóng gả ra ngoài, chuyện hôn sự của muội ấy mới có thể được nhắc tới, nghĩ lại thấy sự thiên vị của cha nương nàng mấy năm nay, nàng do dự.

Hai tỷ muội cời áo xong nằm xuống, mỗi người mang một tâm sự riêng nằm chờ người trên giường như cá phơi nắng không dám trở mình, sợ làm phiền người kia.

Hai vợ chồng Lô Dũng bên gian phòng phía đông giờ phút này đang thấp giọng trầm trồ.

"Xem ra kinh thành bên kia không có hy vọng, việc hôn sự của Uyển Chi tới lúc cần phải được định rồi, không thể cứ kéo dài chuyện này mãi, dù sao con cũng đã mười tám".

Lô Dũng nằm bên cạnh cũng thở dài thật sâu, "Theo năng lực của người nọ, cuối cùng cũng như muối bỏ biển. Hơn nữa, hôm nay từ trần trên ta còn nhận được một tin tức xấu khác, Hoàng đại nhân đắc tội với Thái tử gia, bị giáng chức đày tới Lĩnh Nam. Chuyện đó mấy năm nay xem ra thật sự không có hy vọng. Chờ đợi thêm nữa Uyển Chi sẽ trở thành bà cô không chồng, chúng ta nên chọn cho con, không thể cứ như vậy mà chậm trễ con được".

"Haiz! Nếu thằng nhóc định thân trước kia không có chuyện ngoài ý muốn thì tốt biết bao, lúc trước nhìn trúng hẳn cũng bởi vì thấy hắn học hành không tồi, tương lai có thể trúng cử nhân, ai ngờ trời xanh đổ kị anh tài", Trương thị cũng thở dài theo, tiếc nuối nói.

"Chuyện quá khứ này nói tới làm gì, chúng ta lại không thể đem Uyển Chi gả cho thằng nhóc Tô gia kia được, nó căn bản không phải là đứa lương thiện!", Lô Dũng sống lưng cứng đờ, thâm trầm nói.

"Đúng vậy, ta hôm nay dùng mấy câu từ chối để tiễn chân Lý thị, nhưng mà người cũng biết Lý thị vốn là con dâu nhà Tô gia, tất nhiên sẽ đứng về phía họ, hiện tại nếu như bọn họ muốn lấy Uyển Chi, chúng ta nếu trực tiếp từ chối, về sau trong thôn sẽ khó lưu lại. Người phải nghĩ ra biện pháp biện pháp nào đó!", Trương thị sốt ruột nói, bà thật sự không nghĩ đến đứa con gái bà cực khổ nuôi dưỡng vừa biết chữ nghĩa lại có tài thêu xinh đẹp lại gả cho loại người này.

Chờ nửa ngày không nghe chồng trả lời, Trương thị đang muốn đẩy lưng ông để xem ông ngủ hay chưa, yên lặng nửa ngày cuối cùng Lô Dũng cũng lên tiếng, "Ngày mai ta đi trần trên, mời người ta đi hỏi thăm một chút xem trong vòng mười dặm tám thôn có người nào thích hợp hay không, đương nhiên nếu là người trần trên là tốt nhất!".

Trương thị nghe xong thở dài, nói câu 'trước hết chỉ có thể mong như vậy', chính bà cũng đã tự nhờ người khác hỏi thăm một chút, nhưng mà dạn dò nhất định phải làm trong yên lặng, không thể để người Lô gia biết.

Hai vợ chồng còn nói hôm nay sẽ đi trần trên vì chuyện này, nên thấp thỏm chìm vào giấc ngủ.

Quả nhiên, ngày hôm sau cả nhà ăn cơm sáng xong, hai ông bà lập tức hành động, một người lên trần trên, một người đi tới nhà hàng xóm bình thường thân thiết.

Còn có một Lô Hà Hoa thấp thỏm lo lắng thấy tỷ tỷ không nói gì trước mặt cha nương, lập tức thấy yên tâm, nghĩ lại mới nhớ, tỷ tỷ mình thật sự không phải là người lắm lời thì yên tâm hẳn, dọn dẹp xong phòng bếp liền đi tới trước mặt tỷ tỷ đang thêu hoa, sống chết tranh giành mà làm. Lô Uyển Chi làm như không nhớ chuyện xảy ra tới hôm qua chưa từng có, hai người tiếp tục làm tiếp bộ y phục hôm qua còn dang dở.

Trời không phụ người có lòng, quả nhiên vợ chồng Lô Dũng ra ngoài xong, sau ba ngày trong nhà bắt đầu có người tấp nập tới, phần lớn đều là những bà mỗi trang điểm xinh đẹp biết ăn nói, ngẫu nhiên cũng có người từ trần trên tự nhận là phu nhân của gia đình vọng tộc, bọn họ trực tiếp đến nhìn con dâu.

Nhưng mà, nghe xong điều kiện nhà trai, hai vợ chồng Lô Dũng trong lòng không ngừng chửi thề, chẳng lẽ con gái chính mình thật sự không tìm được người trong sạch, đám người muốn liên hôn chỉ có một dạng là góa vợ có hai ba đứa con tới cầu hôn.

Mấy bà mối hoặc người tiến cử vừa nghe tuổi của Lô Uyển Chi, đương nhiên sẽ hướng tới vị trí vợ kế hoặc là người đã cưới hơn một người vợ. Con trai nhà bình thường đều thành thân ở tuổi mười lăm mười sáu, hơn nữa người bản địa không thích nữ lớn tuổi hơn nam.

Cuối cùng, vợ chồng Lô Dũng cũng vừa mắt con trai Trần gia ở trần trên, Trần gia nơi đó được coi như một gia đình giàu có, tuy nói người đó là con vợ nhỏ nhưng cũng may được chủ mẫu đương gia hiện tại nuôi lớn, tương lai cũng có thể được chia chút tài sản; tuy rằng trước đó phải gả cho người ta làm mẹ kế, nhưng mà sau khi Lô Uyển Chi thành thân mà sinh con trai thì địa vị trong nhà nhất định không bị lung lay.

Tuy rằng trong lòng không nguyện ý, nhưng mà đối mặt với một đồng điều kiện của người được chọn so với Tô Việt cách biệt quá xa, vợ chồng Lô Dũng cuối cùng cũng hạ quyết tâm, trong lòng gần như đã đồng ý cửa hôn sự này.

Vì thế, trong một ngày nào đó, sau khi ăn cơm tối xong chuẩn bị đi ngủ, Lô Uyển Chi bị cha nương gọi vào phòng trong nói chuyện.

Lô Uyển Chi tuy rằng bề ngoài làm như không để ý chuyện hôn sự, nhưng mà trước mặt nàng chính là cái loa nhỏ, Lô Hà Hoa mỗi ngày đều phát thanh tin tức về những gì những người tới nhà nói chuyện và bàn bạc, cho nên nàng cũng hiểu được nỗi khổ tâm của cha nương, chẳng qua họ cân nhắc muốn gả nàng tới một chỗ tốt.

"Uyển Chi, nghĩ chắc con cũng biết mấy ngày nay người lui tới trong nhà chúng ta là vì chuyện gì, hiện giờ ta và cha con vừa ý Trần gia ở trấn trên, Trần gia là thương nhân, nhưng là gia đình giàu có và đông đúc, tuy rằng Trần gia Tam công tử là con thứ góa vợ thế nhưng Trần lão gia không sống được mấy ngày, sau khi tự các con ở riêng, con sẽ là đương gia chủ mẫu, hơn nữa cũng có thể giúp đỡ chúng ta một chút", Trương thị nhìn Lô Uyển Chi nói lời thành khẩn.

"Nương, hôn sự của nữ nhi tất cả nhờ vào cha nương làm chủ!", Lô Uyển Chi dịu dàng đáp, nàng đau lòng vì quan tâm cuộc sống của nàng mà cha nương cảm thấy không yên lòng, mấy ngày nay cha nàng ít nói hơn, nương nàng ăn cơm không ngon, nàng muốn mau chóng đem hôn sự của chính mình xác định với người ta vì đó là biện pháp hiệu kính duy nhất hiện nay.

"Uyển Chi, chúng ta không phải làm chủ cho con, chọn ra từ nhiều người như thế, thật sự không thấy ai thích hợp. Haiz! Đều do cha nương làm chậm trễ con, con đừng trách cha nương! Chúng ta thật xin lỗi con!", Trương thị nói xong nhớ tới chuyện thương tâm mười năm trước đây, bất ngờ khóc to, trong lòng bà tràn ngập tuyệt vọng và đau khổ, đáng thương Uyển Chi của bà.

Lô Uyển Chi ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên nàng thấy nương khóc, lại còn thương tâm như vậy, không biết nên làm thế nào ngoại trừ tiến đến khẽ vuốt ve an ủi bà.

Ngồi bên cạnh vẫn không lên tiếng Lô Dũng bất ngờ vỗ mạnh lên bàn, cả giận nói, "Trước mặt con nhỏ, bà khóc cái gì mà khóc!"

Trương thị vội vàng ngừng khóc, còn nhịn không được thút thít nói với Lô Uyển Chi, "Uyển Chi, tự con quyết định đi, chúng ta đã nhờ bà mối mang Trần công tử đến để chúng ta nhìn xem, con tránh trong phòng để nhìn người kia xong, nếu con không đồng ý thì coi như xong, còn nếu con đồng ý thì sẽ để Trần gia tới cầu hôn".

Lô Uyển Chi gật nhẹ đầu, bị đuổi đi ngủ.

Mấy ngày nay Tô Việt như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, hần cũng không đi lên trấn trên ăn uống hoang phí, càng không có tâm tư đi trộm đồ người khác, cả ngày đi tới mấy nhà xung quanh ở thôn Bắc Đầu đánh bài.

Nhưng mà, chỉ có bản thân hần biết, tuy ánh mắt đang nhìn người ta chơi bài, nhưng lỗ tai và tâm tư đều đặt trên cánh cửa ngôi nhà bên đường kia, nhìn người ta tới lui hần muốn biết xảy ra chuyện gì.

Quan sát hai ngày, đã hoàn toàn đoán được ý tứ của Lô gia càng khiến hần giống như kiến bò chảo nóng, còn chưa kịp thương lượng với cha nương hần, một mình hần lơ mơ đi thăm dò Lý gia.

Đến Lý gia hần đi thẳng vào vấn đề hỏi Lý thị, "Thẩm, lần này người phải giúp cháu trai của người! Lô gia kia người ta muốn đem đại cô nương hứa gả cho người khác!"

"Đã xảy ra chuyện gì, con mau nhanh nói nào", Lý thị đang ở nhà dọn dẹp đồng cùi chưa kịp rửa tay, chỉ vỗ vỗ cho bụi rơi xuống rồi bị Tô Việt kéo tới phòng chính.

Tô Việt đem tình huống người ra kẻ vào tấp nập mấy ngày nay ở nhà Lô gia nói cho Lý thị nghe, tiện thể còn chỉ danh vài người, giống như bà mối Triệu của thôn Tây hay bà mối Trịnh của thôn Đông.

Lý thị nghe xong vỗ đùi, lớn giọng hét to, "Cái bà đồng bóng già đó nghĩ muốn đoạt mối làm ăn của lão nương, không có cửa đâu! Muốn tới cửa bắt nạt ta à, các bà ấy còn không hỏi thăm chút xem Lý thị ta là người dễ bắt nạt vậy sao?"

Tô Việt không nghĩ tới Lý thị sẽ phản ứng như vậy, hần vốn đang nghĩ xin Lý thị giúp chạy nhanh tới Lô gia, đi nói tốt về mình, gây chút áp lực với họ, đừng để bọn họ đem Lô Uyển Chi hứa gả cho người khác. Nhưng khi nhìn thấy Lý thị dăng trào ý chí chiến đấu, phỏng chừng chính mình thậm chí chưa nói gì bà ấy cũng sẽ đi tới Lô gia. Tô Việt đem bọc tiền trong tay áo vừa kéo ra nhét trở vào, giờ phút này hần biết bản thân không cần chi tiền.

"Thẩm, ai nói không phải, Lô gia kia là người trong thôn Tô gia chúng ta, làm sao có thể để mấy bà mối khác tới làm mối. Mấy người từ nơi khác tới có thể so sánh với bà mối được quan phủ thừa nhận như thẩm sao? Hơn nữa, con là cháu trai của thẩm, người nên thay con nói tốt hơn mới đúng", Tô Việt ân cần nói, còn không quên 'đào khách thành chủ' thay Lý thị rót nước dâng lên hai tay.

"A Việt, cháu yên tâm, thẩm nhất định sẽ đem cái hôn sự này cho cháu! Thẩm lập tức đi Lô gia!", Lý thị đem chén nước uống cạn, cách một tiếng, đặt chén trên bàn, thiếu chút nữa làm chén vỡ nát. Sau đó còn chưa dọn dẹp trực tiếp đi thẳng ra sân.

Lý thị đến Lô gia, vừa lúc Trương thị đang tiễn bà mối ra cửa, hơn nữa người nọ cũng biết Lý thị, còn lên tiếng chào hỏi.

Trương thị thật sự thấy xấu hổ mời Lý thị vào phòng, lại rót nước, lại mời ăn hoa quả, Lý thị không khách sáo với bà, uống một hớp, ăn một trái lê. Dù sao nhà mình cơ bản không mua mấy loại trái cây này. Huống chi, chờ chút nữa còn đâu vỗ mồm một trận, trước tiên làm thông cổ họng cũng tốt.

"Vợ Lô Dũng, lần trước ta nói chuyện đó với muội, muội thương lượng với Lô Dũng huynh thế nào rồi?", Lý thị ra vẻ bình tĩnh làm như cái gì cũng chưa

biết mở miệng hỏi.

"Tàu tử, không phải như tàu nói lúc trước, người vừa đi đã có vài người tới đề nghị hôn sự với đại cô nương nhà ta, chúng ta còn đang tham khảo để xem tiểu tử nhà ai thích hợp hơn", Trương thị cũng không giấu diếm.

"Ta rất buồn bực, vì sao ta tới cầu thân trước, không thấy có người tới Lô gia cầu hôn cô nương nhà các người, tại sao gần đây ta nghe nói, bọn họ vội vàng tới cửa? Đệ muội người không phải chường mắt A Việt của chúng ta, muốn trèo lên địa vị cao hơn đó chứ?", Lý thị đề nén tức giận, châm chọc hỏi.

"Tàu tử, chúng ta làm sao có thể làm như vậy. Đây không phải là tất cả đến cùng một lúc hay sao?", Trương thị sóng lớn cỡ nào mà chưa gặp qua, cùng so chiêu với bà mối này tinh thần vẫn ổn định.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Định thân

"Vậy trước kia vì sao không có bà mối nào đến nhà người cầu hôn, đến lúc thấy ta đến, lại giống như ruồi bọ người được mùi thối vội vàng tới cầu hôn cô nương nhà người?", Lý thị ngày thường trong thôn nói chuyện tùy ý cho nên nói chuyện chế nhạo không thêm nề mặt Trương thị.

Trương thị nghe xong mặt lập tức đỏ lên, là tức giận. Cách nói chuyện của người này thật quá thối, cười lạnh một chút, Trương thị chậm rãi nói, "Tàu tử người nói đúng lúc lắm, Uyên Chi của chúng ta không tài không đức còn không biết làm việc, nhưng mà chính vì vậy mà những người giống như ruồi bọ đó đuổi hoài không chịu đi, thời tiết hiện tại nhà chúng ta ngay cả cái đập ruồi cũng không mua cũng không làm gì được, người nói ta phải làm thế nào đây?", Trương thị giả vờ đáng thương lẫn bắt đắc dĩ nói.

Lý thị không phải người hồ đồ, bà nghe ra lời Trương thị đây là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, thế này không phải là đang nói chính bà là ruồi bọ hay sao. Trong lòng bà ghen một hồi, yên lặng ghi nhớ chuyện này, trên mặt cũng không phát tác, làm bộ như không hiểu hết ý trong câu của Trương thị. Xoay mặt cười nói với Trương thị, "Đệ muội, thế thì chứng minh cô nương nhà muội tốt, tục ngữ nói 'Nhà có một nữ nhi cả trăm nhà tìm đến' ta cần phải chúc mừng muội rồi!"

Trương thị cũng không khiêm tốn, mỉm cười nói, "Ta đây cần phải đa tạ lời khen của tàu!", Nói xong cũng không nói gì thêm, giống như hoàn toàn quên mất việc bà ta đến nhà đề cập chuyện hôn sự này, còn không tỏ rõ thái độ về Tô Việt.

"Vậy hai vợ chồng người cảm thấy A Việt nhà chúng ta như thế nào? Nói thật A Việt nhà chúng ta là tìm vợ đầu, không giống như những gì người ta đồn thổi, ta còn nghe nói rất nhiều người sau khi vợ đầu chết tìm vợ kế, người như vậy nhà chúng ta có thể lý giải được, nhất định là một người khác thê, chúng ta sao có thể dám đem khuê nữ gả cho mấy loại người này? Còn cái loại khác là mấy tên vô lại lười biếng, càng không thể gả cho, loại nam nhân này càng dễ đánh vợ hơn, đại cô nương nhà các người là người đẹp dịu dàng như hoa như ngọc, nhìn thấy là muốn nâng niu trong lòng bàn tay. A Việt chúng ta chưa bao giờ đánh nữ nhân", Lý thị thấy bà không trực tiếp trả lời trước mặt bà, lập tức mở miệng chủ động nhắc tới chuyện này.

Ai ngờ Trương thị căn bản không ưa cái bộ dáng này của bà, trịnh trọng nói, "Chúng ta đây cần phải đa tạ tàu tử người nhắc nhở, A Việt quả thật là đứa nhỏ không tệ, chỉ sợ là Uyên Chi nhà chúng ta không thể trèo cao. Uyên Chi nhà chúng ta thật sự là không biết làm việc gì, lại nói tiếp, cũng do ta và cha con bé, nghĩ con bé là đứa con đầu tiên trong nhà nên nuông chiều nhiều đến thế. Nếu thật sự muốn gả cho A Việt, thế không phải là bị nhảy xuống hố của người ta hay sao. Tất cả đều sống trong một thôn, ngẩng đầu không thấy cú đầu gập, chúng ta sau này làm sao còn mặt mũi nào nhìn mặt cha nương A Việt, tàu tử này, đây cũng không phải là chuyện gì đẹp mắt, ta nghĩ chuyện này hay là bỏ đi. Chúng ta không muốn liên lụy tàu tử".

"Đệ muội nói gì vậy, A Việt chúng ta là một mảnh chân tình, không cầu hôn được cô nương nhà người, cả buổi sáng hôm nay hấn còn xin ta nhanh nhanh tới nói giúp hấn, tấm lòng này của hấn, cô nương nhà người có gả cho hấn cũng sẽ không chịu khổ", Lý thị lần này có chút ra sức khuyên bảo, bây giờ quyền chủ động trong tay người ta, trước mặt chính mình chỉ có thể cúi đầu.

Trương thị nghe lời bà ấy khá sững sốt, bà thật không nghĩ tới Tô Việt kia lại đề tâm đến con gái của mình như vậy, bà vẫn nghĩ hấn bởi vì tuổi còn trẻ chưa vợ nên mới nôn nóng, điều kiện trong nhà không tốt cho nên mới đề gia trưởng gia tộc Tô đến cầu thân.

Thật ra tên tiểu tử thứ hai của Tô gia này bà chưa thấy qua lần nào, nhà bà ở thôn Bắc Đầu, là ở mặt khác của thôn, mà Tô gia thì ở thôn Nam Đầu, mấy mẫu đất của Tô gia cũng ở thôn Nam Đầu cho nên bình thường cũng không có cơ hội gặp mặt, nhưng mà bà nghe hàng xóm láng giềng nói là tên nhóc Tô gia này ngày thường ham ăn biếng lười, chơi bời lêu lổng không làm việc nghiêm túc, thường xuyên trộm gà, đi trộm trên bờ bạc linh tinh, trước kia không để ý nên không để trong lòng, bây giờ nghe Lý thị nói xong không khỏi suy nghĩ lại, muốn nói về diện mạo, Tô Việt tuyệt đối được xếp hàng nhất nhì trong đối tượng kết thân, tuổi cũng tốt, hơn nữa quan trọng là chưa từng cưới vợ, nghĩ tới đây Trương thị có chút dao động.

Nhưng khi bà lập tức nhớ tới nhân phẩm của Tô Việt, đề nén dao động xuống, bà biết chính mình giờ phút này không thể mềm lòng, đây chính là chuyện cả đời của đứa con bảo bối tâm can của bà.

Suy nghĩ xong, Trương thị vẫn thật thấy có lỗi nói, "Thật phiền cho mảnh tâm ý này của A Việt, chuyện hôn nhân của đại cô nương chúng ta đến cuối

cùng vẫn chưa được định, nói thật ta và cha con bé đều nghe bà mỗi bàn luận, cũng cần phải xác định sớm, chúng ta phải xem xét cẩn thận rõ ràng. Cho nên tẩu tử yên tâm, ta sẽ đem mấy lời vừa rồi của tẩu cho đương gia nhà ta biết, để ông ấy tham khảo một chút", Bà không dám nói gì nhiều, dù sao Tam thiếu gia của Trần gia còn chưa xác định.

Lý thị nhìn thấy bộ dạng không thể làm chủ của Trương thị, trong lòng vừa giận vừa hận, nhưng không thể phát tác, dù sao người ta nói như vậy cũng có đạo lý, sau đó tùy nói nói vài câu về chuyện nhà, rồi xách một bọc kẹo to trở về Lô gia.

Không ngoài suy đoán của bà, Tô Việt đang ở nhà Lý thị chờ dài cổ, thấy bà trở về cũng không che dấu gấp rút hỏi tình hình.

Lý thị đem chuyện tình từ đầu tới cuối nói rõ ràng cho Tô Việt biết, Tô Việt nghe xong neho mày suy nghĩ không nói.

Cuối cùng, hắn chỉ nói vài câu cảm ơn, liền chán nản quay trở lại nhà mình. Cũng không theo cha hắn đi sửa phòng ở cho nhà người ta, chỉ nói chính mình đau đầu không thoải mái, chọc Tô Căn phát bực chửi bới một hơi.

Nhưng mà Tô Việt đối với la mắng của cha hắn đã tập mãi thành thói quen, sớm luyện được bản lĩnh mặt đé tai ngo, chỉ yên lặng chấp nhận, trong lòng cân nhắc làm thế nào mới có thể chủ động nói với Lô Dũng đồng ý cho hắn làm con rể.

Cuối cùng không có biện pháp, nghe hàng xóm Lô gia nói Lô Dũng hôm nay đi trấn trên, Tô Việt phải đi ra đường trong thôn chờ ông ấy.

Đến khi hắn đứng đợi cảm thấy hai chân đều đau nhức rồi cuộc cũng đợi được Lô Dũng đang vội vàng trở về.

"Lô thúc!" Tô Việt có chút khẩn trương gọi.

Lô Dũng thường đi trấn trên nên chuyện của Tô Việt cũng biết đôi chút, đồng thời còn biết mặt hắn, liền mỉm cười gật đầu đáp lại, bước chân không dừng mà đi thẳng về phía nhà ông.

Tô Việt nóng nảy gọi, "Lô thúc, ta có việc muốn nói với thúc", Nói xong thấy Lô Dũng dừng lại nhìn hắn, lại không tự giác chà xát bàn tay.

"Lô thúc, ta biết chuyện phóng túng hai năm nay của ta làm thúc và thẩm chương mất ta, đối với thúc đối với đại cô nương đều nghĩ ta là cảm thù. Thúc yên tâm, chỉ cần người đồng ý của hôn sự này, ta cam đoan về sau sẽ sửa chữa sai lầm trước kia, hơn nữa nhất định sẽ không thể nằng theo ta vất vả chịu khổ. Hai nhà chúng ta sống cùng thôn, nếu trở thành thân thích, ta một nửa xem như con của thúc, Văn Hiến còn nhỏ, sau này ra ngoài tranh thủ tìm kiếm công danh, chức vị. Ta sẽ luôn ở trong thôn, để thúc và thẩm tùy ý sai khiến!", Tô Việt một hơi nói xong nhiều lời, sau đó khẩn trương nhìn chăm chăm Lô Dũng chờ tuyên án.

Nhìn đôi mắt thành khẩn kia, Lô Dũng không đành lòng trực tiếp cự tuyệt, chỉ đành gật đầu nói, "A Việt, ta biết bản chất của ngươi là một đứa trẻ tốt, về sau mặt kệ như thế nào, cũng không nên làm chuyện giống như trước kia, cha ngươi của ngươi tuổi không còn nhỏ, ít làm chuyện bọn họ lo lắng".

"Thúc thúc dạy phải, về sau ta nhất định sẽ sửa!", Tô Việt cúi người vái chào, cực kỳ nghiêm túc cam đoan với Lô Dũng.

Lô Dũng mỉm cười xua tay, liền muốn nhắc chân hướng nhà mà đi, Tô Việt nóng nảy, giữ ông lại hỏi, "Ta đây coi như thúc đã đồng ý!"

Không dùng chân, Lô Dũng hô to, "Trời không còn sớm, chạy nhanh về nhà đi".

Tô Việt thất vọng xui lơ hai vai, thờ dài cúi đầu quay đầu trở về nhà, hắn biết Lô Dũng đó là không nỡ trực tiếp cự tuyệt chính mình.

Quả nhiên, buổi tối Trương thị nói lại cho Lô Dũng nghe chuyện Lý thị tới nhà ngày hôm nay, Lô Dũng cũng thuận tiện nói ra chuyện gặp Tô Việt.

Hai vợ chồng đồng thời cảm thán, "Xem ra đứa nhỏ này thật sự để tâm, nhưng mà tình huống gia đình hắn như thế, Uyển Chi nhà chúng ta mà gả vào chắc chắn sẽ phải chịu khổ, hơn nữa hắn thật sự có thể sửa đổi sao?"

Từ sau khi gặp Lô Dũng trở về, ngày kế tiếp Tam thiếu gia Trần gia đích thân tới cửa Lô gia.

Sáng sớm Trương thị gọi Lô Hà Hoa lên, hai người trong phòng bếp pha trà làm cơm.

Nhanh tới giờ cơm trưa, khách cũng tới nhà, đến cùng Trần thiếu gia còn có mẹ cả của hắn và đứa con gái ba tuổi vợ trước để lại.

Lô Uyển Chi được Trương thị an bài cách vách màn nhìn xem Trần thiếu gia như thế nào, nàng vụng trộm nhìn, quả thật cũng không tệ lắm, diện mạo tuấn tú lịch sự, đối xử nho nhã lễ độ, đáng về cực kỳ thư sinh.

Lô Uyển Chi thẹn thùng dò xét hỏi thế nào, Trương thị gật đầu, sau đó liền quay đầu theo cửa, nhưng mà trong lòng không thể bình tĩnh.

Bữa ăn được phân ra hai bàn nam nữ riêng biệt, luôn luôn ngại ngùng sợ hãi gặp người, Lô Uyển Chi trước mặt chủ mẫu Trần gia càng giống như giữ bốn phận, sau khi chào hỏi xong cũng không nói thêm lời nào.

Nhìn nàng như vậy, trong mắt chủ mẫu Trần gia đó là chất phát/ thật thà, là một người dễ nắm giữ, trong lòng yên lặng gật đầu, cảm thấy cửa hôn sự này thật sự rất tốt. Chính mình thu hoạch được một cái tên gọi đẹp để 'mẹ kế yêu con', còn thuận tay vớ được một đứa con dâu biết nghe lời.

Vì thế xong một bữa cơm cả khách lẫn chủ đều vui vẻ, đều có nguyện vọng chưa thành, Trần thiếu gia bên kia ngay khi thức ăn được mang lên đúng lúc

liếc mắt thấy Lô Uyên Chi, là người có mặt mày thanh tú, khuôn mặt trắng nõn, trong lòng đã đồng ý.

Trước khi đi, Lô Uyên Chi được Trần gia tặng một chiếc vòng ngọc, mà Trương thị cũng ra tay rộng rãi, cho con gái của Trần thiếu gia một chiếc vòng vàng lại thêm một bộ vòng tay, Trần thiếu gia trong nội tâm càng vui mừng, nghĩ thầm nhìn không ra gia đình nông gia phổ thông/ bình thường thế nhưng có chút tiền tài, đối với cửa hôn sự này càng hài lòng.

Bước chân tiễn người Trần gia xong, vợ chồng Lô Dũng đều nhẹ nhàng thở ra, biết cửa hôn sự này coi như đã thành công.

Quả nhiên, ngày hôm sau bà mối cứ tới đây nói là đưa lễ định thân (#Huongbb: Không biết có giống như bỏ rượu bên mình không nhỉ?!), ý Trần gia là hai mươi tám tháng mười dâng lễ, mười sáu tháng chạp thành thân, dù sao hai người tuổi không còn nhỏ.

Người Lô gia cũng đồng ý, vì thế chuyện này được coi như ván đã đóng thuyền, ngay một ngày trước nhận lễ, Trần gia gửi tới một đại quản qua và một bà mụ, đi vào Lô gia mở miệng nói một hơi.

"Phu nhân chúng ta không chê các người là nông dân cục mịch, phái người tới để cầu thân là đã cho các người mặt mũi lớn tận trời rồi, ai ngờ Lô gia các người thậm chí có chỗ giấu diếm, trách không được một cô nương như hoa như ngọc đến mười tám tuổi còn không gả được, Lô gia các người không biết xấu hổ nhưng Trần gia chúng ta vẫn còn muốn!", bà mụ kia vừa mở miệng là phun ra hàng loạt cụm từ thô tục.

Trương thị bị tức sắc mặt tái mét, giơ tay lên chỉ bà mụ kia run giọng hỏi, "Vị ma ma này, người hôm nay phải nói rõ ràng, Lô gia chúng ta rốt cuộc là thế nào? Ai không đứng đắn? Người nếu ngậm máu phun người thì đừng trách đương gia nhà chúng ta đi kiện quan phủ!", Nói xong dùng ánh mắt giết người nhìn chăm chăm mụ ta.

Vừa nghe nói tới kiện quan, bà mụ kia âm thanh nhất thời xuống thấp, thế nhưng vẫn còn phần nộ, "Trương thái thái, người đi lên trấn trên hỏi thăm một chút, hiện giờ toàn thôn trấn ai ai cũng biết đại cô nương nhà các người không đứng đắn, trách không được vội vàng muốn nhét vào Trần gia chúng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vu cáo hãm hại

"Đừng có ở đó mà miệng phun đầy phân, miệng mình bắn chẳng lẽ còn đổ lỗi cho người khác? Nếu việc hôn nhân này không thành cũng thật đúng ý với chúng ta. Nhưng mà ngày hôm nay nếu người không nói rõ ràng với chúng ta, vậy thì đừng hòng nghĩ chuyện bước ra khỏi cửa lớn nhà ta!", Trương thị lớn tiếng hét làm cho Lô Hà Hoa đang đứng chết lặng đi gọi hàng xóm tới giúp đỡ, đã mở miệng khi để người nhà mình, sao có thể buông tha cho bà ta.

Bà ma ma kia cũng là kẻ hay bắt nạt kẻ yếu, vốn tưởng bọn họ là gia đình nông dân thật thà nên nghĩ bản thân bà ta có thể tùy tiện gây khó dễ, ai ngờ thật sự đến đây mới biết không phải vậy, nữ chủ nhân của nhà này so với bà ta còn lợi hại hơn, còn cao tay hơn so với bà ta.

Mà khi thấy Trương thị có vẻ như muốn làm thật, bà ta cũng sợ hãi, cố gắng bình tĩnh cười nhạt nói, "Người nếu như không sợ xấu mặt, cứ việc đi gọi người tới, tới càng nhiều càng tốt, ta xem hôn sự mấy đứa con nhà các người về sau như thế nào?" Nói xong có chút hồi hộp nhìn Trương thị.

Vừa nghe bà ta nói như vậy, Trương thị hơi do dự, ba người thành một con hổ*, nhớ ra bà ma ma này miệng mồm bậy bạ nói tầm xàm cái gì đó, đương gia và chính mình hai cái mặt già này thì không sao, thế nhưng về sau, ba đứa con trong nhà đâu không ngắc gao lên thì thế nào.

(*Ba người thành một con hổ: là cách nói ẩn dụ của việc tin đồn gây nhầm lẫn cho người khác).

Nghĩ tới đây, Trương thị vội vàng chạy ra sân gọi Lô Hà Hoa trở lại, sau đó đặt mông ngồi xuống một cái ghế đẩu trước cửa nhà.

Điều chỉnh hơi thở được một chút, tiếng nói dữ tợn của Trương thị vang lên, "Được, đương gia nhà chúng ta đã ra ruộng lấy rom, rất nhanh sẽ trở về, người trái lại phải nói cho rõ chuyện gì xảy ra với chúng ta? Không thì hôm nay nhất định phải đi lên gặp quan phủ, dù Lô gia chúng ta có tán gia bại sản cũng nhất định sẽ kiện người tội vu khống, cho người ăn com tù mấy năm!".

Bà ma ma kia nhìn thấy tình thế 'nói không xong thì không yên', hắng giọng một cái, cười nhạt nói, "Ta nói Lô thái thái, người bình thường không đi trấn trên nên không biết, bây giờ người ta đang cười nhạt Tam thiếu gia nhà ta bị cầm súng, toàn bộ mọi người trong trấn đều biết thiếu gia chúng ta muốn kết hôn với một cô nương đạo đức có vấn đề".

Trương thị tức giận nhưng vẫn bình tĩnh, lập tức hỏi, "Vậy ngược lại người nói thử xem, cô nương nhà ta làm chuyện gì mà có đạo đức có vấn đề?"

"Mấy người trong trấn truyền miệng nhau, nói đại cô nương nhà người tới khuya không ngủ được, cùng một người đàn ông đứng trước cửa nhà cạnh đông cùi ân ái ái ái, chuyện chán ghét không đứng đắn này nói ra, dù là ta ngay cả một bà già nghe xong cũng phải đỏ mặt", ma ma kia sau khi nói xong lời này còn cố ý che nửa khuôn mặt già nua của bà ta, làm như thật sự bị đỏ mặt.

Trương thị vốn không tin lời bà ta, nhưng người đứng bên cạnh Lô Hà Hoa nghe rõ ràng, sợ tới mức khẽ run rẩy, nhớ tới chuyện buổi tối hôm đó lừa gạt tỷ tỷ ra cửa gặp Tô Việt, chẳng lẽ bị người khác bắt gặp? Nghĩ tới đây nàng càng đứng không nổi, hai cái đùi liên tiếp căng thẳng hồi hộp lấy bậy.

Khi Lô Hà Hoa run rẩy, Trương thị đã nhận ra, trong lòng bà lộ bộ một tiếng, nghĩ thầm, chẳng lẽ thật sự có chuyện này hay sao?

Nhưng trên mặt bà vẫn nghiêm túc nói, "Ma ma chẳng lẽ tin lời tin đồn nhảm, hiện giờ có người không muốn để cho người khác vui vẻ, nghe nói thị trấn Nam Đầu có Vinh thật heo kia muốn gả khuê nữ cho Tam thiếu gia các người, vừa đưa thật heo còn đưa tiền cho thiếu gia Trần gia các người. Ai biết người nọ có phải là người nghe tin các người muốn chọn cô nương nhà ta nên nổi lên ý xấu đó cũng không biết chừng?"

Vừa nghe Trương thị nói như vậy, bà ma ma kia không lên tiếng, bà ta sau lưng nhận từ chỗ Vinh thật heo không ít đồ tốt, đang muốn mở miệng muốn vì người nọ nói mấy câu, Trương thị đã lên tiếng, "Ma ma, hôm nay làm phiền người chạy tới đây một chuyến, hiện giờ Trần gia không có ý định cùng Lô gia chúng ta kết thân, vậy mà muốn dùng lí do mục nát này tới cửa từ hôn, may mà hai nhà còn chưa có hành lễ, chúng ta đã nhận thức mặt mũi hèn hạ Trần gia các người, còn về chuyện vu cáo hãm hại, chờ đương gia chúng ta trở về chắc chắn sẽ đi trấn trên hỏi cho rõ ràng, lời đồn bắt nguồn từ ai, chỉ hy vọng ma ma không cần đồn tiếp, tin đồn sẽ kết thúc trong sự khờ ngoan. Hà Hoa, vào trong nhà lấy năm lượng bạc đưa cho ma ma coi như an ủi".

Trương thị nói xong liền vung xuống ống tay áo, Lô Hà Hoa đứng bên cạnh vừa hoảng vừa sợ căn bản không nghe được lời bà căn dặn, bị Trương thị đùng một cái mới biết.

Bà ma ma kia vốn đang muốn nghĩ cách giải thích vài câu, nhưng khi nghe nói có thể nhận năm lượng bạc, vui vẻ ra mặt nói nhất định là đồn nhảm, Lô gia cô nương là người tốt, lại còn nhận tiền với bộ dáng ngượng ngùng.

Đuổi hai người Trần gia khỏi cửa, Trương thị xoay người vào buồng trong, Lô Hà Hoa cũng đi vào theo.

Bên ngoài xảy ra chuyện gì Lô Uyển Chi trong phòng nghe được rõ ràng, là người được nhắc tới trong lời đồn, mới đầu nàng tức giận tới phát run, vốn nghĩ muốn ra ngoài tranh luận với bà ma ma kia, nhưng biết bản thân nếu ra ngoài sẽ bị người ta đặt thêm một tên gọi mới 'người đàn bà chanh chua' nên nhịn xuống. Về sau bình tĩnh trở lại, nghĩ muốn bảo muội muội mình chạy trốn nếu không sẽ bị đánh, cho nên khi nghe đến chỗ giọng nói hung tợn của nương kêu muội muội đi vào, nàng vội vàng ra khỏi phòng mình chạy đến phòng nương.

Quả nhiên, Trương thị thuận tay nắm lấy cây mây đánh trên lưng Lô Hà Hoa, vừa đánh vừa mắng, "Người cái đồ không có lương tâm này, hại tỷ tỷ người như vậy!"

Lô Hà Hoa biết chính nàng ấy làm chuyện nên đánh, cũng không cầu xin tha thứ, chỉ rung rức khóc.

Thấy Lô Uyển Chi vội vàng nhào người phủ lên lưng muội muội, cầu xin Trương thị đừng đánh, Trương thị đối với đứa con gái đầu này, cuối cùng vẫn không thể xuống tay, đành phải ném cây mây xuống, ngồi trên ghế dựa yên lặng khóc.

Hai tỷ muội lớn từng này, đây là lần thứ hai thấy nương nhà mình rơi nước mắt, lần trước là năm sáu năm trước khi cha vào núi săn bắn bị một đám sói tấn công, bị cắn thương tích đầy mình, suýt nữa mất mạng.

Lô Uyển Chi cũng khóc theo, nàng rõ ràng bị ủy khuất, tuy nhiên đối với Trầ thiếu gia kia, nàng hoàn toàn không có cảm giác gì, nhưng ước muốn được gả ra ngoài của nàng là mong gánh nặng trên vai cha nương có thể buông xuống, là ước muốn về chuyện đính thân của muội muội được sớm nhắc tới. Nhưng hiện tại những ước muốn này đều bị tan biến.

Vì thế khi Lô Dũng về nhà, liền thấy cảnh ba mẹ con ôm nhau khóc thảm thiết, chờ sau khi nghe kể xong rành mạch mọi chuyện, ông cũng mắng Lô Hà Hoa vài câu, ngay sau đó cứ ngồi yên lặng bên cạnh mà than thở.

Khi một nhà bốn người ngồi một chỗ tinh thần sa sút âm thầm nghe thấy tiếng Lô Văn Hiến phía ngoài vừa đi học trở về ăn cơm trưa, Trương thị vội vàng thu hồi cảm xúc đau khổ thiếu sức sống, bảo ba người còn lại có việc gì nên làm thì làm.

Ăn cơm trưa xong, Lô Dũng nói với Trương thị một mình ông đi trấn trên, an ủi Trương thị đừng để trong lòng, thiếu gia Trần gia kia cũng không phải là người tốt gì, ông sẽ tìm người khác thích hợp hơn.

Lô Hà Hoa sau khi bị đánh trở về căn phòng phía tây cùng với Lô Uyển Chi cúi đầu may vá.

May mà Lô Uyển Chi không ngừng an ủi nàng, để nàng đừng để trong lòng, chuyện này giao cho cha mẹ là được, không chừng còn 'mất hạt mè còn nhặt được trái dưa hấu'.

Buổi tối khi Lô Dũng trở về mang theo vẻ mặt u ám, mọi người trong nhà có thể cảm nhận không khí bị ép lên cao, tất cả đều như ngồi trên bàn chông, sau khi ăn tối xong nhanh chóng dọn dẹp rồi vội vàng ai trở về phòng này.

"Lời đồn này thật sự được truyền ra từ thôn chúng ta, theo như Uyển Chi nói, quả thật ngày ấy có người nhìn thấy thẳng nhóc Tô gia kia tại đồng cùi, người nọ có lẽ là gần nhà chúng ta, buổi tối thường ra ngoài đánh bài trở về ngang cửa nhà chúng ta có bốn người, nhưng cho dù như vậy, chúng ta cũng không thể lần lượt hỏi người ta xem có thấy cô nương nhà ta hay không được?", Lô Dũng thấp giọng nói.

"Ông này, ông nói có lý, chuyện cho tới bây giờ, ta ngược lại nghĩ tới một biện pháp thay đổi tình thế, sáng sớm ngày mai ông đi lên trấn trên nói với mấy người trong cửa hàng của chúng ta, nhắc nhở mấy thân tính của ông, kêu bọn họ dựa theo thế này mà làm", Trương thị suy nghĩ một lúc rồi nói với Lô Dũng, khi nói câu sau bà đến gần bên tai Lô Dũng nói thêm vài câu.

Lô Dũng nghe xong mới đầu thì lắc đầu, tiếp đó thờ dãi, cuối cùng nói, chỉ có thể làm thế này, sau đó dặn dò Trương thị ngày mai nhờ người đi hỏi thăm thử xem người trước đây tới cửa cầu hôn đến giờ có ai còn sẵn sàng chấp nhận, muốn nhanh chóng đem Uyển Chi gả ra ngoài, để tránh đêm dài lắm

mộng, cuối cùng ông nói một câu, "Ta xem tên tiểu tử Tô gia kia ngược lại hoàn toàn muốn thay đổi làm người, haiz! Chỉ là điều kiện trong nhà quá kém".

Trương thị vừa đến phòng con gái muốn an ủi Lô Uyển Chi đang yên lặng may vá, ai biết ngược lại còn được khuê nữ an ủi chính mình, "Nương! Con tuy không dám nói chính mình biết rõ chữ nghĩa thông tuệ đạo lý, nhưng tốt xấu gì con cũng là người biết chữ, thuở nhỏ người đã dạy con phải tự trọng tự mình cố gắng vươn lên, con sẽ không vì chuyện nhỏ này mà nghĩ không thông suốt! Nương đừng vì con mà bận lòng! Hơn nữa, không gả được thì càng tốt, như ý nguyện của con, có thể cả đời ở bên cạnh chăm sóc cho cha nương, đó là may mắn của con!".

Trương thị nghe xong lại muốn rơi nước mắt, đành phải tùy ý nói vài câu rồi ra ngoài.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai vợ chồng tự động phân việc mà làm, mà Lô Hà Hoa suốt cả một buổi tối buồn rầu cho bản thân và việc hôn nhân của tỷ tỷ mà không yên, Lô Uyển Chi cho rằng nàng ấy lo lắng cho mình nên an ủi nàng ấy, nói Lô gia ta trong thôn có thể được coi là phú hộ, điều kiện chúng ta tốt như vậy, chỉ cần bỏ thêm nhiều đồ cưới một chút nhất định vẫn có nhiều người để lựa chọn. Cuối cùng hai tỷ muội mới lo lắng hồi hộp ngủ mất.

Thế nhưng sự thật không hề lạc quan như bọn họ nghĩ, Trương thị nhờ người đi hỏi thăm, vốn dĩ từng là bà mối đến nhà cầu hôn đều trốn tránh bà như tránh rắn rết.

Thiệt là 'việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu đã truyền xa ngàn dặm', Trương thị than thở trở về nhà, thuật lại chuyện này cho Lô Dũng, Lô Dũng an ủi bà nói hôm nay chính ông lên trần trên đèm chuyện bà nhắc nhở đều đã làm xong, mà còn làm thỏa đáng, không qua mấy ngày nữa, những người đó sẽ quay lại cầu xin chúng ta.

Trương thị nghe xong trong lòng thoải mái đôi chút, đành phải chờ thôi. Còn đi an ủi Lô Uyển Chi.

Nhưng mà sự việc ngoài phạm vi dự đoán của bọn họ, qua nửa tháng trong nhà trước sau vẫn vắng vẻ như trước.

Trương thị lại âm thầm cho người ra ngoài dò hỏi giúp, thì ra tất cả mọi người còn sợ hãi, về sau chuyện Vinh thị heo bên kia hãm hại Lô gia lan truyền mọi người đều nửa tin nửa ngờ.

Ngay lúc do dự, không có người muốn kết thân với Lô gia, vì thế Lô Uyển Chi vẫn còn đó.

Mà lúc này, người vui mừng nhất dĩ nhiên là Tô Việt. Lô gia xảy ra chuyện lớn nhỏ thế nào hẳn đều nghe nói, hẳn chẳng những không bởi vì chuyện danh dự Lô Uyển Chi bị hao tổn mà nổi giận, ngược lại hẳn cực kỳ vui vẻ.

Nhưng mà, cho dù trái tim đang rộn ràng vui sướng nhưng không có bất kỳ biểu hiện gì trên mặt, hẳn thấy sự việc đã lắng xuống, bắt đầu tìm đến Lý thị.

Đúng lúc này, người không liên quan - lão nương của hắn - Vương thị đã nghe thấy chuyện ồn ào xô xao của Lô gia lan truyền, trước đó là ghét bỏ Lô Uyển Chi lớn tuổi, yếu ớt không làm được chuyện này chuyện khác còn có thể chăm chú, bây giờ thanh danh Lô Uyển Chi đã bị hủy, chuyện đó và khuyết điểm trước đây là hai sự việc hoàn toàn trái ngược, vì thế lần này bà sống chết cũng sẽ không đồng ý.

Cho dù Tô Việt cầu xin thế nào, bà chỉ nói một câu, "Người nếu muốn cưới nàng ta vào cửa, trừ phi ta chết!"

Vì thế, Tô Việt bị buộc bắt buộc dĩ vãng lẽ tới gần tai nương hắn nói một bí mật, sau đó hắn hoàn toàn gặp nạn, bị nương hắn lấy chổi mộc đánh một trận sống chết, sau cùng cũng chỉ thờ dài gặt đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thỏa hiệp

Về sau nghĩ lại, thấy không yên. Hơn nữa lần này là cha nương hắn và hắn cùng đi, chuyện thất đức kia chính mình làm vẫn chưa bị phát hiện, thế nên bản thân hắn phải nhanh chóng nghĩ biện pháp bù đắp lại.

Ngay khi Tô Việt đang rất ra sức trầm ngâm suy nghĩ, Vương thị đã cùng Lý thị quyết định thời gian đến nhà Lô gia gặp mặt, đó là buổi tối ba ngày sau.

Vì sao lại chọn buổi tối: thứ nhất, đương nhiên là vì cùng ở cùng một thôn, cách nhau không xa, tương đối thuận tiện; thứ hai, đương nhiên là vì muốn giữ kín chuyện này, nhờ ra không được chấp nhận, nếu vậy, người trong thôn cũng không thấy tự bà đi đến Lô gia, tạm thời ít người biết càng tốt.

Sau khi tiếp đãi Lý thị xong, Tô Căn chất vấn Vương thị vì sao phải bảm vúi không buông cửa hôn sự này như thế, con trai nhà mình cũng không phải là người thiếu chân cụt tay, mấy ngày nay đưa con hỏi cưới đi theo ông làm việc, cứ thế này thì qua mấy tháng nữa sẽ có người tới cửa cầu thân.

Vương thị nhìn thoáng qua đứa con trai đang cúi đầu ăn cơm giống như chuyện này không liên quan tới hắn, thờ dài, liền đem chuyện ngày hôm đó Tô Việt nói cho bà thuật lại cho ông một lần, Tô Căn lập tức xông mẩu dùng cái móng của ông đến gần như đồ ập lên đầu Tô Việt muốn đánh một trận ra trò, phản ứng Tô Việt khá tốt, vội hô lớn, "Cha, đừng đánh vào mặt, hai ngày nữa phải đi Lô gia, để lại vết thương rất khó coi, đánh chỗ khác được không?"

Hắn vừa nói vừa bò quỳ trên đất, đưa cái mông vênh cao cho Tô Căn đánh, Tô Căn phát bực nắm lấy sợi mây đánh mạnh tay không ngừng lên mông hắn, Tô Việt cắn chặt răng chịu đựng, đau đớn thế nào cũng không mảy may kêu rên.

Lúc vừa mới bắt đầu, Vương thị còn nói phải đánh, đưa con làm chuyện thiếu đạo đức như vậy đáng đánh, nhưng khi thấy Tô Căn đánh một trận không có ý định dừng tay, bà đau lòng vội chạy đến ôm lấy Tô Việt gọi Tô Căn ngừng đánh.

Tô Căn dù có giận cỡ nào cũng không thể đánh lên người Vương thị, cuối cùng đành phải ném roi mây đi, thở hổn hển trở về phòng.

Tô gia lộn xộn tạm thời không nói đến, lại nói ngày hôm sau Lý thị đi tới Lô gia báo tin cho Trương thị, Trương thị nghe xong lòng ngập tràn vui mừng cảm ơn Lý thị, lần này tuy không đưa một bọc trái cây như lần trước nhưng vẫn cho bà chút đồ ăn vặt trong nhà.

Đêm hôm đó, Trương thị và Lô Dũng lại tiếp tục thương lượng tới nửa đêm, nghĩ xem sáng ngày hôm sau nên nói gì, những chuyện không nên nói đều phải lưu ý kỹ càng, còn dặn dò hai khuê nữ trong nhà ngoài miệng không nên nói những gì, bưng trà, rót nước thì có thể, nhất định phải ít nói làm nhiều, bảo Lô Uyển Chi cố gắng đừng biểu hiện gì trước mặt Tô Việt, muốn để Tô gia nhìn thấy một cô nương chân thật.

"Ông này, nếu việc hôn nhân của Uyển Chi có thể được định ra thì nên nhanh chóng cùng Tô gia thương lượng ngày thành hôn thôi, tốt nhất là nội trong tháng mười một có thể tổ chức cưới. Như vậy thì năm nay cũng có thể đem chuyện của Lô Hà Hoa định sẵn, qua năm nay, chúng ta và con trai nên chuyển lên trấn trên sống, như vậy thì Văn Hiến có thể đi học ở Khang Tri Viện, không thể trông chờ vào mấy người bạn vớt đi ở Kinh thành, chúng ta chỉ trông chờ vào đứa con trai của chúng ta không được sao? Ta cũng không tin hận thù này không thể giải quyết được!", Trương thị nói xong bắt đầu ngân ngấn nước mắt, trong lời nói vừa oán hận xen lẫn lo lắng.

Lô Dũng thờ dài đến gần nhẹ nhàng vỗ lưng vợ, an ủi, "Chuyện này bà cũng đừng nôn nóng, chúng ta không phải còn có Văn Hiến sao? Nói một cách bình tĩnh (nguyên văn là thế này: 退一万步讲), nếu trong tương lai Văn Hiến không thể thành công, không phải còn có con trai của Uyển Chi sao, ta tin tưởng ông trời sẽ làm cho Tô gia chúng ta đạt thành ước nguyện".

Trương thị nhớ đến chuyện đau lòng của con gái thì không ngừng rơi nước mắt, Lô Dũng ôm bà trong ngực, vừa nhẹ nhàng vỗ lưng vừa nói, "Nhiều năm trước đây, chúng ta không thể chuyển lên trấn trên đơn giản là sợ người nọ phát hiện, hiện tại xem ra mọi lo lắng đều dư thừa, người nọ đã ngồi ở vị trí cao như vậy, chắc sẽ không nhìn tới địa phương nhỏ bé thế này, mà chúng ta dù sao vẫn luôn giấu họ giấu tên. Hết năm nay chúng ta quyết định vậy đi".

Trong mắt Lý thị, hai cô nương Lô gia bọn họ hiện tại danh dự không còn, tuy nói có thể bị vu hãm, nhưng bất kể nói thế nào thì đối với Tô Việt bên kia, bọn họ vẫn bị coi là kẻ trào cao.

Quả nhiên, lần này khi Trương thị nhìn thấy sắc mặt Lý thị thì thái độ so với lần trước hòa nhã hơn, giọng nói cũng lộ ra chút khách khí hơn.

"Tàu tử, người đã đến rồi đấy à, ta đang muốn đến nhà tìm tàu đây. Thật không may, chuyện này không thể trì hoãn được nữa", Trương thị mỉm cười mời Lý thị ngồi ghế trên, còn tự bà rót nước.

Trương thị nghĩ thông suốt, đồng thời Lô Dũng cũng thế, đặc biệt trải qua chuyện đồn đãi khắp nơi hiện giờ của thiếu gia Trần gia, việc nhanh chóng đem Lô Uyển Chi gả ra ngoài là chuyện khẩn cấp trước mắt, bằng không thì cô nương nhà họ sau này có thể phải biến thành bà cô già.

Nếu phải đem bảo bối của chính mình gả đến nơi khác, còn không bằng đưa đến nơi họ có thể nhìn thấy, không phải Tô Việt kia rồi rắm sao? Hai vợ chồng họ đã có biện pháp thay đổi hẳn; Tô gia nghèo - không sao cả, Lô gia có bạc, đến lúc đó dù là đồ cưới hay qua lại thường xuyên, chỉ cần cho thêm ít bạc là được, chờ Uyển Chi sinh con trai cùng lắm thì họ trực tiếp ôm đến Lô gia nuôi dạy.

Cho nên trải qua mấy ngày trước, một buổi tối nọ, hai vợ chồng Lô gia sau khi lo lắng, bàn bạc, thờ dài xong, cuối cùng quyết định để phòng tránh đêm dài lắm mộng, quyết định chọn Tô Việt.

Có điều, sau khi quyết định chọn Tô Việt, nhưng không thấy Lý thị quay trở lại nói chuyện mai mối, Tô Việt kia cũng không chạy tới cản đường hỏi thăm chuyện Lô gia, vì vậy lúc này đến lượt người Lô gia đứng ngồi không yên.

Trương thị vừa đưa ra quyết định, nếu hôm nay Tô gia không cho người qua, chính bà sẽ đi một chuyến tìm Lý thị. So với hạnh phúc của con gái, mặt mũi già của bà cũng không tính là gì.

Còn đang cân nhắc, gần đến giờ cơm trưa thì Trương thị chào đón Lý thị, trong lòng bà vui vẻ hẳn lên, nhưng cơ bản vẫn không quên ra vẻ, rót ly nước cho Lý thị xong rồi ngồi đối diện bà ấy, vẫn không chủ động nhắc tới chuyện gì.

Mà ở căn phòng phía Tây, Lô Uyển Chi cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, mấy ngày nay đáy lòng nàng cũng quay cuồng không biết nên làm thế nào, xem ý tứ của hắn đối với mình, có thể làm bà cô già sống cả đời với cha nương là tốt nhất, nhưng nàng biết đó chỉ là hành động cảm tính của bản thân, cho dù cha mẹ nguyện ý, vậy còn muội muội và đệ đệ phải làm thế nào.

Nhớ tới buổi tối hôm đó, chàng thiếu niên Tô Việt kéo lấy tay áo mình với vẻ mặt lo lắng, còn ánh mắt thành khẩn dưới ánh trăng kia, khi nghe nương nói bà đưa ra quyết định định hôn cho nàng và Tô Việt, nàng gật đầu, nhớ đến ánh mắt ấm áp của người đàn ông kia nàng nghĩ hẳn sẽ đối xử tốt với mình.

Đã từng nghe Lô Hà Hoa nói, Lô Uyển Chi cũng biết Lý thị là thâm thâm đồng thời giữ chức bà mối cho nhà Tô Việt. Thế nên vừa thấy bóng của bà ấy qua cánh cửa vào nhà, nàng vội vàng đặt kim chỉ trên tay xuống rồi đến sát cánh cửa nghe lén trong phòng khách nói chuyện, may mà muội muội Lô Hà Hoa đi theo cha lên trấn trên không có ở đây, nếu không sẽ chắc chắn cười nhạo tỳ tỳ như nàng.

Lý thị vốn là người nóng tính thiếu kiên nhẫn, gặp Trương thị - người đến tình cảnh này rồi mà còn không nhúc nhích gì ra về một vị phu nhân chễm chệ, bà nhìn không được mở miệng trước.

"Vợ Lô Dũng, chuyện đó chồng nhà muội cân nhắc thế nào rồi?" Lý thị hỏi thẳng vào vấn đề. Bà không muốn trở mặt, dù sao nhìn điệu bộ Tô Việt thế kia, đúng là Lô Uyển Chi trong tình thế bất buộc, tương lai hai nhà vẫn còn muốn kết thông gia, dù sao bà vẫn là thẩm bên nội của Tô Việt. Nhưng bà không quen nhìn dáng vẻ ăn trên ngồi trước của Trương thị, không phải chỉ ý vào nhà có tiền thôi sao? Nếu thật sự có tiền, các người có bản lĩnh thì chuyển đến trấn trên sống đi. Trong lòng xem thường, Lý thị nghĩ phải nhanh chóng đem chuyện này quyết định xong còn trở về báo cáo kết quả, sau này nên ít giao tiếp với người Lô gia, Trương thị này đúng là đương chủ lợi hại.

Biết Lý thị để tâm vì vụ hôn trước, bây giờ trong lòng thấy không thoải mái là chuyện có thể hiểu được, Trương thị trước hết mỉm cười nói lời cảm ơn, "Nói ra thì, việc hôn nhân của Uyển Chi nhà chúng ta thật là phiền toái lắm, nhìn tâu chạy tới chạy lui mấy chuyện, chuyện này nếu thành công phần tiền lễ của tâu khẳng định sẽ nhiều hơn một bao!"

Vừa nghe tới tiền bieu, vẻ nghiêm chỉnh trên mặt Lý thị mới dịu đi đôi chút, "Ý của đệ muội là đồng ý việc hôn sự này rồi?" Bà liếc mắt hỏi Trương thị, bây giờ bà không muốn cùng Trương thị nói vòng vo, bà phát hiện miệng lưỡi của bà không thể can quét như của Trương thị, lời đồn trước kia về bà ta là người thành thật tuyệt đối là gạt người. Đối diện với vẻ mặt giả vờ hiền thực của Trương thị, quá quá tục đến nỗi bà nói không nên lời, Trương thị là loại người không để bất cứ người nào tùy ý vũ nhục khí thế mạnh mẽ của bà ấy.

Trương thị không trực tiếp trả lời, mà cười mời Lý thị ăn đĩa trái cây mới vừa được rửa sạch, Lý thị cũng không khách sáo cầm lấy trái lê cắn một ngụm, giống như quả lê và bà từng có ân oán.

"Tâu từ, không nói gạt tâu, lúc vừa mới bắt đầu chúng ta đã thấy Uyển Chi nhà muội không xứng với A Việt, dù sao tâu cũng biết A Việt nhỏ hơn Uyển Chi một tuổi, hơn nữa về ngoài của tiểu tử kia tuần tú lịch sự. Mà tâu biết đấy, Uyển Chi nhà chúng ta không biết làm việc gì, đến phòng bếp cũng chưa từng xuống, chúng ta cũng biết do quá yêu thương nuông chiều con nên mới hại con bé. Hơn nữa Lô gia trong thôn chúng ta không có dòng họ, Tô gia các người lại là một đại gia tộc, nói đúng ra là chúng ta trào cao", Trương thị nhìn Lý thị nói hết sức khiêm tốn.

Lý thị nghe bà nói vậy trong lòng thấy thoải mái hơn, vì dù sao bà cũng là người Tô gia.

"Nhưng mà, mấy lần này tâu tới thì thấy đó, tình huống của nhà chúng ta, cả nhà vốn nuông chiều con gái, tình huống bên nhà Tô Việt muội không nói, nói vậy thì tâu từ so với ta thì rõ ràng hơn. Nói về A Việt đi. Hai năm qua, trong vòng mười dặm tám thôn A Việt đúng là rất có tai tiếng, hẳn đã làm chuyện gì thì tâu từ người nhất định cũng thường xuyên nghe thấy, cho nên hy vọng tâu có thể hiểu được nguyên nhân do dự không chắc chắn của chúng ta", Trương thị nói tiếp, hai đoạn đối thoại trên vừa mới bắt đầu tất cả đều nêu ra điều không tốt lẫn điều tốt của cô nương nhà họ, sau đó lại nhắc tới nguyên nhân không dám chắc của bà, ý tứ trong câu nói quá rõ ràng, con gái của ta có không tốt như thế nào so với thằng nhóc nhà người vẫn mạnh hơn nhiều, là các người trào cao.

Lý thị gặm xong một trái táo, dùng khăn tay hoa lau tay, gật gật đầu hùa theo Trương thị mà nói, "Đệ muội, những gì muội nói đều có đạo lý, nhưng mà tình huống hiện tại đối với các người không phải bất lợi hay sao? Cho nên theo ý của ta, chuyện này các người nhanh chóng xác định đi thôi!"

"Những lời này của tâu từ ta không đồng ý, những tin đồn bên ngoài có lẽ tâu đã nghe nói, những người này ngựa mất không có lương tâm không muốn Uyển Chi nhà chúng ta tìm được một vị hôn phu tốt nên bịa đặt gây sự, chường quây của chúng ta đã báo quan, chắc chắn sẽ đem cái tên có lương tâm xấu xa từ hình!", Trương thị vừa đọc ác vừa nói lời hợp lý.

Tuy vậy bà lập tức quay lại chuyện chính, "Ngược lại tâu từ nói việc hôn nhân của hai đứa nhỏ nhanh chóng định ra khá hợp lý, chúng ta cũng biết cha nương A Việt là người thấu tình đạt lý, chỉ là đối với đứa bé A Việt chúng ta vẫn lo lắng, hãy cảm thương cho tấm lòng của người làm cha nương như chúng ta, có người nào không muốn con gái của mình được hạnh phúc? Thế nên ta muốn hai bên gia đình quyết định gặp mặt, ta và đương gia nhà ta muốn cùng A Việt tán gẫu đôi điều".

Lý thị đã đoán trước bà ấy sẽ đồng ý, chẳng qua không nghĩ tới còn có chuyện thế này, thật ra trong thôn có tập tục là người lớn hai bên nhà chỉ có thể gặp mặt ngay trước khi chính thức thành thân, việc gặp mặt kia cũng là bàn bạc chi tiết của hôn lễ. Nhưng mà đối với trường hợp gặp mặt trước đính hôn rất ít khi xảy ra.

Cho nên khi nghe Trương thị nhắc đến yêu cầu này, bà sững sốt một phen, biết loại sự việc này phải thương lượng lại với nhà trai, nên bà nói chuyện này phải về bàn bạc lại với vợ chồng Tô gia xong rồi sẽ nhanh chóng sắp xếp hai bên gặp mặt.

Bởi vì trên người mang nhiệm vụ, Lý thị không ngồi lâu ở Lô gia, chỉ tán gẫu với Trương thị nhà ai trong thôn muốn dỡ phòng xây mới, nói mấy chuyện về nơi mà A Việt cùng với cha hẳn làm ngôi xây nhà nhắc tới. Xong đứng dậy ra về, lần này Trương thị không có bao trái cây nào mà kêu Lý thị chờ một chút.

Lý thị đang buồn bực, chỉ thấy Trương thị từ trong buồng đi ra, tay nắm chặt một mảnh bạc vụn đưa cho Lý thị, miệng còn nói Lý thị vất vả, những thứ này là phí hao tổn kiến thức.

Biết Trương thị không phải là người keo kiệt, Lý thị cũng không khách sáo, và lại bà từ thôn Nam Đầu chạy tới thôn Bắc Đầu xa xôi không nói, chỉ là vừa hết hồn lại bị khinh bỉ, chút tiền ấy coi như tiền an ủi vậy. Lý thị nhận lấy nhét vào tay áo, cười nói Trương thị khách khí, chính bà sẽ nhanh chóng mang tin tức trở về.

Tiền bước Lý thị đi, Trương thị liền gọi Lô Uyển Chi ra ngoài, "Uyển Chi, vừa rồi Lý thị tới gây chuyện gì con cũng biết, ta và cha con muốn có một cái hẹn gặp gỡ hai ông bà già bên Tô gia, đặc biệt là nương của hân, chuyện này nếu thành thì đó là mẹ chồng của con, đàn ông trong nhà ngày thường ra ngoài làm việc, ngày sau chỉ có con và bà ấy cùng nhau tiếp xúc nhiều, cho nên tìm một bà mẹ chồng tính tình phù hợp rất quan trọng. Đương nhiên quan

trọng hơn hết vẫn là người đàn ông đó trong lòng có con, không thể thì dù cha mẹ chồng có coi con là bảo bối, nhưng ai biết hẳn có thể làm nên chuyện đáng si nhục nào hay không, chúng ta cũng cần phải giúp đỡ đánh tan chuyện này. Con có gì đặc biệt muốn ta và cha con nêu ra với bọn họ không?".

Trương thị biết con gái này của bà từ trước đến nay ít nói, trái lại thật lòng yêu thương hai vợ chồng bà, mùa đông mỗi năm tất cả áo bông và giày dép trong nhà đều do một mình con bà làm, tay dù bị kim đâm cũng chỉ nhăn trán nhíu mày, quay mặt liếc coi như không có việc gì tiếp tục công việc, bộ dáng quật cường mạnh mẽ rất giống với người kia, làm vợ chồng họ không kìm nổi lòng mà muốn yêu thương nhiều hơn.

Hàng xóm đều nói vợ chồng bà cưng chiều con quá, nhưng chỉ có bọn họ biết, bất kể chính mình yêu thương con bé thế nào vẫn không thể bù đắp được lỗ hổng sâu sắc trong lòng. Con bé là một cô nương đáng được nhận được tình yêu từ người khác.

"Con toàn bộ nghe theo sắp xếp của cha nương", Lô Uyển Chi khẽ cúi đầu kiên định nói, nàng cảm thấy không cần thiết phải câu chuyện gì nữa.

"Tốt, con yên tâm, cha cùng nương sẽ giúp con đến một chỗ tốt, hơn nữa đều ở cùng một thôn, gặp mặt sẽ thuận tiện hơn", Trương thị nói tới đây giống như nhìn thấy một cô nương mặc chiếc áo cưới đỏ thắm ngồi trên kiệu hoa, nhìn không được bùng lên chưa xót trong lòng, vội vàng xua tay bảo Lô Uyển Chi ra ngoài, lại dặn dò nàng ấy thêm một lúc rồi xem sách, nếu sách trong phòng đã xem xong thì nói lại với Lô Dũng mua một ít cho nàng. Còn dặn dò phải chú ý nghỉ ngơi, nhất định đừng để chính mình mệt mỏi.

Lô Uyển Chi gật đầu trở ra, nàng cảm thấy có chút bị thương, sau khi trở lại phòng, qua một lúc hoảng hốt sững sờ mới lấy lại tinh thần, biết hôn sự của mình và Tô Việt mười phần thành công. Ngoại trừ chán nản, còn có chút lo lắng, một chút không muốn, càng nhận nhậ mong mỏi.

Không ngoài dự đoán, xế chiều ngày hôm đó Lý thị thừa lúc một nhà ba người đang ăn cơm tối qua nhà Tô gia, nói ý tứ của Trương thị, Tô Căn nhíu lông mày muốn phản đối, Vương thị vội vàng lôi kéo cánh tay đang muốn gợn lên của ông, cười nói, "Yêu cầu này à, người lớn hai nhà muốn gặp mặt hiểu rõ tình hình bọn nhỏ xem ra rất cần thiết. Chúng ta chọn thời gian đi, địa điểm dĩ nhiên là Lô gia, bọn họ là nhà gái, tất nhiên chúng ta là nhà trai phải tới nhà thăm hỏi. Đến lúc đó chúng ta sẽ đưa đến một phần đại lễ ới Lô gia".

Mà Tô Việt bên cạnh vừa nghe nói cha mẹ Lô gia bên kia muốn hẹn gặp mặt, vốn dĩ trong lòng còn đang hồi hộp lo lắng, nghĩ thầm, chẳng lẽ việc hắn làm bị bọn họ phát hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiêu Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Mưu đồ bí mật

Rất nhanh sau đó, ngày gặp mặt của trường bối của hai bên đã đến. Sáng sớm ngày hôm đó, Tô Việt xin cha hắn cho hắn hôm nay nghỉ làm, tạm thời không đi xây nhà cho người ta.

Tô Căn buồn bực hỏi, "Không phải buổi tối mới tới Lô gia sao? Sáng sớm người không đi làm định làm gì?"

Tô Việt nói quanh co một hồi, cuối cùng ngắc đầu nói một cách thành khẩn, "Cha, không phải trên hôm nay có hợp chợ sao? Cha xem chúng ta đã nhiều ngày chưa ăn qua tí thịt nào, khổ thân cha và nương, ta nghĩ muốn đi chia chút thịt heo đem về báo hiếu cho hai người, hơn nữa vừa đúng dịp, không phải mấy hôm trước cha nhắc là cần mua một số hạt củ cải trắng làm giống sao?"

"Chưa gặp năm mua thịt làm gì? Còn muốn mua hạt củ cải giống, chuyện nhỏ đó chỉ cần ra đầu thôn nhờ người nào đi trên mua hộ là được, không mất công tự đi làm gì. Thật là không cần thiết, để nương người đi làm cũng được", Tô Căn cảm thấy chuyện này không có gì đáng nói.

Thấy bộ dáng không thèm để tâm của Tô Căn, Tô Việt có chút nóng, tiến lên hai bước đứng trước mặt Tô Căn khuyên nhủ, "Cha, như thế cũng được, nhưng mà tối nay người và nương sẽ gặp mặt thông gia tương lai bên kia, phải sửa soạn một chút. Sẵn tiện con lên tiệm may mua cho cha và nương mỗi người một bộ quần áo mới, hai người đã nhiều năm chưa có đồ mới, nói ra đều tại con sai, do con hồ đồ, nếu không cũng không đến mức để cha nương chịu khổ thế này", Tô Việt vừa nói vừa thật sự xúc động, trong vành mắt nhanh chóng lấp lánh nước mắt.

Tô Căn nhìn thật sâu vào đứa con trai cao hơn ông một cái đầu đang đứng trước mặt ông, từ mười tuổi trở đi, ông chưa từng nhìn thấy đứa con trai này trước mặt mình khóc lần nào, dù chính ông có đánh đập như thế nào hay nương hắn có trách mắng ra sao, hắn đều có bộ mặt không biểu cảm, vậy mà hôm nay nhắc tới ông bà già này lại đỏ cả hốc mắt, trong lòng ông suy đoán, thằng con này thật sự là đứa nhỏ lạc lối biết quay đầu, cửa hôn sự với Lô gia kia bất luận thế nào nhất định phải thành công.

Gật đầu, Tô Căn chậm rãi nói, "Con đi đi, đi tới chỗ nương lấy ít tiền, cũng lấy một ít mua bộ quần áo cho bản thân, cha chồng mẹ chồng con thường ngày nhanh nhẹn, chúng ta không cần phải mặc thật đẹp, nhưng ít nhất nhất chỉnh tề", nói xong vỗ lên vai Tô Việt.

Tô Việt chớp chớp mắt mấy cái, đem nước mắt ngân ngấn trong hốc mắt đảo một cái kéo trở về, lập tức thay đổi thành vẻ mặt vui vẻ, cười gật đầu quay đi.

Ngay khi Tô Việt lấy tiền từ chỗ Vương thị đang xoay bước đến gần chỗ nhánh cây quần trên bờ rào trước cổng, đã bị Tô Căn gọi lại, "A Việt, nhớ mua chút điểm tâm khuya để tối nay mang đến nhà Lô gia đó".

Tô Việt gật đầu nói đã biết, chuẩn bị quay đầu đi, lại nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của cha hần, hần mở miệng, "Cha, còn chuyện gì nữa sao?"

Ngay lúc này, Vương thị đeo tạp dề, tay đang xoắn tay áo từ trong bếp đi ra nhíu chân mày nói, "A Việt, con đừng đi tìm mấy đứa bạn xấu trấn trên nữa, đừng sinh chuyện nhanh chóng mua đồ rồi về nhà!"

Tô Căn nghe bà vợ nói như vậy nhẹ nhàng thờ ra, buổi sáng từ sau khi thấy con rung rức nước mắt, ông cũng không có ý muốn mở miệng quở mắng hần.

Tô Việt vội vàng gật đầu nói, "Nương, người yên tâm đi, khoảng giữa trưa con sẽ trở lại, buổi chiều còn muốn đi làm chung với cha nữa mà!", Sau khi nói xong liếc nhìn cha nương hần một cái rồi đi.

"Ông già này, xem ra A Việt thật lòng muốn sửa đổi, cũng biết hiếu thuận với chúng ta, trước kia hần có bao giờ vì chúng ta mà nghĩ muốn mua cái gì đâu", Vương thị vui mừng kích động nói với Tô Căn.

"Haiz! Hy vọng lần này là thật. Đúng rồi, buổi tối đi Lô gia bà nhớ chuẩn bị một chút, lần đầu tiên tới cửa nhà người ta không thể đi tay không được, hơn nữa, còn có việc làm thất đức kia của A Việt, nhưng mà điều kiện kiên quyết trước hết là không được để lộ cho Lô gia biết về chuyện đó, mọi chuyện cứ đợi hai đứa thành hôn xong rồi nhắc lại", Tô Căn dặn dò.

Vương thị gật đầu, "Ông yên tâm, chuyện này chỉ có A Việt và hai chúng ta biết. Ông chuẩn bị đi làm đi, nghỉ giữa trưa về chúng ta lại bàn bạc xem tối nay sẽ nói những gì, khoảng tám giờ chắc là A Việt đã trở về rồi".

Tô Việt vào trong trấn, không giống như con ngựa hoang bị đứt dây cương như trước đi tìm lũ bạn xấu hư hỏng, mà đi thẳng một mạch, dùng tốc độ thần tốc mua quần áo, điểm tâm và thịt.

Làm chuyện chính xong xuôi, Tô Việt liền tìm đến một sân viện có cánh cửa nhỏ ở phía Đông trấn, gõ vài cái lên cửa lập tức thấy một tên nhóc mười bốn mười lăm tuổi tới mở cửa, thấy là Tô Việt, nhóc ta nhất thời vui vẻ ra mặt, "A Việt ca, mấy ngày rồi người không ghé đây, nếu còn không đến, bọn họ nóng lòng muốn đi đến thôn tìm ca chơi".

Tô Việt cũng cười vỗ vai thằng nhóc kia, tên là A Phúc, sau đó thuận miệng hỏi một chút gần đây có khỏe không, rồi theo nhóc ta vào sân.

Hai người đang chơi bài trong phòng trong nghe A Phúc kêu một tiếng 'A Việt ca' đều buông bài trên tay xuống, chạy ra khỏi phòng, đứng trong sân nghênh đón.

Trong đó có một người đàn ông cơ thể cao béo, mặt râu quai nón cười sang sảng, vỗ bả vai Tô Việt nói, "Thằng nhóc này không ngờ còn biết lên đây thăm mấy người bọn ta, còn tưởng là người có vợ liền quên chúng ta rồi chứ".

"Ta nào dám, với lại ta còn chưa có vợ. Ta thấy Kính Chi người không ngờ giống người thế này nha, mấy ngày nay ta nghe nói người vì Tam tiểu thư Triệu gia kia mà trà không nhớ mà cơm không nghĩ nha", Tô Việt cười chọc ghẹo.

Bị trêu chọc mặt Lỗ Kính Chi đỏ lên, nhưng may mà da hần ngăm đen nên nhìn không khác lắm, có điều còn ngập ngừng, oán trách, "Đúng là cái miệng người không bao giờ chịu thiệt!"

Người gầy tong teo đứng bên cạnh hai mắt bắn ra ánh sáng nguy hiểm cười nói, "A Việt bây giờ bị ông già của hần quản nghiêm lắm, vất vả lắm mới ra được một chuyến chúng ta đừng chế giễu hần nữa, không phải chỉ là muốn cưới vợ thôi sao, nhìn người vui vẻ gì mà trông mắt muốn bắn ra ngoài kia", Hần ta trước tiên là nói không cười, nhưng mà thấy Tô Việt vui vẻ cười toe toét làm hai mắt thành đường thẳng, không nhịn được bỏ thêm một câu, sau đó khiêu khích nhìn thoáng qua Tô Việt làm bộ như không có việc gì nói tiếp, "Chúng ta nhanh vào nhà nói chuyện".

Tô Việt đang muốn trêu chọc vài câu với hần, A Phúc bên cạnh cười khuyên, "A Việt ca, đừng nghe Lưu Tứ nói, mấy ngày nay hần thường xuyên nhắc tới người, chúng ta nhanh vào nhà nói chuyện thôi".

Bốn người ồ ồ ào vào trong nhà, Tô Việt không buồn bực hỏi tên cao to, "Kính Chi, người hôm nay sao có thời gian rảnh tới đây đánh bài, huyện nha hôm nay là ngày hưu mộc*?"

*Theo lệ làm quan ngày xưa, cứ mười ngày thì được nghỉ một ngày để tắm gội, ngày đó được gọi là ngày hưu mộc.

Người to lớn gật gù, kéo Tô Việt đến chơi bài, nói là không dễ dàng có cơ hội, muốn đem tất cả bạc Tô Việt thắng hần trước kia đều phải thắng trở về.

Lưu Tứ bên cạnh cười nói, "Kính, ta thấy hay là thôi đi, người đánh bài với A Việt có khi nào thắng đâu? Chỉ thiếu nước thua cời quần thôi?", nói xong ngoại trừ người cao to, ba người còn lại đều cười ha ha.

"Tứ nhi à, miệng người cũng độc thật. Mấy ngày trước nhờ người mà chuyện kia của ta thành công, ta hôm nay cố ý đến đây để cảm ơn người", Tô Việt cười nói, đem một bọc giấy gói trong tay đưa cho hần.

"Ồi, người nhìn xem, vẫn là A Việt nghĩ đến ta, hai người các người có lúc nào mang gì tới cho ta đâu, có chăng cũng chỉ là hai nắm tay không", Lưu Tứ cười hi hi nhận lấy đồ trên tay Tô Việt, không khách sáo mở ra rồi ăn luôn tại chỗ, đây chính là món bánh bột ngô đậu xanh hần thích ăn nhất, còn có bánh xốp hạnh đào, một người đàn ông có sở thích này vốn là không phải là chuyện đẹp mặt gì, nhưng mà Lưu Tứ hần có thể quang minh chính đại ăn

trước mặt nhiều người.

Hắn vừa ăn vừa mời mấy người bên cạnh, thấy họ đều lắc đầu khinh thường thì hắn phân bác là không biết hưởng thụ.

"Mà này, ta phải nói thật, A Việt ngươi cũng thật là thiếu đạo đức, chuyện bôi nhọ danh dự cô nương mà ngươi có thể làm được, ngươi cũng không sợ thiên lôi đánh chết", Lưu Tứ bên kia vừa ăn vừa liếc xéo Tô Việt, một bộ dạng không đồng ý.

Nụ cười miễn cưỡng trên môi, Tô Việt có chút bất đắc dĩ nói, "Ta lúc đó nhất thời không nghĩ ra được biện pháp hay, lần này ta đến đây lại nhờ ngươi vì chuyện kia, xem có thể bù đắp gì trở lại, bằng không cho dù tương lai chuyện tốt của ta có thành đi nữa, ngày qua ngày ta cũng không thể sống yên ổn".

"Tô đại thiếu gia có lúc nào không phong lưu phóng khoáng, từ ngày ta biết ngươi một năm nay cho tới bây giờ chưa từng thấy ngươi sống yên ổn, không trộm cắp cũng là tụ tập cờ bạc dạo phố hoa", Đứng bên cạnh người to con Lỗ Kính Chi cười trêu nói.

"Đừng nói thơ từ với ta, ngươi biết ta viết được vài chữ có vài chữ không, hơn nữa lúc làm mấy chuyện kia Bộ Khoái ngươi không phải đã từng tham dự sao? Ngươi là một quan sai triều đình mà làm mấy chuyện kia cứ như đứng lý hợp tình, ta có cái gì phải áy náy", Tô Việt đối với lời nói của hắn lơ đãng, trào phúng phân bác.

"Kính, thôi đi, ngươi có bao giờ đấu võ mồm thắng được A Việt đâu, ở khía cạnh này ta có thể thắng hắn một bậc", Lưu Tứ định bụng chuẩn bị tiếp tục Lỗ Kính Chi lý luận khuyên nhủ Tô Việt.

Không nói gì nhìn trời, Lỗ Kính Chi thật sự hối hận, bản thân sao có thể kết giao với mấy đứa bạn ăn hại thế này chứ, một đám phải chiếm được chút tiện nghi mới chịu bỏ qua.

Giờ phút này, người đứng bên cạnh này giờ không nói gì A Phúc mở miệng, "A Việt ca, vừa rồi ngươi nói có việc muốn nhờ Tứ ca là việc gì?"

Tô Việt vừa nghe xong lời này lập tức đổi thành vẻ mặt nghiêm túc, phảng phất như người có vẻ mặt cột nhà vừa rồi không phải là hắn.

Mấy người ở đây đều có thể tin tưởng, hắn cũng không che giấu, lập tức đem suy nghĩ nói ra một lượt.

Ba vị đang ngồi nghe xong đầu tiên là sững sờ, sau đó cười gian nói chuyện này khá thú vị, bọn họ sẽ nắm chặt thời gian mà làm.

"Không, chuyện này trước hết chỉ nói trong phạm vi nhỏ thôi, chờ bên ta thành công rồi đến lúc đó đi tuyên dương cũng không muộn", Tô Việt giọng tay ngăn lại nói.

"Như thế nào, A Việt! Ngươi còn sợ cô dâu tới tay chạy mất à, ngày ngươi thành thân ta nhất định phải đi, ta ngược lại muốn nhìn xem vị nữ tử như thế nào lại có thể cho ngươi hao phí tâm tư lớn như vậy", Lỗ Kính Chi cười khẩy nói.

Tô Việt pha trò, chỉ nói ít hôm nữa định xuống nhất định sẽ đưa thiệp mời đến, còn dặn bọn họ đến lúc đó chuẩn bị tiền lễ nhiều một chút.

Bốn người lại ở một lúc nói chuyện đó đây, Tô Việt đứng lên nói muốn về nhà, trong nhà có nương già còn đang chờ.

Lưu Tứ đứng lên đưa hắn ra tới ngoài cửa, hai người đứng ở cửa miệng nói thầm một lúc mới tách ra.

~~~

Tô Việt hốt ha hốt hải chạy về nhà, vừa kịp lúc Vương thị đang dọn cơm lên bàn.

Thấy con trai về nhà đúng hạn, vừa bụng chén lên Tô Căn chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái rồi vui đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong Tô Việt đang chuẩn bị lấy cái bay làm hồ cùng cha hắn bắt tay làm việc, bị gọi lại, "A Việt, để sau đi, ngươi không cần làm việc, ngươi và nương cùng nhau ở nhà suy nghĩ xem nên chuẩn bị gì xuống Lô gia, còn giúp nương ngươi nấu chút nước nóng, tắm rửa thay quần áo mới".

Tô Căn nói xong lập tức đi thẳng không quay đầu, Tô Việt cũng nghe lời ở nhà cùng Vương thị thu xếp.

Vừa ăn cơm chiều xong, cả nhà ba người Tô gia thay quần áo mới, Tô Việt tinh thần càng sáng khoái, ba người - một người mang theo điểm tâm mua từ trấn trên - một người mang theo hai con gà Vương thị vừa giết buổi chiều nay - một người ôm vò rượu được ủ lâu năm trong nhà, chậm rãi đi về phía Lô gia.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thảo luận

Trên tay Tô Việt ôm vò rượu nặng nhất, hẳn biết chút ít này đối với người Lô gia không hề đáng giá, thậm chí bọn họ còn xem thường, nhưng lễ nhẹ nhưng tình nặng (Huongbb: tựa như của ít lòng nhiều), hơn nữa cha hẳn Tô Căn kiên trì muốn mang theo, không nỡ từ chối tâm ý tốt của cha nương, hẳn đành phải đảm nhận trách nhiệm vận chuyển.

Cũng may là mãi lo nghĩ về chuyện lễ vật nên sự chú ý của Tô Việt mới dời đi, trái tim trong lồng ngực hẳn không còn đập bang bang liên hồi như lúc mới bước ra khỏi cửa, nó dần dần gần như bình tĩnh trở lại, đây là một đặc điểm nổi bật trong tính cách của hắn, càng khẩn trương thì càng bình tĩnh.

Cả nhà ba người Tô gia vừa đến chỗ quẹo vào con đường đất vàng gần Lô gia, thì bên kia Lô Dũng đã nghe thấy tiếng sủa gần như rách cổ họng của con chó nhà cách vách, Trương thị vội bảo Lô Dũng ra cửa chính nhìn xem, rồi đón bọn họ vào nhà.

Vì thế, ba người nhà Tô gia vừa mới bước đến bậc thềm tam cấp trước cổng nhà Lô gia đã chạm mặt Lô Dũng đang đi ra nghênh đón.

Đều là người cùng thôn, Lô Dũng và Tô Căn đã biết mặt nhau, tuy giao tình của họ cũng chỉ là những cái gật đầu chào, ngay cả câu chào hỏi đều thường xuyên tự động lược bỏ.

Hai người đàn ông gật đầu chào, rồi lập tức hỏi han ân cần, sau đó

Lô Dũng vội vàng dẫn họ vào trong nhà mình, Tô Việt đi sát phía sau cha nương hắn, khi thấy Lô Dũng hẳn chỉ gật đầu gọi một tiếng thúc rồi yên lặng không nói gì.

Vào trong phòng chính, Trương thị nhìn thấy Tô Việt một thân màu đen ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, gương mặt vốn trắng nõn ban đầu qua nhiều ngày làm việc bị phơi nắng có chút ngăm đen, thể nhưng cộng thêm anh khí (khí khái anh hùng) giữa hai đầu mày, ngược lại càng lộ rõ vẻ khí phách nam nhi, hơn nữa khi Tô Việt vừa vào nhà chào hỏi bà, Trương thị dùng ánh mắt mẹ vợ đang quan sát con rể, càng nhìn càng hài lòng.

Năm người ngồi xuống nói chuyện một lúc, Trương thị mới đứng dậy mời Vương thị đến gian phòng phía Tây, Vương thị biết đây là để tự bà đi nhìn mặt cô nương Lô gia liền đứng dậy theo Trương thị vào trong.

Vương thị đã lâu chưa gặp mặt Lô Uyển Chi, lại nói tiếp, mười mấy năm qua số lần bà gặp mặt Lô Uyển Chi chỉ được đếm trên đầu ngón tay, có thể thấy được người nhà Lô gia từ bé đã nuông chiều cô nương này như thế nào, trong lòng Vương thị không khỏi thở dài.

Nhưng mà, chờ đến khi Vương thị vào phòng nhìn thấy một cô nương đang ngồi yên lặng trên giường cúi đầu may vá, đến khi Lô Uyển Chi ngẩng đầu, đứng dậy chậm rãi cúi người vái chào, bà mới hiểu rõ tại sao thằng con trai nhà bà lại kiên trì muốn kết hôn với con bé như vậy.

Một người dịu dàng hiền thực lại còn khá ái động lòng người, ngay cả bản thân bà nhìn thấy còn thích, chỉ mới mấy năm nay không gặp, cô nương này thể mà đã xinh đẹp ra thế này, nếu như gia đình bà có gia tài đồ sộ hoặc nhà làm quan, có thể lấy được một cô nương như vậy là tốt nhất, Lô Uyển Chi có phong thái của một vị phu nhân cao quý, thể nhưng lại miễn cưỡng sinh ra trong số mệnh nhà hoàn, đầu thai sống trong gia đình nông thôn này.

Đứng một bên, Trương thị thấy Vương thị nhìn con mình chăm chú khiến con bé có chút sợ hãi, đến nửa ngày cũng chưa nâng Lô Uyển Chi đang cúi người chào, bà đau lòng không nhìn được ho khan hai lần.

Vương thị lập tức phản ứng kịp, biết bản thân vừa mới ngây người, chạy nhanh tới giờ hai tay đỡ Lô Uyển Chi dậy, cười tán thưởng "Mau đứng lên, một cô nương xinh đẹp như vậy, ta sống hơn nửa đời người lần đầu tiên mới được gặp đấy, nhanh tới đây ngồi xuống".

Trương thị cũng nhường chỗ ngồi cho Vương thị, ba nữ nhân đều ngồi trên giường đất, trong lòng Lô Uyển Chi biết đây là mẹ chồng tương lai của nàng, trong lòng rất hồi hộp, vừa rồi ngồi thêu thùa vậy mà bị đâm vào tay hai lần, cuối cùng không có cách nào chỉ có thể đổi thành may quần áo, nhưng mà cũng chỉ là làm dáng mà thôi.

Nàng lo lắng chốc nữa Vương thị sẽ không thích nàng, chốc chốc lại lo sợ như Vương thị chứng mất nàng, vậy chẳng phải ngay cả cơ hội cuối cùng đều không có hay sao, chuyện này nếu không thành sau này mình nên làm gì bây giờ.

Ngay khi chính mình đang miên mang suy nghĩ, Trương thị đã mang Vương thị vào phòng, nàng vội vàng đứng dậy thi lễ, hiện tại sau khi ngồi xuống nàng vẫn cúi đầu không nói chuyện, hai bàn tay đan quán vào nhau, Vương thị nhìn mấy ngón tay của nàng vận vẹo gần như gãy ra, không đành lòng kéo tay nàng qua, nhẹ giọng hỏi, "Uyển Chi, ngày thường con thích làm gì? Nói cho đại nương biết một chút".

Đối với một loạt vấn đề Vương thị có khả năng hỏi, Trương thị trước đó đều đã dặn dò nàng nên trả lời bà ấy như thế nào, chỉ cần đem câu trả lời tiêu chuẩn vừa đủ nói ra là được, từ nhỏ trí nhớ của Lô Uyển Chi luôn luôn tốt, đọc sách so với Lô Văn Hiến còn khá hơn, đối với những cách nói chuyện ngoài miệng thế này thì ghi nhớ càng không thành vấn đề.

Vì thế, nàng có giả vờ bình tĩnh đáp, "Đại nương, ngày thường con ở nhà thêu thùa một chút", đáp án theo quy củ lại ăn ngay nói thật. Thật ra trong lòng nàng rất thấp thỏm, bởi vì nàng hiểu rất rõ cách các cô nương trong thôn này được nuôi dạy như thế nào, hơn nữa điều quan trọng là cô nương được gả trong thôn này, bản thân mình thật sự khác biệt, ngoại trừ cầm kim thêu thùa may vá, và biết nhiều mặt chữ hơn một chút, nhưng nương đã nói ở gia đình nông dân, nữ tử không có tài mới là đức, cho nên ngày hôm nay chỉ cần bên Tô gia không hỏi, bọn họ sẽ không chủ động nhắc tới.

Trương thị vốn định biên soạn ra vài năng lực trên người Lô Uyển Chi, vậy có thể tưởng tượng được nếu nói con bé biết nấu ăn, dọn dẹp phòng ở thì những ngày ở Tô gia về sau sẽ càng khiến con bé chịu khổ, vậy còn không bằng bây giờ ăn ngay nói thật.

"Ừm, không sai, cô nương trong nhà nhất định rất khéo tay, người nhìn quần áo được may này, hầu bao thêu nhìn thật đẹp!", Vương thị rút bàn tay đang nắm tay Lô Uyển Chi, cầm lấy chiếc áo Lô Uyển Chi vừa đặt trong giỏ kim chỉ, cầm một cái hầu bao cười bên cạnh lên nhìn.

Vừa nhìn vừa gật đầu, nghĩ thầm, Trương thị thoạt nhìn vô thanh vô thức, dạy dỗ con gái tài thêu thùa thật sự rất cao. Hàng thêu này, nếu mà đem lên hàng thêu Quảng Đông lâu đi bán cũng tuyệt đối có rất nhiều người muốn.

Vương thị đối với Lô Uyển Chi ấn tượng lại sâu thêm một phần, càng nghĩ càng thấy tốt, ít nhất ngoại trừ vẻ ngoài xinh đẹp không phải không có chỗ tốt.

Lại nhìn đến Lô Uyển Chi dưới ánh nến, yên tĩnh khéo léo, so với đứa con dâu cả ngang ngược của bà còn tốt hơn trăm ngàn lần. Xem ra không thể chỉ tin lời đồn, phải tận mắt nhìn thấy mới có thể biết chính xác. Không ra đồng làm việc không quan trọng, dù sao bản thân bà và chồng đều còn trẻ, còn có Tô Việt, cả nhà bà tông cộng có ba mẫu đất bạc màu, thời điểm vụ mùa, khoảng thời gian này ba người vội vàng chịu chút vất vả là được, sau này có con trai của A Việt nữa mà, sinh ra con trai thì để con trai làm nhiều hơn.

Tuy ban đầu bà muốn tìm một đứa con dâu lợi hại có thể trông coi đứa con không bao giờ làm bà bớt lo lắng, nhưng mà nhìn thấy Lô Uyển Chi trong tương lai có thể còn hơn hẳn con dâu cả của bà, Vương thị đột nhiên hoàn toàn nghĩ thông suốt, chỉ cần con dâu hiểu chuyện nghe lời, so với người lúc nào cũng có thể làm mình bực bội thì tốt hơn hơn.

Rất rõ ràng, ngồi đối diện Vương thị Lô Uyển Chi ngây thơ không rõ vì sao đại nương này biểu cảm trên mặt lại biến hóa nhiều như thế, một lát lo lắng, một hồi vui vẻ, chân mày vừa nheo lại vừa giãn ra.

Nàng tất nhiên không thể nghĩ tới việc Vương thị đã bắt đầu nhận định nàng là vợ của con trai nhà bà rồi.

Vương thị bên này nhìn con dâu, càng thấy càng vừa lòng, lập tức cùng Trương thị bắt đầu chuyện trò rôm rả, đều là chuyện nhà trong thôn, chân không ra khỏi cửa Lô Uyển Chi không nói nửa lời, chỉ yên lặng xin phép các bà một tiếng, bản thân đi đến bên cạnh ngồi may vá.

Trương thị thấy nàng đợi tới buồn chán liền gật đầu để nàng đi. Vương thị nghe xong trong lòng càng vui vẻ, xem ra đây là một người chịu khó không chịu ngồi yên, như thế rất tốt.

~~

Buổi trong ba người phụ nữ tán gẫu, trong phòng chính ba người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh nói chuyện, Vương thị thì nhìn con dâu, còn Lô Dũng thì muốn đánh tiếng với đứa con rể tương lai trước mặt này.

Mà Tô Việt thấy Trương thị dẫn nương hán vào gian phòng phía Tây, trong lòng hán đã biết là hai người đi đến nơi nào, một đôi mắt hán không thể nấn nỉ xin nương nhà hán mang hán theo vào, cho dù chỉ nhìn thoáng một cái người mà hán ngày đêm mong nhớ cũng cảm thấy mãn nguyện, lần trước đêm tối trăng mờ hán luôn cúi đầu cầu xin người ta, hơn nữa trong lòng lo sợ có người tới bắt gắp nên từ đầu tới cuối hán chưa cẩn thận nhìn rõ Lô Uyển Chi.

Lô Dũng nhìn đôi mắt Tô Việt đang nhìn chăm chăm vào cửa phòng phía Tây, dù chưa nói gì nhưng trong lòng ông đã hiểu rõ, tên nhóc này đối với con gái nhà ông thật sự quan tâm.

Mà Tô Căn bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, trong lòng thầm hận thằng con nhà mình không có tiền đồ, không muốn để người ta để ý ông thanh thanh cỏ họng.

Tô Việt là người thông minh, nghe được cha hán đang nhắc nhở, vội vàng thu hồi ánh mắt, ngồi ngay ngắn trên ghế.

"Tam ca, A Việt, uống trà!", Lô Dũng vội vàng gọi hai người uống trà, sợ lát nữa Tô Căn không nhịn được trước mặt mình mà ra tay đánh Tô Việt. Ông đã nghe nói từ lâu, Tô Căn mà ra tay đánh đứa nhỏ này thì chưa bao giờ nương tay, nghe nói lần ghé góm nhất gần như đánh gãy chân Tô Việt.

Tô Căn thấy thế cũng không để ý tới Tô Việt, cười khách sáo nâng ly trà lên nhấp vài ngụm, trà này so với trà hái trên núi trong nhà mình đúng là uống ngon hơn.

Lại nghĩ tới sân trường Lô gia đều dùng gạch lát mà xây thành, Tô Căn nhìn không được thờ dài, "Lô huynh, không vừa lòng thì huynh cứ nói, vợ chồng già chúng ta vì thằng con không không biết lo này mà tan nát lòng, chỉ trông chờ nó sớm ngày cưới vợ cho nó rồi ổn định lại, không gây rối nữa. Vừa đúng lúc, Lý tẩu thăm thăm của nó tới nhà huynh nói chuyện hôn sự của đại cô nương nhà huynh, trong lòng ta vui vẻ, ngày hy vọng mong chờ rốt cuộc đã tới".

"Đúng vậy, Tam ca, ta cũng nói thật với người, lúc Lý tẩu tới nói với bọn ta về A Việt, ta và vợ ta không đồng ý. Nói lời này hơi khó nghe, nhưng A Việt mấy năm trước làm không ít chuyện không vừa mắt. Nhưng mà gần đây thấy hán sửa đổi, thấy hán theo người đi xây hồ, cũng không còn chạy lên trăn trăn như trước kia, con biết nhận lỗi là điều đáng quý (con hừ biết nghĩ lại quý hơn vàng). A Việt vẫn là một thằng bé ngoan", Lô Dũng cũng không khách khí với Tô Căn, đem chuyện trước kia nói ra rõ ràng.

Tô Việt nghe xong không nói gì, việc gì hán làm hán biết, nhưng trong lòng Tô Căn có chút không thoải mái, bản thân con mình mình muốn đánh chửi thì không có chuyện gì, còn nếu người ngoài dù nói chỉ nửa câu thôi là trong lòng ông thấy không vui, ông vẫn là người cha biết bao che con.

Cũng may Lô Dũng sau khi nói mấy câu kia còn kịp thời bổ sung cứu vớt lại, sắc mặt Tô Căn chỉ hơi thay đổi một chút đã nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

"Lô huynh, chúng ta ngày hôm nay đến cũng là bàn bạc về chuyện hôn sự của hai đứa nhỏ, nếu người lớn hai nhà đã đồng ý thì cứ theo quy củ, kế tiếp trước tiên là lên kế hoạch định thân cho tụi nhỏ, sau đó xác định ngày thành thân, ý của chúng ta là đính hôn và thành thân đều được tổ chức trong năm nay, hai đứa trẻ tuổi cũng không còn nhỏ", Tô Căn trước tiên là nói về chuyện hôn nhân, không hiểu vì sao ông ở trước mặt Lô Dũng ông luôn cảm thấy

bản thân kém hơn một bậc, nên ông chán nản nghĩ tới chuyện mau nói xong chuyện chính rồi chạy nhanh về ngủ.

"Tam ca nói rất đúng, chúng tôi cũng có ý này, dự định trước năm mới năm nay đem chuyện này làm cho xong, hiện tại đã là tháng mười, còn lại thời gian hai tháng, hôm nay mời mọi người tới chủ yếu cũng là tính toán chọn ngày", Lô Dững là người hay nhìn sắc mặt người khác mà sống, làm sao lại không hiểu tâm tình lúc này của Tô Căn, lập tức hạ mình một bậc nói hòa theo ý ông ấy.

Lô Dững sau khi nói xong xem biểu hiện của Tô Căn có gì thay đổi hay không, lại hỏi tiếp, "Không biết ý của Tam ca là dự định khi nào thành thân thì có về thích hợp?"

"Theo ý ta, thì quyết định ngày mừng tám tháng mười một, đó là ngày tốt, hai ngày nay ta đã tìm hiểu rồi. Còn ngày thành thân thì mừng tám tháng chạp, hay mười sáu thì đều tốt, đều thích hợp để gả cưới, muốn chọn ngày nào thì các người quyết định", Tô Căn nghe ra thái độ khiếm tốn của Lô Dững qua câu hỏi kia mới cảm thấy bản thân vừa rồi quá thô lỗ, thông gia tương lai này muốn giữ mối quan hệ tốt giữa hai bên, và lại vốn cũng không có chuyện gì lớn, giọng của ông cũng bình tĩnh trở lại.

Mà ngồi ở bên cạnh, Tô Việt nhìn cha hần và cha vợ tương lai so chiều, giờ phút này hần tự động lựa chọn làm người tàng hình, hai người này đồng thời không thể đắc tội được.

Ngay khi Tô Việt rút cuộc cũng bình tâm trở lại, cảm thấy quan hệ của hai người cha này đang thay đổi trở nên thân thiết, Lô Dững lại đột ngột tung ra một câu nói khiến tim hần muốn vọt lên tới cổ.

"Ba điều, về lễ hỏi các người cứ tùy ý là được, dựa theo phong tục thông thường mà chuẩn bị. Nhưng mà trước hết ta muốn nói một chút, chúng ta chuẩn bị mua mấy mẫu đất làm của hồi môn cho con gái nhà ta", khi Lô Dững nói lời này có chút lo lắng, chỉ có đôi mắt vẫn mười phần kiên định nhìn chăm chăm Tô Căn.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Phản đối

Tô Căn nghe lời Lô Dững nói đầu tiên là hơi sững sốt, người ta trong thôn muốn gả con gái rất ít tặng của hồi môn là ruộng đất, đất đối với nông dân như mạng sống. Cách thức này chỉ có những người giàu có mới làm được, tuy rằng thấy điều kiện Lô gia nhìn cũng không tệ nhưng ông cảm thấy còn chưa giàu có tới mức đem tặng ruộng đất cho con gái làm của hồi môn.

Nhìn ánh mắt thành khẩn của Lô Dững, Tô Căn không trả lời ngay lập tức mà cúi đầu trầm mặc một lúc.

Thật ra khi vừa vào cửa ông đã phát hiện ra, tuy rằng mặt sân trước cửa Lô gia được xây bằng gạch lát đặc biệt, nhưng mà nếu đem so với mặt sân của những gia tộc lớn thì vẫn còn kém xa, lại nhìn đến trang trí bên trong nhà họ, cửa sổ khắc hoa tuy rằng tinh xảo nhưng nhìn phẩm chất đó cũng biết đã có nhiều năm.

Vì thế theo Tô Căn nhận thấy, Lô gia tuy có chút của cải, thế nhưng không quá nhiều.

"Lô huynh, lễ ra người tặng của hồi môn gì cho con gái, ta không nên can thiệp, nhưng người cũng biết quy củ cưới gả trong thôn rồi đó, nếu để cho hàng xóm láng giềng biết người tặng vài mẫu đất cho Tô gia ta, người ta sẽ vụng trộm đâm thọc sau lưng chúng ta, theo ý của ta, tình hình này hay là... ", Tô Căn do dự một lát liền ngừng đầu từ chối, chỉ mấy chữ cuối vẫn chưa nói ra khỏi miệng, ý tứ đã hoàn toàn thể hiện rõ ràng.

"Tam ca lo lắng rất đúng, nhưng mong người hãy nghĩ lại một lần nữa, đây là tấm lòng của ta và nương con bé, dù sao cô nương nhà ta ngoại trừ thêu thùa thì còn coi được, những chuyện khác thì không giỏi, ta muốn cho bọn nhỏ nhiều một chút, tiền thu ruộng đất cho mướn cũng phần nào làm chỗ dựa để không phải lo lắng cho cuộc sống tương lai sau này", Lô Dững vẫn kiên trì, trong lòng nghĩ quả thực Trương thị dặn rất đúng, không nhắc tới chuyện tòa nhà và cửa hàng gì nữa, bây giờ chỉ mới đưa Tô gia vài mẫu đất mà người ta đã phản ứng như vậy, nếu như nói ra mấy cái khác, Tô Căn bên kia chắc sẽ giận chân ngay lập tức, thế thì cửa hôn sự này đoán chừng hết mười phần sẽ không thành rồi.

Nhưng mà nếu muốn đảm bảo chu toàn một đời của Lô Uyển Chi thì gả cho một hộ nông dân bình thường bây giờ xem ra là lựa chọn tốt nhất, mà thằng nhỏ Tô Việt này cũng có biểu hiện giật mình.

Tô Căn thật ra một người nông dân thật thà, ngày thường việc làm nhiều nhất của ông đó chính là vùi đầu cày xới, mà thằng con đáng ăn đá là đứa tệ hại nhất, trong thôn ông chưa từng thân thiết với người nào, nên rất ít tranh chấp với bất cứ ai, bây giờ nghe Lô Dững nói nguyện vọng yêu cầu hết sức thành khẩn này, trong lòng ông ngàn vạn lần không muốn chấp nhận, nhưng lời nói khó nghe ông không thể nói ra khỏi miệng, lại càng không thể đột nhiên trở mặt, vì thế ông quay đầu nhìn đứa con đang cúi đầu không nói chuyện, hỏi hần, "A Việt, chuyện này con thấy thế nào?"

Tô Việt cúi đầu không muốn tham dự vào tranh chấp của cha hần và cha vợ tương lai, thế nhưng bản thân cha hần không muốn làm chuyện gây xích mích lòng người khác, hần có muốn làm rùa rút đầu cũng không thể được nữa.

Không còn cách nào khác, Tô Việt đành phải ngẩng đầu lên, nhìn cha hần đang ngồi bên trái, lại liếc mắt nhìn về cha vợ tương lai, hơi dăng hăng.

"Lô thúc, thúc thấy đó con có tay có chân, trong nhà cũng có ba mẫu đất, cha nương con lớn tuổi sức khỏe ngày càng yếu dần, việc cày cấy của ba mẫu ruộng kia cũng đủ làm con bận rộn", Tô Việt không dám trực tiếp từ chối, thế nhưng trong lòng hẳn ngầm đồng ý với cách nghĩ của Tô Căn, so với cách bị người ta gọi là ăn com nhão, hẳn càng muốn bản thân vất vả hơn một chút.

Hắn lại nhớ đến trước kia có một lão già kia châm chọc gọi hắn là 'Tiểu Bạch kiểm' không có khí khái nam tử và mấy đứa bạn hư hỏng kia của hắn, Tô Việt đột nhiên cảm thấy, dù sau này có trở về làm ruộng cũng không có chuyện gì to tát, nhiều nhất chỉ là đem khuôn mặt của hắn phơi đen đi thôi.

Tô Căn âm thầm nhìn đứa con bằng ánh mắt tán thưởng, "Nhóc con, không sai, làm nam nhân là phải không tự ti không kiêu ngạo như thế!"

Trước hết dùng ánh mắt trả lời cha già nhà hắn, sau đó Tô Việt một lần nữa bày ra ánh mắt thành khẩn cầu xin lo lắng nhìn về phía Lô Dũng.

"A Việt, hiếm khi nào thấy ngươi có thể nghĩ được như thế, đưa đất cho người không phải cho người trông trọt, các người đem nó cho mướn thật tốt, về sau cũng có nguồn thu nhập không tệ!", Lô Dũng không ngừng cố gắng.

"Lô thúc, người nghĩ xem, trong thôn ta ngoại trừ Lý gia cũng không có nhà nào đem ruộng đất cho người ta mướn, người thôn ta đi mướn ruộng đất ở hộ nhà giàu sát cạnh thôn chúng ta không ít. Nếu chúng ta cho mướn, mọi người đều là hàng xóm láng giềng trong thôn, ngại đầu không thấy cúi đầu gặp, nếu sau này gặp phải thiên tai, chúng ta cũng không thể bắt buộc người ta giao tiền mướn đất", Tô Việt cau mày lo lắng nói.

Lô Dũng nghe xong cũng im lặng, Tô Việt không có lòng tham, không muốn dựa vào sự giúp đỡ của người khác để có cuộc sống tốt, là một người có chí khí, thế này có thể chứng minh hắn thật sự là người thích hợp hay không?

Thôi cũng được, Lô Dũng trong lòng thở dài, cứ như vậy đã.

"Chỉ trách ta lo lắng không chu đáo, hai người nói rất đúng, như vậy thì chúng ta sẽ chờ ngày mười tám - tháng mười này nhận lễ nạp thái*, đúng lúc trong khoảng thời gian này chúng ta cũng muốn chuẩn bị hoàn hảo một chút", Lô Dũng tự trách nói.

*Lễ nạp thái: sau khi nghị hôn, nhà trai mang sang nhà gái một cặp nhận lễ tỏ ý đã kén chọn ở nơi ấy.

Nói xong ba người đều thờ phào nhẹ nhõm, đặc biệt là Tô Việt, hắn đang nom nớp lo sợ không biết lời nói của hắn có đắc tội Lô Dũng hay không, nên vụng trộm liếc vài lần nhìn ông ấy, thấy ông cha vợ tương lai không giống như đang tức giận, hắn mới yên tâm.

Buổi thảo luận hôm nay rất khả quan, ba người đàn ông ngồi ở phòng chính trò chuyện như trời đang nổi gió, bọn họ nói chuyện tất nhiên khác với Trương thị và Vương thị trong gian phòng phía Tây, chủ đề bọn họ nói như thu hoạch vụ thu nhà ai sẽ có hoa màu tươi tốt, trên huyện lại thu loại thuế nào, con trai nhà ai đã đến thư viện đọc sách.

Cái nào cũng đều do Lô Dũng nói ra, Tô Căn bên cạnh trả lời mấy câu, Tô Việt thì ngồi ngay ngắn chống đỡ con ngựa ra về hiền lành, nếu tình tiết có yêu cầu thì hắn sẽ gật đầu phụ họa. Ba người nói một lúc cuối cùng cũng không còn vẻ mặt tự nhiên như ban đầu.

Ngay lúc đang nói hăng sai, Trương thị và Vương thị bước ra khỏi gian phòng phía Tây, Vương thị nói trời không còn sớm phải về nhà nghỉ ngơi. Trương thị vội vàng đem đồ đạc lễ đã chuẩn bị từ trước đưa cho bọn họ. Vương thị nhún nhường vài lần rồi thuận tay cầm lấy, so với lúc cả nhà ba người Tô gia đến thì lúc ra về tràn đầy thỏa mãn, Trương thị đáp lễ một gói quà, Vương thị một người cảm hoàn toàn không mất chút sức nào.

Một nhóm người mới ra tới cửa chính Vương thị đột nhiên tự vỗ đầu nói bà để quên khăn tay ở chỗ Lô Uyển Chi, bảo đứa con nhà mình đi giúp bà lấy hộ.

Thật ra trong thôn một mặt bởi vì quy định từ xưa là người được định thân từ trước hoặc nam nữ chuẩn bị kết hôn sẽ được tạo cơ hội gặp mặt, họ sẽ thường xuyên lấy một số lí do tương tự như Vương thị vừa rồi, Vương thị nhớ đứa con trai ngọc ngà của bản mỗi lần nhắc tới Lô Uyển Chi thì hai mắt đều phát sáng, nhân dịp này tại sao không tranh thủ thời gian tạo cơ hội cơ chứ.

Bà nói như thế, vài người bên cạnh trong lòng đều hiểu rõ, Trương thị nở nụ cười gật đầu, bảo A Việt người đi giúp nương người đi lấy hộ.

Mà Lô Dũng cũng bắt chước vở vai Tô Việt, nhìn hắn gật đầu, đây là đồng ý cho hắn vào khuê phòng của con gái nhà ông.

Tô Việt nhin xuống một đầu đầy mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, "Nương ơi là nương! Người tự nói dối bịa chuyện có thể lấy một lý do nào đó đáng tin hơn không, con lớn từng này cho đến bây giờ chưa từng thấy người có cái khăn tay nào mà!"

Liếc nhìn Tô Căn bên cạnh, Tô Việt cảm thấy giờ phút này vô cùng may mắn vì trời đã tối đen, bằng không về mặt đầy vạch đen của hai cha con bọn họ đều bị người ta nhìn thấy hết.

Nhưng mà, hắn vẫn vô cùng cảm kích Vương thị đã tạo cho hắn cơ hội tiếp cận người đẹp trong mộng của hắn, dưới bốn đôi mắt chờ mong của bốn vị trưởng bối, Tô Việt quay đầu đi về phía phòng phía Tây.

Thật ra, Tô Việt cảm thấy tự bản thân có thể tránh né bốn người tám ánh mắt đầy ám muội, nhưng nhìn thấy mọi người giống như đều bắn ra những bong bóng màu hồng, phảng phất như đang đồng thanh nói một câu, "Đi thôi, nhóc con, chúng ta đi đều hết!"

Vì thế Tô Việt đã quên không gõ cửa mà lập tức xông thẳng vào phòng Lô Uyển Chi.

Chương 13: Khẩn trương

Lô Uyển Chi vừa đứng dậy tiến chân Vương thị xong, nhìn thấy sắc trời đã khuya thì xoay đầu ngồi xuống trước gương đem búi tóc được buộc chặt trên đầu nới lỏng, chuẩn bị chải đầu sơ một lượt rồi đợi muội muội Lô Hà Hoa trở lại ngủ.

Ngay khi đang ngồi đối diện gương chải xuống những lọn tóc đen nhánh, Lô Uyển Chi chợt nghe cánh cửa được nhẹ nhàng mở ra. Ban đầu cứ ngỡ đó là Lô Hà Hoa vừa trong phòng đệ đệ nhìn thấy khách ra về nên mới vội vàng chạy qua đây hỏi tình huống, vì thế nàng không quay đầu, vẫn tiếp tục chậm rãi chải tóc.

Lô Uyển Chi có một mái tóc dài đen như lụa, lúc này chúng được xõa rộng phía sau hai vai, giống như dòng thác nước đang rủ xuống tận chiếc eo thon mảnh mai, hình ảnh này có một loại cảm giác xinh đẹp không nói nên lời.

Tô Việt vừa đẩy cửa vào đập vào mắt là hình ảnh như thế, trong nháy mắt hắn ngây ngẩn cả người, hầu hết của hắn chuyển động lên xuống, lại không phát ra một chữ.

Một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng động gì từ sau lưng, đặc biệt là không phải phản ứng gào to của muội muội nên có, Lô Uyển Chi buồn bực quay đầu nhìn xem, vì thế đáng về ngay gốc của Tô Việt xuất hiện ngay tầm mắt.

Nàng chỉ mới gặp qua Tô Việt một lần, hơn nữa là dưới đêm trăng mờ ảo, lần đó hoàn toàn không nhìn rõ Tô Việt, bởi vì luôn có một ý nghĩ được định hình trong đầu nàng, chính là nam nữ thụ thụ bất thân.

Mà lần này dưới ánh sáng ngọn đèn dầu trong phòng, diện mạo của Tô Việt ngược lại có thể nhìn được rõ ràng, mày kiếm mắt phượng, da trắng môi mỏng.

Mà Tô Việt tuy rằng từ lâu đã từng nhiều lần len lén nhìn trộm Lô Uyển Chi qua đầu vách tường, thế nhưng lúc này nhìn nàng với khoảng cách gần vẫn có phần rung động, hắn bỗng nhiên cảm thấy có thể vì một người con gái ngưng ngừng e thẹn trước mắt thế này, khiến hắn làm gì cũng đáng.

"Ta... ta đến lấy khăn tay của nương ta, bà ấy nói vừa rồi bị rơi ở nơi này", Tô Việt áp ứng nói, sau khi nói xong nhẹn không được thật muốn tự và vào miệng, không ngờ hắn khẩn trương đến mức lóa cả mắt bản thân hắn vừa rồi còn tự biện ra một lý do đáng khinh đó, lại còn trước mặt Lô Uyển Chi nữa chứ.

Lần này không bị bao phủ bởi bóng đêm, Lô Uyển Chi cũng rất căng thẳng, nàng do dự đứng lên, giọng tay lên đáp, "À... ách... để ta tìm xem".

Sau khi nói xong, nàng liền quay đầu đi đến giường đất chỗ Vương thị từng ngồi, mới phát hiện trong tay mình vẫn đang nắm chặt chiếc lược, nàng vội vàng xoay người đặt chiếc lược trở lại bàn.

Nhìn Lô Uyển Chi luống cuống tay chân, Tô Việt ngược lại dưới vẻ bình tĩnh nhưng trái tim bên trong lồng ngực nảy lên thành thạch.

"Uyển Chi, nàng trước hết đừng tìm, ta có mấy câu muốn nói với nàng", Tô Việt gọi lại Lô Uyển Chi đang bước chân lộn xộn, duỗi hai tay ra phía sau đóng cửa lại rồi đến trước mặt nàng.

Lô Uyển Chi sau khi nghe hắn nói xong chỉ nhẹ nhàng nói một chữ 'Được' sau đó cúi đầu vắn vẹo ngón tay.

Cười một tiếng, Tô Việt nói, "Lần trước lúc trách mắng ta nàng ngược lại có tài ăn nói, tại sao lúc này không nói?"

Lô Uyển Chi nhớ tới hình ảnh chính nàng lần trước trách cứ Tô Việt, gò má hơi ửng hồng ban đầu lại càng đỏ rực. Chỉ là lúc này nàng vẫn không thể trả lời được, lại càng không cam lòng bị Tô Việt cười nhạo như thế, nhẹn không được ngẩng đầu hờn dỗi liếc hắn một cái, sau đó ngay lập tức đầu càng cúi thấp trước ngực.

Lần này Tô Việt càng cười rạng rỡ hơn nữa, nếu không phải đang lo ngại bốn vị trưởng bối đang còn trong sân, giờ phút này Tô Việt hẳn tuyệt đối đã muốn cất tiếng cười to. Bởi vậy lúc này chỉ có thể cười nhẹ.

Tiếng cười của hắn càng khiến Lô Uyển Chi tức giận hơn, nàng ngẩng đầu nhỏ giọng rống giận, "Hôm nay ngươi đến đây chỉ để cười nhạo ta hay sao?"

Nhìn thấy Lô Uyển Chi có vẻ thẹn quá hóa giận, Tô Việt vội vàng nhẹn cười yên lặng, hắn cũng không dám thật sự chọc giận người trước mắt, bằng không khi hắn vừa rời khỏi đây Lô Uyển Chi sẽ đổi ý ngay, tới lúc đó đến lượt hắn khóc.

"Không dám nữa! Uyển Chi, ta không phải cười chê nàng, là ta thực lòng vui vẻ, chắc có lẽ nàng đã biết, việc hôn sự của chúng ta đã được xác định. Chuyện này ta đã đợi suốt năm năm rồi... ", Tô Việt nói đến đây, chợt nghe giọng nói của nương hắn vọng vào, "A Việt, tìm thấy chưa? Nhanh lên, trời không còn sớm nữa!"

Tô Việt vội vàng cao giọng trả lời, "Tìm thấy rồi, nương! Lập tức tới ngay", nói xong hần quay đầu rời khỏi.

"Ồ. . . ờ. . . ! Không phải là người muốn tìm khăn tay sao?", Lô Uyển Chi gọi hần lại, hai gò má ửng đỏ lộ vẻ nghi ngờ.

"Nha đầu ngốc, nương ta trước giờ chưa từng có khăn tay, ta đi đây! Nàng ở nhà yên tâm chờ kiểu tám người nâng của ta đến đón nha!", Tô Việt nói xong xoay người mở cửa, trong nháy mắt trước khi đóng cửa bị đóng lại, hần đột nhiên quay đầu, nghiêm túc nhìn Lô Uyển Chi nói, "Uyển Chi! Ta sẽ đối xử tốt với nàng cả đời!"

Lần này Tô Việt nói xong đi thẳng không quay đầu lại, để lại Lô Uyển Chi ngu ngơ, nghĩ đến những lời hần vừa nói tim đập càng nhanh hơn, mặt càng nóng dữ dội.

Bộ dáng của nàng bị Lô Hà Hoa cười chê một lúc lâu, sau đó bị cha nương gọi riêng nàng ra ngoài dạy bảo.

Trương thị nhìn thấy hai gò má đỏ ửng của Lô Uyển Chi, trong lòng thở dài, thật là 'Con gái lớn khó giữ'.

Lô Dũng nói để ông ra ngoài xem Lô Văn Hiến đã ngủ chưa, để lại không gian cho hai mẹ con nói chuyện riêng.

"Uyển Chi, hôm nay Tô Việt và nương của hần con đã gặp qua, tuy rằng trước đó con đã đồng ý nhưng hôm nay cha con nói muốn tặng nhiều của hồi môn hơn một chút nhưng Tô gia không đồng ý, mà Tô gia cũng không phải là phú hộ gì, không biết tại sao miếng thịt béo được đưa đến miệng mà còn không chịu ăn?", Trương thị oán giận nói.

Nhưng ngay lập tức bà mới nhớ những lời này không nên nói ra trước mặt Lô Uyển Chi, bà vội vàng im lặng, giọng điệu chậm rãi trở lại như trước, "Cho nên sau này khi con được gả vào Tô gia rồi cuộc sống hần là không được tốt lắm, sẽ không thư thái như nhà chúng ta, nếu bây giờ con không đồng ý, chúng ta còn có cơ hội cự tuyệt mối hôn sự này. Cùng lắm thì cha nương sẽ con nuôi con cả đời!"

Không biết tại sao khi nghe xong lời của Trương thị, Lô Uyển Chi đột nhiên nghĩ đến câu nói trước khi Tô Việt rời khỏi, 'Ta sẽ đối xử tốt với nàng cả đời!' cùng với ánh mắt kiên định đó.

Lắc đầu, Lô Uyển Chi nhẹ nhàng nói với Trương thị, "Nương, Tô gia không đồng ý nhận quà tặng của chúng ta chứng tỏ cả nhà họ đều có chí khí, quân tử không than thở thức ăn của người khác. Trái lại con cảm thấy cách làm của cả nhà bọn họ không sai, và lại người cũng thấy tuổi Tô Việt còn trẻ, có tay có chân, sau này dựa vào bản thân cũng có thể sống tốt qua ngày".

Một hơi nói nhiều như vậy nhưng Lô Uyển Chi không trực tiếp trả lời câu hỏi của Trương thị, nhưng ý tứ trong lời nói của nàng hết sức rõ ràng, hơn nữa còn thể hiện qua vẻ mặt bình tĩnh nhìn Trương thị sau khi nói xong.

"Haiz, cũng được, con nghĩ thoáng như vậy cũng tốt, nhưng mà nói về A Việt kia! Thằng bé A Việt này trái lại không tồi, miệng ngọt thì không nói tới, vừa thấy biết ngay là người làm việc khôn khéo, hơn nữa trong khoảng thời gian này hần còn đi theo cha hần bắt đầu làm việc, chỉ cần hần chịu làm việc, nhất định sẽ không ủy khuất con", Trương thị an ủi.

Bà cũng hiểu rõ đứa con gái luôn thích yên lặng của bà thế mà vừa rồi nói một mạch nhiều như thế, nhất định là để tâm tới chuyện này, như vậy cũng tốt, sau này tình cảm vợ chồng son nồng tình mật ý khi trải qua khó khăn vất vả nhưng bên trong vẫn thấy ngọt ngào.

Lô Uyển Chi gật đầu rồi không nói gì nữa. Trương thị nói cho nàng biết ngày tốt được chọn của trưởng bối hai nhà, sau đó dặn dò thời gian kế tiếp nàng dùng may vá quần áo cho người nhà nữa, nhanh tay may áo cưới cho bản thân, cuối cùng kêu nàng đi ngủ.

Mà tối hôm đó Tô Việt không biết bản thân hần trở về nhà bằng cách nào, rõ ràng chưa uống một giọt rượu nào, hần thậm chí có cảm giác mơ hồ choáng váng, ngày thứ hai mới cười mà tỉnh dậy.

Đương nhiên, người lớn hai nhà cũng đem sự việc sau cuộc họp ngày hôm đó trở về tìm hiểu một chút, đều cảm thấy không có sai sót gì lớn, sau đó lập tức mời bà mối Lý thăm xác định ngày thành thân, đó là ngày mười sáu tháng chạp.

Lúc này đã bước vào tuần thứ ba của tháng mười, thời gian còn lại không còn nhiều lắm, hai nhà đều vất chân lên cỏ mà chuẩn bị.

Tô Cẩn và Tô Việt cũng bắt đầu tự chủ trương, khi bước vào tháng mười một sẽ không làm việc, tất cả mọi người đều biết Tô Việt sắp thành thân, khi bắt đầu ngày làm việc bình thường có không ít người chọc ghẹo hần, Tô Việt trái lại nói liên mồm mặc kệ bọn họ bác bỏ như thế nào, hần vẫn luôn không ngừng đáp lại bằng mấy nụ cười ngây ngô.

Nhìn hần như vậy, Nhị gia của Tô gia không chịu được nhắc nhở hần, "A Việt! Nhìn người bây giờ với bộ dáng 'có vợ là vạn sự sung túc' đại gia ta hỏi người một câu, con dâu sắp cưới sau này sẽ làm gì?"

Tô Việt mỉm cười không trả lời lời ông ta, xoay người đi lấy cái bùn.

Thấy Tô Việt không thèm nghe lời ông ta nói, Nhị gia mặc kệ, quẳng cái xẻng xuống nói với Tô Việt, "Nghe nói tên tiểu tử người trước kia lên trần trên ăn uống chơi bời, mê đánh bạc thứ nào cũng có đủ, bây giờ tại sao chỉ một cô nương nhà Lô gia đã trói buộc lòng người, nhìn bộ dạng không có tiền đồ của người xem! Làm người ta tưởng người chưa từng cưới vợ không bằng".

"Nhị gia, hắc hắc, thật sự bị người đoán trúng rồi, ta thật chưa từng cưới vợ đâu", Tô Việt cười hi hi xong, liền để cái bay trên tay xuống, tập trung nghe

nhị gia giáo huấn, bằng không không biết lão già này muốn chụp cái mũ gì cho hắn nữa đây.

Nếu là trường hợp trước kia, hắn sẽ không thêm quan tâm tới ý kiến của người khác như thế nào, nhưng hiện tại hắn vẫn biết tự kiềm chế không để bị chụp cái mũ với cái tội danh không tôn kính trưởng bối, nếu truyền tới tai Lô gia sẽ không tốt. Đợi sau khi thành thân, người chờ xem ta giày vò người thế nào! Trong lòng Tô Việt nghĩ như vậy.

Thấy bộ dạng không biết nhìn xa trông rộng của Tô Việt, Nhị gia thở dài, "A Việt à, con vợ kia cưới về là để hầu hạ mình, người nhìn xem Nhị nương của người chăm sóc ta chu đáo thế nào, bảo bà ấy đi hướng đông, bà ấy không dám đi hướng Tây, bảo bà ấy đánh chó bà ấy không dám đánh gà. Người nhìn lại người xem, còn chưa cưới cô nương Lô gia vào cửa mà bộ dạng của người đã xem nàng ta như trân như báu, về sau sau khi nàng ta vào cửa còn không mặt nặng mặt nhẹ với người hay sao", Ông ta nói xong còn biểu lộ vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Nhị gia nói có lý, về sau cháu nhất định sẽ dựa theo lời Nhị gia nói mà làm, dạy dỗ nàng ấy đi đứng phải cúi đầu, tuyệt đối không ngẩng đầu nhìn người khác; chỉ biết cúi đầu làm việc, sẽ không mở miệng nói chuyện với bất kỳ người nào", Tô Việt cung kính nói theo lời ông ta.

Tô Nhị gia nghe xong hết sức hài lòng, nghĩ tên nhóc này cũng không tệ, trẻ nhỏ dễ dạy.

Nhưng mà, nghe hiểu được tầng nghĩa khác trong câu nói vừa rồi của Tô Việt, bên cạnh không ngừng vang lên tiếng cười chế giễu, ông ta cảm thấy không đúng, nhưng mà lời nói vừa rồi không có chỗ sai mà, tuy vậy cần thận suy nghĩ đúng là có chỗ không đúng. Đột nhiên nghĩ ra, bản thân vợ ông ta không phải là một người bảo thủ như những gì Tô Việt nói.

Tô Nhị gia tức trợn râu, nhưng lại không biết nên răn dạy Tô Việt như thế nào, chỉ bức bối nói một câu, "Tên tiểu tử kia, đại gia hôm nay không so đo với người", nói xong xoay người bỏ đi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Che dấu

Bước vào tháng mười một, cuộc sống sinh hoạt của Tô gia thật sự bắt đầu chính thức đi lên, hàng xóm nói đùa nhau lui tới không dứt.

Người trong thôn thật thà chân chất, ngày thường nhà ai có việc gì, thông thường hàng xóm láng giềng đều sẽ đến giúp.

Tô Căn là người có phẩm chất tốt, ngày thường ông không ít lần giúp hàng xóm xây chuồng cho heo hay che lỗ chó miễn phí, cho nên lần này nghe nói việc hôn sự của con trai của ông đã định xuống lập tức tranh nhau chạy tới trợ giúp.

Tuy rằng khoảng thời gian trước, những chuyện làm của Tô Việt bị đa số người trong thôn khinh thường nhưng may mắn là gần đây hắn đã ăn năn hối cải nên mọi người cũng rộng lòng tha thứ cho những việc xấu trước kia của hắn, dù sao trước đó hắn vẫn còn nhỏ tuổi.

Hàng xóm sát vách - Tô Nam là huynh đệ cùng mặc chung quần yếm mà lớn đến nay của Tô Việt, hai người vai vế như nhau, tuổi cũng chỉ sắp xỉ một số, lớn hơn Tô Việt một tuổi nhưng Tô Nam đã là cha của hai đứa nhỏ, lúc này thấy Tô Việt cuối cùng cũng mang danh 'Hoa đã có chủ', tuy mấy năm gần đây quan hệ không mấy thân thiết thế nhưng tình bạn thật sự vẫn còn, đúng lúc này con heo mập khỏe mạnh nhà hắn cần xô thịt, liền chuẩn bị làm thịt và bán nửa con cho nhà Tô Việt với giá thấp, nửa con còn lại đem kéo lên chợ trên bán.

Cả nhà Tô Việt nghe xong đều rất cảm động, dù vậy Tô Căn vẫn mày cau mặt ủ tính toán, bạc trong tay chỉ đủ dùng cho một nửa chi phí lễ đính hôn này, số còn lại đẩy ông vào lo lắng.

Mà Tô Căn là người có tính cách khép kín, ông chỉ nói thầm vài câu với Vương thị, "Việc hôn nhân của A Việt đã định xong, nửa con heo, một con dê lại thêm hai nâng trái cây, hai nâng kẹo đường trái cây, bạc trong tay chúng ta chỉ đủ chuẩn bị cho một nửa, đã vậy còn phải đưa cho Lô gia ít nhất là năm lượng bạc, tuy theo điệu bộ của Lô gia có vẻ như không cần lễ đính hôn gì từ chúng ta hoặc đưa bao nhiêu bạc, thế nhưng ta không thể để cho người trong thôn cười chê được".

Vương thị thở dài, "Haiz, ông nói rất đúng, đêm đó ta vừa bước vào Lô gia đã cảm thấy nhà bọn họ không giống những gia đình khác trong thôn, gọn gàng sạch sẽ không nói, nếu tinh mắt sẽ phát hiện đồ trong nhà đều là đồ đắt tiền, càng như vậy chúng ta càng không thể để Lô gia xem thường chúng ta được".

"Haiz, ông này, ông nói xem chúng ta đi mượn tiền thằng Cả thì sao, mấy năm nay chia ba mẫu đất cho nhà thằng Cả đều thu hoạch trúng mùa, thằng Cả ở trên trên mở tiệm gạo, cũng có tiền thu nhập, hắn và A Việt cũng là huynh đệ trong nhà, lúc này ra tay hỗ trợ cũng là chuyện phải làm", Vương thị đề nghị.

Tô Căn gật đầu, "Bà nói cũng đúng, đều là huynh đệ trong nhà. Và lại, bây giờ vay tiền cho đệ đệ hắn, về sau A Việt nhất định phải trả lại, ngày mai bà đi một chuyến lên nhà thằng Cả trên trên trên, bảo hắn tối mai trở về nhà một chuyến.

Vương thị gật đầu nói được, hai người mới chịu ngừng nói lời nhảm mà nằm xuống ngủ.

Lúc này Tô Việt rất vui thích, hẳn một lòng chỉ nghĩ đến việc lập tức muốn ôm người đẹp về, ngay cả ba mẫu đất trong nhà lẫn củ cải trắng trên đồng đều do một mình hắn đảm đương hết. Ngày nào hắn cũng đi sớm về muộn thu hoạch, nhìn cả khuôn mặt Tô Việt hoàn toàn bị rám đen và vết chai sần trên tay, Vương thị đau lòng cả nửa ngày.

Triệu thị - vợ Tô Sở, là ca ca duy nhất của Tô Việt - đang nhìn bà mẹ chồng không gặp mặt hơn nửa tháng nay, nhìn thấy bà tới tận cửa lập tức nổi lên cảnh giác, nàng ta từng nghe nói hôn sự của chú em đã định với một cô nương trong thôn, nàng ta còn cố ý đi hỏi thăm người Lô gia là dạng người gì, vừa nghe nói có năm mẫu đất, là người đơn thuần làm ruộng thì khinh thường quay đầu bỏ đi.

Triệu thị nghe mẹ chồng kêu chồng nàng ta buổi tối trở về nhà một chuyến, trong miệng thì đồng ý, cười đưa mẹ chồng ra khỏi năm gian nhà lớn với ngồi đó chối lọi.

Tuy nói bình thường Tô Việt không thấy cha hẳn nhieu mây dù chỉ một cái thế nhưng không khí trong giờ cơm trong nhà hai hôm nay hẳn có thể cảm nhận được, lại nhìn những lễ vật sẽ được đưa tới nhà gái trong ngày mười tám tháng mười một, nhưng trong nhà ngoại trừ mấy miếng thịt heo được mua về với giá thấp ra thì cái gì cũng không có.

Vì thế có chút sốt ruột, Tô Việt phải đi hỏi Vương thị, đã sắp tới ngày rồi, tại sao vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ.

Vừa mới bắt đầu, Vương thị còn muốn giấu diếm, ấp a ấp úng nói mấy ngày nay vội vàng dự trữ rau củ qua mùa đông, thấy Tô Việt nóng nảy, Vương thị không nhịn được thở hắt hên mắng hắn, "Còn không phải tại cái tên phá của ngươi làm hại sao! Nếu là trước kia, nhà chúng ta đừng nói là một cái lễ hỏi dâu, tới cả mười cái tám cái cũng còn lo được, ngươi còn không biết mấy năm nay ngươi phá hoại bao nhiêu tài sản sao?"

Nghe lão nương răn dạy, Tô Việt không nói nên lời, hắn yên lặng buông xéng trên tay, yên lặng xoay người đi vào phòng của hắn.

Vương thị bắt đầu lo lắng, từ sau khi mai mối cho Tô Việt, da mặt thẳng nhỏ này giống như bỗng nhiên thay đổi mong hơn hẳn, trước kia da mặt dày như tường đồng vách sắt bất kể có đánh chửi thế cỡ nào cũng không biến sắc, hôm nay bà mới nói ra có mấy câu thấy hắn giống như bị tổn thương bỏ đi.

Vì thế bà lập tức nhắc chân đi tới phòng Tô Việt, muốn an ủi hắn vài câu. Nào ngờ, còn chưa đi tới cửa đã thấy Tô Việt đang ôm một gói đồ nhanh chân bước ra.

"A Việt, con thế này là muốn làm gì? Nương sai rồi, vừa rồi nương không phải nói con, con bây giờ là đứa trẻ ngoan!", Vương thị cho là bà đã chọc tới chỗ đau của Tô Việt làm hắn mất vui, nhìn dáng vẻ này của Tô Việt biết ngay là muốn bỏ nhà đi đây mà, chỉ sợ hắn sẽ giống như lúc trước ra khỏi nhà là lên trần trên ăn chơi, vội vàng nôn nóng đi tới giữ chặt hai tay của hắn.

Tô Việt vừa ra đã bị Vương thị chính dờ khóc dờ cười, trước hết chỉ khuyên Vương thị tới phòng chính, lại còn phải luôn miệng cam đoan bản thân sẽ không đi đâu hết.

Sau khi Tô Việt kéo Vương thị bán tín bán nghi tới ngồi trong phòng chính liền đưa gói đồ trong tay cho bà, "Nương, đây là một ít tiền để dành của con, người cầm lấy để chuẩn bị lễ hỏi".

Về mặt Vương thị sốt ruột sừng sốt, không tin nhận lấy gói đồ trong tay hắn, đặt trên bàn chậm rãi mở ra, phát hiện bên trong ngoại trừ hai khối vải bông ngoại tốt nhất, còn có mấy khối bạc vụn, bà cầm lên ước chừng, tổng cộng khoảng chừng gần mười hai lượng.

Buông bạc trong tay, Vương thị buồn bực hỏi, "A Việt, con phải nói thật với nương, những số bạc này có phải có lai lịch không chính đáng không? Nếu như vậy con nên chạy nhanh trả về cho người ta đi, chúng ta cũng không dám dùng bạc của người có lòng dạ đen tối!"

"Nương, người nghĩ nhiều quá rồi, những thứ này còn không phải trước kia ta van xin khóc lóc xin người mới có hay sao, vẫn là tiền của chúng ta", Tô Việt an ủi bà.

Vương thị về mặt buồn bực không tin, hỏi lại, "Ngươi đừng gạt ta, vậy trước kia ngươi lên trần trên tiền ăn uống đều đi chỗ nào?"

"Nương, trước kia ta từng nói với nương đều là ta đứng ra mời bạn bè, ta biết người và cha kiếm được đồng tiền không dễ dàng, mấy đồng tiền khó khăn lấy ra từ trong tay cha nương tuy rằng khi bắt đầu ta đều nói dối là tiêu xài bên ngoài, nhưng mà sau này một số bạn đó được biết ta sắp cưới vợ trong thôn, bọn họ lập tức trả tiền lại cho ta rồi", về mặt Tô Việt nghiêm túc cam đoan với Vương thị, tuy rằng chính hắn còn cảm thấy lời nói của bản thân quá khó tin, kêu mấy người ăn thịt người không phun xương chịu nhà tiền ra, nói ra ai tin, nhưng để lừa gạt nương không bước chân ra khỏi cửa của hắn hẳn là không thành vấn đề.

"Thật không? Bạn bè này của con coi vậy mà trọng nghĩa khí, nhưng mà chúng ta cũng không thể chỉ làm kẻ xài tiền của người khác, vậy ta sẽ lấy năm lượng bạc, số còn lại con vẫn nên đưa lại cho người ta, năm lượng là đủ rồi. Ngươi không chịu nói sớm, nếu nói sớm thì ta không cần đi cầu cạnh đại ca đại tẩu của ngươi, ngươi cũng không biết sáng nay ta đi tới nhà đại ca ngươi, đại tẩu ngươi âm dương quái khí thế nào đâu, trên mặt thì nói thật dễ nghe nào là đều là huynh đệ trong nhà, nếu chúng ta thật sự vay tiền nàng ta, nàng ta sẽ trăm ngàn lần không đồng ý", Vương thị nhắc tới đứa con dâu cả này lập tức quên mất việc chất vấn về bạn bè của hắn, chỉ lo oán trách.

Biết nương nhà hắn mỗi khi nhắc tới đại tẩu kia mấy lời bất mãn có thể nói ba ngày ba đêm còn không hết, Tô Việt vội vàng giúp bà gói đồ cất kỹ, nhét vào trong lòng Vương thị khuyên nhủ, "Nương, cái này trước hết đưa người dùng, bạc này nhiều hơn chi phí tiêu xài trong hai tháng tiếp theo, trong tay người có bạc mới thu xếp được, cũng không cần nhìn sắc mặt của đại tẩu nữa".

Vương thị gạt đầu nói đợi sau khi thành thân số tiền còn lại sẽ trả lại cho Tô Việt, kể tiếp vừa muốn kể chuyện Triệu thị, Tô Việt thấy thế vội vàng nói

đôi là Tô Nam từ sớm đã tới nhờ hấn qua nhà hỗ trợ rồi lập tức chạy mất.

~~~~~

Bên Tô gia tung bùng sôi nổi mà chuẩn bị, bên Lô gia cũng không kém hơn. So với Tô gia thiếu tiền thiếu ngân lượng chuẩn bị quần tay quần chân (nguyên văn là 窝手窝脚), thế nhưng bên Lô gia không hề có chút ngột ngạt nào, thật là có tiền làm chuyện gì cũng dễ dàng.

Dựa theo tập tục, bên nhà gái phải chuẩn bị gia cụ (đồ dùng trong nhà) cùng với chăn nệm, đáng tiếc người luôn luôn tự khoe là tài giỏi như Trương thị cũng không thể tự làm chăn, đành phải mời người đến nhà giúp, cũng may hàng xóm đều là người nhiệt tình, nhà bà chỉ cần chuẩn bị bông vải tốt và vỏ chăn là được.

Lô Dũng trước giờ chưa từng làm gia cụ và cũng không định làm, mà đi lên trần trên đặt mỗi một cửa hàng dụng cụ một bộ gia cụ hoàn toàn mới với giá trung bình, nhìn qua khá trang nhã với phong cách cổ xưa.

Rất nhanh đã tới ngày mười tám tháng mười một, Tô gia phái hơn mười người nâng tám lễ vật tốn rất nhiều công sức mới được gom góp đủ đưa đến Lô gia.

Đi theo đoàn còn có Tô Việt và Lý thẩm, lần này nhân vật chính là Lý thẩm, bà vốn là người có tài ăn nói với ba tác lười mà nhìn thấy sự tương phản không lồ giữa Tô gia và Lô gia, cho dù bà là người đại diện của Tô gia cũng cảm thấy lười chính mình bị ngán.

Chỉ có Tô Việt làm như không có chuyện gì, vẫn với diện mạo vốn có thể hiện bản thân không có sai lầm gì, trong áo mũ chỉnh tề theo đội ngũ tới Lô gia, hấn biểu lộ vẻ mặt kiêu ngạo phảng phất cứ như người hấn đính hôn là tiên nữ hạ phàm, Tô Nhị gia đứng ven đường nhìn thấy bấu môi xem thường, nghĩ thâm tên tiểu tử này khi thành thân sẽ phải chịu khổ.

Nhóm người Tô gia đến Lô gia cũng là cười cười nói nói, ăn uống tiệc tùng, Tô Việt thấy Lô Uyển Chi vẫn luôn ru rú trong phòng không chịu ra ngoài, sốt ruột vô cùng, chỉ có thể do dự một lúc lâu mới từ trong lòng lấy ra một cái hầu bao đưa cho Lô Văn Hiến, để cậu nhóc giúp hấn đưa cho Lô Uyển Chi, sẵn tiện thưởng cho cậu nhóc một con rối khi bằng gỗ, bởi vì hấn biết nếu đưa hối lộ cho người nhà Lô gia cũng không đáng tin nên chỉ có thể giờ trò với cậu em dâu tình mất này.

Lý thị nhìn nhóm người từ nhà mình đưa tới Lô gia, ngồi trước mâm cơm phong phú đánh chén tơi bời, bà cảm thấy ánh sáng trên mặt mình càng rút đi.

Thật ra nhóm người này làm như thế cũng không có gì quái lạ, tất cả đều là mấy thanh niên choai choai mười ba mười bốn tuổi, đều ở cái tuổi tạo ra mấy tình huống ồn ào nhốn nháo khó đỡ, ngày thường ở nhà bọn họ rất ít ăn thức ăn dầu mỡ, mà tại Lô gia mỗi bàn đều có tới vài món mặn, bọn họ thấy còn không vung đũa tới chỗ con vịt chết mà ăn hay sao.

Đi theo nhóm người đến từ Tô gia còn có Tứ thẩm ngồi cùng bàn với Trương thị, thế nhưng ra vẻ dè dặt ngồi nghiêm chỉnh, gấp thức ăn cũng chậm rãi, Lý thị tưởng đâu may mắn trong nhóm chị em bạn dâu còn sót lại một người chống đỡ được.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Danh đá

Ngay lúc Lý thị cảm thấy được an ủi, một tên tiểu tử được mời đến phụ bếp đưa lên một đĩa thịt viên Tứ Hi, vì thế người vừa rồi đoan trang hiền thực của Tô gia trước một bàn toàn rau dưa ngay lập tức quét toàn bộ trí thức thành rác, cầm lấy chiếc đũa chia thẳng vào đĩa có bốn thịt viên chiếm hết hai viên.

Trời đã vào đông mà Lý thị vẫn không nhận được lau mồ hôi lạnh trên trán, bà cười khổ nói với Trương thị đang ngồi đối diện, "Đệ muội, đệ muội chê cười rồi".

Trương thị chỉ cười trêu ghẹo nói, "Không có gì, tẩu tử, nghe tẩu nói kìa, hôm nay nếu ta không phải là chủ nhà chắc đã sớm bùng cái đĩa đi rồi".

Cười hắc hắc hai tiếng, Lý thị không nói nhiều, bà biết Trương thị đây là nể mặt mình, yên lặng bụng chén cơm của bà lên ăn.

Mà ngồi trong đám nam nhân, Tô Việt nhìn đám người sôi nổi trước mắt không cảm thấy có gì không đúng, hấn biết ngày thường nhiều người trong thôn đa số đều nấu khoai tây cải trắng ăn thay cơm, còn một số ít ăn không nổi thì mỗi ngày làm bánh ngô hay làm tương, cho nên hấn rất hiểu cho những hành vi của bọn nhỏ.

Nhưng mà, buồn bực chính là từ buổi sáng đến Lô gia đến chiều khi rời đi đều không thấy được Lô Uyển Chi dù chỉ nhìn thoáng qua.

Rầu rĩ không vui tặng lễ rời khỏi Lô gia, người bên cạnh thấy hấn mất hứng liền cười trêu chọc, "Nhị ca, không phải là hôm nay không gặp được tẩu tử nên không vui đó chứ?"

Mấy người xung quanh vừa nghe đã nhốn nháo cả lên, có người nói, "Nghe nói tẩu tử trông rất xinh đẹp, có phải người sốt ruột muốn ôm nàng dâu

không?", người khác thì nói, "Tiểu tử ngươi phải có chút tiền đồ biết không, qua mấy ngày nữa là được ôm mỗi ngày rồi, bây giờ nhịn không được à?"

Tô Việt cúi đầu mặc cho bọn họ trêu chọc, thế nhưng khi nghe có người nói vài ngày nữa Lô Uyển Chi sẽ trở thành vợ của hắn thì trong lòng được lấp đầy bình thường trở lại, cũng vui vẻ một chút, rất nhanh đã đến cửa nhà, miệng hắn đã có thể đáp trả, "Đi đi, các ngươi muốn như ta bao nhiêu tuổi đầu còn chưa cưới được vợ, nhìn xem các ngươi còn không quýnh quýnh khóc lóc kêu la hay không".

Ba người còn lại nghe lời hắn nói cười như điên, lại nói đùa vài câu rồi tự ai về nhà nấy.

Vương thị vừa nhìn thấy Tô Việt lập tức hỏi hắn Lô gia đãi khách như thế nào, uống rượu nói linh tinh những gì, Tô Việt qua loa vài câu rồi nói bản thân hắn nhức đầu đi phòng Tây ngủ.

~~

"Tỷ, người chưa thấy bộ dáng mấy người bên Tô gia ăn uống thế nào đâu, làm như quỷ chết đói đầu thai không bằng, bọn họ đều tranh cướp mà ăn", tuy Lô Hà Hoa ngồi ở bàn khách nữ, nhưng mà tình huống bên bàn khách nam bên kia thấy rất rõ ràng.

Cho nên sau khi đưa khách về, dọn dẹp bàn ghế sạch sẽ, nàng liền vào gian phòng Tây kể cho Lô Uyển Chi nghe tình trạng nghèo đói của người Lô gia, nàng thật sự khinh thường biểu hiện vừa rồi của bọn họ.

"Nhị tỷ, người nói như vậy là không đúng, dân chúng chung quanh đây đều rất nghèo túng, bọn họ có được cơ hội được ăn nhiều đồ ăn tốt thì ăn nhiều hơn một chút cũng không có gì để chỉ trích nặng nề", mười hai tuổi Lô Văn Hiến ở bên cạnh được tỷ phu nhờ chuyển hầu bao cho tỷ tỷ mình, cũng đi theo nhị tỷ vào gian phòng Tây này.

Lô Văn Hiến tuổi trẻ mà thành thạo cẩn thận khéo léo đẩy đưa phủ định lời Nhị tỷ nói.

"Ôi chào, ôi, ôi, đệ vẫn mang họ Lô hay họ Tô đó? Lúc này khủy tay lại bẻ ra ngoài, ta thấy Tô Việt kéo ngươi nói thậm cả nửa ngày, chẳng lẽ đã cho đệ cái gì tốt phải không?", Lô Hà Hoa nhướn mày chất vấn Lô Văn Hiến.

"Nhị tỷ, đệ họ Lô, điều này tỷ cần phải hỏi nữa sao?", Lô Văn Hiến với biểu cảm 'mặt tỷ tại ngu như vậy' hỏi lại Lô Hà Hoa.

Vì thế, Lô Hà Hoa nổi giận, đưa tay lên định đánh đệ đệ lại bị Lô Uyển Chi kéo lại một phen, "Muội lớn hơn đệ ấy tận bốn tuổi, làm gì lại chấp nhặt với đệ ấy".

Lô Văn Hiến nhìn thấy Nhị tỷ giờ tay, hắc hắc nở nụ cười, thấy lúc này tìm không được cơ hội giao đồ liền cười cười ra ngoài.

"Đại tỷ, tỷ và cha nương đều nuôi chiều hắn quá", Lô Hà Hoa thở phào nói.

"Đệ ấy là người nhỏ nhất trong nhà, lại là nam duy nhất trong nhà, không chiều hắn thì chiều ai", Lô Uyển Chi cười nói.

Sau đó lại nhớ tới lời châm chọc người Tô gia của muội muội, nhịn không được cau mày nói, "Nhưng mà Lô Văn Hiến vừa rồi nói cũng đúng, ngày thường nương hay dạy chúng ta đừng cười nhạo người nghèo đói. Lời này của muội nếu để cho nương nghe được, nhất định muội sẽ bị trách mắng mấy câu cho coi, muội cũng đừng tức giận".

Nhớ tới sự lợi hại của nương nhà mình, Lô Hà Hoa ngoan ngoan ngậm miệng, nhưng vẫn không quên nhận xét mấy câu về Tô Việt, "Muội thấy tỷ phu tương lai thật sự không tệ chút nào, mấy người bên cạnh hắn ăn theo kiểu gió cuốn mây trôi, chỉ có một mình hắn có thể duy trì bình tĩnh bình tĩnh như không".

Lý Uyển Chi không trả lời, chỉ cười cười, trong lòng nghĩ, "Mấy năm trước ăn chơi đủ loại, hắn còn có thể nhìn tới đồ ăn của người khác hay sao".

Đợi tới buổi tối sau khi ăn cơm tối xong, Lô Văn Hiến mới có cơ hội đem hầu bao Tô Việt xin hắn đưa cho Lô Uyển Chi.

"Đại tỷ, đây là thứ tỷ phu nhờ đệ đưa cho tỷ, người cất kỹ, đệ phải nhanh trở về phòng, không thì lát nữa Nhị tỷ lại nói đệ".

Lô Uyển Chi buồn bực nhận lấy, cúi đầu mở hầu bao, phát hiện bên trong đúng là có một vòng tay Phi Thúy óng ánh trong suốt, cùng với hai vòng tay còn có một mảnh giấy nhỏ.

Chỉ thấy trên mặt giấy ghi mấy hàng chữ nhỏ, "Uyển Chi, ta không có gì để tặng nàng, chỉ có đôi O nàng hãy nhận trước. Việc hôn sự của chúng ta, trong lòng ta rất đổi vui mừng".

Xem ra chữ 'vòng tay' Tô Việt không biết viết như thế nào, chỉ có thể để vòng tròn thay thế, chỉ sợ là dù muốn viết tiếp nhưng mà đoán là sẽ xuất hiện thêm mấy cái vòng tròn nữa, hắn liền không viết tiếp. Cũng may là tên của hắn còn chưa viết sai, Lô Uyển Chi hoài nghi bức thư này tuyệt đối là nhờ những người khác xem qua, nàng nghe nói Tô Việt từng học trường tư hai năm, nếu lúc đó hắn nghiêm túc học hành thì sẽ không đến trình độ này.

Nàng vui vẻ cười, Lô Hà Hoa vào phòng về mặt buồn bực hỏi Đại tỷ cười gì vậy.

Khi nàng ấy vào phòng, Lô Uyển Chi đã nhanh tay đem tờ giấy nhét vào bên trong tay áo, thấy muội muội hỏi mình, nàng chỉ qua loa có lẽ mấy câu cho qua.

Tô Căn đối với việc Tô Việt có thể đưa ra mười lượng bạc giúp đỡ lễ đính hôn, cảm thấy rất kỳ quái, ông gọi một mình Tô Việt tới gắng hỏi nửa ngày, nhưng mà Tô Việt vẫn đem mấy lời nói với Vương thị nói lại một lần, nhưng hẳn biết rõ ràng, những lời này có thể lừa được nương thật thà của hắn, cha hắn sẽ không tin tưởng, thế nhưng kỳ lạ là Tô Căn cũng không truy hỏi đến cùng, chỉ gật đầu bảo hắn ra ngoài.

Bước tiếp theo bên Tô gia là phải thu xếp phòng ở, tuy nói gia cụ không cần bên họ chuẩn bị nhưng trong nhà Tô Việt vẫn muốn đổi mới một chút, đem chỗ nóc nhà bị đột phá đi rồi xây lại lần nữa.

Mà Lô gia từ sớm đã có đầy đủ đồ cưới, ngay cả bộ giá y do chính Lô Uyển Chi làm cũng được chuẩn bị tốt.

Mà càng tới gần ngày mười sáu tháng chạp, Lô Dũng và Trương thị càng nhủ lại càng sâu, Lô Hà Hoa luôn thích tranh cãi với Lô Văn Hiến cũng đều yên tĩnh, hai người động một tí là tụ tập trước mặt Lô Uyển Chi.

Mà Trương thị càng buồn rầu, Lô Uyển Chi ngoại trừ ăn cơm, ngủ cũng không cần làm gì, giống như sợ nàng mệt chết không bằng.

Biết mọi người trong nhà đều lưu luyến với mình, Lô Uyển Chi đành phải an ủi nương, "Nương, cũng không xa, sau này con có thể trở về gặp người".

"Đứa trẻ ngoan, con có tấm lòng thế này thì tốt rồi, nhưng ngàn vạn lần không thể làm vậy, con làm như vậy sẽ bị người khác đâm thọt sau lưng, hơn nữa mẹ chồng con sẽ không vui. Con gả đi rồi sẽ là người Tô gia, về sau ngày Lễ ngày Tết trở về gặp chúng ta là được rồi", Trương thị nói xong nước mắt tranh nhau rơi xuống.

Nhìn thấy hốc mắt nương đỏ lên, Lô Uyển Chi cũng có chút thương cảm, vẫn mở miệng an ủi, "Nương, mọi người có thể tới gặp con, và lại tới đột thu hoạch vụ mùa hai nhà còn không giúp đỡ nhau hay sao, đều là người cùng thôn mà".

Trương thị gật đầu nói, "Đúng vậy, chúng ta tuy rằng không nói rõ với bên Tô gia là không để con ra ruộng làm việc, nhưng mà về sau con trở thành người nhà của bọn họ chúng ta không thể nói được, nếu như bọn họ làm chuyện gì quá đáng con phải nhớ trở về nói với chúng ta, Lô gia chúng ta tuy rằng ít người nhưng cũng không sợ bọn họ. Bất cứ giá nào nương cũng là chỗ dựa vững chắc cho con!"

"Nương, người đừng quan tâm mà quá mức như vậy, có nương và cha ở đây, người Tô gia không dám lỗ mãng đâu", Lô Uyển Chi an ủi.

Trương thị gật đầu, giọng nói bình tĩnh hơn, chỉ vỗ tay nàng nhẹ nhàng nói, "Tuy rằng chúng ta không nói, con cũng không ra khỏi cửa, tuy vậy con cũng biết mức sống của chúng ta trong thôn được coi là đứng hàng nhất nhì, cha con là người có bản lĩnh, có thể đem chuyện trọng ngoài lo giải quyết tất cả tốt như vậy, có được như thế là nhờ thực lực nhà nương của cha con (mẹ đẻ), tương lai con ở Tô gia cũng có thể đứng thẳng lưng. Bởi vì phải hạ thấp bản thân mà gả đi, bằng không sẽ không coi trọng Tô gia bọn họ. Hơn nữa, đêm đó con cũng gặp nương của Tô Việt rồi, bà ấy vừa nhìn là biết người dễ chung sống, Tô Việt có một người huynh duy nhất lại tách ra ở Liễu gia, càng khỏi phải nói tới mấy tỷ tỷ đã gả ra ngoài kia, một năm họ trở về chỉ vài lần, cho nên ngược lại nương không lo lắng bọn họ sẽ làm khó dễ con".

Lô Uyển Chi cười nói, "Vậy thì nương đừng đau lòng nữa, càng không cần phải lo lắng".

"Nha đầu ngốc, nương lo lắng con đến Tô gia phải chịu khổ, chúng ta làm sao để giúp đỡ con có cuộc sống không thấp hơn mức sống như chúng ta lúc này. Người Tô gia đều có khí phách, cũng may trái tim A Việt luôn hướng về con, ngày tháng khó khăn cũng có thể chịu được", Trương thị tự mình an ủi.

Nghe Trương thị nhắc tới Tô Việt, hai má Lô Uyển Chi 'vụt' một cái lập tức đỏ lên, cảm giác máu toàn thân đều dồn hết lên mặt, nàng vội vàng cúi đầu không nói gì.

Thấy nàng thẹn thùng như thế, Trương thị cũng cười, "Con cái con bé này, ở trước mặt nương của mình, sắp thành thân tới nơi rồi còn thẹn thùng cái gì".

Dừng lại một chút, Trương thị chậm rãi dạy bảo, "Nhưng mà, làm một người vợ và một cô nương sẽ không giống nhau, con đến nhà Tô gia da mặt không thể mỏng như vậy, con xem đàn bà trong thôn này đều mạnh mẽ đều là lò sưởi ấm giường của đàn ông, nếu yếu đuối sẽ thường xuyên bị đánh mắng, dù đàn ông của họ bên ngoài có lăng nhăng cũng không dám lên tiếng, nương tình nguyện con sau này là một đứa hung dữ, vậy thì con sẽ không chịu thiệt. Nương bây giờ thật hối hận trước kia đã cho con đọc sách, ai ngờ con vậy mà con phải gả tới một gia đình nông dân".

Trương thị nói xong không nhịn được lại thỏ thẻ khổ sở một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nhớ nàng

Mặc dù khổ sở thì khổ sở, đau lòng thì đau lòng, không muốn mặc kệ không muốn, mười sáu tháng chạp ngày này cũng tới rất nhanh.

Bên Lô gia, giữa trưa ngày mười lăm tháng chạp người được nhờ cùng một số người bên Tô gia tới đón đồ cưới cùng nhau nâng của hồi môn đến Tô gia.

Buổi chiều hôm đó, người trong thôn ven đường tụ tập theo tốp đứng xem, bọn họ ngoại trừ khi Lý gia và nhà trưởng thôn gả con gái ra ngoài mới phô trương cỡ này, bình thường chưa thấy qua đám cưới có nhiều của hồi môn như thế.

Những cô nương bình thường khi xuất giá chỉ có sáu người nâng, tám người nâng là số ít, cho nên thấy tình huống nhà Lô gia thế này, trong lòng họ suy đoán đừng thấy Lô Dũng kia ngày thường trong thôn ít nói, không ngờ trong nhà có nhiều đồ như vậy.

Đương nhiên cũng có một số người trước đây chường mắt nhà họ, giờ phút này đều hồi hận tại sao trước đây không coi trọng Lô gia, kêu bà mối thay con trai nhà mình tới cửa cầu hôn con gái họ; mà gia đình có con trai chưa đính hôn, mọi người đều cân nhắc Lô gia còn có một đứa con gái nữa, cũng tới tuổi gả đi, bắt đầu hăm he suy nghĩ nay mai nhờ người tới cầu hôn.

Bởi vì gần cuối năm, thời tiết cũng tương đối lạnh, từ rất sớm Tô gia đã bắt đầu làm gà mổ trâu, tiệc cưới hồi khác với cỗ ma chay, món ăn rau củ, rượu bày trên bàn thậm chí ngon hơn nhiều.

Sáng sớm ngày mười lăm, Vương thị thức dậy đốt nhang cúng bái, đầu tiên là đập đầu rồi lại thờ dài cầu nguyện trước tượng Bồ Tát trong phòng bà, cùng với Tô Căn kéo theo Tô Việt đi một chuyến tới từ đường dòng họ Tô gia, quỳ lại trước bài vị các vị tổ tông, nói cho bọn họ biết con trai nhà bọn họ, tuy từng có khoảng thời gian hư hỏng, nhưng ngày mai sắp thành thân, còn xin liệt tổ liệt tông phù hộ vợ chồng con họ hòa thuận, sớm sinh quý tử.

Cả nhà ba người vừa về đến nhà, lập tức nghênh đón đoàn người đến hỗ trợ Tô gia, Đại tỷ của Tô Việt Tô Lan cũng tới giữa trưa mới đến, mang theo đứa con trai duy nhất của nàng ấy tên Cầu tử.

Đứa con trai cả - Tô Sở - lần này nhìn ra đáng một bị huynh trưởng, sáng sớm ngày mười lăm sau khi ăn qua loa điểm tâm lập tức tới đây, chỉ thấy Vương thị trong sân vội vàng quét dọn sân trước, trong phòng khách của Tô gia nhóm nàng dâu khác lo nấu chén đĩa nấu nướng, trong lòng hắn cảm thấy rất không thoải mái, lẽ ra làm tấu từ Triệu thị nên đến sớm vài ngày để hỗ trợ, bây giờ chỉ duy nhất thiếu một mình nàng ấy, người hiểu nàng thì nói Triệu thị yêu thích sạch sẽ không thích tụ tập giúp vui, người không biết còn tưởng rằng mẹ chồng của nàng ấy, tức nương của hắn, không muốn gặp con dâu.

Bản thân Triệu thị không tới thì thôi, quan trọng là nàng ta không cho đứa cháu trai đầu tiên duy nhất của Tô gia Tô Đại Hà (tờ căn cứ tên theo Hán Việt) trở về, chỉ nói Đại Hà muốn đọc sách, không thể chậm trễ. Ngay cả đứa trẻ mười hai tuổi của Lô gia còn đến đưa đồ cưới, Vương thị cũng không tin cháu đích tôn của bà mới có bảy tuổi so với một đứa nhỏ mười hai tuổi nôn nóng đi thi Trạng Nguyên.

Ngày thường hiếm khi nhìn thấy cháu mình, Vương thị nhìn thấy Cầu tử cũng đặc biệt yêu thương, đưa cho nhóc con kẹo đường ăn còn dặn dò nhóc hai ngày này trong nhà có rất nhiều người, đừng chạy loạn chỗ nào đụng đau bản thân.

Cầu tử tới hôm nay còn có một nhiệm vụ rất quan trọng, là muốn giúp cho cậu nhỏ của nhóc - Tô Việt, cũng là chú rể của ngày mai lăn giường, lăn giường có ngụ ý là vợ chồng son tương lai con cháu đầy đàn.

Tô Việt ôm đứa nhỏ Cầu tử bốn tuổi ném lên chiếc giường mới tinh, cười hi hi nhìn nhóc con ở trên giường cuộn mình lăn qua lăn lại, trong lòng đột nhiên nghĩ đến đứa nhỏ riêng của hắn và Uyển Chi, nghĩ đến bộ dáng thế nào, hắn biết bản thân lớn lên tuân tũ, mà Lô Uyển Chi cũng xinh đẹp, đứa nhỏ tương lai kia không thể là thảm họa, nếu là một đứa nhóc trai thì hoàn hảo, treu hoa ghẹo nguyệt gì đó bản thân hắn thấy không sao hết, còn nữ nhi thì bản thân hắn nên dạy dỗ cẩn thận, mỗi ngày cũng không thể lấy vĩ đập ruồi đi theo sát nữ nhi của hắn được.

"A Việt, một mình ngươi ở đây cười ngây ngô cái gì vậy?", người bên cạnh vừa rồi giúp hắn trải giường hi là một vị thẩm, thẩm này nhìn thấy Tô Việt mặt lạt thì nhú mày, một hồi thì héch miệng cười, nhìn không được mở miệng hỏi.

"À, thẩm, không có gì, chỉ nghĩ tới việc ngày mai cưới vợ nên vui vẻ thôi", Tô Việt cười hề hề trả lời.

"Ngươi cái tên mặt dày này, nhanh đi phòng bếp xem nhà bếp bên kia nấu cơm tới xong chưa?", Vương thị thuận tay đánh Tô Việt một cái, oán trách nói.

Một đêm trước khi thành thân theo quy cũ phải chiêu đãi bạn bè thân thích ban ngày đến hỗ trợ, ngày mai còn trông cậy vào những người này giúp sức, cho nên thông thường bữa tối này cũng được chuẩn bị rất chu đáo.

Buổi tối cùng Tô Việt ngủ chung là một người con trai của một vị bà con xa đường thúc (chú), mới mười ba tuổi, thế này gọi là áp giường.

Dù là lăn giường hay là áp giường, nhất định phải là nam, áp giường cũng không dám tìm đứa con nít, sợ dài dầm. Tóm lại không thể để tới ngày mai bắt cô dâu mới ngủ giường mới bị ướt chứ.

Tiền bạn bè ra về, Tô Việt và tên nhóc đường đệ đã sớm ngủ ò o o cùng nằm trên giường, hắn đang suy trước nghĩ sau khó thể nào ngủ được.

Nghĩ đến giọng nói và nụ cười của Lô Uyển Chi, còn đang nằm trên chăn nệm mới được chuyển tới từ Lô gia, Tô Việt cảm thấy trái tim của hắn vô cùng ấm áp.

Nhớ lại tình huống đầu tiên nhìn thấy Lô Uyển Chi, trong đầu của hắn hơn nửa tháng đầu đều thấy hình ảnh của nàng. Tô Việt phát hiện, trong tim trong mắt hắn, Lô Uyển Chi mấy năm nay chưa từng thay đổi, luôn là bộ dáng dịu dàng động lòng người.

Hắn trở mình, vừa vặn đối diện với ánh trăng bên ngoài, hôm nay là ngày mười lăm, ánh trăng đặc biệt tròn vành vạnh, đột nhiên có một ý nghĩ lớn mật mạnh mẽ len lỏi vào tim hắn, nghĩ tới là làm ngay, Tô Việt rón ra rón rén mặt quần áo vào, khoác lên chiếc áo bông lạng lẽ ra ngoài.

Gió mùa đêm đông lạnh thấu xương, nhưng mà lúc này Tô Việt lại cảm thấy bản thân đang thiêu đốt, nhất là đầu hần, chỉ có một ý tưởng, đó là nhất định phải gặp Lô Uyển Chi một lần, ngay lập tức ngay lúc này nhất định phải nhìn thấy. Nhiều năm như thế có thể chờ đợi được, hần không muốn đợi thêm một ngày nữa.

Trong lúc này, toàn bộ thôn đắm chìm bởi một màn ánh sáng nhẹ nhàng của ánh trăng, ngẫu nhiên chỉ có tiếng tiếng sủa của vài hộ gia đình, hoặc là có người đi tiểu đêm đốt đèn, nhiều chấm đèn sáng mờ mờ lung, hòa nhập cùng với ánh trăng sáng trên bầu trời trong vắt.

Tô Việt quẹo đông quẹo tây chỉ chốc lát đã đến trước cửa Lô gia, nghĩ thầm may là Lô gia không có nuôi chó, bằng không cho dù có cho hần mượn lá gan hần cũng không dám tới.

Tuy biết rằng lúc này xung quanh nhất định không có người, nhưng Tô Việt vẫn còn lo lắng nhìn trái nhìn phải nhiều lần, sau đó 'huru' một tiếng bay qua đầu vách tường cao hơn nửa người của Lô gia.

Lúc này trong phòng Đông của Lô gia, thế mà vẫn còn sáng đèn, Tô Việt nhìn đến trong lòng đột nhiên muốn tới xem thử, thầm nghĩ nếu để cha mẹ vợ của hần vẫn còn chưa ngủ nhìn thấy, thế này thì rất phiền phức, vậy chẳng phải hần còn phải đợi bọn họ nghỉ ngơi mới có cơ hội hay sao, do dự một lúc không biết có nên trèo tường trở lại nhà đi ngủ hay không, lập tức lắc đầu phủ định, đã tới đây rồi hần không thể từ bỏ, không từ bỏ cơ hội cơ hội được nhìn thấy Lô Uyển Chi một lần.

Vì thế hần nhẹ chân nhẹ tay đi tới cửa sổ bên ngoài phòng phía đông, ghé vào cánh cửa sổ nghe ngóng động tĩnh bên trong, vừa nghe hần lập tức vui mừng đến nở hoa.

Thì ra Lô Uyển Chi cũng ở phòng cha mẹ nàng, chỉ nghe giọng nói nhẹ nhàng êm tai truyền tới, "Cha, nương à, trước kia con không biết chuyện này thì không sao, hiện tại đã biết rồi, về sau nhất định sẽ cố gắng hết khả năng coi đây là mục tiêu, theo như những gì người giải thích, con sẽ sẽ có con trai".

Tô Việt nghe không hiểu ra sao, nghĩ thầm đây là chuyện gì, ngay cả đứa con trai chưa xuất hiện cũng nhắc tới.

"Uyển Chi, trước kia khác nhau, con nói con hy vọng sẽ có cuộc sống bình thường, hơn nữa cha con mười mấy năm nay luôn vì chuyện của nhà này mà bôn ba, cứ tưởng chuyện quan trọng ngay lúc đó sẽ thành công, ai ngờ có sự việc đó xảy ra, bằng không chúng ta cũng không thể đồng ý chuyện hôn sự với Tô gia thế này. Tô Việt thật sự không phải là người chồng tốt! Haiz!", lời than thở của Trương thị truyền tới tai Tô Việt.

Tô Việt nghe xong thiếu chút nữa đã lời nói bậc ra khỏi miệng, dựa vào cái gì mà nói ta không phải là chồng tốt của Uyển Chi? Cố gắng nhẫn nhịn rồi mới tự nói với chính mình, "Mẹ vợ à, ta đây có chỗ nào đắc tội với lão bà vậy, tại sao ở trước mặt vợ ta bà nói như thế về ta, sau này bà già đi đừng mong ta hiếu thuận với bà".

"Bây giờ nói những lời này làm gì nữa", giọng trách mắng của Lô Dũng vang lên.

"Cha, nương! Chuyện đó cũng đừng đặt trên người Văn Hiến, con không muốn nam nhân duy nhất của chúng ta cũng bị liên lụy vào, hai người vì con đã hao hết tâm tư. Hãy để Văn Hiến trở thành một người đọc sách bình thường, tham gia hay không tham gia thi cử cứ để ấy tự quyết định", Lô Uyển Chi tha thiết khuyên nhủ.

"Chuyện này để sau này hãy nói, con nhanh về phòng ngủ đi, sáng sớm ngày mai còn phải dậy sớm rửa mặt trang điểm".

"Dạ! Cha nương, hai người cũng nghỉ sớm đi, con đi đây", lời xin phép của Lô Uyển Chi vang lên sau đó là tiếng bước chân truyền tới.

Tô Việt nghe tiếng bước chân của nàng trái tim hần cũng nhảy bùm bùm theo, vội vàng theo tiếng bước chân của nàng rón ra rón rén đến cửa chính, ngay khi xác nhận nàng đang đi qua phòng chính trở về phòng Tây của chính nàng, Tô Việt nhẹ nhàng ho lên, sau đó dán lên cửa gọi 'Uyển Chi'.

Hần có thể mười phần đích xác thừa nhận Lô Uyển Chi là một người thông minh, hơn nữa là đứa con có hiếu, trong thôn chưa từng xảy ra mấy chuyện cướp bóc các loại, nhiều nhất chỉ là quăng con gà thiếu cái trứng. Nàng sẽ không sợ bên ngoài có người với dụng ý bất lương, tiếp đó nàng sẽ không muốn quát rầy đến cha mẹ.

Quả nhiên, Lô Uyển Chi rất rõ ràng nghe được giọng nói từ bên ngoài, mà giọng nói này giống như ám hiệu, là ám hiệu gọi nàng ra ngoài, đang nghe thấy tên chính mình, ngay lúc lúc nghe tên nàng bỗng chốc phản ứng kịp là ai đang ở bên ngoài.

Ngay lúc này, trong lòng Lô Uyển Chi sợ hãi, cạnh đó còn có cha nương mình chưa ngủ, Tô Việt này cũng dám nửa đêm đột nhập vào nhà mình.

Nàng ngay tức thì phản ứng nhanh chóng, chuyện này không thể để cha mẹ nghe thấy, vì thế nàng nâng tay mở cửa, nói một câu về phía phòng Đông, "Nương, con quên mang xô vào rồi", nói xong 'Két' một tiếng. . . cửa mở, từ Đông phòng truyền tới một câu, "Ừ, bên ngoài tối đen, cẩn thận đừng để ngã".

Lô Uyển Chi trả lời một tiếng, sau đó đi ra ngoài kéo ống tay áo của người nào đó với bộ mặt chờ mong đi về phía cánh cổng trước sân.

Đã chắc chắn người trong phòng không nghe thấy, nàng lo lắng hỏi, "Tại sao lúc này người lại tới đây?"

Dưới ánh trăng nhìn Lô Uyển Chi, cũng có một loại xinh đẹp mờ mờ lung, Tô Việt thực sự bị người con gái trước mắt cướp mất hô hấp, nhìn chằm chằm vào hai mắt nàng, Tô Việt chậm rãi mở miệng, "Ta nhớ nàng rồi".

Sau đó là. . . một đôi mắt phượng chớp chớp nhìn Lô Uyển Chi, chờ nàng xử trí.

Hết Chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thành thân

Nhìn thấy bộ dáng đáng thương tội nghiệp của Tô Việt, Lô Uyển Chi cũng giận không được, chỉ gật gật đầu lắc ngón tay nói, "Chúng ta ngày mai. . . ngày mai. . ."

Kết quả nói một lúc lâu ngày mai, cứ nói như vậy không có lời kế tiếp, Tô Việt nhìn vẻ mặt rồi rầm thẹn thùng của nàng trong lòng cảm khái, nếu lúc này là ban ngày thì tốt biết bao, như vậy hẳn có thể nhìn thấy vẻ mặt ửng hồng của Lô Uyển Chi rồi.

Tô Việt thật sự không thể chịu nổi Lô Uyển Chi tự ngược đãi mười ngón tay của nàng, nâng cánh tay giữ lấy tay nàng, cảm giác thật nhỏ bé và mềm mại giống như trong tưởng tượng của hắn.

"Ta biết ngày mai chúng ta sẽ thành thân, về sau có rất nhiều thời gian có thể nhìn thấy nàng, nhưng mà bây giờ ta vô cùng nhớ nàng, muốn được nhìn thấy nàng. Bằng không đêm nay ta sẽ không ngủ được", Tô Việt nhìn đỉnh đầu nàng nói tha thiết, hắn cũng muốn nhìn vào ánh mắt Lô Uyển Chi nói lắm chứ, nhưng ngặt nỗi Lô Uyển Chi cứ luôn luôn cúi thấp đầu theo kiểu con dâu rụt rè, hắn cũng không thể trực tiếp lấy hai tay nâng đầu nàng lên được.

Tô Việt cảm thấy lúc này bản thân hắn có thể nắm được tay nàng đã là rút hết dũng khí trên người, hắn không phải sợ Lô Uyển Chi làm gì hắn, mà sợ nàng hoảng hốt lớn tiếng đánh thức cả nhà Lô Dũng thức giấc, đến lúc đó lại nói bản thân hắn lỗ mãng, lại dính thêm cái danh xấu. Vì ban đầu, lịch sử bản thân hắn trong mắt hai vị trưởng bối không được tốt.

Lô Uyển Chi nghe lời hắn nói đầu càng thấp hơn, trong lòng cũng rất vui mừng, không biết nên trả lời thế nào, chỉ yên lặng đứng đó, mặc cho hắn nắm tay.

Hai người cứ như vậy đứng trong đêm đông lạnh gió, nắm tay, đột nhiên Lô Uyển Chi hắt hơi một cái, không thể trách nàng, hôm nay không khí thật sự rất lạnh.

Mà một tiếng hắt xì này phảng phất như tiếng sấm rền, đánh thức Trương thị trong phòng, bà cao giọng, "Uyển Chi, sao còn chưa vào nhà sao, bên ngoài lạnh lẽo đừng để bị đông lạnh!"

Đồng thời thức tỉnh hai người như si như mộng đang đứng trong sân, Lô Uyển Chi vội vàng tránh thoát bàn tay Tô Việt như tránh rắn, nhỏ giọng nói, "Trời tối đêm lạnh, người cũng nhanh trở về đi", nói xong không quay đầu lập tức vào nhà.

Ngay khi bàn tay Lô Uyển Chi rút khỏi tay mình, Tô Việt cảm thấy trong lòng đột nhiên thiếu vắng cái gì đó, phảng phất như nếu thiếu vật đó, nửa đời sau của hắn sẽ âm đạm vô sắc.

Lúc này đây, hắn càng thêm khắc sâu nhận thức tầm quan trọng của Lô Uyển Chi đối với bản thân hắn, nếu nói trước kia chỉ là một giấc mộng, vậy thì hiện tại nàng chính là thứ thật là cả trái tim trên người hắn.

Nhìn Lô Uyển Chi vào nhà, đèn sáng trong nhà tắt đi, đứng ngu ngơ trong sân Lô gia một lúc lâu Tô Việt mới kéo cơ thể cứng ngắc rời khỏi.

Lô Uyển Chi cảm thấy trái tim mình gần như muốn nhảy ra khỏi miệng nàng, cái loại kích thích lại hưng phấn này lấp đầy cả người nàng. Nàng chưa từng có cảm giác chắc chắn như thế, quyết định gả cho Tô Việt thật sự là đúng.

Hai người trong đêm nay đã có một sự đối lập rõ ràng, Tô Việt về tới nhà vừa nằm trên giường liền ngủ ngay, buổi sáng mở mắt ra là cười. Lần này đến lượt Lô Uyển Chi lăn qua lăn lại ngủ không được, lòng tràn đầy suy nghĩ, một lát là hai mắt sáng lấp lánh của Tô Việt, một lát là vẻ mặt oán giận của cha nương nàng khi nói về tình hình của bản thân, cuối cùng hai hình ảnh chồng chéo lên nhau làm Lô Uyển Chi không biết ngủ lúc nào, tận đến ngày hôm sau mới bị Lô Hà Hoa đánh thức.

Trương thị vì chuyện hôn sự của Lô Uyển Chi nên cố ý mời toàn bộ năm phúc nương đến giúp Lô Uyển Chi làm tóc trang điểm.

Sáng sớm chỉ được ăn một chén cháo trắng, nói buổi sáng hôm nay dựa theo quy củ không thể ăn cơm, thế nhưng biết rõ bữa cơm tiếp theo của Lô Uyển Chi phải chờ đến buổi tối mới có, thế nên người Lô gia làm sao có thể để nàng bị đói được, lập tức ép nàng ăn chén cháo, nhưng mà Lô Uyển Chi bởi vì nguyên nhân không ngủ ngon đêm qua nên không có chút khẩu vị nào, chỉ ăn được nửa chén rồi đẩy ra.

Ngay lúc này, đúng lúc một số người hóa trang cho cô dâu vừa đến, Trương thị cũng không ép nàng ăn, vì thế từng từng xèng xèng bắt đầu trang điểm, người hóa trang kia thấy Lô Uyển Chi lập tức cảm thán, bà ta đã tới nhiều nhà giúp người ta trang điểm chưa từng thấy tân nương nào xinh xắn như vậy, đây là lần đầu tiên.

Tuy biết bà mụ này nói lời khách sáo nhưng Trương thị vẫn nhìn không được khen thưởng một chuỗi đồng tiền vàng. Vui vẻ ra mặt dặn dò bà ta nhất định phải trang điểm thật đẹp cho Lô Uyển Chi.

Mà sáng sớm, người đến giúp Tô gia nói liền không dứt, dọn bàn dọn ghế, nhóm lửa chung bánh bao, lấy chảo lấy lửa thạch không quá nóng. Vương thị nhìn cũng vui vẻ, mà lúc này rốt cuộc Triệu thị cũng xuất hiện mang theo Tô Đại Hà lắc lư đến đây, Vương thị thấy có nhiều người ở đây cũng không vui vẻ nhìn nàng ta, chỉ nói tới là được rồi, đợi nàng ta lát nữa thu xếp tiếp đãi khách nữ.

Nào ngờ Triệu thị trên mặt tươi cười, lời nói lộ ra vẻ khinh thường, "Nương, ta nói người làm gì mà phiền phức như vậy, Lô gia trong thôn cũng có ai thân thích đâu, chỉ có mấy người hàng xóm thôi, người xem người bày vẽ phô trương thế này, cái này so với lúc ta thành thân còn phô trương hơn".

Vương thị lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đúng lúc Tô Việt sau khi bị người khác trên ghế chuẩn bị trở về phòng mặt hi phục nghe được, nghe xong hân không hài lòng.

"Đại tẩu, tẩu nói có đạo lý, bên nhà vợ ta quả thật không giống nhà mẹ đẻ của nhiều người, bà bà cô cô, ôi trời, ày, ồ, ta nhớ ngày đại ca và tẩu thành thân người của bên tẩu tới cửa chúng ta đều chật ních, có phải thân thích hay không đều chạy tới ăn ké một bữa cơm, khiến bọn ta mở mang tầm mắt", Tô Việt nói lời châm chọc nhưng trên mặt thật sự tươi cười sáng rỡ, phảng phất như hân đang cười chế nhạo người khác.

Triệu thị nghe xong sắc mặt tối sầm lại, có một đại gia tộc luôn là việc nàng ta vẫn lấy làm hãnh diện, đương nhiên người trong nhà nhiều hơn thì càng hỗn tạp, dạng người gì cũng có, ngày nàng ta thành thân họ hàng xa tít tận đâu cũng chạy tới uống rượu mừng, cuối cùng say xỉn rồi tính rồi mù còn cãi nhau ầm ĩ một trận, sự kiện kia luôn là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Triệu thị, có người nào mong trong ngày trọng đại của đời mình gặp phải chuyện đó bao giờ.

Bây giờ nghe chú em nhắc tới, trên mặt nàng ta không nhìn được, đang suy nghĩ gở lại danh dự, Vương thị bên cạnh đã lên tiếng, "Người còn không đi nhanh vào nhà thay quần áo đi? Cũng không xem lúc này là lúc nào nữa, đội ngũ đón dâu sẽ lập tức xuất phát", nói xong kéo Tô Việt đi vào trong nhà.

Đội ngũ rước dâu kéo thành một dãy dài từ Tô gia xuất phát, trong thôn người họ Tô cũng chỉ có hơn mười hộ, bọn họ nhìn đều cảm thán, mấy người Tô gia này huy động tất cả mọi người ra, đội ngũ kéo dài tận tới nửa thôn.

Mà Tô Việt hân cười trên con ngựa cao to được mượn từ trấn trên, một thân đồ thẩm phản chiếu lên khuôn mặt hân, càng có vẻ anh tuấn, miệng cười, tinh thần sáng khoái chen chúc đi về phía Lô gia.

Một đám người tới cửa Lô gia, Tô Việt xuống ngựa bị làm khó một phen mới được vào cửa sân không nói, phía sau hân cỗ kiệu còn chờ bên ngoài, dựa theo quy cũ phải để huynh trưởng công muội muội lên kiệu, không có huynh trưởng thì đệ đệ cũng được, còn cơ thể của cậu em vợ Lô Văn Hiến khá nhỏ, Tô Việt cảm thấy lưng hân cũng có thể làm cực tốt.

Ai ngờ, Lô Văn Hiến thật sự muốn đưa tỷ tỷ hân lên kiệu, có thể là vừa nhìn thấy nương và Nhị tỷ Lô Hà Hoa đều khóc nức nức hơi bên cạnh, hân cũng đau lòng theo, cũng có thể là bản thân từ nhỏ đã vô cùng thân thiết với Đại tỷ, cũng có thể là lo lắng người Tô gia thấy người Lô gia, cho rằng bản thân nhà hân không có người, hân muốn nói cho mọi người biết, tương lai Đại tỷ ở Tô gia nếu bị ủy khuất thì còn có hân - một đệ đệ ruột vì tỷ tỷ làm chỗ dựa.

Vì thế một Lô Uyển Chi được che khăn đỏ thật sự được Lô Văn Hiến rung rẩy cổng đi, kỳ thật bởi vì thức ăn Lô gia luôn luôn tốt hơn người khác nên chỉ vừa qua sinh nhật mười hai tuổi nhưng Lô Văn Hiến đã cao hơn Lô Uyển Chi nửa đầu, có điều thân thể hơi gầy yếu, nhưng mà hân ý chí kiên quyết, cuối cùng đến Lô Dũng cũng gạt đầu, vì thế Lô Uyển Chi yên lặng chảy nước mắt trên lưng đệ đệ nàng.

Một phần tình cảm chân thành của tỷ đệ Lô gia thật tình làm mọi người có mặt cảm động, Tô Việt càng cố kìm nén xúc động muốn bước lên giúp đỡ.

Lô Văn Hiến cắn răng công Đại tỷ lên kiệu hoa, vì thế tiếng kèn thổi trống vang bắt đầu nổi lên, rất nhanh sau đó tiếng nhạc mừng đã hòa tan một phần thương cảm nhân nhạ kia.

Tiếng nhạc kéo vang không ngừng cùng tiếng pháo nổ tràn ngập toàn bộ thôn trang, vẻ mặt Tô Việt mỉm cười nhưng trong lòng không ngừng cuộn cuộn, nghĩ đến người phía sau mình là Lô Uyển Chi, nhìn thấy số người thừa thớt đưa dâu của Lô gia, giờ phút này hân chỉ cảm thấy cuộc đời này nhất định phải đối xử thật tốt với Lô Uyển Chi, bằng không thật có lỗi với nàng, thật có lỗi với cha mẹ vợ của hân, càng có lỗi với cậu em vợ đã vất vả và vừa rồi.

Rất nhanh, đội ngũ đã đến cửa sân Tô gia, Tô Việt nhanh chóng xuống ngựa. Nhanh chân bước đến trước cửa kiệu hoa, nhẹ giọng nói, "Uyển Chi, là ta, ta đến đây".

Đang đắm chìm trong cảm xúc bị thương rời xa người thân, Lô Uyển Chi nghe được lời hân nói, giống như có một dòng suối ngọt rót vào nội tâm. Đúng vậy, sau này người đàn ông đứng bên ngoài sẽ là người thân của nàng rồi.

Lại liếc nhìn về bàn tay xóc lên mảnh kiệu kia, khung xương rõ ràng, bàn tay khỏe mạnh, Lô Uyển Chi ngưng khóc, kiên định đưa bàn tay mình ra, về sau cuộc sống của bản thân mình sẽ cùng với người đàn ông có bàn tay ấm áp này dây dưa cùng một chỗ, bất kể thế nào bọn họ sẽ kiên cường chịu đựng, tương lai còn có quá nhiều chuyện chờ nàng làm, nhiều ân nàng phải hồi báo, nhiều kẻ thù nàng cũng muốn trả thù.

Lô Uyển Chi vừa đặt bàn tay lên tay Tô Việt, Tô Việt liền dùng sức kéo nàng vào lòng ôm lấy, cúi đầu cách mảnh khăn đỏ thì thầm, "Uyển Chi, chúng ta đến nhà rồi".

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thân thể

Tô Việt nhẹ nhàng ôm lấy Lô Uyển Chi rồi bước đến cánh cổng nhà hẻm, cúi đầu nhẹ giọng nhắc nhở, "Đợi lát nữa đốt pháo, nàng đừng sợ".

Tiếp theo là ập tới từng đợt tiếng vang của pháo nổ lẫn ngũ cốc tiền mừng kéo mừng được vung đầy trời. Lô Uyển Chi vội vàng kéo hai tay lên che tai, mà hi phục của nàng vì động tác này của nàng mà nhẹ nhàng lay động, ngẫu nhiên hai cái xẹt qua mặt Tô Việt, khiến hẻm cảm thấy giống như cánh liễu dong đưa trong gió tháng ba.

Nhấc bước vào trong sân, Tô Việt nghe thấy tiếng mấy bé trai phía sau lưng tranh giành nhau, hẻm cũng nở nụ cười xán lạn.

Đi vào trong sân - nơi từ sớm đã dọn xong bàn thờ, Tô Việt nhẹ nhàng để Lô Uyển Chi xuống, sau đó đứng ngay bên cạnh nàng.

Tiếp đó, chợt nghe người hôm nay đảm đương chủ trì trong họ Tô Hải Tuyền cao giọng hô, "Bắt đầu hành lễ!"

Kể đó, tiếng pháo nổ lẫn tiếng cười đùa nhất thời im bặt, tất cả mọi người nhìn chăm chú cô dâu chú rể hai người đang đứng trong sân, thỉnh thoảng ngẫu nhiên có vài người thì thầm, nhưng đa phần đều nói Đại cô nương Lô gia có cơ thể rất tinh tế, nhìn có vẻ không phải là người dễ nuôi.

"Nhất bái thiên địa!", Tô Hải Tuyền cao giọng hô. Hai vợ chồng nhỏ cùng nhau quỳ xuống dập đầu. Tiếp đó là Nhị bái cao đường, Phu Thê giao bái đưa vào động phòng.

Đợi đến khi Lô Uyển Chi được đưa vào ngồi trên giường xong, thấp giọng căn dặn bản thân hẻm sẽ ra ngoài trước một chút, lát nữa sẽ trở về, bảo nàng đừng sợ.

Lô Uyển Chi nhẹ nhàng gật đầu, Tô Việt thấy trước sau không có người kim lòng không được hôn một cái lên đầu nàng, tuy là cách một lớp khăn nhưng hẻm vẫn có thể cảm nhận được cảm giác mềm mại như tơ này.

Rõ ràng cảm nhận được cơ thể Lô Uyển Chi cứng đờ, Tô Việt nở nụ cười, hẻm cười đi ra ngoài trước hết tiếp đón qua loa với khách mời.

Người bên Lô gia không nhiều lắm, nhưng người Lô gia nhờ đến đưa dâu cả trai lẫn gái cộng lại cũng gần hai mươi người, mà hôm nay tiếp đón khách nam không phải là Lô Văn Hiến thì còn ai, còn bên khách nữ cũng là bà mối Lý thẩm.

Dựa theo quy cũ trong thôn, ngày thành hôn hôm đó, cha mẹ nhà gái không thể cùng với khuê nữ tới bên nhà trai, cho nên hôm nay Lô Dũng và Trương thị đều không có cơ hội tới Tô gia tận mắt nhìn thấy con gái của họ tiến hành hôn lễ như thế nào.

Mà bà mối Lý thẩm ngoại trừ được một một bao lì xì lớn, còn muốn được cặp đôi mới cưới này mời rượu gắp thịt cá chép.

Tô Việt thừa dịp người ta không để ý, lén nhét một miếng bánh khoai lang vào ống tay áo, sau đó bị một nhóm thẩm tẩu tử vây quanh đẩy đi khơi khẩn voan đỏ cô dâu mới.

Miệng cười không ngớt vào trong phòng, nhìn thấy Lô Uyển Chi vẫn là dáng ngồi giống như lúc hẻm rời khỏi, Tô Việt có chút đau lòng.

Hẻm bị đẩy đến trước mặt Lô Uyển Chi, một tẩu tử nói, "A Việt, nhanh nhanh đi, chúng ta đều nghe nói con dâu nhà ngươi giống như tiên giáng trần, đang chờ được nhìn một cái đây".

Tô Việt chậm chậm cầm lấy cán đèn, đi đến trước mặt Lô Uyển Chi, nâng lên cánh tay đang khẽ rung rẩy, đẩy mảnh vải đỏ trên đầu nàng.

Hô hấp của Tô Việt theo miếng vải đỏ mở ra đông cứng, hẻm nhìn thấy không chỉ là khuôn mặt xinh đẹp của Lô Uyển Chi, còn có lông mi dài, chiếc mũi cao nổi bật, cánh môi hồng anh đào, hẻm cảm thấy bản thân còn thấy được niềm hạnh phúc.

Mà Lô Uyển Chi lúc này chỉ thấy trước mắt sáng ngời, đôi hàng mi nhấp nháy do dự nâng hai mắt lên, nhìn thấy nhóm khoảng chừng bảy tám phụ nhân đang đứng trong phòng, vội vàng rũ mi xuống. Mặt cũng hồng như màu quần áo trên người nàng.

"Má ơi, ta nói giờ mới biết tại sao A Việt ngươi làm sao lại là khóc đòi muốn kết hôn với con người ta rồi, cô nương xinh xắn như vậy, tên tiểu tử như ngươi không thích mới lạ đó?", Hồ thị con dâu nhà sát vách Tô Tề cười trêu ghẹo.

"Đúng vậy, một cô nương xinh đẹp như vậy, ta là nữ nhìn thấy còn ghen nạo, A Việt ngươi nhất định được tiện nghi lớn rồi", Bên cạnh một người nhìn giống như thẩm tiếp lời người vừa rồi.

Vì thế cả đám người người một lời, ta một câu không ngớt lời khen ngợi cô dâu mới xinh xắn, xinh đẹp.

Ngay lúc này, người vẫn luôn đứng một bên Triệu thị nhìn thấy, nàng ta mặc dù là lần đầu tiên nhìn thấy Lô Uyển Chi cũng không nhịn được thốt ra lời kinh ngạc lẫn tán thưởng, cô nương này thật sự rất xinh đẹp.

Nhưng mà chậm rãi nghe lời khen không ngớt từ mấy người xung quanh, lại nhớ tới lời chế nhạo mình của chú em này, nàng ta nhin không được quyết miệng nói, "Bộ dạng xinh đẹp thì có ích gì, chúng ta là gia đình nông dân cần cơ thể cao lớn mới có thể làm việc".

Vốn nàng ta còn muốn nói thêm một câu, mông to thì sinh đẻ mới tốt, mà Lô Uyển Chi cùng với tiêu chuẩn kia thì kém khá xa, nhưng mà nàng ta biết hôm nay là ngày vui, nếu nói vợ mới cưới của chú em khó nuôi, sẽ khiến mọi người trong nhà mất hứng thì không nói, mấy vị thím tẩu tử đệ muội gì cũng phản bác nàng ta.

Mọi người nghe xong nhất thời đều im lặng, đồng loạt đưa mắt nhìn xem Tô Việt phản ứng thế nào.

Lời Triệu thị nói quả thực có chút đạo lý, ở Tô gia, thật ra chỉ có ba nhân khẩu, Tô Việt theo cha mẹ hẳn còn có thể lười biếng ăn chơi, Tô Sở sau khi thành thân lập tức tách ra ở riêng, tên nhóc Tô Việt này qua không lâu nữa cũng sẽ ra riêng, cỡ như Liễu gia Tô Việt nếu còn hồ đồ không tiếc của giống như trước, việc ruộng nương trong nhà sẽ chỉ do một mình Lô Uyển Chi lo liệu, mà nhìn thấy cơ thể nàng nhỏ bé thế kia, mọi người nhin không được trong lòng tiếc nuối.

Vốn mặt mày đang vui vẻ nghe mọi người khen ngợi vợ mới cưới của mình, Tô Việt nghe được lời Triệu thị, nhất thời sắc mặt tối sầm lại, trong lòng hẳn rất không thoải mái, người tuy là vợ của ca ca ruột ta, ngày thường tùy tiện người cứ nói cái gì cũng mặc kệ, nhưng hôm nay là ngày thành thân của ta, ta vốn hy vọng người giữ nguyên bộ dáng kênh kiệu như không tước của người, không ngờ tới trái lại người không chịu buông tha.

"Đại tẩu, người không cần lo lắng, Tô Việt ta một khi cưới thì có thể nuôi được, nữ nhân vốn là phải được yêu thương. Đại tẩu ngược lại có một thân thể cao lớn nhìn có vẻ như tài giỏi lắm, sao lại chưa thấy người xuống ruộng bao giờ", Tô Việt mỉm cười nói.

Hắn rất ít khi trở mặt với người này, trừ khi chạm tới điểm mấu chốt của hắn. Thế nhưng hôm nay Triệu thị còn chưa chạm tới điểm mấu chốt của hắn nên hắn nói chuyện vẫn còn giữ chút miệng mỉm.

Đứng bên cạnh, Tô Lan nhìn thấy đệ đệ mình cùng đại tẩu gần như bắt đầu tranh cãi, vội vàng tiến lên nói giúp Tô Việt, "A Việt, người nhanh ra ngoài chào đón khách đi, chúng ta đợi lát nữa ra sau", vừa nói vừa đẩy hắn ra ngoài.

Tô Việt lo lắng nhìn thoáng qua Lô Uyển Chi đang yên lặng ngồi đó, thật ra khi Triệu thị nói ra lời kia, sắc mặt từ thẹn thùng của nàng đã biến thành lo lắng.

Biến hóa của nàng không thể tránh khỏi ánh mắt Tô Việt, hắn khẩn trương nhìn nàng, Lô Uyển vừa đúng lúc ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, thấy hắn căng thẳng như thế, nàng không khỏi nở nụ cười âm áp đáp lại Tô Việt.

Tô Việt cảm thấy cả trái tim hắn đều mềm nhũn, hắn thật sự muốn cầm lấy chổi nằm sau cửa đuổi đám người lễ mễ chậm chạp này ra ngoài rồi ôm Lô Uyển Chi hôn lên môi nàng.

Mà lúc này, Tô Lan vẫn đang giúp hắn, thấy đệ đệ lo lắng, nàng ấy cười an ủi, "Đệ cứ yên tâm đi, có ta ở đây, sẽ không để nàng dâu của người bị ủy khuất đâu".

Thấy Lô Uyển Chi cũng gật đầu, Tô Việt mới cẩn thận từng bước ra khỏi phòng. Hắn bước ra cửa rồi mới nhớ còn chưa đưa cho nàng ăn gì hết, lúc này lại nghe tiếng cười từ trong phòng truyền ra, hắn cũng không có ý định đi trở vào.

Tô Lan cười đến gần kéo tay Lô Uyển Chi thân thiết tự giới thiệu.

Lô Uyển Chi nhẹ nhàng gọi một tiếng "Tỷ!"

Tô Lan nhất thời cười đến mức đầy hoa anh đào nở rộ trên mặt, tiếp theo nàng ấy giới thiệu từng phụ nhân trong phòng, Lô Uyển Chi kêu bốn lần thắm, ba lần tẩu tử sau đó mới có thể cúi đầu lần nữa.

"Được, cô dâu mới chúng ta đều đã gặp rồi, cũng giải tán thôi, còn tiệc rượu đang chờ mọi người đi ăn, đừng làm cho khách khứa tới chê cười", Tô Lan cười nói bắt đầu đuổi người ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, căn phòng náo nhiệt liền yên tĩnh trở lại, Tô Lan là người ra sau cùng, nàng ấy cười nói, "Uyển Chi, ta cũng ra ngoài đây, muội ngồi trong này đừng gò bó quá, buổi tối A Việt sẽ trở lại, muội nếu mệt thì cứ dựa vào giường ngủ một lát".

Lô Uyển Chi cười nói đã biết.

Là chú rể của ngày hôm nay, Tô Việt tất nhiên bị mời rượu không ít, nhưng mà hắn vẫn bớt chút thời gian bước đi lảo đảo tìm được Tô Lan, "Tỷ... tỷ đưa chút thức ăn cho Uyển Chi đi, đừng để buổi tối nàng ấy đói bụng".

Tô Lan nghe đệ nói như vậy mới nhớ, gật đầu nói sẽ lập tức đưa vào, Tô Việt kéo cánh tay tỷ ấy dặn dò, "Nhớ đưa bình trà nóng vào, trời đang lạnh".

Tô Lan cười nói biết rồi, để hắn yên tâm.

Lô Uyển Chi một mình ngồi yên lặng, nàng vừa bị đói lại mệt, muốn nằm xuống giường nghỉ nhưng biết như thế thì không hợp khuôn phép, chỉ đành lên lút đứng lên vài bước sau đó lại ngồi xuống.

Cũng may chốc lát sau Tô Lan đã đưa trà và bánh tới, rồi ngồi nói vài câu với nàng, thật ra chỉ có mình Tô Lan nói, nàng luôn luôn phối hợp gật đầu.

Ăn được vài miếng, Lô Uyển Chi chờ đến tới Tô Việt say mềm trở về, vào cùng với hắn còn có một vị thăm thăm buổi sáng đã từng ở trong phòng, bưng một mâm sủi cảo tới, Lô Uyển Chi ăn một cái, hỏi sinh hay không sinh.

Khuôn mặt Lô Uyển Chi lộ ra hai má ửng hồng nói sinh, vì thế thăm kia cười hề hề nói chúc vợ chồng son bọn họ sớm sinh quý tử.

Chờ tới khi trong phòng chỉ còn lại hai người Tô Việt và Lô Uyển Chi, Tô Việt xiêu vẹo đứng lên, nói hai người còn phải uống ly rượu giao bôi.

Vì thế lại run rẩy uống rượu giao bôi. Giờ phút này Lô Uyển Chi đã không còn ý nghĩ của chính mình, chỉ nhìn cả khuôn mặt đỏ bừng vì rượu và cả người đầy mùi rượu của Tô Việt mà đau đầu.

Đợi uống xong rượu giao bôi, Tô Việt lão đảo một cái nghiêng ngã xuống giường, cho dù Lô Uyển Chi có gọi thế nào cũng không tỉnh, đương nhiên lấy cái giọng nhỏ như muỗi kêu của Lô Uyển Chi làm sao kêu được một Tô Việt bất động kiên trì được.

Vì thế, Lô Uyển Chi không thể không đem vớ và giày của hắn cất đi, nàng không muốn cởi áo Tô Việt thế nhưng thật sự không chịu nổi cả người đầy mùi rượu của hắn, đành phải chậm rì cởi áo khoác, khi đến quần áo trong nàng hoàn toàn không có can đảm ngẩng đầu nhìn mặt Tô Việt, cho nên khi quần áo trong chưa cởi đã nhanh chóng phủ chắn lên người hắn.

Chính Tô Việt xong hết thấy, Lô Uyển Chi mới tới trước bàn trang điểm tự chải đầu rửa mặt, rồi trở về cởi quần áo chuẩn bị nằm xuống.

Nền đỏ trong phòng phải được thắp suốt đêm, Lô Uyển Chi theo ánh nến leo lên giường sau đó gấp chăn rồi đặt ngay bên cạnh Tô Việt. (#Huongbb: Phần này tớ chưa rõ lắm, sẽ chỉnh sửa sau)

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hồi hận

Lô Uyển Chi vừa đặt lưng nằm xuống, trong lòng bỗng có một chút sợ hãi, giường lạ không quen, hoàn cảnh xa lạ xung quanh bản thân cũng mất nửa ngày mới thích ứng.

Nhưng, đang nghe thấy tiếng hít thở đều đều lúc trầm lúc bổng cũng là lúc lòng nàng cũng chậm rãi ổn định lại. Dù sao tới qua ngủ không ngon, chỉ chốc lát sau nàng liền tiến vào mộng đẹp.

Mà ngay lúc này, Trương thị ở Lô gia cũng đang rất hối hận, bà. . . bà thế quái quen mất phải nói cho con gái nhà bà động phòng như thế nào.

Nhưng cũng chính lúc này, bà cũng không thể chạy thẳng tới Lô gia, chuyện phòng the riêng biệt này mà tóm lấy con gái nói thì thăm vài câu bà cũng cảm thấy mất mặt.

Cũng may trước kia nghe nói Tô Việt trước đây từng lên trấn trên ăn chơi đảng đúm cờ bạc đi điểm đủ loại, có lẽ biết rõ ràng, loại chuyện này để phía nam chủ động là được rồi, phía nữ chỉ yên lặng chịu đựng là thôi, nhưng mà tên nhóc kia nhìn qua là đứa lỗ mãng, đáng thương đứa con gái của bà phải chịu đau. Cuối cùng, Trương thị yên lặng bất an ngủ mất.

Đến tờ mờ sáng ngày hôm sau khi Tô Việt tỉnh lại, hắn là bị nghẹn nước tiểu mà dậy. Hắn mơ mơ màng màng đứng dậy, có chút chao đảo nghiêng ngã híp mắt xuống giường, kéo theo đôi giày ra khỏi phòng ngủ, bị gió đông lạnh rét bên ngoài thổi rùng mình một cái, nhìn thấy tàn tích tiệc rượu tàn lưu lại của đêm qua, đầu hắn bỗng chốc tỉnh hẳn, giờ mới nhớ bản thân hắn hôm qua đã thành thân.

Thế nhưng hắn ngay trong đêm động phòng hoa chúc say bí tỉ, bây giờ thấy hối hận, hận không thể đâm đầu chết cho rồi, ảo não ngẩng đầu nhìn vầng trăng âm ảm trên trời, thở dài một hơi, Tô Việt bước nhanh tới gốc nhà xí đi xả xong sau đó vội vàng trở lại phòng.

Đợi đến khi nhìn thấy vẻ mặt ngủ yên lặng của Lô Uyển Chi, trái tim nóng nảy vừa rồi của hắn dần dần ổn định hơn.

Rón ra rón rén lên giường, nhẹ nhàng xúc góc chăn của Lô Uyển Chi, Tô Việt lập tức chui vào, hắn đợi cho đến khi khí lạnh trên người tan hết mới chậm rãi đến gần Lô Uyển Chi.

Tô Việt đầu tiên là nhẹ nhàng xoa chiếc eo mềm mại không xương của nàng, bị một loại mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng hấp dẫn, không nén nổi lòng áp sát lên dáng người yêu kiều của nàng.

Tội nghiệp Lô Uyển Chi đang ngủ rất sâu, thế nhưng lông mi động cũng không động trở mình rồi lại ngủ tiếp.

Nhìn mái tóc dày đen nhánh như màn lụa phía sau chiếc cổ dài non mịn, hô hấp Tô Việt dần dần không còn ổn định. Lại chuyển người đến gần cơ thể Lô Uyển Chi hơn, vùi đầu trong chiếc cổ bình ổn lại nơi nào đó đang điên cuồng ngốc dậy. (E hèm, chỗ này tớ chémD)

Lô Uyên Chi bị thức tỉnh bởi vì thất lưng của nàng bị vật gì đó đâm phải, nàng mở mắt nhìn, nhìn thấy hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh mới nhớ tới ngày hôm qua nàng đã thành thân. Tiếp đó, là nhìn tới cánh tay màu nâu rám nắng đang nằm trước ngực nàng, cảm nhận được hơi thở ấm áp sau cổ nàng bất chợt "A" một tiếng rồi ngồi bật dậy.

Tuy vậy, nàng không ngồi dậy được, bởi vì đã bị Tô Việt siết chặt, thật ra ngay khi nàng mở mắt tỉnh trong nháy mắt đó Tô Việt đã cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể nàng, hẳn không hề lên tiếng chỉ chờ phản ứng tiếp theo của Lô Uyên Chi.

"Chàng . . chàng buông ta ra", cả khuôn mặt Lô Uyên Chi đỏ bừng nghiêm túc ra lệnh, thế nhưng lời nói của nàng không có chút uy thế nào. Ngược lại bị Tô Việt ôm chặt hơn nữa.

"Uyên Chi, Uyên Chi . . .", Tô Việt chỉ ni non gọi tên nàng. Tay cũng từ bụng nàng bắt đầu thám hiểm lên vùng phía trên.

Lô Uyên Chi bị dọa bỗng chốc nhảy lên, lần này thật sự là nhảy lên, nhân lúc Tô Việt đang ý loạn tình mê nàng mới có thể tránh thoát.

Ngồi dậy xong, Lô Uyên Chi không làm thi thôi, đã làm thi phải làm tới cùng, lập tức đứng dậy mặc quần áo, nhớ tới trước đó vài ngày Trương thị dạy nàng phải làm dâu như thế nào, chuyện thứ nhất là buổi sáng nên thức dậy sớm, nấu cơm cho cả nhà. Mà Trương thị nhiều năm như vậy đều làm gương tốt.

Khi Lô Uyên Chi đang mặc quần áo đã hoàn toàn quên việc chộc ghẹo vừa rồi Tô Việt đối với nàng như thế nào, trong đầu chỉ nghĩ tới việc sáng nay phải làm cơm như thế nào. Tuy mấy ngày trước Trương thị còn đích thân dạy nàng nấu ăn, có thể là thật sự thiếu nền tảng, cơm nấu xong đến cả nàng còn không ăn được.

Nhìn thấy Lô Uyên Chi luống cuống tay chân mặt y phục còn hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, lại cúi đầu nhìn thoáng qua phần dưới đang sừng sững của hắn, giờ phút này trong lòng chỉ có ảo não và buồn bực.

Vì sao đêm qua hắn lại say rượu, còn say mềm như vậy.

"Uyên Chi, trời còn sớm, chúng ta nằm thêm một lát nữa", Tô Việt lười nhác dụ dỗ nàng.

"Ta . . ta muốn làm điểm tâm", Lô Uyên Chi cúi đầu nhẹ nhàng nói.

"Nương sẽ làm, hôm qua nàng đã mệt rồi, vẫn nên nghỉ ngơi một chút!", Tô Việt nói xong đẩy chân đứng dậy đến trước mặt nàng nhẹ nhàng kéo cánh tay nàng đi về phía giường.

Bỏ tay ra khỏi bàn tay Tô Việt, Lô Uyên Chi ngẩng đầu nhìn Tô Việt dè dặt miệng, "Mẹ ta nói con dâu mới phải nấu cơm cho cả nhà ăn", nói xong cúi đầu cài áo.

"Nhà chúng ta không cần như vậy, thật đó, nương ta nàng đã gặp qua rồi, bà ấy là người khá nóng tính, bà sẽ không để ý đến chuyện này đâu", Tô Việt ôn tồn hướng dẫn từng bước khuyên nhủ Lô Uyên Chi.

Nào ngờ Lô Uyên Chi căn bản không nghe lời hắn, lúc này quần áo đã mặc xong, xoay đầu đi ra khỏi phòng. Để lại một mình Tô Việt ngu ngơ đứng trước giường oán trách.

Hắn chỉ biết Lô Uyên Chi là người hay thẹn thùng, hôm nay mới phát hiện nàng còn là một người bướng bỉnh như vậy.

Nhưng mà không bao lâu sau, Lô Uyên Chi đã cúi đầu trở lại, Tô Việt vừa nhìn thấy nhất thời mờ cờ trong bụng, ai biết nàng đỏ mặt ngẩng đầu áy náy nói, "Ta . . chàng . . nhà chàng buổi sáng ăn điểm tâm gì?"

"Bánh bột ngô", Tô Việt thất vọng bất đắc dĩ trả lời, hắn còn tưởng Lô Uyên Chi nghĩ thông suốt muốn ngủ bù một lúc hay gì đó. Nói xong hắn uể oải xoay người đi tìm quần áo, cũng chuẩn bị xuống giường.

Lô Uyên Chi nghe xong ngây ngẩn cả người, lúc ở nhà một năm bốn mùa điểm tâm buổi sáng lúc nào cũng là cháo trắng hoặc là cháo bát bảo phối với bốn phần ăn sáng, mỗi người một trứng gà.

Trương thị dạy nàng làm món ăn cũng mấy món này, nghe Tô Việt nói bánh bột ngô nàng sừng sốt, trong một năm nàng ăn món này nhiều nhất là hai ba lần, càng không biết làm như thế nào.

"Ta sẽ không làm món kia, vậy, ăn cháo trắng thì sao?", Lô Uyên Chi thương lượng nói.

Tô Việt nghe xong vui vẻ, hắn một bên mặc quần áo, một bên nói, "Chúng ta không có gạo, để lúc nữa ta với nàng đi phòng bếp, trong khoảng thời gian này ta sẽ lên lên giúp nàng nấu cơm, mấy ngày nữa chúng ta ở riêng với cha nương nàng không cần phải nấu cơm, ta sẽ làm".

"Chàng biết nấu ăn?", Lô Uyên Chi buồn bực hỏi.

Tô Việt gật đầu, "Cũng biết chút ít, chẳng qua là dầu, tương, muối, dấm dùng hợp lý một chút. Chúng ta đi ra ngoài thôi, đừng chờ khi nương ta tỉnh nhìn thấy ta trong nhà bếp sẽ mất hứng", nói xong hắn liền bước chân ra khỏi cửa tới phòng bếp.

Lô Uyển Chi theo sau lưng như kiểu nàng dâu nhỏ lẽo đẽo theo sau, nhìn bóng lưng cao ngất của Tô Việt, trong lòng Lô Uyển Chi hạ quyết tâm, may mà hần biết nấu ăn. Nhưng mà một người đàn ông nấu cơm? Nghe có vẻ rất quái dị, không phải là quân tử không xuống phòng bếp hay sao?

Tô Việt đầu tiên là nhanh chóng nhào nặn bột ngô, sau đó lại vội vàng chạy tới bếp lò bỏ thêm củi, trở lại phía trước rồi bắt đầu viên nhỏ bột bỏ vào trong nồi bánh, sau đó chạy trở lại bếp lò chăm thêm lửa.

Lúc hần làm những động tác đó tay chân có chút luống cuống, bởi vì trước kia hần chưa từng làm qua, chỉ thấy Vương thị làm mẫu nhiều lần như vậy.

Lô Uyển Chi ngơ ngác đứng một bên nhìn hần bận trước bận sau, nàng bỗng nhiên hiểu rõ lời nói của Trương thị "Tìm được người yêu thương con thì con chịu khổ ít hơn" rồi. Gã cho một người nông dân là chuyện trước kia nàng chưa từng nghĩ tới, bởi vì nàng biết bản thân sẽ không sống được.

Nhưng mà hiện tại, nàng cảm thấy gã cho Tô Việt - một người nông dân - thế này cũng không tệ lắm.

"Uyển Chi, người có trong phòng bếp không?", Tô Việt vừa ngồi trước bếp lò nóng hừng hực, chợt nghe thấy tiếng Vương thị từ phòng chính đẩy cửa ra, nhìn thấy phòng bếp có hơi nước bốc lên không nhịn được cao giọng hỏi.

Tô Việt vèo một cái đứng bật dậy, kéo tay Lô Uyển Chi đến ngồi chỗ hần vừa ngồi xong, sau đó thấp giọng nói, "Ồi nương của ta ơi, mau trả lời đi".

Đầu tiên là cố cử động miệng, cuối cùng không gọi được 'nương' kiểu xưng hô này, Lô Uyển Chi đành phải dùng giọng cao nhất từ trước đến nay của nàng trả lời lại, "Là con".

Tuy vậy nhưng vẫn chưa đủ lớn, Vương thị không nghe rõ, cũng may bà đã bước nhanh tới, nhìn thấy tình hình trong phòng bếp, sừng sốt một chút. Chi liếc mắt nhìn Tô Việt một cái còn chưa nói gì thêm.

Ăn xong điểm tâm, cả nhà đại ca Tô Sở cũng đến, Lô Uyển Chi kính trà cho bọn họ, nàng thận trọng bụng lý trà lần lượt dâng trà, ngại ngừng gọi cha nương, người trong thôn cũng không có quy định lại mặt gì đó, hai ông bà già chỉ đơn giản nói mấy lời chúc đại khái như về sau vợ chồng hòa thuận vui vẻ, Tô Sở thì chúc đệ đệ muội muội trăm năm hảo hợp, còn Triệu thị lúc này chỉ cong miệng nói, "Đệ muội, muội khỏe".

Nghe mấy lời này, Tô Việt thiệt muốn giậm chân, Lô Uyển Chi đến đây không mang theo gì, trả lễ cho nhóc con Tô Đại Hà vội vàng chạy tới hành lễ với nàng một chiếc vòng bạc, Triệu thị nhìn thấy hai mắt tỏa sáng, nghĩ thầm Lô gia quả nhiên giàu có, xem ra chính nàng ta về sau còn phải chạy trở về nhà này nhiều lần hơn nữa.

Đợi làm xong mấy lễ tiết, Tô Căn liền chậm rãi mở miệng, "A Việt, bây giờ người cũng thành thân rồi, lúc trước đại ca người khi ở riêng đã nói rất rõ ràng, các người sau khi thành thân liền tách ra ở riêng, vợ chồng già chúng ta ai cũng không ở cùng, chỉ sống một mình. Đợi đến khi ba ngày lại mặt của hai đứa khi trở về sân của chúng ta sẽ xây tường rào, bên hai đứa không có phòng bếp, vừa đúng lúc chỉ còn mấy ngày nữa là hết năm, chúng ta tranh thủ làm chắc cũng không có vấn đề gì, trong năm nay khi tới giờ cơm các người cứ qua bên này mà ăn. Khi đất vụ xuân kết thúc chúng ta lúc đó đã ổn định rồi, sau này ba mẫu đất là của các người, hai đứa về sau hằng năm đưa chúng ta hai túi lương thực là được, hoặc có thể đổi ra bạc cũng được.

Lời nói của Tô Căn không phải là giọng điệu thương lượng, mà là tự thuật quyết định của ông.

Tô Việt nghe xong, gật đầu nói đã biết. Tô Sở cũng không có ý kiến gì. Chuyện này ngay khi hần thành thân đã được quyết định.

Mọi người giải tán xong thì có một số hàng xóm thân thiết ghé thăm, đều là mấy phụ nhân, mấy người này phần lớn tới là muốn nhìn thấy cô dâu mới, vì hôm qua đặc biệt nghe Tô Việt khoe vợ mới cưới của hần xinh đẹp như thế nào.

Vì thế, cả một ngày đều là đám người kết bè kết lũ thăm, đại nương, tẩu tử, muội muội tới nhà, giữa trưa và buổi tối cơm đều do Trương thị nấu, Lô Uyển Chi vì chuyện này mà thở ra một hơi dài.

Người tới nàng cũng không trốn, chỉ cúi đầu nghe họ nói chuyện, đôi lúc bị người ta hỏi thì chỉ trả lời mấy chữ.

Ăn xong cơm chiều, Tô Việt thần bí nói, "Uyển Chi, ta nấu nước cho nàng, nàng đi tắm đi".

Vì thế Lô Uyển Chi bị hần đẩy tới thùng nước tắm ấm đã được chuẩn bị chu đáo ngay sát vách, Lô Uyển Chi thật sự muốn tắm rửa, ngày hôm qua bơi nhiều phẫn lên người, luôn cảm thấy không thoải mái.

Tô Việt ở trong phòng tha thiết chờ mong, không quên thúc giục nàng nhanh một chút, quả nhiên Lô Uyển Chi nhanh chóng tẩu rửa xong sau đó Tô Việt cũng nôn nóng chạy ra ngoài tự tắm rửa.

Đợi khi hần tắm xong đã thấy Lô Uyển Chi đang nằm trên giường, mà chiếc gối của hần lại nằm dưới chân nàng, hần thở dài, ngồi quỳ trên giường hỏi, "Uyển Chi, nàng có biết vì sao nam nữ thành thân không?"

"Chắc là, vì sinh con", Lô Uyển Chi dúm đầu vào ổ chăn, than thở nói.

"Vậy nàng biết làm thế nào để sinh đứa nhỏ không?", Tô Việt thừa cơ hỏi tiếp.

"Nam nữ nằm ngủ trên cùng một giường là có thể sinh con", Lô Uyển Chi lần này đáp thật tự nhiên, tựa như đang nói 'người thật đàn'.

Không nói gì nhìn trời (thật ra nóc nhà), Tô Việt yên lặng cầm lấy chiếc gối lên để cạnh gối của Lô Uyển Chi.

Chương 20: Động phòng

Nhìn thấy hành động của Tô Việt, Lô Uyển Chi vội vàng đứng dậy đem chiếc gối của nàng ôm vào ngực, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Tô Việt.

"Chúng ta ngủ chung một giường cũng được, chàng. . .", nàng nhủ mảy giọng điệu lên án khiến Tô Việt lại thờ dài.

"Uyển Chi, cùng giường chung gối nàng nghe đã nghe nói chưa?", Tô Việt quyết định đêm nay phát hay tới đa sức nhẫn nại cực hạn của hân, hướng dẫn từng bước với nàng dâu mới cưới vào cửa này, nhưng mà mục đích cuối cùng nhất định phải đạt được.

Lô Uyển Chi gật đầu, sau đó cắn cánh môi dưới nghi hoặc nói, "Cha nương ta thường ngày đều chia nhau ra ngủ".

"Đó là vì cha nương nàng đã có vài người con là các người, sau khi có con là có thể chia nhau ra ngủ, trước đó chưa có con nhất định phải ngủ chung một gối, đắp cùng một chăn", Tô Việt nói một cách nghiêm túc ra dáng như một tiên sinh đang dạy học.

"Chàng đừng gạt ta", Lô Uyển Chi nói những lời này giọng điệu nghi ngờ.

"Không có, nàng cho ta mượn mấy lá gan ta cũng không dám gạt nàng, nương tử, chúng ta đi nghỉ thôi!", Tô Việt cười trộm quay đầu thổi đèn, sau đó xoay người lập tức lẩn người tiến lên kéo Lô Uyển Chi nhét vào chăn rồi chui vào.

Trong nháy mắt khi Tô Việt chui vào chăn, cả người Lô Uyển Chi cứng đờ, nàng chưa từng có kinh nghiệm tiếp xúc thân mật như thế bao giờ, cho dù trước kia ở nhà có ngủ chung với muội muội Lô Hà Hoa cùng một giường nhưng hai người cũng tự ngủ riêng trong chăn của mình cách xa nhau.

Cảm nhận được nàng dâu mới của hân không được tự nhiên, Tô Việt cố gắng nhịn xuống nội tâm cường đại đang thét gào mà không chạm vào nàng, chỉ nhàn nhạt hỏi, "Uyển Chi, lúc trước khi là cô nương trong nhà, tại sao cho tới bây giờ không thấy nàng ra khỏi cửa, ngày thường làm ô trong nhà làm gì?", Tô Việt hỏi như vậy vì hân thật sự rất muốn biết một Lô Uyển Chi chân thực, đương nhiên cũng là vì muốn dò đi sự chú ý của nàng, để nàng thả lỏng.

"Nương nói với ta muốn có dáng vẻ một tiểu thư khuê các nên không để ta và Hà Hoa ra ngoài chơi đùa, cho nên từ nhỏ đã bắt ta đọc sách biết chữ, sau này thì thêu thùa may y phục", Lô Uyển Chi cho rằng hân rất muốn hiểu thêm về nàng, trong lòng nhất thời cảm động, cũng trả lời rất nghiêm túc.

"Ngày thường đều do ai dạy nàng đọc sách? Thường đọc những loại sách gì?", giọng nói của Tô Việt lúc này trầm ấm tràn ngập từ tính.

Giọng nói này gọi Lô Uyển Chi nhớ tới giọng nói ấm áp của cha mỗi khi dỗ nàng ngủ lúc còn bé, nàng cảm thấy có một con tê đại thổi qua trong đầu nàng, cái loại cảm giác đầy hạnh phúc này giúp nàng thả lỏng cả người, ngoài miệng cũng không ngừng nói chuyện đọc sách lúc nhỏ.

Nghe thấy nàng có vẻ thuộc lòng các loại Tứ Thư Ngũ Kinh đã từng khiến hân đau đầu đau muốn nứt ra, một bàn tay Tô Việt lặng lẽ đến gần chiếc thắt lưng nơi áo lót, động tác này của hân cũng không quấy rầy tới Lô Uyển Chi đang đắm chìm trong hồi ức.

Chậm rãi thờ ra, trong tai Tô Việt hoàn toàn không nghe rõ Lô Uyển Chi đang nói gì, chỉ nhìn hai cánh môi đang đóng mở với hai mắt lấp lánh đang phát sáng của nàng, trong mắt hân lộ vẻ mê say.

Lô Uyển Chi đang nói cao hứng chợt phát hiện hơi thở Tô Việt bên cạnh càng ngày càng rối loạn, càng ngày càng trầm trọng, một đôi mắt trong bóng đêm cũng lóe ra ánh sáng màu xanh, tựa như muốn đem nàng lẫn xương cốt nuốt vào bụng. Nàng đột nhiên thấy cả người đều khô nóng, trong đầu còn nghĩ tới hôm nay chắc vì giường được sưởi có độ ẩm quá cao.

Tô Việt nhìn thấy hai phiến môi nàng đột nhiên căng ra, giống như độ cong duyên dáng mời gọi, hân rốt cuộc không nhịn được nữa, đến gần người trong mộng nghìn đêm - bóng người mềm mại trong nghìn vạn nhớ nhung.

Lô Uyển Chi chỉ a một tiếng rồi lập tức đờ người.

Ngay thời khắc môi Tô Việt chạm vào môi nàng, hân cảm thấy trong lòng đang run rẩy, toàn bộ cảm quan trên người đang kêu gào muốn bỏ nhào về phía Lô Uyển Chi. Thừa dịp nàng há miệng, lưỡi của hân thần tốc tiến quân vào trong miệng nhỏ thơm mát của Lô Uyển Chi, tuy rằng hân không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng mà mắt thấy tai nghe không ít, dựa theo cảm giác của con tim hân bắt đầu nhắm nháp dòng nước bọt như tươi ngọt như sợi tơ kia, đợi tới khi chạm tới chiếc lưỡi thơm ngọt tron ướt run rẩy, không nén nổi mình mời gọi nàng cùng nhập cuộc.

Lô Uyển Chi cảm thấy bản thân nàng giờ phút này trong đầu là một mảnh mơ hồ, nàng bị động thừa nhận Tô Việt mang đến cho nàng những đợt sóng dữ dội, cảm thấy cả trái tim gần như muốn nhảy ra ngoài, thời điểm theo môi lưỡi truyền tới tê dại trong nháy mắt thâm nhập thật rõ ràng vào cơ thể. Tô Việt tuy rằng cảm thấy ngay lúc này làm so với nói là quan trọng hơn hết, nhưng khi đôi mắt say mê mở ra nhiều lần nhìn thấy một đôi mắt to tròn mở thật lớn của Lô Uyển Chi, bên trong có chút ngưng ngừng lẫn khó tin.

Hắn không nhìn được cánh môi nàng dịu dàng khuyen, "Uyển Chi, nhắm mắt lại", vì thế Lô Uyển Chi tựa như mất đi ý thức bản thân nghe lời hắn nhắm lại hai mắt.

Dần dần Tô Việt không thấy thỏa mãn với tình trạng lúc này, một bàn tay to tham lam tiến vào áo lót nhẹ nhàng vỗ về vuốt ve, thăm dò tiến bước, thẳng tới đôi núm mềm mại như thỏ ngọc mới dừng lại rồi gấp rút bám vào.

Lô Uyển Chi cảm thấy bàn tay Tô Việt như mang theo lửa nóng, mỗi nơi trên da khi bàn tay hắn xẹt qua tựa như bị ngọn lửa đốt nóng, hơn nữa dần dần bàn tay đang di chuyển như mang một loại ma lực đang dừng lại trước ngực nàng bắt đầu xoa nắn, nàng cảm thấy ở bụng dưới có từng dòng nước ấm xuyên qua, nàng nhìn không được phát ra tiếng thở gấp mềm mại đáng yêu, đợi đến khi phản ứng kịp thanh âm vừa rồi không ngờ lại phát ra từ miệng mình thì khuôn mặt nhỏ nhắn của Lô Uyển Chi lần nữa nóng lên.

Còn chưa kịp mở miệng ngăn cản Tô Việt cả người đang dúi xuống thân dưới, nàng phát hiện tay Tô Việt đã tới vị trí ở giữa hai chân nàng, nơi ấy ngày thường tắm rửa bản thân cũng xấu hổ khi chạm vào, mà giờ phút này bên dưới người đàn ông này để hắn chạm vào, chạm vào một chỗ đầy thương tiếc, sau đó nàng cảm thấy thân thể mình phảng phất như đang bay lên không trung, choáng váng nhẹ nhàng lại vui sướng, trên môi Lô Uyển Chi không ngớt phát ra từng đợt thở dốc.

Những âm thanh này lọt vào tai Tô Việt, cảm giác tựa như cơn gió mùa xuân thổi tràn đầy, như cổ vũ bản thân hắn đấu tranh anh dũng.

"Uyển Chi, Uyển Chi, Uyển Chi của ta. . .", Tô Việt thì thầm tự nói, liên tiếp lặp lại tên Lô Uyển Chi.

Lô Uyển Chi cảm thấy nơi ấy dưới sự âu yếm của Tô Việt, thậm chí có chút ẩm ướt, thế nhưng sự đau đớn mơ hồ trước ngực vừa tới càng làm suy nghĩ rong ruổi từ bên dưới kéo trở về, nàng cúi đầu vừa thấy Tô Việt vậy mà đang bắt chấp tất cả găm lấy nơi non mềm của mình, một thoáng run rẩy bởi khoái cảm nhanh chóng đẩy nàng vào giữa không trung hư ảo vô tận.

Bàn tay của Tô Việt nói cho hắn biết Lô Uyển Chi đã chuẩn bị tốt, sẵn sàng nghênh đón bản thân, hắn nhanh chóng lột bỏ quần áo chính mình và Lô Uyển Chi, hai cơ thể trần truồng quấn lấy nhau.

"Uyển Chi, Uyển Chi, nhìn ta, ta là ai?", Tô Việt đỡ lấy cơn thịnh nộ đã nóng rực cứng rắn nhắm ngay cửa khẩu mềm mại bên dưới, hai mắt nhìn chăm chú Lô Uyển Chi hỏi.

"Tô Việt, Tô Việt, hu hu. . .", Lô Uyển Chi vô thức gọi tên hắn.

"Gọi ta là A Việt!", Tô Việt ngang ngược nói.

"A Việt, A Việt, a. . .", Lô Uyển Chi cảm thấy một cơn đau như muối xát đau đớn từ bắp đùi truyền đến, vừa kêu A một tiếng khỏi miệng liền cắn chặt đôi môi, thế nhưng dường như đã sớm đoán được phản ứng này của nàng, Tô Việt lập tức ngã xuống người nàng, nâng đầu nàng lên bả vai hắn, "Đau thì cắn ta! Uyển Chi".

Lô Uyển Chi không đợi hắn nói xong lập tức cúi xuống cắn lên vai hắn, Tô Việt hét lớn một tiếng, cảm thấy bản thân hắn bị sự khản trương của nàng nhanh chóng làm vật nóng của hắn vừa vào cửa huyết đã oanh oanh liệt liệt căng phồng mạnh mẽ, chỉ sợ bị nghẹn một hơi ở đây, đành phải nhin xuống.

Sau đó, đột nhiên nghe thấy lời lên án đầy nước mắt của Lô Uyển Chi, "Tô Việt, Tô Việt, chàng là đồ trúng thối, chàng khi dễ ta! Chàng mau đi ra đi, đi ra ngoài!"

Tô Việt cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, thấp giọng áy náy, "Đều là ta không tốt, Uyển Chi, chờ một chút, một chút là tốt rồi", vừa nói vừa lấy tay vỗ nhẹ phía sau lưng, nhẹ nhàng vỗ về.

Đợi đến khi biểu cảm trên mặt Lô Uyển Chi hòa hoãn một chút, buông lỏng cảnh giác, Tô Việt đột nhiên bắt đầu chuyển động, vừa mới bắt đầu thì chậm rãi di chuyển, hắn dùng chính môi mình ngăn lời kháng nghị lần tiếng nức nở của nàng. Đến khi di chuyển được vài cái sau đó mới rời khỏi miệng nàng, nhẹ nhàng nói bên tai nàng, "Uyển Chi, mới bắt đầu có chút đau, qua một lần thì tốt rồi, tin tưởng ta".

Nhìn thấy một đầu đầy mồ hôi của Tô Việt, bỗng nhiên lúc này Lô Uyển Chi không kháng cự nữa, bàn tay ngăn trước ngực hắn chậm rãi buông ra, cảm giác được sự dao động của nàng, Tô Việt đột nhiên khởi động, hai tay đỡ lấy thắt lưng của nàng rồi liên tiếp chuyển động điên cuồng. Lúc mới bắt đầu, Lô Uyển Chi thấy có hơi đau sau đó là mỗi như, cuối cùng là bị từng cơn tê dại truyền đến che giấu.

Đợi tới khi Tô Việt phát ra một tiếng gầm nhẹ, sau đó nằm sấp lên người Lô Uyển Chi bất động, Lô Uyển Chi cảm thấy bụng dưới có một hơi nóng phóng tới, nàng cũng có chút tê liệt, lẳng lặng nằm trên giường không nhúc nhích.

Đến khi cả người cảm nhận khó chịu vì bị Tô Việt đè nặng, nàng muốn nâng tay đẩy hắn một cái, lại phát hiện cánh tay dài của chính mình không thể nâng lên, không có đạo lý chút nào, rõ ràng là chính nàng không làm gì hết, đều một mình Tô Việt lăn qua lăn lại, tại sao nàng lại giống như đã làm một việc rất tốn sức không còn chút sức lực nào.

Cảm nhận được động tác của người dưới thân mình, Tô Việt đầu tiên là khởi động hai cánh tay mình, sau đó mỉm cười gỡ nhẹ xuống cánh môi nàng, xoay người nằm cạnh ôm chặt người Lô Uyển Chi.

Lô Uyển Chi lúc này đang nửa mê nửa tỉnh, đối với mấy hành động gì kế tiếp của hắn đều không có chút cảm giác nào, mà Tô Việt thì cười ngu ngốc ôm Lô Uyển Chi đã ngủ, đồng thời hắn còn cần nháo loạn một lúc mới chịu. Trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên là vậy, giống như đám bạn hồ bằng câu hữu nói đúng điểm ấy, cảm giác làm chuyện này thật sự là sánh với thần tiên.

Ngày hôm sau, tinh thần Tô Việt cực kỳ phấn chấn tỉnh dậy từ sớm, nhìn thấy Lô Uyển Chi trong lòng mình đang ngủ rất say, nhìn không được hôn vài cái rồi nhẹ nhàng bước xuống giường mặc quần áo, đi tới phòng bếp làm điểm tâm. Từ phòng bếp đi ra đúng lúc gặp Vương thị vừa rời giường.

Vương thị thấy hần lại tiếp tục dậy sớm, không nhìn được nhũ mào, "Hai ngày nay dậy sớm như vậy làm gì?"

Tô Việt chỉ hắc hắc cười không nói, Vương thị nhìn không được, lại càng khó nhìn mở miệng khuyên nhủ hần, "A Việt, ngươi là một đại nam nhân mỗi ngày dậy sớm như vậy làm gì? Có phải nấu cơm cho vợ của ngươi không? Ngươi xem trong thôn có người chồng nào chui vào phòng bếp không? Con dâu mới cưới về tuy nói là muốn yêu thương, nhưng cũng không thể quá nuông chiều", Vương thị nhìn không nổi tận tâm chỉ bảo.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Không đành lòng

"Nương, con đã biết, nương mau rửa mặt đi", Tô Việt vừa gạt đầu vừa hỏi thúc bà.

Vương thị quay đầu đi được vài bước đột nhiên quay đầu nghi ngờ hỏi, "Vợ mới cưới của con đâu?"

"À, Uyển Chi sáng sớm dậy làm điểm tâm, sau đó thấy trời còn sớm nên lên giường ngủ một chút, chờ phụ thân nương thức dậy rồi cùng ăn sáng", về mặt Tô Việt đứng đắn giải thích.

Vương thị nghe xong bán tín bán nghi, nhưng mà bà cũng không tin là thằng con này của bà biết nấu ăn, chỉ giống như kẻ lười, "Ngươi cũng nên khuyên con bé, dậy trễ một chút cũng không sao, lúc này sắp ăn mừng năm mới không cần ra ruộng làm việc, nhanh gọi nàng ấy dậy ăn cơm, phụ thân ngươi đã mặc quần áo rồi".

Tô Việt nói 'đã biết' rồi trở về phòng mình, mà lúc này Lô Uyển Chi nghe tiếng bước chân của hần mà tỉnh ngủ.

Nàng mở to mắt ngây thờ nhìn Tô Việt, đảo mắt nhìn thấy sắc trời sáng rõ phía sau Tô Việt đột nhiên nhớ điểm tâm sáng nàng còn chưa làm, A một tiếng ngồi bật dậy.

"Ta nên nấu cơm rồi. . .", Lô Uyển Chi ấp úng dè dặt nhìn Tô Việt nói, về mặt áy náy tự trách.

Mà giờ phút này, Tô Việt căn bản chưa kịp nghe nàng nói gì, ngay khoảnh khắc Lô Uyển Chi ngồi dậy, hai mắt của hần bị hai mảnh tròn mềm trước ngực nàng hấp dẫn, chúng tựa như có ma lực kéo hần đến gần.

Nhớ tới một đêm tiêu hồn thực cốt kia, bụng dưới của hần từng trận khô nóng dâng lên, từ sớm đã không ngừng hành quân chậm rãi gốc đầu dậy.

Thấy Tô Việt không nói gì, mà là thấy ánh mắt hần nhìn thân thể mình, Lô Uyển Chi kỳ quái cúi đầu nhìn, không thấy còn đỡ, ngay lập tức nàng hét lớn một tiếng, lập tức cúi đầu chui vào chăn làm đà điều.

Nàng thế này mới nhớ đêm qua Tô Việt đã dùng đủ loại hành động gì bên ngoài, trong lòng nhất thời dâng lên một nỗi tức giận, hơn nữa từ thất lưng đến bắp đùi đều mỗi như khiến nàng càng nổi lên hận ý, nhô khuôn mặt đỏ như vải đỏ ra khỏi chăn, hung hăng nhìn người đã đứng trước mặt mình Tô Việt.

"Chàng khi dễ ta!!!", Lô Uyển Chi cắn răng lên án.

Hắc hắc nở nụ cười, Tô Việt nằm sấp □, đến gần trước mặt Lô Uyển Chi, "Uyển Chi, từ khi nào ta khi dễ nàng?"

"Ngươi. . . ngươi", Lô Uyển Chi nói ngươi vài lần rồi không thể mở miệng nói ra chuyện hần làm đêm qua ra khỏi miệng được. Chi có thể trừng to đôi mắt nhìn Tô Việt, vênh cao môi không thèm để ý hần nữa.

Nâng tay xoa gương mặt thanh tú đang nổi giận, Tô Việt thở dài, "Uyển Chi, chúng ta làm chuyện tối qua như vậy, mới thật sự là vợ chồng".

Mà Lô Uyển Chi về mặt không tin, quay đầu tránh khỏi tay hần, hỏi giục hần nhanh chóng ra ngoài, bản thân muốn mặc quần áo. (Mei nó, muốn đập cái con này quá! ! !)

Tô Việt nàng mặt mông, nhìn thấy hai má ửng hồng ngại ngừng đuổi hần ra, cũng biết điều đứng lên nói đi ra ngoài chờ nàng.

Lô Uyển Chi ngồi dậy quơ lấy quần áo lót bên người chuẩn bị khoác lên, Tô Việt đột nhiên quay đầu, dọa nàng sợ chạy nhanh trốn vào chăn.

"Uyển Chi, ta đã làm điểm tâm rồi, nói với nương là nàng làm, vậy nên nàng đừng có nói lộ ra nhé", Tô Việt dặn dò.

Nghĩ muốn nhanh đuổi hấn ra ngoài, Lô Uyển Chi gật đầu nói biết rồi, đợi đến khi mặc quần áo xong mới ý thức tới những gì Tô Việt vừa nói, về mặt ấy này ra khỏi phòng.

Suốt cả ngày Lô Uyển Chi không nói lời nào với Tô Việt, ngay cả cái liếc mắt cũng không nhìn tới, nàng chỉ phụ trách nấu cơm ăn cơm, cũng may là cơm tối không quá khó làm nên nàng cũng có mặt phụ giúp, Vương thị thấy nàng ngay cả củi lửa cũng không biết, trong lòng lập tức sáng tỏ, xem ra điểm tâm hai ngày này đều do Tô Việt làm.

Thế nhưng, ngay cả bản thân bà nhìn thấy dáng vẻ nũng nịu đại tiểu thư của nàng, Vương thị cũng cảm thấy không đành lòng để nàng làm việc, nhớ ra nếu bị cháy phồng hay gì đó thì nay mai đây là tối ngày lại mặt, người Lô gia nhìn thấy còn tưởng người nhà bà ngược đãi nàng ấy, vì thế Vương thị đuổi Lô Uyển Chi ra khỏi phòng bếp, một mình bà làm cơm.

Mà Tô Việt cùng Tô Căn vào trong núi, bọn họ đẩy xe đẩy, cầm búa răng cưa, chuẩn bị chặt một ít cây nhỏ, muốn xây hàng rào là một chuyện, sắp mừng năm mới tới nơi, trong nhà còn phải chuẩn bị chút củi.

Đến buổi tối Tô Việt ân cần nấu nước tắm cho Lô Uyển Chi, nhưng Lô Uyển Chi căn bản nhìn hấn một cái cũng không thèm, một lòng nghĩ đến chuyện ngày mai rốt cuộc cũng được về nhà mẹ đẻ, nàng muốn tìm Trương thị xác minh thử xem hành vi đêm qua của Tô Việt có nằm trong phạm vi thuộc loại khi dễ người hay không.

Dè dặt thận trọng đồng thời chuyển quần áo lại còn trải giường chiếu, Tô Việt nhìn thấy bất kể bản thân có làm gì Lô Uyển Chi cũng lạnh lùng không để ý tới hấn, nghĩ lại tối qua quả thật là làm nàng đau lòng, trong lòng cũng có chút áy náy, cho nên lúc đêm khuya thật yên tĩnh, đương nhiên quan trọng hơn là trước kia hấn nghe được lời đồn, sau lần đầu tiên tốt nhất là để nữ nhân nghỉ tạm mấy ngày.

Hấn thật sự rất yêu nàng, cho nên khi thấy nàng trốn trong chăn rất xa hấn, Tô Việt cũng không nói gì, chỉ cười khuyên đừng buồn.

Lô Uyển Chi hôm nay không làm việc gì, quyết định ngày mai khi về nhà mẹ đẻ sẽ mang theo chút vải dệt kim chỉ trở lại đây, tốt nhất là nhìn xem sách phụ thân mua từ trấn trên mua có mới hay không, có thể đưa Tô gia xem, nàng không biết làm dâu người ta phải như thế nào, nhưng biết rõ làm cô nương người ta sẽ thế nào.

Trần trọc không ngủ được, Lô Uyển Chi quay mặt lại nhìn thật kỹ vào khuôn mặt Tô Việt đang ngủ thật sâu, hấn yên lặng ngủ không còn dáng vẻ vui cười hiền hòa thường ngày, ngược lại trông có vẻ nghiêm túc. Lúc này, Lô Uyển Chi lại nghĩ đến tâm sự nặng nề riêng, bỗng nhiên trong lòng nảy ra một ý tưởng, thế nhưng nàng phủ định ngay lập tức, chuyện này và Tô Việt không có chút liên hệ nào, hấn không nên bị kéo vào gông xiềng thù hận trên lưng.

Nhưng mà, nàng chỉ là một nữ nhân yếu đuối, chẳng lẽ thật sự muốn trông cậy vào đệ đệ Lô Văn Hiến hay sao? Hơn nữa tương lai của đệ ấy như thế nào còn chưa biết, vậy chỉ có thể trông chờ vào đứa con trai chưa xuất hiện của nàng mới thấy an tâm hơn.

Nghĩ đến đây, Lô Uyển Chi xoa bụng nàng, nếu Tô Việt nói không sai, tối qua hấn làm mấy chuyện đó với mình có thể làm nàng mang thai, không biết bây giờ trong bụng nàng đã có một sinh mạng nhỏ hay chưa. Nghĩ đến đây, nàng nở nụ cười ôn nhu.

Cho dù tương lai có để đứa con trai của mình làm chuyện đó, cũng phải nói cho người phụ thân Tô Việt này biết một chút, chồng và con, luôn luôn phải có một mất một còn liều mạng. Cẩn mật, Lô Uyển Chi quyết định ngày mai sau khi về nhà trước tiên phải thương lượng chuyện này với phụ thân Lô Dũng rồi xác định, thế nhưng trong lòng nàng đã có chủ ý.

Nâng tay vung trộm khẽ xoa gương mặt tuần tú nàng sẽ sống đến già, Lô Uyển Chi thở dài, "A Việt, thật xin lỗi".

~~

Sáng hôm sau lại mặt sớm, Tô Việt theo thường lệ dậy sớm lên lút làm điểm tâm, nhưng mà lần này Lô Uyển Chi cũng theo hấn cùng dậy, chỉ đứng trong phòng bếp cũng được.

Nhìn Tô Việt bận rộn, Lô Uyển Chi lại rơi vào sợ hãi.

Buổi sáng thức dậy, Tô Việt đã chú ý thấy vẻ mặt không có tinh thần của Lô Uyển Chi, hỏi nàng làm sao, Lô Uyển Chi cũng chỉ lắc đầu nói không có gì, cuối cùng hỏi hết sức, nàng cũng chỉ nói nhớ phụ thân nương đệ muội.

Cười khổ xong, Tô Việt tin là thật, nàng mới gả tới được hai ngày cũng không thoải mái như nhà phụ thân mẫu thân nàng.

Mỗi ngày mỗi bữa cơm đều phải nấu ăn thì không nói, nếu hấn đi ra ngoài thì một mình nàng không nói chuyện với ai, chỉ một mình ngồi trong phòng, xem ra buổi tối hôm nay trở về phải thương lượng về chuyện tương lai này.

Vương thị trong lúc ăn điểm tâm đã chuẩn bị tốt lễ lại mặt, đợi vợ chồng Tô Việt chuẩn bị xong bà mới lấy ra, là hai cốc vải và một giỏ trúc trái cây.

Tô Việt nhìn thấy nhứ hai hàng chân mày nhưng vẫn không nói gì, bước tới nhận lấy trên tay, quay đầu nói với Lô Uyển Chi, "Chúng ta đi thôi".

Từ thôn Nam Đầu Tô gia đến Thôn Bắc Đầu tuy rằng chỉ ngắn chừng một dặm đường, thế nhưng trên đường đi gặp qua không ít người.

Nhóm người đi qua đều quan sát đứa con dâu mới này của Tô gia, mấy trai tráng trong thôn rất ít khi nhìn thấy, nhưng nghe con dâu hoặc tỷ muội trong nhà nói Tô Việt cưới cô dâu mới xinh đẹp cỡ nào, đều mang theo tâm tư chờ mong đến ngày thứ ba lại mặt của cặp đôi mới cưới này để nhìn xem tiếng

đồn có thật hay không, mà đa số nữ tử cũng đến ven đường giúp vui, hơn nữa mấy đứa nhóc nghịch ngợm la hét muốn xem nàng dâu, ven đường vài nhóm người tụm năm tụm ba mà đứng xem náo nhiệt.

Tô Việt đương nhiên là biết bọn họ vì sao mà đến, cũng khí phách ưỡn ngực đứng cảm kiều ngạo ngẩng đầu thong thả đi về phía trước, sau lưng là nàng dâu mới Lô Uyển Chi yếu đuối bắt đầu xấu hổ cả mặt đỏ bừng đi sát theo sau.

Lô Uyển Chi ngày thường rất hiếm khi ra khỏi nhà cho nên đối với cảnh tượng đồ sộ thế này trong lòng có chút ngỡ ngàng, đi được vài bước Tô Việt mới kịp phản ứng nàng dâu đang then thùng, lại quay trở về đến cạnh nàng sóng vai đi thong thả bên cạnh, một bên còn thấp giọng an ủi Lô Uyển Chi, "Uyển Chi, bọn họ đều là láng giềng, về sau ngày tháng còn dài, nàng đến gần ta nghe ta chào hỏi mọi người là được, nàng không cần phải nhớ, sau này lúc tiếp xúc dĩ nhiên có thể tự nhớ rõ. Nhớ chỉ cần mỉm cười là được".

Lô Uyển Chi gật đầu, di chuyển đến gần bên cạnh Tô Việt thêm một chút.

Vì thế bất ngờ nghe Tô Việt gọi một người là Nhị đại gia, Lục thúc thúc, Tử thăm chào hỏi suốt dọc đường đến Lô gia. Toàn bộ quá trình này Lô Uyển Chi chỉ mỉm cười theo sát phía sau, mỗi lần hần chào hỏi, nàng sẽ gật đầu theo, mở miệng một chút.

Đợi khi đến Lô gia, nàng cảm thấy miệng nàng gần như cứng đờ, cả nhà Lô gia đã đứng đợi sẵn trước cửa nhà nhìn thấy hai người lập tức vui mừng hớn hở đón vào nhà.

Trương thị kéo Lô Uyển Chi vừa khóc vừa cười, một hồi nói nàng đen, một lúc lại nói nàng có chuyện che giấu.

Tô Việt ở bên cạnh nghe nói vậy trái tim đập cao hơn, sát mặt tiếp đó cũng có chút xấu hổ, Lô Dũng lập tức phản ứng kịp, để mấy nàng đi vào hai phòng Tây nói riêng với nhau, bản thân ông lôi kéo Tô Việt đến phòng chính, Lô Văn Hiến đã được nghỉ đông, cũng đi theo vào phòng chính, ngồi nghiêm chỉnh đối diện Tô Việt, lại mời trà mời điểm tâm, hiển nhiên là bộ dáng của một tiểu đại nhân.

"Tỷ phu, huynh có vào núi bẫy chim không?", Lô Văn Hiến đợi phụ thân nói chuyện đây đó xong mới tràn đầy chờ mong hỏi Tô Việt.

Tô Việt gật đầu, "Trước kia thường xuyên đi, thế nhưng hai năm gần đây không đi nữa".

"Vây chờ ngày khác huynh dẫn đệ được không, phụ thân luôn nói đệ quá ốm yếu thư sinh, nhưng mà đệ thấy bạn học của đệ cũng vào núi đào tổ chim, nghe bọn họ nói chơi vui lắm", Lô Văn Hiến sợ phụ thân phản đối, trực tiếp nói thẳng ra, nghĩ rằng chỉ cần tỷ phu ngay lúc này đồng ý thì dù phụ thân có muốn nói gì cũng không được.

Ai ngờ Tô Việt không có đồng ý, mà nhìn thoáng qua vẻ mặt có chút không vui của nhạc phụ đại nhân, chậm rãi nói, "Mùa này chim đều bay về phía Nam ngủ đông, đợi tới đầu mùa xuân năm sau mới có thể đi, đến khi đó lại nói tiếp".

Một bên là nhạc phụ đại nhân, một bên là em vợ, nhưng hần không dám đắc tội đến người nào.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lại mặt

Chuyện Tô Việt trong phòng chính ứng phó với nhạc phụ và em vợ không đề cập tới, chuyển đến Trương thị sau khi lôi kéo Lô Uyển Chi vào Tây ốc, tiếp theo cảm thán Lô Uyển Chi chỉ mới cách hai ngày đã gầy xuống, lại còn đen đúa linh tinh này nọ.

Mà Lô Hà Hoa bên cạnh cũng theo nương phụ họa theo, tóm lại chính là người Lô gia không đối xử tử tế với nàng. Lúc mới đầu, Lô Uyển Chi còn mở miệng giải thích vài câu, nói là bản thân không thích ứng hoàn cảnh mới, hơn nữa người lui tới Lô gia cũng nhiều, bản thân nàng cảm thấy bất tiện.

Tuy nhiên Trương thị và Lô Hà Hoa căn bản không hề nghe lời giải thích của nàng, chờ đến khi bày tỏ nỗi lòng tích tụ vì không thấy mặt Lô Uyển Chi mấy ngày nay, Trương thị kéo tay nàng hỏi, "Uyển Chi, con phải nói thật với nương, cô gia đối với con như thế nào?", Nói xong còn nhìn nàng dăm dăm với vẻ mặt lo lắng, Lô Hà Hoa cũng tha thiết chờ mong nhìn tỷ tỷ mình.

"Hần. . . hần đối với con rất tốt", Lô Uyển Chi ngại ngùng đỏ mặt, trả lời có hơi cà lăm. (#Huongbb: Cà lăm ở chỗ đại người ta nói thế nào nhỉ??)

"Thật vậy không? Con đừng gạt nương, nếu hần dám đối xử không tốt với con, bây giờ ta lập tức ra trước cửa nhà này cho cha con dạy dỗ hần một trận", Trương thị thấy vẻ mặt then thùng của khuê nữ nhà mình, trong lòng đại khái đã đoán được một ít, phòng chừng Tô Việt đối xử với nữ nhi của bà không tệ, chỉ là gia cảnh Tô gia bên đó, nghĩ đến khuê nữ của mình ở nhà đó không được ăn ngon, nghĩ đến đó, Trương thị không đợi Lô Uyển Chi trả lời, vội vàng dẫn dõ Lô Hà Hoa, "Hà Hoa, con đi tới hầm lấy thịt bò lần trước phụ thân con đi trấn trên mua, thịt dê cũng lấy ra trước luôn, đúng rồi, còn móng heo nữa, đại tỷ con thích ăn cái đó".

"Nương, A Việt hần thật sự đối xử với con vô cùng tốt, người đừng lo lắng", Lô Uyển Chi kéo cánh tay của Trương thị làm nũng.

"Còn nữa, mọi người đừng làm nhiều đồ ăn như vậy, cùng chúng con một nhà đoàn viên ngồi cùng một chỗ ăn bữa cơm là được rồi", Lô Uyển Chi nói, nàng không nói là đừng làm nhiều đồ ăn ngon, bởi vì nàng biết có nói cũng vô dụng, thứ nhất là phụ thân mẫu thân rất thương nàng, thứ hai là nhà mình ngày thường cũng ăn uống như thế.

Ở Tô gia hai ngày, tuy rằng cảm thấy ăn bánh bột ngô và dưa muối rất mới lạ, thế nhưng ăn liên tục mấy món này trong mấy ngày liên tiếp vẫn có chút không chịu nổi, dù sao trước kia ở Lô gia mỗi bữa ăn đều có chay lẫn mặn, hơn nữa Trương thị còn đổi nhiều cách nấu khác nhau, làm sao Lô Uyển Chi không nhớ cho được.

Thấy Lô Hà Hoa nghe xong mình nói xong đi ra ngoài, Trương thị mới kéo Lô Uyển Chi tới gần bà nhỏ giọng hỏi, "Uyển Chi, ngày hôm trước con xuất giá, chúng ta chỉ một mực đau lòng không dứt, vậy mà nương quên mất dạy con làm nàng dâu như thế nào, buổi tối đêm thành thân con có động phòng không?"

Tuy là người từng trải, hơn nữa là nương của Lô Uyển Chi, nhưng mà khi Trương thị hỏi cái này thật sự không còn vẻ tự nhiên thoải mái như trước đó, vẫn hơi nhỏ giọng che giấu.

Lô Uyển Chi đầu tiên là lắc đầu, đột nhiên mới phản ứng kịp cái Trương thị hỏi hẳn là chuyện Tô Việt khi về nhà ngày thứ hai, tiếp đó là gật đầu.

Trương thị bị cái gật cái lắc của nàng làm cho hồ đồ, nhỏ giọng hỏi, "Con làm vậy có nghĩa là có hay không?"

"Ngày thành thân không có, ngày thứ hai mới có", gò má Lô Uyển Chi hồng gần như nhò ra máu.

Trương thị gật đầu, yên tâm nói, "Ừ, nghĩ tới A Việt trước kia lên trần trên đi không ít mấy xóm ăn chơi, cũng biết thế nào là động phòng, nương ngược lại là thay con quan tâm. Nữ nhân luôn phải trải qua một lần như vậy, lần đầu tiên chỉ đau một chút, đến mấy lần sau sẽ tốt thôi".

Dừng một chút, Trương thị lại nghĩ tới bản sách tranh trong tay, nghĩ thầm để sau này vẫn còn phải đánh tiếng với khuê nữ của mình một chút.

Mà Lô Uyển Chi đang nghe Trương thị nói đến đoạn Tô Việt thế nhưng còn đi tới mấy chỗ ong bướm kia, sắc mặt và tâm tình đồng thời trầm xuống, đột nhiên cảm thấy trong lòng phảng phất có một tảng đá lớn chèn ép, trong đầu đều là hình ảnh Tô Việt đề lên người nữ tử khác làm chuyện đó, không khỏi đau lòng, xót xa gần như muốn khóc. Chỉ là trước mặt nương nhà mình, nàng cố gắng nhịn xuống, không muốn để người nhà lo lắng.

Sau khi Trương thị nghe Lô Uyển Chi nói xong mới thấy yên tâm đôi chút, chỉ có trong lòng bà còn lo lắng về cuộc sống sau này ở Tô gia, thầm nghĩ sẽ để đương gia nhà mình tìm Tô Việt thương lượng chuyện cửa hàng trên, chỉ hy vọng Tô Việt có thể đồng ý, như vậy cũng có thể giúp Tô gia có một ít tiền thu nhập, thế thì cuộc sống của Lô Uyển Chi cũng tốt hơn một chút.

Đợi tới khi cả nhà đều vui mừng phấn chấn ngồi quây quần xuống bàn ăn cơm trưa, Lô Uyển Chi mới điều chỉnh xong tâm tình của chính mình gương cười cùng mọi người ăn cơm.

Hôm nay là ngày đầu tiên Tô Việt làm con rể đến cửa, dựa theo quy củ hẳn là phải mời rượu em rể, nhưng mà em rể của hần Lô Văn Hiến mới mười hai tuổi, chỉ tượng trưng nhấp vài ngụm rượu rồi bắt đầu dùng bữa.

Hôm nay, người trong Lô gia ai cũng vui mừng - ngoại trừ Lô Uyển Chi, vì thế Trương thị chỉ sắp xếp một bàn ăn, Lô Dũng cũng không ngừng gấp thức ăn vào chén Tô Việt, Lô Hà Hoa thì không ngừng nói chuyện bát quái mấy ngày gần đây với đại tỷ nàng ấy, đơn giản chỉ là tất cả mọi người khen ngợi đại tỷ của nàng xinh đẹp như thế nào, mà Lô Văn Hiến thì hỏi Tô Việt về chuyện có vào núi bắt chim hay không. Lô Uyển Chi cũng quyết định tạm thời quên đi nỗi phiền muộn trong lòng, đợi đến tối khi còn lại hai người lại đem vấn đề tế nhị này ra nghị vấn Tô Việt.

Vì thế một bữa cơm ăn hết sức vui vẻ.

Đợi tới lúc ăn cơm xong, Lô Dũng liền một mình kéo Tô Việt vào thư phòng riêng của Lô Văn Hiến, cha vợ con rể hai người trong đó đóng cửa nói thầm to nhỏ nửa ngày trời.

Mà Lô Uyển Chi dĩ nhiên sẽ bị Trương thị kéo đưa tới đưa lui mấy gói đồ, nào là thịt rồi gạo, hạp không thể đem xoong nồi nhà mình sang hết qua bên Tô gia, chỉ cần nàng có thể ăn ngon là được.

Lúc mới đầu, Lô Uyển Chi còn đẩy ra từ chối, "Nương, mấy thứ này nặng như vậy, chúng con làm sao mang về cho được? Huống chi, khi thấy chúng Tô Việt sẽ không muốn đâu, hơn nữa mang về cũng vô dụng, con cũng sẽ không nấu".

Nói câu cuối cùng, Lô Uyển Chi lộ một vẻ mặt áy náy nhìn Trương thị, giống như không nấu cơm là một tội lỗi lớn không thể tha thứ.

"Trong nhà không phải có hai cái xe đẩy sao? Đợi lát nữa để hai đứa xếp lên, còn một mình A Việt giúp con đẩy trở về. Con có làm hay không không sao cả, để mẹ chồng con làm là được rồi", Trương thị không hề thấy chuyện không biết nấu cơm của khuê nữ mình có gì là hổ thẹn, ngược lại còn cho rằng cảm thấy về vãng.

Trung ra một bộ dáng tựa như "Ta dường ra một cô nương nhất định là số mệnh đại tiểu thư, không nấu cơm là chuyện đương nhiên".

"Nương Tô Việt nói chờ chúng ta về sẽ tách ra, năm sau sẽ ở riêng", Lô Uyển Chi đem sự việc báo cáo đầy đủ.

Dừng tay đang làm việc, Trương thị ngừng đầu nhìn nàng chăm chú hỏi, "Thật vậy không?"

Gật đầu, Lô Uyển Chi nói tiếp, "Cha hấn nói về sau chúng ta hằng năm chỉ cần đưa chút bạc và lương thực giống như đại ca của hấn cho họ là được, ba mẩu ruộng dưới chân núi của bọn họ sau này cũng không làm nữa. Sẽ đưa cho Tô Việt hết".

Trương thị vừa nghe xong lập tức vui vẻ hấn lên, "Như vậy thì tốt, thế này thì cha mẹ chồng con sẽ không ghét bỏ sai sót của con, chia ra rất tốt".

Tuy nhiên, ngay lập tức bà dặn dò Lô Uyển Chi, "Nhưng mà, dù sao họ cũng là cha mẹ ruột của A Việt, cho dù có tách ra ở riêng lại gần sát bên cạnh, nên chăm sóc vẫn phải chăm sóc, ngày thường có đồ ăn ngon cũng phải chia phần cho bọn họ. Đồng thời cũng đừng có cất giấu gì. Hơn nữa, vừa rồi con nói cái gì mà cha Tô Việt nương Tô Việt, hiện tại con cũng nên kêu một tiếng cha nương, lời này đừng bao giờ nói trước mặt người ngoài, nếu để người ngoài nghe được sẽ đâm thọt sau lưng con".

Trương thị nói xong, Lô Uyển Chi nói 'đã biết', trong lòng nàng thì nghĩ khác, nương của ta ời, người cũng nói giống như khuê nữ của người đó thôi. Chỉ là không muốn tranh cãi gì với Trương thị nên nàng ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai.

Vì thế, đợi đến khi Tô Việt về mặt nặng nề rời khỏi thư phòng, đập vào mắt là một chiếc xe đầy chứa đầy các loại đồ.

Hấn buồn bực nhìn Lô Uyển Chi, Lô Uyển Chi đã sớm biết hấn không muốn chiếm tiện nghi từ người khác, nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của hấn nàng vội vàng cúi đầu, không giải thích.

Thấy bản thân không nhận được tin tức gì từ nàng dâu nhà mình, Tô Việt nhất mực cung kính hỏi nhạc mẫu Trương thị, "Nương, người đang muốn chuyển nhà hay sao?"

"Không có, A Việt, đây đều là ta sắp xếp ra, phần lớn là thức ăn, là thịt trong nhà ăn không hết, mùa đông cũng sắp tới nên gửi một ít rau cải trước, còn có mấy cuộn vải, lúc nàng đồ cưới không nhét vào được, lần này thuận tiện cho người mang về. Sắp tới mừng năm mới, cũng muốn đưa cho thông gia để may mấy bộ quần áo mới", Trương thị nói ra vẻ đương nhiên, xem đi tiểu tử, cái này không phải cho người đâu, đồ ăn là cho nữ nhi của ta ăn ngon, vải vóc là cho thông gia cha nương của người. Lần này nhìn người còn cách nào từ chối được nữa.

Tô Việt nghe xong chỉ nhú mày không nói gì, trong lòng hấn không vui, nhưng cũng biết bản thân không thể trực tiếp cự tuyệt, thở dài, nghĩ đến cái ăn trong nhà mình, ăn quen rồi cũng không cảm thấy gì, thế nhưng người ăn quen thịt cá như Lô Uyển Chi mà lại ăn uống như vậy trong hai ngày này chắc là cảm thấy rất khó nuốt, tuy vậy không nghe thấy nàng trước mặt mình kêu ca nửa chữ, cười khổ xong, con người nàng ấy thế kia, hấn là rất hiếm khi mở miệng nói từ tâm.

Nàng bị ầy khuất, bản thân không nói cũng sẽ có người ngay lập tức thay nàng ra mặt, tỷ như vừa rồi, nhạc phụ gọi hấn vào phòng thực ra là nói muốn đem mấy cửa hàng vải trên trấn cho hấn, nghĩ đến chắc là không chịu nổi thấy khuê nữ nhà họ ở Tô gia bị tui thân, chịu khổ.

Nói là đưa cho hấn, chẳng qua đó là cách nói cho dễ nghe chút thôi, nói là tạm thời không thu tiền, về sau lợi tức tốt thì đưa cho họ một nửa, chuyện này kỳ thực nói là cho hấn thì cũng không sai. Lần đầu tiên đến Tô gia hấn đã mơ hồ cảm thấy Tô gia không đơn giản, chỉ không nghĩ tới họ lại có thể ra Đại thủ bút như thế. Cửa hàng vải trên trấn là thuộc hàng đứng đầu, mỗi ngày lời một đống vàng thicó lẽ không tới, nhưng tuyệt đối có thể kiếm không ít bạc.

Xem ra, hấn vẫn xem nhẹ rất nhiều chuyện, rất nhiều người, nhìn chăm chú vào khuôn mặt người đã cùng hấn trải miền đêm kia lúc này đang u tĩnh (u nhả tĩnh mịch) - Lô Uyển Chi - trong lòng hấn đột nhiên nổi lên một chút mờ mịt.

Hấn chưa từng có cảm giác không chán chán thế này, hao tổn tâm sức cưới Lô Uyển Chi đến cùng là đúng hay sai?

Nhìn lại khuôn mặt bình tĩnh xinh đẹp trước mắt, Tô Việt trong lòng thở dài, đã lên thuyền tặc, lại còn theo thuyền tặc nhỏ neo rồi bến. Tô Việt hấn cũng không phải là hạng người nhất gan sợ phiền phức.

Tô Việt cười nói với nhạc mẫu, "Nương, sắc trời không còn sớm, chúng con cũng nên trở về".

Trương thị gật đầu đồng ý, thế nhưng đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội gọi Lô Uyển Chi vào phòng ngủ của bà, lặng lẽ đưa cho nàng một quyển sách, nhỏ giọng dặn dò, "Về nhà chờ lúc không có người hãy xem".

Lô Uyển Chi không nghi ngờ lời bà, còn tưởng nương sợ học thức Tô Việt không bằng mình nhìn thấy mình đọc sách sẽ không thoải mái, liền nhét vào trong ống tay áo đi theo sau phụ giúp Tô Việt về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chờ

Suốt dọc đường đi chỉ một mình Tô Việt ở phía sau phụ đẩy xe, Lô Uyển Chi đi bên cạnh, cảnh tượng đồ sộ lúc đi và lúc về hoàn toàn tương phản, về đến nhà đã mất một lúc khá lâu sau, người đi trên đường trong thôn không nhiều lắm, ngẫu nhiên gặp phải hai người Tô Việt bọn họ cũng thân nhiên gật đầu chào hai người, nhìn đến một xe đầy chất đầy đồ ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, Tô Việt tựa như không nhìn thấy.

Mà Lô Uyên Chi vẫn trước sau như một, ngẩng đầu mỉm cười.

Về đến nhà, Vương thị nhìn thấy một xe chất đầy đồ linh tinh sắc mặt có chút khó vui, bà kéo cánh tay vừa mới buông càng xe của Tô Việt vào buồng trong, Tô Việt quay đầu dặn Lô Uyên Chi về phòng trước, bên ngoài trời lạnh, nhưng mà nhìn về mặt bất an của nàng, hần hiều không nói gì thêm đành để lát nữa về giải thích sau.

Vào buồng trong, Vương thị nhỏ giọng hỏi, "Nhạc gia của ngươi có chủ ý gì đây? Đẩy một xe đầy đồ về nhà chúng ta, để người ta nhìn còn không cười chê sao, ngươi không ở rể, chúng ta càng không thể chiếm tiện nghi của người khác".

Tô Việt an ủi nẫu thân, "Đồ ngoài đó ngoại trừ đưa cuộn vải cho nương, tất cả đồ còn lại đều là của Uyên Chi, chắc họ nghĩ là về sau không còn ở bên kia nên không thể đi tới đi lui mà lấy, nếu có người hỏi thì nương cứ trả lời như thế".

"Phải không?", Vương thị không tin hỏi lại, lần trước bà đi Lô gia, lúc bấy giờ bà đã cảm thấy Trương thị đối với Lô Uyên Chi có chút đặc biệt, vừa mới đầu bà cũng tưởng là chắc họ yêu thương khuê nữ nhà họ thôi, về sau suy nghĩ cẩn thận trở lại, mới hiểu ra đó là cưng chiều, bản thân bà cũng có khuê nữ, cũng hết sức yêu thương con bà, nhưng bà tuyệt đối sẽ không đến mức thế này, ngay cả gọi con tới rót ly nước cũng không nỡ mở miệng sai khiến.

Thế nhưng, không thể lay chuyển được niềm yêu thích của thằng con mình, bà cũng không còn cách nào.

Gật đầu, Tô Việt bỏ thêm vài câu, "Đứng rồi, còn có một số thức ăn, để lúc sau con sẽ chuyển tới phòng bếp trước, vừa đúng lúc hai ngày nữa là Năm Mới, chúng ta cũng không cần lên trấn trên mua thêm, Nhạc phụ của con bọn họ chuẩn bị rất nhiều đồ nhưng ăn không hết, nên đưa cho chúng ta dùng".

Kỳ thực, những lời này ngay cả bản thân hần cũng không tin, nhưng mà phải nói ra để an ủi nương hần, tuy rằng nương hần có lẽ cũng không mấy tin tưởng, thế nhưng Vương thị không biết Lô gia họ giàu có đến mức nào, chắc là tạm thời còn không đoán ra được cái gì khác.

"Xem ra Nhạc gia này của ngươi ngược lại thật sự có bạc ngầm, trước kia vẫn không nghe người trong thôn nói nhà bọn họ giàu có nhiều tiền cỡ nào, không biết nên thay ngươi cảm thấy vui mừng hay là đáng tiếc", Trương thị than thở, trong lòng bà thật sự không tin, hiện tại nông gia hạng trung, ngày thường mùa đông ngoại trừ của cải trắng thì ngay cả món cá cũng là món xa xỉ, càng đừng nói tới có thể dễ dàng mua thịt ăn.

Thế nhưng biết phải làm thế nào đây, mọi thứ hiện tại đều đã nằm trong sân nhà mình, bà thở dài khoát tay nói, "Cha ngươi ngày hôm qua đi ra ngoài đánh bài, nay mai hai người các con bắt đầu dựng tường trong sân lên, chuyện của hai đứa chúng ta cũng không quan nữa. Sau này khi có con, nếu sẵn lòng để ta giúp đỡ thì ta sẽ giúp, không đồng ý thì cứ làm hết như đại ca của ngươi, ta cũng không có ý kiến".

Tô Việt vốn đang muốn khuyên nhủ nương hần vài câu, nhưng mà lời nói đến bên miệng lại nói không ra. Nhớ tới đồng đồ còn ngoài sân cần phải tháo xuống hần liền quay đầu ra khỏi phòng.

Trước hết đem hai cuộn vải Trương thị gửi đưa cho Vương thị chuyển xuống, những đồ khác đại đa số là thức ăn, tất cả được chuyển tới phòng bếp, còn có một ít quần áo và vài cuốn sách của Lô Uyên Chi thì được chuyển vào phòng của bọn họ.

Đều đã thu dọn xong, khi trở lại phòng thì bất gặp về mặt sợ sệt cúi đầu ngồi không biết đang suy nghĩ gì của Lô Uyên Chi.

Chậm rãi đến gần, Tô Việt kéo bàn tay nàng, để Lô Uyên Chi và hần đồng thời ngẩng đầu nhìn nhau, nhẹ giọng hỏi, "Uyên Chi, nàng có tâm sự sao?"

Lô Uyên Chi vẫn không có thói quen với đụng chạm của hần, nghĩ muốn rút bàn tay nhỏ bé ra khỏi bàn tay to lớn của hần, kết quả thử hai lần đều không được, đành phải thôi. Cẩn môi dưới, Lô Uyên Chi thấp thỏm bất an hỏi, "Nương vừa nói với chàng cái gì? Có trách ta không nên mang nhiều đồ từ nhà đến đây không?"

Nàng, chân không bước ra khỏi nhà cũng không có đại biểu là ngăn cách với thế giới bên ngoài, khoảng thời gian này người trong thôn tụ tập đông đúc khắp nơi, nàng vẫn biết rất rõ, đột nhiên mang theo nhiều đồ linh tinh khác nhau trở về, trong lòng Vương thị khẳng định sẽ không thoải mái, nàng lo sợ vì việc này mà khiến cho mẹ chồng này sinh khoảng cách với mình.

Lắc đầu, Tô Việt cười nói, "Bà làm sao có thể làm như thế, tính tình của nương ta rất tốt, nói với ta về chuyện nhanh chóng bắt tay xây vách ngăn trong sân", vỗ lên mu bàn tay Lô Uyên Chi.

Nhìn thấy Lô Uyên Chi vẫn còn vẻ mặt không tin lời hần, Tô Việt nở nụ cười, "Nàng còn chưa tin ta hay sao, lại nói tới lần trước, nương ta đi đến nhà nàng gặp nàng lần đầu tiên trở về liền không ngừng khoa trương, nói nàng thanh tú cỡ nào, xinh đẹp bao nhiêu, nói ta đời này cưới nàng làm vợ là Tô gia chúng ta hưởng được tiếng thơm, tổ tông hiển linh".

Tô Việt vừa nói vừa để hai tay tạo thành chữ thập ở trước ngực thì thảo than thở, "Tổ tông phù hộ", nhắm nửa con mắt đá lông nheo với Lô Uyên Chi.

Hi hi một tiếng, Lô Uyên Chi nhìn thấy vẻ buồn cười như thế của Tô Việt nhoeo miệng cười, rõ ràng là sự việc rất nghiêm túc lại bị hần dùng biểu cảm cùng giọng điệu nói ra thật là buồn cười.

Thấy Lô Uyên Chi nhoeo miệng cười, Tô Việt sùng sốt, đây là lần đầu tiên hần tận mắt nhìn thấy Lô Uyên Chi tươi cười xán lạn như thế, giờ phút này phảng phất như tất cả mọi thứ xung quanh đều yên lặng làm tôn lên nụ cười của Lô Uyên Chi, bên miệng nàng có hai lúm đồng tiền nhỏ như có như không ẩn hiện theo nụ cười của nàng cũng khép khép mở mở, trông rất sinh động.

Mà Lô Uyên Chi nhìn thấy Tô Việt với bộ dáng bỗng nhiên nghiêm túc nhìn chằm chằm nàng, sờ soạng trên mặt buồn bực hỏi, "Trên mặt ta có gì sao?"

Lắc đầu, Tô Việt động tình nói, "Uyển Chi, nàng thật là xinh đẹp!"

Cái này Lô Uyển Chi cười không nổi nữa rồi, khuôn mặt đột nhiên vọt lên một chút ửng hồng. Ngượng ngùng đứng dậy nói đi thu dọn quần áo.

Thế nhưng nàng vừa nghiêng người đã bị Tô Việt giữ chặt, một phen ôm nàng vào lòng nói, "Uyển Chi, bộ dáng đồ mặt của nàng càng xinh đẹp".

Lô Uyển Chi không biết trả lời như thế nào, chỉ bị hơi thở nam tính bao phủ khắp nơi có chút choáng váng đầu óc, giờ cánh tay lên nhẹ nhàng đẩy Tô Việt ra, tuy nhiên đợi đến khi chạm vào cánh tay mạnh mẽ của Tô Việt thì lại giống như đang nhẹ nhàng vuốt ve.

Tô Việt vừa động tình lập tức ôm nàng đầu thẹn thùng của hắn vào lòng, lúc này còn không trộm hương thì đợi đến khi nào.

Vì thế, hắn dùng đôi môi của mình chạm trực tiếp vào cánh môi anh đào thơm mát rồi ra sức nhào nặn tàn ác. Hai người hô hấp dần dần không còn vững vàng, một bàn tay của Tô Việt đã luồn tới áo bông trên người Lô Uyển Chi, giờ phút này trong đầu hắn không ngừng oán hận mùa đông, mặc nhiều lớp quần áo thế nào thật sự không thể sờ tới.

Tay hắn vừa lần mò vừa thám hiểm đến mép gò tròn, bên ngoài vang lên tiếng kêu của Trương thị, "A Việt, A Việt, người ra ngoài nhanh một chút".

Tô Việt vốn không muốn để ý tới nương già của hắn, giờ phút này cho dù bên ngoài có ngàn vạn chẳng nữa hắn cũng không muốn đi nhặt, nhưng mà âm thanh của Vương thị đã truyền tới.

Hơn nữa thật hiển nhiên, Lô Uyển Chi trước ngực hắn cũng nghe thấy, cơ thể mềm mại không xương của nàng nhất thời cứng đờ, vội vàng đẩy hắn muốn tách ra.

Nhận thấy hai tay của Tô Việt vẫn siết chặt eo mình không buông, Lô Uyển Chi nóng nảy, "Nương gọi chàng, chàng nhanh đi đi!"

Cau mày lạnh mặt, Tô Việt đầu tiên là trả lời một tiếng với bên ngoài, sau đó nhìn lại cái miệng nhỏ bị mình hôn đến sưng đỏ của Lô Uyển Chi, nhất thời cảm thấy vô lực.

Thật sự là không thể bỏ được ôn hương nhuyễn ngọc trước mặt này, Tô Việt cúi đầu lại hôn lên má Lô Uyển Chi một cái, ở bên tai nàng thấp giọng bày tỏ, "Uyển Chi, buổi tối chúng ta tiếp tục".

Đen mặt ra khỏi phòng, Tô Việt có chút bức mình hỏi, "Nương, người lại có chuyện gì?"

Vương thị thấy vẻ mặt buồn bực của nhi tử đầu tiên là sùng sốt một chút, tuy vậy rất nhanh đã hiểu được, bà cũng đã từng trải qua tuổi trẻ, nam nữ vừa thành thân đều dính nhau như keo sơn, đặc biệt là nam nhân, thật giống như dây lưng quần trên người nàng đầu mình, hận không thể suốt ngày bám chặt trên người nàng.

Tuy nhiên bà rất nhanh đã phản ứng kịp, nở nụ cười một chút nói, "Không phải là ta gọi người, là Tô Tề cách vách gọi người, hình như là nói chuyện cùng đi giết heo nhà người ta đấy, muốn người đi hỗ trợ, nói là đợi sau khi người từ Nhạc gia trở về thì đi tìm hắn, ta vừa rồi quên nói cho người biết chuyện này".

Tô Việt nói đã biết, muốn nhắc chân đi về hướng nhà Tô Tề, kết quả lại bị Vương thị gọi trở về, "A Việt này, cái này đều phải có mức độ, nghĩ tới con bò thử xem, khi chúng ta dùng nó cày ruộng cũng thường phải nghỉ ngơi một chút, nếu không lần sau nó sẽ không làm việc tốt được. Con dâu lấy về là để thương yêu, người cũng không thể cứ đánh sát như thế". (#Huongbb: Chỗ này tớ hơi chém, đại khái là nghĩa nó như thế khự khự...)

Tô Việt không nghĩ tới nương già của hắn sẽ nhắc nhở hắn chuyện này, hai bên má hơi ửng hồng sau đó không kiên nhẫn nói một tiếng đã biết, trong lòng không ngừng phản bác, "Nương của ta ơi, sao người có thể đem Lô Uyển Chi so sánh với bò được, so với bò Lô Uyển Chi còn xinh đẹp hơn".

Đến nhà Tô Tề, quả nhiên là, thì ra trước đó cha Tô Tề là thợ giết heo trong thôn, người trong thôn hề tới mấy dịp Lễ tết, việc hiếu hi khi muốn giết heo, đều sẽ đến mời cha Tô Tề đi giết, lúc này cha Tô Tề tuổi tác đã lớn, Tô Tề là cha truyền con nối, thừa kế nghiệp cầm dao giết heo của cha hắn.

Qua hai ngày nữa là Năm mới, trong thôn có mấy nhà muốn giết heo bán thịt, sẽ đến thỉnh Tô Tề qua, lúc trước chỉ một mình Tô Tề làm nên cần thời gian khá lâu, dù sao giết xong còn phải lấy mấy phần đầu heo, chân tay heo dọn dẹp cho người ta, lông heo cũng phải cạo sạch sẽ, tốn nhiều thời gian. Cho nên muốn để Tô Việt đến hỗ trợ, nghĩ hắn ở nhà một mình không có người nói chuyện, còn phải kéo heo xuống nước (tức là dìm heo chết rồi mới giết mổ), còn giò heo gì đó, vừa vặn làm đồ nhắm.

Tô Việt nghe Tô Tề đề nghị xong cúi đầu suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu nói, "Để ta giết heo, cạo lông heo gì đó cũng có thể, nhưng mà ta sẽ không kéo heo xuống nước, thủ đoạn này ta đều thấy ghê tởm, hơn nữa ta nói trước, ngoại trừ móng heo những cái khác ta đều không cần, bốn cái móng heo đều phải cho ta".

Tô Tề cười nói, "Biết tên tiểu tử nhà người từ nhỏ đã thích sạch sẽ, không thành vấn đề, người không cần kéo đầu heo xuống nước cũng hợp ý với ta".

Vì thế sau khi thương lượng ổn thỏa, Tô Tề để Tô Việt sáng sớm ngày mai ăn điểm xong sẽ đi qua. Sau khi Tô Việt gật đầu liền trở về nhà.

Như thường lệ, cơm chiều vẫn là Vương thị nấu, Lô Uyển Chi tay chân luống cuống đứng ở phòng bếp muốn hỗ trợ, trong lòng nàng cảm giác áy náy càng ngày càng mãnh liệt. May mà Vương thị cười an ủi nàng nói không cần cần để trong lòng, bây giờ bản thân bà còn làm được thì để bà làm, sau này không di chuyển được nữa có rất nhiều cơ hội để nàng hầu hạ.

Về mặt Lô Uyển Chi nghiêm túc đáp, "Nuông, người yên tâm khi người già, ta và A Việt sẽ hiểu kính với người thật tốt", nàng nói những lời này không có suy nghĩ muốn lấy lòng người, ngược lại khiến Vương thị nghe xong trong lòng nở hoa.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hiểu rõ

Có thức ăn từ Lô gia mang đến, thật hiển nhiên cấp bậc cơm chiều cũng được nâng cao không ít, Vương thị là một người khéo tay, làm ra thức ăn dĩ nhiên hương vị sẽ không tệ.

Tô Căn nói, trước khi Tết đến muốn dựng vách ngăn trong sân lên, còn phòng bếp phải chờ sang Năm mới mới có thể xây, tuy nhiên cơm nước xong hết Tô Việt còn nhờ Tô Căn hướng dẫn tận tâm một phen, đơn giản là không muốn để tâm tư dựa dẫm vào người khác nảy sinh, nam tử hán không dựa vào ông trời mà phải dựa vào chính đôi tay của bản thân, thế mới là lợi ích của cả cuộc đời.

Kỳ thực Tô Căn vẫn có thể dự đoán trước, vì đưa con trai cả Tô Sở chỉ trong hai năm học trường tư, tiếp đó hẳn đã có thể lên trấn trên lần lượt hỏi mấy cửa hàng đối diện đường cái xem có nhà nào cần thầy dạy học, cuối cùng hẳn cũng tìm được việc làm ở cửa hàng vải dệt, riêng chỉ về điểm này thôi thì Tô Sở bọn họ một nhà ba người sẽ không thoải mái như thế, mà Tô Sở qua vài năm nỗ lực, đã làm đến Đại Hóa kê (#Huongbb: Cái ni tớ không biết, ai biết thì giúp tớ nhé); còn về nghề của anh Cả này trước đó tớ có nhầm nói là mở tiệm gạo, thật ra chỉ là làm ở đó thôi, tớ cũng sẽ sửa lại sau:D), lần trước chường quầy còn có ý bồi dưỡng hẳn làm tiên sinh phòng thu chi.

Mà đối với thằng con trai nhỏ Tô Việt này, cũng đồng dạng như thế, Tô Căn suy nghĩ căn cứ vào những gì thu được từ đường đi trước của thằng cả, một mình Tô Việt từ sau khi học trường tư xong sau đó cũng không muốn đi trấn trên nữa, bắt luận có đánh mắng thế nào cũng không chịu đi, thấy hẳn thế mà có thể giúp chút việc đồng án, còn hỗ trợ việc trong nhà, thằng đến mấy năm trước đột nhiên hẳn lại chạy lên trấn trên, vừa mới đầu Tô Căn còn mừng thầm cho rằng đứa con này cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, muốn lên trấn trên tìm việc làm, nên cứ mở một mắt nhắm một mắt mặc kệ hẳn.

Ai ngờ hẳn không phải đi làm việc, mà là đi hưởng thụ, còn muốn ông bỏ tiền ra, lúc này Tô Căn mới vỡ lẽ nhưng đã không thể cứu vãn được nữa.

Đã nhiều ngày quan sát thằng con vẫn yên ổn sau ngày thành thân, vợ chồng già bọn họ cũng có thể yên tâm.

Nhưng mà gia cảnh Thông gia so với nhà mình tốt hơn không chỉ một ít, trong lòng Tô Căn áp lực bội phần, ông sống hơn nửa đời người cũng chưa từng bị người ta đâm thọt sau lưng bao giờ, thế mà lúc này không nghĩ tới bởi vì chuyện của đứa con này mà bị người khác giễu cợt là bầu vịu người cao sang hoặc có người nói ông nịnh nọt.

Nghe mấy lời lải nhải của Tô Việt, Tô Căn có chút buồn bực hỏi, "A Việt, người nói Nhạc phụ người sao lại kỳ quái như vậy, trước kia chúng ta ở cùng một thôn mười mấy năm với họ, cũng không thấy ông ta tỏ vẻ giàu có gì, ông ta vẫn luôn là người trầm ổn, tại sao lần này vì gả đi khuê nữ chính mình mà đem những điều cất giấu mấy năm nay phá vỡ?"

"Cha, thế này thì có quan hệ gì tới chúng ta, ông ấy nếu lại cho ta cái gì thì ta cố gắng từ chối thôi, còn nếu thật sự từ chối không xong thì cứ coi như là mượn dùng, có thể cho Uyển Chi hay dùng trên người Uyển Chi, còn không thì giữ lại cho đứa nhỏ sau này. Đồng thời là ngoại tôn của ông ấy mà, không có gì là không ổn", Tô Việt cau mày an ủi phụ thân hẳn.

Gật đầu, Tô Căn lại dần dò hẳn, một mặt giống như tự nói với chính ông, rồi để hẳn trở về phòng.

Trở lại phòng mình, nhìn thấy Lô Uyển Chi đang nửa nằm nửa ngồi tựa vào giường, trong tay còn cầm một quyển du ký đang cúi đầu đọc sách dưới ngọn đèn dầu. Nàng thấy Tô Việt vào nhà ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi lại cúi đầu đọc tiếp.

Tô Việt chậm rãi thông thả đến gần rồi ngồi xuống giường ngay đối diện nàng, nâng bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy quyển sách trong tay nàng, sau đó nhìn thẳng vào mắt nàng nói, "Uyển Chi, buổi tối đọc sách có hại cho mắt, để sau này ban ngày hãy đọc".

Lô Uyển Chi vội vàng dời ánh mắt, nàng kỳ thực nghĩ rằng hôm nay kể từ lúc trở về từ Lô gia trong lòng nàng có chút kỳ quái nho nhỏ, bất kể là việc Tô Việt cự tuyệt ý tốt của phụ thân hay là chuyện nẫu thân nói Tô Việt lên trấn trên ăn chơi đàng điếm, nàng vẫn rất không thoải mái.

Trong khoảnh khắc hẳn vào phòng, trong đầu Lô Uyển Chi chỉ một mực nghĩ xem cả đêm dài dằng dặc này sẽ trải qua thế nào đây, hai người dù sao cũng không thể không nói gì trực tiếp đi ngủ. Nếu hẳn lại muốn làm chuyện tối hôm đó với nàng vậy nàng nên làm gì bây giờ, còn nếu hẳn trách móc việc phụ thân mình áp đặt đưa đồ cho hẳn thì sao.

"Uyển Chi, hôm nay về nhà Nhạc phụ đại nhân có nói với nàng chuyện cửa hàng trấn trên hay không?", về mặt Tô Việt thoải mái hỏi, phảng phất như đang tâm sự thân mật của hai người.

Có thể là bị sự thoải mái của Tô Việt cảm hóa, Lô Uyển Chi hít vào một hơi, gật đầu, "Cha có nói với ta một chút".

"Uyển Chi, nàng thấy ta nên cự tuyệt không? Hiện tại nàng là vợ ta, về sau tất cả chuyện gì cũng nghe theo lời nàng, nếu nàng gật đầu ta sẽ nhận lấy, nếu

nàng lắc đầu về sau một chữ ta cũng không đề cập tới", Tô Việt thâm tình thâm thiết nhìn chăm chú vào đôi mắt Lô Uyển Chi, trong mắt thể hiện đầy vẻ quan tâm.

Lô Uyển Chi miễn cảm tốt cùng, tuy rằng biểu cảm và thái độ của Tô Việt theo kiểu 'nàng là một đấng gia', nhưng hẳn càng làm như vậy càng làm nàng không thể mở lời, phụ thân đã từng nói rõ thái độ của hẳn lúc đó, hẳn thế nhưng không thích lên trán trên tiếp quản mấy cửa hàng kia.

Mà ngay lúc đầu, một chút ý niệm 'thôi cứ để cho hẳn đi' này sinh ngay lập tức đã bị Lô Uyển Chi bóp chết, tuy rằng nàng không phải hiểu Tô Việt mười mươi, nhưng sự kiên trì trong lòng hẳn nàng vẫn biết rõ.

"Tô Việt, chính chàng muốn đi sao?", Lô Uyển Chi nâng lên khuôn mặt khăn trương nhỏ nhắn, nghiêm túc hỏi hẳn.

"Ta không muốn đi, đại trưởng phu sao có thể dựa dẫm vào người khác, tuy nói rằng Nhạc phụ không phải là người khác, nhưng mà ta không muốn chiếm tiện nghi được đưa tới cửa thế này. Nàng cảm thấy sao?", Tô Việt đồng thời đẩy vấn đề giao cho Lô Uyển Chi.

"Chàng nói đúng, vậy thì từ chối chuyện này đi", Lô Uyển Chi nghe theo lời hẳn, trong lòng nàng hết sức rõ ràng, cho dù có ép buộc Tô Việt đồng ý đi nữa, lấy tính tình hồ đồ của hẳn, nhất định cũng sẽ không thể kinh doanh tốt được, còn không bằng cứ từ bỏ như vậy.

Nghĩ đến nguyện vọng sẽ không bao giờ được thực hiện, sắc mặt Lô Uyển Chi có vẻ chán nản sa sút, nàng nhìn thoáng qua Tô Việt nói, "Sắc trời không còn sớm, nghỉ thôi", nói xong tự nàng quay đầu cời áo khoác trên người, nằm vào ổ chăn.

Tô Việt cũng cời quần áo theo, thổi tắt đèn rồi leo đến cạnh nàng nằm xuống.

Nằm cạnh kẻ ôn hương nhuyễn ngọc, từng nếm trải tư vị mất hồn Tô Việt cảm thấy toàn thân lập tức bùng lên cơn nóng bất chợt, rất nhanh phía dưới cũng nổi lên phản ứng, đang ngẩng cao đầu.

Theo ý nguyện của phần nào đó trên người, bàn tay của Tô Việt chui vào trong áo lót Lô Uyển Chi, miệng thì non gọi tên Lô Uyển Chi.

Mới nếm thử mùi vị tình ái, cơ thể Lô Uyển Chi cũng cực kỳ miễn cảm, trong nháy mắt khi lúc bàn tay Tô Việt đang nhẹ nhàng vỗ về bờ eo nàng, nàng cảm thấy trong bụng nổi lên một hơi nóng. Nhưng mà trong đầu nàng còn nhớ tới câu nói lơ đãng của mẫu thân lúc ban ngày, không để Tô Việt đến gần mạnh mẽ xoay người.

Thử để nàng đối mặt với mình nhưng không có kết quả, Tô Việt cũng không gấp, một mình hẳn chăm chú dán sát người vào nàng, dò xét bên dưới tìm được cánh môi Lô Uyển Chi.

Lô Uyển Chi nhất thời cảm thấy bờ môi mình đột ngột có cảm giác tựa như bị cắn nát tê dại khiến nhìn nhìn không được là lưỡi (□), lại bất chợt lúc này bị Tô Việt đang chờ đợi bắt được, thừa dịp đem chiếc lưỡi của hẳn quấn lấy nguồn âm áp ngọt ngào đó, cùng nhảy múa với chiếc lưỡi của Lô Uyển Chi, hút lấy vị ngọt ôn nhu trong miệng nàng.

Đến khi hôn môi không thể thỏa mãn được Tô Việt, một bàn tay to lớn của hẳn tham lam tiến vào trong áo lót của Lô Uyển Chi, vuốt ve đường cong đặc thù mềm mại, cảm nhận da thịt ấm áp tựa chỉ có như vậy mới có thể đem lửa cháy hừng hực trong cơ thể hạ thấp một chút.

Dần dần, Tô Việt bị cơn lửa bùng cháy trong cơ thể thiếu rui mọi ý nghĩ của hẳn, hẳn mặc kệ buông tha cái ham muốn nóng bỏng đang phẫn tán khắp nơi, xoay người phủ lên cơ thể mềm mại của nữ nhân, đợi đến khi xác nhận Lô Uyển Chi đã chuẩn bị tốt cho chính mình cũng là lúc, hẳn không chút do dự muốn xâm nhập vào nơi đặc thù ẩm áp ướt át khít khao tuyệt vời kia.

Lúc này trong đầu Lô Uyển Chi cũng là một mảnh mênh mông, nơi nào Tô Việt chạm đến đã sớm nhẹ nhàng run rẩy. Nàng nhìn không được những kích thích vỗ về Tô Việt mang đến khiến nàng bật cười, ra sức thở dốc, thậm chí ngẩng đầu chủ động cắn nát chiếc môi mỏng của Tô Việt.

Ngay lúc Tô Việt vừa mới tiến vào người nàng, trong lòng nàng vẫn chấn động bởi vì sợ hãi đau đớn như lần trước không xảy ra, lại nhớ tới lời Trương thị nói với nàng loại chuyện này chỉ đau một lần, nên hơi buông lỏng tâm tình.

Mà khi Tô Việt cảm nhận người dưới cơ thể mình căng thẳng cũng dừng mọi di chuyển, đợi đến khi thấy biểu cảm trên mặt Lô Uyển Chi thả lỏng hơn mới đem phần dưới của mình một đường tiến thẳng vào nơi mềm mại kia.

Trong khoảnh khắc của hẳn hoàn toàn nằm gọn trong người nàng, nàng phát ra một tiếng hét kinh hãi, không phải là đau đớn mà là mất hồn, nàng cảm thấy lúc này chính mình đạt được sự viên mãn, nhìn không được nâng hai đùi ngọc, dùng tứ chi thon dài cẩn thận quán quýt lấy hẳn, muốn đem hẳn nhét vào chỗ sâu nhất trong cơ thể mình.

Mà Tô Việt, nắm lấy chiếc eo thon mềm mại không xương, tản xuất chuyển động từ chậm chạp đến chậm rãi rồi xâm nhập càng nhanh hơn, nghe tiếng rên yêu kiều cao thấp bên tai mình, ở đỉnh điểm vui sướng cực hạn quay cuồng quên mình. . .

Đợi đến khi cơn mây mưa qua đi, Tô Việt cứ ôm lấy Lô Uyển Chi không rời tay, một bàn tay ấm áp khoát ngang hông nàng như có như không khẽ vuốt ve qua lại, có thể cảm nhận mùi vị mồ hôi vừa rồi mới thấm ra ngọt ngào dính dính.

Chờ sau khi Lô Uyển Chi ngừng thở dốc, nàng lập tức nghĩ đến vấn đề muốn hỏi, phui ra bàn tay Tô Việt xuống, quay đầu quan sát ánh mắt hẳn, hết sức nghiêm túc hỏi, "Trước ta chàng có từng chạm qua nữ nhân khác không?"

Cả đầu mờ mịt, Tô Việt không biết vì sao nàng bỗng nhiên hỏi tới vấn đề này, nhưng vẫn trịnh trọng lắc đầu, "Không có!"

"Ta không tin! Vì sao đối với chuyện đó chàng lại thuận thực như thế?", lòng đầy căm phẫn, Lô Uyển Chi có hơi tức giận.

"Ta chỉ xem qua, chưa từng làm!", không chút ngại ngùng Tô Việt cao giọng giải thích. May may không nói gì thêm.

Nếu chuyện tân hôn nam nữ mà không biết thì biết động phòng như thế nào, thế chẳng phải ngay cả đứa nhỏ cũng không có sao? Vì để bản thân thể hiện có chút anh dũng trước mặt Lô Uyển Chi, một ngày trước hôm thành thân Tô Việt đã lên kỹ viện trước kia hẳn thường xuyên lui tới ở trần trên, Lưu lão tứ nơi đó lấy ra một quyển kinh gốc.

Sau khi trở về, một mình hẩn trốn trong phòng xấu hổ đỏ mặt nhìn xem, hơn nữa trước kia nghe mấy bằng hữu trước mặt mình nói qua mấy lời thô tục, vì thế, hẩn đã hiểu, hoàn toàn thấu hiểu. Hơn nữa bây giờ qua hai lần trải nghiệm thực tế, hẩn càng hiểu rõ, vì sao tân hôn đặc biệt nam nhân đều không rời khỏi nàng dâu, còn như không có nàng dâu thì cũng muốn thường xuyên đến Hoa Lâu một chuyến.

"Chàng đừng gạt ta, loại chuyện tư mật này, người ta làm sao có thể để cho người ngoài quan sát?", Lô Uyển Chi vói về mặt đừng hồng lửa ta, trong lòng nàng đối với chuyện này vô cùng - phi thường để ý, nàng thậm chí còn nghĩ tới, nếu Tô Việt đã chạm qua nữ nhân khác, chính nàng sẽ không để hẩn chạm vào người nàng dù chỉ một đầu ngón tay.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nguyên ý

Mặt Tô Việt hơi ửng hồng, ngại ngùng nói, "Lúc trước cũng là thiếu niên không hiểu chuyện, có một lần đi trần trên theo mấy tên tiểu tử hỗn đản lên lút chuồn đến Hoa Lâu, trốn ở dưới giường xem chuyện bất chính của người ta, cho nên mới biết được một ít".

"Chàng . . sao chàng có thể như vậy?", mặt Lô Uyển Chi lộ ra vẻ khó tin nhìn Tô Việt, tựa như nhìn thấy một tên 'tội ác đầy trời'.

"Chỉ có lần đó, một lần đó thôi, cũng tại không hiểu chuyện bị người khác gạt đi, sau này không còn đến đó nữa", Tô Việt vội vàng mượn cớ.

Hẩn không muốn bản thân ở trước mặt nương tử mới cưới thuần khiết như tờ giấy trắng bị vẽ lên hình tượng như loài lang báo về hẩn.

Thấy Lô Uyển Chi vẫn là bộ mặt 'từ chối cho ý kiến', đôi mắt hạnh trọn to, bộ dáng không tin.

Tô Việt vội nói, "Uyển Chi, thật đấy, hơn nữa ta cam đoan, về sau sẽ không bao giờ bước vào loại địa phương đó nữa bước, có nàng, cả đời này như thế là đủ rồi".

Nghe câu nói cuối của hẩn, trong lòng Lô Uyển Chi cũng hơi buông lỏng đôi chút. Chỉ quay đầu nói muốn ngủ, sau đó hai người nằm xuống, ngay lúc Tô Việt mơ mơ màng màng muốn ngủ, Lô Uyển Chi bên cạnh bỗng nhiên chậm rãi nói một câu, "Chàng nếu sau này còn đi xóm ăn chơi đó nữa, ta sẽ hòa ly với chàng".

Nàng nói những lời này tuy là giọng điệu không nặng nhưng Tô Việt nghe xong mà hết hồn, nhất thời sợ tới mức đánh tan cơn buồn ngủ, vội vàng đến gần ôm Lô Uyển Chi vào lòng, thấp giọng thì thảo cam đoan, "Ừ! Ta sẽ không!"

Nhưng, Lô Uyển Chi không để ý hẩn, xoay người ngủ, chỉ để lại một mình Tô Việt trần trọc không yên, trong lòng thì tự đặt một dấu chấm hỏi lớn với về nàng dâu mà hẩn mới cưới về.

Lại nghĩ tới hình ảnh lần đầu tiên gặp Lô Uyển Chi nhiều năm trước đây, lúc ấy nàng vẫn là một tiểu cô nương mười tuổi thế nhưng lại xinh đẹp không sao sánh được, khi thấy hẩn trong đôi mắt to tròn ngoại trừ mới đầu là sợ hãi ngoài ý muốn, còn lại đều tất cả đều là kiên định, đáng vẻ vừa rồi của nàng đúng là đáng vẻ Tô Việt lần đầu tiên nhìn thấy, chính xác là cùng một người.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Việt thức dậy sớm để tới nhà Tô Tề sát vách để đi giết heo cho người ta, Lô Uyển Chi bởi vì đã nói rõ với mẹ chồng là thực tế nàng không biết nấu cơm, mặc dù cũng thức dậy sớm, chẳng qua nàng cũng không có ý định muốn ngồi một chỗ chờ cơm tối, đành phải đi theo Vương thị như cái đuôi, giúp đưa củi và nhóm lửa, rửa chén.

Không lâu sau, ăn điểm tâm xong Tô Việt lập tức bước chân ra khỏi nhà, Tô Căn không ra ngoài đánh bài mà một mình khom người dựng vách ngăn trong sân, Vương thị ở bên cạnh phụ giúp, Lô Uyển Chi cũng muốn đến hỗ trợ lại bị Vương thị cự tuyệt, bà thấy da thịt non mềm của con dâu thế này cũng đoán là không làm được việc gì.

Đến buổi chiều, Tô Việt vác một giỏ trở về, bên trong là bốn cái móng heo, cộng thêm mấy miếng thịt được cắt từ đầu heo, cười nói với Vương thị là buổi tối có thể nấu thêm vài món ăn, buông vật trong tay xuống, hẩn đi tới giúp Tô Căn. Bởi vì ngày mai là Tết, sẽ phải cúng ông Táo, bận đến khuya là chuyện nhất định không thể tránh khỏi, căn bản sẽ không có thời gian làm việc khác, nghĩ vậy nên ngày hôm nay thừa dịp này nhanh chóng đem vách

tường này vây lại hoàn tất, chỉ chờ cái cửa nhỏ làm lối đi để hai người Tô Việt qua bên này ăn cơm, Tô Căn nói chờ hết năm này sau khi xây phòng bếp nhỏ xây xong, cánh cửa này sẽ bị bịt kín.

Một đêm trước năm mới, Lô Uyển Chi có chút không yên lòng hỏi Tô Việt, "A Việt, cha mẹ chàng đặc biệt là nương chàng, có phải thật sự không vừa lòng về ta không?"

"Vì sao lại hỏi như vậy?", bản thân Tô Việt thấy cha nương hẳn đối với nàng dâu của hắn cũng khá tốt, hắn vẫn cảm thấy so với đại tẩu Triệu thị được gả tới trước kia không có gì khác nhau.

"Không có, chỉ là cảm giác, có thể là ta nghĩ nhiều, dù sao trước kia ta cũng không tiếp xúc nhiều với bọn họ", Lô Uyển Chi vội vàng cúi đầu, đem trách nhiệm ôm vào người.

"Nàng đừng nghĩ nhiều, bọn họ lúc nào cũng như thế, không có ý định bỏ ai hay đối xử tốt với ai, lại càng không ra vẻ sai khiến ai, lúc nào cũng đem chuyện giấu kín trong lòng, nhưng mà bọn họ cho tới bây giờ không có ý gì xấu, càng miễn nói tới ý nghĩ muốn làm khó con dâu, nếu lúc trước không phải bọn họ mềm lòng thì đại tẩu ta bây giờ đã không kiêu ngạo, trong mắt chẳng có ai như thế", Tô Việt an ủi Lô Uyển Chi, hắn sống chung với cha nương hắn gần hai mươi năm, đối với tập tính của họ dĩ nhiên hắn luôn hiểu rõ.

Cha nương nhà hắn quả thật không phải là người nhiều chuyện, nếu không phải việc của họ họ sẽ không nói tới, lại càng không giống như mấy cha mẹ chồng khác trong thôn, đối xử hà khắc với con dâu. Cho nên hắn mới lớn gan mở miệng cầu cửa hôn sự với Lô gia, bằng không cho dù có cho hắn mười lá gan hắn cũng không thể xin được, không thể nắm chắc có thể mang đến cuộc sống yên ổn cho Lô Uyển Chi, hắn cũng không thể mở miệng.

Tuy rằng không hiểu lắm về tính tình của cha mẹ chồng ra sao, nhưng qua mấy ngày tiếp xúc gần đây Lô Uyển Chi đã có thể lờ mờ hiểu được đại khái, nghe trưởng phụ nói như thế, Lô Uyển Chi vẫn không nhận được thay cha mẹ chồng mở miệng bênh vực, "Con người bọn họ khá tốt".

Tô Việt nghe xong cười đến ôm lấy vai Lô Uyển Chi nói, "Mà quan trọng là nàng dâu của ta hiểu được lí lẽ, mặc kệ là ông bà già về sau có thể sống với chúng ta bao lâu, chúng ta nhất định sẽ luôn bên cạnh bọn họ", nói xong giữ lại đôi vai đang gầy gù của Lô Uyển Chi, Tô Việt thừa dịp nàng chưa chuẩn bị hôn trộm một cái lên đôi má hồng của nàng.

Hành động của hắn làm Lô Uyển Chi sợ run cả người, nhận không được hôn đột ngột mắt liếc nhìn Tô Việt một cái.

"Đúng rồi, lần trước lại mặt, cha ta tìm chàng nói chuyện đó, chàng có muốn suy nghĩ lại một lần nữa hay không, dù sao đó cũng là một nguồn thu vào, sau này cha nương già đi, cơ thể họ nếu có bệnh tật gì, sẽ có nhiều chỗ cần dùng đến bạc", Lô Uyển Chi suy nghĩ trong hai ngày nay, cảm thấy đây là biện pháp duy nhất, trông cậy vào ba mẫu đất khô cằn kia không có khả năng để dành được bao nhiêu, trong lòng nàng tuy rằng không có cách nào để thực hiện chuyện kia, nhưng mà bạc thì cần phải có.

"Uyển Chi, nàng hy vọng ta làm như vậy phải không?", Tô Việt tách người ra nhìn chằm chằm Lô Uyển Chi với ánh mắt chăm chú hỏi.

Bỗng nhiên ngay lúc này, Lô Uyển Chi cảm thấy không đành lòng cưỡng cầu hắn làm gì, nhưng mà nghĩ lại mối thù đã chôn sâu tận đáy lòng, rốt cuộc nàng vẫn không nhận được gặt đầu. Thế nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt Tô Việt, trong lòng nàng chột dạ không dám đối mặt.

"Nếu nàng hy vọng thì ta sẽ tìm Nhạc phụ nói chuyện, nhưng mà không phải là không có điều kiện mà nhận lấy, ta sẽ thỏa thuận, lợi tức cứ dựa theo lợi tức của điền trang tư nhân. Một đồng cũng không thể thiếu Nhạc phụ. Nàng đồng ý không?", Tô Việt nhìn búi tóc trên đỉnh đầu của nàng trầm giọng hỏi.

Nhẹ nhàng gạt đầu, Lô Uyển Chi chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn Tô Việt có chút thương cảm nói, "A Việt, ta biết như vậy đối với chàng có chút quá đáng, chàng vốn dĩ rất tốt, chỉ vì cưới ta còn phải đi gánh vác chuyện vốn chẳng liên quan lẫn trách nhiệm này", nói xong vành mắt rung rung đầy nước mắt áy náy, giờ đây mới phát hiện bản thân thật quá đáng với người khác, vì chuyện riêng của Lô gia, liên lụy tới Tô Việt không nói, mà sau này không biết chuyện sẽ thế nào, thậm chí còn hại tới hắn.

Càng nghĩ trong lòng Lô Uyển Chi càng thấy áy náy, càng thương tâm, hai mắt không thể kìm nén dòng nước mắt tràn mi, cũng không còn cố kỵ điều gì nâng bàn tay xoa một bên má Tô Việt, đây là dung mạo tràn đầy sức sống tuổi trẻ của hắn.

Tô Việt bị biểu cảm của nàng làm bối rối, nhưng mà đây là lần đầu tiên hắn bị biểu cảm trên gương mặt ôn nhu này mà rung động, cũng là lần đầu tiên Lô Uyển Chi chủ động chạm vào hắn.

Cho dù lúc trước khi bọn họ vênh tai và tóc mai chạm vào nhau, cho dù nàng có động tình khó kiểm soát bản thân, nhiều nhất chỉ là vờn tay cào vào lưng hắn, hơn nữa lực rất mạnh, so với lúc dịu dàng thường thấy hoàn toàn khác xa, Tô Việt có thể khẳng định sau lưng hắn nhất định là thương tích chồng chất. Mặc dù vào thời điểm thân mật của cả hai, hắn tiến công càng dùng sức, càng dùng mãnh nhưng đợi cho tất cả qua đi, hắn vẫn cảm thấy đau rát, hắn thật sự không rõ bình thường nhìn Lô Uyển Chi yếu đuối thế kia vậy mà thời điểm đó tựa như đột nhiên biến thành sư tử cái.

Mà làm Tô Việt thấy rõ ràng trong mắt Lô Uyển Chi đầy vẻ áy náy, thấy rõ đó là áy náy, đó là chịu đựng, là đau lòng, tim hắn như bị bóp chặt, đến gần chỗ về, khẽ hôn mí mắt nàng nói, "Uyển Chi, đừng thương tâm, nàng vui về thì ta cũng vui về, là ta nguyện ý, không hề miễn cưỡng, nàng yên tâm. Tô Việt ta cũng không phải là loại người vì người khác mà ủy khuất chính mình".

Hắn nói xong vì trấn an giai nhân trong lòng mà mở miệng cười vài tiếng.

Lô Uyển Chi là người nhạy cảm như thế nào làm sao có thể không biết tâm ý vì nàng mà lo lắng của hắn, gắt gao ôm lấy eo Tô Việt, mặt nàng chôn trên cổ hắn khe khẽ nức nở.

Kể từ ngày biết thân thể của chính mình, nàng chưa từng biểu hiện bất cứ biểu cảm bi thương nào trước mặt cha mẹ mình, mắt mác, bất lực còn có một tia tuyệt vọng, lúc này nàng tựa như tìm được một nơi có thể giải thoát, cũng tìm được lý do có thể buông tay, chỉ vì được người có tấm lòng rộng rãi này giang tay che chở, quan trọng nhất là, đây là người mà cả đời này này nàng sẽ dựa dẫm.

Tô Việt có chút sợ hãi, ngoại trừ đêm đầu tiên nhìn thấy Lô Uyển Chi khóc thút thít một lần, hần chưa từng thấy nàng khóc bao giờ, bởi vì trong lòng hần rất rõ ràng, thể tử của hần không giống như biểu hiện mảnh mai bên ngoài, mà nội tâm rất kiên cường. Cho nên giờ phút này nhìn Lô Uyển Chi khóc, nhất thời hần cảm thấy chân tay luống cuống, chỉ biết nhẹ nhàng hôn nước mắt trên mặt nàng.

Mà trong đầu hần từ lâu đã quên mất vấn đề vừa rồi, giờ phút này chỉ nghĩ chắc chắn lời nói vừa rồi của hần chọc Lô Uyển Chi không vui nên mới khóc ủy khuất như thế.

Nghĩ trước nghĩ sau, cảm thấy có khả năng nhất chính là vì bản thân cự tuyệt ý tốt của Nhạc phụ, với lại vừa rồi trả lời lại không rõ ràng.

Vì thế hần không ngừng cam đoan bản thân sẽ nguyện ý nhận cửa hàng trên, nguyện ý đi quản lý, Nhạc phụ nói cái gì thì sẽ là cái đó, sau này hần tuyệt đối sẽ không nói chữ không nữa.

Nào ngờ, hần càng quan tâm tỉ mỉ, trong lòng Lô Uyển Chi càng áy náy, khóc càng lúc càng nức nở hơn.

Tô Việt không chỉ không ngừng hôn chân mày đen nhánh của nàng, rồi đôi mắt, hai gò má, cuối cùng nhìn thấy Lô Uyển Chi không có xu hướng ngừng khóc, âm thanh ngược lại càng lúc càng cao, sợ làm cha mẹ cách vách mới ngủ tỉnh dậy, Tô Việt cúi đầu đem giọng khóc nức nở nuốt vào trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nịnh bợ

Không lâu sau, Tô Việt liền phát hiện chiêu này có thể dùng được, tiếng nức nở của giai nhân trong lòng chậm rãi thấp xuống, tiếp theo biến thành tiếng ngâm nhẹ nhàng nũng nịu, cuối cùng là tiếp thờ dốc dồn dập.

Tô Việt đã chạm vào bờ môi ấm áp rồi dùng chiếc lưỡi nhẹ nhàng mút lấy đầu lưỡi để an ủi linh hồn đang run rẩy ấy, cảm quan bị kích thích trong đầu Lô Uyển Chi hoàn toàn choáng váng, ngay lúc này thậm chí cần chìm đắm trong khoảng không tươi đẹp này, vĩnh viễn không còn muốn tỉnh nữa.

Rất nhanh sau đó, bàn tay Tô Việt đặt trên vai nàng bắt đầu có hạnh kiểm xấu chậm rãi cởi bỏ nút thắt quần áo trên người nàng, thuận người đẩy nàng ngã xuống giường, cúi đầu dùng đôi môi thay cho bàn tay, chu du trên chiếc gáy trơn bóng lán mịn cùng với vùng da phía dưới. Khi thì uyển chuyển khẽ vuốt, khi thì nhiệt tình cắn yêu, chọc cho Lô Uyển Chi như muốn tan ra thành nhiều mảnh, đầu óc một trận mơ hồ.

Đợi đến khi nghe thấy tiếng thờ gấp của Tô Việt từ phía sau lưng, Lô Uyển Chi mới phản ứng kịp, sự việc vừa rồi còn chưa nói xong.

Cảm giác tốt đẹp trước mắt, nàng không đành lòng phá vỡ, mặc cho thích ý trong lòng bắt đầu lan tràn, tạm thời không suy tư đến chuyện phiến muộn này nữa.

Đợi tới buổi sáng ngày cuối cùng của năm, Tô Việt vừa cử động thân mình thì Lô Uyển Chi lập tức hoảng hốt tỉnh giấc, nhớ tới hôm nay là ngày cuối của năm cũ, ở Tô gia nhất định sẽ có rất nhiều việc phải làm, nàng vội vàng theo sau Tô Việt mặc quần áo, nghĩ xem lát nữa ra chỗ mẹ chồng Vương thị có gì cần hỗ trợ hay không.

Quả nhiên, so với bọn họ Vương thị đã thức dậy từ sớm, một mình bà chui đầu vào phòng bếp chặt thịt, thịt này là thịt hôm qua Tô Việt mang về, đợi khi chặt xong còn phải nấu chín rồi treo lên phơi khô, thế này có thể giữ được một khoản thời gian.

Đến giữa trưa, cả nhà đại ca Tô Sở đang ở riêng cũng phải quay lại nhà ăn bữa cơm, đây là quy củ, năm cũ cùng Tết Âm lịch, mọi thành viên trong nhà phải xum vầy ngồi cùng một chỗ nâng cốc nói chuyện trong nhà, đề tài trọng tâm được thảo luận chủ yếu là về thu hoạch năm trước, dự định cho năm mới.

Theo đạo lý thì làm dâu cả như Triệu thị sau khi ăn điểm tâm xong cần phải đến nhà hỗ trợ, nhưng mà Triệu thị không phải là người siêng năng, lại càng không phải là người có lòng hiếu thuận, đợi đến giữa trưa, Tô Sở và Tô Đại Hà đều đã có mặt mà nàng ta đợi mất một lúc lâu sau mới khoan thai chậm rãi có mặt.

Miệng vẫn còn không quên nói vì ở nhà làm đôi giày tặng mẹ chồng Vương thị, kết quả là vì bản thân may vá chậm chạp, cho nên xem ra chỉ có thể đợi đến ngày mừng Năm mới mới tặng hiếu kính mẹ chồng.

Vương thị có chút không tin nhìn nàng ta, chỉ cười nói nàng ta có tâm là được nên không có sai lầm gì, về sau nếu Đại Hà nếu không bận nhiều việc thì để nó tới nơi này một chuyến, vợ chồng già bọn họ cũng không có đòi hỏi gì hơn.

Triệu thị tức giận xụ khóe miệng, không nói đồng ý cũng không phản đối, lại vội vàng nói mấy lời hay ý đẹp, cái gì mà mắt thấy một năm sắp qua, cha mẹ

thoạt nhìn tinh thần vẫn minh mẫn lung tung.

Cả một bàn ăn trong mười câu thì có tới tám câu là một mình nàng ta nói, so sánh ra, Lô Uyển Chi cảm thấy chính mình rất khờ, không biết nói lời hay lấy lòng cha mẹ chồng, ngay cả gấp thức ăn cho bọn họ nàng cũng không muốn làm, đôi đứa chỉ dùng để gấp cho chính mình vì dùng chúng gấp tới gấp lui nhiều lần không sạch sẽ. Chính nàng lúc ăn cơm ở nhà mẹ đẻ, nhớ tới lời Trương thị từng đề cập qua, nhà giàu chân chính người ta sẽ có một đôi đứa riêng để chia thức ăn.

Cho nên khi Triệu thị về mặt ân cần gấp cho đệ muội mới vào cửa một đứa thịt heo, trên mặt nét cười không tới đáy mắt nói, "Đệ muội, người năm nay là lần đầu tiên ở nhà trải qua năm cũ sang năm mới, đến đây, người ăn nhiều một chút, tuy nói là Tô gia chúng ta có lẽ còn thua kém hơn Lô gia người, nói thế nào thì đây cũng là mảnh tâm ý mà nương ta làm nửa ngày".

Tô Việt nghe xong nhú mồm, Tô Căn nghe xong thì đằng hắng cổ họng, còn Tô Sở thì về mặt trước sau như một bất đầu dậy sóng, Vương thị thì mặt kiên nhẫn nói, "Vợ thẳng cả, nghe người nói vậy, chẳng lẽ chúng ta ngược đãi Uyển Chi hay sao?"

"Nào có, nương, con đây nói là sự thật đó chứ, nhà đệ muội vừa thấy là biết nhà có tiền, đoán chừng chừng mất cơm canh nhà chúng ta, người xem con đây không phải đang gấp đĩa thức ăn mặn duy nhất trên bàn cho đệ muội hay sao, dùng để đệ muội sau này về nhà mẹ đẻ gầy ốm, khiến người khác nói người Lô gia chúng ta ngược đãi phải không", Triệu thị nói lảng sang chuyện khác, tiếp tục cười khề nhõ.

"Bớt nói nhảm thôi, mấy lời này nói ra làm gì, nhanh ăn cơm đi", Vương thị uyển chuyển nhắc nhở.

Bà cũng rất buồn bực, rõ ràng là con dâu cả chưa từng qua nhà Lô gia, nàng ta làm sao biết tài sản Lô gia so với nhà mình nhiều hơn, chẳng lẽ có thể từ mấy cái đồ cưới mà nhìn ra được sao? Nếu nói vậy thì đứa con dâu cả này thật đúng là đứa có mắt nhìn.

Kỳ thực bọn họ đều không biết, ngày thành thân hôm đó, Triệu thị thừa dịp mọi người không chú ý lén lút chạy đến tân phòng xốc mậy nâng phía sau giường lên nhìn thấy ti lệ đồ cưới bên trong, nàng ta thật sự chỉ nghĩ muốn nhìn để so sánh đồ cưới của đệ muội này với nàng ta xem thế nào, kết quả vừa thấy mậy sắp tơ lụa tốt nhất được xếp bên trong, nàng ta ngay ngừng cả người, thiếu chút nữa là bị khóa cả hai mắt, không tin vào mắt mình còn giờ tay xác nhận, đợi tới khi xác định cái mềm mại nhẵn nhụi kia đích xác là tơ lụa thì vẫn không ngừng lấp bắp kinh hãi.

Lại coi bỏ dây buộc của mậy phần khác, nhìn qua mậy vật khác thì càng cả kinh tròn mắt há mồm, nơi đây là nông thôn, nhà ai có khuê nữ kết hôn đi sẽ được đưa một chút tơ lụa mỏng đơn giản, càng không có người có khả năng đưa rước đủ loại dụng cụ bên đẹp thế này.

Đúng lúc này nghe được tiếng bước chân từ bên ngoài đi vào, nàng ta sợ tới mức đôi tay khề run rẩy liền quên mất đem hiện trường trở lại như cũ, chỉ vội vàng phủ lại cái nắp liền bỏ đi.

Mà thời điểm Lô Uyển Chi tự mình đi kiểm tra đồ cưới thì lập tức phát hiện vấn đề, nhưng đợi tới khi kiểm tra qua không thấy thiếu cái nào nên nàng cũng không để ý nhiều, thu xếp rồi khóa lại.

Không nói tới mấy lời châm chọc khiêu khích của Triệu thị, Lô Uyển Chi nhìn chằm chằm vào miếng thịt heo béo ngậy trong chén mình, nghĩ lại mặt trên này có khả năng còn dính nước miếng của đại tẩu, nàng không khỏi thổn thức một hơi, bất kể thế nào cũng ăn không vô, nhưng mà nhìn thấy Triệu thị hai mắt đăm đăm nhìn mình không tha kia tựa như đang nói, 'người nếu không ăn miếng thịt này, chính là không tôn trọng trường bối', Lô Uyển Chi chỉ có thể liếc trộm vài lần nhìn Tô Việt ngồi bên cạnh, mà Tô Việt từ sớm đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, hần vốn nghĩ có thể thay nàng dâu của hần ăn miếng thịt này, bởi vì hần biết rõ Lô Uyển Chi ngoại trừ móng heo, phần thịt béo khác sẽ không đụng tới.

Nhưng mà nghĩ lại, miếng thịt đã bị Triệu thị chạm qua, hần hăng hái bưng bưng kẹp miếng thịt để vào chén của đứa cháu nhỏ Tô Đại Hà, trên miệng còn giả bộ hiền lành đau lòng nói, "Đại Hà, người là hy vọng của Tô gia chúng ta, chúng ta đều trông cậy vào người có thể thi cử thành danh làm quang tông diệu tổ, người ăn nhiều một chút".

Nói xong còn hơi dừng một chút, nhìn thấy mặt Triệu thị với biểu cảm từ chối cho ý kiến, nhanh chóng bổ sung thêm một câu, "Nghe nói thịt béo bổ cho trí óc".

Tô Việt nói xong câu cuối cùng lập tức cúi đầu ăn cơm, còn ôm bát cơm sát vào mặt, sau đó còn nháy mắt ra hiệu cho Lô Uyển Chi bên cạnh, Lô Uyển Chi cũng bưng bát lên, để đề phòng đại tẩu lại ân cần lần nữa.

Mà cuối cùng, đôi đứa thịt vẫn quay về trong bát Triệu thị, bởi vì đứa con bảo bối là đứa nhóc béo tròn, hơn nữa là một đứa béo không ăn thịt béo.

Triệu thị đang nghĩ muốn tiếp tục gấp miếng thịt nữa cho Lô Uyển Chi, lần này không ra về nịnh bợ mà là hòng dỗ, nhưng mà bị cha chồng nói một câu ra ngăn cản, "Đều tự ăn đi, đừng có gấp tới gấp lui, tất cả đều là người trong nhà. Không cần khách khí như vậy".

Đợi tới khi cơm nước xong, Triệu thị khó chịu đoạt lấy bát đĩa trên tay Lô Uyển Chi, âm ỹ nói là tự nàng ta sẽ rửa, không cần làm phiền tới đệ muội những tay vào.

Vương thị một mặt buồn bực thậm chí mang chút hoảng sợ nhìn đứa con dâu cả vài lần, nàng ta gả vào Tô gia nhiều năm như vậy, mà hôm nay ở trước mặt mình đây là lần đầu tiên chủ động gánh vác việc nhà. Vừa mới đầu bà còn có chút chưa hiểu nổi, muốn tự nói với chính mình là hai đứa chị em bạn dâu này hòa thuận vui vẻ, nhưng mà chính bà còn không tin, hơn nữa hai người kia gặp nhau thời gian tiếp xúc tổng cộng cũng chỉ có vài lần.

Cuối cùng, Vương thị chỉ có thể kết luận luôn là đứa con dâu cả luôn ngại nghèo yêu phú đã biết Lô gia là người có tiền.

Khề thờ dài, Vương thị vui đầu đi nấu nước cho Triệu thị tắm rửa, trời rất lạnh chỉ có thể dùng nước ấm để tắm gội.

Nhìn thoáng qua ba cha con Tô gia đang ngồi quây quần tán gẫu trong phòng chính, còn có đứa cháu trai Tô Đại Hà đang cúi đầu yên lặng tự chơi trong sân, Lô Uyển Chi cuối cùng quyết định vẫn nên đi phòng bếp giúp đỡ, ai ngờ vừa mới bước vào đã bị Triệu thị đẩy ra, thiếu chút nữa đụng vào người.

Thật sự không muốn cùng vị đại tẩu quá nhiệt tình này qua nói nhiều, vì thế Lô Uyển Chi kêu Tô Đại Hà theo nàng vào phòng ngủ.

Tô Đại Hà kỳ thực là một đứa trẻ bảy tuổi, có thể bởi vì quá béo nên trông không cao lắm. Đợi khi vào phòng trong, Lô Uyển Chi cười cười lôi một cái thùng gỗ từ dưới sàn ra, nhẹ nhàng mở nắp để Tô Đại Hà nhìn xem.

Tô Đại Hà tròn to hai mắt, thì thào hỏi, "Thảm, người sao lại có nhiều sách như vậy?"

"Đại Hà, cháu đã quên sao, đệ đệ thẩm Văn Hiến cũng như cháu, cũng học trường tư, ngày thường đệ ấy thường hay ở nhà đọc sách viết chữ, mấy thứ đó đều là cha ta mua cho đệ ấy, sau này hẳn xác định đã ghi nhớ hết không cần nữa nên thẩm mượn giữ để giải trí", Lô Uyển Chi cười giải thích.

"Thảm, cháu có thể mượn một vài quyển về nhà đọc không? Thảm biết chữ sao?", Tô Đại hỏi hết câu này tới câu khác. Đối với người mà nhóc ta luôn coi là một sư huynh tài hoa - Lô Văn Hiến, nhóc ta không thể kim lòng tò lòng tôn kính.

"Đương nhiên có thể, cháu thấy thích thì lấy vài quyển, để lúc sau mang về nhà xem, thảm cũng không biết được mấy chữ, chỉ cảm thấy mới lạ thôi", Lô Uyển Chi cười trả lời, giơ tay lên sờ cái ót trơn láng của Tô Đại Hà. Nàng khó mà nói bản thân biết chữ nhiều, sợ đứa cháu trai này khắp nơi tuyên dương mình, đối với bản thân mình thì không sao, nhưng mà từ khi biết trượng phu Tô Việt không biết được nhiều chữ, nàng cảm thấy cần phải che giấu chuyện mình biết chữ nhiều hơn hẳn để tránh chuyện phiền phức.

Hai người trong phòng nói mấy câu, Tô Đại Hà liền ôm một quyển sách đến cạnh cửa sổ chậm rãi đọc lên, đã học hơn ba năm trường tư nên trên cơ bản nhóc con đều nhận hết chữ viết.

Giờ phút này, tắm rửa xong Triệu thị cũng đi theo vào phòng Lô Uyển Chi, đầu tiên là tán gẫu mấy câu, sau đó là hai mắt không ngừng kéo liên đánh giá hai gian phòng này của chủ em.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tính toán

Lô Uyển Chi đối với vị đại tẩu này, ấn tượng sâu nhất chính là ngày thành thân bị nàng ta châm chọc khiêu khích, cho nên khi thấy nàng ta vừa vào lập tức ngồi nghiêm chỉnh, lỗ chân lông toàn thân đều dựng đứng chờ nàng ta chế giễu.

Trước kia, người mà nàng tiếp xúc nhiều nhất chính là mấy người trong Lô gia, mà tất cả mọi người đều yêu thương nàng. Sau khi gả đi thì có một người mẹ chồng dễ chịu như Vương thị cho nên nàng không giỏi trong việc xử lý những loại quan hệ khó xử như thế này.

Hiện tại nàng chỉ có thể bị động khản trương chính mình.

Mà Triệu thị vui vẻ ra mặt đi đến bên cạnh Lô Uyển Chi, tự quen thuộc ngồi xuống, lôi kéo tay nàng ân cần hỏi, "Đệ muội, muội đúng là người có phúc, nhà mẹ đẻ giàu có như vậy, ở Tô gia này cũng có thể ngẩng cao đầu".

Cười gượng hai tiếng, Lô Uyển Chi nhẹ nhàng gọi một tiếng đại tẩu rồi cúi đầu không nói gì thêm.

"Đệ muội, A Việt nhà muội cùng với A Sở nhà tẩu là hai huynh đệ, là huynh đệ ruột thịt, về sau chúng ta có chuyện gì, các người nên giúp đỡ một chút", Triệu thị không nhanh không chậm vỗ tay Lô Uyển Chi nói.

Lô Uyển Chi đầu tiên là sững sốt sau đó rất nhanh gạt đầu, tuy rằng nàng không biết A Việt đối với vị đại huynh và đại tẩu này như thế nào, nhưng mà mỗi lần nhắc tới đứa cháu trai Tô Đại Hà thì vẻ mặt hẳn luôn luôn từ ái, có lẽ là vô cùng yêu thích.

Không nói tới đại ca ở trần trên làm tiên sinh phòng thu chi kiếm được bao nhiêu bạc, về sau không cần gia đình mình hỗ trợ, cho dù tương lai thật sự có việc, làm đệ đệ như bọn họ, và lại còn là thúc thúc ruột của Tô Đại Hà, bọn họ cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

"Ta biết đệ muội là người thông hiểu lý lẽ, so ra còn hơn cả A Việt nhiều, A Việt này mà mở miệng ra đôi khi thật sự làm người ta tức muốn chết", Triệu thị nhớ tới mấy lần đầu vỗ mồm với chú em chồng này phần lớn nàng ta đều bị xấu mặt mà kết thúc, nhịn không được cắn gặm nói.

"A Việt là người có lòng tốt", Lô Uyển Chi nghe tẩu tử oán giận trượng phu nàng, rốt cuộc không nhịn được, lại không muốn giả vờ, thanh âm kháng nghị cũng cực kỳ vang dội.

Thật không ngờ đệ muội hiền lành của nàng ta còn bao che khuyết điểm như thế, Triệu thị vội vàng ngượng ngùng kéo khóe miệng, khoát tay nói, "Ta không phải nói A Việt là người không tốt, A Việt là người tốt, trong vòng mười dặm tám thôn chẳng ai không biết A Việt là đứa tốt bụng, nhưng mà, chỉ

là cái miệng chẳng buông tha ai. Cũng may điểm ấy của đệ muội không giống hần, sau này làm vợ hần cũng nên khuyên hần nhiều một chút, không thì dễ gây gỗ với người khác".

Phản ứng lúc này của đại tẩu mới tính là hơi bình thường, tuy rằng đối với nàng ta chỉ có ấn tượng ban đầu, nhưng mà hình ảnh đó trong đầu đã được định hình.

Sau khi nàng ta vào trong, nào là ca ngợi này nọ rồi khách khí lung tung, Lô Uyển Chi thật sự không quen lắm, hoặc là nói không biết nên xử lý mối quan hệ với đại tẩu này như thế nào.

Nàng nghe thấy giọng nói của chính mình không vui, bởi vì nàng ta kẻ lẻ tẻ phụ của mình thế nào nhưng nàng cũng không cải chính, ngược lại càng nói thì càng làm ra vẻ chắc chắn, còn cái điệu bộ 'ta làm như vậy là tốt cho muội'.

Vì thế Lô Uyển Chi nói, "Đại tẩu, tẩu xem Đại Hà còn đang đọc sách bên cạnh đấy, nếu không chúng ta đi phòng chính tìm nương tán gẫu thôi, đừng làm phiền Đại Hà đọc sách", nói xong lập tức đứng dậy, Triệu thị vốn đang nghĩ lại nói mấy câu khách sáo xem có thể hỏi ra cái gì không, tốt nhất là để cho Lô Uyển Chi nói cho nàng ta biết của hồi môn cưới có bao nhiêu, Lô gia làm sao lại có nhiều bạc như vậy.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ Lô Uyển Chi muốn tiễn khách, cái lòng tự trọng nhỏ nhoi trong người nàng ta trong nháy mắt nổi lên, gật đầu lập tức đứng dậy đi theo Lô Uyển Chi ra ngoài, vẫn không quên quay đầu dặn dò nhĩ tử ở trong phòng thăm thăm phải thành thật đọc sách.

Thì ra ba nam nhân trong phòng chính đang thảo luận về chuyện Tô Sở ở trên trần trên làm tiên sinh phòng thu chi, Vương thị thì ngồi quỳ củ một bên, cơ bản là không nói chen vào chỉ yên lặng nghe.

Nhìn thấy hai đứa con dâu đi ra, Vương thị không quên đứng dậy nhường chỗ cho các nàng ngồi xuống, cả đại gia đình ngồi vây quanh bếp lò vừa sưởi ấm vừa nói chuyện nhà.

Xem ra cảm xúc của mọi người trong nhà không tệ, Triệu thị suy trước nghĩ sau, rốt cuộc vẫn đem cái suy nghĩ chột lóe trong đầu lúc còn ở phòng trong nói ra, "Cha, nương, các người cũng biết đó, A Sở mặc dù làm tiên sinh phòng thu chi ở tiệm vải này, nhưng mà lợi tức một tháng cũng không có bao nhiêu, mà Đại Hà bây giờ cũng được bảy tuổi, qua mấy năm nữa phải tham gia thi hương, nếu được thông qua thì không lâu sau sẽ đi Kinh Thành thi cử, thế nhưng nếu chỉ trông cậy vào chỗ tiền lãi này của A Sở, thì ngay cả lộ phí cũng không đủ dùng".

Tô Căn nghe xong nhú mày một chút, ngay lúc này còn chưa rõ ý tứ của con dâu cả nên ông quyết định yên lặng xem xét, mà ngoại trừ một mình Tô Việt với vẻ ngoài thoải mái ra thì sắc mặt của những người khác đều trầm xuống.

"Vợ thẳng cả, ngại yên tâm, Đại Hà là đứa nhỏ có triển vọng, tương lai dù vợ chồng già chúng ta có đập nồi bán sắt cũng muốn đưa nó đi thi", Vương thị nhắc tới đứa cháu trai duy nhất, lúc nào cũng vui vẻ không thôi, huống chi là chuyện quang tông diệu tổ này.

"Nương, nói thì nói như vậy, chứ còn chỗ nào để cho các người đập nồi bán sắt đâu! Hiện tại biện pháp tốt nhất là để phòng chuyện không may, nhân lúc còn cách vài năm nữa mới tới thì tiết kiệm chút bạc", thái độ Triệu thị khác thường, không để ý tới lời mẹ chồng nàng ta, đặc biệt nhìn tới đệ muội không nói một lời đang bưng trà rót nước cho mẹ chồng, đã vậy còn không quên đi đưa cho Vương thị cái đệm gối lên chân. Có thể thấy Lô Uyển Chi là người cực kỳ hiểu thuận, nàng ấy có hiểu như vậy là tốt rồi, chỉ sợ nàng ta không phải là người có hiểu thôi.

Mấy lời của nàng ta có chút đạo lý, ngay đến Tô Căn cũng gật đầu đồng ý. Tô Việt vẫn là bộ dáng cười cười không nói, chỉ nhìn chăm chú vào ngọn lửa trong bếp lò, tựa như câu chuyện đại tẩu đang nói không có chút quan hệ nào tới bản thân hần. Mà Lô Uyển Chi lại là dáng vẻ không liên quan đến mình, cúi đầu lắc lắc ngón tay.

Thấy chính mình nói đúng suy nghĩ trong lòng cha mẹ chồng, Triệu thị cao giọng nói, "Trên trần trên A Sở có vừa ý một cửa hàng, chương quầy này không phải là người địa phương của chúng ta, hình như trong nhà họ xảy ra chuyện, năm sau không đến đây nữa, chẳng qua là thừa dịp mừng qua năm mới mọi người vội vàng mua đồ Tết náo nhiệt dữ dội, họ muốn đem cửa hàng bán đi, chúng con đang nghĩ muốn mua lại".

Nói xong ngẩng đầu liếc mắt nhìn trượng phu chẳng buồn mở miệng một cái, Tô Sở bắt gặp cái nháy mắt ra hiệu của nàng dâu hần, hần ngồi thẳng người, nhìn Tô Căn nói, "Nhưng mà cha này, bạc trong tay chúng con không đủ. Cho nên có thể cho chúng con mượn một số được không?"

Nhìn thấy cha hần cau chặt đầu chân mày, Tô Sở vội vàng bổ sung thêm một câu, "Người yên tâm, về sau ta sẽ trả lại đầy đủ".

"A Sở, cửa hàng ngại muốn mua lại buôn bán cái gì?", Tô Căn không đồng ý cũng không phản đối mà chỉ quan tâm tới tính toán của thẳng con cả.

"Cái này dĩ nhiên là cửa hàng vải sợi, con hiện tại làm ở cửa hàng vải cũng gần mười năm, đối với mấy đường đi nước bước bên trong hiểu rất rõ. Chỉ cần có thể mở ra, sau này dĩ nhiên sẽ thu được không ít bạc", Tô Sở nhìn không được vỗ ngực cam đoan.

Lắc đầu, Tô Căn nói, "Thế này không được, nếu ngại làm như vậy thì chữ tín và nghĩa đặt ở chỗ nào? Ngươi rõ ràng là muốn vượt mặt người ta mà thôi (???), chuyện này nếu mà bị truyền ra ngoài thì mọi người sẽ nghĩ như thế nào, đối với chương quầy hiện tại thì ngại chính là loại người bất trung bất nghĩa, nói ra còn không để người ta đâm thọt sau lưng hay sao, loại chuyện này không thể làm!"

Thật không ngờ cha chồng còn là một người quang minh chính đại như thế, trong lòng Lô Uyển Chi không ngừng cảm thấy may mắn, bản thân nàng gả đến một người trong sạch, mẹ chồng điềm đạm hòa nhã dễ sống chung, cha chồng hiểu lý lẽ, trượng phu thương yêu mình, nghĩ thầm chính mình đứng là rơi vào hủ mật rồi.

Tô Sở bị lời nói của Tô Căn cúi thấp đầu, hần không phải là không nghĩ tới vấn đề này, cũng từng đem vấn đề lo lắng này nói qua với nàng dâu Triệu thị,

ai ngờ Triệu thị nói là cái cửa hàng hiện tại cách chỗ kia khá xa, căn bản là không liên quan tới cạnh tranh gì cả, hẳn mới hơi hạ quyết tâm, không ngờ hiện tại nghe cha hẳn nhắc tới, vẫn cảm thấy có chút lỗ mũi.

"Cha nói rất đúng, đúng lúc chúng ta cũng có ý này, kỳ thật mở cửa hàng bây giờ cũng không nhất định là quyết định làm cái gì ngay, chỉ là người kia vội vàng muốn đi cho nên cửa hàng hiện tại giá hơi hơi một tí, chúng con đã nghĩ phải bàn bạc trước rồi mới nói, về phần làm cái gì thì chờ trong mấy ngày Tết này nghĩ kỹ lại, chứ trên trời ấy mà, căn bản không cần phải lo nghĩ xem buôn bán cái gì, mỗi ngày lời hơn một đấu vàng đấy", Triệu thị sợ cha chồng nói mấy lời phản đối nữa vội vàng mở miệng giải thích.

"Vợ thẳng cả, nhớ lại lúc trước người làm âm ỉ đòi ở riêng, đã nói rất rõ là về sau hai nhà đường ai nấy đi, ai gặp phải chuyện gì thì đừng tìm nhà khác hỗ trợ, không ai lợi dụng ai", Tô Căn nói tới đây không nói tiếp, hôm nay là ngày cuối của năm, không muốn nói nặng lời, ông không muốn làm hỏng không khí ngày Tết.

Triệu thị nghe xong lời của cha chồng thì cứng miệng, thầm nghĩ lúc trước lúc nói mấy lời này rất dứt khoát, hô to muốn khàn cả cổ họng.

Bởi vì lúc đó nàng ta thấy cả nhà Tô thị ai nấy đều ăn uống hao tốn, hơn nữa trong nhà có hai đứa con trai, sớm muộn gì cũng ra ở riêng, thay vì chờ cha mẹ chồng đem ruộng đất tốt chia cho chú chồng còn không bằng ra tay trước thì chiếm được lợi thế, giành được cơ hội trước, quả nhiên trong sáu mẫu ruộng này ba mẫu ruộng tốt thuộc về gia đình nàng ta, còn lại ba mẫu đất cần để lại cho Tô Việt.

"Cha, lúc đó tuy là nói như vậy, nhưng mà đều là nhi tử trong nhà, huynh đệ ruột thịt, gặp chuyện riêng sao có thể không giúp được?", Triệu thị ngượng ngùng nói.

Tô Căn chưa nói gì, chỉ nhàn nhạt hừ một tiếng, ông ta nhớ tới trước kia có một lần Tô Việt thua thiếu nợ đồ phùng bị người ta đánh tới cửa, Tô Căn vì bảo vệ mấy ngón tay của thằng con mà kéo cái mặt già nua đi tới nhà đứa con dâu cả này mượn bạc, không ngờ lại ăn canh bẻ môn, lúc đó may là mượn bạc Tô Tề sát vách mới giữ được bàn tay lạnh lạnh của Tô Việt.

Tô Sở rõ ràng cảm giác được phụ thân hẳn không vui, vội vàng đứng dậy nói, "Cha, nương, sắc trời không còn sớm, chúng con nên về nhà thôi".

Nói xong dùng ánh mắt ra hiệu với Triệu thị, còn không quên nhắc nhở, "Người đi vào gọi Đại Hà, chúng ta đi về. Cha, nương, chờ tới đêm giao thừa lần tới, đến lúc đó sẽ đến chúc Tết người".

Tô Việt nhìn thấy đại tẩu bước nhanh về phía phòng mình, dường như nhớ tới cái gì bỗng nhiên đứng lên, bước nhanh đuổi kịp bước chân của nàng ta, đuổi đến trước cửa phòng hẳn.

Nhìn theo hướng cả nhà thẳng cả đi ra sân, vợ chồng Tô Căn để cho vợ chồng son trở Tô Việt về phòng họ.

Vừa mới nghe đại tẩu nói xong về chuyện mở cửa hàng, Lô Uyển Chi mới nhớ tới hôm qua còn chưa bàn bạc rõ ràng với Tô Việt, nhìn thấy sắc trời còn sáng bừng bên ngoài, thầm nghĩ lúc này chắc Tô Việt sẽ không làm chuyện xấu hổ ngượng ngùng đó với mình, liền mở miệng nói ra câu. . .

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đồng ý

Cùng một sự việc được nhắc tới lần thứ hai, Lô Uyển Chi quen việc dễ mở lời không còn ngượng ngùng giống ngày hôm qua, mà đi thẳng vào vấn đề, "A Việt, cha ta nói chuyện đó, đêm qua chàng đồng ý rồi phải không?"

Gật đầu, tuy vậy Tô Việt cũng bỏ thêm vài câu, "Nhưng mà. . . ta nghĩ về cuộc sống sau này của chúng ta, nói cho cùng. . . hai vợ chồng chúng ta vừa thành thân nên không thể tách ra, nàng hãy cùng ta lên trên. Như vậy thì hai người chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau, ta cũng yên tâm hơn".

Đùa sao, để một kiều thê mỹ miều như hoa như ngọc thế này ở nhà, còn bản thân ra ngoài bảo hẳn làm sao yên tâm cho được.

Suy tư một lúc, Lô Uyển Chi mới chậm rãi nói, "Như vậy cũng được, vừa đúng lúc, đầu năm sau Văn Hiến sẽ đi học ở thư viện trên, chúng ta ở trên đó cũng thuận tiện cho đệ ấy đi lại mỗi ngày. Qua hai ngày nữa chúng ta trở về bàn bạc với cha nương ta một chút".

Thế nhưng, Lô Uyển Chi đột nhiên nghĩ đến một việc, cha mẹ chồng trong nhà còn có ba mẫu đất, nàng lưỡng lự nhủ mà nhìn Tô Việt nói, "Nhưng mà, cha nương hai người đều ở trong thôn, chúng ta là con mà sống bên ngoài, trong mắt người khác chính là bất hiếu, cha nương sống khá xa, đoán chừng cha ta sẽ không đồng ý ta theo chàng lên trên. Đến cuối cùng trong hai chúng ta phải có một người ở lại với hai người bọn họ, hơn nữa trong nhà còn có ba mẫu đất không cho mướn, tất cả mọi người đều là đồng hương, tiền mướn đất thu nhiều hay thu ít cũng không thích hợp lắm".

Đương nhiên, Lô Uyển Chi nghĩ lo lắng cho phụ thân Lô Dũng nhiều hơn, cảm thấy bản thân nói là muốn cùng Tô Việt lên trên thật sự là suy nghĩ không chu toàn. Tuy rằng trên so với thị trấn hoặc Châu phủ thì kém hơn, nhưng mà dù sao nơi nàng sống là vị trí quan đạo Nam Bắc lui tới, ngày thường lưu trú trong mấy quán trọ cũng không thiếu mấy thương nhân bị áp bức, vì để tránh tầm mắt của kẻ thù chính mình trước hết vẫn nên khiêm tốn hơn mới tốt.

Tô Việt nghe xong lời lo lắng của Lô Uyển Chi, cũng cau mày suy tư, không lâu liền ngẩng đầu nhìn Lô Uyển Chi chăm chú chậm rãi nói, "Uyển Chi, nếu nàng không cùng ta lên trần trên, vậy chuyện này còn ý nghĩa gì nữa. Còn không bằng cứ ru tú trong thôn lúc nào muốn nhìn nàng còn có thể nhìn thấy".

Về mặt Lô Uyển Chi không đồng ý nhìn hấn, Tô Việt vội vàng giải thích, "Ba mẫu ruộng này ta sẽ làm thật tốt, đem lương thực thu hoạch xong nộp thuế và trữ lại để ăn, cũng có thể bán được một ít bạc, hơn nữa hiện tại là hết mùa vụ có thể đi xây nhà cho người ta, nhận được không ít tiền công, hơn nữa cuộc sống sau này cũng không tệ. Tuy nói là đi trần trên có thể kiếm được nhiều bạc nhưng mà không có nàng ở đó, có nhiều bạc ta cũng không cảm thấy có ý nghĩa".

Khi nói mấy câu cuối cùng giọng điệu của hấn thậm chí có phần làm nũng, trong giọng nói lộ ra sự lưu luyến cùng da diết.

Lô Uyển Chi nghe xong hai tai lập tức đỏ ửng lên, nàng biết bây giờ vẫn chưa quen với một Tô Việt hồ tú là nói ra mấy lời âu yếm không ngừng. Tựa như những lời muốn nói là vụt ngay khỏi miệng, hơn nữa hấn không chút nào cảm thấy thẹn thùng hay ngượng ngùng.

"Chàng... chàng nghĩ lại chút xem", về mặt Lô Uyển Chi rồi rầm tới nơi, nàng biết bản thân muốn báo thù phải cần nhiều bạc, nếu chỉ bằng số tiền bán lương thực lẫn làm hồ, quét vôi thì kiếm thì còn lâu mới đủ bạc, bất quá chỉ là góp nhặt từng chút (#Huongbb: Trong convert là tích tiểu thành đa, nhưng tớ thấy trong câu không thích hợp lắm nên tự sửa:D), mà theo ý của phụ thân Lô Dũng hấn là không chỉ có thế, sợ là muốn rèn luyện hấn trưởng thành hơn, tương lai có thể đảm đương việc lớn.

Mà ru rú trong thôn tuy rằng nhất định sẽ cực kỳ thoải mái, chỉ bằng đồ cưới của nàng cũng đủ cho hai người bọn họ ăn uống cả đời, hơn nữa rất có khả năng là ngay cả nhi tử bảo bối của chính mình thậm chí cũng ra ngoài làm việc, nếu bản thân không biết chuyện mấy chuyện này thì tốt rồi, hiện tại đã biết, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn, ngay cả không có quan hệ huyết thống mọi người cũng vì chuyện đó mà dốc hết toàn lực, huống chi là người thân ruột thịt, mà lại còn là nữ nhi duy nhất. (#Huongbb: Cái phần này hơi rối ren, chỗ này liên quan tới hận thù cũ mà tác giả nói không rõ nên tớ không hiểu lắm)

Khê thờ dài, Lô Uyển Chi quyết định tạm thời không đem bí mật trong lòng nói cho Tô Việt biết, vẫn nên chờ thêm hết năm đã, hoặc là sau khi hấn đồng ý an bài của phụ thân, hoặc là chờ nàng cảm thấy khi nào tình cảm của hai người đủ để gánh vác trách nhiệm nặng nề này rồi nói sau.

Bây giờ sắp tới mừng năm mới, mà hai người bọn họ vẫn còn tân hôn, nếu nói ra không những có thể mất đi bầu không khí vui vẻ, sẽ làm tăng thêm rất nhiều lo lắng phiền não.

Tô Việt nhìn thấy sắc mặt vợ tối sầm sa sút, nhìn không được nôn nóng trong lòng, nhưng mà bảo hấn và Lô Uyển Chi tách ra, hấn làm sao có thể làm cho được, đây là điểm mấu chốt của hấn.

Đột nhiên hai mắt hấn sáng ngời, hai tròng mắt rực rỡ phát sáng nhìn Lô Uyển Chi vội vàng hô to, "Chúng ta có thể mua một con ngựa, như vậy từ nhà tới trần trên chỉ mất không tới nửa canh giờ, ta có thể đi trần trên trông cửa hàng, buổi tối còn có thể về nhà ăn cơm... Àch, ngủ", thật ra cái hấn muốn nói là ăn cơm ôm vợ, đột nhiên nghĩ tới nói như vậy nghe có vẻ lưu manh quá nên vội vàng phanh kịp lúc, đổi thành ngủ.

Tuy vậy, ý tứ biểu đạt quá rõ ràng, ngủ cũng là ngủ với nàng dâu của hấn, nghĩ tới đây Tô Việt nhếch miệng cười nham nhở.

Lô Uyển Chi vừa nghe gánh nặng trong lòng lập tức được giải thoát, hai mắt sáng lấp lánh nhìn Tô Việt, cất cao giọng, "Thế này đúng là biện pháp tốt, Tô Việt, chủ ý của chàng thật là nhiều".

"Tất nhiên rồi, nam nhân của nàng hai năm qua không phải là đi ra ngoài lăn lộn uống phi", Tô Việt kiêu ngạo khoe khoang. Tuy rằng hấn đã từng nói rất nhiều lần, bảo Lô Uyển Chi gọi hấn là A Việt nhưng mà không thấy sửa lại, Lô Uyển Chi vẫn cứ gọi Tô Việt Tô Việt cả tên lẫn họ như thế, chỉ đôi khi trong lúc thân mật mới gọi 'A Việt'.

Lúc mới đầu, trong lòng Tô Việt có chút bất mãn thế nhưng sau này khi nghe nàng gọi cả tên lẫn họ của mình, cái giọng mềm mại giòn tan này, hơn nữa khác biệt với cách người khác gọi 'A Việt', hấn lại cảm thấy như vậy rất tuyệt, thế mới biểu hiện ra bản thân nàng dâu của hấn là người không giống người thường.

Lô Uyển Chi bị biểu cảm kiêu ngạo khoa trương của hấn chọc cười, nàng không phản đối chỉ cười nói, "Biết rồi, chàng là người thông minh. Chuyện này chờ qua năm mới rồi tìm cha ta bàn bạc cẩn thận một chút, không chỉ trong chốc lát là có thể quyết định ngay".

Tô Việt thấy thế được nước lấn người, nháy mắt liền ôm Lô Uyển Chi vào lòng, hai tay trên dưới gần như mò vào trong áo bông của Lô Uyển Chi, không ngờ chưa tìm được lối vào đã bị Lô Uyển Chi phui cái tay xuống.

"Chàng nhìn xem trời bên ngoài đã tối đen!", Lô Uyển Chi lắc lắc cơ thể gắt giọng.

"Trời tối đen mới tốt, chúng ta lên giường ngủ là tốt nhất", Tô Việt nói theo lời nàng, hơn nữa khao khát từ đáy lòng của bản thân than thở.

Giờ phút này Tô Việt mới hoàn toàn cảm nhận sâu sắc, chuyện nam nữ đúng là một vũng bùn, một khi rơi vào đó thì khó thể tự chủ, còn tình nguyện lún sâu vào. Mà ngay lúc này, cả hai chân hấn đều đã lún vào hố sâu này của Lô Uyển Chi, không thể thoát ra lại càng không muốn thoát.

Mà Tô Việt càng cảm thấy bản thân mình chính là con mèo hoang trộm được cá rán, mới nếm thử mùi này, muốn ngừng mà không được, luôn ngày nhớ đêm mong không biết lần sau khi nào mới trộm được một chút.

"Nhưng mà ta muốn đi giúp bà bà làm cơm chiều, chàng mau đứng lên!", Lô Uyển Chi đánh lên bả vai Tô Việt để hấn buông nàng ra.

Tô Việt nghe xong cười ha ha, "Uyển Chi, từ khi nào nàng biết nấu ăn rồi? Tại sao ta không biết? Bao nàng đá đánh lửa (nhóm lửa) hiện tại nàng làm không xong mà?"

Lần này Lô Uyển Chi hơi tức giận, vốn ở nhà nấu cơm là một chuyện, nàng đã cảm thấy bản thân trước mặt người Tô gia không ngẩng đầu lên được, bây giờ còn bị trượng phu của chính mình trước mặt cười nhạo, tuy rằng hiện tại chỉ có hai người bọn họ, nhưng lòng tự trọng bị thương tổn Lô Uyển Chi vẫn không nhịn được vĩnh viễn nói, "Đá đánh lửa ngày hôm qua ta đã làm được, chẳng không được cười nhạo ta, chuyện nấu cơm sớm muộn gì ta cũng làm được".

Nói xong nàng đứng lên muốn ra ngoài, Tô Việt vội vàng giữ chặt nàng, còn cười hi hi nói, "Uyển Chi, ta nào dám giễu cợt nàng, chỉ đùa thôi mà, nàng đừng giận, mặt xinh đẹp thế này tức giận sẽ không còn đẹp nữa".

Nói xong nhìn Lô Uyển Chi vẫn đang bất mãn nghiêng người, hần vội vàng đến gần hôn một cái lên gương mặt xinh đẹp, Lô Uyển Chi lần này càng giận hơn, "Chàng lúc nào cũng động tay động chân! Ta không để ý tới chàng nữa!"

Lần này nàng không quay đầu mà đi thẳng ra ngoài, lúc này trong đầu không còn nghĩ tới chuyện Tô Việt cười nhạo chuyện nàng không biết nấu ăn mà tất cả đều là chuyện trượng phu mới cưới của nàng mấy ngày nay ngang ngược trên cơ thể mình như thế nào.

Càng nghĩ càng chán nản, cắt phăng mọi thứ trong đầu, đêm nay tuyệt đối không thể để hần cứ muốn làm gì thì làm với nàng, trong lòng còn tự cảnh cáo một câu, 'Lô Uyển Chi, người phải có chút chí khí một chút, đừng có mà bị hần chạm vào thì đầu óc lập tức biến thành hồ dán'.

Quả nhiên, vào ban đêm, đợi đến khi Tô Việt trèo lên giường nằm phía sau nàng, cứ giống như mọi khi rón ra rón rén muốn ôm người ngọc đang nằm vào lòng, ngay lập tức bị đánh đau, tiếp đó bất kể Tô Việt muốn chạm đến thế nào, khe vuốt hay lôi kéo, đều bị cánh tay của Lô Uyển Chi đánh trở về. Tiếp đó còn vút lại một câu, "Ta rất mệt, ngủ!"

Thấy thử vài lần không có kết quả, Tô Việt chỉ biết tha thiết mong chờ nhìn chăm chăm giả vờ đáng thương vào tấm lưng của Lô Uyển Chi, cho dù Lô Uyển Chi không nhìn thấy, giờ phút này Tô Việt cảm thấy bản thân có bao nhiêu bi thương, nhìn được mà không ăn được, trong lòng nóng như có hơn trăm con kiến nhẹ nhàng gặm cắn làm hần ngứa ngáy chỉ mong uống vào một bát nước lạnh vào người cho đã.

Nhưng mà nhớ tới hai ngày trước chính hần quả thật hơi điên cuồng, nghĩ tới cơ thể Lô Uyển Chi mới ném thử mùi đời, chắc có chút không chịu nổi, cho nàng nghỉ tạm một ngày cũng phải, trong lòng Tô Việt tự an ủi mình như vậy, còn nhìn không được khoe khoang bản thân đúng là nam nhân biết thương yêu nàng dâu mình cỡ nào.

Ngày cúng ông Táo, thời gian trôi qua như bay, suốt ngày 24 này, cả nhà bốn người đồng loạt ra quân, thu dọn phòng ốc trong viện, nên quét dọn thì quét dọn, ngày 25 thì vội vàng tháo dỡ cửa sổ sửa chữa lại.

Đến sáng sớm ngày 26, Tô Căn đưa cho Tô Việt một chút bạc vụn để hần lên trần trên mua chút thịt về, Lô Uyển Chi nhảy mất bảo hần khoan hãy đi, sau đó trở về phòng lấy bạc của mình đưa cho hần.

Tô Việt đẩy ra nói không cần, bảo là hần đã có, nhưng Lô Uyển Chi kiên trì mãi, "Đây là đưa cho chàng phần lãi, mẹ ta cho dù là một vụn bạc cũng không cho ta mang theo, bây giờ đều đưa hết cho chàng, qua năm sau còn cây bừa vụ xuân, có nhiều chỗ cần dùng tới bạc, chàng cầm lấy trước".

Thấy từ chối không thành, Tô Việt đành phải cứng rắn nhận lấy, chỉ là cường điệu một lần nữa, sau này không bao giờ muốn lấy một phân tiền nào của Lô Uyển Chi, chính hần còn muốn kiếm tiền rồi đem toàn bộ giao cho nàng, Lô Uyển Chi cười không nói, chỉ thúc giục hần chạy nhanh đi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Cửa hàng

Lại nói đến Tô Việt nhét lấy hai vụn bạc trắng, suốt cả đường đi trầm mặt suy tư đến trần trên, hần vẫn đi giống như trước đây, trước hết đi tới nhà Lỗ Kính ở trấn Đông, nghĩ thầm sắp tới Năm mới, tập thể nha môn chắc đã nghỉ một vụ.

Quả nhiên, gõ cửa nhìn thấy Lỗ Kính mặc chiếc áo lót không tai chưa tỉnh ngủ, Tô Việt tròn trừng mắt, "Tôi qua ngui lại đi nơi nào lâu lòng đứng không? Đồ phở hay quán rượu?"

Lỗ Kính không mở miệng nói chuyện mà trước hết ngáp một cái thật to.

Tô Việt ghét bỏ vội nhảy ra ngoài thật xa, một mặt lấy tay phui phui mùi rượu trong không khí, một mặt nhủ thầm nói, "Người muốn xông chết người à? Thế nào? Lại bị Tam tiểu thư Triệu gia cự tuyệt hay là đi đồ phở thua bạc bị người ta lột quần?"

"Tô Việt! Người không muốn thấy ta tốt đẹp sao?", Lỗ Kính vỗ cái đầu có hơi đau nhức thờ phỉ phò nhìn Tô Việt bực bội lên tiếng.

"Ta đương nhiên mong người tốt, nhưng mà nhìn xem chính người bây giờ với đức hạnh kém cỏi này đi, may mắn là ban ngày, nếu là tối khuya, ta còn cho rằng mình gặp quý, đồ ma men! Thế nào, đã làm ra còn sợ người khác nói", Tô Việt không khách khí trả lời.

"Ặc. . . Thôi, tranh luận với cái miệng cay độc của người có tác dụng gì", không khí lạnh bên ngoài làm hắt ta thanh tỉnh đôi chút, mới giật mình nhìn thấy bản thân chỉ mặc mỗi cái áo lót trong ra mở cửa, không thèm để ý tới Tô Việt, Lỗ Kính quay đầu đi thẳng vào nhà.

Tô Việt không để ý đi theo sau để một mình hắt ta trở lại phòng ngủ lấy một cái áo bông, thời tiết này thật đúng là lạnh.

Tô Việt ngược lại xem như nhà mình đổ nước ấm ra chén, sưởi ấm hai tay có chút tê cóng, nhìn Lỗ Kính vừa mặc quần áo vừa đi ra.

Giờ phút này trái lại hắt có chút hâm mộ người cô đơn như Lỗ Kính, "Lại nói tiếp, cuộc sống của người quá tự tại, không có ai quản không ai trách nể, muốn ngủ tới khi nào thì ngủ tới khi đó, còn một người ăn no cả nhà không đói".

Liếc nhìn Tô Việt, Lỗ Kính nhàn nhạt nói, "Người đây là người Hán no không biết người Hán đói, đang ở trong phúc mà không biết phúc!"

Tô Việt nhớ tới hai năm trước nương Lỗ Kính vừa mới qua đời, không nói gì, ho khan hai lần, vội vàng nói sang chuyện khác, "Hôm nay ta tới tìm người để hỏi thăm chút chuyện, người có biết trấn Nam Đầu có một cửa hàng lương thực và dầu Vạn Lật không?"

"Cái này toàn bộ người trong thôn trấn ai cũng biết, cửa hàng này thế mà là cửa hàng lương thực dầu lớn nhất tất cả các trấn, thỉnh thoảng ta cũng đo tới chỗ bọn họ mua gạo, người hỏi cái này làm gì?", về mặt Lỗ Kính nghi hoặc hỏi Tô Việt.

Tô Việt nghe hắt ta nói thì ngẩn ra, tuy rằng đã chuẩn bị tư tưởng từ trước, Nhạc gia của hắt không phải là người đơn giản, nhưng mà hắt không ngờ tới Nhạc phụ thậm chí có năng lực như thế, có thể mở cửa hàng ở trấn trên đồng thời là một sản nghiệp lớn nhất trong ngành.

Chỗ này là Thái Khang trấn - hết thảy là thôn trấn lớn nhất của huyện, năm năm trước sau khi thị trấn bị chìm lút, huyện nha liền chuyển đến nơi này, tiếp đó đợi cho đến khi thị trấn lại được xây dựng trở lại, vẫn không chuyển về, cũng là bởi vì nơi này được quan đạo* Nam Bắc vây quanh, nhân khẩu đông đúc, chỗ nên huyện quan quyết định không về, cũng được Châu Phủ phê duyệt.

*Quan đạo: bộ máy (hệ thống) quan chức của triều đình.

Cho nên, tuy rằng mọi người vẫn dựa theo thói quen gọi là thôn trấn nhưng kỳ thực nơi này đã phát triển trở thành một cái huyện nhỏ, Tô Việt đã từng đi theo Lỗ Kính ra huyện bên cạnh, bởi vì nguyên do nơi đó cách quan đạo khá xa, cho nên so với trấn Thái Khang này thì kém hơn nhiều.

Vì vậy, hiện tại trong lòng Tô Việt đối với Nhạc gia ngoài kinh ngạc ra, hơn nữa còn có một hoài nghi khác, nhớ tới Lô gia bọn họ là hơn mười năm trước mới chuyển tới, xem ra trước khi chuyển tới nhất định là có rất nhiều chuyện đây.

Nhìn thấy hai vợ chồng Lô đứng giờ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ từng trải, tuy rằng không có phong thái ung dung như nhà giàu nên có, nhưng mà trên người bọn họ toát ra dáng vẻ chính tề mà ở nông thôn rất ít thấy.

Nhìn Tô Việt chau mày cúi đầu suy tư về chuyện gì đó, Lỗ Kính buồn bực hỏi, "Người hỏi cửa hàng Vạn Lật này làm gì?"

Lắc đầu, Tô Việt đáp, "Tạm thời không có gì, có khả năng là sau này sẽ có, sự việc còn chưa xác định nên trước hết không nói cho người biết được".

Lỗ Kính nhìn dáng vẻ mặt ủ mày ê của hắt cũng không hỏi nhiều, biết hắt là người có chủ kiến, chỉ nói là nếu hắt có chỗ nào cần hắt ta giúp đỡ thì cứ việc mở miệng.

Tô Việt tạ ơn hắt ta rồi hỏi Lưu Tử và a Phúc trong khoảng thời gian này như thế nào, từ lúc hắt thành thân bọn họ có tới uống rượu mừng, tới giờ còn chưa gặp mặt.

"Bọn họ cũng như vậy thôi, nhưng mà a Phúc đã được mười lăm tuổi, khảo thí thi Hương hắt cũng chưa từng tham gia, gần đây nhất hắt gây ầm ĩ với ông già nhà hắt vì không muốn đi thư viện, muốn mở cửa hàng buôn bán nhỏ mà làm, ông già hắt còn là một lão già có tư tưởng cổ hủ, trong mắt ông ta tất cả đều là hạng thấp kém, chỉ có đọc sách mới là cao phẩm, bắt buộc hắt tới thư viện, còn nói có rất nhiều người tới tám mươi tuổi đi thi đạt Trạng Nguyên, hắt mới mười lăm tuổi, không vội. Hai người trong nhà đối mặt là làm ầm ĩ cả lên, đúng dịp Năm mới cũng náo nhiệt", Lỗ Kính giải thích hoàn toàn là kiểu vui sướng khi người gặp họa cười vài tiếng.

"Ta từ sớm đã đoán trước được tên tiểu tử này không phải là dạng đọc sách, giống như ta nhìn thấy mấy chữ lít nhít này tới chữ lú nhú khác, kêu người như thế nào phân biệt được, kịp thời nhận ra chân tướng cũng không tệ, nhanh chân tìm việc làm mới là việc quan trọng, cũng nên đình hôn thôi", Tô Việt lộ ra vẻ mặt như đã lường trước sự việc từ trước nói.

Đột nhiên nhớ tới việc hôn sự của Lỗ Kính, hắt không nhịn được hỏi, "Người thời gian gần đây với Tam tiểu thư Triệu gia như thế nào rồi?"

Khuôn mặt Lỗ Kính đang yên lặng bình tĩnh nghe đến câu hỏi của hắt nhất thời có chút méo mó, đứng dậy uống một ngụm nước mới chậm rãi nói, "Người cũng biết đó, ta hiện giờ coi cút chỉ một mình, không nơi nương tựa, nhà nàng là gia tộc lớn như vậy có thể nào để ý tới ta, lần trước nghe đề nghị của người mặt dày thỉnh bà mối tới cửa xin cưới, kết quả bà mối trở về dứt khoát lắc đầu", nói xong không nói gì thêm thờ dãi.

"Vậy người chuẩn bị làm gì? Dù sao cũng không thể tận mắt nhìn thấy người trong lòng gả cho người khác chứ?", Tô Việt không cam lòng hỏi.

Lỗ Kính không nói chuyện, chỉ thong thả đi tới đi lui trong phòng, khuôn mặt Đại Hồ từ theo mỗi bước đi của hắt cũng rung động theo.

Đợi qua một lúc sau, hấn ta mới đứng lại nhìn Tô Việt cười khỏ nói, "Ta không làm được chuyện như thế, kể ra trước đó ta còn chê cười ngươi là tên si tình, nam tử hán đại trượng phu sao lại lo không có được vợ. Bây giờ mới hiểu được tư vị trong đó, thật là vừa đắng vừa chát".

Không đợi Tô Việt mở lời an ủi, Lỗ Kính đã kéo vạt áo xuống, "Mấy ngày nay ta đều do dự, ngươi cũng biết hiện tại chiến sự phương Bắc đã bắt đầu, công văn trung bình (gọi nhập ngũ) của triều đình đã đến trên huyện, chỉ là Huyện lão gia nghĩ hiện thời đúng dịp mừng Năm mới, nên dẫn lại, muốn đợi qua đợt Tết mới phát xuống, ta đang nghĩ có đi hay không đây, dù sao ta cũng có một thân công phu tốt, ở đây thành thạo mới bắt được mấy tên tặc nhỏ trong lòng có chút không thoải mái. Hôm nay ngươi vừa hỏi câu đó, đến lượt ta quyết định, ta thật sự không đành lòng nhìn nàng lập gia đình, quyết định đi tòng quân, nếu trong nháy mắt dù việc của nàng có xảy ra thì 'mắt không thấy, tâm sẽ không phiền'".

Không nghĩ tới thế mà còn có chuyện trung bình, trong lòng Tô Việt 'lộp bộp' một chút, có chút kinh ngạc hỏi, "Trung bình lần này số lượng có lớn không?"

Triều đình trung bình lần trước đã là chuyện mười năm trước, phạm là nam nhân tròn mười sáu tuổi đến ba mươi tuổi, chỉ cần cơ thể khỏe mạnh, không có tật xấu là có thể bị yêu cầu phải đi. Lần trung bình trước lúc đó hấn hơn bảy tuổi, hình ảnh vợ chồng chia ly con cái chia lìa đến bây giờ hấn vẫn còn nhớ rõ ràng trước mắt, trong thôn hễ nhà nào có hai nhi tử trong nhà thì một trong hai phải đi. Mà lúc đó đi chừng ba mươi người, trở về chỉ có hơn mười người, tất cả những người còn lại bị thiệt mạng nơi sa trường.

Mà trong nhà hấn có hai huynh đệ, đại ca Tô Sở mười tám tuổi, bản thân hấn mười bảy tuổi, nếu số lượng trung bình xấp xỉ như lần trước, vậy thì nhà hấn phải có một người ra trận.

Mà lấy tính tình của đại ca lẫn đại tẩu tuyệt đối sẽ không tình nguyện đi, còn chính hấn thì sao? Hấn vừa mới thành thân, làm thế nào có thể rời bỏ người vợ như hoa như ngọc dịu dàng xinh đẹp mới qua cửa đây!

"Nghe nói trung bình lần này số lượng không nhiều lắm, chỉ lấy những tráng niên* có thân thủ nhanh nhẹn, yên tâm đi, nhìn cái thân thể nhỏ bé của ngươi, ngươi có muốn đi triều đình cũng thấy chướng mắt", Lỗ Kính nhìn Tô Việt lo lắng nhìn không được mở miệng châm chọc.

*Tráng niên: là trung niên

Thờ ra một hơi, Tô Việt khẽ cười nói, "Ngược lại, ta không phải vì cơ thể bản thân mà tự ti, ngươi đừng thấy ta gầy thật ra rất có sức lực, đặc biệt gần đây khi đi xách bùn, trái lại cảm thấy tinh thần sảng khoái không ít. Còn không phải luyến tiếc đệ muội của ngươi sao, ngươi cũng biết nàng là một người yếu đuối, nếu như không có ta theo sẽ dễ dàng bị người ta khi dễ biết làm thế nào đây? Hơn nữa, ngay cả con trai ta còn chưa có sinh, cứ như vậy mà đi chiến trường, nếu không thể trở về chẳng phải là có lỗi với liệt tổ liệt tông hay sao".

Kỳ thật, chỉ có trong lòng Tô Việt rõ nhất, chính hấn lo lắng nhất là Lô Uyển Chi sẽ đau lòng, hấn sợ nàng đau khổ, chỉ cần nghĩ đến nàng đau lòng thì trong lòng hấn tựa như có tảng đá lớn đè xuống.

"Ta còn không biết ngươi lại là đứa con có hiếu đấy!", Lỗ Kính cười châm chọc nói.

Tô Việt không để ý trò đùa của hấn, chỉ nghiêm túc hỏi, "Ngươi có thể tưởng tượng được, chuyện này mà mở ra sẽ giống như mũi tên đã bắn đi không thể quay đầu, trên chiến trường khác xa với công việc trong nha môn, lúc nào cũng có nguy cơ bị giết".

Lỗ Kính không gạt đầu mà cũng chẳng lắc, chỉ nói còn chưa ra quyết định cuối cùng, đến lúc đó xem sau.

Nhìn thấy sắc trời không còn sớm, Lỗ Kính liền mở miệng bảo Tô Việt ở lại nhà đợi thêm lát nữa, tự hấn ta đi tìm Lưu Tứ và A Phúc, mấy người bọn họ lâu lắm rồi chưa tụ tập cùng nhau.

Tô Việt vội vàng từ chối, nói bản thân hấn hôm nay đến trấn trên là mang theo nhiệm vụ, để lúc nữa còn đi mua mấy việc để dùng cho mấy ngày Tết, liền đứng dậy muốn chào về, đi tới cửa nhìn không được dặn dò thêm, "Ngươi đừng để bị say rượu nữa, cơ thể tưởng đồng vách sắt cũng không chịu được bị gầy vò như thế, ta còn muốn con ta nhận ngươi làm sư phụ truyền thụ võ công đây, ngươi đừng có mà đi tây thiên sớm, làm hại ta phải tiêu tiền đi mời sư phụ".

"Ngươi. . .", Lỗ Kính quơ lấy cái ly trà quảng tới, may mà Tô Việt kịp thời tránh đi.

Nhìn bóng lưng hốt hoảng rời đi của Tô Việt, Lỗ Kính nở nụ cười, người này miệng thiệt là độc, nhưng mà hấn ta vẫn cảm thấy được sự quan tâm sâu sắc trong lời nói của hấn, đây là tác phong quan tâm trước sau như một của hấn, thật sự không biết nàng dâu nũng nịu làm thế nào mà chịu được hấn nữa.

Nếu Lỗ Kính biết Tô Việt đối với nàng dâu luôn luôn lời ngon tiếng ngọt nịnh bợ ton hót, hai tròng mắt của hấn ta tròn to muốn lòi ra ngoài cũng không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tôn tử

Tô Việt tạm biệt Lỗ Kính không đi mua thịt ngay mà đi thẳng một mạch tới con phố Lâm Lập có cửa hàng lương thực và dầu kia ở trấn Nam Đầu, theo nghi vấn trong lòng hẳn muốn nhìn một chút xem cái cửa hàng lương thực, dầu lớn nhất trong các trấn trong truyền thuyết trông như thế nào.

Trong thôn, Tô gia được xem là hộ có ruộng đất tương đối nhiều, nhà bọn họ chưa từng mua lương thực, còn dầu trong nhà cũng do Tô Căn mua, cho nên lần lộn hai năm ở trấn trên thế nhưng Tô Việt chưa từng tới dãy phố này, càng khỏi nói tới mấy cái cửa hàng lương thực dầu mè thế này.

Ở trấn trên, mấy quán rượu đồ phùng đều ở thành Bắc, mà xóm làng chơi tất cả đều tọa lạc cách nhà Lỗ Kính thành Đông không xa, cho nên bọn họ căn bản là chưa tới thành Nam.

Hỏi thăm người đi đường, sau khi được chỉ dẫn Tô Việt mới tìm được cửa hàng Vạn Lập, có thể là do mừng Năm mới, trên đường lớn người qua kẻ lại đông như mắc cửi, người thì lưng đeo túi gạo, kẻ thì xách giỏ, đợi đến khi xuyên qua đám đông nhón nháo đi đến trước cửa hàng, thế nhưng lại phát hiện có hơn mười người đang xếp hàng trước cửa, mà lúc này mấy cửa hàng bên cạnh chỉ thưa thớt vài người khách, đem ra so sánh thật sự là khác biệt quá lớn.

Tô Việt nghi hoặc ngẩng đầu liếc mắt nhìn mặt tiền cửa hàng trang trí bằng mấy cái thẻ tre có chút đơn giản, yên lặng đi đến cuối hàng của đội ngũ.

Sau đó, tựa như lơ đãng tán gẫu với một đại thúc phía trước, "Đại thúc, mừng Năm mới, người xem nhiều người đến mua lương thực thế này".

Vị đại thúc khuôn mặt chất phát nở nụ cười, trên mặt tràn vẻ vui mừng năm mới, "Đúng vậy, cái này không phải vì vội vàng mừng Năm mới hay sao. Tiểu tử, người đến mua gạo hay là dầu?"

"Đúng vậy, trong nhà chúng ta bình thường chỉ ăn bánh bột ngô hoặc là cháo gạo kê, có điều sắp tới Tết nên cha ta để ta đến mua chút gạo trắng. Thế còn đại thúc?". Tô Việt cười hề hề trả lời.

"Ta đến mua dầu, ngày mai trong nhà muốn rán bánh, làm kẹo đường cho hai tôn tử (cháu trai), bọn chúng nói là thèm món này", nói đến hai tôn tử khuôn mặt rậm đen của ông đầy vẻ vui mừng.

"Đại thúc thật là có người có phúc, tuổi còn trẻ mà được làm ông nội rồi", Tô Việt hết sức khen ngợi.

"Nào có? Ta đều đã bốn mươi lăm tuổi rồi đó chứ!", nói xong còn cười thật thà.

Thấy nói chuyện cũng đủ thân thiết, Tô Việt tựa như không mấy để tâm hỏi, "Đại thúc này, cửa hàng lương thực dầu này thật đúng là bán chạy vô cùng. Người xem, nhiều người như vậy".

"Cái này là tất nhiên, cửa hàng này bán ra chưa bao giờ cần cân thiếu lượng nào, càng khỏi nói tới mấy hàng nhái, người ta cũng khinh thường không làm, hơn nữa người già trẻ nhỏ không gạt. Buôn bán, quan trọng nhất không phải là thành thật hay sao. Giá cả đều như nhau, tại sao lại không đến đây", đại thúc nhắc tới cửa hàng Vạn Lập, giọng nói có chút kích động.

Mấy vị khách xếp hàng gần đấy nghe được, còn nói chường quây của cửa hàng này đúng là người tốt bụng, có một lần người nợ không có tiền mà đưa bé đói khóc to đòi ăn cháo, cả khu phố đấy người qua kẻ lại, chỉ có mỗi nơi này nguyện ý cho hắn mua thiếu nợ.

Sau đó là một trận ồn ào, đơn giản chính là khoa trương nói chường quây tốt như thế nào, giữ bốn phen buôn bán thành thật ra sao.

Tô Việt chỉ cười nghe, theo bọn họ chậm rãi di chuyển lên phía trước, đội ngũ đi với tốc độ không chậm, chỉ qua một lát đã đến phiên Tô Việt, trước mặt là một người tươi cười vui vẻ cầm cái gáo gỗ trong tay, ngẩng đầu nhìn Tô Việt thân thiết hỏi, "Khách quan, người tới mua gì?"

Đang đánh giá cửa hàng từ trong ra ngoài xong Tô Việt mới phản ứng kịp, cũng cười trả lời một câu, đến mua năm cân gạo. Bởi vì khi đến không nghĩ định mua gạo cho nên hắn không mang túi theo, nhưng chủ quán thật sự ân cần lấy một cái túi đưa cho hắn, chỉ nói là lần sau lên trấn trên trả lại là được. Chờ sau khi thanh toán bạc với người đó hắn mới xách năm cân gạo rời khỏi.

Lại mua thêm chút thịt và rau dưa, Tô Việt liền vác gói to lên lưng, tay xách giỏ trúc về nhà. Đối với việc làm ngay hôm nay ở trấn trên, hắn chưa từng hề nửa lời với Lô Uyển Chi.

Vài ngày trước Tết, Lô Uyển Chi gần như không rời khỏi bếp lò trong nhà, bởi vì nàng hiểu rất rõ bản thân cái gì cũng không biết làm, tránh chọc vào mấy nơi làm chậm trễ mẹ chồng làm việc, nàng cố ý chọn một việc phù hợp với chính mình nhất - nhóm lửa, việc này nàng đã luyện tập mấy ngày nay, bây giờ đã hoàn toàn quen tay.

Đến ngày gói bánh màn thầu và làm sủi cảo hôm đó, Tô Việt và Tô Căn cùng vào ra sân, nhìn bọn họ hai nam nhân làm sủi cảo, Lô Uyển Chi cảm thấy 'trăm không dùng được một', trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, đợi tới mừng hai Tết khi về nhà mẹ đẻ, phải thỉnh giáo bản lĩnh nấu ăn của nương mình.

Cũng may là mừng Năm mới, điểm tâm ở Tô gia ngoại trừ cháo, bánh bột ngô đổi thành bánh bao, tuy là bánh bao chay nhưng tốt xấu gì cũng được làm từ bột mì. Bằng không, Tô Việt thật sự không biết lần sau tới nhà Nhạc gia sẽ bị chất vấn chuyện gì nữa, quan trọng hơn là, trong lòng hắn cũng thấy ngượng.

Lần trước lại mặt, Nhạc mẫu giống như vô ý ở trước mặt Tô Việt nhắc tới một câu, điểm tâm trong nhà họ đều có bánh màn thầu trắng, Tô Việt đỏ mặt

tía tai không nói tiếp được, chỉ cúi đầu nhìn đôi giày vải mà Lô Uyển Chi làm cho hắn.

Sau khi trở về, trong lòng hắn lập tức cân nhắc, làm thế nào để nàng dâu mềm mại trắng nõn có thể ăn được thức ăn đồng thời vừa trắng vừa mềm mịn như bột mì và gạo trắng.

Cho nên, khi Lô Uyển Chi trước mặt hắn hai lần đưa ra đề nghị về cửa hàng ở trấn trên, hắn đã đồng ý, đem so sánh với việc trước mắt này, cái gì mà tự tôn, khí phách nam tử hắn cũng không còn quan trọng nữa.

~ ~

Không biết có phải lần trước thái độ tương đối kiên quyết của Tô Căn thuyết phục được Tô Sở hay Triệu thị hay không, dù sao thì từ ngày cúng ông Táo đến trước đêm giao thừa, đại tâu này cũng chưa từng quay trở lại nhà, mà Vương thị từ lâu đã quen với việc nàng dâu không đến nơi này. Đến giao thừa, còn bảo Tô Việt sáng sớm đến chỗ Tô sở, nói cho bọn họ đừng quên giữa trưa trở về nhà ăn cơm. Nếu Đại Hà không có việc gì thì buổi sáng có thể qua chơi.

Đối với tôn tử duy nhất Đại Hà trong nhà này, Vương thị và Tô Căn thế mà vô cùng yêu thương, cho dù trong lòng vẫn oán hận đối với vợ chồng thằng cả nhưng mà không ngăn được tấm lòng yêu thương đứa cháu nhỏ, đặc biệt là một cháu trai hiếu học cầu tiến, nguyên nhân chỉ vì bọn chúng cứ kiên trì đòi ở riêng, từ đáy lòng bọn họ nghĩ nhân này bắt đầu tính, Tô Căn đi làm thợ xây, Vương thị làm chút hàng thêu, còn có thể dành dụm được không ít tiền, về sau có thể dùng cho việc thi cử của tôn tử.

Đương nhiên, cũng không nói là bọn họ không thích chiếm lợi thế của nhi tử, hai năm trước bị Tô Việt giầy vò đau khổ, nên họ nghĩ muốn tách ra, để nàng dâu của hắn quản, về sau có xảy ra chuyện gì, bản thân nhiều lắm chỉ bị mắng vài câu, ở trước mặt con dâu không thể giơ tay đánh, hoặc tỏ ra tức giận, chỉ bằng sớm tách ra ở riêng, mắt không thấy thì tâm không phiền.

Nhất là, bọn họ cũng rõ ràng, nhi tử của họ từ mặt ngoài xem như là cưới nàng dâu về đây, nhưng phân tích kỹ ra thì so với ở rể Lô gia thì có gì khác nhau, lấy tài sản của Lô gia, chắc chắn chịu thiệt thòi không phải hắn, càng khỏi nói tới chuyện Lô Uyển Chi sau này sinh đứa nhỏ. Chỉ cần xem đáng về cung chiều Lô Uyển Chi của hai vợ chồng Lô Dũng, tương lai nếu nàng có sinh đứa nhỏ, bọn họ còn không cung như châu như bảo hay sao.

Cho nên, vô hình chung, vợ chồng già Tô Căn đã đem nhi tử nhà mình xem thành một nửa là người Lô gia, đương nhiên trong lòng bọn họ cũng rõ ràng, tương lai nếu nhi tử này có cần hai vợ chồng già làm gì, bọn họ cũng tuyệt đối không do dự.

Trong lòng Vương thị nhớ tới tôn tử của bà, đặc biệt năm nay làm đồ ăn nhiều hơn, còn bảo Tô Việt bung cái chậu sành vào trong nhà đựng bánh ngẫu hợp, bánh đường đưa tới nhà Tô Sở. Nói là cái này Tô Đại Hà thích ăn.

Tô Việt không nghe nương hắn nói, cầm lấy mấy miếng bánh đường lên, nhìn không được than thở, "Nương, người xem Đại Hà đã mập như vậy rồi không thể ăn đồ ngọt, hay là nương đem mấy cái móng heo cho nó đi. Nhà bọn họ quanh năm suốt tháng cũng không có mấy lần ăn thịt", nói xong rồi dùng đũa gấp móng heo.

Kết quả là bị bàn tay Vương thị vỗ một cái rớt xuống, "Vậy thì không được, người không phải nói Uyển Chi thích ăn móng heo hay sao, để lại cho nàng ấy".

Tuy biết là Vương thị đối xử không tệ với nàng dâu của mình, nhưng mà tám cái móng heo đều để lại hết cho nàng, kể ra cũng quá khoa trương đi chứ, đừng nói nàng ấy sẽ ngán, ngay cả hắn nhìn thấy cũng đủ ngán.

Tô Việt cười nói, "Nương, mặc dù để lại ăn rất ngon, nhưng mà nhiều như vậy nàng ấy cũng ăn không hết, thôi cứ lấy vài cái cho Đại Hà đi".

"Không được, tám cái móng heo này có bốn cái là người giết heo hộ người ta mới có, còn bốn cái khác là các người tự bỏ tiền ra mua, làm sao có thể đưa cho lão đại gia*, đều ở riêng cả rồi", Vương thị phản đối, thì ra trong lòng bà vẫn phân biệt cực kỳ rõ ràng, ngẫu hợp là bánh tự bà làm từ ngô sen trong ruộng nhà, bánh đường ngọt tất nhiên là làm từ khoai lang, chỉ có thịt là Tô Việt mua.

*Lão đại gia là cách gọi con dâu trong gia đình: vị trí của chồng/ tên chồng + gia (tham khảo từ wordpress của sis linhmaroon)

Không nghĩ tới nương của hắn còn phân chia như vậy, Tô Việt nhìn không được nở nụ cười, "Nương! Đều là huynh đệ ruột thịt, không cần thiết phải nghiêm trọng như vậy đâu. Hơn nữa, Đại Hà là cháu ruột của con và Uyển Chi, đưa chút thức ăn cho nó thì sao chứ?", nói xong nhìn Vương thị không phản đối.

Đến đêm Lô Uyển Chi nghe Tô Việt kể lại chuyện này với nàng, nàng cũng cười, nói là mẹ chồng thật sự rất chăm chỉ, chính nàng cũng rất thích đứa nhỏ kia, và còn làm nàng nhớ tới đệ đệ Lô Văn Hiến, cho nên nguyện ý yêu thương Tô Đại Hà nhiều hơn.

Tô Việt thấy Lô Uyển Chi tươi cười xinh đẹp quá đổi nói đừng trải giường vội, trải tim ngủ đông mấy ngày bắt đầu rục rịch, hắn không đợi Lô Uyển Chi dọn xong giường đã ôm eo nhỏ của nàng từ phía sau.

Cả người đang khom lưng của Lô Uyển Chi ngẩn ra, nàng vỗ lên bàn tay đang ôm chặt eo mình nói, "Tô Việt, đừng làm loạn, để ta trải giường".

"Trước hết khoan hay trải, dọn giường xong lát nữa cũng bị chúng ta làm lộn xộn", Tô Việt vừa nói vừa cử động tay cời bỏ thất lung trên người nàng.

Vẫn không quên tiến đến chiếc cổ thanh tú mỡ nhiều lần, ngay lúc này Tô Việt cảm thấy bản thân tại sao chỉ có hai cái tay, phải chi có nhiều hơn thì tốt biết mấy, một cái để lột quần áo Lô Uyển Chi, một cái vuốt ve vùng ngực cao ngất của nàng, một cái giúp nàng gỡ trâm cài đầu trên tóc, còn một cái

thì nhẹ nhàng vuốt ve chiếc mông tròn trịa sẵn chắc.

Tô Việt dựa theo mấy lần kinh nghiệm trước, phát hiện nơi cổ Lô Uyển Chi đặc biệt sợ nhột, chỉ cần vừa chạm nhẹ đã khiến nàng có thể cười không ngừng, cho nên hắn không ngừng dùng đôi môi mông hôn lên đó, mục đích chính là không để Lô Uyển Chi phản kháng.

Thật hiển nhiên, chiêu này của hắn rất hiệu quả, Lô Uyển Chi bị hắn kêu chọc nhanh chóng thờ dốt, nhất thời cảm thấy tay chân vô lực, ngã người ra sau, dựa vào cơ thể nam nhân đứng phía sau, bằng không nàng nhất định sẽ bị ngã sấp xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Kết thân

Dựa sát vào thân thể uyển chuyển của nữ nhân, khiến Tô Việt nhất thời đánh mất bản chất, gần như thô bạo xé mở quần áo Lô Uyển Chi, chỉ hận bây giờ là mùa đông, lãng phí biết bao nhiêu thời gian của hắn dùng để cởi áo.

Hắn chỉ mong trốn vài cái qua quýt đơn giản làm < hơn hai nửa vòng tròn của Lô Uyển Chi ra ngoài, liền gấp rút từ lối vào phía sau tiến thẳng vào trong.

Chi nghe hai người đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ, Tô Việt là thoải mái, vì bị siết chặt; mà Lô Uyển Chi là khó chịu, có chút đau đớn.

Tựa như có thể cảm nhận được người dưới thân khó chịu, Tô Việt nhịn xuống dục vọng cơ rút, không ngừng dùng đôi môi trấn an cơ thể kháng cự của Lô Uyển Chi.

Lô Uyển Chi có chút tức giận, đợi đến khi cơ thể đã thích ứng vật cứng bên trong, vẫn không nhìn được quơ lấy bàn tay to của Tô Việt cắn xuống một cái.

Tô Việt khẽ "A" một tiếng, động tác bên dưới càng hung hãn hơn, làm cho Lô Uyển Chi rung động không ngừng phát ra tiếng ngâm yêu kiều, đợi đến cuối cùng cảm nhận một dòng nóng ấm tiến sâu vào trong cơ thể, thân hình Lô Uyển Chi đã không thể không chế không ngừng run rẩy.

Sau khi phát tiết xong, Tô Việt cũng không nóng lòng buông Lô Uyển Chi ra, vẫn không ngừng hôn nhẹ lên bờ lưng mềm mại nhẵn mịn của nàng, để nàng cảm nhận được dư âm ấm áp.

Đợi đến khi phát hiện cơ thể mềm mại trong lòng vì hơi lạnh trong không khí mà bị sờn gai ốc, Tô Việt mới vội vàng rút khỏi cơ thể Lô Uyển Chi, dịu dàng bế nàng đặt trên giường, sau khi đắp chăn nhanh như bay, bản thân cũng tiến vào ổ chăn tiếp tục công việc vuốt ve an ủi vừa rồi.

Lô Uyển Chi đợi đến khi mọi âm thanh trở về tĩnh lặng, tiếp đó không nhìn được oán giận Tô Việt, "Tô Việt, quá thô lỗ!" vừa nói vừa dùng đôi mắt mọng nước lên án nhìn Tô Việt.

Tô Việt cảm thấy vừa đau lòng lại buồn cười, dùng đôi môi chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt lên mí mắt nàng, "Uyển Chi, lần sau ta sẽ không, sẽ không bao giờ nữa".

Nói xong còn không nhìn được nói, "Còn không phải nàng làm ta ghen lâu quá sao? Nàng biết không? Cơ thể nam nhân giống như cái đập chứa nước, đến thời điểm nhất định sẽ phải phóng ra một chút nước, nếu không sẽ ghen chết".

Cũng giống như cách nói mà Trương thị từng nói với Lô Uyển Chi, cho nên nghe Tô Việt giải thích xong, nhất thời khuôn mặt bị ửng hồng một mảng.

"Ngày mai là ngày cuối năm, phải đón giao thừa, hôm nay chàng ép buộc ta như vậy, tối ngày mai ta làm sao có sức đi đón giao thừa", Lô Uyển Chi nhìn không được dẫu môi hồng lên tiếp tục oán trách.

"Ý của vợ là, bây giờ không được, tối ngày mai là thời gian tốt chúng ta nên lợi dụng tốt đúng không?" Tô Việt cười xấu xa cố ý xuyên tạc ý của nàng.

"Chàng... Chàng không sợ mất mặt sao, lại còn muốn tránh ở trong nhà ép buộc ta. Tất cả mọi người trong nhà đều ngồi cùng một chỗ đón giao thừa, chỉ hai người chúng ta trốn đi, vừa thấy là biết ngay có chuyện gì rồi. Mọi người ai cũng biết bình thường da mặt chàng dày, ta còn không dám làm như vậy", Lô Uyển Chi hờn dỗi nói.

"Uyển Chi, lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, nàng cũng nên học theo ta mặt dày một chút, nếu không làm sao xứng đôi với da mặt tường đồng vách sắt như ta" Tô Việt không cho rằng đó là sỉ nhục, ngược lại còn cho là vinh quang vừa nói vừa vỗ mặt chính mình.

Lô Uyển Chi bị hắn pha trò cười khanh khách không ngừng, cơn giận vừa rồi cũng tan thành mây khói. Chỉ nói ngoài màu trời không còn sớm, nhanh ngủ thôi, buổi sáng ngày mai nhất định phải dậy sớm.

Tô Việt cười gật đầu, ôm sát cơ thể mềm mại trong lòng, chậm rãi tiến vào mộng đẹp. Mà Lô Uyển Chi còn lại cả người đau đớn, đặc biệt là bộ vị nào đó, lộ ra cảm giác nóng bừng, tạm thời không ngủ được, chỉ nhẹ chân nhẹ tay tránh khỏi ôm ấp của Tô Việt, quay đầu nhìn chăm chú vào Tô Việt đang

ngủ say.

Lúc này, Tô Việt đang ngủ rất yên bình, cả khuôn mặt đều thư giãn cực kỳ thả lỏng, một gương mặt anh tuấn trong bóng đêm cũng có thể phân biệt được rõ ràng, sợ quấy rầy tới hần, Lô Uyển Chi cực lực nhin xuống xúc động muốn vươn tay vuốt ve hần.

Ngày hôm nay, đệ đệ Lô Văn Hiên vội vàng mang đồ Tết đến, lại là đầy một xe đầy, có quần áo, thức ăn, bộ sách về hạt giống, dù cần hay không đều phải dỡ xuống hết. Vương thị là người không có yêu cầu gì, ảo não bảo bọn họ đưa đến phòng họ.

Lô Uyển Chi đành phải đem những thứ nào có thể thu xếp được đem đến nơi trước kia đựng đồ cưới, còn những thứ khác thì để ở phòng trống bên cạnh.

Thâm nghĩ bản thân và Tô Việt chỉ có hai gian phòng, hay là xây thêm hai gian nữa, dù sao hiện tại khu phòng ở phía Tây có nhiều đất trống.

Kiểm kê một chút gia sản của nhà mình, Lô Uyển Chi phát hiện thậm chí có hơn hai trăm, theo phụ thân Lô Dũng nói sơ qua, cửa hàng bán lương thực dầu ở trấn trên một tháng tiền thu có khoảng hai mươi, càng khỏi nói tới hai cửa hàng phần son và một cửa hàng vải ở Châu Phủ, mỗi tháng tổng cộng tiền thu vào ít nhất cũng có năm trăm lượng.

Mà bản thân phụ thân Lô Dũng là người chịu đựng, đã có thể chịu khổ nhọc lại có chủ ý, còn biết ẩn nhẫn, càng hiểu được muốn mọi chuyện hòa hảo phải xây dựng quan hệ với người đứng đầu huyện Tri châu.

Nhớ tới ông đã từng giải thích, nếu chỉ nghĩ vinh hoa phú quý cho cả đời, thì bao nhiêu đó đã đủ, nhưng bọn họ muốn không chỉ là như thế, mà là loại cảm giác nôn nóng muốn báo thù đã thấm sâu vào trong xương tủy, hơn mười năm chưa từng thay đổi.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tô Việt, trong lòng Lô Uyển Chi thờ dài, nhin không được trong lòng yên lặng hỏi, "Tô Việt, chàng có biết cưới ta rồi sẽ đối mặt với cái gì không? Ta chỉ hy vọng sinh thời bất luận có phát sinh chuyện gì, chàng cũng đừng hối hận đã cưới ta".

Sáng sớm ngày cuối năm, Tô Việt đã bị Vương thị sai đi kêu Tô Đại Hà, lần này lạ thường là Tô Sở với Triệu thị ăn điểm tâm xong không bao lâu đã xuất hiện trong sân nhà họ.

Ba nam nhân Tô gia lần này không giống như năm cũ ngồi trò chuyện huyền thuyên cùng một chỗ, chắc là cha con, huynh đệ không có nhiều chuyện để nói, cho nên liền yên lặng đánh bài.

Mà Vương thị, Triệu thị cùng với Lô Uyển Chi thế nhưng lại làm tổ trong phòng bếp chuẩn bị thức ăn, Lô Uyển Chi thấy đáng về nhàm chán vô vị của Tô Đại Hà, chỉ cười bảo hần đi vào phòng mình lấy sách đọc.

Không ngờ ngay lúc này Triệu thị gọi hần dừng bước, ghé lên lỗ tai hần thì thầm mấy câu gì đó, Tô Đại Hà không ủng hộ nhìn Triệu thị từ trên xuống dưới.

Triệu thị bị nhitừ nhìn phát bực, nhin không được lấy tay vỗ trên lưng hần, "Người cái tên tiểu tử xấu xa này, trưởng thành rồi không thèm nghe lời nương nữa phải không?"

"Nương! Tiên sinh đã dạy, quân tử có việc nên làm và việc không nên làm. Người vẫn mau đi phòng bếp nấu cơm đi, bà nội và thím đều chờ người đấy!" Tô Đại Hà về mặt trẻ tuổi mà biểu cảm thành thực lắc đầu lờn Triệu thị một cái rồi bắt đầu đi tới phòng Lô Uyển Chi bên cạnh.

Triệu thị vốn đang muốn nói gì thêm, bị Vương thị ló người từ phòng bếp xuất ra gọi lại, "Lão đại gia, mau lại đây đi, chờ người chuẩn bị dầu muối. Uyển Chi nhóm lửa, ta cắt rau, còn người nếm gia vị".

Đáp lời, Triệu thị cầm giỏ vào phòng bếp, căn bản là chưa chú ý tới biểu cảm của nàng ta, còn Vương thị thì tiếp tục than thở, "Quan trọng là, thôi cứ đường hai đứa con trai đi, người xem chúng ta ba người trong phòng bếp thật là vừa đủ. Nhiều một người thì không còn chỗ đứng, thiếu một người thì không đủ tay".

Sau khi nói xong, về mặt Triệu thị rầu rĩ không vui cùng với Lô Uyển Chi đang cúi đầu tập trung nhóm lửa không ai để ý tới bà, Vương thị không thể làm gì hơn là nhếch miệng, cúi đầu cắt rau.

Chỉ một thoáng sau, từ trong phòng bếp vang lên tiếng củi lửa đốt bùng bùng, kèm với âm thanh cắt rau phịch phịch, ngẫu nhiên còn có tiếng xèng va chạm sột soạt vọng lại.

Giờ phút này Vương thị mới phát hiện về mặt Triệu thị buồn bực, nhin không được nghĩ thâm, con dâu cả này tuy rằng bình thường có chút cao ngạo, nhưng mà nói chuyện không ít, hôm nay Tết đến, làm sao lại trầm mặt như vậy, còn bày cái mặt như trái khổ qua nữa chứ.

Nhưng mà, cho dù có nghĩ như vậy, nhưng bà mẹ chồng có tiếng tốt là Vương thị vẫn chưa nói lời nào.

Đợi tới lúc đốt pháo buổi trưa, trước kia chuyện này đều để Tô Việt làm, chẳng qua năm nay Tô Việt cũng thành thân, tất cả mọi người nói nhiệm vụ vinh quang năm nay liền giao cho Tô Đại Hà, ai ngờ Triệu thị nói Đại Hà tuổi còn nhỏ, sợ làm hần hoảng sợ, hay là để chú em đốt pháo hợp hơn.

Tô Việt không nói một lời phản đối, để Tô Đại Hà vào trong phòng mình rồi bắt đầu đốt pháo, làm Lô Uyển Chi sợ tới mức không ngừng dặn hần cẩn thận tay chân.

Kỷ thực, sở dĩ Lô Uyển Chi yêu thích đứa nhỏ Tô Đại Hà này, là vì phát hiện ra hần cùng với tiểu đệ đệ mình giống nhau ở chỗ đều là chăm chỉ hiếu học cầu tiến, năng còn cảm thấy Tô Việt rất thương yêu đứa cháu trai duy nhất này của hần.

Hai lần gần nhất trở về từ trấn trên, hần luôn mang chút thức ăn cho Tô Đại Hà, còn có thể quang minh chính đại đến nhà đại ca mà ngày thường hần không thích đi.

Buổi chiều trời còn chưa tối, trong thôn xa gần đó đây vang lên tiếng pháo nổ vang trời, Tô gia cũng không chịu rút lại phía sau, từ sớm đã chuẩn bị đồ nhắm liền bung lên kháng, cả đại gia đình vô cùng náo nhiệt ngồi xuống ăn cơm.

Triệu thị cũng khôi phục về bình tĩnh, không còn nghiêm mặt, có lẽ là cảm thấy dù sao cũng là Năm mới.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, phần lớn là nhóm nam nhân nói chuyện, chủ đề chính đều là về trồng trọt vụ đầu xuân như thế nào, Lô Uyển Chi không chen vào câu nào, Vương thị là một người giỏi giang, nhắc tới bốn phần gieo trồng cũng có thể nói rõ ràng đầu ra đấy, mà Triệu thị ngày thường khi rảnh rỗi cũng xuống ruộng làm việc, cho nên có thể nói một hai câu, chỉ có Lô Uyển Chi, chỉ ngẫu nhiên nói mấy câu với Tô Đại Hà bên cạnh.

Cũng may Lô Uyển Chi đã có thói quen trầm mặc ít nói trước mặt mọi người, nên rất thích ứng với tình huống trước mắt.

Còn Triệu thị đang ngồi cạnh nàng, ngày thường không hay nói chuyện thế mà cũng bắt đầu bắt chuyện với Lô Uyển Chi.

"Đệ muội, nghe nói trong nhà ngươi còn có một muội muội, cũng đến tuổi nói chuyện hôn sự, không vừa lòng thì ngươi cứ nói, ta có một đệ đệ ruột, tuổi vừa đúng xấp xỉ nhau, ngươi xem kết thúc Năm mới xong chúng ta ủy thác bà mối tới nhà các ngươi cầu hôn thế nào? Như vậy thì hai chị em bạn dâu chúng ta đã thân càng thêm thân rồi. Ha ha. . ." Triệu thị nửa đùa nửa thật nói.

Lô Uyển Chi nghe xong mỉm cười ngẩng đầu, "Không biết đệ đệ tẩu bao nhiêu tuổi rồi?"

"Không lớn, cũng mới hai mươi tuổi. Vừa vặn so với muội muội ngươi hơn bốn tuổi, lứa tuổi vừa vặn xứng đôi!" Triệu thị thấy Lô Uyển Chi không cự tuyệt ngay, mà là mở miệng hỏi tuổi đệ đệ mình, trong lòng cho rằng chuyện này có thể tính tiếp, nhin không được vui vẻ ra mặt trả lời.

Lô Uyển Chi nghe xong trong lòng ngẩn ra, một nam tử hai mươi tuổi ở nông thôn còn chưa thành thân là cực kỳ ít thấy. Giống như Tô Việt này đến mười bảy tuổi chưa thành thân đều là số ít, huống chi là một nam tử hai mươi tuổi, hơn nữa nghe nói Triệu gia cũng là một đại gia tộc. Nhất thời trong lòng tràn ngập nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sách cấm

Trong lòng Lô Uyển Chi rất rõ ràng, tạm thời không biết có nên hỏi vấn đề của người này hay không, nhưng hiện tại là năm mới, nếu như nhận được câu trả lời không tốt, chính nàng bực bội không nói.

Hơn nữa, theo tính tình nóng nảy của Tô Việt, nói không chừng có thể trở mặt với đại tẩu ngay tại chỗ, đem thành thân hôm đó nàng đã từng thấy hai người bọn họ xảy ra cãi vã.

Cho nên, đối với Triệu thị Lô Uyển Chi chỉ cười cười, không gật đầu cũng không lắc đầu phản đối.

Đối với thân muội muội Lô Hà Hoa, trong lòng Lô Uyển Chi rất rõ ràng, nha đầu kia ở bên ngoài xem như khôn khéo thật, kỳ thật trong lòng là một mảng hồ đồ, cũng may có cha nương trông coi, nàng cũng không cần lo lắng muội ấy bị lừa gạt hay bị gây bẫy gả tới nhà khác, hơn nữa nàng cũng mười phần tin tưởng, cha nương sẽ không tùy tiện tìm người gả muội ấy, dù sao người Lô gia hiện tại đều lấy chuyện đó làm mục tiêu.

Cho nên, việc hôn sự của Lô Hà Hoa cũng không thể một mình nàng có thể làm chủ, nghĩ đến đây, Lô Uyển Chi đột nhiên thấy không đành lòng, thậm chí nghĩ ngày mừng hai Tết này khi về lại nhà, phải nói rõ ràng với phụ thân Lô Dũng, đừng liên lụy kéo người khác vào, vẫn nên buông tha cho Lô Hà Hoa.

Triệu thị thấy Lô Uyển Chi chỉ cười không trả lời nàng ta, nhớ tới đệ đệ thân phận không vợ của chính nàng ta, lúc này là năm mới, nhắc tới lúc nào cũng không được hay, đành phải cười theo không nói gì thêm. Cầm lấy đĩa hạt dưa trên bàn đưa tới trước mặt Lô Uyển Chi, cười hề hề nói, "Đệ muội, ăn hạt dưa".

Tiếp đó lại thuận tiện đưa cho mẹ chồng, khiến Vương thị nhất thời bất ngờ được quan tâm mà vừa mừng vừa lo có chút ngẩn ngơ, tuy nhiên nhớ tới điều khác thường gần đây nhất của con dâu cả này, rất nhanh bà đã hiểu ra, về tình huống nhà mẹ đẻ của Triệu thị, trong lòng Vương thị rất rõ ràng, vừa rồi khi nàng ta nhắc tới việc hôn sự, Vương thị cực lực đề nén chính mình mới không nói ra suy nghĩ trong lòng, "Đệ đệ ngươi là đứa mất vợ, làm sao có thể dòm ngó tới khuê nữ mười sáu tuổi xuân của Lô gia người ta".

Thế nhưng Vương thị càng hiểu rõ nhiều hơn một chuyện không bằng một chuyện, Năm mới sắp tới, cả nhà hài lòng vui vẻ ngồi cùng một chỗ là đủ. Cho nên không nói nhiều lời.

Tô Đại Hà dù sao cũng vẫn là một đứa trẻ, chưa tới giờ Hợi đã gục đầu không ngừng. Tô Căn và Vương thị đều đau lòng bảo mọi người giải tán, để Tô Sở nhanh chóng mang Tô Đại Hà trở về, còn không quên quần một lớp áo dày lên người sợ gió lạnh làm đông cứng đứa nhỏ.

Tô Việt thấy thế cũng lặng lẽ kéo ống tay áo Lô Uyển Chi, mở miệng nói với cha nương, "Cha, nương, chúng con đi ngủ đây, hai ngày nay làm việc mệt nhọc, mỗi nhừ cả người, hai mí mắt muốn dính lại với nhau".

Vương thị bắt mắt nói, "Đón giao thừa là mong ông trời phù hộ năm sau mưa thuận gió hòa, cháu trai của ngươi đi ngủ sớm ta có thể hiểu được, một tên lớn xác như ngươi nói cái gì mà mệt mỏi. Thôi chờ tới giờ tý rồi hãy ngủ".

"Biết rồi, nương, hai chúng con quay trở lại phòng đón giao thừa cũng giống vậy thôi, người yên tâm, chúng ta nhất định sẽ thức đến giờ tý, không tin người xem đèn trong nhà chúng con, không đến giờ tý sẽ không tắt", Tô Việt giờ tay về phía Vương thị cam đoan.

Vương thị còn muốn nói gì đó, Tô Căn bên kia đã xua tay để bọn họ trở về.

Vương thị thấy vừa rồi trong phòng còn náo nhiệt vui vẻ chớp mắt lại chỉ còn hai vợ chồng già, nhìn không được than thở nhĩ tử không biết quan tâm, Tô Căn không nhanh không chậm nói, "Ngươi cũng không phải đã nói tuổi trẻ sao, huống chi hần vừa mới thành thân, bây giờ gấp gáp là tốt".

Nói xong liếc mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Vương thị, trở về giường đất nói một câu, "Còn lại chỉ có hai bạn già từ thời niên thiếu tới già này, nuôi con dường cái cũng không có tác dụng gì".

Khuôn mặt chán chường của Tô Việt sau khi vào phòng thấp đèn dầu nhất thời sáng láng, mà Lô Uyển Chi đi phía sau hần thì có chút mệt mỏi, còn tưởng hần kéo mình về phòng để ngủ, nhất thời kéo chân, cởi áo khoác bông ngoài nằm xuống, tối qua nàng bị Tô Việt ép buộc quá, hơn nữa lại có một số việc khác làm nàng mất ngủ, xế chiều hôm nay khi nhóm lửa lúc nào cũng muốn gục gạ gục gặt, hơn nữa một buổi tối vẫn còn dài.

Mà vừa rồi Tô Việt nói quay trở về phòng ngủ, phảng phất như toàn bộ sâu ngủ trong người đều bị thức tỉnh, vừa ngã đầu liền nằm xuống.

Không ngờ Tô Việt thấy nàng như thế, vội vàng đến gần vỗ nhẹ lên mặt nàng nói, "Uyển Chi, hôm nay không thể ngủ, nàng vừa rồi không nghe nương nói sao, phải đón giao thừa".

"Chàng thức là được rồi, ta thật sự rất mệt, để ta ngủ một lát, đợi lát nữa chàng gọi ta dậy là được" Lô Uyển Chi bắt mắt mở mắt phui tay hần.

Vốn đang muốn gọi nàng dậy nhưng Tô Việt cảm thấy không đành lòng, chỉ rút tay về, nhẹ giọng nói, "Vậy nàng ngủ một lát đi, đợi gần đến giờ tý ta lại đánh thức nàng, chúng ta cùng nhau ra cửa đốt pháo hoa".

Lô Uyển Chi khẽ ừm một tiếng rồi xoay đầu, chỉ chốc lát sau đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều.

Một mình Tô Việt ngơ ngác nhìn gương mặt yên tĩnh ngủ của Lô Uyển Chi, cảm thấy chính mình có chút buồn ngủ, vội vàng đứng lên, đi lại vài lần trong phòng, nhớ tới dưới gầm giường có một cái tủ của Lô Uyển Chi, bên trong là mấy loại sách khi trở lại Lô gia mang về, lập tức xoay người kéo ra, chậm rãi mở xem.

Hần chỉ biết một vài chữ, nếu không phải là quá nhàm chán cũng sẽ không đụng tới cái loại hần không thích nhất - sách.

Đây một rương sách chậm rãi lục lọi, phát hiện phần lớn mấy chữ lắt nhắt lú nhú như đuôi nòng nọc, thật sự là mất hứng, ngay khi hần chuẩn bị cất trở về, đột nhiên phát hiện dưới góc xó của thùng thể nhưng có một sách với bìa ngoài vẽ tranh mỹ nữ.

Cái này không quan trọng, quan trọng là tranh vẽ nữ tử ôm tỷ bà che nửa mặt, phía dưới có một tầng sa mỏng, thân thể bên dưới như ẩn như hiện, nhất thời lòng hần tràn đầy vui mừng đón lấy.

Đến khi nhìn kỹ dưới ánh đèn mới phát hiện tranh vẽ bên trong càng có chút khó coi, trên mặt mỗi trang đều là một nam một nữ trần truồng đánh nhau mờ ám, trong đó có hai tư thế hần và Lô Uyển Chi tối qua vừa mới dùng tới.

Đột nhiên chợt dạ, Tô Việt lén lút liếc mắt nhìn Lô Uyển Chi trên giường, phát hiện nàng vẫn ngủ say mới yên tâm. Ngồi nghiên cứu tỉ mỉ quyển sách trên tay, một lúc thì cau mày, nghĩ thầm như vậy cũng có thể sao? Một hồi thì hai mắt tỏa sáng, thầm nghĩ cái này có thể thử với Lô Uyển Chi xem sao.

Xem một mạch khiến nhiệt huyết sôi trào, nhiệt nóng cả người đều chạy tới giữa hai chân hần, đợi đến một lúc sau, nhìn không được rón ra rón rén trèo lên giường, kê sát người Lô Uyển Chi nằm xuống, tuy nói là cần răng chịu đựng rất khó chịu nhưng mà nhìn bộ dáng Lô Uyển Chi ngủ say như thế, hần cũng không nhẫn tâm đánh thức nàng hoặc là thừa dịp nàng đang ngủ mà lột quần nàng ra được. Nếu vậy thì bản thân hần thật sự chính là cảm thú.

Vì thế □ đốt người, Tô Việt chỉ có thể nhẹ nhàng ôm sát vào để giảm bớt thôi.

Cuối cùng phát hiện như vậy còn lâu mới đủ, chỉ đành phải đứng lên chạy ra cửa để gió đông lạnh một lát mới dẹp được đợt đập điên loạn của trái tim.

Giờ phút này bên ngoài cũng truyền tới tiếng pháo đốt thành thịnh, thì ra không biết từ lúc nào đã đến giờ tý, Tô Việt không muốn gọi Lô Uyển Chi dậy, chỉ đi ra phòng cha nương hần lấy pháo rồi đốt lên sau đó trở về phòng ngủ.

Sáng sớm ngày mùng một Tết, tất cả mọi người trong nhà tới Từ Đường Tô gia bái tế, tiếp đó là lần lượt ra khỏi cửa chúc Tết.

Tô Căn mang theo Tô Sở và Tô Việt cùng một chỗ với mấy nam nhân trong tộc, Vương thị dẫn hai đứa con dâu đi tìm chị em bạn dâu, bắt đầu đi tới họ hàng trưởng bối trong tộc đập đầu chúc Tết.

Lô Uyển Chi lần đầu tiên gặp trưởng họ rầm rộ lớn như vậy, trong lòng có chút chờ mong, nhớ tới trước kia Trương thị từng dặn dò, "Tô gia là một gia tộc lớn, con gái đi khó tránh khỏi xuất đầu lộ diện, như vậy đối với việc tập luyện đảm lược của con cũng có chỗ tốt, trước kia chúng ta đường con quá yếu ớt, con hẳn nên học hỏi cùng bà con nhiều một chút"

Vì thế, nhất nhất nghe theo lời Trương thị nói, Lô Uyển Chi lần này thật sự theo sát sau mẹ chồng, gặp người lạ tuy rằng vẫn thận trọng đồ mật, nhưng đã có thể mở miệng gọi thăm, đại nương, so với lần đầu tiên tiến bộ không ít. Vương thị thấy cũng cảm thấy có thể diện, một cô nương như hoa như ngọc như vậy làm con dâu của mình, hơn nữa không hề có chút kiêu căng phách lối nào, dù cho ai nhìn cũng thấy hài lòng.

Đợi lần đầu thu được thắng lợi qua đi, Lô Uyển Chi bắt đầu trông ngóng hy vọng ngày mùng hai mau tới, đó là ngày nàng sẽ trở về nhà mẹ đẻ chúc Tết.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Trung bình

Ngày mùng hai về nhà mẹ đẻ, hai tay Tô Việt mỗi bên xách một giỏ trúc đi phía trước, Lô Uyển Chi mang theo cái bọc đồ đi sát phía sau hần, trên đường đi gặp hàng xóm, ai nấy cũng tràn đầy niềm vui trong không khí vui mừng, cười nói chào nhau.

Lô Uyển Chi vẫn nghe theo cách Tô Việt dạy nàng lúc trước, duy trì nụ cười, mà điều tiến bộ hơn đó là lần này nàng có thể ngẩng đầu lên chào hỏi.

Đợi đến khi mọi người trông ngóng trước cổng Lô gia thấy được họ, mấy món trên tay hai vợ chồng son bọn họ đã sớm bị Lô Dũng, Trương thị gấp giành mang giúp.

Trương thị lôi kéo Lô Uyển Chi đánh giá từ đầu xuống chân, một lát thì nói là đen, một lát thì bảo là khuê nữ gầy, lần này là bà nói thật, đen vì phải nhóm lửa trong bếp, gầy vì ngoại trừ mấy ngày Tết mới có thịt để ăn, Lô Uyển Chi không hề than thở tiếng nào về việc ăn trâu nuốt cải theo cả nhà Tô gia.

Tô Việt nghe xong trong lòng rất buồn, thế nhưng mấy lời mẹ vợ nói đều là sự thật, mà nếu ngày thứ ba lại mặt khi đó Nhạc phụ còn nói giúp hần thì giờ phút này ông cũng ăn nói thận trọng hơn. Trong lòng Lô Dũng cũng đau lòng nữ nhi trong nhà.

Vì thế, Tô Việt chỉ có thể cúi đầu, nghĩ thầm, đợi sau khi đem chuyện đó thu xếp xong, nhất định phải để Lô Uyển Chi được ăn thịt.

Chú ý tới vẻ mặt không mấy dễ chịu của Tô Việt, Lô Uyển Chi vội vàng đến nắm tay nương nàng, "Nương, làm gì mà xấu như người nói chứ, còn không phải mấy ngày nay muốn làm y phục mùa xuân cho mọi người sao, mấy gói đồ đưa cho nương tất cả đều cho người, còn có một số y phục cho cha, để đệ muội muội nữa, đầu xuân là có thể mặc".

Nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, Trương thị mới ngậm cái miệng oán giận lại nhai lại, vội vàng kéo tay nàng vào trong nhà.

Tô Việt buồn rầu đi theo, từ khi đến Lô gia, ngoại trừ cậu em vợ Lô Văn Hiến mở miệng chào hỏi tiếp đón hần, những người khác trong nhà đều nhìn hần với ánh mắt đánh giá kẻ có tội, càng đừng nói chi tới đệ ý hần. Trong lòng thờ dài, bởi da mặt tương đối dày nên Tô Việt không đợi bọn họ mời, hần cũng theo vào trong.

Kỳ thực, vừa lúc đến, trong lòng hần đã có chuẩn bị trước. Lúc trước, trước khi thành thân bản thân đã cam đoan là cả đời này sẽ đối xử với Lô Uyển Chi với cả tấm lòng, hơn nữa chỉ đối với một mình nàng tốt, về phần phương thức nào tốt nhất, thì căn bản là chưa nói, mà lúc đó cũng không nhớ tới. Lô Dũng là người có ánh mắt nhìn xa trông rộng, nhất định có thể nhìn thấu gia cảnh hần như thế nào, bởi vì lúc bấy giờ bọn họ chỉ một mục nghĩ đến thanh danh của Lô Uyển Chi nên xem nhẹ những yêu cầu sinh hoạt cơ bản. Lúc này đây, trong lòng Tô Việt có chút bức tức, có chút buồn phiền, có chút xót xa, cũng có chút bất đắc dĩ.

Mà người Lô gia hiển nhiên cũng ý thức được, việc đồng ý của hôn sự này lúc trước thật là một sơ suất, một khuê nữ trắng mịn nòn nà mới gả được hơn một tháng mà khi trở lại vừa đen lại vừa gầy, may mắn là tính thần nàng khá tốt, ánh mắt ngập tràn ánh sáng, nếu không không chừng với tính tình Lô Dũng thế này cũng buồn bực muốn nổi bão một phen.

Dù sao, Lô Dũng vẫn là một người hiểu biết, đợi đến khi vào phòng bảo Trương thị trước hết mang Lô Uyển Chi vào kháng ở phòng trong ngồi nghỉ một lúc, đừng để nữ nhi bị đông lạnh.

Mà đối với Tô Việt đang lạnh run như vậy nhưng Lô Dũng vẫn để hần ngồi lại phòng chính, cầm rót ly trà chuẩn bị cho hần, sau đó định tự tay đem đến cạnh hần.

Tô Việt nào dám để Nhạc phụ hầu hạ chính mình, đang nhìn thấy ý định của Lô Dũng hẳn vội vàng kéo cái mông mới vừa ngồi trở lên, tiến đến nhận lấy cái chén.

Lô Dũng vừa mở miệng đã đuổi nhitừ Lô Văn Hiến để hẳn trở về phòng mình một lát. Lô Văn Hiến lần này hết sức nghe lời, hẳn có thể cảm nhận mơ hồ cha nương trong nhà không được vui nên thông minh nghe lời ra ngoài.

Nhìn Tô Việt uống hai ngụm nước, sắc mặt dịu xuống bớt đôi chút, Lô Dũng mới chậm rãi mở miệng, "A Việt, nghe mấy lời Nhạc mẫu người, người đừng để trong lòng, bà ấy lúc nào cũng bao che khuyết điểm, nói thật lòng, làm cha mẹ như chúng ta cực kỳ hồ thẹn, không dạy tốt Lô Uyển Chi trở thành một người vợ tốt, nghĩ tới nhà người cũng khá vất vả, là người trung gian bị kẹp ở giữa Uyển Chi và cha mẹ cũng làm khó người rồi".

Khi nói những lời này, vẻ mặt của Lô Dũng vô cùng chân thành, còn mang theo chút áy náy.

Tô Việt thấy thế vội vàng đứng dậy, chắp tay hành lễ, "Nhạc phụ, Uyển Chi rất tốt, nàng tâm địa thuần thiện (thuần khiết + thiện lương), chịu khó làm việc, làm y phục, làm giày có một tay nghề tốt, mẹ ta rất thích nàng, ngài cứ yên tâm, ở trước mặt cha mẹ ta, họ chưa từng làm khó Uyển Chi chuyện gì".

Trong lòng Tô Việt hiểu rõ, nếu không phải trước mặt hẳn là vị trung niên này - là phụ thân của người hẳn để ý nhất, hẳn sẽ không nói chuyện uyển chuyển như vậy.

Tuy vậy, Tô Việt vẫn nhìn không được phi báng trong lòng, "Bản thân ta cưới vợ, cưới như thế nào ta thích là được, dù nói thế nào thì Uyển Chi cũng là khuê nữ của người, người làm gì mà lại khiêm tốn như vậy".

Lô Dũng nghe hẳn nói như vậy trong lòng cũng thấy không ngoài dự đoán, ông biết rõ ràng cảm tình của Tô Việt dành cho Uyển Chi, lại càng biết rõ khuê nữ nhà ông là đứa hiền thuận, không uổng công hai vợ chồng ông từ bé đã giáo dục nàng nhân nghĩa hiền hậu như thế.

Trong lòng mặc dù hiểu rõ chuyện này, nhưng ngoài miệng vẫn muốn nói một chút, có thể là do thói quen buôn bán, lời nói khiêm tốn muốn tăng bốc lên vài câu, trọng yếu là vừa rồi khi bọn họ mới vào sân quả thật không tỏ ra vui vẻ gì với Tô Việt.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, chúng ta cũng yên tâm, A Việt, người đừng đứng nữa, nhanh ngồi xuống, uống trà uống trà" Lô Dũng nhường đường.

Trong phòng chính hai người cha vợ con rề còn đang nói chuyện, mà ở buồng trong Trương thị không nhận được lau nước mắt, "Lúc trước, thật sự không nên đồng ý với Tô gia, một khuê nữ khỏe mạnh gả đi, cũng không phải làm người hầu cho nhà họ, con nhìn xem, mới có một tháng nay mà mặt mày vừa đỏ vừa đen thế này? Đừng có nói là may y phục cho ta, trước kia ở nhà con làm cũng đâu có ít, sao không thấy con bị đen?"

Thấy lúc này không thể lừa được mẫu thân đang thương tâm, Lô Uyển Chi mới kéo tay Trương thị, bảo Lô Hà Hoa đang đứng bên cạnh với vẻ mặt bi phẫn (đau buồn + phẫn nộ) ra ngoài lấy khăn nhúng nước ấm để lau mặt.

Đợi sau khi mọi người ra ngoài, Lô Uyển Chi mới dựa theo thói quen đi đến ngăn tủ đầu giường gần lò sưởi lấy ra một cái khăn sạch sẽ, vừa đến gần Trương thị vừa lau nước mắt thở dài, "Nương, lúc này không phải là năm mới hay sao, trong năm mới nhà ai mà không chiên vài con cá, nấu nồi canh thịt. Chuyện khác con không làm được, một người sống sờ sờ như con hơn nữa còn là con dâu của họ, dù sao cũng không thể trừng mắt nhìn ba người bọn họ trong phòng bếp bận việc, cái con có thể làm chỉ có nhóm lửa, vì thế mới bị hung hăng mấy ngày nay, có lẽ là bị r ám nên mặt bị đỏ một chút, nhưng mà thật sự không có đen, trước khi tới con đã nhìn qua gương rồi".

Lô Uyển Chi vừa nói vừa lấy cái gương trên bàn trang điểm bên cạnh, lại đánh giá thật kỹ gương mặt mình, thật sự ngoại trừ bị hồng ở ngoài, không có chút đen nào.

"Ba người Tô gia đều bận việc, con còn làm tổ trong phòng bếp làm gì, để Tô Việt nhóm lửa không giống nhau sao?" Lúc này Trương thị quá sốt ruột ái nử có phần không phân biệt phải trái nữa rồi.

"Hắn còn phải chê cười, cha chồng con làm nhân bánh sủi cảo, mẹ chồng thì nhào bột, con làm sao có thể không biết xấu hổ mà rảnh rồi, nương, người cũng biết đó, con dâu nhà người ta ai mà không phải thế này. So với người ta con còn tốt số hơn, gặp một trượng phu biết lạnh hiểu nóng, hơn nữa mẹ chồng con rất dễ sống chung, hiện tại buổi sáng cũng không để con dậy nấu cơm nữa" Lô Uyển Chi nén lòng giải thích, vì nàng hiểu rõ, bất kỳ Trương thị làm gì đều căn cứ vào phần tâm tư một lòng nuông chiều con cái mà thôi.

Cho nên nàng sẽ không trách Trương thị, bởi vì nàng không có lập trường kia.

"Con nói thật?" Trương thị có chút không tin, tuy rằng nói thông gia là người có tính tình dễ chịu, nhưng mà trong thôn mẹ chồng luôn là người để con dâu nấu cơm, chín người đều làm như vậy, bọn họ cảm thấy làm như vậy là đạo lý hiển nhiên.

Lô Uyển Chi dùng sức gật đầu, nỗi đau thương của Trương thị mới giảm được đôi chút, "Vậy thì còn được, con nói xem chúng ta không cầu ở bọn họ cái gì, chỉ hy vọng bọn họ đối xử với con tốt một chút, nếu như vậy mà họ còn làm không được, vậy con gả đi đúng là ủy khuất".

"Nương, không thể nào, con không cảm thấy ủy khuất chút nào, A Việt đối với con rất tốt, người nhìn thấy, cũng có thể nghe được mà. Hơn nữa, chúng con qua mười lăm tháng một (15/01) sẽ tách ra ở riêng, đến lúc đó cho dù sáng sớm muốn nấu cơm, cũng không còn cơ hội nữa" Lô Uyển Chi tiếp tục an ủi nương nàng.

"Nhưng mà, vừa nghe các người nói chuyện ở riêng, ta phần khích tìm muốn nhảy cả ra ngoài, các con phân ra nhà riêng, thì đem mấy mẫu đất ra ngoài cho mướn, con theo Tô Việt lên trấn trên quản lý cửa hàng, lấy thân phận Tô gia mà đi, không có người nào nghi ngờ con nữa" Trương thị nhắc tới việc ở

riêng, nước mắt ngưng hoàn toàn.

"Nương, năm trước con đã bàn bạc với Tô Việt, con sẽ không đi trấn trên, chỉ để một mình hấn đi, người cũng biết A Việt dù sao cũng là người không có kinh nghiệm, vừa lên trấn trên còn phải mất thời gian để học hỏi, con đi theo chỉ làm hấn phân tâm thêm, chờ hấn đứng vững gót chân, con sẽ cùng đi với hấn. Hấn đã nói với con, cửa hàng thì tính như hấn thuê của nhà chúng ta, về sau hàng tháng sẽ dựa theo mấy cửa hàng lớn nhỏ bên cạnh đưa tiền thuê là được" Nhắc tới chuyện cửa hàng, Lô Uyển Chi lập tức nghiêm túc thương lượng với Trương thị.

"Còn thu tiền thuê cái gì, cái này vốn là của con" Trương thị bất mãn nói.

"Nương! Cho dù là của con, cũng là cha dốc sức làm mới có, chúng ta còn chưa thấy rõ năng lực của Tô Việt có thể buôn bán hay không, với lại có đáng tin cậy không. Hơn nữa, hấn dù sao cũng là đường đường là nam nhân, còn có tự tôn", Lô Uyển Chi cau mày trầm giọng nói.

"Người hiện tại chỉ biết khủy tay rẽ vào trong, quả nhiên là gả cho trạng phu đã quên nương!" Trương thị già vờ bất mãn nói, thế nhưng ánh mắt trên choker đã bán đứng bà.

Ngay lúc này, Lô Hà Hoa tay cầm khăn ướt xuất hiện, tiếp đó phát hiện trên mặt nương đã sớm sạch sẽ, mà lúc này bà đang cười nói với đại tỷ, nàng ấy than thở một câu rồi ra khỏi phòng.

"Con cũng không dám, bất luận là khi nào, con sẽ không bao giờ quên cha và nương, không có hai người sẽ không có con!" Trương thị một câu nói đùa khiến cho Lô Uyển Chi thốn thức một phen, hốc mắt xót xa, thế nhưng sợ gọi lên nỗi thương tâm của Trương thị, vội vàng chớp chớp mấy cái làm nước mắt lập tức biến mất.

"Đứa nhỏ này, con trưởng thành, thật sự trưởng thành rồi!" hai tay Trương thị nâng hai vai Lô Uyển Chi, vẻ mặt vui mừng nói.

Lô Uyển Chi không giống như trước đây cúi đầu hoặc là giả vờ làm nũng, mà ngồi thẳng tắp nhìn nương mình.

Còn trong phòng chính, Lô Dũng và Tô Việt ngay lúc này đang nói chuyện gieo trồng sau Tết, đối với việc này Tô Việt thật sự là không có kinh nghiệm hoặc vấn đề gì có thể thảo luận với Nhạc phụ, trước kia trước mặt cha và đại ca hấn, hấn làm người nghe còn không dễ dàng gì, chỉ như đi vào cội tiên. Cho nên phần lớn đều là Lô Dũng nói, hấn vênh tai ngồi nghe.

Tán gẫu xong chuyện cày bừa, Tô Việt rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng lại phát hiện tiếp theo không còn đề tài gì để nói, đột nhiên nhớ tới chuyện trung bình Lỗ Kính nói với hấn lần lên trấn trước. Hấn mượn cơ hội này nhắc tới với Nhạc phụ.

Ai ngờ, đối với chuyện này Lô Dũng có hứng thú mười phần, vấn đề cũng rất nhiều, tỷ như hỏi huyện chúng ta muốn xuất ra bao nhiêu? Trung bình năm nay có yêu cầu gì không, kế hoạch trung bình sau này là gì?

Tô Việt biết cũng không nhiều lắm, tuy vậy, cũng đem mấy tin tức nghe được từ Lỗ Kính nói cho Lô Dũng biết.

Chỉ thấy Lô Dũng sau khi nghe xong, lúc nào cũng cau chặt mày, cúi đầu suy tư, nửa ngày cũng không mở miệng nói một câu, thẳng đến khi Trương thị ra khỏi phòng nói nên nấu cơm mới đi chuyển □.

Trương thị mang theo hai nữ nhi đi phòng bếp làm cơm, vốn bà không muốn để Lô Uyển Chi đi, không ngờ Lô Uyển Chi làm nũng nói bản thân muốn nhìn thấy nấu ăn nhiều hơn, Trương thị liền không chịu được cảm dỗ mới để nàng đi theo. Bà làm sao không muốn được nhìn thấy nhi nữ của mình nhiều hơn cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Phát biểu Tấn Giang độc nhất vô nhị

Ba mẹ con trong phòng bếp vừa làm vừa tán gẫu lúi rúi, ở Tô gia người phụ bếp là Lô Uyển Chi, giờ về nhà mẹ đẻ cũng vậy, nàng phát hiện bản thân vẫn là mang mệnh phụ bếp, cách làm đơn giản không cần kinh nghiệm hoặc tay nghề gì, tuy có hơi bản nhưng mà đụng tới củi lửa nhiều thì rửa tay nhiều lần là xong.

Lô Hà Hoa dù sao còn có chút tâm tính trẻ con, đợi đến khi Trương thị cất hết những vật liệu cần thiết thì cái phòng bếp nhỏ nhỏ không thể trôi giạt được nàng ấy, chỉ xin phép nương nói là một tý muối mới thành thân vừa trở về nhà mẹ đẻ, muốn trước lúc ăn cơm xong đến nhìn một chút.

Trương thị thấy lòng nàng ấy đã không còn ở nhà, liền cười để nàng ấy đi, nhưng miệng vẫn dặn dò nàng ấy đi nhanh và nhanh, qua Năm mới trong nhà người ta cũng có khách đến chơi, đừng quá đường đột. Lô Hà Hoa nói đã biết rồi tung tăng vui sướng chạy ra ngoài.

Thấy vậy Trương thị lắc đầu, rõ ràng là cùng một cách dạy, thế mà dưỡng ra một thì ra đáng một tiểu thư khuê các dịu dàng, một thì tiểu khuê nữ tựa như ngồi ghế đình, chẳng bao giờ chịu ngồi yên.

Lại quay đầu nhìn Lô Uyển Chi đang yên lặng nhóm lửa, Trương thị nhìn không được lo lắng nói, "Con cũng thấy đó, nhà đầu kia bây giờ cũng đã mười sáu tuổi, còn sôi nổi giống như đứa trẻ, năm trước có mấy nhà tới cửa làm mai, ta cũng không dám kêu con bé xuất hiện cho người ta nhìn, đợi lát nữa con nói với con bé vài câu, phải có dáng vẻ của cô nương, trong nhà chỉ có mỗi mình con nói là con bé nghe thôi".

Lô Uyển Chi cười an ủi Trương thị, "Nương, tính tình này thì phần lớn là trời sinh thôi, hơn nữa con cảm thấy muội như vậy rất tốt, cả ngày vô tư vô lự. Đơn giản vui vẻ có gì là không tốt, nương cũng đừng quá cưỡng ép tính tình muội ấy".

Trương thị nghe lời nàng nói ngược lại cảm thấy không sai, thế nhưng lại hy vọng con bé cả đời này được yên ổn, mà trưởng phu Lô Dũng cũng là người kiên định, tại sao lại sinh ra một nữ nhi như khi con thể này.

Hơn nữa, khuê nữ này rất không giống khuê nữ, có dung mạo xinh đẹp hoặc là đồ cưới phong phú, tương lai gả cho người như thế nào thì người làm mẫu thân như bà xem xét nhiều hơn.

Nhớ tới việc hôn sự của nữ nhi thứ hai, vẻ mặt cau có của Trương thị mới giãn ra đôi chút, "Năm trước, thật sự có không ít người tới mai mối, ta cẩn thận đếm, thậm chí có Lục gia, xem ra nông dân kiến thức có chút hạn hẹp, đừng cho là ta không biết bọn họ mang ý đồ gì, còn không phải nhìn thấy lúc con xuất giá, đồ cưới nhiều, vậy nên giờ đây không ghét bỏ nhà chúng ta là một cái hộ nhỏ không có bóng râm của cây cổ thụ lớn. Lần này có cơ hội phải lựa chọn thật tốt, nhất định phải tìm chỗ tốt".

Nói tới đây, bà lại nghĩ tới đại khuê nữ nhà bà gả đến chỗ thua kém cỡ nào, sắc mặt vừa mới chuyển biến tốt lại tối sầm, Lô Uyển Chi đang vội vàng nhóm lửa không phát hiện biến hóa trên mặt Trương thị, mà nghe bà nói tới việc hôn sự của Lô Hà Hoa, mới nhớ tới chuyện tới giao thừa hôm đó đại tẩu nói, suy tư một lúc, nàng vẫn quyết định kể Trương thị nghe.

Trương thị nghe xong ghen ghét nhìn trân trân không nói nên lời, nếu không phải đang ở phòng bếp bà nghĩ chính mình nhất định sẽ phi nhổ vài cái.

"Đại tẩu của con cũng thật dám nghĩ, không nói đến đám thân thích mục nát chỉ ăn không làm trong nhà nàng ta, chỉ nói tới đệ đệ kia của nàng ta hai mươi tuổi vì sao không có vợ, đệ đệ nàng ta có thói cờ bạc không nói đi, lại còn đánh vợ, nghe nói trước đây vợ hắn bị hắn ta tra tấn không chịu nổi, mới lấy đây thùng thất cổ. Đại tẩu ngươi không biết xấu hổ mà còn há mồm nói ra, ta thậm chí còn không muốn nghe" Trương thị càng nói càng nổi giận.

Cuối cùng, thế là gác lại cái chày cán bột, ôm ngực đứng thở dốc thật mạnh mới chậm rãi trở lại bình thường, nhìn không được sắc mặt trắng bệch đi về phía Lô Uyển Chi đang đứng bên cạnh nói, "Về sau con tránh đại tẩu kia xa một chút, không nói tới nàng ta là kẻ không dễ bị bắt nạt, chỉ sợ nàng ta còn mang ý đồ xấu gì đó".

Lô Uyển Chi nôn nóng vỗ nhẹ vai cái lên lưng Trương thị, vừa gật đầu vừa nói, "Nương, người yên tâm, con nhớ rồi, dù sao nương cũng đừng để trong lòng, nàng ta lần này chỉ nhắc tới thôi, con nào biết tình trạng của đệ đệ nàng ta, có đánh chết con cũng không trở về nói nửa chữ với nương, hiện tại thấy rõ bộ mặt thật của nàng ta, người yên tâm đi, con tuyệt đối sẽ không theo ý của nàng ta, thậm chí ngay cả nhà chúng ta cũng muốn đứng tới. Người đừng tức giận, qua Năm mới, vì cái loại người này mà giận làm hại thân thể càng không đáng" Lô Uyển Chi vừa phụ họa vừa giúp bà dễ chịu hơn.

Lô Uyển Chi luôn biết Trương thị là người nóng tính, lần trước cầm chổi đuổi bà mẹ do Trần gia trấn trên gửi tới, sau đó còn cùng với nhóm bà mối đầu võ mồm, chưa từng thấy bà chịu thiệt bao giờ, căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình lại hiểu được làm cho người ta nhận được chút ít ơn huệ, từ nhỏ Trương thị chính là tấm gương của nàng, là mẫu hình nàng muốn sau này sẽ trở thành.

Nhưng mà mẫu thân dưng mãnh Trương thị lại nuôi dạy ra một khuê nữ then thùng nũng nịu, đừng nói là tranh cãi với người ta, trước khi thành thân mỗi lần gặp người lạ là bị đỏ mặt nửa ngày trời, cũng may là sau khi thành thân với Tô Việt, Lô Uyển Chi cảm thấy da mặt mình dày hơn một chút, nói chính xác hơn là hòa nhập vào cuộc sống xung quanh, tiếp đất khí liễu (#Huongbb: câu này tớ không hiểu, bạn nào biết góp ý nhé;))

Nàng biết thay đổi của mình không nằm trong hy vọng của Trương thị, nhưng mà, hiện tại ngoại trừ phải đối mặt với chuyện nhà, mẹ chồng, chị em bạn dâu, các mối quan hệ hàng xóm, tương lai có lẽ cái nàng phải khắc phục còn nhiều, nàng ép buộc bản thân phải nhanh chóng trưởng thành hơn, mà Tô Việt chính là một chiếc cầu nối, chiếc cầu nối liên một thế giới nội tâm nhỏ bé đến một thế giới rộng lớn bao la.

Trương thị rất nhanh cũng ý thức được bản thân vừa rồi phản ứng hơi lớn, kỳ thực đơn giản chỉ vì quá tức giận Triệu thị khi dễ nữ nhi là em dâu nàng ta, lại đặt âm mưu quỷ quái trên người nữ nhi của mình, không ngờ hai khuê nữ chính mình nuôi dưỡng đều bị nàng ta nghĩ tới, cho nên vừa rồi đột nhiên bà mới có phản ứng lớn như vậy.

Tuy vậy, bà biết chính mình và Triệu thị xem như chính thức kết thù, sau này gặp mặt cũng tuyệt đối không vui vẻ gì. Bà còn không ngừng dặn dò Lô Uyển Chi sau này cách cái đại tẩu không có ý tốt này xa một chút.

Lô Uyển Chi gật đầu lia lịa, Trương thị kéo dài quá lâu vội đẩy Lô Uyển Chi ra bắt đầu làm việc. Không giống như lúc này, bà đã hồi phục lại như thường tựa như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. Chỉ trừng mắt vài lần nhìn nữ nhi mới trở lại từ bên ngoài để chuẩn bị ăn trưa, sắc mặt hơi thay đổi.

Đến lúc ăn cơm trưa, Trương thị đã có thể trò chuyện vui vẻ gấp thức ăn cho Lô Uyển Chi, bởi vì không có người ngoài nên nam nữ không chia bàn ăn riêng, mọi người cùng ngồi cùng một bàn vui vẻ hòa thuận.

Tuy nói là qua Năm mới Vương thị cũng làm hai món ăn mặn, chẳng qua số lượng quá ít, hơn nữa Tô gia còn có một đối tượng quan trọng là Tô Đại Hà, cho nên Lô Uyển Chi ngoại trừ ăn chút móng heo, những món khác đều là dưa muối, bánh mìn thầu giống như trước đó. Quan trọng là, chút ít thịt để ăn do Vương thị nấu, hương vị thật sự không dám khen tặng, dù nàng không biết nấu ăn nhưng Lô Uyển Chi là người biết thưởng thức, so với món thịt ăn vô vị, nàng tình nguyện cắn hai miếng dưa muối, ít nhất còn có chút hương vị.

Cho nên, nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, Lô Uyển Chi không khỏi nuốt vài ngụm nước miếng, hai mắt đều phát sáng, bắt chập hình tượng ngay khi Lô

Dũng vừa nói xong một câu 'Ăn com đi', nàng lập tức bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Bộ dáng này của nàng lọt vào mắt Tô Việt, trong lòng hắn lại càng không có tư vị gì, một Lô Uyển Chi nhu nhược hay đồ mặt là người trong lòng yêu thích gả cho hắn không tới hai tháng đã bị cuộc sống nghèo khó bào mòn, còn thêm tập tính có chút thôn phụ quê mùa.

Mà làm cha mẹ nàng - phu phụ Lô Dũng - thấy thế cũng ần ần đau lòng, khuê nữ tâm can bảo bối hiện tại với tướng ăn này, bọn họ chưa thấy bao giờ, lại càng không muốn nhìn thấy, ngay cả Lô Dũng tự đáy lòng cũng chất vấn chính mình, lúc trước tại sao cứ như vậy mà đem Lô Uyển Chi gả ra ngoài chứ?

Đáng tiếc trên đời này không còn cơ hội làm lại lần nữa, nữ tử tốt cũng không thể gả hai lần, vì thế sau khi com nước xong, Lô Dũng liền gọi Tô Việt vào thư phòng của Lô Văn Hiến đóng cửa nói chuyện. Lần này không giống với lần trước, còn để cho Tô Việt chút mặt mũi, lần này ông trực tiếp nhìn chăm chăm Tô Việt cả nửa ngày trời, trong mắt tất cả đều là thất vọng, khổ sở, đau lòng. Tô Việt nhìn thấy mà hết hồn.

Chỉ thấy Nhạc phụ không nói chuyện, hắn cũng không thể mở miệng, cuối cùng Lô Dũng nói một câu, "Lần trước chuyện kia ta nói với ngươi, ngươi cần nhắc thế nào?"

Cũng may Tô Việt không bị sắc mặt nghiêm khắc của ông dọa sợ, phản ứng rất nhanh trả lời, "Cha, ta đồng ý!"

Vốn đang chuẩn bị chờ đón mấy lời bừa bãi vớ vẩn từ Tô Việt, nhưng thấy hắn đồng ý sáng khoái như vậy, Lô Dũng thậm chí có chút không thích ứng kịp, nhìn không được buồn bực hỏi, "Lần này tại sao lại đồng ý nhanh như vậy? Chuyện này có cùng với Uyển Chi bàn bạc chưa?"

Gật đầu, lo lắng trong lòng vừa rồi mới được giải thoát, Tô Việt nói, "Đã bàn bạc với Uyển Chi, nàng cũng đồng ý. Nàng đồng ý ta cũng đồng ý".

Nghe hắn nói thế, Lô Dũng mới hài lòng gật đầu, khó chịu trong lòng vừa rồi cũng vui đi nhiều, Tô Việt nhìn thấy sắc mặt Nhạc phụ hơi dịu xuống, nhìn không được đưa ra nghi vấn trong lòng, "Cha, tuy nói là chuyện này không nên hỏi nhiều, nhưng mà đã để ta làm chường quầy, ta còn muốn biết cửa hàng này mở thế nào?"

Lô Dũng bị hắn hỏi khá sững sốt, nếu Tô Việt giống như mấy tiểu tử bình thường khác trong thôn, vào đề nghị lần trước khi ông nhắc tới chuyện này hẳn sẽ cảm động đến rơi nước mắt, nhưng mà hắn không có, còn nghiêm túc từ chối ý tốt của ông. Lần này hắn đồng ý, rõ ràng cho thấy đây là ý tứ của nữ nhi của ông, có thể thấy được trong lòng hắn Lô Uyển Chi vẫn luôn được đặt vị trí đầu tiên.

Tiếp nhận nhưng không mù quáng nhận, mà muốn hỏi rõ ràng chi tiết, ý nghĩ từ bỏ Tô Việt sáng nay giờ phút này hoàn toàn bị xóa sạch, xem ra Tô Việt đúng là người có đầu óc.

"Chuyện này, ta không tiện nhiều lời, nếu ngươi thật sự muốn biết kỹ hơn thì có thể đi về hỏi Uyển Chi, nếu con bé nguyện ý nói cho ngươi thì tốt, nếu nàng không đồng ý nhắc tới, A Việt, ngươi cũng không cần hỏi thêm. Nhưng ngươi yên tâm, cửa hàng này của nhà ta được mở quang minh chính đại, tuyệt đối không liên quan tới chuyện không trong sáng nào" Lô Dũng chân thành cam đoan nhìn Tô Việt.

Thấy Nhạc phụ nói như vậy, Tô Việt biết chính hắn không hỏi được chuyện cần biết, chỉ lần nữa nói sẽ bắt đầu trông trọt vào vụ xuân trên ba mẫu đất rồi sẽ đi trấn trên, qua ngày mười lăm tháng này sẽ bắt đầu học hỏi.

Mất thấy trời nhá nhem tối, Trương thị còn lưu luyến kéo tay Lô Uyển Chi, liên tiếp than thở bảo ăn com tối xong rồi hãy đi, dù sao hai nhà cũng cách không xa.

Cuối cùng khi được đưa tiễn khỏi cửa Lô gia, hai vợ chồng mang theo mấy túi lớn túi nhỏ trở về nhà, lúc này trời đã tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Phát biểu Tấn Giang độc nhất vô nhị

Buổi tối, hai vợ chồng cùng nằm xếp trên giường, Tô Việt nhớ tới mấy lời Nhạc phụ nói buổi chiều, nghĩ xem làm thế nào mở miệng hỏi.

Hắn càng nghĩ, vẫn nhìn xuống, dù sao hiện tại còn trong Tết, tuy nói Lô Uyển Chi là một người mảnh mai nhưng hắn thật sự sợ nếu hai người mà xảy ra xung đột nhỏ, bản thân hắn không thể là đối thủ ngang ngược của nàng.

Vì thế, hắn ngăn lại nghi vấn đang nảy sinh, thế nhưng dù sao lần qua lần lại cũng ngủ không được, hơn nữa nghe thấy Lô Uyển Chi bên cạnh vẫn chưa ngủ, hay là đến bàn bạc nghiên cứu quyền sách ngày ấy hắn tìm được.

"Uyển Chi!" giọng Tô Việt có vẻ không bình tĩnh.

"Ủm" Lô Uyển Chi trả lời rất bình tĩnh, âm thanh như có như không biểu hiện chủ nhân của nó sắp gặp Chu Công.

"Uyển Chi" giọng của Tô Việt càng hiền nhiên day dẳng, cơ thể cũng theo âm thanh đó mà nhiệt tình nghiêng người sát vào Lô Uyển Chi.

Vỗ lên bộ móng vuốt của Tô Việt đang ôm ngang hông mình, Lô Uyển Chi mệt mỏi than thở, "Ngày hôm nay mệt, ngủ sớm đi".

Biết nàng sẽ cự tuyệt, việc giường chiếu của hai người kể từ ngày thành thân tới nay, kể ra cũng không quá mười lần, hiện tại tuy nói đối với việc cầu hoan của Tô Việt Lô Uyển Chi không còn sợ hãi nữa, nhưng lúc đầu lúc nào nàng cũng cự tuyệt.

Cho nên, Tô Việt tập mãi thành thói quen, căn bản là mấy lời này của nàng không để vào tai, mà một tát lại tiến thêm một thước vén vạt áo của nàng lên, thừa dịp này hưởng thụ sự mềm mại trắng mịn trên bụng nàng.

"Uyển Chi, ta ngủ không được, dù sao ngày mai cũng không cần dậy sớm, lại không cần làm việc gì, chúng ta nói chuyện một chút đi" Tô Việt dần dần dụ dỗ nàng.

"À, được. Chẳng nói đi ta nghe" Lô Uyển Chi khép hờ mắt, trong đầu đang từ chối lời mời của Chu Công, đối với bàn tay to đang thám hiểm của Tô Việt nàng tự động xem nhẹ, huống chi nàng cũng thích thú hưởng thụ khoảnh khắc yên tĩnh này.

Từ bàn tay của Tô Việt làm nàng cảm nhận được không chỉ là dục vọng đơn thuần, còn có sự quyến luyến sâu sắc, cho nên lần động chạm này mang đến cho nàng rất nhiều an ủi.

"Ngày ấy, trong rừng đựng sách từ nhà mẹ đẻ của nàng, ta phát hiện được một quyển sách rất thú vị, nàng chờ một tí, ta đi lấy chúng ta cùng xem" Tô Việt thấy gương mặt mông lung Lô Uyển Chi có vẻ tỉnh táo hơn, vội vàng như cá chép vẩy vẩy xoay người xuống giường.

Đầu tiên là nhanh chóng châm đèn dầu đầu giường, sau đó theo cách cũ lục lấy quyển sách ra, hẳn đã nhiều ngày thừa lúc nàng không có trong phòng lật xem. Đương nhiên rất quen thuộc chỗ để.

Đợi khi hẩn ngẩng đầu cầm sách lên thì trong nháy mắt nhìn thấy bìa sách kia cả khuôn mặt Lô Uyển Chi chuyển sang hồng kéo dài đến tận cổ, con buồn ngủ trong phút chốc toàn bộ tan biến.

Cái cuốn sách hồi môn này là khi lại mặt Trương thị đưa cho mình, trở về nhà nàng chỉ lén lút lật xem một trang, thấy trên đó là cảnh hai nam nữ trần truồng cực kỳ dữ tợn, nàng vội vàng để ngăn dưới cùng trong rừng, không ngờ tới, vậy mà bị Tô Việt phát hiện ra.

Tựa như làm chuyện gì đó ám muội không dám để người khác biết, Lô Uyển Chi thật muốn nhét cái đầu của chính mình vào trong chăn không ra nữa.

"Chàng, làm thế nào chàng phát hiện ra tập tranh này?"

"Thì ra cái này không phải là sách mà là tập tranh, xem ra nương tử đã xem qua, vậy thì đúng lúc quá, nhanh tới đây giảng giải cho vi phu nào" Tô Việt nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Lô Uyển Chi nhìn không được trêu ghẹo, hẳn có thể khẳng định nàng dâu của hắn tuyệt đối biết nội dung bên trong cái này.

"Phi, ta mà xem qua á, là nương của ta lúc bà ấy đưa chính miệng nói đây là tập tranh" Lô Uyển Chi giống như bị vạch trần bí mật, có chút tức giận. Hồn dôi trừng mắt Tô Việt.

Tô Việt thấy bộ dáng vừa xấu hổ vừa trừng mắt của nàng cảm thấy cả người hẩn như mềm ra, nhìn không được tiến đến ôm lấy nàng hôn một cái.

Kết quả là bị Lô Uyển Chi vốn đang tức giận cho ăn đấm mấy cái. Tô Việt lờ đễnh, ngược lại còn cười nhiều hơn.

Sau đó còn tiện tay mở sách ra xem, mà khéo thay, lật ngay đến trang có hình vẽ tư thế mà mấy ngày trước hắn muốn thử. Tiếp đó còn kéo Lô Uyển Chi đến cùng xem với hắn, Lô Uyển Chi làm sao làm theo ý hắn, trực tiếp lấy hai tay che mắt không nhìn tới.

Tô Việt từ sớm đã đoán được phản ứng này của nàng, ngồi bên cạnh vừa xem còn không quên miêu tả tình hình mỗi chương trên sách, hắn bắt đầu xem sách nói, "Bản vẽ này mới nhìn cảm thấy thật mới lạ, nàng xem này nữ tử thể mà cong thắt lưng nằm sát lên giường, nam tử đứng thẳng phía sau nàng ta, ta chưa từng biết cũng chưa nghe thấy qua, con người vậy mà cũng giống với tư thế của động vật khác khi làm chuyện phòng the, nhưng mà thoạt nhìn thấy rất thú vị. Nương tử, nàng cảm thấy thế nào?"

"Ta làm sao biết được?" Lô Uyển Chi hét to một câu.

"Chúng ta ở đây thử một chút đi, thử qua sau đó mới biết tư vị trong đó" Tô Việt thấy nàng rút cuộc cũng mở miệng, vội vàng ném quyển sách trên tay xuống, xoay người lập tức đến ôm Lô Uyển Chi.

Lô Uyển Chi phát hoảng nhìn không được hỏi, "Chàng muốn làm gì?"

"Làm chuyện mà vừa rồi mới miêu tả cho nương tử" Tô Việt cảm thấy toàn thân chỗ nào cũng kêu gào muốn tiến vào cơ thể nàng, giờ phút này cũng bắt chấp thương hoa tiếc ngọc, trực tiếp đem nàng đặt trên giường, kéo hai tay xoa vòng eo, kéo một cái liền đặt nửa người Lô Uyển Chi nửa quỳ trên giường.

Vừa định há miệng phản kháng, Lô Uyển Chi liền cảm thấy phía dưới chợt lạnh, vừa cúi đầu nhìn, Tô Việt thể nhưng thô lỗ tuột quần lót của nàng xuống.

Tiếp đó, bỗng nghe thấy tiếng hít thở vui mừng của Tô Việt, vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy cả hai mắt hắn đỏ sẫm, hầu kết di chuyển dồn dập lên xuống, hơi thở ngày càng bất ổn.

Chưa từng thấy cảnh đẹp nào như thế, Tô Việt cảm thấy đầu óc hần không thể suy nghĩ được gì nữa, đây là một đóa hoa đẹp mê hồn trắng mịn làm cho hần khoan khoái vô hạn, dưới ngọn đèn mờ ảo còn mang theo khăn trương run run, nhị hoa ở giữa vẫn ẩm ướt như cũ, dưới ánh đèn còn lóe lên ánh sáng rực rỡ trong suốt, phảng phất như đang mời gọi.

Đây là sự hấp dẫn tột cùng khiến Tô Việt hoàn toàn quên hết, chỉ biết làm theo tiếng hò hét từ đáy lòng, gấp rút mở quần lót của chính mình ra, động một cái lập tức tiến vào nơi mềm mại này.

Lô Uyển Chi yêu kiều hét to một tiếng, từ trước đến bây giờ Tô Việt chưa từng đối xử như thế này với nàng, trước đây lúc nào hần cũng hôn môi rồi âu yếm để trong lòng nàng có thời gian chuẩn bị, mà lần này hần mãnh mẽ xâm nhập khiến nàng run rẩy cơ thể mềm mại mãnh liệt, tựa như lục phủ ngũ tạng đều bị khoanh khắc này của hần làm muốn vỡ ra khỏi cơ thể.

Cảm giác khó chịu trong nháy mắt qua đi chính là cảm giác ngứa ngáy tê dại đang ùn ùn kéo đến, mà Tô Việt từ sớm đã quên mất hiện tại, chỉ làm theo động tác nguyên thủy. Chưa từng trải qua niềm vui thích mãnh liệt như thế, Lô Uyển Chi nhin không được nước nỏ run rẩy, phía dưới lại càng co rút làm Tô Việt cũng căng theo, làm hại Tô Việt không giống như trước kia chỉ có một trận liên hoàn bộ dâng hiến cho nàng.

Một lần qua đi, Tô Việt còn lưu luyến bờ tường áp áp này, cuối cùng nhìn thấy thất lung Lô Uyển Chi không đứng nổi mà bỗng chốc ngã quỵ trên giường, trực xuất công cụ hành hung vừa rồi làm nó lơ lửng giữa không trung.

Cho tới lúc này, Tô Việt mới hoàn hồn, bị khí lạnh của người bên cạnh kích thích rùng mình một cái, vội ôm Lô Uyển Chi cùng chui vào trong chăn. Xem ra tư thế này tương đối thích hợp làm khi thời tiết ẩm áp.

Hai gò má Lô Uyển Chi ửng hồng, khẽ thở nhưng không nói một lời, vừa nằm trong chăn liền mệt mỏi ngủ mất, trước khi chìm vào giấc ngủ nàng còn không nhin được suy nghĩ, nương người thật sự là hại mình.

Mà Tô Việt thì trước khi ngủ lại nghĩ, Nhạc mẫu đại nhân thật sự là rất chu đáo, quyển sách này có tác dụng rất lớn.

Ba ngày đầu năm là mấy ngày tương đối kiêng kỵ, chỉ có khuê nữ xuất giá có cha mẹ chồng tốt mới trở về thăm nhà.

Cho nên không có việc gì làm, Tô Việt muốn đi trấn trên một chuyến, thứ nhất là gặp mấy đứa bằng hữu hư đốn, thứ hai là xem coi có ai bán rau dưa hay không, bởi vì ngày mai là mùng bốn đại tỷ Tô Lan đã xuất giá sẽ trở về, chân chính là cả nhà đoàn viên, đương nhiên là muốn ăn ngon hơn, qua Năm mới trên bàn mọi nhà đều bày ra món thịt, nên lúc này rau dưa thế nhưng có vẻ quý hiếm.

Cũng như lúc trước, trạm thứ nhất của hần vẫn là nhà Lỗ Kính, thế nhưng lại phát hiện hần ta đang thu dọn hành lý, nhin không được hỏi không phải đã nói là đi tiền tuyến phải chờ tới ngày rằm tháng một hay sao.

Ai ngờ Lỗ Kính vừa vui đầu thu dọn vừa nói, "Người Man đi không có Tết âm lịch, bọn họ sẽ không nhin xem người Hán chúng ta đang ăn Tết mà chọn tấn công hay không, hiện tại tiền tuyến rất căng thẳng, triều đình kêu gọi các tân binh các nơi nhanh chóng bổ sung. Một mình ta bất quá có ăn Tết hay không cũng không có gì khác nhau, như vậy rất tốt".

Tô Việt nghe hần ta nói chưa xót khôn cùng, chỉ dặn dò hần trên đường đi phải chú ý nhiều hơn, đến chiến trường phải biết nhin việc mà làm, đặc biệt là có chuyện gì không cần thiết thì đừng xông lên phía trước, đao thương không có mắt.

Nói thì nói như thế nhưng cảm thấy âm thanh có chút run run, Tô Việt vội vàng dừng lại, nói đi tìm hai bằng hữu khác lại đây, buổi trưa hôm nay bốn người cùng nhau uống rượu, cũng khá lâu bọn họ không cùng nhau tụ tập một chỗ ăn cơm uống rượu.

Vì thế, giữa trưa hôm nay, trong bầu không khí bị đè nén bốn người bọn họ cùng nhau uống rượu một trận cùng nhau, từ lượng của Tô Việt vốn kính người, nhưng bởi vì có chuyện buồn, trong ba người trước mặt, Lỗ Kính là bằng hữu tốt nhất của chính mình, nhớ tới lần này hần đi chiến trường, lần sau gặp lại chẳng biết là khi nào, thậm chí có thấy mặt hay không cũng không biết được, Tô Việt càng đau lòng thì chỉ một mực cúi đầu uống rượu.

Kết quả chính là, hần say mềm, được Lưu Tứ và a Phúc từ trấn trên kêu xe lừa kéo đưa về nhà, may mắn là khi về đến nơi thì trời vừa mới tối. Nhưng mà chờ Tô Việt về nhà ăn cơm, vợ chồng Tô Căn cùng với Lô Uyển Chi lại lo lắng hoảng sợ cả một buổi chiều. Nếu không phải Lô Dũng ngăn cản thì Lô Uyển Chi đã sớm trở về nhà mẹ đẻ nhờ Lô Dũng đi trấn trên tìm người rồi.

Mà hiện tại nhin thấy khuôn mặt đỏ bừng cộng thêm cả người đầy mùi rượu, Tô Việt, nằm ngang trên giường, trong lòng Lô Uyển Chi khó nén cơn giận, nhưng vẫn ngoan ngoãn cởi giày cho hần, còn lau khắp người hần.

Lưu Tứ và a Phúc được Tô gia giữ lại, kéo xe lừa trở về trấn trên, trước khi đi vẫn không quên giải thích với Lô Uyển Chi, "Tẩu tử, A Việt không cố ý muốn say rượu đâu, thật sự là Đại Hồ Từ là bạn thân của hần, từ hôm nay hần ta sẽ ra chiến trường, có trở về hay không còn chưa biết, A Việt cũng đau lòng mới say khướt như thế, ngày thường hần rất ít say rượu".

Bọn họ cũng sợ Lô Uyển Chi oán trách Tô Việt, ai cũng biết trong lòng Tô Việt sợ nhất là nàng dâu của hần, tuy rằng trên miệng hần luôn nói là thương không phải sợ nhưng mà thấy vẻ u ám trên mặt Lô Uyển Chi, làm bằng hữu bọn họ vẫn vội vàng giải thích không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Phát biểu Tấn Giang độc nhất vô nhị

Trước mặt bằng hữu của Tô Việt, lúc đầu, Lô Uyển Chi cảm thấy khi nhìn thấy vẻ mặt say khướt của Tô Việt thì có chút u ám, tuy nhiên lập tức hiểu ra không thể trước mặt người ngoài làm mất mặt mũi nam nhân của mình. Về điểm này Trương thị đã từng dạy nàng, nam nhân khi đóng cửa dù có xảy ra chuyện gì với con đều có thể, nhưng mà, ngàn vạn lần không thể để bọn họ khó xử trước mặt người ngoài. Con bên ngoài nề mặt của hân, trong lòng hân sẽ nhớ rõ điểm tốt của con, về nhà cũng sẽ thương con.

Nhớ tới khi Trương thị nói lời này, Lô Uyển Chi còn vui cười hỏi bà, "Nương, đóng cửa xong, người không để cha ta quỳ bàn tính đó chứ?"

Nhận được là một cái đánh của Trương thị, mặt mũi cha mẹ người mà mà người cũng dám ghẹo. Nhưng Trương thị biết, khuê nữ đem mấy lời này của bà nhớ rõ.

Tiền chân Lưu Tứ và a Phúc, Vương thị không cho Lô Uyển Chi rửa bát, bảo nàng nhanh vào phòng xem Tô Việt, sợ hân lạnh hay khát nước.

Nhìn sắc mặt ửng hồng, cả bốn chi phè ra nằm ngang trên giường, ngáy phù phù, ngày thường hân không ngủ ngáy thế nhưng sau khi say rượu lại ngáy. Trong lòng Lô Uyển Chi cũng không hề cảm thấy không vui, đặc biệt sau khi nghe lời giải thích của a Phúc và Lưu Tứ.

Bằng hữu tốt nhất sắp chia xa, dĩ nhiên không tránh khỏi đau lòng, bởi vì đau lòng nên 'rượu không làm người say mà người tự say'. Nàng chỉ là có chút đau lòng, tựa như có thể cảm nhận được cảm giác khó chịu giống như của Tô Việt, thấy trong lúc ngủ mà Tô Việt còn cau chặt mày, tâm trạng Lô Uyển Chi cũng âm đạm hơn.

Vừa rồi mẹ chồng cho nàng biết khi Tô Việt uống say thì nhân phẩm hân rất tốt, chỉ ngã đầu là ngủ, nhưng mà phải gọi hân dậy để đút nước cho hân uống, dù sao khi mùi rượu bốc hơi thì cần bổ sung chút nước.

Vì thế, Lô Uyển Chi nấu nước nóng, chờ nước trở nên thật là nóng thì vỗ hai gò má Tô Việt để hân tỉnh lại, nhưng mà nàng phát hiện làm như vậy thì rất khó, đành phải một tay bưng nước, một tay đỡ Tô Việt đang khép chặt hai mắt cưỡng ép rót vào.

Sau khi uống nước xong, Tô Việt chậm chậm mở cặp mắt phượng thoảng hồng nhìn qua Lô Uyển Chi, chậm rãi giơ tay kéo nàng vào chần. Miệng không ngừng lẩm bầm.

Lô Uyển Chi vốn cũng định lên giường ngủ nên thuận tiện cởi áo khoác, nằm xuống, đem gối tai sát vào nghe xem Tô Việt than thở cái gì.

Không nghe thì không sao, vừa nghe mặt Lô Uyển Chi cũng ửng hồng như Tô Việt liều mạng mua say.

"Uyển Chi. . . Uyển Chi, nàng cũng biết, khi ta mười hai tuổi. . . Mười hai tuổi đã bắt đầu nhìn trúng nàng. Nàng là giấc mộng của ta, là giấc mộng tuyệt đẹp, một. . . Một giấc mộng không bao giờ muốn tỉnh lại" Tô Việt ni non đứt quãng ôm Lô Uyển Chi.

Nghe xong Lô Uyển Chi đỏ mặt tai hồng, một đôi tay nhỏ bé đến xoa lấy thắt lưng gầy yếu của hân, gất gao ôm chặt, mùi rượu nồng nặc đầy người giờ phút này cũng mê người như thế.

Tiếp đó, Tô Việt không ngừng lặp lại chữ 'Mộng' này, cuối cùng chỉ còn hai chữ đơn giản 'Uyển Chi'. Bình thường khi nói chuyện với Lô Uyển Chi, nhiều lắm là hân chỉ trêu ghẹo nàng đầu hân xinh đẹp, trên thực tế lại không nói gì hơn, hiện tại dựa vào hơi men hân lại nói không ngừng, Lô Uyển Chi cảm thấy sau khi say rượu Tô Việt có một chỗ đáng yêu khác.

Giọng nói thì thâm lúc này của hân, tựa như đang nhẹ nhàng gõ lên trái tim của Lô Uyển Chi, khiến nàng cảm động muốn rơi lệ. Cảm thấy bản thân đã thấm vào trong xương tủy Tô Việt, khó có thể đứt ra.

Chỉ với cách gọi tên mộc mạc đơn giản nhất, lại làm hốc mắt Lô Uyển Chi lên men, nàng có tài đức gì mà lại nhận được tâm ý từ một nam tử như thế. Cảm thấy cuộc đời này như thế là đủ.

Buổi sáng Tô Việt tỉnh dậy cảm thấy đầu óc đau nhức, nhú chặt mày mở mắt nhìn thấy nóc phòng quen thuộc, biết là đang ở trong phòng mình, thoả miễn nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại tình huống ngày hôm qua.

Hình như là hân uống say, tiếp đó thì bị cắt đứt, đến gần sáng, hoảng hốt giống nửa đêm qua chính hân vừa ôm nàng đầu vừa khóc vừa cười, nghĩ đến đó hân vội vàng trốn to mắt, nhanh chóng ngồi dậy. Ngắm nhìn bốn phía, phát hiện Lô Uyển Chi không trong nhà.

Vì thế, hân vội vàng khoác áo bông lên người, xách hài ra khỏi phòng, nhìn thấy Lô Uyển Chi về mặt bình tĩnh trong phòng bếp bận việc, trong lòng hân cũng an ổn đôi chút, sau đó trở về phòng mặc xong quần áo vừa nghĩ không biết tối qua hân có nói cái gì không nên nói hay không, sẽ khiến Lô Uyển Chi mất hứng chứ, ngàn vạn lần đừng để thu được kết quả xấu.

Nhưng mà, nhìn thấy nàng đầu vui đầu làm việc đáng vẻ cũng không có vẻ gì là không vui, hân là không có chuyện đó.

Vội vội vàng vàng mặc xong quần áo ra cửa phòng, lại bị Vương thị bắt gặp kể lể với hân hai câu, chẳng qua nói nào là trong Tết, người uống say mềm như vậy làm gì, còn muốn nàng đầu của hân hân hạ. Hôm nay tỷ tỷ người và tỷ phu sẽ trở về thăm, để cho bọn họ nhìn thấy bộ dạng này còn ra gì nữa

lĩnh tinh gì đó. Tô Việt cười pha trò, chỉ nói sau này sẽ không như vậy nữa.

Sau khi rửa mặt vội vàng chạy vào phòng bếp, bụng điểm tâm để dành cho hân ăn miếng nhai nuốt, tiếp đó hỏi có chuyện gì cần hân làm không. Vương thị nói không có, bảo hân đi ra ngoài gọi cả nhà Tô Sở về đây, nhìn xem khi nào thì về, đừng để đợi đến lúc khách tới nhà rồi mới qua thì không được đẹp mặt.

Wương thị thấy bảo Tô Việt đi mà hân còn chưa đi, mà hai mắt không ngừng liếc nhìn Lô Uyển Chi đang cúi đầu nhào bột, biết hân có chuyện muốn nói với nàng dâu hân, liền viện cớ ra khỏi phòng bếp.

"Uyển Chi, thật xin lỗi. Tôi hôm qua ta uống say quá" Thấy nương của hân vừa đi khỏi, Tô Việt liền nhắm mắt theo đuôi đến trước mặt Lô Uyển Chi nhỏ giọng xin lỗi. Tuy là đoán được Lô Uyển Chi sẽ không trách tội hân, nhưng mà Tô Việt vẫn cảm thấy trước hết nên tỏ rõ thái độ của hân.

Ngẩng đầu dịu dàng mỉm cười, Lô Uyển Chi nhẹ giọng nói, "Cái này thì có gì xin lỗi, chàng cũng không phải đi uống rượu hoa, cùng bằng hữu ra ngoài uống rượu thì không có gì. Nhưng mà, về sau chàng nếu thật sự uống rượu hoa bị say, khi đó cũng đừng trách ta trở mặt" Nàng nửa đùa nửa thật trêu ghẹo.

Nếu biết bản thân mình nói một câu thật sự trở thành sự thật, Lô Uyển Chi hôm nay tuyệt đối sẽ không nói như vậy, ngày kia trong tương lai, một Lô Uyển Chi đang mang thai gắng gượng đối mặt với người trên quần áo đầy dấu son môi, cả người đầy mùi son phấn Tô Việt, lúc đó nàng không thể lạnh nhạt như vậy được nữa rồi.

Tô Việt vừa thấy nàng dâu vui vẻ ra mặt không tranh cãi gì với hân, mà giờ phút này trong phòng bếp chỉ còn có hai người bọn họ, đột nhiên tiến lên hôn lên gò má Lô Uyển Chi một cái. Lô Uyển Chi có chút tức giận, nhìn hai tay đầy bột mì, chỉ có thể oán trách trừng mắt nhìn Tô Việt vài lần, Tô Việt cười hề hề đi khỏi đó.

Buổi trưa trong ngày nhanh đến, Tô Lan mang theo Cầu tử và trượng phu Hồ Nhị Ngưu mới tới nhà.

Mà ngay trước khi bọn họ vừa bước chân vào nhà, cả nhà Tô Sở cũng vừa tới càn làm Vương thị bất mãn, rõ ràng là huynh muội bọn họ vài năm mới có cơ hội tụ tập cùng nhau cùng một chỗ, cho nên bà không cấp cho Tô Sở và Triệu thị sắc mặt tốt, chỉ có với đứa tôn tử duy nhất Tô Đại Hà mới có chút ôn hòa.

Nhưng mà, hiển nhiên Triệu thị căn bản không cần mẹ chồng này đối xử như thế nào với nàng ta, dù sao cũng không sống dưới một mái nhà, bà ấy không vui vẻ thì không cần nhìn thấy là được, từ lúc vào sân lập tức lôi kéo Lô Uyển Chi nói chuyện.

"Đệ muội, chuyện lần trước ta nói với người về đệ đệ của ta, ngày hôm kia về nhà mẹ đẻ người có nhắc tới với cha mẹ của người không?" Nàng ta tha thiết nhìn Lô Uyển Chi.

Hôm kia Triệu thị cũng về nhà mẹ đẻ, đối với đứa đệ đệ duy nhất kia, mấy ca ca cũng chưa có người quản được, chỉ nhìn cha mẹ sầu lo bạc trắng cả đầu, nàng ta nhìn không được trước mặt mọi người trong nhà nhắc đến chuyện muội muội của đệ đệ còn chưa đính hôn, mới mười sáu tuổi, quan trọng là Lô gia xem ra là nhà vùng tay rộng rãi.

Nếu có thể lấy được nữ tử từ Lô gia làm vợ, nợ đánh bạc của đệ đệ có chỗ lo thì không nói, còn có thể giảm bớt vấn đề cơm áo của cha mẹ. Trong nhà có hai mẫu đất hai năm trước đã bị bán đi trả nợ, mà đệ đệ vừa nghe tới là hoa cúc khuê nữ mười sáu tuổi, nghe nói lớn lên cũng không tệ, nhất thời chỉ tay lên trời thề thốt chỉ cần có thể lấy được cô nương mỹ miều, bản thân hân sẽ rửa tay gác kiếm, không bao giờ bước vào đồ phường nữa bước.

Có lời cam đoan của hân, Triệu thị càng nóng ruột, cảm thấy của hôn sự này bất luận là thế nào cũng muốn xin cho bằng được, nghĩ bản thân dù sao cũng là đại tẩu của Lô Uyển Chi, mà nhà mẹ đẻ Triệu gia của nàng ta ở trong vùng cũng là nhà giàu có, năm ca ca này thì không cần phải nói, còn hai bá phụ, ba thúc thúc, mười dặm tám thôn phóng mắt nhìn ra cuối cùng cũng không thấy dòng tộc nào lớn như vậy. Cái này đối với họ đơn chiếc như Lô gia mà nói, đó là đốt đèn lồng mới tìm được chuyện tốt này.

Vốn nghĩ ngày hôm qua là một trong ba ngày đầu năm có đến cũng không nói chuyện này với Lô Uyển Chi được, chỉ nghĩ dù sao ba ngày đầu ra khỏi cửa thì không may mắn lắm, chuyện hỷ sự lớn như vậy mà nói ra trong ba ngày này cảm giác trong lòng có chút không thoải mái, đã nghĩ dù sao mồng bốn cũng trở về nhà ông bà già, thăm nghĩ hôm nay sẽ nhắc với Lô Uyển Chi. Buổi sáng đã sớm thu xếp hành lý cho Tô Sở, bởi vì sáng sớm ngày mai hân sẽ lên cửa hàng vài trăm trên, bắt đầu khởi công, cho nên mới tới chậm một chút.

Nhìn về mặt đại tẩu nôn nóng hỏi thăm về chuyện hôn sự của muội muội, trong lòng Lô Uyển Chi có chút bất mãn, đặc biệt nhớ tới đệ đệ nàng ta là loại người nào, đã vậy còn là tái giá, hết ba lần bốn lượt nhắc tới.

Trong lòng mất hứng, là người không biết nguy trang nên trên mặt Lô Uyển Chi cũng biểu hiện ra một chút, "Đại tẩu, việc hôn sự từ xưa đến nay chính là lệnh của cha mẹ, lời của mỗi mai, ta là tỷ ty đã xuất giá lại càng không xen vào chuyện hôn sự của muội muội".

Triệu thị nghe lời Lô Uyển Chi nói xong sắc mặt hơi tối sầm, trong lòng có chút mất hứng, nhưng mà nghĩ đến mấy nâng đồ cưới, tiếp tục nhìn xuống, "Đệ muội, nói là nói như vậy nhưng mà người dù sao cũng là thân tỷ ty của muội muội người, một câu nói của người còn hơn mười câu nói của bà舅".

Lô Uyển Chi nghe xong có chút không kiên nhẫn, "Muốn ta nói, chuyện này cũng phải gặp qua người rồi mới có thể nói chứ, tẩu tử, ta chưa gặp đệ đệ của tẩu bao giờ, là tròn hay méo ta cũng không biết mà nói, ta cũng đã hỏi thăm qua Tô Việt, thấy ta hỏi về đệ đệ của đại tẩu hân thẳng thắn lần đầu không nói gì, ta vẫn nghĩ thôi cứ chờ gặp người rồi nói sau. Nhưng mà lần trước trở về nhà nương ta có nói qua, muội muội này là người có chí lớn, quyết định muốn tìm người mang công danh trên người. Bằng không dù có tình nguyện xuất giá làm ni cô cũng không muốn lập gia đình".

Đương nhiên câu cuối cùng là Lô Uyển Chi nói thêm vào, nàng biết muội muội là người có chí hướng lớn, cũng biết nàng ấy cùng với một nam tử cử nhân thôn bên cạnh thường hay lui tới, bằng không nàng ấy sẽ không luôn miệng khuyên nàng nhanh xuất giá, nàng ấy có chuyện gì cũng không gạt mình, và người trong lòng kia lại càng không giấu được. Đã từng nhắc chuyện này với mình hai lần, nói là chỉ sợ phụ phụ Lô Dũng không đồng ý nên không dám nói với cha mẹ, hiện tại xem ra, chuyện này dù có muốn hay không cũng phải nói.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Phát biểu Tấn Giang độc nhất vô nhị

Trên mặt của Triệu thị cũng có chút không nịnh được, nàng ta vẫn cho là cái đệ muội buồn buồn chẳng hé răng này là người dễ bắt chẹt, không giống với cái chú em hồ đồ còn chưa nói hết mấy câu là có thể bắt đầu tranh cãi, hiện tại xem ra có lẽ nàng ta nhìn lầm, cũng có thể là lí do gần mực thì đen, đệ muội và chú em ở chung lâu ngày nên giống nhau không hiểu việc đời.

Hừ hai lần, giọng điệu của nàng ta giọng gao nói, "Đệ muội, nghe người nói kia, mọi người đều nói trường tử như mẹ, người ở nhà mẹ đẻ còn không phải chỉ là chuyện mở miệng là được sao, trước hết đệ đệ của ta sẽ tới thăm nhà ta, đến lúc đó ta mang người tới để người nhìn xem vài lần, có được hay không nhìn rồi sẽ biết, đệ đệ này của ta cũng tuân tể lịch sự. . ."

Nàng ta còn muốn nói tiếp, ngẩng đầu phát hiện cô em chồng Tô Lan đã đến cửa, Vương thị đã ở cửa tiếp đón một nhà ba người bọn họ, đang đi vào trong, trước mặt bao người Triệu thị không nói tiếp nữa, dù sao tất cả mọi người cũng không dễ bị gạt như đệ muội Lô Uyển Chi này. Cha mẹ chồng biết tận tường về đệ đệ mình, bị bọn họ biết nhất định sẽ phản đối, tuy nói là nàng ta không mấy coi trọng cha mẹ chồng, nhưng mà Lô Uyển Chi này rất rõ ràng là người thật sự nghe lời mẹ chồng Vương thị này, nếu mẹ chồng chỉ nói hai câu, vậy thì chuyện đệ đệ của mình coi như xong. Nàng ta nghe nói Lô gia này đối với đại nữ nhi Lô Uyển Chi thế nhưng rất yêu thương.

Khách đến chơi vào nhà, Tô Sở, Tô Việt cùng với Hồ Nhị Ngưu trong phòng chính tán gẫu, Lô Uyển Chi, Triệu thị với mẹ chồng Vương thị vội vào phòng bếp nổi lửa, ngay cả Tô Lan đã xuất giá cũng theo vào giúp đỡ. Khuê nữ nông thôn chính là như vậy, cho dù có gả đi ra ngoài rồi khi trở về nhà mẹ đẻ vẫn là phải làm việc, mà con rể thì làm đại gia.

Vương thị thấy nữ nhi duy nhất mặc dù rằng khi hỗ trợ cũng nói cười với mọi người, nhưng mà trên trán luôn luôn để lộ một nỗi bất lực. TRước mặt hai đứa con dâu, bà không tiện mở miệng hỏi, đợi mọi người ăn uống xong hết thấy, bà bảo hai đứa con dâu vào phòng bếp dọn dẹp, gọi Tô Lan vào buồng trong.

"A Lan, người nói cho nương biết? Trong nhà người có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Tại sao bộ dáng của người mang đầy tâm sự không yên lòng như thế?" Vương thị lo lắng hỏi Tô Lan đang đi phía sau, đối với nữ nhi duy nhất này của bà, bà rất thiện vị, Tô Lan cũng là người hiểu rõ thế sự là nữ tử làm người ta thương yêu, ngay cả người có chút trọng nam khinh nữ như Tô Căn cũng vô vàng sủng ái.

"Nương, ta có thể có chuyện gì, còn không phải mừng Năm mới sao, ở nhà bọn họ làm công việc hơi nhiều một chút, có hơi mệt mỏi" Tô Lan bắt đầu giải thích, nàng ấy lúc nào cũng nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, không muốn để cha mẹ mình lo lắng cho bản thân.

"Mẹ chồng của người có để đại tẩu người làm việc không? Người nói xem ai cũng là con dâu, bà ta làm sao có thể bắt công như vậy?"

"À, đúng rồi, nương, còn chưa nói cho người biết, đại tẩu này của ta mang thai rồi. Cho nên khi mừng Năm mới, mẹ chồng ta không để nàng ta động tay, chuyện gì trong nhà đều do một mình ta sắp xếp" Tô Lan với vẻ mặt bất đắc dĩ, giống như chỉ có thể thuận theo số trời.

"Nàng ta không làm việc chỉ biết ăn, đương nhiên dễ dàng mang thai, đều đã sinh ba đứa, giờ còn thêm nữa, nhìn lại người xem, gả đi cũng được năm sáu năm mà mới được một thằng bé Cầu Tử này, còn không phải ngày thường người làm việc mệt mỏi, cơ thể không tốt nên không dễ dàng mang thai. Cái ta muốn nói, là các người nhanh ra ở riêng, chỉ có ở riêng chúng ta mới giúp đỡ được đôi chút, bằng không còn bị mẹ chồng, đại tẩu khi dễ tới khi nào. Đúng rồi, Nhị Ngưu nói thế nào?" Vương thị đột nhiên nghĩ đến vấn đề quan trọng, thái độ của con rể.

"Hắn thì có thể nói được gì, một người là mẹ ruột của hắn, một người là ca ca ruột, cho dù trong lòng có giận cũng không thể tìm bọn họ nói rõ lý lẽ. Hiện tại chỉ có thể nhẫn nhịn, năm trước Nhị Ngưu có nói chuyện ở riêng với cha chồng, cha chồng ta còn chưa nói gì mà mẹ chồng ngồi cạnh đã làm âm lên rồi, nói bà ta còn chưa chết. Nương, họ có nhi tử trong thôn, nhà ai mà không sớm ở riêng, người nào mà không ở riêng thì từ sớm đã làm gà bay chó sủa, chỉ có nhà bọn họ đáng giá, nhất định trước hết phải hầu hạ bọn họ đến khi được cho phép, cũng không nhìn xem đã nghèo như thế nào rồi" Tô Lan càng nói càng giận, nói xong câu cuối giận tới mức đánh lên ngực thùm thụp rồi ngồi xuống giường Vương thị lau nước mắt.

Vương thị nghe xong cũng tức giận theo, trầm mặc một lúc mới mở miệng, "Như vậy không được, đợi đến sau Tết Nguyên tiêu, ta bảo cha người, ca ca với đệ đệ người đi tới nhà người xem, tìm gặp cha mẹ chồng người nói chuyện, lúc trước đồng ý gả còn không phải vì mẹ chồng người nói rất dễ nghe hay sao, sau này muốn con dâu lớn phụng dưỡng. Tại sao đến nay nói chuyện không giữ lời, khi dễ Tô gia chúng ta hay sao" Vương thị thở phào nói xong chợt nghe Tô Căn ở ngoài phòng gọi, bà vội vàng đứng lên, thuận tiện an ủi Tô Lan vài câu.

Thì ra, Tô Căn gọi Vương thị là vì thấy con rể được hai đứa con đưa ra ngoài xem lúa mạch non mọc sau tuyết, nhân lúc này ông cũng muốn nói chuyện riêng với nữ nhi của ông.

Nhìn thấy nữ nhi theo sau lưng Vương thị hai mắt đỏ hoe, Tô Căn thở dài, để hai người ngồi xuống, đợi đến khi hỏi rõ tình huống Hồ gia, cũng tức giận đến nỗi râu không ngừng run run.

Cuối cùng Tô Căn dặn dò Tô Lan về sau đừng làm quần áo cho vợ chồng bọn họ nữa, bảo Vương thị đưa chút bạc vụn cho Tô Lan, hơn nữa nói là sau Tết Nguyên tiêu nhất định sẽ đi Hồ gia một chuyến, bảo Tô Lan bây giờ cố gắng chịu đựng, nhưng cũng đừng nói gì với mẹ chồng.

Buổi chiều tiền chân cả nhà Tô Lan, tính mừng Năm sẽ đi thăm nhà bà ngoại Tô Việt, cả nhà Tô Sở cũng trở về, trước khi đi Triệu thị còn kéo Lô Uyển Chi nói thầm, "Đệ muội, đệ đệ ta ngày mốt sẽ đến nhà ta, ngày đó ngươi đừng đi đâu hết, ta sẽ mang hân tới cho ngươi nhìn" Lô Uyển Chi một lần nữa nói bản thân không thể làm chủ được gì, nhưng Triệu thị mặc kệ, cười hề hề bỏ đi.

Buổi tối, Lô Uyển Chi không nhịn được liền đem chuyện đại tẩu nói buổi sáng nói cho Tô Việt nghe.

Tô Việt nghe xong cười lạnh, một lát mới mở miệng châm chọc nói, "Đại tẩu coi vậy mà nghĩ hay thật, chuyện này nàng ta thế nào mà không tìm ta, cũng bởi thấy nàng dễ bắt nạt mà. Chuyện này nàng cứ mặc kệ, dù sao ngày mai chúng ta sẽ cùng đi nhà bà ngoại, ta sẽ tìm cơ hội nói rõ ràng với nàng ta, muội muội nàng là người mà đệ đệ nàng ta dám nghĩ tới sao?"

"Tô Việt, chàng ngàn vạn lần đừng bởi chuyện này mà tranh cãi với đại tẩu, dù sao nàng ta cũng xem như trưởng bối của chúng ta" Lô Uyển Chi sợ Tô Việt khi nóng lên, liền lĩnh đi tìm Triệu thị thì phiền phức, dù sao nàng đã thấy hai người bọn họ cãi nhau.

"Uyển Chi, nàng yên tâm, ta tạm thời sẽ không gây gổ với nàng ta, nàng nói nàng ta là trưởng bối nhưng nàng ta có dáng vẻ của trưởng bối sao, quanh năm suốt tháng số lần đến nơi này thăm cha mẹ ta đếm chưa đầy hai đầu ngón tay" Tô Việt khinh thường nói.

"Ạch. . ." Lô Uyển Chi muốn nói ngươi cũng làm gì có chỗ nào tốt, nhớ ngày đó trong lúc ngươi hồ đồ còn không làm cha mẹ tức giận muốn thô cũng chẳng xong. Nhưng mà, ngầm lại dù sao hiện tại hân có vẻ hiểu thuận, trước kia hân bất hiểu bản thân mình cũng chưa từng thấy, nên lựa chọn mở một mắt nhắm một mắt không nhắc tới.

Hơn nữa, dù sao cũng là trọng phu thân yêu của mình, sao có thể so sánh với đại tẩu luôn muốn khi dễ người khác được chứ. Vì thế, Lô Uyển Chi cười không nói, chỉ vỗ tay Tô Việt an ủi, liền chuẩn bị lên giường ngủ.

"Uyển Chi, sắc mặt của nàng vừa rồi là thế nào, ta thật sự rất tốt với cha mẹ ta, tuy nói là trước kia có hồ đồ chút, nhưng cái này còn không phải vì nàng sao?" Tô Việt ừm khua miệng chớp chớp đôi mắt phượng nhìn Lô Uyển Chi.

Vừa nghe hân nói như vậy, Lô Uyển Chi cũng nảy sinh hứng thú, đặc biệt nghĩ tới chuyện hân nói thầm bên tai do tối hôm qua do uống say, cái gì mà năm năm trước nhìn trộm mình, nàng có thể hỏi kỹ hơn một chút, như là tại sao biết mình, lại còn làm thế nào trao lòng cho mình.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, trong đầu Lô Uyển Chi lúc nào cũng tìm tòi suy nghĩ chuyện này, năm năm trước chính mình thế nào, từng gặp qua người nào là tiểu nam hài tên Tô Việt hay không, nhưng mà bất kể nàng cố gắng cỡ nào cũng không nhớ bản thân và Tô Việt từng xuất hiện cùng nhau. Lúc này thấy hân chủ động nhắc tới chuyện đó, nhịn không được hỏi ra miệng.

Tô Việt nghe nàng đầu nói thậm chí có chút ngượng ngùng, chỉ nói trời lạnh quá, hai người lên giường rồi từ từ nói, vì thế hân lại thành công, nằm trên giường ôm quấy rầy Lô Uyển Chi nhưng không chịu nói, một lúc thì nói thân thể Lô Uyển Chi lạnh, ngày mai nhớ mặc nhiều y phục; một lát thì nói hôm nay thấy Cầu Tử thật đáng yêu, hai người chúng ta cũng nhanh sinh một đứa để chơi đùa. Nhưng mà vẫn chậm rãi không nói chuyện gây ra rồi rấm trong đầu mình.

Thấy hân luôn nói lảng sang chuyện khác, một mực chỉ muốn trốn tránh không nói nguyên nhân với mình, chốc lát sau hai cái tay không thành thật vùi vào trong vạt áo, Lô Uyển Chi thừa dịp ý chí bản thân chưa tan rã, vội vàng phủi tay hân.

"Chàng đứng đắn chút nào, ta còn đang nói chuyện này với chàng đấy!" Lô Uyển Chi trừng mắt lạnh lùng nhìn mỹ nam kế.

Thấy bản thân chạy không thoát, Tô Việt đành phải thở dài, chậm rãi nói, "Hai năm trước, cũng là năm ta còn nhỏ tuổi, có nói một câu với cha ta, muốn tới nhà nàng cầu hôn, ai ngờ cha ta tuyệt nhiên không đồng ý chuyện này, nhưng ta nghe xong càng một mực không chịu, nói là gia đình nàng thế cô chi có một họ, không có gia tộc chiếu cố, cưới nàng còn không phải giống như đi ở rể nhà nàng hay sao" Nói tới đây Tô Việt vụng trộm giương mắt đánh giá Lô Uyển Chi, thấy nàng không giận.

May quá, Lô Uyển Chi có vẻ rất nghiêm túc đang nghe hân nói, trên mặt cũng là dáng vẻ bình tĩnh, không có chút khó chịu nào, Tô Việt mới nói tiếp.

"Ta vào lúc đó cũng không biết nên thực hiện như thế nào, từ nhỏ ta chính là đứa nhỏ không hay khóc, cho dù buồn bực phạm lỗi bị cha ta đánh, cũng sẽ chịu đựng không khóc, cho nên lúc nhỏ ta bị đánh không ít, mọi người đều nói đứa trẻ khóc sẽ có sữa uống, nàng xem đại ca của ta đấy, lúc nhỏ thì tính khôn khéo hoạt, lớn hơn ta chín tuổi còn khi dễ ta, cũng may mà hân thành gia sớm liền chuyển ra ngoài, nhưng mà sau này sau khi hân thành gia cũng kịp thời nghĩ lại, bắt đầu dần dần đối xử tốt với ta" Tô Việt quyết định cô ý rẽ sang hướng khác, hân thật sự không muốn đem chuyện xấu của bản thân nói cho nàng đầu nghe, nếu không nàng còn không cười chê mình cả đời sao.

Lô Uyển Chi nghe xong trong lòng vừa chua xót lại đau đớn, nhịn không được vươn tay xoa gương mặt tuấn tú, "Tô Việt, về sau ta sẽ đối xử với chàng thật tốt, cũng tuyệt đối không để cha chàng đánh chàng nữa".

Tô Việt nghe xong trong lòng ấm áp, ôm chặt Lô Uyển Chi thâm tình nói, "Ta chỉ biết, chỉ có nàng đầu của ta đối với ta là tốt nhất!" Hân nói xong liền chuẩn bị giờ thủ đoạn cởi quần áo Lô Uyển Chi.

Chương 38: Tấn Giang phát biểu độc nhất vô nhị

Hắn thật không ngờ Lô Uyển Chi hiện tại chỉ một lòng muốn biết cho bằng được, nhất định phải biết tại sao hắn lại chung tình với nàng, cho nên hiển nhiên mười phần là, Tô Việt không đạt được mục đích.

Thấy vẫn không trốn thoát, Tô Việt than thở chậm rãi mở miệng, "Lúc đó ta dùng rất nhiều biện pháp muốn cha mẹ ta đồng ý đến nhà nàng cầu hôn, đặc biệt là nghe nói nhà nàng và hộ tú tài ở thôn bên cạnh có ý định đính hôn, lúc đó ta gấp muốn chết, nhưng mà bất kể ta cầu xin thế nào, dùng phương pháp gì, cha mẹ ta vẫn cứ không đồng ý. Ngay lúc chúng ta nhón nháo, người liền đính hôn, khi đó ta nản lòng thoái chí, nghĩ rằng đời này nếu không cưới nàng làm thê tử, chuẩn bị làm lưu manh đánh đắm cả đời. Thời điểm đó, trong lòng ta cũng tức giận cha mẹ ta vô cùng, nên thường xuyên đi trêu trêu tìm thú vui, kết bạn với Đại Hồ Từ bọn họ, tuy rằng ta có đi đồ phùng, cũng thường xuyên vào quán rượu nhưng mấy nơi trăng hoa thật sự chưa từng đến, lúc đó ba người bọn họ nhiều lần lôi kéo ta cũng không đi".

Tô Việt thề son sắt nói, còn thiếu chút là chỉ tay lên trời mà thề thốt.

Trầm mặc một lúc, Lô Uyển Chi vỗ lên tay hắn, "Ta nhất định tin tưởng chàng"

Thấy nàng nói miễn cưỡng như vậy, Tô Việt nhìn không được lại cam đoan một chút, cuối cùng mấy câu hứa hẹn như về sau mà nhìn thấy phố trắng hoa sẽ đi đường vòng đều ra khỏi miệng, làm Lô Uyển Chi cười khanh khách, lúc này hắn mới phát hiện chính mình bị nàng đầu cho vào bẫy, nàng thật ra không có hắn.

Nhìn không được chọc tay cù ngựa Lô Uyển Chi, đã nhiều ngày ở chung dĩ nhiên hắn biết rõ điểm yếu của nàng chỗ nào, cổ nàng là nơi không thể chạm vào, chỉ cần vừa chạm nhẹ sẽ làm nàng cười cả nửa ngày trời.

Lô Uyển Chi biết rõ mảnh khỏe của hắn, vội vàng bắt chéo hai tay gắt gao bảo vệ cổ. Nhưng nàng thật không ngờ Tô Việt lại tấn công ngay giữa người, Tô Việt không khách khí bắt lấy hai nửa vòng tròn run rẩy của nàng, Lô Uyển Chi hoảng sợ do bị lừa, vội vàng thả tay xuống muốn ngăn cản bàn tay xâm nhập của Tô Việt, nhưng đã không còn kịp nữa.

Theo cử động trần rục rịch từ bàn tay đến đỉnh cao ngất của Lô Uyển Chi, tiếng mắng chửi giận dữ trong miệng nàng cũng biến thành tiếng hét to nùng nịu, cuối cùng còn chìm đắm trong dục vọng tê dại vô tận.

Lần này, Tô Việt không muốn tiếp tục thử bất kỳ tư thế nào trong sách, bởi vì hắn đã hoàn toàn nhớ kỹ trong lòng, vừa chạm vào là có thể bắt đầu không cần nghĩ nhiều, cho nên trong lúc cơ thể hắn và Lô Uyển Chi đang đấu tranh hùng dũng một lúc lâu sau đột nhiên dừng lại, làm Lô Uyển Chi bất mãn rầm rì vài tiếng.

Tô Việt hắc hắc cười mấy tiếng, tiếp đó ôm chặt thân thể mềm mại dưới thân, xoay người một cái lập tức đảo ngược người lên trên, trong nháy mắt hai người đã đổi vị trí cho nhau, Lô Uyển Chi kinh ngạc kêu 'A' một tiếng.

Nàng từ trên cao nhìn xuống hai mắt đỏ ngầu vì dục vọng của Tô Việt, vẻ thẹn thùng trên mặt nàng càng tăng thêm, một bàn tay nhỏ không biết đặt như thế nào cho phải trên cơ thể trần trụi của Tô Việt, đợi tới khi phản ứng kịp cũng là lúc không ngừng đâm nhẹ lên ngực Tô Việt, la hét đừng làm như vậy, cúi người dán lên người trần của người bên dưới, da thịt chạm vào nhau mang đến sự rung động, làm hại Lô Uyển Chi □ không ngừng run rẩy, cắn nơi nào đó của Tô Việt không tha, Tô Việt thiếu chút nữa kìm nén không xong.

Cũng may, Tô Việt cắn răng chịu đựng, cố gắng nhịn đè nén dục vọng này xuống, nâng cơ thể Lô Uyển Chi dậy, nhẹ giọng bên tai nàng thì thầm một câu, khiến Lô Uyển Chi lại bất mãn thêm lần nữa, chỉ nói muốn đi thôi tắt đèn, Tô Việt làm sao có thể để nàng làm như vậy, thế ra chẳng phải không còn nhìn thấy cảnh xuân trước mắt ư.

Cuối cùng, Lô Uyển Chi không còn cách nào, chỉ phải đỏ mặt bừng bừng ngồi trên người hắn chậm rãi cử động vài cái, lập tức có thể cảm nhận được cảm giác niềm sung sướng khác với những lần trước, loại cảm giác này là sự tự tin nắm vững toàn cục của bản thân cũng bùng nổ mà lan tràn, vì thế nàng không nhanh không chậm di chuyển lên xuống.

Chậm rãi giãy vò tê tái, nhưng mà Tô Việt không thể chịu nổi sức lực tinh diệu của nàng, đỡ lấy vòng eo nhỏ của Lô Uyển Chi lên chuyển động hoàn toàn tương phản, cuối cùng xác định là người trên người hắn đã đạt được hắn mới thỏa mãn phóng thích bản thân, hai người đều thở hổn hển nằm xuống, nửa ngày mới bình thường trở lại.

Trong lòng Lô Uyển Chi tự trách mình, nàng hồi tưởng lại cảnh tượng rục rịch của mình trên người Tô Việt lúc này, nhìn không được tự hỏi. "Ta là khuê nữ trong gia đình đứng đắn sao? Tại sao lại phóng đảng như loại người không biết liêm sỉ như thế?" Càng nghĩ càng tự ghét mình, cuối cùng ngay cả ôm ấp của Tô Việt cũng đẩy ra, Tô Việt chỉ nghĩ nàng quá mệt, muốn tự ngủ một mình nên không để ý tới mình, đành chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng mừng năm Tết, từ lúc thức dậy Lô Uyển Chi đã không thèm để ý tới Tô Việt, làm hại Tô Việt 'chẳng biết đường đâu mà lần' với vẻ mặt mê mẩn, cố gắng nhớ lại cũng không nhớ nổi bản thân đã dắc tội thê tử nhà mình lúc nào, rõ ràng lúc ngủ vẫn còn tốt đẹp, chẳng lẽ là chuyện của đại tẩu

làm nàng phiền lòng, cẩn thận ngắm lại, dường như chỉ có việc này mới làm Lô Uyển Chi không thoải mái, xem ra là phải tìm thời điểm nói chuyện thật rõ ràng với nàng ta.

Cả đại gia đình Tô gia sáu người đến nhà ngoại Tô Việt ở Vương gia thôn ngay sát bên cạnh. Làm cô dâu mới, đây là lần đầu tiên Lô Uyển Chi đến nhà bên ngoại, buổi sáng thức dậy nàng đã được mẹ chồng Vương thị kêu lên dặn dò vài câu, nói sơ qua về mấy người cậu mợ, ông bà ngoại đều không còn, không cần phải quá thận trọng.

Vương thị là nữ nhi duy nhất trong nhà, trên nàng còn có hai ca ca, cha mẹ mấy năm trước đều đã qua đời. Vương gia chỉ là một gia đình nông dân, hai người cậu cũng là người thành thật chất phát, mấy mợ vừa nhìn thấy cũng biết là người phúc hậu, thấy Lô Uyển Chi là nàng dâu mới cũng mở miệng trêu ghẹo, nói là có thể quản được cái con khi ngang ngược Tô Việt kia rồi.

Lô Uyển Chi thân là nàng dâu mới hẳn nhiên là có chút thẹn thùng, chịu đựng sự chọc ghẹo từ nhóm biểu tẩu của mẹ, chỉ cúi đầu không nói, người khác chỉ nghĩ nàng sợ người lạ, đưa lễ gặp mặt khác nhau xong rồi tản ra.

Đại tẩu Triệu thị thế nhưng từ lúc vào Vương gia liền đi theo sau Lô Uyển Chi, giới thiệu cho nàng một nhóm người đây là mợ, kia là biểu tẩu, rất đổi ân cần, các nữ quyến Vương gia không quên khen ngợi Triệu thị mấy câu nói là biết chăm sóc đệ muội, Triệu thị cười nói là cần phải thế.

Mợ Nhị Cữu là người nhanh miệng, thói phòng xong không nhịn được bỏ thêm một câu, "Lão đại gia, ta nói này, người từ sớm nên đối xử như thế này với mẹ chồng của người, đừng phân biệt nhà mẹ đẻ không giống với nhà mẹ chồng, tới mấy tháng còn không trở về nhà thăm mẹ chồng người, làm tức phụ nhà chồng, nên chịu khó lắng nghe trước mặt mẹ chồng, nhìn xem bà có cần gì thì người cũng kịp lúc, đúng không?"

Trước mặt người lớn, Triệu thị không thể nhẫn nhịn, lại càng không thể phản đối nửa chữ, chỉ nhếch miệng cười nói, mợ Nhị Cữu nói phải, bản thân sẽ nhớ rõ.

Dù sao chỉ cách một thế hệ, vài nhóm nàng dâu Vương gia không nhiều lời nữa, lập tức thu xếp làm cơm, chỉ chốc lát sau đã mời nữ quyến ăn cơm.

Sân nhà của hai huynh đệ Vương gia song song kề bên, hai người cậu chỉ có một trai một gái, thiếu nữ nhi, đường huynh đường muội của chúng thế nhưng rất thân thiết, thoát nhìn so với Tô Việt và Tô Sở còn thân hơn không ít.

Khuê nữ của Nhị Cữu gia Vương Thúy Hoa năm nay mười lăm tuổi còn chưa đính hôn, ngay lúc ăn cơm hai mắt mở to không ngừng liếc mắt nhìn về phía bàn nam nhân bên kia, còn ngẫu nhiên nhìn Lô Uyển Chi vài lần. Vương thị thấy vậy hừ một tiếng, nháy mắt ra hiệu với Nhị Cữu, mợ Nhị Cữu dưới bàn lời kéo Vương Thúy Hoa. Vì thế nàng ta mới thu liễm chút ít.

Động tác nhỏ đó không khéo đã bị Lô Uyển Chi nhìn thấy, người khác đều vô cùng vui vẻ ăn cơm tán gẫu, nàng vốn đã không quen thuộc ai nên không nói gì, càng đừng nói tới một bàn toàn người lạ lần đầu gặp mặt, ăn cơm, cơm canh nhà mợ thật sự không được ngon, hiện tại nàng đã biết tại sao trù nghệ của mẹ chồng không tốt như vậy, thì ra do lão sư không tốt, xem ra nương của Tô Việt cũng là người không biết nấu ăn.

Từ lúc vào cửa, tiểu biểu muội Vương Thúy Hoa cô nương đối với mình có vẻ rất quan tâm, đôi mắt mở to ra vẻ đánh giá, Lô Uyển Chi vừa quay đầu nhìn, nàng ta vội vàng thay đổi tầm mắt nhìn về nơi khác. Không hiểu tại sao nàng ta lại chú tâm tới mình như vậy, nghĩ lại đây chỉ là một tiểu cô nương, dù sao cũng không làm gì được mình, cho nên Lô Uyển Chi không để trong lòng, đợi sau khi đại tẩu mẹ chồng ăn cơm, rồi chờ mấy nam nhân uống rượu xong mới đứng dậy tạm biệt.

Trên đường trở về, Lô Uyển Chi và đại tẩu Triệu thị đi cùng nhau, bởi vì Tô Sở có hơi say nên làm đệ đệ như Tô Việt không thể chống đỡ đành phải nâng đại ca về nhà. Mà hai vợ chồng già Tô Căn đi đứng chậm chạp, nên đi sau cùng với đứa nhỏ Tô Đại Hà.

Triệu thị nhớ đến hôn sự của đệ đệ mình, đột nhiên nhớ tới biểu cảm của tiểu biểu muội con mợ, nhìn không được tố cáo với Lô Uyển Chi.

"Đệ muội, vừa rồi ở nhà mợ, người có nhìn thấy ánh mắt của tiểu biểu muội Thúy Hoa không, luôn quay tròn không hề rời A Việt, còn nữa, nếu không phải tiểu thúc chỉ một lòng muốn cưới người thì hiện tại tiểu biểu muội là đệ muội của ta rồi!" Triệu thị sợ những người đi đường khác nghe được, khẽ sát tai Lô Uyển Chi nói nhỏ.

Lô Uyển Chi nghe xong căng thẳng trong lòng, xem ra cái tình huống bản thân không muốn nhất vẫn xảy ra, nhưng mà trên mặt nàng vẫn bình tĩnh hỏi, "Tẩu tử, lại có chuyện này à?"

Nghe Lô Uyển Chi hỏi vậy, Triệu thị đem việc tất cả mọi chuyện lớn nhỏ giữa Tô Việt và biểu muội nàng ta nhớ được nói cho Lô Uyển Chi nghe.

Thì ra, tiểu biểu muội và Tô Việt chân chính được coi là thanh mai trúc mã, hồi nhỏ Vương Thúy Hoa cô nương còn ở nhà họ hai ba năm. Lúc đó, mợ Nhị Cữu bị bệnh nên nhờ cô cô Vương thị thay bà ấy chăm sóc nàng ta một khoảng thời gian, thời gian đó đúng là nàng ta □ tuổi, cũng hơi biết sự đời.

Trước kia khi học theo cái xấu, Tô Việt còn thật sự được coi là một tiểu nam tử hán, lại là tiểu nhân vật phản diện. Khoảng thời gian đó, trong những người cùng trang lứa từ trên xuống dưới thôn, hẳn là đối tượng bị đánh nhiều nhất không thấy đối thủ, bởi vì người này bị Tô Căn đánh không ít, nhưng trong mắt tiểu cô nương Vương Thúy Hoa, tiểu biểu ca có thể giúp nàng giáo huấn người khác, không nghĩ ngờ gì là một vị anh hùng.

Đợi tới khi mợ Nhị Cữu đón Vương Thúy Hoa trở về, nàng đã biết lưu luyến Tô Việt, vì thế liền cầu xin mợ Nhị Cữu đem chuyện hôn sự của mình xác định, mà định cho ai? Đương nhiên là định cho vị anh hùng trong lòng nàng ta, biểu ca Tô Việt.

Không ngờ mợ Nhị Cữu sống chết không đồng ý, nói cái gì mà Tô Việt đối với nàng ta như ca ca ruột, không thể gả cho hắn. Vương thị cũng không chịu, bởi vì đối với đứa cháu nữ này, trong lòng bà hiểu rất rõ, nàng ta là người không dễ bắt nạt, lúc nhỏ còn leo tường dỡ ngói, không có đáng về của

cô nương nên có, nếu cưới nàng ta vào cửa nhất định sẽ phát sinh chuyện khác người, trọng yếu nhất là Vương Thúy Hoa không nghe lời cô cô Vương thị.

Bởi vì nàng ta cảm thấy người mợ này rất yếu đuối, nên mới có thể để đại tẩu Triệu thị nhanh chóng khi dễ ra mặt. Đương nhiên những lời này Triệu thị sẽ không nói cho Lô Uyển Chi, chỉ nói nàng ta với mình không hợp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Phát biểu Tấn Giang độc nhất vô nhị

Không nghĩ tới trước khi Tô Việt và nàng thành thân còn có một đoạn nhạc đệm nhỏ này, Vương biểu muội thoát nhìn không giống như người dễ dàng bỏ cuộc, cho nên về sau biểu muội này nhất định sẽ gây ra chuyện gì đó nữa, nhưng không biết Tô Việt đã dùng biện pháp gì mà có thể cự tuyệt cửa hôn sự này.

Chuyện này để sau này chậm rãi nói với Tô Việt đi, đối với vị đại tẩu đem chuyện này nói ra, trong lòng Lô Uyển Chi hiểu rất rõ, chính nàng nhiều nhất chỉ có thể biết được một nửa.

Cho nên dọc đường đi, Triệu thị không ngừng nói, Lô Uyển Chi chỉ khi có khi không phối hợp một câu, thấy nàng như thế Triệu thị nói càng ngày càng mất hứng, cũng chậm lại, may mà ngay lập tức đến nhà. Khi tách ra ở cửa thôn, Triệu thị vẫn còn không quên kéo ống tay Lô Uyển Chi nói nhỏ, "Đệ muội, ngày mai đệ đệ ta qua thăm, ăn cơm trưa xong ta sẽ đưa hắn đi qua nhà cho người xem".

Lô Uyển Chi không tỏ rõ ý kiến, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu. Chỉ nói tạm biệt rồi theo Tô Việt trở về nhà.

Triệu thị nhận thấy Lô Uyển Chi như thế rất không vui, nhưng mà chuyện này liên quan đến nửa đời sau của đệ đệ mình, còn có cả đời yên ổn của cha mẹ mình, cho nên trong lòng Triệu thị hạ quyết tâm, chuyện này bất kể có thành công hay không cũng phải thành.

Lô Uyển mang đầy bụng tâm sự trở về, vào phòng đóng cửa xong lập tức hỏi Tô Việt xem có nghĩ ra biện pháp đối phó với đại tẩu chưa? Chẳng lẽ thật sự để muội muội như hoa như ngọc của mình gả cho một kẻ vô lại?

Tô Việt vốn đang tưởng là nàng nghiêm túc muốn chất vấn chuyện về mình và biểu muội Vương Thúy Hoa, dù sao suốt dọc đường đi thấy đại tẩu nói thầm với nàng chuyện này, hẳn thính tai cũng nghe được vài chữ, biết chuyện đó không thể giấu được nàng, mà cũng không có gì để giấu.

Nhưng không ngờ tới là, té ra nàng hỏi về chuyện của muội muội nàng, xem ra nàng vẫn quan tâm muội muội nàng nhiều hơn hẳn, tình cảm này khá sâu sắc nhưng có thể hiểu được.

Nhìn thấy sắc mặt từ nhiều mây chuyển sang quang đăng rồi lại âm u của Tô Việt liên tục thay đổi trước mặt, Lô Uyển Chi có chút sốt ruột, "Tô Việt, vậy phải làm sao bây giờ? Ta thấy thừa lúc trời còn chưa tối, chúng ta vẫn nên về nhà ta một chuyến đi, đem chuyện này nói rõ với cha mẹ ta để mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp".

Ai ngờ Tô Việt giữ chặt người Lô Uyển Chi đang định ra ngoài, đầu tiên là trấn an, "Uyển Chi, biện pháp thì ta đã nghĩ ra, chẳng qua là thế này có khả năng sẽ đắc tội với nàng ta triệt để, ta thì trái lại không sợ nàng ta, thế này thì về sau chính thức không lui tới với nàng ta nữa, chỉ có nàng có lo lắng hay không thôi, dù sao sau này vạn nhất ta không ở nhà, nàng có thể ứng phó mấy trò làm khó của nàng ta được không?"

"Chàng nghĩ ra biện pháp gì?" Lô Uyển Chi mở to hai mắt dò hỏi.

Nhìn thấy hàng mi dày của nàng dẫu vụt sáng, Tô Việt đến bên tai nàng nói thầm một hồi, sau khi nói xong còn không quên lấy ngón tay trở chạm vào hai hàng mi dày, nhìn chúng tựa như chiếc quạt nhỏ, Tô Việt cảm thấy chơi rất vui, đặc biệt là khi mi mắt rũ xuống nửa chừng, chiếc bóng của chúng ở dưới mi mắt trông cứ như đang đan xen vào nhau, nhìn thật là thích thú.

Lô Uyển Chi đánh lên cái tay chọc ghẹo của hắn, khuôn mặt đỏ bừng có chút nghi hoặc hỏi, "Cách này thật có thể sao? Có phải có chút thiếu đạo đức hay không?"

"Nàng yên tâm, cái vị đại tẩu kia, cái nàng ta muốn nhất chính là mặt mũi, đặc biệt là sĩ diện của bản thân với cái đại gia tộc kia, khổ thân cho kẻ chết vì dĩ diện, phương pháp này nhất định có thể dùng, vì chung thân hạnh phúc của em vợ ta - muội muội của nàng, chúng ta phải dùng phương thức ngoan độc để trị nàng ta, tuy nhiên, nói ra thì Hà Hoa cũng nên đính hôn rồi" Tô Việt than thở, nhớ tới lúc đầu khi nàng ấy tìm hắn bảo hắn đến nhà nói chuyện hôn sự với Lô Uyển Chi, thật bức thiết cỡ nào. Còn không phải vì muốn tỷ ty nàng ấy nhanh chóng gả ra ngoài để không cản trở chuyện đính thân của chính mình ấy sao.

"Đúng vậy, Hà Hoa nên đính hôn rồi, nhưng chàng cũng biết đó, bề ngoài muội ấy lúc nào cũng hi hi ha ha, nhưng trong xương là tâm cao khí ngạo, tuy nói là muội ấy vẫn làm việc trong nhà, nhưng thật sự chưa từng chịu khổ, gả cho gia đình nông dân bình thường sợ là muội ấy tuyệt đối sẽ không chịu, còn nếu gả cho cử nhân tú tài thì chưa chắc người ta đã để ý tới muội ấy, thật là cao thấp thế nào cũng không xong" Lô Uyển Chi lo lắng vừa nói vừa thở dài.

"Ta thấy Lý tú tài đầu thôn cũng không tệ, tuổi tác của hắn không lớn, vừa mới hai mươi tuổi, có điều trong nhà có hơi nghèo, còn có một bà mẹ nhiều chuyện, không thể thì việc hôn sự này coi như tốt đẹp" Tô Việt tìm tòi nửa ngày mới nhớ tới xung quanh trong vòng mười dặm tám thôn dường như chỉ có người này tương đối thích hợp.

"Trong thôn của cậu chàng không phải còn một Vương cử nhân sao? Ta nghe nói người kia cũng không tệ" Lô Uyển Chi không chỉ nhắc tới một người, tuy rằng bình thường nàng không nhắc chân ra khỏi nhà nhưng thanh niên nhà ai lân cận có công danh đều biết rõ, bởi vì trong nhà có một người luôn luôn nhận định muốn đỗ đạt công danh Lô Văn Hiến thường ngày sau khi đi học về, đệ ấy không ít lần nhắc thăm mấy chuyện này.

Tô Việt nghe xong nhăn mày, "Vương cử nhân này không phải là người góa vợ sao? Năm trước vừa cưới nàng dâu vào cửa đã bị hắn khắc chết, chuyện này nàng không nên nói ra, đặc biệt đừng nhắc tới trước mặt Nhạc phụ Nhạc mẫu, cho dù nàng có nói ra bọn họ cũng không đồng ý".

Lô Uyển Chi nghe xong thở dài, nghĩ thầm, cái này không phải là chuyện ta muốn nói hay không, nhưng lại không thể đem chuyện không tốt của mọi người chưa chồng âm thầm trao lòng cho Vương cử nhân nói cho đại nam nhân Tô Việt biết, cho dù hắn là trượng phu của nàng.

Hiện tại trong lòng nàng toàn suy nghĩ chuyện ngày mai, nhịn không được nói thầm, "Ngày mai chàng nhất định phải ở nhà cùng ta, cho ta thêm can đảm thì không nói, chuyện chàng nói vừa rồi có cho ta mười lạng ta cũng nói không được, nhưng mà phải nói thật, thủ đoạn tổn hại người thế này thế mà chàng có thể nghĩ ra được, cũng rất không dễ dàng nha".

"Nương tử mình giám, ta quả thật chưa từng đi, thế nhưng dù chưa ăn thịt heo nhưng vẫn thấy heo chạy mà, hơn nữa đó là chỗ Lưu Tứ thích đi nhất, mỗi lần trở về hắn lại còn khoe khoang một phen, cô nương này trắng nhất, cô nương kia xinh nhất. Đương nhiên cũng đem mấy chuyện bát nháo này nói cho chúng ta nghe, lúc này ta không nghĩ ra phương pháp tốt nào, và lại đó cũng thật sự là đệ đệ phiền phức của đại tẩu ta, trước kia tới nhà ta ý vào bản thân hắn nhiều tuổi hơn ta, luôn luôn khi dễ ta, lần này ta còn không khi dễ gỡ hòa hay sao?" Tô Việt vừa nói vừa cười nham nhở.

Làm Lô Uyển Chi hoảng sợ nổi da gà lồm chồm, nhìn không ra Tô Việt còn là người hẹp hòi, chuyện xưa lác mà còn ghi thù lâu như vậy. Trong lòng nàng không ngừng nhắc nhở bản thân, sau này ngàn vạn lần đừng đắc tội hắn.

"Ta mặc kệ, chuyện này toàn bộ đều giao cho chàng xử lý, chiều mai vừa đúng lúc ta phải tới Tề gia sát vách tìm nàng dâu của hắn thương lượng về cách thuê bình hoa một ít, chuyện này vốn đã quyết định từ năm trước, thế nhưng lại kéo dài đến tận năm nay, đúng lúc bên đó mọi người đều đi tới nhà người thân, ngày mai ta làm hai kiện quần áo cho nương, cũng để bà mặc quần áo do con dâu làm ra" Lô Uyển Chi hơi ngượng ngùng cười nói.

Nàng gả đến đây lâu như vậy mà thật sự còn chưa may quần áo cho mẹ chồng, chỉ có may hai cái áo lót ngoài cho Tô Việt, thầm nghĩ đợi qua Tết Nguyên tiêu hắn sẽ bắt đầu lên cửa hàng làm chương quẩy, nhất định phải có hai bộ quần áo mới được, nhân dịp hai ngày này sẽ lục tung trong đồng đồ cưới cắt ra hai cuộn vải, nàng chưa từng làm quần áo nam nhân bao giờ, ngoại trừ bộ hi phục đồ thẩm Tô Việt mặc ngày thành thân.

Cho nên mới đi tới Tề gia học hỏi kinh nghiệm, nhưng mà trọng yếu là, nàng muốn tránh mặt cái tẩu tử khó chơi này, dù sao trực giác của bản thân chưa có ai qua được, cứ nhắm mắt làm ngơ thôi.

Quả nhiên, giữa trưa ngày hôm sau sau khi ăn trưa xong, Lô Uyển Chi lập tức ôm đồng kim chi qua nhà cách vách, nhà Tô Tề - Ngô thị, là nữ quyến duy nhất mà Lô Uyển Chi biết được từ khi gả tới Tô gia. Thứ nhất, là vì cách vách, chỉ cách mỗi tám vách; thứ hai là vì quan hệ giữa Tô Việt và Tô Tề không tệ, điểm cuối cùng và quan trọng nhất là Ngô thị là người chỉ biết cúi đầu làm việc không thích nói chuyện, cũng thú vị hợp ý với Lô Uyển Chi, cho nên hai người khá thân thiết.

Triệu thị bị kích động mà dẫn tiểu đệ đệ Triệu Cương trở về lão viện, lại buồn bực không thấy Lô Uyển Chi ở nhà, nhịn không được nói với Tô Việt, "A Việt, hôm qua ta đã nói với đệ muội là xế chiều hôm nay sẽ mang người tới cho nàng ấy xem, tại sao nàng không ở nhà?"

"Đại tẩu, người cũng thật là, đúng, Uyển Chi là đệ muội của người, nhưng trên hết nàng ấy còn là nàng dâu của ta, người nói nàng ấy là một phụ nhân vô duyên vô cớ lại gặp mặt đại nam nhân, không nói tới trong lòng ta có thoải mái hay không, nếu để già trẻ lớn bé trong thôn biết được thì sẽ thế nào? Nam nữ thụ thụ bất thân, đạo lý này hắn là đại tẩu hiểu rõ chứ". Tô Việt bình thân ung dung nói xong nhìn cũng không thèm liếc mắt tới Triệu thị một cái, đối với lòng người cao ngất so với tiền bạc của tỷ đệ Triệu gia, hắn không muốn thấy mặt.

"Nhìn tiểu thúc người nói kìa, đây không phải đều là thân thích nhà mình sao, phòng này tránh kia làm gì, đệ đệ Triệu Cương của ta mười năm trước chẳng phải người đã biết rồi sao" Triệu thị có chút phẫn nộ nói.

"Ta biết hay không không quan trọng, nhưng mà nàng dâu của ta không biết, hơn nữa mặc dù hắn đúng là thân thích của người, nhưng chúng ta lại không nhớ có cửa thân thích này. Đại tẩu, người còn nhớ vết sẹo trên gáy ta chứ, đây là kiệt tác của ai trong lòng người hắn là rất rõ, chuyện này trôi qua lâu như vậy ta đều chưa từng nói tới các người, tóm lại là người cũng biết một ít nguyên nhân trong đó. Cha ta cũng bởi vì chuyện này mà suýt chút nữa trở mặt với cha người, đều âm ỉ tới nước này, lại còn tách ra ở riêng, ta cũng không có vị thân thích nào cao quý như vậy, chưa từng đến chơi gia đình nông dân, đúng là thật sự rất hiếm thấy" Tô Việt vừa nói vừa dùng ánh mắt tà tà liếc Triệu Dũng* đứng sau Triệu thị.

*Cái tên trên kia là Triệu Cương, chạy xuống đây thành Triệu Dũng. Thế là thế nào???

Triệu Dũng mặt mày xanh xao vàng vọt này tuyệt đối không chỉ có mỗi cái tật đánh bạc không thôi, nhìn thấy cơ thể bị bào mòn như vậy, trước kia cũng không ít lần thấy hắn dạo chơi ở mấy kỹ viện, chắc chắn là hôm qua chính hắn không thành thật khai báo mọi chuyện với Lô Uyển Chi.

"Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, người còn nhắc tới làm gì, đệ muội đã không ở nhà, giờ thì người đã thấy rồi đấy. Dù sao, người và a Cương biết nhau cũng không ít năm, nề tình ngày xưa mà trước mặt đệ muội, nhạc phụ, nhạc mẫu người nói tốt vài lời, về sau các người có thể trở thành anh em cột chèo còn không phải thân lại càng thêm thân sao?" Triệu thị quyết định nhẫn nhịn kìm nén trong lòng, lấy đại cuộc làm trọng.

Nghe lời Triệu thị nói, Tô Việt không nhận được sơn gai óc toàn thân, hấn mới không thềm cùng với cái tên bệnh sắp chết này làm anh em cột chèo đầu!

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Phát biểu Tấn Giang độc nhất vô nhị

Triệu thị thấy bộ dạng ghét bỏ của Tô Việt, hơn nữa người đáng lẽ ra phải ở cũng không có, nàng ta liền nghĩ muốn dẫn đệ đệ bảo bối trở về, trước khi đi còn không quên thả ra một câu.

"A Việt, chờ Uyển Chi về người nói cho nàng một câu, mẹ ta đã nhờ bà mối, đợi qua Tết Nguyên tiêu sẽ tới cửa Lô gia cầu hôn, vốn nghĩ định để nàng ấy là chị vợ thấy mặt trước, kết quả là nàng ấy không có nhà, dù sao thì người có thể làm chủ cũng là cha mẹ nàng ấy" Nàng ta nói xong liền chuẩn bị bỏ đi.

Tô Việt nghĩ thầm, người từ sớm đã biết Uyển Chi không thể làm chủ được, còn ở chỗ này khiến nàng ấy ghê tởm làm gì. Nhưng mà, thấy Triệu thị sắp bước chân ra khỏi cửa, hấn vội vàng gọi nàng ta lại, "Đại tẩu, người chờ một chút"

Triệu thị nghe vậy đứng lại, nhìn Tô Việt chạy chậm đến trước mặt nàng ta, ra vẻ thần bí kéo tay áo nàng ta nói một câu, "Đại tẩu, kiếm một chỗ nói chuyện đi".

Về mặt buồn bực nhìn đệ đệ cúi đầu không nói một lời đứng yên lặng, lại liếc mắt nhìn khuôn mặt hoạt bát khôn khéo của chú em, trong lòng nàng ta có chút không yên, đi theo Tô Việt vài bước, nhíu mày hỏi, "A Việt, chuyện gì mà thần bí như vậy?"

"Đại tẩu, nhìn dáng vẻ của A Cương ca, không giống như chỉ vì một tật đánh bạc thôi, có bệnh gì khác đúng không?" Tô Việt về mặt lo lắng hỏi, tựa như A Cương ca là ca ruột của hấn.

Triệu thị vừa nghe không vui, trừng mắt lạnh lùng, "Tiểu tử người nói cái gì vậy? Người mới có bệnh! A Cương của chúng ta bởi vì không ngừng đánh bạc, lỡ mấy bữa cơm nên mới xanh xao vàng vọt như vậy, cái này là tật xấu chung của thói quen đánh bạc thôi, khi nào không còn nữa thì có thể đứng bữa ăn cơm, không tới mấy ngày là có thể dưỡng thành khỏe mạnh".

Tô Việt gật đầu, nhìn giống như mười phần tán thành lời Triệu thị, ngập ngừng còn muốn nói lời trong lòng một lúc, trong cái thế bị Triệu thị truy hỏi tới cùng mới đem mấy lời trong lòng đã được lên kế hoạch từ sớm ra, "Đại tẩu, a Cương dù sao cũng nhìn ta lớn lên, việc này là về thanh danh của hấn, thậm chí còn là thanh danh của đại gia tộc Triệu thị của các người, chuyện này ta không thể không nói, chẳng qua có phải là sự thật hay không thì không rõ lắm, cái này cũng là lần trước ta lên trần trên được một bằng hữu nói lại".

"Có chuyện mau nói có rắm mau phóng, đừng có bày đặt ấp a ắp úng!" Triệu thị nhìn bộ mặt lo lắng của Tô Việt, trong lòng có cảm giác nôn nóng sợ hãi, cảm thấy đây không phải chuyện gì tốt.

Quả nhiên, Tô Việt chậm rãi nói, "Đại tẩu, ta nghe bằng hữu nói, a Cương ca bởi vì đi mấy chỗ phố làng chơi đó, nên mới dính phải cái bệnh không sạch sẽ đó"

Triệu thị nghe xong, trong lòng lộp bộp một chút, cả người chấn động, đăm đăm nhìn Tô Việt nhưng không nói một lời, bởi vì trong lòng nàng ta hiểu rõ cái đức hạnh của đệ đệ mình.

Tô Việt không đợi nàng ta phản ứng lại, liền ân cần khuyên nhủ, "Đại tẩu, chuyện này chúng ta thả rằng tin là có còn hơn là không tin, nếu như cưới cho a Cương một hoa cúc khuê nữ, người ta nhất định sẽ hỏi thăm tình huống của a Cương, chuyện này có một người biết, có lẽ còn có người thứ hai biết, cái ta muốn nói là thừa lúc này trước khi mọi chuyện còn chưa được lan truyền khắp nơi, trước hết nên tìm đại phu xem thử coi".

Nghe hấn nói xong Triệu thị mới phản ứng kịp, nểng xối xả một hồi, "Hay cho Tô Việt người, người chính là không mong muốn a Cương có điềm tốt nào, vô duyên vô cớ ở nơi này rêu rao gây sự!" vừa nói vừa quơ lấy nhánh cây bên cạnh đánh lên người Tô Việt.

"Đại tẩu, người nhỏ tiếng chút, chuyện này đừng làm cho hàng xóm biết!" Tô Việt bị đánh trúng, cũng không giận mà còn thấp giọng khuyên giải Triệu thị, Triệu thị dù sao cũng cần thể diện, lập tức dừng tay, nhưng miệng vẫn chửi mắng trách móc, chẳng qua thanh âm nhỏ chỉ đủ hai người họ nghe thấy.

Triệu Cương luôn đi theo Triệu thị giờ phút này cũng đi đi lại lại, về mặt ngây thơ hỏi như thế nào. Triệu thị vội vàng nói không có chuyện gì liền kéo hấn rời đi.

Tô Việt nhìn bóng lưng của hai người, nhận không được ôm bụng cười gập người, cảm giác báo thù thật quá sung sướng.

Đợi đến khi Lô Uyển Chi về nhà, Tô Việt đem chuyện từ đầu đến cuối kể rõ mấy lời của đại tẩu nói với hấn, Lô Uyển Chi nghe xong nhíu chặt mày, không ngừng hỏi cách này có được không? Triệu thị sẽ không sinh sự tiếp nữa chứ, đừng để mấy ngày nữa sẽ thật sự tới nhà nàng cầu hôn.

"Xử lý như vậy tuy không nói chắc là triệt để, nhưng mà theo tâm tính của đại tẩu nhà chúng ta, chắc sẽ tìm đại phu đến xem đệ đệ nàng ta. Cơ thể Triệu Cương đã sớm bị cái tật ăn nhậu đi đấm cờ bạc đục khoét, làm sao có thể không có bệnh tật nào, dù sao chỉ cần đại phu có thể tìm ra được bệnh xấu gì, bọn họ nhất định sẽ trị bệnh trước, trong khoảng thời gian này sẽ không nghĩ đến chuyện của muội muội nàng nữa, nhân cơ hội này, trước hết Nhạc phụ Nhạc mẫu nên nhanh chóng đem việc hôn sự của Hà Hoa định xuống" Tô Việt nhắc nhở.

Lần trước nghe Lô Uyển Chi nói Lô Hà Hoa có người trong lòng, hần liền cân nhắc, dù sao sớm muộn gì cũng phải đính hôn, cũng đến tuổi này rồi, còn không bằng sớm định xuống, tránh đêm dài lắm mộng, không thôi lại xuất hiện con thiêu thân gì nữa.

Nghe Tô Việt nói thế cũng có chút đạo lý, chính mình vội vàng gả đi cũng bởi vì để muội muội Lô Hà Hoa nhanh chóng định hôn, dù sao tuổi của muội ấy cũng có thể làm mẹ đẻ nhỏ, mấy người đến tuổi này đều đã được định hôn, nghĩ đến đây, Lô Uyển Chi cùng Tô Việt bàn bạc ngày mai sẽ quay về nhà mẹ đẻ một chuyến, buổi chiều trở lại.

"Không liên quan gì hết, sáng sớm mai nàng hãy trở về nhà, vừa đúng lúc ta phải lên trấn trên một chuyến, giữa trưa sẽ không về nhà ăn cơm, buổi chiều sau khi về ta sẽ trực tiếp đến nhà nhạc phụ đón nàng là được" Tô Việt biết suy nghĩ của nàng, chẳng qua chỉ cảm thấy chính mình hiện tại là người Tô gia, hờ một tí là trở về nhà mẹ đẻ không được tốt lắm.

Lô Uyển Chi nghe xong lời của hần có chút cảm kích nhìn hần, còn chưa nói gì, càng không hỏi hần lên trấn trên làm gì.

Trước kia Trương thị đã dặn dò nàng, nam nhân làm việc nữ nhi nên ít hỏi tới, chỉ cần hần không mắc phải sai lầm cơ bản không đáng, cứ mờ một mắt nhắm một mắt cho qua là được.

Lô Uyển Chi còn ra về hồn nhiên hỏi sai lầm cơ bản là cái gì, Trương thị nghiêm túc mủi phần nói, "Nguyên tắc của ta, sai nguyên tắc có hai điểm, một là đánh vợ, hai là đi □"

Hết sức tán thành gật đầu, Lô Uyển Chi trong lòng yên lặng thêm điểm thứ ba, đó chính là cưới tiểu thiếp. Nàng thầm nghĩ nhất sinh nhất thế chỉ hai người, như phu phụ Lô Dũng, cũng như phụ mẫu thân sinh của nàng, cử án tề mi (vợ chồng tôn trọng lẫn nhau) cũng tốt, tương kính như tân cũng được, chỉ có hai người hiểu nhau là tốt rồi.

Suy nghĩ này của nàng chưa từng nói ra với Tô Việt, mà là một phần chấp niệm, nàng không phải sợ khi nói ra sẽ làm Tô Việt chê cười, mà sợ khi nói ra sẽ bị Tô Việt phủ định ngay tại chỗ, thế thì chẳng phải là con đường phụ thê của bọn họ không còn đi được nữa. Nhìn hần hiện tại đối với chính mình toàn tâm toàn ý, về phần sau này, chuyện sau này ai có thể nói trước, trước hết cứ sống tốt qua ngày đi đã.

Kỳ thực, khi đồng ý để Tô Việt lên trấn trên làm việc, trong lòng nàng đã từng do dự, không phải lo lắng hần không cố gắng làm việc, mà lo hần bị nơi phồn hoa trên đó mê hoặc, chính xác mà nói thì nơi mà thời điểm trước kia hần thường xuyên lui tới không giống nhau.

TRước kia mỗi lần lên trấn trên, Tô Việt đều đi tìm mấy người hồ bằng cầu hữu (ở đây là chỉ bạn xấu) ăn chơi tiệc tùng, trong thời gian đó hần đã làm những chuyện gì thì trước khi thành thân Lô Dũng đều tìm hiểu biết rõ mười mươi, nhưng sau này khi Tô Việt chủ động thành thật nói với nàng, vẫn khiến nàng cảm thấy rất là uất ức. Nghe người khác nói cùng với thời điểm chính miệng hần nói ra vẫn bắt đồng.

Mà về sau nếu thật sự có chuyện lên trấn trên, không thể thiếu chuyện hần không trở về, hần là một người miễn cưỡng lắm mới gồng đầu ngủ một mình, nếu hần thật sự có lòng muốn đi tìm hoa văn liễu, chính mình có muốn ngăn cản cũng không được, nghĩ đến đây, trong lòng Lô Uyển Chi đau xót, nàng không muốn nhìn thấy Tô Việt ôm ấp một nữ tử khác, nghĩ đến đây lập tức cảm thấy trong lòng đau tựa như bị dao cắt.

Ngẫm lại thật kỳ quái, chỉ mới cùng hần sớm chiều ở chung hai tháng mà đã có cảm giác không muốn chia lìa như thế, xem ra thật sự chính mình bị trúng độc rồi, trúng cái loại độc gọi là độc Tô Việt, giống như Tô Việt lúc trước trúng loại độc tên là độc Lô Uyển Chi.

Nhìn sắc mặt Lô Uyển Chi trước mặt mình giống như đang chơi trò thay đổi màu sắc, Tô Việt nhìn không được lay người làm tình nàng, "Uyển Chi, nàng đang nghĩ gì vậy?"

"À, không có gì, không phải là ta đang nghĩ tới chuyện chàng lên trấn trên làm việc qua Tết Nguyên tiêu sao. Ta muốn làm thêm mấy bộ y phục cho chàng, dù sao thì trấn trên cũng không giống với nông thôn, mặc vài rách trên người, đừng để người khác chê cười nàng dâu của chàng" Lô Uyển Chi vội vàng điều chỉnh nỗi lòng, cười trêu ghẹo nói.

"Từ khi cưới nàng, ta ngay cả quần áo có mảnh vá cũng chưa mặc lần nào, ý ta là, nhà nàng có vẻ giàu có, như vậy dễ khiến người khác ganh tị, câu tục ngữ này nói không sai 'không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương', nhà nàng như vậy dễ dàng làm người ta đồ mất đồ kỳ, vạn nhất tương lai có người nào thực sự nổi lên ý xấu, đúng là hối hận không kịp, ngày mai lúc nàng trở về cũng thuận tiện nhắc nhở nhạc phụ một chút" Tô Việt nhớ tới đám đồ cưới Lô Uyển Chi mang đến cửa nhà mình, lại còn khoản thịnh tình chiêu đãi hần nhận được khi đi đến Lô gia.

Tán dương xong trong lòng hần càng bờ ngỡ, nhìn không được dặn dò Lô Uyển Chi về sau ở nhà nên thu liễm một ít, còn muốn bịa đặt mấy câu trả lời lấy lệ về chuyện lên trấn trên trông coi cửa hàng nếu có người hỏi tới.

Lô Uyển Chi ra về không ứng hộ hỏi, "Tất nhiên là thế rồi, cha ta thường ngày cũng tương đối khiêm tốn kín đáo, chẳng qua chỉ vì thương ta nên mới bởi nhiều đồ cửu hơn mà thôi, hơn nữa hàng xóm trong thôn đều không phải là người có tư tưởng xấu, còn ai có ý tìm chúng ta gây sự phiền phức. Chuyện trấn trên chàng đừng lo lắng, cửa hàng trấn trên nhiều như vậy nhưng mà đích xác theo tính toán của chúng ta ngay cả xếp hạng cũng không hơn được".

"Phòng trước vô hại" lúc nào cũng tốt, đúng rồi, Uyển Chi, ta luôn luôn buồn bực, vì sao nhà nàng có nhiều tài sản như vậy?" Tô Việt luôn lo lắng mãi, rốt cuộc cũng hỏi ra cục nghẹn trong cổ họng hai tháng nay.

"Mấy cái đó đều do cha ta mua, về phần lập nghiệp như thế nào thì ta chỉ nghe ông ấy nhắc qua vài câu thôi" Lô Uyển Chi đem tất cả mọi chuyện giao cho Lô Dũng, nàng vẫn không dám đem sự việc nói thẳng ra, đối với Tô Việt, nàng vẫn không tin tưởng một trăm phần trăm.

"Vậy cả nhà nàng tại sao không chuyển lên sống ở trấn trên?" Tô Việt buồn bực hỏi.

"Cha ta cảm thấy hàng xóm láng giềng ở nông thôn không xấu, với lại trong nhà còn có vài mẫu đất, đi rồi phải cho người khác mướn, luôn thấy luyến tiếc cho nên ở luôn trong thôn. Nhưng mà cha ta dặn chuyện của chàng đừng để người khác phát hiện cũng như nhớ tới, ở trấn trên trước mặt người ngoài chàng đừng nói có quan hệ tới Lô gia chúng ta" Lô Uyển Chi còn không dám nói lí do tránh kẻ thù với hân.

Có thể rõ ràng cảm giác được Lô Uyển Chi có vài điều giấu diếm với chính mình, tuy vậy Tô Việt không vội, tin tưởng qua chút thời gian nữa nàng sẽ nói cho hân biết, hân bắt đầu mở miệng trêu ghẹo nàng, "Nói là nói như vậy, trấn trên so với thôn quê này tóm lại là giàu có hơn, nhạc phụ hiện tại như vậy, còn muốn chạy tới lui hai bên, trước kia ta còn buồn bực vì sao hân lại thích đi trấn trên như vậy, chẳng lẽ giống như ta ăn chơi tụ tập? Thật không đáng, có một lần, ta còn theo dõi ông ấy, kết quả phát hiện ông ấy đến cửa hàng lương khô đầu ăn Vạn Lật nửa ngày còn chưa trở ra, làm hại ta cứ cho là cuối cùng bị mất đầu ông ấy nên bỏ đi. Sau này nghe ông ấy nói muốn ta đi cái cửa hàng kia, ta mới bừng tỉnh ngộ ra" Tô Việt nhắc tới chuyện xấu trước kia không dám nhìn thẳng vào mắt Lô Uyển Chi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phát biểu Tấn Giang độc nhất vô nhị

Không ngờ tới Tô Việt còn từng dùng đến loại việc theo dõi này, Lô Uyển Chi nhìn hân nửa ngày không nói nên lời, cuối cùng chỉ biết lắc đầu.

Cho là nàng đang giận mình, Tô Việt vội vàng tiến đến kéo cánh tay nàng giải thích, "Ồ thời điểm đó, chẳng phải ta lúc nào cũng nghĩ đến nàng sao, phạm là có chuyện hay người liên quan đến nàng ta đều để tâm nhiều hơn, về sau quyết sẽ không làm loại chuyện tương tự thế nữa".

Nói xong mở to đôi mắt nai tha thiết mong chờ nhìn Lô Uyển Chi.

"Ta không có trách chàng, chỉ là không biết nói gì cho phải" Lô Uyển Chi vỗ lên tay hân an ủi.

Lô Uyển Chi có thể cảm nhận được sự bất an ẩn sâu bên trong nội tâm của Tô Việt, hân tựa như đối với chính bản thân không đủ tự tin, không chỉ vì sự khác biệt về gia thế, nàng nghĩ đó là do sự khác biệt trong hoàn cảnh trưởng thành khác nhau nhiều hơn.

Nói ví dụ như nàng quen thuộc thi thư, mà Tô Việt thì không biết được mấy chữ, vấp phải việc gì trong đầu nàng sẽ lập tức nhanh chóng đề xuất ý tưởng ngôn hành hơn, mà Tô Việt nhưng lại dùng tư tưởng bàng môn tà đạo để giải quyết.

Đương nhiên nàng phải thừa nhận, ở một số sự việc, bản thân so với Tô Việt thì kém rất xa, tỷ như về chuyện với đại tẩu Triệu thị này, thật sự là nhờ vào sự giúp đỡ của hân.

Tuy rằng nàng cảm thấy hai người này có gì đó bất đồng, lại càng không ảnh hưởng đến cuộc sống của hai người, nhưng mà thật hiển nhiên, Tô Việt tự ti, trong lúc hân nhìn thấy mình đọc sách, có thể cảm giác rõ ràng hân có chút kỳ quái, cho nên Lô Uyển Chi bắt đầu tránh lấy sách ra đọc trước mặt hân.

Nhưng mà có một số việc không phải nàng muốn thì có thể thay đổi, bản tính kiêu ngạo của Tô Việt đã thấm sâu trong xương, nhưng khi gặp nàng hân vẫn cúi đầu. Nàng cũng nghĩ muốn vì hân làm gì đó nên mới thuyết phục hân đi trấn trên làm việc, ít nhất có thể để hân học hỏi được nhiều điều, để trong lòng hân nghĩ đang tiếp cận nàng hơn.

Ngày hôm sau, Lô Uyển Chi trở lại nhà mẹ đẻ nói cho Trương thị biết về việc Triệu thị mang đệ đệ đến tìm mình, Trương thị nghe xong ghen hờn trở mặt, không ngờ tới Triệu thị thật đúng là nói được làm được. Thật là nhìn thấy Lô Uyển Chi là quả hồng mềm dễ nặn hay sao, chắc nàng ta cũng không nghĩ tới sẽ gặp Tô Việt - quả hồng xấu xa này, kết quả trêu chọc phải một tay tinh ranh.

Nghe xong phương thức xử lý của Tô Việt, Trương thị cười không đứng nổi thẳng người, nói trắng ra là không ngờ tới Tô Việt lại có cái chiêu độc địa này, nhưng mà việc hôn sự của tiểu khuê nữ nhà bà quả thật cũng nên nhắc tới rồi.

Lô Uyển Chi nhìn rồi lại nhìn, vẫn nhìn không được đem chuyện Vương cử nhân thôn sát bên nói cho Trương thị nghe, quả nhiên Trương thị vừa nghe thì từ một người vợ hiền lập tức giậm chân.

Nhà mình là một hoa cúc khuê nữ làm sao có thể gả cho người góa vợ, cho dù người kia góa vợ mang công danh trên người chẳng nữa, Lô gia bọn họ nếu muốn có công danh thì chưa đầy hai năm nữa, Lô Văn Hiến có thể thi cử thành danh, làm gì phải đi nịnh bợ một người khác thế.

Đã sớm liệu trước phản ứng của Triệu thị, Lô Uyển Chi vẫn đem cái thiệt hơn phân tích nửa ngày với bà.

Rất rõ ràng, chuyện thê tử trước đó của Vương cử nhân không để lại dấu nhỏ có thể cho thêm điểm cho hân, càng khỏi nói tới việc hân cô độc một mình, cha mẹ hai năm trước đã qua đời, chỉ có một tỷ tỷ lấy chồng ở xa, huynh đệ một người cũng không có, nếu cửa hôn sự này có thể thành thì chẳng

khác nào ở rể.

Khuyết điểm cũng có vài cái, nhà hần nghèo, về sau Lô gia xác định phải giúp đỡ không ít, đặc biệt nếu nghĩ đến việc đi tiếp trên con đường quan trường này sẽ mượn không ít bạc của Lô gia để dùng, tiếp theo chính là thế tử đã mất.

Tổng kết thiệt hơn, Lô Uyển Chi vẫn cảm thấy cửa hôn sự này không tệ, Vương cử nhân chỉ mới mười tám tuổi, tuổi hãy còn trẻ, nếu có quý nhân chân chính tương trợ thì tiền đồ vô lượng, nhà mình trước mắt là chỗ dựa của hần, nên nhất định là nói gì nghe nấy.

Kỳ thật, mấy lời Lô Uyển Chi nói, Trương thị làm sao không biết rõ, chẳng qua là trong lòng bà tiếc nuối nuốt không trôi con bạc này mà thôi, dù sao Lô Hà Hoa cũng là nhi nữ đích thân mình đẻ ra.

Quan trọng hơn là theo ý của Lô Uyển Chi, thừa lúc Lô Dũng không có nhà kêu Lô Hà Hoa đang chơi nhà hàng xóm trở về, tiếp đó kéo vào tây ốc đánh véo một trận, Lô Hà Hoa không hiểu ra sao chạy trốn về phía Lô Uyển Chi cầu cứu, còn kịp mở miệng hỏi Trương thị nàng ấy đã phạm lỗi gì.

Đợi tới sau khi con bạc trong lòng ngực trút ra hết, Trương thị mới để cho Lô Uyển Chi đứng ngoài cửa suốt cả buổi đi vào, sau đó ném cây chổi lông gà, ngồi xuống kháng thờ mặt nhọc, cũng không biết là do giận quá hay do mệt.

Lô Uyển Chi đẩy cho muối muối cái nháy mắt, bản thân tiến lên đắp lưng vỗ ngực an ủi Trương thị, ngoài miệng còn không ngừng mắng Lô Hà Hoa không hiểu chuyện.

"Hà Hoa, muối cũng thật là, việc hôn sự lớn như vậy mà một mình muối có thể làm chủ sao? Muối còn làm gì mà không nhanh tới nói rõ với nương và ta, nương cũng muốn nghĩ biện pháp tốt giúp người mà thôi!" Nói xong còn nháy mắt với muối muối.

Lô Hà Hoa tuy lỗ mãng nhưng cũng không ngốc, vội vàng cầm ly rót nước đưa cho Trương thị, dè dặt can trọng trong công cuộc ủy khuất, "Nương, đều là ta sai, ta sợ người và cha không đồng ý, luôn luôn gạt chuyện này, ta. . . ta vừa. . . Vương bách phía sau thôn, người thành toàn cho nữ nhi đi"

Nàng ấy nói xong liền quỳ gối dưới chân Trương thị, Trương thị quơ lấy cây chổi lông gà hướng lên lưng nàng mà đánh lại bị Lô Uyển Chi ngăn cản, "Nương, người bây giờ cần gì phải vậy, trước hết nghe Hà Hoa nói xem thế nào, chúng ta trước hết nghe nàng ấy nói xem sao".

Ba mẹ con qua một trận náo loạn nữa mới bắt đầu nghe Lô Hà Hoa dứt quãng kể ra ngọn nguồn sự tình.

Thì ra, ngẫu nhiên Lô Hà Hoa cùng Lô Dũng đi trấn trên, có một lần trong lúc Lô Dũng đến cửa hàng làm việc, nàng ấy một mình nhàm chán dạo chơi trên đường lớn, gặp Vương Bách bán tranh chữ, hần mười sáu tuổi sau khi trúng cử nhân bởi vì gia đình không có tiền cũng không có bối cảnh nên chỉ có cách làm người ghi chép (gọi là sử quan) trong ngục của huyện nha, hần chỉ đọc sách nhiều năm tay không thể nâng vật nặng nên chỉ có thể dựa vào bàn tay vẽ tranh viết chữ mà sống.

Bản thân Lô Hà Hoa từ nhỏ đã không thích đọc sách, nhưng mà đối với người đọc sách thì luôn có một loại sùng bái cuồng nhiệt, tỷ như đối với tỷ tỷ Lô Hà Hoa, phải nói là hết sức kính nể.

Cho nên nàng ấy bị luân hãm, ngay lập tức đào hết bạc vụn trong túi đem toàn bộ tranh chữ trên quầy hàng của hần mua hết.

Bản thân Vương Bách trưởng thành với bộ dáng tuấn tú lịch sự, thấy Lô Hà Hoa ra tay hào phóng như vậy, hơn nữa diện mạo thật đáng yêu, nên lộ ra khuôn mặt tươi cười nhiều hơn, vì thế Lô Hà Hoa từ một cô nương nhỏ bé trái tim lập tức bắt đầu đập loạn vì tình.

Sau này khi cùng theo phụ thân lên trấn trên, nàng ấy đều đến chỗ Vương Bách bên kia mua tranh chữ, Lô Dũng đối với hai nữ nhi lúc nào cũng sùng ái có thừa, chỉ hận không thể hái sao trên trời để làm trang sức cho các nàng, cho nên ngày thường đưa tiền tiêu vật cho Lô Hà Hoa cũng không thiếu, chẳng qua có dặn dò nhất định không được thể hiện trước mặt người quen đặc biệt là người trong thôn.

"Nương, thế tử của hần không phải do hần khắc chết, là nàng ta lúc gả vào nhà đã có bệnh, cho nên gả vào mới hai tháng đã chết. Hần không khắc thế!" Lô Hà Hoa nói xong chuyện chính mình còn không quên vì người trong lòng đính chính danh.

Trương thị nghe xong không khỏi mắng, "Người chỉ là đứa không có mắt nhìn, hần thấy người một tiểu cô nương ra tay hào phóng, còn không phải một lần hai lần, đã sớm đoán được gia cảnh người không tệ, cũng không biết trong lòng có toan tính gì. Cha người ngày thường dạy các người thế nào, muốn các người không nên lộ tiền tài, không nên để lộ tiền tài! Người cái nha đầu này chính là không nghe!" Nói xong bà lại muốn đánh cho Lô Hà Hoa mấy cái nữa.

Phát hiện không tìm thấy chổi lông gà, thì ra bị Lô Uyển Chi lấy giấu, Trương thị chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn tiểu nữ nhi.

"Hần không có nịnh nọt, có mấy lần ta đưa tiền mà hần đều không cần" Lô Hà Hoa nhìn không được làm bầm kháng nghị.

"Người hiện tại cả đầu óc đều bị mê muội, làm sao có thể nhìn thấy bản tính của hần, hai tháng tiếp theo người không được lên trấn trên nữa bước, chuyện này ta sẽ cùng cha người thương lượng, người xem hiện tại người trên học phải loại người thế nào?" Trương thị nói với giọng nghiêm khắc.

Trong lòng bà cũng rõ ràng, khuê nữ Lô Uyển Chi thanh danh bị tổn hại, luôn bị ảnh hưởng bởi những chuyện nhỏ nhặt thế này, bằng không nhiều ngày trôi qua như vậy việc hôn sự 'dưa méo táo nứt' không vừa mắt, bản thân từ lúc Lô Uyển

Chi gả ra ngoài đã rút ra được.

"Nương, người không cần lo lắng, chuyện này ta nghĩ cha sẽ xử lý tốt, Hà Hoa hôm nay cũng bị đánh, được dạy bảo, ngày sau chắc chắn sẽ thu liễm, người đừng tức giận trong người" Lô Uyên Chi vừa an ủi Trương thị vừa nháy mắt ra hiệu với Lô Hà Hoa.

Vì thế Lô Hà Hoa không ngừng cam đoan nhất định sẽ nghe lời Trương thị, mấy tháng này tuyệt đối không ra khỏi thôn. Trương thị mới dần dần bớt giận, đột nhiên nhớ tới khuê nữ về nhà một chuyến không dễ dàng, không thể tức giận cả ngày như thế, vội vàng đứng dậy đi chuẩn bị cơm nước.

Theo nhà mẹ đẻ ăn chút cơm no, Lô Uyên Chi vội vàng về nhà chồng, vừa đứng dịp gặp Tô Việt cũng đang từ trấn trên trở về, lần này không người thấy mùi rượu, Lô Uyên Chi mới cười gật đầu khen hân hai câu.

Tô Việt rung đùi đắc ý trước mặt Lô Uyên Chi cọ cọ hai cái.

Lô Uyên Chi lại nghĩ tới bản thân với Tô Việt trước khi thành thân làm đủ loại thí dụ, không khỏi nhủ mảy mò, "Tô Việt, ta hỏi chàng chuyện này, chàng nhất định phải nói thật với ta".

Thấy nàng nghiêm túc như vậy, Tô Việt không hiểu sao cảm thấy chột dạ trong người, bản thân mình trước mặt nàng cho đến bây giờ tựa như chưa từng thấy tự tin. Chỉ gật đầu, ra vẻ nghiêm chỉnh chờ câu hỏi của nàng.

Lúc đó không phải là nàng chưa nghĩ tới, hẳn tìm tới mình tới hôm đó, chỉ có hẳn, mình và muội muội Lô Hà Hoa biết, lúc ấy trắng mờ khuya khoắc, cho dù có hàng xóm đi qua cũng không dễ phát hiện, lại nói chính mình xác định ả núp cực kỳ tốt, người trong thôn khi đi ngang qua thì về thẳng sân họ, hai người nói chuyện âm thanh cũng thật nhỏ, làm sao có thể bị phát hiện dễ dàng, cho nên có khả năng nhất chính là đương sự để lộ tin tức.

Lúc đó, nàng từng nghĩ là Tô Việt làm, thế nhưng cảm thấy làm như vậy đối với hẳn chẳng có chút lợi ích nào, dù sao làm gì có ai muốn cưới một thê tử thanh danh bị tổn hại.

Kết hợp với những quan sát gần đây về Tô Việt, chuyện này thật sự rất có thể là do hẳn làm.

Quả nhiên, thấy không thể gạt được nàng, Tô Việt gật đầu, "Uyên Chi, nàng nghe ta giải thích, lúc đó thì 'cách gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng', nhà nàng không chấp nhận ta, mà ta cũng chỉ có thể ra hạ sách này thôi".

"Chàng làm như vậy với ta thì không có gì đáng trách, nhưng chàng có từng nghĩ tới, trước hết ta còn một muội muội và đệ đệ, bọn họ tương lai cũng lập gia đình, cưới vợ, người làm như vậy thì đặt bọn họ ở chỗ nào?" Ngờ kị Lô Uyên Chi hơi lạnh lùng hỏi, đây là lần đầu tiên nàng nổi giận từ khi được gả tới Tô gia.

Trong lòng Tô Việt càng hoảng hốt hơn, vội vàng tiến đến nắm chặt tay Lô Uyên Chi, "Uyên Chi, sau này ta sẽ tìm cách bù đắp, nàng yên tâm, trong mấy ngày Tết, người trong thôn đi trấn trên hơi đông chút, qua Tết Nguyên tiêu nàng sẽ nghe về chuyện Trần thiếu gia, nàng sẽ nghe nói nàng là bị người ta hãm hại, nàng cần bản là chưa từng gặp qua nam tử nào. Như vậy thanh danh của nàng có thể bảo toàn, lại càng không ảnh hưởng gì tới Hà Hoa hay Văn Hiến cả. Nàng yên tâm!"

Lô Uyên Chi ra vẻ hoài nghi nhìn hẳn, "Chàng lại muốn dùng thủ đoạn gì?"

Tô Việt vội lắc đầu, "Không có, ta sẽ không làm chuyện thiếu đạo đức, lần này là trợ giúp người hữu tình trở thành thân thuộc mà thôi. Trần gia Trần công tử thật sự là thu tiền của khuê nữ tiệm bán thịt heo lão Tiết, ta tìm cái cớ, nói là lão Tiết vì muốn gả khuê nữ vào cửa Trần gia mà nói xấu nàng, phá hoại hôn sự của nàng và Trần công tử. Mà Trần công tử cùng khuê nữ ông ta thật sự có vụng trộm, còn bị người ta bắt, lần này bọn họ thành thân cũng thành, mà không thành thân cũng phải thành thân thôi".

Lô Uyên Chi cau mày vẻ mặt không ủng hộ nhìn Tô Việt, "Chỉ đơn giản như vậy?"

Tô Việt lại giải thích một phen, cuối cùng để nàng yên tâm, cả người hẳn thậm chí mệt mỏi rã rời gần như kiệt sức, căng thẳng cùng cực.

Nhưng mà, hẳn rõ ràng cảm nhận được Lô Uyên Chi đang không vui, hẳn biết chuyện này quả thật bản thân hẳn xử lý không đủ thỏa đáng, nhưng mà để đòi lấy một nàng dâu như hoa như ngọc thế này, hẳn không thấy hối hận.

Nghĩ đến chuyện hôm nay ở trấn trên về việc Lưu Tứ và a Phúc đều phải đi tòng quân, trong lòng hẳn đột nhiên thấy trống trải, hẳn thừa nhận hẳn cũng động tâm, thà là vứt bỏ cửa hàng nhạc phụ đưa cho còn không bằng chính hẳn xông ra chiến trường ra trò một phen, như vậy mới là việc một nam tử hán đại trượng phu nên làm.

Trọng yếu chính là, chỉ có như vậy bản thân hẳn mới có thể ưỡn thẳng lưng trước mặt thê tử, ra một bộ dáng mà một nam nhân nên có.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Quả nhiên, lời đồn dần dần truyền đến trong thôn, nói cái gì mà Trần tam thiếu gia trấn trên thực sự sẽ cưới cái khuê nữ của nhà bán thịt heo, dù sao Trần gia ở trấn trên cũng đứng hàng nhất nhì, toàn bộ thôn trấn không đếm được có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm nhà bọn họ, ước gì nhà họ xảy ra chuyện để thỏa mãn bản tính hiếu kỳ của mọi người.

Tương tự như thế, xúng danh của Lô Uyển Chi cũng được nhắc đến lên tục, người không tùy tiện xuất môn - nữ nhân vật chính Lô Uyển Chi ngẫu nhiên đi một chuyến đến nhà sát vách, còn bị Ngô thị trêu ghẹo vài câu, "Ta đã nói trước đó đều là tin đồn mà, hiện tại không đợi người ra giải thích, cũng không cần bắt luận kẻ nào đứng ra giúp người bác bỏ tin đồn, tới khi Trần thiếu gia thành thân, mọi chỉ trích sẽ tự nhiên mà tự biến mất. Chúng ta tiếp xúc nhiều ngày với nhau, còn chưa hiểu cách làm người của người hay sao, người là người để sống chung như vậy, chuyện trước đó của người hiện tại cũng không còn nhiều người tin tưởng".

Cùng làm việc chung còn có nhóm đại tẩu, đại nương cũng phụ họa theo, Lô Uyển Chi yên lặng hưởng các nàng nở nụ cười, rồi tiếp tục cúi đầu làm việc kim chỉ trên tay.

Ở lâu mới biết lòng người, bản thân được gả đến mấy ngày nay, mấy chuyện trong nhà ở Tô gia không cần phải nói, người ngoài cũng nhìn không tới, nhưng mà Lô Uyển Chi cũng cảm thấy bản thân cần cố gắng hết lòng học hỏi vì muốn trở thành con dâu trong nhà.

Mà cùng với người ngoài có cơ hội tiếp xúc duy nhất, chính là đến Tề gia tìm Ngô thị và mấy nàng dâu Tô gia tụ tập cùng nhau, nghe các nàng tán gẫu, nàng giống như một âm đơn trong mấy hàng loạt âm tiết hợp lại, không nói chen vào, người ngoài nhìn thấy nàng như vậy đúng là một nàng dâu tốt hiền thực yên tĩnh, thế là đủ rồi.

Vì thế, tất cả mọi người đều biết Lô Uyển Chi từ trước đến giờ chưa từng nửa đêm gặp gỡ bất kỳ nam tử nào, mà là do Trần Thiếu Dũng muốn cưới nữ nhi nhà bán thịt heo người ta, vì muốn từ hôn nên vu cáo hãm hại nàng, còn Lô gia người ta cũng không so đo với người Trần gia, vì vậy hình tượng của Lô Uyển Chi trong nháy mắt tăng cao.

Bởi thế nên đối mặt với Tô Việt Lô Uyển Chi mới chịu tươi cười, vì thế nàng chuẩn bị buổi tối thiết đãi Tô Việt một chút, dù sao thì chính mình đã lạnh nhạt hẳn mười ngày nay.

Kỳ thực nàng cũng không nhẫn tâm mặt này mặt nọ với Tô Việt, chẳng qua là chỉ nói chuyện đáp trả nàng hai ba câu như có như không, không nhiều lời.

Thế nhưng, khi Tô Việt cố đè nén niềm hưng phấn dạt dào của bản thân, hai mắt tỏa sáng dè dặt cẩn trọng nhìn nàng thì nàng luôn làm bộ như không thấy, cho dù có thấy cũng lựa chọn bỏ qua.

Mà chỉ cần Lô Uyển Chi vừa lộ ra gương mặt lạnh như băng thì Tô Việt liền ngoan ngoãn ỉu xiu, chạm cũng không dám chạm vào nàng, càng đừng nói chi tới việc làm gì đó với nàng. Vì thế, tuổi xuân tốt đẹp của Tô Việt cứ như vậy bị ghen uất.

Cho nên, hôm nay trong bữa cơm tối, khi Lô Uyển Chi với thái độ khác thường gấp thêm đĩa thức ăn cho Tô Việt, Tô Việt được yêu thương mà cực kỳ hoảng sợ suýt chút nữa quai hàm đập mạnh xuống bàn cơm, Vương thị nhìn thấy mà đau lòng, trực tiếp bảo hắn ăn chậm lại, hãy nhìn mà ăn.

Tuy vậy nhớ tới ngày mai phải chia ra ở riêng, Vương thị liền nói vòng vo tới lui, không ngừng dấn dò việc này việc kia với Lô Uyển Chi, phần lớn đều là món gì Tô Việt thích ăn, món gì kiêng kỵ, Lô Uyển Chi nghe ngoan ngoãn gật đầu.

Đến buổi tối, Lô Uyển Chi rất ân cần múc nước rửa chân cho Tô Việt, Tô Việt nom nớp lo sợ, không biết trong hồ lô của Lô Uyển Chi đang bán thuốc gì đây.

Từ sau lần trước thẳng thắn nói ra mấy chuyện kia, Lô Uyển Chi coi như chỉ nói mấy câu với hắn, sau đó thì thờ ơ lạnh nhạt. Mấy ngày nay trong lòng Tô Việt giống như có hàng trăm con ngựa gầy gò và khó chịu, thậm chí hắn hy vọng Lô Uyển Chi làm gì đó với hắn, hoặc là đánh hắn mấy cái cho hết giận cũng được.

Nhưng mà nàng không có, chỉ là không quan tâm tới hắn, cho dù nhìn cũng là cái nhìn lạnh lùng, làm hại hắn buổi tối ngủ cũng không dám chạm vào nàng, ngày hôm đó sau khi đụng nàng một cái, một âm thanh không hề có độ ấm vang lên "Ta chờ tin tháng sau" đập tan hàng vạn chiến mã dục vọng trong lòng hắn.

Đặc biệt khi Lô Uyển Chi cố ý rót cho hắn ly trà nóng làm bỏng miệng hắn, sau khi nấu cho hắn một bàn thức ăn mặn muốn chết người xong, hắn có phần không dám đem đôi chân to hoàn hảo không bị thương tổn vào chậu nước rửa chân nàng mang tới.

Ai ngờ, Lô Uyển Chi nhìn ra sự do dự của hắn, nở nụ cười một chút, tiến đến tự nàng nắm lấy mắt cá chân của hắn, kéo vào trong chậu.

Nhiệt độ nước ổn định, vừa đúng, vì thế Tô Việt biết, Lô Uyển Chi thế này là tha thứ cho chính mình rồi.

Vì thế nhiệt huyết gần như bị dập tắt lại được khơi ra từ đám tro tàn, vội vàng kéo hai tay Lô Uyển Chi đang chuẩn bị rửa chân cho hắn, "Uyển Chi, đừng, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng như vậy, ta không nỡ để nàng rửa chân cho ta, nàng tẩy rửa xong rồi nhanh lên giường nằm đi, trời lạnh, ngàn vạn lần đừng để bị đông lạnh".

Lô Uyển Chi nở nụ cười, cũng không kiên trì, đứng dậy xoay người đi thẳng đến đầu giường, còn không quên quay đầu đáng vẻ thẹn thùng nói, "Chàng nhanh nhanh chút, ta chờ chàng".

Một câu với ba chữ 'ta chờ chàng' này làm hại Tô Việt suýt chút nữa đem bồn rửa chân đá văng đi, qua quét khuấy nước hai ba lượt làm mấy giọt nước chảy dài kéo thành những vệt thẳng roi xuống, tiếp đó đứng dậy đổ nước rồi lập tức vội vàng leo lên giường.

Mười ngày, mười ngày ròng rã hần chưa được chạm qua nàng dâu mình.

Nhìn thấy trên người Lô Uyển Chi đang phập phồng đưa lưng về phía mình, Tô Việt đột nhiên có chút chần chờ, hần do dự, bồi hồi, không biết rốt cuộc Lô Uyển Chi còn tức giận hay không đây.

Cúi đầu nhìn lều nhỏ bên dưới, ngày hôm nay cho dù có ăn hai cái tát tai cũng muốn 'làm' nàng.

Vì thế, hần muốn dục vọng làm tăng can đảm con người, một tay Tô Việt đặt lên một bên vai Lô Uyển Chi, vừa hơi dùng sức đã kéo được khuôn mặt nàng đối mặt với mình.

Sau đó, hần nhìn thấy vẻ mặt then thừng của nàng dâu, bỗng nhiên thông suốt, thì ra chính hần thật sự suy nghĩ quá nhiều, thông thường biểu cảm này của Lô Uyển Chi chỉ khi ở thời điểm thừa hoan dưới thân mình mới có, hiện tại xuất hiện, chính là chờ đợi hần làm tiếp việc tiếp theo.

Tô Việt không phúc hậu cười lên, thế nhưng hần không định trêu ghẹo Lô Uyển Chi, mà cúi người mút lấy hai cánh hoa mềm mại non nớt, trước hết dùng đầu lưỡi tấn công, bắt đầu trong miệng nàng công phá chiếm giữ thành trì.

Hai bàn tay cũng đồng thời nhanh chóng cởi quần áo trên người hần và nàng, có lẽ do lâu quá không được giải phóng, nên hần luống cuống tay chân không đợi Lô Uyển Chi chuẩn bị tốt để nghênh đón hần đã động thân tiến vào, làm hại Lô Uyển Chi cau chặt mày, trong miệng nàng không ngừng riu rít, không phân biệt rõ đây là đau đón hay sung sướng.

Được rồi, lọt vào tai Tô Việt thì chúng có nghĩa là bản thân hần chưa gắng sức đủ, hần rõ ràng nhớ được thanh âm yêu kiều lúc trước của nàng, hơn nữa âm thanh rõ ràng lớn hơn lần này, vì thế càng ra sức tiến vào sâu hơn.

May là sau khi chậm rãi thích ứng sự tồn tại của hần, Lô Uyển Chi cũng bắt đầu tìm được cảm giác bay bổng bồng bềnh trên mây. Dùng cơ thể phối hợp nhảy múa cùng hần, muốn mang đến cho hần nhiều khoái lạc hơn.

Thế nhưng Tô Việt thật xấu mặt chưa gì mà chỉ một lúc đã gầm nhẹ một tiếng phóng ra, hần ảo não chửi đồng một tiếng, có chút tức giận rút khỏi người Lô Uyển Chi, nhìn cũng không có hứng thú nhìn nàng một cái, biểu hiện hôm nay của hần thật sự làm người ta thất vọng.

Hần chưa mang người trong lòng đạt tới cảnh giới đó, vì thế trong lòng Tô Việt không chỉ là thất vọng, mà là tự ghét, hần sao có thể như vậy? Tại sao lại nhanh như vậy chứ?

Lô Uyển Chi cũng không biết phải đối mặt với tình cảnh này như thế nào, nàng chỉ cho là chính mình không đuổi kịp được nhịp độ của Tô Việt, hoặc là nàng làm hần nín nhịn lâu quá.

Nhìn đến Tô Việt nằm đơ ra như cọc gỗ bên cạnh, nhìn cũng không liếc mắt mình lấy một cái, nàng liền thấy buồn bực, tại sao không giống trước kia vậy, sau mỗi lần hoan ái xong hai người đều ôm nhau nói vài lời riêng tư.

Dùng ngón tay ngọc nhẹ nhàng chạm lên lưng Tô Việt, "Tô Việt" một tiếng gọi to vô cùng phong tình vạn chủng, đã mềm lại lại còn mị hoặc, Tô Việt nghe mà sau lưng nổi chỉ chít từng lớp da gà trên người.

Thấy Tô Việt vẫn không để ý tới mình, Lô Uyển Chi thật sự nghĩ bản thân làm sai gì đó mới khiến hần không vui như vậy, vội vàng gọi lại lần nữa, lần này hơi gắng sức gọi, "A Việt ~" thanh âm lại càng thêm mềm mại dịu dàng.

Cơ thể Tô Việt không ngừng siết chặt cơ thể đang chấn động, tuy vậy vẫn cố chịu đựng không bùng phát, chỉ cúi đầu nhìn xem phía dưới đang chậm rãi thức tỉnh, trong lòng nghĩ thời khắc muốn rửa sạch mọi nhục trước đó còn chưa đến.

Thế nhưng, hiển nhiên là Lô Uyển Chi không chờ kịp nữa, hoặc là nói trong lòng nàng bắt đầu hoảng sợ, thật sự nghĩ rằng chính mình chọc giận làm hần không vui nên mới không chú ý tới mình, vì thế cả người kè sát tới, hai tay ôm chặt thân hình khoẻ mạnh ghé sát vào tai hần lẩm bẩm hai chữ "Tô Việt".

Phía sau lưng truyền đến hai luồng xúc cảm mềm mại càng làm cơ thể Tô Việt đã cứng càng thêm cứng, mà bên tai truyền đến cảm giác ẩm ướt càng làm kích thích toàn bộ linh hồn.

Nàng không biết chính mình không mặc quần áo đang trần truồng sao? Nàng không biết lỗ tai chính mình là nơi mẫn cảm nhất sao? Nàng không biết hần thích nghe nhất là hai tiếng gọi đơn giản như vậy sao?

Tô Việt giờ phút này hết sức hoài nghi Lô Uyển Chi đang cố ý, cố ý khảo nghiệm ý chí chịu đựng của bản thân, nhìn thoáng qua dục vọng đang chờ phát động của chính mình, Tô Việt gầm nhẹ một tiếng, xoay người một lần nữa đẩy ngã Lô Uyển Chi.

Lần này, Lô Uyển Chi không may mắn như lần trước, bởi vì may mắn đang nghiêng về phía Tô Việt, hần giống như được sức lực nào đó trợ giúp, tựa như muốn phát huy các kỹ năng trên người nàng, khi thì đặt nàng nằm sấp, khi thì để nàng ngồi, lúc thì khiến nàng nằm lại.

Đến cuối cùng, Lô Uyển Chi cảm thấy chính mình tựa như chỉ còn lại thể xác, mặc kệ Tô Việt thao túng thế nào, thế nhưng ý thức trong đầu còn sót lại đã nói cho nàng biết, giờ phút này chính mình đang vui vẻ cỡ nào, người trên mình thỏa mãn bao nhiêu.

Vì thế, một Lô Uyển Chi được gả tới Tô gia chưa từng dậy trễ ngày hôm sau mở mắt muộn hơn hết, mà cái người giày vò mình hơn nửa đêm Tô Việt thần thái lại vô cùng sáng láng, nhìn hai mắt nhấp nhem buồn ngủ của Lô Uyển Chi trên mặt hần xuất hiện nụ cười xấu xa vì được thỏa mãn.

Lô Uyển Chi có chút tức giận đánh hấn một cái, "Trời sáng như vậy chàng không gọi ta dậy?"

Chỉ khi giờ tay lên mới phát hiện, thì ra không chỉ eo mỗi lưng đau mà ngay cả tay cũng không thể nâng lên, bàn tay đánh rơi xuống người Tô Việt lại tựa như đang vuốt ve.

Tô Việt cười nhẹ nắm lấy tay nàng, "Xem ra nàng vẫn còn sức, không thì chúng ta lại làm một lần nữa?"

"Làm cái đầu chàng ấy, chàng không biết hăng quá hóa dờ ả, mau rời giường đi! Tuy nói là hôm nay chúng ta bắt đầu tự làm cơm ăn, nhưng nếu để bà bà biết ta bỏ đói chàng, cái tội này lớn lắm" Lô Uyển Chi muốn ngồi dậy, kết quả bị Tô Việt kéo lại.

"Không sao hết, dù sao cũng có hàng rào, hơn nữa nương ta thích nhất là nghe được tin chúng ta ở trong phòng quần lấy nhau, bà còn muốn ôm tôn tử đấy" Tô Việt cười trêu ghẹo.

Một bàn tay Tô Việt tìm đến vùng bụng bằng phẳng của nàng, hơi chút thất vọng nói, "Uyển Chi, chúng ta thành thân cũng hơn hai tháng rồi, ta nỗ lực gieo trồng thế mà, tại sao còn chưa thu hoạch vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Lô Uyển Chi xấu hổ quá đôi trực tiếp rứt đầu vào ổ chăn, giờ phút này nàng hết sức phi thường nghĩ đem mấy lời thô tục phun ra khỏi miệng trượng phu đã đi.

Tô Việt mặc kệ nàng lúc này then thùng cỡ nào, dù sao trước kia cũng giống như vậy, vừa nhắc tới chuyện này liền biến thành một bộ mặt khác.

"Uyển Chi, hôm chúng ta thành thân có mấy bằng hữu từ trấn trên đến uống rượu mừng, hiện tại bọn họ đều sẽ đi tòng quân" khi nói những lời này trên mặt hấn mang theo nét cô đơn.

Từ trong ổ chăn đầu Lô Uyển Chi mọc ra, chỉ lộ ra hai đôi mắt sáng ngời nhìn hấn hỏi, "Lần trước không phải nói chỉ có Đại Hồ Tử Lỗ Kính đi thôi sao? Làm sao mà hai người kia cũng đi nốt? Ta nhớ chàng từng nói qua, Lỗ Kính này là nha dịch trong huyện nha, tại sao lại bỏ lại nhiệm vụ đi tòng quân?"

Đột nhiên, trong lòng Lô Uyển Chi cảm thấy bất an vô cùng, nàng có thể từ trong lời nói của Tô Việt cảm nhận được sự bất an chắc chắn.

Nhìn thoáng qua Lô Uyển Chi, Tô Việt chậm rãi nói, "Trước hết, chỉ nhắc sơ qua mấy câu về thân thể của mấy người họ, Đại Hồ Tử đi tòng quân bởi vì hấn coi trọng tiểu thư thế gia vọng tộc của Triệu gia trấn trên, kiên trì đi cầu hôn bị người ta xua đuổi trở về, việc này không ngờ là chuyện mất mặt lưu truyền trên đó, hơn nữa trong nhà hấn cha mẹ đều đã mất sớm, bỏ đi thế nhưng một mình thoải mái, đứng rồi, chia khóa sân nhà hấn còn ở chỗ ta này, nói là về sau chúng ta lên trấn trên, nếu có cần thì có thể dùng đến, cứ tính như chúng ta thuê sân nhà người ta, ta thấy cái này làm kho hàng không tệ".

"Kỳ thực, hấn cũng không cần thiết phải bỏ đi thế này, nữ nhân tốt sợ nam nhân dây dưa, hấn chỉ cần da mặt dày một chút, cầu thân thêm nhiều lần chưa chắc là tiểu thư người ta sẽ không coi trọng hấn, cuộc sống an toàn ở nhà rất tốt, tại sao lại đi làm quân sĩ ăn bữa nay lo bữa mai làm gì?" Lô Uyển Chi tức hấn nói.

Thật ra trên hết là, những người này nếu tất cả còn ở đó, về sau Tô Việt đi trấn trên không những có bạn, hơn nữa Lỗ Kính với thân phận từ nha môn ít nhiều gì Tô Việt cũng có thể khoác cái tiếng đó lên mình.

Tô Việt cười ha ha hai lần, "Nàng đương nhiên nhìn xem nam nhân trong thiên hạ đều giống như ta, da mặt dày, xương cốt tiện, đừng nhìn thấy thân thể hấn khỏe mạnh da dày thịt béo, thế nhưng da mặt cực kỳ mỏng, cũng giống như nàng, hay đỏ mặt, có điều bộ mặt này Đại Hồ Tử che giấu không để người ngoài nhìn thấy mà thôi, hấn là người có lòng tự tôn cực mạnh, cầu mà không được sau đó chỉ nói một câu 'Đại trượng phu không lo không có vợ', chúng ta đều cho rằng hấn đã nghĩ thông suốt, ai ngờ thế mà hấn đã tìm đường lui".

"Còn hai người kia muốn tụ tập gây rối cái gì, còn muốn tòng quân?" Lô Uyển Chi buồn bực hỏi, nàng nghĩ thầm nếu trong bốn thợ giày thối mà có tới ba người đều sẽ đi quân doanh, cuối cùng Tô Việt này có thể yên ổn quyết tâm ở nhà chờ đợi hay sao.

Nàng càng nghĩ trong lòng càng sợ hãi, nhìn không được rướn người tới gần Tô Việt, hai tay ôm chặt tay hấn, tựa như chỉ có như vậy mới có thể bắt giữ được cảm giác yên tâm lướt qua giờ phút này.

Cảm nhận được sự bất an của Lô Uyển Chi, hấn nắm chặt tay nàng, chậm rãi nói, "A Phúc nhỏ tuổi nhất, tên tiểu tử này từ nhỏ đã thích múa thương cầm gậy, nhưng mà phụ thân hấn thầm nghĩ muốn hấn trong trường yên ổn đọc sách, để có thể khảo được cái công danh vì gia tộc bọn họ quang tông diệu tổ, a Phúc lại cảm thấy đi tòng quân cũng có thể quang tông diệu tổ, với lại bản thân hấn còn ưa thích nên mới đi. Lưu Tử thì thuần túy chỉ đi giúp vui thôi, hấn ấy mà, một bụng toàn ý nghĩ xấu xa, ngày thường chờ đợi cùng vài người chúng ta, có thói quen giống nhau, Đại Hồ Tử và a Phúc đi rồi, ta cũng thành thân, hấn làm sao còn không đi theo".

Tô Việt giải thích giọng điệu biểu đạt lộ ra vẻ hồi tưởng nồng đậm, hẳn cũng muốn đi, là một nam nhân nên vì triều đình đốc sức khi quốc gia lâm nguy.

Không biết có nên hỏi vấn đề này hay không, cho dù không hỏi, tâm tư của hẳn cũng ở đây, vì thế Lô Uyển Chi dán mắt nhìn thẳng hai mắt Tô Việt, trịnh trọng hỏi, "Tô Việt, chẳng nghĩ muốn đi có phải không? Muốn đi tông quân phải không?"

Không trả lời trực tiếp câu hỏi Lô Uyển Chi, mà ngồi dậy nhìn nàng một lúc mới chậm rãi nói, "Uyển Chi, nàng nguyện ý để ta đi không?"

Lô Uyển Chi không đáp lời, mà đột nhiên ra vẻ thoải mái nói, "Đã nhanh tới trưa rồi, nhanh rời giường thôi".

Sau khi nói xong lập tức mặc quần áo, nàng không nghĩ muốn trả lời vấn đề của Tô Việt, cũng không biết trả lời như thế nào, nguyện ý hay không đều sẽ khiến khoảng cách giữa hai người này sinh.

Cười khổ một cái, Tô Việt cũng đứng lên theo, hẳn từng tưởng tượng nàng sẽ kịch liệt phản đối, nhưng không nghĩ tới là nàng sẽ khéo léo tránh né.

Thế nhưng, vấn đề này không phải do nàng lảng tránh là có thể giải quyết, qua nửa tháng Đại Hồ Tử đã báo tin đến nói là, quân doanh này không phải bản thân không muốn đi thì sẽ không đi, đoán chừng trong vòng một hai tháng tới, nha dịch huyện nha trung bình sẽ đến trong thôn, đến lúc đó gia đình có hai nam đinh khỏe mạnh như Tô gia, bất luận thế nào cũng phải có một người đi.

Thì ra, Khai Nguyên triều của bọn họ trong lúc hân hoan vui Tết cũng là lúc người Hồ phương Bắc đoạt hơn mười toa thành trì, tướng sĩ Khai Nguyên triều tử thương vô số, và số người tử vong đó cần được bổ sung vào.

Cho nên, Lưu Tử và a Phúc ở trấn trên nghe được tin tức mọi người sẽ trùng phùng trong cuộc đại biến này, nỗi sầu nước lo dân chứa chan hoàn toàn bị kích động dâng trào, hai người suốt một đêm đi tìm nơi nương tựa chỗ Đại Hồ Tử.

Vì dậy trễ, nên điểm tâm và cơm trưa gộp thành một bữa, vẫn là Tô Việt đến phòng bếp làm cơm, hẳn một mặt làm bên này, mặt kia không ngừng giảng giải cách ước lượng gạo đong đo thế nào, cắt thức ăn ra sao, nêm bao nhiêu muối.

Lô Uyển Chi đều quy củ không nhúc nhích theo dõi hẳn làm, cuối cùng đột nhiên sâu kín nói, "Ta không học mấy thứ này, dù sao có chàng, có chàng ở đây, ta sẽ không bị đói".

Sửng sốt một chút, Tô Việt cười yếu ớt, gõ nhẹ lên đầu nàng, "Nói là nói như vậy, nhưng mà không đến mấy ngày nữa ta phải đi trấn trên, bữa trưa nàng phải tự tay làm, bằng không ta về không kịp".

Nàng dâu đã tình nguyện lựa chọn rút đầu như rùa (trốn tránh), không muốn đối mặt chuyện kế tiếp thì hẳn tìm một nguyên nhân dễ dàng để nàng dễ chấp nhận vậy. Làm thỏa mãn ý nghĩ của nàng, còn bản thân đã đánh động trước, đến lúc đó nếu hẳn thực sự đi thì nàng cũng không đến mức trở tay không kịp.

"Ta sẽ cùng chàng đi trấn trên, không muốn chàng mỗi ngày qua lại bốn ba, ta đi trấn trên còn có thể giúp chàng chút việc, chàng đừng xem thường ta là nữ tử, tính toán sổ sách ta đều biết, hơn nữa ta cũng có thể giúp chàng giặt giũ, may vá y phục, hai người ở cùng nhau ít nhiều cũng chăm sóc lẫn nhau tốt hơn" Lô Uyển Chi vừa cải chính thái độ trước đó, giờ phút này kiên quyết tán thành bản thân nhớ nhung quán quýt Tô Việt là việc hàng đầu.

Không nghĩ tới tư tưởng của Lô Uyển Chi nhanh chóng thay đổi như vậy, mấy ngày trước đây còn nói muốn hiếu kính cha mẹ chồng ở lại trong thôn, hiện tại vừa nghe thấy hẳn muốn tông quân thế nhưng lập tức thay đổi thành hai người chăm sóc lẫn nhau cùng sống ở trấn trên.

Bất đắc dĩ cười, Tô Việt gất gồng nói, "Nàng muốn thế nào đều được, đi trấn trên cùng nhau vốn là việc ta mong đợi, và lại, nàng cũng biết ta không biết mấy cái chữ, xem sổ sách cũng không biết được hết, so với việc đi nhờ người khác chỉ dạy, không bằng nàng tới dạy ta còn nhanh hơn. Lúc trước ta cũng là lo lắng nguyên nhân này mới nghĩ đề nàng cùng đi".

Kỳ thật trong lòng Tô Việt đã hạ quyết tâm, chính hẳn sớm hay muộn cũng muốn rời khỏi nhà, mà hiện tại hai người ngay cả đứa con còn chưa có, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của hẳn là liệu mạng cày cấy, sớm ngày để Lô Uyển Chi mang thai, như vậy cho dù hẳn có đi ra ngoài thì nàng không cảm thấy cô đơn, cũng là để cho bản thân nhớ nhung nhiều hơn, nghĩ muốn lưu lại cái mạng để quay về báo cho nhi tử mình.

Còn có một điểm chính đó là, quả thật hẳn không nhận thức được nhiều chữ, đi ra ngoài khó tránh khỏi bờ ngõ trong lòng, tuy nói là đi chiến trường, thế nhưng Tô Việt vẫn cảm thấy nếu có thể học chữ cùng Lô Uyển Chi thì tình thú giữa vợ chồng càng nhiều hơn, tưởng tượng thử xem, hai vợ chồng bọn họ, một người mài mực một người tập viết, như thế thì ấm áp biết bao.

Tuy rằng chỉ ngắn ngủi trong mấy tháng, có thể ở chung với nàng như vậy cũng tốt. Ngày sau hẳn ở quân doanh tịch mịch nhiều lúc khó nhịn, còn có thể nhớ đến những lần chuyện trò làm an ủi.

Tuy nhiên, cho dù Tô Việt nói là về sau hai người cùng đi trấn trên, trong lòng Lô Uyển Chi vẫn lo sợ bất an, tâm thần còn không yên, ăn cơm xong rồi viện cớ trở về nhà mẹ đẻ.

Vừa đúng lúc, ngày hôm nay phụ thân Lô Dũng ở nhà, Lô Uyển Chi trực tiếp đi tới thư phòng của ông, cha và con gái hai người khép cửa phòng bắt đầu cuộc nói chuyện lâu dài.

Nghe xong lời tự thuật của Lô Uyển Chi, về mặt Lô Dũng vô cùng trầm trọng nhíu mày, tới nửa ngày cũng không mở miệng, Lô Uyển Chi sốt ruột hỏi ông có phải nghe được tin tức phong phanh gì đó không.

Ngước mắt lên nhìn khuê nữ được mình nuôi từ bé một cái, Lô Dững nghiêm cẩn hỏi, "Hiện tại bên ngoài không ngừng loan truyền Khai Nguyên quốc chúng ta liên tiếp bị thất bại, trước đó tướng sĩ chết vô cùng tổn thất, đoán chừng là triều đình lại viết thư kêu gọi trung bình truyền xuống huyện nha thôi".

Lô Uyển Chi nghe xong ngẩn ra, nàng cuối cùng đã hiểu được vì sao buổi sáng này Tô Việt muốn hỏi mình vấn đề này, xem ra hẳn nhất định cũng nghe được tin tức rồi.

Ngờ khi của Lô Dững khẩn thiết nhìn Lô Uyển Chi nói, "Uyển Chi, con cũng biết thù hận nước non lớn hơn trời, A Việt có ý nghĩ đền đáp nợ nước thực sự rất tốt. Nếu hẳn thật sự muốn đi, con cũng không nên nhúng tay ngăn cản hẳn, đây là chuyện tốt".

Lô Uyển Chi làm sao lại không biết chuyện đó, chỉ là trong lòng nàng không vượt qua hồ sâu này, hai người mới thành thân chưa đến ba tháng, nếu lần này hẳn thật sự đi rồi, chính mình phải làm sao bây giờ.

Nếu như chờ đợi hai ba năm trở lại mà thôi, hoặc là chờ mười năm tám năm bản thân nàng cũng không oán không hối, nhưng mà vạn nhất một đi không trở lại thì sao, trên chiến trường đao thương đều không có mất, vạn nhất hẳn có đi không có về, chính mình chẳng phải là một mình mong ngóng cả đời.

Nếu không có mấy tháng ngọt ngào ở chung này, có lẽ nàng còn có thể cảm thấy một mình cả đời không sao cả, thế nhưng hẳn mang đến cho nàng nhiều rung động như vậy, nhiều ngọt ngào như thế, nhiều ôn nhu thể đó, cứ như vậy đột nhiên nói thu là thu lại toàn bộ, nàng không chịu nổi cái giá phải trả quá lớn thế này, nàng sợ bản thân sẽ suy sụp mất.

"Cha, người có nghĩ tới, A Việt nếu đi không về thì chuyện kia của chúng ta phải làm sao? Chính con sẽ phải thế nào?" Lô Uyển Chi đỏ hai mắt, nhìn chăm chăm Lô Dững khẩn trương hỏi.

"Trên đời này, hàng ngàn hàng vạn nam nhi đều vì triều đình chết trận trên sa trường, bọn họ sao lại không có nhà, không có thê nhi, người khác đều có thể làm được, vì sao A Việt lại không được. Khí sĩ (người có khí tiết) thế nhi, già trẻ cũng tương tự như thế còn muốn sống sót trên đời này" ánh mắt Lô Dững nhìn ra ngoài cửa sổ trầm giọng nói.

"Đó là người khác, chúng ta không nhất thiết phải vậy, trong nhà chúng ta có rất nhiều bạc, chúng ta tiêu bạc thì tiêu trừ được tai họa, đợi lần này khi nhà dịch tới nhà nhận người chúng ta chỉ cần nhét chút tiền là được" Lô Uyển Chi sợ hãi nói, giọng nói có chút sắc bén.

Nàng đang sợ hãi, sự sợ hãi thấm sâu vào tận xương tủy, nàng sợ Tô Việt tòng quân đi rồi sẽ không trở về được nữa, không còn có người nhẹ lời mềm giọng giữ lấy tay nàng, không còn có người bởi vì nàng mà nấu canh, không còn có người sẽ yêu thương nàng tận đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Lô Uyển Chi không nghĩ vậy, nàng không muốn Tô Việt đi chiến trường, nghĩ đến bộ dáng hẳn dùng đao chém giết, thậm chí là về mặt thị huyết, nàng không chịu được ruột gan đứt ra từng khúc.

"Cha, chẳng lẽ Tô Việt không thể không đi chiến trường? Thiên hạ này có hàng nghìn hàng vạn tráng đinh, cũng không thiếu một người như hẳn" Lô Uyển Chi nói xong lời cuối cùng thanh âm lộ ra nỗi vô vọng vội vàng, giờ phút này nàng muốn giơ tay bắt lấy gì đó giữa dòng lạc lõng, nhưng lại phát hiện chỉ là phí công.

"Hàng nghìn hàng vạn nam tử đều có thể lên chiến trường, vì sao A Việt không thể đi? Uyển Chi, nếu như từ gốc độ của một phụ thân hoặc gia trưởng suy nghĩ, ta cũng không muốn A Việt đi tòng quân, đó là suy nghĩ liên quan tới chuỗi chuyện sinh tồn, người đối với hẳn có một chút tình cảm sẽ không để hẳn đi. Nhưng mà Uyển Chi, mối thù của nhà chúng ta con đã từng nghĩ tới chưa? Trồng cây vào đệ đệ Văn Hiến của người làm sao so được cao thấp với người kia, ít nhất phải đợi mười mấy năm, ở thời điểm đó kẻ thù đều đã chết già cả rồi, chúng ta chỉ còn lại sự tiếc nuối mà thôi. Mà A Việt là người thông minh, đi chiến trường có thể xông pha ra thế giới, nơi đó lập công kiến nghiệp cũng nhanh, hơn nữa con không phải nói mấy bằng hữu của hẳn đều đi hay sao, mấy người bọn họ ở cùng nhau có thể chiếu cố lẫn nhau, Lỗ Kính này trước kia ta cũng quen biết, hẳn đã từng đi Thiếu Lâm Tự học nghệ, cho nên con có thể yên tâm, có người này ở cạnh hẳn, tính mạng của A Việt chắc chắn sẽ không đáng lo. Huống hồ, theo thể cục này của triều đình, ta thấy trận đánh này mà nổi lên chắc chắn không chỉ là chuyện một hai năm, A Việt có rất nhiều cơ hội. A Việt có thể đi tòng quân đối với chúng ta mà nói là tốt nhất. Sự hy vọng một mình chúng ta chuẩn bị bấy lâu không nhiều, Văn Hiến bên này năm nay sẽ tham gia thi Hương. Nếu hẳn thi không xong cử nhân, trở về là phải ăn roi mây" Lô Dững suy trước nghĩ sau rốt cuộc nói ra mấy lời nói thâm thía này.

Nâng lên hai mắt mông lung đắm lệt, Lô Uyển Chi nghẹn ngào hỏi, "Cha, thù này nhất định phải báo sao? Chúng ta không báo được không? Đệ đệ mới mười hai tuổi, con và A Việt mới thành thân".

Lô Dững vừa nghe giận vô cùng, chỉ là ông không bùng phát với Lô Uyển Chi, lạnh mặt nói, "Uyển Chi, người đừng nói như thế nữa, lão gia trước khi đem người ủy thác cho ta đã nói cực kỳ rõ ràng, để ta nhất định phải đem những cái đó cho người, để người nhất định phải vì bọn họ báo thù, ông ấy biết rõ người là nữ hài tử nhưng vẫn gửi gắm phó thác lớn lao này, ta và nương người càng không dám chậm trễ, chúng ta tận sức cố gắng dạy người đọc sách biết chữ, còn không phải vì một ngày kia có thể phát huy tác dụng của chúng"

Lô Uyển Chi cũng không nghe ông, ngừng tiếng khóc, có chút tức giận hỏi, "Thời điểm ông ấy ủy thác trong lòng chính khí (quang minh chính đại), nói là báo thù thì có thể lý giải, còn bây giờ nếu ông ấy dưới tuổi vàng biết được, sẽ không hy vọng nữ nhi duy nhất quá thống khổ thế này".

Lô Dũng nghe xong thở dài một hơi, thế mà phùng phùng một tiếng quỳ xuống trước mặt Lô Uyển Chi, "Tiểu thư, vậy coi như là ta cầu xin tiểu thư, thù của lão gia phải báo!" Nói xong còn gạt đi nước mắt nổi lên trong mắt.

Lô Uyển Chi sợ tới mức vội vàng quỳ trước mặt ông, dù sao cũng là phụ thân dưỡng dục bản thân lớn lên, tuy rằng không phải thân sinh nhưng mà ông cũng vì bản thân mà đã tốn rất nhiều tâm sức, nàng làm sao có thể nhẫn tâm để ông quỳ trước mặt mình.

Vì thế, cha và con gái hai người quỳ đối diện nhau ôm đầu khóc ò lên.

Cuối cùng hai người đều thỏa hiệp một bước, Lô Dũng đồng ý nếu chính Tô Việt mở miệng nói không muốn đi chiến trường thì sẽ làm thỏa mãn ý nguyện của hắn, không để hắn đi; mà Lô Uyển Chi cũng gật đầu nói nếu chính Tô Việt đồng ý đi, vậy thì nàng cũng không ngăn cản. Hiện tại, trước mặt để Tô Việt đi lên cửa hàng trấn trên phụ việc. Dù sao thì việc đi tòng quân cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Ra khỏi thư phòng, nhìn thấy Trương thị đang đứng trước cửa sổ ruột chờ đợi, bà cũng nghe được tiếng khóc bên trong mới đến đây, nghĩ muốn đi vào lại không dám, đành phải đứng trước cửa chờ hai cha con bọn họ kết thúc.

Nhìn đến hai hốc mắt sưng đỏ của Lô Uyển Chi và hai mắt đỏ au của Lô Dũng là biết hai người bọn họ nhất định là có chuyện, tuy vậy bà cũng không nhẫn tâm giống như Lô Dũng, dù sao cũng là khuê nữ mình nuôi từ nhỏ, bà thật tâm yêu thương Lô Uyển Chi đến tận đáy lòng, vội vàng chuẩn bị nước ấm để nàng đắp mắt.

Bà cũng không mở miệng hỏi Lô Uyển Chi chuyện gì xảy ra, dù sa buổi tối Lô Dũng sẽ nói rõ với mình, nếu hỏi chỉ làm tăng thương cảm hơn thôi.

Tuy vậy Lô Uyển Chi dù sao cũng do bà dạy dỗ, về phần muộn không đồng nhất trên mặt tuy là không tan hết, dấu là không tươi cười nhưng thoát nhìn nhẹ nhàng khoan khoái hơn.

Lại cùng Trương thị chuyện trò đây đó vu vơ rồi vác giỏ đi trở về, mặc dù không cần nàng nấu cơm nhưng bởi vì thời điểm □ cơm cần phải xuất hiện một chút.

Về nhà, nàng cứ tựa như chuyện xảy ra ban ngày chưa từng phát sinh, dù sao Tô Việt cũng không biết, lại thấy Tô Việt mang theo cái bay trở về.

Hai người cùng nhau vào phòng bếp, Lô Uyển Chi nhóm lửa, Tô Việt đảm đương chức vụ Vương thị ngày thường, đứng trước bếp lò với bạn trước bạn sau, lưu loát hơi sức khỏe nhịp nhàng mẫu thể nào.

Lô Uyển Chi gật đầu nói một tiếng tốt, liền mở miệng nói đến chuyện đi trấn trên đã cùng hắn thương lượng, "Tô Việt, cha ta bảo ngày mai trước khi chàng bắt đầu làm việc đến chỗ ông một chuyến, hình như là nói xây cất nhà này xong sẽ không muốn cho chàng làm việc xây nhà nữa, gần đây chúng ta nói là muốn đi trấn trên, hình như nhà ở trấn trên cha ta đều giúp chúng ta tìm xong ổn thỏa cả rồi, chẳng qua là cha mẹ cách vách chỗ ấy còn phải nói một tiếng".

Tô Việt đầu tiên là thất thần không nói chuyện, suy nghĩ một lúc mới gật đầu, "Tốt, hiện tại hoa màu còn chưa bắt đầu gieo trồng, xây nhà ở lần này đoán chừng khoảng hai ngày này là cất xong cái nóc, nay mai ta đi xem nhà nàng".

Buổi tối, dùng đèn dầu mở rương lấy ra vài khối vải, Lô Uyển Chi khoa chân múa tay một phen với Tô Việt nói muốn làm một bộ áo dài mùa hè.

Cười khỏ, Tô Việt ôm lấy bờ vai Lô Uyển Chi nói, "Uyển Chi, sau khi nàng gả đến đây không làm gì nhiều, chỉ mỗi việc làm quần áo cho ta, nàng đi đếm xem hiện thời y phục của ta trong ngăn tủ, tổng cộng có bao nhiêu bộ, không cần, thật đã đủ rồi, áo mùa xuân có tới năm bộ, áo mùa hè cũng đã có ba bộ rồi".

Lô Uyển Chi gượng cười nói trái lại chính mình ở nhà không có chuyện gì làm, về sau đi trấn trên, người ta làm chương quỳ đều ăn mặc vui vẻ sáng láng (风光光 = phong phong quang quang), ta cũng không thể keo kiệt được.

Buổi tối, sau khi tắt đèn hai người nằm song song trên giường được một lúc đều không nói chuyện, nhưng mà cả hai đều biết đối phương không ngủ.

Cuối cùng vẫn là Lô Uyển Chi nhịn không được, nàng thấp giọng gọi tên Tô Việt, Tô Việt quay người đối mặt với nàng, một đôi mắt sáng ngời vẫn có vẻ sáng rõ, chỉ có Lô Uyển Chi vẫn có thể nhận ra trong mắt hắn thoáng qua sự quyến luyến sâu sắc, còn có ba phần bất an.

Nàng tay xoa mặt hắn, Lô Uyển Chi nhẹ giọng nói, "Chuyện chàng sáng hôm nay hỏi ta, ta hôm nay suy nghĩ một ngày, có cố ý quay trở về nhà mẹ đẻ nói với cha ta, nói về ý kiến của ta và chàng trước kia, chàng nói cho ta biết trước, chàng là thật tâm muốn đi tòng quân sao?"

Tô Việt nghiêm túc gật đầu, "Uyển Chi, là ta nghiêm túc".

"Vậy chàng nói cho ta biết, chàng muốn đi tòng quân là vì nhóm bằng hữu của chàng đều đi, vậy thì chàng nghĩ nước chảy bèo trôi hay sao? Hay là muốn ép buộc gây áp lực cho nhà ta?" Lô Uyển Chi hỏi liên tiếp, bất quá không đợi Tô Việt trả lời nàng cũng có chút ngại ngần mở miệng, "Ta biết, tình huống nhà chúng ta gây áp lực rất lớn cho chàng, hoặc là nói không thoải mái, nói thí dụ như chúng ta biết rõ ràng chàng không muốn đi quân cửa hàng trấn trên, bây giờ lại vì ta mà đi".

Tô Việt nhìn chăm chú vào hai mắt nàng, gật đầu nói, "Hai nguyên nhân này đều có đôi chút, nhưng quan trọng hơn là, bản thân ta muốn đi, ta muốn xứng với nàng".

Lô Uyển Chi nghe xong trong lòng chấn động, nàng thật không ngờ bản thân thật sự gây cho hắn áp lực lớn như vậy, nhin không được áp người vào người hắn ôm ấp, hai tay vươn ra sau lưng ôm chặt lấy vòng eo hắn.

"A Việt, gả cho chàng ta chưa từng hối hận!" Một lát sau nàng mới từ trong ngực hắn thì thào một câu.

Tô Việt cười lên, "Ta biết" sau đó nâng tay vỗ nhẹ lên lưng nàng.

Qua một lúc Lô Uyển Chi mới đột nhiên ngừng đầu, mở xuống xánh môi Tô Việt, trầm giọng nói, "A Việt, về sau đừng bao giờ nói cái gì mà xứng với không xứng, trên đời này chẳng có nam nữ nào xứng hay không xứng, chỉ có thích hợp hay không thôi, mà thích hợp hay không thì chỉ có người uống nước nóng lạnh tự biết, ta hiện tại rất rõ ràng, chúng ta rất thích hợp, gả cho chàng trong lòng ta rất vui mừng, ta cũng có thể cảm nhận được cảm thụ của chàng cũng giống như của ta, lần trước chàng nói chàng hợp ý ta, ta cũng vừa ý chàng. Chỉ hy vọng chúng ta có thể cầm tay đến bạc đầu. Cho nên không muốn chàng đi".

Tô Việt không trả lời nàng, tiếp tục nhịp nhàng vỗ nhẹ lưng nàng, chiếc cằm trên tóc nàng cọ qua cọ lại.

Cảm nhận được nội tâm kiên định của hắn, Lô Uyển Chi cười khỏ một tiếng, "Cho dù ta không muốn chàng đi, chàng vẫn sẽ đi. Chàng là người không bởi vì ý kiến nữ nhân mà thay đổi suy nghĩ"

Tô Việt giờ phút này thế nhưng còn có tâm tình trêu ghẹo, "Cảm ơn phu nhân khen".

Lô Uyển Chi xí hắn một cái, tâm tình u ám thoáng chút đã giảm bớt.

Hai người chuyện trò một lúc, biết lần trung bình lần sau ít nhất là một hai tháng nữa mới tới, cho nên trong khoảng thời gian này sẽ quyết định đi trấn trên, hỗ trợ trông nom việc buôn bán, đối ngoại thì nói là cửa tiệm này là Tô Việt được bán lại, về sau hắn đi rồi sau đó sẽ để Lô Uyển Chi tiếp quản, lấy danh nghĩa phụ nhân Tô gia.

Tô Việt biết Lô Uyển Chi vẫn còn có điều giấu diếm với mình, nói thí dụ như vì sao cửa tiệm kia tồn tại đã lâu như vậy mà không treo tên hiệu nào của Lô gia, mà mang lên cái tên của người mới thành thân không bao lâu Tô Việt, chỉ là Lô Uyển Chi không chủ động nói với hắn, nên hắn cũng không hỏi.

Vừa đúng lúc, sau đầu xuân Lô Văn Hiến cũng phải đi học ở trường trấn trên, sau này còn có thể cùng đại tỷ làm bạn.

Nói tới ba mẫu đất trong nhà, Tô Việt đề nghị vẫn nên để cha mẹ hắn tự trông trọt, đoán chừng là nếu chúng đem cho mướn Tô Căn tuyệt đối sẽ không đồng ý, đến thời điểm vụ mùa chỉ cần thuê người đến làm công là được.

Về phần chuyện đi tông quân này làm thế nào để nói với ông bà lão Tô gia thì bọn họ hoàn toàn không nỡ. Tô Việt nói trước hết đừng nhắc tới, đến khi người trong nhà môn tới, cho dù bọn họ không đồng ý cũng không được.

Lô Uyển Chi ngẫm lại, như vậy cũng tốt, đắc tội với người khác là chuyện bản thân chưa từng làm.

Cởi bỏ xong khúc mắt, Tô Việt ngã đầu liền gáy o o, còn Lô Uyển Chi vẫn tiếp tục lăn qua lộn lại không ngủ được.

Nàng vẫn còn chưa đem mối thù sâu tận biển nói với Tô Việt, đó là mối hận của Lô gia, theo lý thuyết thì chuyện này của Lô gia và con rể Tô Việt không có chút quan hệ nào, nhưng mà hiện tại trên người hắn đang gánh vác một nửa hy vọng.

Thờ dãi không một tiếng động, xem ra trước khi hắn đi chính nàng nhất định phải nói. Bất kể sau khi nói rõ chuyện này thái độ của Tô Việt là gì đều phải nói.

Nhưng mà, lấy mức độ đề tâm của Tô Việt đối với nàng để lý giải, hắn sẽ phải đồng ý gánh vác chấp nhận chuyện này, sau đó sẽ cướp giật lấy lòng can đảm trên người, đây là nam nhân của nàng, nam nhân có trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Vì để hai vợ chồng Tô Căn càng dễ dàng chấp nhận nên Tô Việt lôi kéo Lô Uyển Chi cùng đi nói chuyện trấn trên với bọn họ.

Tô Căn và Vương thị đối với cửa cái nhà Lô gia đã có phỏng đoán đại khái, cho nên khi nghe Tô Việt nói muốn đi trấn trên làm chương quầy mấy tháng cho cửa tiệm Vạn Lật, hai người đều không có quá nhiều kinh ngạc.

Chỉ có Vương thị ừ ừ nói câu, "A Việt, nói như vậy thì chắc là đại tẩu người nhất định sẽ tìm người vay tiền, thái độ của ta và cha người rất rõ ràng, cái số đó phải tránh đi, cho nên có cho mượn bạc hay không là chuyện của người và Uyển Chi, không cần kiêng kỵ ý kiến của hai vợ chồng chúng ta".

Tô Việt gật đầu nói đã biết, đối với vị đại tẩu kia, hẳn cũng chẳng phải là thúc thủ vô sách (không có đối sách).

Bọn họ sợ hai vợ chồng già bỗng chốc tiếp nhận nhiều tin tức sẽ không chịu nổi, chuyện trung bình thì không cần nói với họ, dù sao cũng còn mấy tháng nữa.

Cuối cùng quyết định phân ba mẫu đất phân cho Tô Việt vẫn là để Tô Căn trông trọt, nhưng mà thu hoạch vụ mùa trên đất đó sẽ không có bất kỳ quan hệ nào với hai chồng son bọn họ, đương nhiên làm như vậy cũng là vì tránh mấy lời trách móc từ miệng lưỡi người đời.

Tô Việt biết bọn họ là sợ đại ca đại tẩu biết trong lòng mất hứng, hẳn cũng không để ý tới mấy nông sản kia, nên đã gật đầu đồng ý.

Dù sao cũng ở riêng, hai vợ chồng già không cần cày cấy, đột nhiên tiểu nhi tử nói không trông trọt cày cấy để ông bà già họ làm, dù có nảy sinh ra chuyện gì vẫn có thể đưa cho tiểu nhi tử một phần, hai vợ chồng Tô Sở bọn họ tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Làm chuyện này thỏa đáng xong, Tô Việt và Lô Uyển Chi đều nhẹ nhàng thở ra, dù sao trước đó bọn họ vẫn sợ hai vợ chồng lão không đồng ý.

Chẳng qua là, trước khi họ đi, Tô Căn cố ý gọi một mình Tô Việt lên nói chuyện riêng, ông nhìn Tô Việt nói lời thành khẩn, "A Việt, người từ nhỏ đã là đứa nóng nảy, nhưng cũng có chủ ý, ta không có nhiều năng lực, ngay cả người đọc sách sau này cũng không tạo điều kiện được, uống phí chậm trễ việc mở mang đầu óc của người".

Tô Việt nghe tới đó đỏ mặt nói, "Cha, nghe người nói kia, cái đó không phải là vì ta không đọc sách tham khảo đâu, một năm học tư thực đó, chữ lớn còn viết không xong mấy cái, người ngàn vạn lần đừng nói như vậy".

Thở dài, Tô Căn rầu rĩ nói, "Đến giờ phút này, người còn không nói thật với ta, người còn không phải thấy ở thời điểm đó đại ca người và chúng ta ở riêng, đồ cưới của tỷ người đều không có tin tức, mới không đi đọc sách sao, người làm người thế nào tâm tư ta và nương người đều nhìn không ra sao, đừng quên rằng biết rõ con cái chẳng ai bằng phụ mẫu".

Tô Việt nghe xong không phản bác, chỉ ra vẻ thoải mái ngây ngô cười vài cái, "Cha, cái ta muốn nói là đọc nhiều sách không có chỗ dùng, người ta nói trăm không dùng được là một thư sinh sao (百无一用). Người xem trong thôn này có mấy người đọc sách, người nào cũng vai không thể khiêng, tay không thể gánh, ta đây thân thể đều rắn chắc".

"Người ấy à, còn có mấy năm trước người làm ăn kiếm sống, cũng là vì cưới vợ chứ gì?" Tô Căn đột nhiên nhớ tới, tiểu nhi tử nhà ông tuy là bướng bỉnh, nhưng luôn luôn đúng mực, đột nhiên hư hỏng lúc nào cũng có nguyên nhân, lại liên tưởng đến chuyện đón dâu ngày hôm đó của hắn, nên đã vỡ lẽ ra.

Tô Việt hắc hắc cười mấy tiếng, khen cha hắn một câu, vẫn là cha hắn sáng suốt.

Liếc trắng mắt, Tô Căn chậm rãi nói, "Đại ca người là đứa không nên thân, nhưng mà chất tử của người xem như tiền đồ, hiện tại Đại Hà cũng là bảo bối tôn từ duy nhất trong nhà chúng ta, chỉ là nàng dâu của A Sở và Nhạc gia cũng là người không biết chuyện, ta lo lắng sau này sẽ chậm trễ tiền đồ của Đại Hà, cha hôm nay gọi người tới đây chính là muốn nói một chuyện với người" nói xong có chút á náy ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tô Việt một cái.

Đoán được ông muốn nói gì nhưng Tô Việt vẫn ân cần hỏi câu, "Cha, người nói đi".

"Đại Hà về sau có cái gì cần hai vợ chồng người hỗ trợ, cha mong các người có thể giờ tay ra giúp đỡ, dù sao đó là cháu ruột của người" Tô Căn nói xong một hơi rồi bình tĩnh nhìn Tô Việt, chờ hắn cho câu trả lời khẳng định thuyết phục.

Cười trấn an cha hắn một chút, Tô Việt mới chịu bình tĩnh nói, "Cha, người yên tâm, nếu Đại Hà có một ngày như vậy, ta nhất định sẽ dốc toàn lực đi giúp hắn".

Về mặt già nua khản trương của Tô Căn lúc này mới chậm rãi giãn ra, cười gật đầu nhìn tiểu nhi tử nói, "A Việt, nàng dâu của người vừa nhìn thấy là biết có cái mệnh đại tiểu thư, gả đến nhà chúng ta nàng cũng không hưởng thụ được cái phúc gì, về phần sau này thế nào, thì phải coi người vì nàng ấy mà gắng gượng, chỉ là đừng bao giờ quên ân tình của nàng và Lô gia đối với người".

Tô Việt trịnh trọng gật đầu, lại trò chuyện mấy câu cùng ông rồi rời đi.

Mối quan hệ tốt đẹp với mấy nhà trong thôn không nhiều lắm, và lại chuyện này càng ít người biết càng tốt, vì thế vợ chồng Tô Việt đem mọi việc trong nhà thu xếp chu toàn, ngay khi ánh mặt trời chiều xuân chiếu sáng gay gắt, khi tất cả mọi người đều ở nhà đánh bài, thì bọn họ mượn một chiếc xe lừa trong thôn đi trấn trên.

Lô Dũng tới giờ ngo đến nơi, thấy bọn họ đi đến dẫn họ đi đến một tiểu viện cách cửa hàng không xa, đây là chỗ ở tạm thời ông tìm được cho hai người bọn họ.

Kỳ thật, mặt sau của cửa hàng cũng có một cái sân, chỉ là bên trong bày biện phần lớn là hàng tích trữ, còn mấy gian phòng trống cũng để cho mấy bọn tiểu nhị làm phòng ngủ.

Tạm thời không thể đuổi bọn họ đi, hơn nữa Lô Uyển Chi còn là nữ tử nếu ở chung với một đám nam nhân cũng không tốt, cho nên Lô Dũng nghĩ trước nghĩ sau vẫn nên mua cho hai người bọn họ một trạch viện.

Sau khi thấy bọn họ thu xếp ổn thỏa, ông cố ý gọi một mình Lô Uyển Chi đến đưa khế ước sân này cho cho nàng.

Lô Dũng nghĩ sau này lên trấn trên không thể mỗi lần làm chuyện gì cũng phải che che dấu dấu, vậy là có thể quang minh chính đại tới xem nhi nữ nhà mình rồi.

Đặc biệt nghĩ tới sau này Lô Văn Hiến buổi tối cũng ở nơi này, lý do càng thêm đầy đủ.

Lô Uyển Chi nói ông quá cẩn thận, thậm chí có hơi cẩn thận quá, ai ngờ Lô Dũng lại mủi phần nghiêm túc nói, cẩn thận có thể giữ được thuyền muôn năm.

Tô Việt được Lô Dũng mang theo đến gặp chủ cửa hàng Vạn Lật, là một cô lão gia tử qua tuổi hộ giáp (护甲), chỉ là giọng nói vẫn vang vọng, nếu không phải nhóm nhi tử trong nhà thật sự sốt ruột bảo ông ta về nhà dưỡng lão thì ông ta thật sự không đồng ý rời cửa tiệm dầu Vạn Lật, Lô Dũng này cũng là một chủ tử biết rõ thế sự.

Khi nào thì nên thu hàng, khi nào thì tung hàng giữ kho, được ông ta dự đoán trước không lỗ mất lần nào, hơn nữa Lô Dũng đối với ông ta đối với ông ta tin tưởng tuyệt đối, trong cửa hàng việc nhỏ việc lớn trên cơ bản đều bỏ mặc để một mình ông ta làm chủ, đối với ông ta càng tôn trọng, xưng hô đều là cô lão, nghe xong khiến người khác cảm thấy hết sức thoải mái.

Còn có một việc tương tự mà Lô Dũng còn yêu cầu rõ ràng, đó chính là nhất định không thể nói gì với người khác là cửa hàng này là của ông, người khác có hỏi thì nói là chủ cửa hàng này là người nơi khác, ngẫu nhiên sẽ đến một hai chuyến để thu tiền mà thôi, người bình thường nhìn không ra cũng không có gì là lạ.

Đợi tới khi Cô lão ở thời điểm chuẩn bị sẵn sàng chỉ dạy Tô Việt, mới phát hiện vấn đề, Tô Việt không biết nhiều chữ, sổ sách xem không hiểu, bàn tính sẽ không gây được.

Chuyện này thật sự là nỗi băn khoăn điển tiết của Lô Dũng và cô lão, hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn về mặt sổ ruột của Tô Việt, không có biện pháp, Cô lão chỉ còn có khoảng thời gian mười ngày, cuối cùng vẫn là Lô Dũng nghĩ ra biện pháp, đó chính là để nữ nhi của ông Lô Uyển Chi và Tô Việt cùng học, Tô Việt học chưa hiểu hết không quan trọng, dù sao còn có ông và nàng dâu của hắn giúp đỡ nhìn ngó, trở về rồi từ từ chỉ dạy.

Vì thế, rõ ràng là nên ở nhà thu dọn phòng ở, thế mà Lô Uyển Chi bị gọi vào thư phòng, ôm một quyển sách kế toán gặm nhấm, cũng may nàng thông tuệ từ nhỏ, đối với mấy cái ký tự lắt nhắt cơ bản có thể làm đầy đủ không quên từng hạng mục, đương nhiên cái này cũng có liên hệ với cách giáo dục thường xuyên của Trương thị trước kia.

Tính bằng bàn tính rất tốt, đợi đến khi khẩu quyết giao cho Tô Việt, chỉ chốc lát sau hắn đã có bản lĩnh lãnh hội toàn bộ.

Lô Dũng cố ý mua cho hai người bọn họ hai nha đầu phụ giúp nấu cơm, ngay cả tay nghề com nước của Lô Uyển Chi ông cũng không dám mở miệng khen tặng.

Vợ chồng hai người ru rú trong thư phòng học tập đủ vất vả, vậy mà buổi tối Tô Việt nhìn qua sách vở sau đó lên giường, luôn muốn đánh thức Lô Uyển Chi dậy rồi ép buộc một phen.

Buổi tối ngày đầu tiên, Lô Uyển Chi tỉnh táo đến phút cuối chết sống gì cũng không đồng ý, thế nhưng sau khi Tô Việt nói một câu, nàng liền ngoan ngoãn nghe theo.

Tô Việt, vậy mà, nháy một đôi mắt đào hoa, tội nghiệp nói, "Uyển Chi, chúng ta thành thân được ba tháng nàng còn chưa có hi, qua mấy tháng nữa ta phải đi, để lại một mình nàng ở nhà ta lo lắng, nàng sinh cho ta con trai đi. Như vậy thì nàng nhìn hắn sẽ không nhớ ta, ta ở bên ngoài cũng có cái để nhớ nhiều hơn, nhất định sẽ sống sót trở về gặp mặt nhi tử ta".

Lô Uyển Chi sau khi nghe hắn nói xong, rơi nước mắt, nâng tay ôm chặt mặt gục đầu trước ngực hắn, đây là trượng phu của nàng, là người trong lòng nàng.

Vì thế, Lô Dũng rất nhanh đã phát hiện, Lô Uyển Chi thế nhưng lặng lẽ hơn, ông không khỏi cảm thấy quái lạ hỏi hai nha đầu kia làm cơm có hợp khẩu vị nàng không, còn nói muốn ra ngoài tìm đầu bếp nữ, Lô Uyển Chi một mực cự tuyệt, chỉ nói bản thân mấy ngày nay quá mệt mỏi, không thèm ăn.

Nghe nàng nói không thèm ăn, Lô Dũng đầu tiên là lo lắng ra mặt, thế nhưng đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng lại vui vẻ đi thỉnh đại phu.

Lão đại phu có hàm râu hoa râm pháp phới đến xem mạch, nhân nhạ nói một câu, "Vị tiểu nương tử này gần đây làm lưng vất vả quá độ, chú ý nghỉ ngơi nhiều là được, ta để lại mấy vị thuốc điều dưỡng khí huyết".

Nhìn về mặt thất vọng của Lô Dũng và Tô Việt, Lô Uyển Chi thở dài, nhìn Tô Việt ra hiệu, Tô Việt biết nàng hắn là có chuyện riêng tư muốn hỏi đại phu, liền kiếm cớ đưa Lô Dũng ra ngoài.

Đợi tới khi trong phòng chỉ còn lại nàng và đại phu đang viết đơn thuốc, Lô Uyển Chi về mặt sốt ruột hỏi, "Lão tiên sinh, người giúp ta xem một chút, ta hiện tại đã thành thân mấy tháng, lại chưa thấy mang thai, người xem cơ thể ta có phải có vấn đề gì không?"

Nàng dù sao cũng có chút thẹn thùng, chỉ vì nàng và Tô Việt hạnh phúc, cả khuôn mặt ửng hồng một mảng nhưng vẫn mở miệng hỏi.

Đại phu giương mắt nhìn nàng một chút, vừa viết vừa nói, "Người thể chất nghiêng về khí hàn, không dễ thụ thai, hơn nữa trong lòng chứa nhiều u sầu, tạo nên khí huyết không thuận, mấy vị thuốc sẽ có chút tác dụng, chỉ là tiểu nương tử này, lão phu muốn khuyên giải người vài câu, chuyện gì cũng nên nghĩ thoáng một chút, bản thân mình vẫn là quan trọng nhất, hơn nữa, người dù sao cũng là một nữ lưu, có việc gì thì có thể nói với trượng phu, để hắn đi xử lý là được rồi, ta thấy cái tiểu tử kia cũng thương người lắm, đừng có chuyện gì cũng kìm nén trong lòng".

Khi ông ta nói đoạn đầu Lô Uyển Chi nhất thời thương tâm gần chết, một câu không dễ dàng thụ thai, đánh vỡ giấc mộng làm mẫu thân của chính mình, còn có nguyện vọng tha thiết của Tô Việt.

Nàng nhất thời có chút bất lực nhìn lão đại phu, lời nói nghẹn ngào, "Tiên sinh, người xem bệnh này của ta có thể trị không?"

Lão đại phu nhìn thấy biểu cảm của nàng, biết nàng muốn được câu trả lời chắc chắn, "Không dễ thụ thai cũng không phải là không thể mang thai, chỉ cần côi ra nút thắt trong lòng, điều dưỡng thật tốt, mang thai cũng không phải là không có khả năng, người không cần đem chuyện này dồn nén trong lòng, đối với cơ thể không tốt".

Nói xong ông ta thở dài, lại bỏ thêm vài thang.

Trước khi đi đem phương thuốc giao cho Tô Việt vẫn còn không quên kéo hắn qua một bên dặn dò vài câu, thật sự là đại phu mang tấm lòng cha mẹ. (#Huongbb: Ta nghĩ là ông đại phu này bị Tô Việt mua chuộc bảo phải nói như vậy với Lô Uyển Chi nà)

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tô Việt chờ sau khi nghe lời lão đại phu nói xong đột nhiên trong nháy mắt sợ hãi, không kịp suy nghĩ đem chuyện này suy xét đối với chính hắn có ý nghĩa gì mà lập tức nghĩ ngay đến Lô Uyển Chi đang ở trong phòng giờ phút này chắc đang đau khổ cỡ nào.

Hắn vội vàng nhét bạc đưa cho nha đầu Tiểu Thúy trong nhà để nàng ấy đến hiệu thuốc trấn trên bốc thuốc, còn phí chẩn bệnh của đại phu thì nhạc phụ sẽ chỉ trả.

Sau đó thoáng một cái nhanh chóng vọt vào trong phòng, quả nhiên nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn thương tâm là chà chực khóc của Lô Uyển Chi đập vào trong mắt.

Tô Việt vội vàng chạy đến phía trước ôm lấy nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói, "Uyển Chi, đừng lo lắng, đại phu cũng chẳng phải đã nói là không có chuyện gì sao, chúng ta trước hết cứ điều dưỡng, không cần vội, hai chúng ta hiện tại đều còn trẻ".

Lô Uyển Chi ngược hai mắt vô thần nhìn chằm chằm Tô Việt nói, "Tô Việt, chàng có biết như thế có nghĩa là gì không?"

Không đợi Tô Việt trả lời, Lô Uyển Chi đã cất cao tiếng khóc, "Có nghĩa là chàng có khả năng đời này sẽ không có đứa nhỏ! Chàng hãy hừ ta đi!"

Nói xong ghé vào lòng Tô Việt gào khóc.

Nàng tay vỗ nhẹ lên lưng nàng, hắn không thích nhìn nhất là gương mặt hoa lệ ướt đẫm trong mưa thế này, trái tim cứ như bị co rút đau đớn theo.

"Uyển Chi, đừng chỉ đoán mò, đại phu này còn chưa đưa ra kết luận, vừa rồi ông ta ra ngoài có nói với ta, nói là cơ thể nàng sau khi được điều trị thật tốt, tuyệt đối sẽ không thành vấn đề, còn nếu nàng không tin thì chúng ta lại đi Hồi Xuân Đường mời bọn họ tới tận nhà xem mạch rồi đối chứng với đại phu vừa rồi xem sao. Ông ta nói một câu cũng không nhất định là chính xác" Tô Việt ngay khi tiến bước lão đại phu trong lòng đã đưa quyết định này.

Lô Uyển Chi tuy biết là hắn đang an ủi chính mình, nâng gương mặt ủy khuất nhỏ nhắn nói, "Lão đại phu này chính là người cha ta mời đến cứu giúp"

"Sẽ tìm một người khác đến nhìn xem cũng yên tâm hơn, chuyện lớn nhỏ gì nàng cũng đừng bao giờ để trong lòng. Cho dù thật sự như những gì vị đại phu kia nói, đại ca của ta không phải còn có một nhi tử Đại Hà đó sao, nhiệm vụ nối dõi tông đường đã hoàn thành, ta còn nghĩ nếu có một đứa nhỏ sẽ chiếm giữ thời gian bên nàng, nàng cũng không thương ta nữa" Tô Việt ghé vào tai nàng thấp giọng an ủi.

Kỳ thật, ngay lúc này trong lòng hắn đang nghĩ tới, chính mình tương lai vừa đi, khả năng có đi mà không có về là rất lớn, vốn định muốn có đứa nhỏ để giữ lại gì đó để nàng nhớ mong, thế nhưng quả thật không có đứa nhỏ cũng tốt, như vậy trong tương lai nàng không bị ràng buộc gì khi tái giá. Hắn cũng không muốn đứa nhỏ của hắn đi làm con riêng người ta.

Cho nên chuyện đứa nhỏ này, còn phải xem ý trời thế nào, hơn nữa hắn cảm thấy vừa rồi nếu không phải nhạc phụ đi thỉnh đại phu, đoán chừng là nàng vẫn sẽ đi mời. Nàng thích con nít, đây là chuyện không thể nghi ngờ, chỉ cần nhìn thấy thái độ của nàng khi đối đãi với Tô Đại Hà và nhi tử của tỷ tỷ hắn Cầu Tử là có thể cảm giác được.

Trong đợt Tết khi Cầu Tử tới nhà chơi, nàng thiếu chút nữa là đem mấy thứ Cầu Tử yêu thích toàn bộ đưa hết cho nhà tỷ tỷ Tô Lan, thậm chí trong đó

cười của nàng có một khối nghiêng mực vậy mà đều đưa cho thằng bé, đến cuối cùng vẫn là tỷ tỷ nhà mình ngưng ngưng cất lực cự tuyệt mới coi như xong chuyện.

Một đứa nhỏ mới ba bốn tuổi thì cần tới nghiêng mực làm gì, hơn nữa nhà tỷ phu tỷ tỷ trước giờ ba đời cũng không một ai biết chữ.

Cho dù như vậy nhưng Lô Uyển Chi vẫn đáp ứng, đưa cho Cầu Tử giữ lại sau này dùng.

Đối với đứa nhỏ nhà người ta đã như thế, tương lai nếu bọn họ có đứa nhỏ, khó có thể tưởng tượng nàng sẽ cưng chiều đến mức nào.

Có điều, trước mắt là giải quyết sự tình khó giải quyết cái đã, kỳ thật Lô Uyển Chi bởi vì sự việc xảy qua quá đột ngột, trở tay không kịp, Tô Việt ở bên tai nàng hướng dẫn từng bước với giọng điệu ôn nhu khuyên nhủ nửa ngày, nàng mới nghĩ tận tường hơn.

Mà đồng thời hiểu rõ sự tình còn có Lô Dũng, một mình ông đi loay quanh bên ngoài phòng, ông biết là hai vợ chồng son họ nhất định là muốn trong phòng riêng nói chuyện một lúc, thế nhưng thế này cũng quá lâu rồi, hần thân là phụ thân còn muốn đi vào an ủi vài câu.

Thấy Tiểu Thúy đều đã lấy thuốc trở về mà bọn họ còn chưa có ý định ra khỏi cửa, Lô Dũng nhịn không được bên ngoài thấp giọng ho vài tiếng.

Nói với Tiểu Thúy, "Tiểu Thúy, người ở thời điểm sắc thuốc chú ý điều chỉnh lửa đun, trước là lửa lớn sau đó nhỏ lửa, cần sắc hai lần, đem nước cuối cùng rót trộn với nhau rồi đưa Uyển Chi uống!"

Tiểu Thúy vẻ mặt không hiểu ra sao nhìn thoáng qua Lô Dũng, những lời này không phải là lão gia vừa rồi đã dặn một lần rồi sao, làm sao mà lặp lại thêm lần nữa, bản thân nàng ấy nhớ rất rõ ràng cơ mà.

Vì thế Tiểu Thúy đổi cao giọng đáp một câu, "Đã biết, lão ngoại gia!" Cô ý tăng thêm giọng điệu ở cái từ lão đầu tiên.

Tuy là nàng ấy được Lô Dũng mua về thật, nhưng mà Lô Dũng đã cho nàng hiểu rõ: hai vợ chồng Tô Việt mới thật sự là chủ tử của nàng ấy, để nàng ấy về sau nhất định phải chăm chỉ hầu hạ.

Vì thế Tô Việt được gọi một tiếng lão gia, Lô Uyển Chi được nàng ấy gọi một tiếng phu nhân, còn đối với phụ thân của phu nhân, trước đó nàng ấy cũng gọi là lão gia, bởi vì Tiểu Thúy nhớ tới nương của nàng ấy đã từng nói qua, xuất môn ra ngoài, gọi người khác là lão gia luôn luôn đúng, và người ta luôn thích nghe.

Nhưng mà, lần này Lô Dũng thế mà vũ nhục trí nhớ của nàng ấy, vì thế tiểu cô nương tức giận, liền đổi thành "Lão ngoại gia".

Lô Dũng cũng không thêm so đo với nàng ấy, bởi vì Tô Việt đang từ trong phòng đi ra, hần cuối cùng cũng ra ngoài.

Tô Việt ngăn bước chân Lô Dũng đang tiến về phía phòng trong, cúi đầu ghé gần tai ông nói thầm vài câu, Lô Dũng đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó vừa lòng gật đầu, để hần đi làm.

Vì thế, hai người cùng phân công nhau hành động, một người thì đi khuyên Lô Uyển Chi, người còn lại thì tới Hồi Xuân Đường.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, một người so với lão đại phu vừa rồi trông còn già cỗi run rẩy hơn xuất hiện, mà già chỉ thiếu chút nữa là chóng gậy đi thôi.

Ông ta đầu tiên là nhăn mày có thể kẹp chết con muỗi, xem mạch hồi lâu, sau đó lại làm ra vẻ thần bí suy nghĩ một lúc lâu, rồi mới rung đùi đắc ý mở miệng nói với mấy người trong phòng, "Vị tiểu nương tử này cơ thể còn có thể, bởi vì mấy ngày nay mệt nhọc quá độ, cho nên phải điều trị một chút, cơ thể không có bệnh hư nhược gì"

Lô Uyển Chi nghe xong trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nàng trừng mắt Tô Việt, Tô Việt vội vàng thấp giọng giải thích tình huống của hai người bọn họ, là cả hai đều đã thành thân ba tháng, tại sao bụng còn chưa có tin tức?

Lão đại phu liếc trắng mắt, "Chỉ mới có ba tháng, các người gấp cái gì mà gấp? Người là muốn sinh đứa nhỏ hay đẻ trứng gà, cái này là phải coi duyên phận, thành thân một hai năm mới có đứa nhỏ còn cả khối người. Không cần vội!"

Sau khi nghe xong, Tô Việt và Lô Dũng đều thờ dài một hơi, sắc mặt Lô Uyển Chi cũng dịu hơn đôi chút, tuy rằng trong lòng nàng biết chuyện này rất có khả năng là Tô Việt hỏi lộ đại phu nói, nhưng mà trong lòng nàng vẫn tình nguyện tin tưởng lời ông ta.

Lão đại phu tiếp tục run rẩy viết phương thuốc, Lô Dũng nhận lấy nhìn một chút, cái này cùng với đơn thuốc của lão đại phu vừa rồi cơ bản là giống nhau, cũng ung dung bình tĩnh thu vào, sau đó yên lặng dẫn lão đại phu đi ra ngoài lãnh bạc, để cho hai vợ chồng son có không gian riêng.

Hai người rầm rầm rì rì nói chuyện một hồi, Tô Việt rõ ràng cảm nhận được tâm tình của Lô Uyển Chi bắt đầu tốt lên, mới buông lỏng sự bất an trong lòng.

Vì thế trong thời gian tiếp đó, Tô Việt không còn nghĩ đến chuyện gì chỉ chuyên tâm học tập, tuy rằng hần cũng từng muốn thừa dịp bản thân trước khi đi cày cấy nhiều hơn, có thể thu hoạch nhưng vẫn hiểu rõ cày cấy nhiều không nhất định là có thể thu hoạch được, còn phải xem lượng phân bón phi nhiêu thế nào nữa.

Trọng yếu nhất là hần không đành lòng nhìn hai đôi mắt to tròn của Lô Uyển Chi đầy tơ máu, ngay cả quầng thâm mắt cũng sắp xuất hiện.

Hắn thận chí cảm thấy bản thân có chút cảm thú, thế tử ban ngày dạy mình một thành ra như vậy, vậy mà hắn còn có tâm tư suy nghĩ tìm cách nào để ép buộc nàng.

Vì thế, trái ngược với thái độ bình thường mỗi lần lên giường là bắt nạt Lô Uyển Chi, hiện tại buổi tối lên giường hắn đều quy củ nằm thẳng tắp trong ổ chăn của chính mình, đúng vậy, buổi tối sau khi đại y đi hắn liền đem ra ổ nệm chăn riêng, một mình gấp xếp một cái ổ chăn.

Lô Uyển Chi thấy vậy tuy rằng có chút dở khóc dở cười, nhưng mà nghĩ tới hắn có chỗ không thành thật, ngủ cận kề bên mình khó tránh khỏi thời điểm grom giấc khó kiểm soát, nên cũng ngầm đồng ý.

Mặc dù đang trong thời tiết đầu xuân cùng hắn da thịt kề nhau cảm giác uất ức hắn, thế nhưng trong lòng nàng càng muốn sớm ngày sinh đứa nhỏ cho hắn. Vì vậy vì mục tiêu phía trước, cả hai người đều nhịn.

Mà Trương thị nghe nói về tình huống cơ thể của Lô Uyển Chi, hôm đó mang về mặt đau khổ chạy đến, bà hết sức cố gắng giữ vững bình thân an ủi Lô Uyển Chi một phen, lại cố ý gọi một mình Tô Việt nói chuyện riêng, nói muốn ở lại trấn trên chăm sóc khuê nữ nhà mình, chẳng qua là bị Lô Dũng nghĩa chính ngôn từ đẩy trở về.

Hai vợ chồng Tô Việt cũng cực lực cự tuyệt, Tiểu Thúy là đứa lệ tay lệ chân, cũng có năng lực phân biệt tốt xấu, có gì đặc biệt cần thiết sẽ thỉnh Trương thị tới, hơn nữa hiện tại đang đầu xuân, ruộng đất trong nhà cũng sắp gieo trồng.

Cuối cùng là, Trương thị vẻ mặt lo lắng, bộ dáng lưu luyến cẩn thận mỗi bước chân trở về, vẫn còn không quên nhắc lại nói chính bà sẽ thường xuyên tới thăm.

Lô Uyển Chi thấy hối hận vì đi trấn trên, gây sức ép cho cha mẹ không nói, bản thân còn gặp phải cái tin xấu như vậy.

Có điều, cũng không hẳn là không may, sau mấy lần uống thuốc điều dưỡng cơ thể, đương nhiên còn có Tô Việt thường xuyên đi tầu lâu mua thức ăn dinh dưỡng mang về cho nàng, sắc mặt của nàng cũng dần dần phát hồng.

Tuy rằng thời gian cổ lão thu xếp dạy dỗ cực kỳ chặt chẽ, nhưng mà khi trở về Lô Uyển Chi vẫn giúp hắn biết thêm một ít chữ trong chương trình học, Tô Việt cũng không chịu thua kém, vào buổi tối khuya thường xuyên ôm một quyển sách đến thư phòng cách vách xem sách, vừa nhìn vừa vẽ ra mấy chữ mà mình không biết, đến khi nào thật sự chịu không nổi mới trở về phòng ngủ.

Hắn tuyệt đối sẽ không nói là bản thân trời sinh thích học tập, hoặc là nói vì buôn bán, mà là hắn thật sự không muốn buổi tối khuya khoắc trở về phòng đối mặt với nàng dầu như hoa như ngọc, hắn cảm thấy khi nhìn đến dáng vẻ nửa nằm nửa ngồi trên giường của Lô Uyển Chi, cái bộ phận ở giữa hai chân của hắn cũng có chút không khống chế nổi ngẩng đầu dậy.

Hắn lại càng không muốn đi tắm nước lạnh, thân thể chính mình tuy là thanh niên cường tráng, thế nhưng mỗi lần tắm nước lạnh vẫn không chịu được. Vì thế biện pháp tốt nhất chính là đọc sách, đọc Sơn Hải Kinh, Kim Cương Kinh, Kinh Thi và các loại kinh thư.

Vì thế, tốc độ tập viết của hắn cực kỳ nhanh, ngay cả Lô Dũng cũng bị tốc độ này làm kinh hồn, không ngừng khen Tô Việt là người thông minh, vẫn còn không quên âm thầm an ủi Lô Uyển Chi, "Thấy được chứ, đây là trọng phụ cha tìm cho con, thương con thì khỏi nói tới, chủ yếu là còn thông minh nữa".

Lô Uyển Chi cười nói cha đừng thường xuyên khen hắn, đừng làm hắn kiêu ngạo. Trong lòng thì nghĩ, cha của con ơi, nếu con nhớ không lầm thì là Tô Việt tự hắn tìm tới cửa nhà mình. Hơn nữa, lúc đó cha còn không chịu đồng ý, mặc dù vậy nhưng nàng sẽ không nói ra, bởi vì vừa lúc đầu chẳng phải chính nàng cũng không đồng ý đấy sao, mọi người bấy giờ đều nhìn người dựa theo vẻ bên ngoài, không có người đi ngược ý lãng phí tâm tư nhìn đến tấm lòng chân thành này.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Cổ lão chỉ dạy hơn mười ngày rồi cáo lão hồi hương, kỳ thật là làm những sổ sách chính thể nào và dặn dò chuyện trong cửa hàng, mấy chuyện vặt vãnh từ nhỏ tới lớn.

Tô Việt nghe chưa hiểu hết nhưng Lô Uyển Chi đã dụng tâm nhớ kỹ, cho nên sau khi tiễn bước người đi, Tô Việt ngay lập tức nhậm chức, trở thành tân chủ quản quầy cửa hàng Vạn Lật.

Ngay lúc hắn mới ngồi nóng mông ở cái ghế chủ quản quầy chưa tới mấy ngày, trong một buổi sáng đầu xuân ánh sáng chiếu rọi, cửa hàng gạo và dầu Vạn Lật tuy rằng không nhộn nhịp náo nhiệt như trước nhưng vẫn có tốp năm tốp ba nô đùa không dứt.

Mà đại tẩu Triệu thị cứ như vậy nhàn nhã bước chân tiến vào.

Nàng ta tới để gây chuyện, nhớ tới lần trước Tô Việt ở bên tai mình nói đệ đệ ruột nhà mình cái gì mà dính phải người bệnh, tiếp đó trong lòng nàng ta vẫn âm ỉ không dứt, chẳng lẽ đệ đệ nàng ta đi tầm hoa vẫn hiểu thật sự đụng tới cái bệnh xấu gì.

Cho dù là có hay không đi nữa, nàng ta nghĩ vẫn phải đảm bảo cho chắc ăn, cho nên trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, đem chuyện này ra nói rõ với mẹ nàng ta.

Nhìn thấy người như cây khô của nhi tử mình, vợ chồng Triệu thị trong lòng đã tin một nửa, tuy vậy trên miệng vẫn ra vẻ chửi mắng trách móc, nói cái tên Tô Việt kia là người vô lương tâm, đầu gì vợ chồng già bọn họ trước đó còn thương hân như vậy.

Mắng đi mắng lại, cuối cùng bọn họ vẫn chạy đường xa đến Lâm Huyện mời một vị đại phu đến xem bệnh, kết quả quả nhiên là bị Tô Việt đoán trúng. Triệu Cương thật sự là mắc phải cái bệnh mất mặt này.

Nghe thấy thế người Triệu gia sợ tới mức không dám lên tiếng, thế này mà còn dám nhắc tới chuyện tái giá, như vậy không phải là hại người hại mình hay sao.

Tuy vậy, trong lòng Triệu thị vẫn ghi hận chú em chồng của nàng ta, từ ngày nàng ta gả đến cửa Tô gia, cái tên tiểu tử này chưa từng có lần nào tôn trọng nàng ta, không châm chọc khiêu khích thì độc miệng nguyên rủa.

Nếu không phải vì Tô Việt nói đệ đệ mình bị bệnh, nhà bọn họ cũng sẽ không phát hiện ra, bằng không thì hiện tại có thể đã cưới một nàng dâu rồi.

Huống chi mấy ngày hôm trước nghe hàng xóm nói Tô Việt vậy mà đi trấn trên làm việc, hỏi thăm là chuyện gì xảy ra, người ta nói là dựa vào lão trương nhân (?) giúp đỡ, nói hai năm qua Tô Việt ở bên ngoài lăn lộn, bản thân kiếm được tiền trở về, đợi sau khi ở riêng mới lấy ra.

Nhớ tới ngày nào đó vào năm trước, cha mẹ chồng đến nhà nàng ta mượn tiền, bọn họ khi đó với vẻ mặt 'vắt cổ chày ra nước', lại nhìn đến bộ dáng chú em phong sinh thủy khởi, trong lòng nàng ta vừa buồn bực lại cảm giận càng khó thể nào giữ bình tĩnh.

Nàng ta âm thầm cho rằng chuyện này đối với Lô gia hẳn là không có quan hệ gì nhiều, tuy nói Lô gia có chút của cải, thế nhưng để mở cửa hàng ở trấn trên nhất định sẽ tiêu phí rất nhiều bạc, chuyện này chưa hẳn là nhà bọn họ có thể gánh nổi, quan trọng hơn là Lô gia còn một nhi tử mà nàng ta chưa từng gặp qua, làm gì có nhà nào bỏ ra số bạc lớn như vậy cho một nữ nhi.

Vì thế, đáp án rành rành trước mắt, đó chính là cha mẹ chồng nàng ta trước kia đem tất cả bạc cho nhi tử của bọn họ, nàng ta thế nhưng nghe nói Thái gia gia của Tô Sở lúc đó có tiếng là người giàu có, trong nhà ruộng đất trăm khoảnh, trạch viện ngay cả một cái nhìn cũng không nhìn ra ranh giới. Chẳng qua, sau này nghe nói là đắc tội với đại quan triều đình nào đó, mới bị tịch biên nhà cửa, thế nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa, vị Thái gia gia kia nhất định còn để lại không ít đồ gia truyền, mà cũng trang lứa với ông cha chồng Tô Căn này, Tô Căn là một trong năm nhi tử trong nhà, dĩ nhiên là cực kỳ có cơ hội nhận được đồ gia truyền này.

Mà hiện tại, có khả năng nhất là cha mẹ chồng hết sức bất công, nhưng nàng ta lại không muốn đi tìm cha mẹ chồng vạch mặt lý luận, như vậy chẳng phải là để người trong thôn cười chê nàng ta xuất thân là nữ nhi nhà giàu mà giống như một bà điên.

Vì thế, điều kiện trước tiên mà Triệu thị phải làm trước khi muốn cùng trượng phu thương lượng chuyện này là, đi lên trấn trên dò xét một chút.

Ra về bình tĩnh giả vờ đến cửa hàng Vạn Lập, đối diện là một người làm ân cần chào đón, "Vị đại tẩu này, người muốn mua gì?"

Triệu thị kéo khoe miệng cười một chút, bộ dáng tùy tiện nói, "Ta chỉ đến xem thôi, trong nhà vẫn còn lương thực, chỉ đến xem".

Người làm vẻ mặt hồ nghi nhìn nàng ta một cái, tuy vậy vẫn tiếp tục tươi cười nói, "Đại tẩu cứ từ từ xem, có chuyện gì ngài gọi ta một tiếng là được".

Triệu thị xua tay để hân đi, sau đó đánh giá một chút cửa hàng này, nói thật cửa hàng này không quá lớn, nhưng cũng không phải nhỏ, so với mấy cửa hàng trên đường Lâm Lập cũng chỉ xem nhi hạng trung, nhưng mà buôn bán của cửa hàng bọn họ so với nhà khác nào nhiệt hơn.

Chủng loại gạo trong tiệm này khá nhiều, từ gạo trắng đến gạo kê, đậu đỏ, đậu xanh bài biện đầy đủ quả thật không thiếu sót loại nào, khách hàng vừa vào cửa liếc mắt nhìn là có thể nhìn ra đồ gì cần mua được bày biện ở chỗ nào, cũng thuận tiện đến gần nhìn chất lượng của chúng.

Nàng ta làm như vô tình là lướt đến gần một đại nương đang xem đậu đen, hỏi quanh co tại sao lại đến cửa tiệm này.

Thu được đáp án là cửa tiệm này già trẻ không gát, không cần thiếu.

Triệu thị thu được hai nguyên nhân này, lại đi lòng vòng một lát, cũng không thấy dù chỉ một góc áo của Tô Việt và Lô Uyển Chi.

Nàng ta không ngờ đã viện cớ muốn đến nhìn xem chú em làm chương quây thế nào nhưng không gặp được, nàng ta ngay trước cửa hàng lắc lư chờ đợi, thầm nghĩ nàng ta không tin cả ngày hôm nay Tô Việt không lộ diện.

Quả nhiên người nàng ta chờ đợi cuối cùng cũng đến, chắc là có một khách nhân muốn mua gạo trắng tương đối nhiều, khách hàng lớn như vậy đương nhiên muốn vị chương quây Tô Việt này xuất thân nghênh đón, vì thế Triệu thị thừa dịp này nhìn thấy Tô Việt, còn có người làm đứng bên cạnh cúi người với hân.

Mơ hồ nghe được người làm trong miệng còn gọi Tô Việt là chương quây, giới thiệu với người đến. Sau khi xác nhận, Triệu thị không nói gì im lặng quay về.

Lại nói tới Tô Việt, đây cũng là lần đầu tiên người làm gọi hấn là chường quây Tô Việt, giới thiệu với người khác, hấn vội vàng đưa khách ngồi trong nhà gian, sau đó dặn người làm Thuận Từ dâng trà.

Người đến là một nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi, có hai hàng râu cá trê trông có vẻ rất có tinh thần, hiện tại trong cái thời tiết này, lúa vừa mới được cày cấy, chờ đến thu hoạch còn tới mấy tháng nữa, đúng là thời điểm vụ mùa giáp vụ (hạt lúa còn xanh, có lẽ là đang trổ đồng đồng), số gạo trong kho không còn bao nhiêu, chỉ dựa theo nhu cầu ngày thường mà chuẩn bị.

Ngoại trừ người dân sống ở trấn trên đều mua gạo bên ngoài, còn nông dân rất ít mua gạo, nhưng mà khoảng thời gian này hằng năm cũng không bán ra nhiều lắm. Thời điểm này lượng tiêu thụ rất ít.

Mấy hôm trước kiểm kê lại hàng trong cửa tiệm coi như không khác mấy tháng rồi, vừa vặn số hàng tồn trong kho có thể đủ bán, ai ngờ có một khách hàng lớn tìm đến muốn mua 10 thạch (thạch là đơn vị tính thời xưa, 1 thạch = 120 kg), tổng số hàng trong kho chỉ có khoảng chừng bốn thạch.

Lúc trước đi theo lão Cổ từng nói về việc mua bán nhưng chưa từng nhắc tới chuyện mua bán lớn như vậy, trong lòng hấn có chút không yên, chuyện này không thể tới hậu viện hỏi nhạc phụ được, lòng tự trọng của đại nam nhân giờ phút này bắt đầu lên men.

Sau khi khách khí chuyện trò cùng khách, mới biết được người này họ Hồ, Tô Việt gọi hấn ta là Hồ lão gia, mà Hồ lão gia thấy Tô Việt còn trẻ tuổi nên gọi hấn là Tô công tử.

Tô Việt có bao giờ được người ta gọi như thế, bọn người làm trong tiệm đều gọi hấn là chường quây, vì thế hấn cảm thấy hơi lằng lằng, tuy nhiên chuyện chính sự vẫn không dám qua loa chút nào.

Đầu tiên là hỏi rõ vị tiên sinh mặt râu này ở nơi nào, được cho biết là ở Hoạt huyện ngay bên cạnh, là Quán gia của Hồ gia - một gia đình giàu có số một của địa phương. Hồ gia bọn họ bởi vì cuối tháng muốn làm hai hỷ sự lớn và dài ngày, Đại tiểu thư xuất giá và Trưởng tử thành thân, muốn thu xếp đãi tiệc suốt trong một tháng nên muốn mua nhiều gạo để chiêu đãi khách mời, ai ngờ mấy cửa hàng của Hoạt huyện hiện tại cũng trong thời điểm vụ mùa giáp vụ, tổng cộng số gạo thu mua cũng chừng khoảng tám thạch, nghe nói cửa hàng Vạn Lật bên này có danh tiếng tốt nên đến xem sao.

Tô Việt mới đến, nghe xong lời miêu tả của hấn ta cũng không dám làm chủ, theo nguyên tắc thì bản thân hấn là nên cự tuyệt, nhưng nếu chuyện làm ăn này mà thành thì sẽ thu được gần trăm lượng bạc, đây chính là khoản thu vào nửa năm của Vạn Lật.

Từ Hoạt huyện đến đây đại khái cũng mất một ngày đường, mà đến Châu phủ thì mất hai ngày.

Hấn hơi động tâm, chẳng qua là hiện tại vấn đề chính là số gạo trong cửa hàng không đủ, đột nhiên nghĩ tới cái gì, hấn chỉ hỏi Hồ lão gia này giá cả tính thế nào, dù sao cũng là cần gấp trong thời gian ngắn, không dễ mua được ở chỗ khác.

Hỏi đại khái về giá cả, lại nhìn Hồ lão gia khi đó ánh mắt bất chợt có chút lóe sáng, Tô Việt giật mình, vội có vén màn ra ngoài một chuyến, sau đó đến phòng thu chi trước hết cầm lấy mười hai lượng bạc, đến khi trở vào trên tay Tô Việt đang giữ cái bình bằng thiết, nói thẳng là Hồ lão gia mới đến, trong nhà có lá trà coi như là lễ gặp mặt, hy vọng hấn ta không ghét bỏ rồi đưa qua cho Hồ lão gia.

Vị quán gia mặt râu cũng là một người khôn khéo từng trải, lập tức biết được tên tiểu tử này hiểu được ý đồ của mình, cười cười nhận lấy, về cân nhắc thâm trầm trong mắt thoáng lộ ra vẻ hài lòng.

Mà Tô Việt giờ phút này trong lòng cũng có tính toán lời lãi, hơn nữa nhìn thấy thần sắc người đối diện, giá cả này còn có thể thương lượng lại, liền nói thẳng với Hồ lão gia là có chuyện muốn nhờ, nếu chuyện mua bán này mà thành thì mời Hồ lão gia đi tầu lâu lớn nhất trong trấn dùng cơm.

Hai người trò chuyện một lúc, cuối cùng Tô Việt bảo hấn ta ngày mai giờ này lại đến, tới lúc đó hai người nói chuyện tiếp, còn hấn sẽ trở về nghĩ biện pháp. Việc này có thành hay không, ngày mai Tô Việt sẽ cho hấn ta một câu trả lời chính xác. Quán gia mặt râu cảm thấy mỹ mãn rồi chân rời khỏi.

Sau khi tiễn chân khách, hấn lập tức xoay người vào nhà trong, đem chuyện vừa rồi nói lại với nhạc phụ Lô Dũng.

Lô Dũng nghe xong nhíu mày, mất một lúc lâu mới chậm rãi nói, "A Việt, chuyện này theo ý của ta thì dựa số hàng tồn trong kho lúc này đã biết rõ có thể bán cho hấn ta được hay không, người cũng biết gạo của chúng ta bình thường là vào thời điểm thu hoạch phải đi khắp hang cùng ngõ hẻm mới mua được, không có nguồn cung cấp cố định, cho nên theo ý của ta là số lượng gạo thu vào được bao nhiêu, nhiều ít ra sao chúng ta cũng không biết chắc, người thấy sao?"

Lô Dũng nói xong ngừng đầu hỏi Tô Việt, ông biết đứa con rể này có chủ ý riêng.

Tô Việt đầu tiên là thuận theo nói, "Cha, ta cảm thấy người nói có chút đạo lý, nhưng mà vừa rồi người cũng nghe rồi đó, cái giá này thật sự quá dục hoặc, nếu chúng ta có thể làm được, vậy thì số tiền lời thu được từ vụ buôn bán này có thể ngang bằng nửa năm bình thường. Ta cảm thấy chúng ta có thể tiếp nhận được".

Lô Dũng vẻ mặt buồn bực hỏi hấn, "A Việt, người có nắm chắc trong khoảng thời gian ngắn này gom góp được mười thạch gạo không? Số gạo còn thiếu người chuẩn bị bắt tay từ chỗ nào?"

Tô Việt mỉm cười nói, "Cha, trước đây ta luôn tò mò, vì sao chúng ta lúc nào cũng đi tới thôn của chúng ta mua gạo? Vì sao không đi tới mấy cửa tiệm châu phủ tương đối gần để mua?"

Lô Dững bắt chợt bị hấn hỏi thế, hỏi do dự một lúc rồi mở miệng, "Mấy châu phủ tuy rằng cách chúng ta một ngày cưỡi ngựa, thế nhưng số lượng của chúng ta ở trấn trên so ra rất lớn, thế nhưng đối với một cửa hàng gạo lớn mà nói, vẫn không đáng kể, tổng cộng một năm chúng ta cũng bán không đến 20 thạch gạo".

"Cha, đó là bởi vì chúng ta cứ mỗi hai tháng mới đi lùng sục ở nông thôn, thu mua chút gạo, nếu chúng ta bắt ngờ đem số lượng cả năm đều mua hết, ta nghĩ mấy cửa hàng gạo này nhất định sẵn lòng tiếp nhận cái khoản buôn bán này của chúng ta" Tô Việt nói ra dự tính trong lòng hấn.

Lô Dững có chút lo lắng nói, "Người nói cái này ta cũng từng nghĩ tới, chẳng qua là chuyện này có chút phiêu lưu, dù sao chúng ta cũng không biết tình huống một năm như thế nào, hơn nữa nếu gạo mua tới tay, lỡ đâu bị rớt giá, chúng ta chẳng phải sẽ bị lỗ vốn hay sao".

"Cha, người nói có lý, ta cũng đang muốn nói với người chuyện này, vì sao chúng ta không mua nhiều hơn một chút, mướn người của chúng ta mua ruộng làm, dù sao chúng ta cũng có cửa hàng này làm chỗ dựa, thu hoạch xong có thể trực tiếp đem đến cửa hàng bán" Tô Việt tiếp tục buồn bực hỏi.

Lô gia có nhiều tiền, hấn cũng dần dần hiểu được một phần, không nhiều lắm chỉ một góc của tảng băng trôi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Lô Dững cau mày nói, "Như vậy thì quá phô trương, rất dễ bị người ta phát hiện".

Tô Việt ngay lúc này bởi vì quá hiểu rõ nên hấn mới nói ra lời chính hấn muốn nghe, trong mấy ngày nay lòng hiếu kỳ trong lòng hấn không ngừng phồng lên gần như muốn bùng nổ, cần phải có người nhanh nhanh tới giải thích với hấn chuyện gì đang xảy ra.

Vì sao Lô gia rõ ràng là giàu có như thế nhưng vẫn cam tâm chính mình tới cái thôn quê bé tí này, vì sao cửa hàng rõ ràng là của Lô gia nhưng trước đó với bên ngoài lại tuyên bố là của Cô lão, còn hấn tiếp nhận thì tuyên bố là của mình.

Hơn nữa, nàng dâu của hấn thường xuyên nhìn hấn với vẻ ngáp ngừng muốn nói lại thôi, tuy rằng trong lòng mơ hồ đã có một đáp án nhưng mà hấn không dám xác nhận, cũng muốn chờ người Lô gia cho hấn một lời giải thích.

Mà người này tốt nhất là Lô Uyển Chi, hấn biết chuyện này cùng với Lô Uyển Chi tuyệt đối có liên quan với nhau, mấy nơi thôn dã sẽ không có nhà nào lại nuôi dưỡng khuê nữ trở thành như Lô Uyển Chi, giặt giũ quần áo, nấu cơm ra đồng làm việc cái gì cũng không biết, cảm kỳ thư họa quá cao siêu, còn vẻ thì từ ca phứ thì tình thông.

Đây là căn cứ theo tiêu chuẩn của tiểu thư khuê các mà dạy dỗ, nhưng quay đầu nhìn người em vợ Lô Hà Hoa mà xem, tuy không nói là tầm thường nhưng đem so sánh với các cô nương khác trong thôn thì thật sự không khác biệt lắm.

Rõ ràng cùng là khuê nữ trong nhà, vì sao khuê nữ và tiểu khuê nữ là kém nhau nhiều như vậy?

Thế nhưng thấy vẻ mặt trầm tư của Lô Dững, Tô Việt cũng không truy hỏi, chỉ nói là hiện tại mười hai bạc đã đưa cho quản gia mặt râu này, không thể để số bạc như nước hắt đi, chính hấn sẽ lập tức đi Châu phủ một chuyến, cố gắng đẩy nhanh tốc độ tranh thủ buổi sáng ngày mai có thể gấp rút trở về.

Mà dự liệu tình huống xấu nhất chính là mua mười thạch gạo trở về sẽ bị mắc kẹt trong cửa hàng, gạo cũ cũng có người mua, hơn nữa hoàn cảnh mỗi năm cũng không giống nhau, nếu năm nay vạn nhất có thiên tai gì, vậy thì mười thạch gạo trong kho này về sau nhất định sẽ bán rất cao giá, hơn nữa hiện tại tiền tuyến đang có chiến tranh, lương thảo trước tiên phải khẩn cấp gửi cho binh lính tiền tuyến, mấy phú hộ thôn trang, nhà giàu đều muốn ăn gạo trắng, ngoại trừ những nhà có điền trang, có thể mở ra một phần mua bán cho những nhu cầu này.

Tô Việt làm cho Lô Dững hiểu rõ tương đối đủ các loại lợi và hại trong đó, cuối cùng Lô Dững cũng gật đầu đồng ý, ông thờ dài nói, "Hiện tại cửa hàng này do người quản, chỉ cần người thấy làm được là được rồi, sau này mấy chuyện thế này người tự quyết định, nếu thật sự không thể quyết định thì trở về thương lượng với Uyển Chi một chút, ta tin tưởng các người. Người trẻ tuổi, cứ mạnh dạn đi đâu, thế thì tốt".

Chẳng qua khi nhắc tới bạc, Lô Dững vẫn có chút khó xử, nếu lúc này mang theo ngân lượng đi Châu phủ mua gạo, theo cơ bản thì có thể mua được, chẳng qua là trong nhà hiện tại không có nhiều bạc như vậy, ông đem việc khó xử này nói với Tô Việt, Tô Việt nói không cần nhiều lắm, chỉ một trăm lượng là đủ.

Lô Dững thấy hấn có vẻ chần chẫn, cũng không nói gì thêm, xoay người đi lấy ngân phiếu đưa Tô Việt.

Tô Việt cười dặn Lô Dững nhớ nói cho Lô Uyển Chi biết đêm nay hấn không về ngủ. Nhân tiện gọi một tên sai vặt mang dắt một con ngựa duy nhất trong cửa hàng đến trước cửa, xoay người lên ngựa chạy thẳng đến Châu phủ.

Tô Việt đương nhiên sẽ không nói cho Lô Dững biết một huynh đệ của hấn - Lưu Tứ - có một biểu thức đang làm tiền sinh phòng thu chi ngay tại một tiệm của Châu phủ, có Lưu biểu thức làm việc tại đây hơn hai mươi năm tiến cử, hơn nữa người này với hấn có quan hệ khá thân, tin rằng mười thạch gạo

này có thể mua tới tay.

Người ta trước đây đều trộn lẫn vào làm ở cái trấn này hơn hai mươi năm, chẳng qua là không có người biết ông cũng là một người có ý đồ.

Kỳ thực, trước đây Tô Việt cũng không biết Lô gia có một tiệm gạo, chỉ biết là phụ thân của người trong lòng hắn mỗi lần lên trấn trên lúc nào cũng chui vào một nơi trên đường lớn này, ngay cả việc từng bước theo dõi ông ấy hắn cũng không muốn làm, càng sợ bị Lô Dũng phát hiện, vì thế cứ ở lâu Điều Tâm, Lưu biểu thúc mỗi lần trở về thăm người thân hắn luôn đi nghe ông ấy nói chuyện huyền thuyên tận đâu.

Mà Lưu biểu thúc là người duy nhất có thể trà trộn vào Châu phủ, cũng rất hưởng thụ ánh mắt cực kỳ hâm mộ của người khác, ông ấy đối với văn bối cũng khá quan tâm.

Thấy Tô Việt là người lanh lợi ngọt miệng, cũng làm cho ông ấy nói một ít chuyện trong cửa hàng.

Buổi sáng, ngay khi quán gia mặt râu nói ra chuyện mười thạch gạo, cái đầu tiên nhảy ra trong đầu hắn chính là vị biểu thúc này, hắn và Lưu Tứ thật sự là huynh đệ chi gia, cho nên đi cầu biểu thúc cũng không hề thấy ngượng ngùng.

Sự việc cũng thuận lợi một cách thần kỳ, tuy nói là khi Tô Việt tìm được biểu thúc ngay lúc cửa hàng bọn họ đang chuẩn bị đóng cửa, thế nhưng vừa nghe mục đích Tô Việt đến thì biểu thúc hai mắt phát sáng đưa hắn đi gặp chương quây.

Hai người nói tới nói lui suốt nửa giờ, cuối cùng có được lời đảm bảo từ biểu thúc, giao một trăm lượng bạc, ký kết mười thạch gạo sẽ được giao tới cửa hàng Vạn Lập trong vòng mười ngày sau đó sẽ đem một trăm lượng còn thiếu trả lại đầy đủ.

Vốn là chương quây của cửa tiệm này còn muốn để Tô Việt ký một hiệp định trong hai năm sẽ nhập hàng từ bọn họ, hơn nữa một năm có thể chia ra hai lần tới thu bạc, chỉ cần trước hết giao tiền đặt cọc là được, thế nhưng Tô Việt uyển chuyển cự tuyệt, chuyện này hắn thật sự không thể làm chủ.

Mặc dù Lô Dũng nói là để hắn hoàn toàn làm chủ chuyện trong cửa hàng, thế nhưng hắn còn lo lắng qua thời gian ngắn nữa nếu hắn đi ra rồi thì phải làm thế nào, vị nhạc phụ kia của hắn thì không thể xuất đầu lộ diện, chẳng lẽ để một mình Lô Uyển Chi đến bàn chuyện mua bán với bọn họ.

An toàn nhất vẫn là sai bọn tiểu nhị đi tới nông thôn thu mua hàng, đây là việc phải làm, tuy vậy phải đợi khi nào ở nhà ổn định thì sẽ tiện lợi hơn đôi chút.

Cuối cùng quyết định là nếu ngày mai cho người đến tìm biểu thúc hỏi chuyện khi nào sẽ đưa hóa đơn, sau đó Tô Việt lại suốt đêm chạy về.

Song, vừa đến nhà cũng là lúc trời tờ mờ sáng, Lô Uyển Chi bởi vì buổi tối hắn không về nên cả đêm đều ngủ không yên, vừa thấy hắn trở về nàng vội vàng rời giường, để hắn chui vào ở chăn ngủ một lát, đợi lát nữa khi cửa hàng mở cửa lại đánh thức hắn.

Tô Việt suốt một ngày một đêm không ngủ thật sự mệt mỏi, vừa ngã đầu liền ngủ ngay, đã vậy còn và mồ hôi.

Lô Uyển Chi cười khở một cái, ra ngoài chuẩn bị một chậu nước nóng, nhẹ nhàng lau hai má đầy gió sương của hắn.

Rõ ràng chỉ là con rể trong nhà, hắn chắc chắn biết rõ sự liêu lĩnh của chính mình, cũng chỉ vì muốn đệ đệ Lô Văn Hiến thông qua con đường khoa khảo nên mới chuẩn bị.

Hắn đều biết đến những chuyện này, nhưng mà hắn chính là một người không có nguyên tắc như vậy, làm việc không hề có lý do nào, chỉ vì chính mình.

Tận đáy lòng có một nơi nào đó bị co rút đau đớn, khiến cho một Lô Uyển Chi không đa sầu đa cảm thế nhưng lại mau nước mắt.

Tình cảm giờ phút này(?), nàng thật sự không có cách nào hỏi báo.

Sau khi biết cửa hàng đã mở cửa, Lô Uyển Chi mới đánh thức Tô Việt, nhìn gương mặt ngủ say của hắn, nàng thật sự không đành lòng, tuy nhiên Lô Dũng nói với nàng cái vị quán gia bất định kia sắp đến cửa hàng nên phải nhanh chóng đánh thức hắn.

Tô Việt mở hai mắt đầy tơ máu thoáng hoảng hốt, trong đầu lập tức nhớ đến chuyện hôm qua, lập tức giật mình lật người xuống giường, chỉ dùng nước lạnh tắm rửa sơ qua, súc miệng vài cái rồi lập tức đi ra cửa trước.

Lô Uyển Chi vội vàng gọi hắn lại, bảo hắn ăn điểm tâm, lúc này Tô Việt mới nhớ từ giữa trưa hôm qua đến giờ hắn còn chưa ăn gì vào bụng, chỉ đón lấy một cái màn thầu Lô Uyển Chi đưa tới rồi đi về hướng cửa hàng.

Lô Uyển Chi càng thấy càng đau lòng, nhìn theo bóng lưng của hắn một lúc, sau đó quay đầu bảo Tiểu Thúy lát nữa mua nhiều thức ăn để giữa trưa làm cho Tô Việt ăn.

Quả nhiên, chân trước Tô Việt vừa bước vào cửa, thì phía sau quán gia mặt râu liền tới, làm hại hắn còn không có thời gian xin phép nhạc phụ tình huống đêm qua đi Châu phủ.

Kỳ thực, sau khi Tô Việt nhìn thấy quán gia mặt râu không bao lâu thì trong lòng hắn có chút buồn bực, lẽ ra chuyện buôn bán lớn như vậy, ông ta tại sao không tới tiệm gạo ở Châu phủ mà mua đi, khả năng lớn nhất đó là người này muốn ăn quà đáp lễ, mấy cửa tiệm của Châu phủ đều là cửa hàng của nhà giàu, trong mắt của bọn họ phỏng chừng cũng chẳng mất cái vụ làm ăn mười thạch gạo này, quan trọng là bọn họ tuyệt đối sẽ không vì cửa mua bán này mà muốn nhét bạc cho người khác.

Cho nên ngày hôm qua Tô Việt tùy cơ ứng biến nhét mười hai lượng bạc cho ông ta, bởi vì hắn cũng sợ chuyện này không thành, cho nên muốn chi mười hai lượng bạc như đồ nước, chính hắn cũng lắm là sẽ bị nhạc phụ mắng một trận là xong.

Cũng may chuyện tình tối hôm qua xử lý trật tự, vì thế chuyện về sau cứ như nước chảy thành sông, gặp mặt quán gia mặt râu, hai người trò chuyện một lúc.

Nghe Tô Việt nói sẽ chấp nhận chuyện mua bán này, quán gia mặt râu cá trê cũng cười run rầu.

Nói là người trẻ tuổi sức nhằn nại có thể chịu đựng, Tô Việt lại khiêm tốn một hồi.

Quán gia mặt râu mặc dù cầm bạc của chủ tử nhưng cũng không đau lòng, đợi tới khi Tô Việt báo giá xong, một đồng tiền cũng chưa trả giá, trực tiếp ký vào khế ước, thanh toán năm trăm lượng bạc, trong vòng năm ngày sẽ nhanh chóng đem mười thạch gạo này giao đến tận nhà lão gia gia ở Hoạt huyện.

Đương nhiên, Tô Việt cũng là người sáng khoái, ngay tại chỗ đến gần xuất ra năm mươi lượng bạc vụng trộm nhét vào tay áo quán gia mặt râu, trực tiếp nói nếu về sau có thời điểm cần đến hắn, lúc nào cũng chào đón, nếu hắn không có ở cửa hàng thì có người làm, tất cả đều như nhau.

Còn nói muốn mời quán gia mặt râu đi ăn bữa tiệc tối nhưng bị ông ta cự tuyệt.

Sau khi tiễn khách xong, Tô Việt mỉm cười, đầu tiên là bảo một gã sai vặt ra roi thúc ngựa đi tới Châu phủ truyền tin, để bọn họ đem mười thạch gạo giao hàng, sau đó là trở về báo tin.

Vừa đúng lúc cả hai cha con Lô Dũng và Lô Uyển Chi đang dài cổ ngóng chờ, đợi đến khi nghe Tô Việt đem chuyện tình đầu đuôi gốc ngọn kể ra, hơn nữa chính hắn còn tỉ mỉ phân tích cho hai người nghe, Lô Uyển Chi nghe xong ngây người, còn Lô Dũng lại thần thức một trận.

"Kể ra phải nói, cửa buôn bán này chúng ta tổng cộng lời được năm mươi lượng bạc, nhưng có thể kết giao với người này, về sau có rất nhiều cơ hội" Tô Việt sợ hai người bọn họ ghét bỏ hắn tự chủ trương đưa ra biện pháp gây sức ép, phải chi mấy chục lượng bạc, nhịn không được mở miệng giải thích.

Lô Uyển Chi giờ phút này đã chậm rãi hồi phục tinh thần, về mặt kiểu ngao nhìn Tô Việt, mà Lô Dũng lại nói, "Xem ra, cửa hàng này ngược lại ta có thể hoàn toàn giao lại cho người, A Việt, ta đã sớm nhìn ta người là một nhân tài".

Tô Việt có chút ngượng ngùng cười ha ha mấy tiếng, nói chuyện này còn chưa hoàn tất, còn phải đợi sau khi gửi xong đợt hàng này tới Hoạt huyện mới tính là xong chuyện.

Lô Dũng nói chuyện này không giống nhau, thuận tiện nói số hàng ngày mai nếu đến thì sẽ phái ai đi chuyển hàng mới thích hợp.

Cuối cùng nhịn không được hỏi, "Người nói chương quầy của cửa hàng ở Châu phủ tại sao phải bằng lòng đồng ý chuyện mua bán mười thạch gạo này đây?"

Do dự một lúc, Tô Việt nói, "Ta đoán là chuyện đó và chuyện đánh giặc ở tiền phương có quan hệ".

Thấy Lô Uyển Chi có mặt ở đây hắn không nói tiếp nữa, Lô Dũng cũng gật đầu, nói sẽ về thẳng nhà, trong khoảng thời gian này trấn trên thường xuyên có chuyện phiên toái.

Từ chối lời mời dùng cơm của Lô Uyển Chi, Lô Dũng khoát tay ra về.

Giữa trưa Tiểu thủy làm một bàn đầy thức ăn, Tô Việt ăn ngấu nghiến liên tục ba bát lớn, cuối cùng hắn còn muốn ăn nữa lại bị Lô Uyển Chi ngăn lại, sợ hắn no trướng bụng.

Buổi tối, hai vợ chồng son nằm trên giường, Lô Uyển Chi nhịn không được hỏi, "Tô Việt, trước kia tại sao chàng không nghĩ tới làm kinh thương, cũng có thể cải thiện cuộc sống cha nương".

Thở dài, Tô Việt chậm rãi nói, "Sĩ-Nông-Công-Thương, cha ta không đồng ý".

Tuy rằng bị vây tới mức đường cùng, thế nhưng Tô Việt cảm giác tinh thần hắn có chút khoan khoái, nhớ tới lời của Lưu biểu thúc, hắn không khỏi muốn trêu chọc Lô Uyển Chi, lần trước chạm vào nàng đã là một tháng trước, suốt cả một tháng trời.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Lô Uyển Chi nhìn về mặt còn mang theo chút mệt mỏi của Tô Việt, nàng chậm rãi nói, "Tô Việt, chàng biết không? Kỳ thật chàng vất vả bên ba vì việc buôn bán của cửa tiệm như thế này, nhưng sau này người nhận được tất cả đều là Văn Hiến".

Tô Việt lơ đãng cười nói, "Văn Hiến là đệ đệ ruột của nàng, đệ đệ nàng cũng chính là đệ đệ của ta, vì đệ đệ mình làm chút chuyện thì nói chi mấy câu oán hận".

Vừa tắm xong, cả người còn có chút ẩm ướt, hần không muốn cứ thế này chui vào trong chăn khiến Lô Uyển Chi bị cảm lạnh, thế nên đành phải chui vào trong chăn của chính mình.

Thế nhưng đôi mắt nhấp nháy nhìn Lô Uyển Chi, trong mắt hần tất cả đều là một cảm giác thỏa mãn khi bản thân được công nhận.

Hần rất vui, không phải bởi vì kiếm được bao nhiêu bạc, tuy nói rằng bạc rất quan trọng, nhưng nó chỉ là một vật dẫn, là vì đã để hần thấy được bản thân còn có năng lực tiềm tàng có thể mang đến cuộc sống tốt đẹp mỗi ngày cho nàng dâu nhà hần.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên Tô Việt cảm thấy cảm giác đè nén trong lòng được giảm bớt.

Thế nhưng, mặc khác còn có một việc, giống như có một tảng đá đè nặng trong lòng, Tô Việt luôn luôn muốn hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Ta không phải là nữ nhi thân sinh của cha nương" Lô Uyển Chi nhìn thẳng vào hai mắt Tô Việt nói.

Phảng phất như chỉ là một lời độc thoại, nàng tựa hồ có thể nhìn ra vẻ mặt nghi hoặc muốn nói lại thôi của Tô Việt, thầm nghĩ, cái này có lẽ gọi là tâm ý tương thông.

Tô Việt nghe xong thế xác và tinh thần đều khẽ rung rẩy, giờ tay kéo Lô Uyển Chi vào lòng, hần không thể chịu được khi trông thấy vẻ bi thương và lạc lõng trong mắt nàng.

Cười khổ, Lô Uyển Chi nói nhẹ bên tai, "Ta cũng mới biết được trước ngày thành thân của chúng ta, chính là cái buổi tối hôm chàng lên lút đến nhà tìm ta, lúc đó bọn họ vừa nói với ta".

Tuy rằng nàng đang cười, nhưng Tô Việt vẫn cảm nhận được sâu sắc tiếng khóc từ nơi sâu thẳm đáy lòng nàng, nàng luôn luôn như thế, với mấy việc nhỏ nhặt thì bên ngoài luôn không thể khống chế nổi cảm xúc của bản thân, thế nhưng sự việc càng lớn lại càng tỏ ra hết sức bình tĩnh.

Có đôi khi tỏ ra vô tâm lạnh nhạt, dĩ nhiên bởi vì nàng thật sự không cần, cái lần mà đại phu đến xem mạch trước đó, rõ ràng là sự việc bé tí tẹo như thế, mà nàng còn khóc nức nở, mà giờ phút này nàng đang nói về chuyện trọng đại về thân thể của bản thân, thế nhưng lại có thể bình tĩnh phảng phất như đang nói chuyện của người khác.

Tô Việt giờ mới biết, từ trước đến nay Lô Uyển Chi nhận lấy biết bao buồn khổ thất vọng lẫn chua xót, lòng hần đau đớn co rút mãi, thậm chí yêu thương nàng như vậy nhưng trước mặt nàng lúc nào cũng thể hiện một bộ dáng vân hồ hững hờ không quan tâm.

Cho đến nay, hần mới biết được, thì ra phu phụ Lô Dững không chỉ không phải là phụ mẫu thân sinh của Lô Uyển Chi, thậm chí ngay cả thân thích cũng không, mà họ chỉ là một người được Lô gia nhờ cậy, ngay cả quân gia cũng không phải.

Lô Dững là thư đồng của phụ thân thân sinh của Lô Uyển Chi - Lô Bang - từng là giữ chức quan tam phẩm Phó đô Ngự sử, tất cả là nhờ vào những chiến công hiển hách chém giết trên chiến trường mà giành được.

Cả đời này của ông chỉ cưới một vị phu nhân. Đó chính là mẫu thân thân sinh của Lô Uyển Chi.

Đến năm gần ba mươi tuổi mới sinh được người con là Lô Uyển Chi, tất nhiên sẽ cưng chiều tột cùng. Tô Việt nghĩ, nếu sau này không xảy ra chuyện xét nhà kia, Lô Uyển Chi lớn lên trở thành một tiểu thư khuê các, hiện tại hần là gả cho một vị hầu môn công tử môn đăng hộ đối đường đường làm một vị phu nhân đoan chính, hưởng thụ không hết vinh hoa phú quý.

Về sau có người vu oán giả họa nói là Lô Bang có ý đồ cùng Nhị Điện hạ lúc bấy giờ mưu phản, còn tìm thấy thư tín qua lại của bọn họ trong nhà.

Tiên Hoàng lúc bấy giờ đang bệnh nguy kịch, sự nghi kỵ trong lòng rất sâu, ngay cả cơ hội giải bày cũng không cho Lô Bang, trực tiếp hạ lệnh tru di cửu tộc, Lô Bang là người không gia đình xuất thân từ nông thôn, không người thân thích.

Lập tức tịch thu tài sản, giết cả nhà Lô gia, toàn bộ hơn một trăm mạng người, Lô Dững ngay khi sự việc chưa xảy ra đã được Lô Bang dự đoán trước, ra lệnh đi tới điền trang bên ngoài, mang theo cả Lô Uyển Chi.

Mẹ ruột của Lô Uyển Chi dù sống hay chết cũng muốn ở cùng trượng phu, cho nên người Lô gia trốn cùng Lô Dững tổng cộng chỉ có Lô Uyển Chi và Trương thị.

Lúc đó Lô Dững vừa mới thành thân, mang theo một đứa bé một tuổi không có chỗ nương thân Lô Uyển Chi, ông chỉ là một thư đồng nho nhỏ, cho dù nghĩ muốn mai danh ẩn tích cũng không có biện pháp có được giấy tờ gì, nên mới lén lút chạy tới cái nơi nhỏ bé cách trăm sơn ngàn núi với Kinh Thành mà ẩn cư. Đến nơi này rồi sửa lại tên, quan phủ địa phương chỉ cần nhét nhiều bạc hơn chút là xong việc.

Bọn họ sở dĩ tự hạ thấp chính mình, chẳng phải vì sợ kẻ thù tìm đến cửa hay sao, lúc đó tuy rằng khi tra xét Lô gia đã đốt một trận hỏa lớn, số người chết cũng có một phần, nhưng mà đứa nữ nhi chính thức còn quần tã lại không tìm được, thế là có lý do để mấy ác nhân nổi lên tâm tư, sau này còn dấn bổ cáo tìm Lô Uyển Chi.

Nhị Hoàng tử bởi vì việc này mà bị lưu đây, Thái Tử Điện hạ dĩ nhiên sẽ trở thành người kế thừa địa vị. Cho nên sau này không có người nào sửa lại án sai cho bọn họ.

Nói xong thân thể của chính mình, Lô Uyển Chi nhẹ nhàng hỏi Tô Việt, "Tô Việt, kỳ thực khi cha ta nói với ta, ta không hề có cảm giác gì, dù sao chỉ là hai người ta chưa từng gặp mặt, chỉ có một chút thất vọng, vì sao người đối với ta yêu thương tận tâm can không phải là phụ mẫu thân sinh của ta. Chàng nói xem ta có phải là một người bất hiếu hay không?"

Khẽ vỗ lưng Lô Uyển Chi an ủi, Tô Việt nhẹ giọng nói, "Dù sao nàng cũng chưa từng gặp bọn họ. Có cảm nhận như vậy là bình thường"

"Kỳ thực lần trước chàng nói với ta chuyện tông quân, trong lòng ta tuyệt đối không đồng ý, hiện tại cuộc sống của chúng ta rất tốt, vì sao lại phải đi bán mạng, con người sống chẳng lẽ vì báo thù sao?" Lô Uyển Chi mê mẩn thậm chí có chút tuyệt vọng, giọng nói biểu hiện không có lòng tin.

"Uyển Chi, kỳ thật ta muốn đi tông quân là bởi vì bản thân ta muốn đi, nàng chớ nghĩ nhiều" Tô Việt an ủi nàng.

Lô Uyển Chi vui đầu vào ngực Tô Việt, thật ấm áp và kiên định.

"Ta biết, ta cũng không nói với chàng chuyện trong nhà ta, ta biết chàng có gút mắt, trước kia ta từng nói với chàng, chàng và ta, thế đã đủ rồi" nàng cọt cọt lui một lúc lâu mới trầm giọng nói.

"Tô Việt, ta muốn chàng phải hứa với ta, về sau bất kể có xảy ra chuyện gì, đều phải vì bản thân mà sống, vì hai người chúng ta mà sống, cho dù tương lai có năng lực đi đối đầu với kẻ thù chẳng nữa nhưng nếu trong lòng chàng không muốn làm thì đừng làm" Lô Uyển Chi ngẩng đầu nhìn chăm chú nhìn vào mắt Tô Việt nói, ánh mắt nàng đầy vẻ nghiêm túc.

Tô Việt nở nụ cười, "Nàng dâu của ta ơi, nàng cũng quá để mắt tới nam nhân của nàng rồi. Nhưng mà nói suốt nửa ngày trời, vậy kẻ thù là ai?"

"Đô Đốc Đồng Phó Thái Hoa hiện tại, nghe nói ông ta lần này cũng theo đại quân ra chiến trường, được phong chức Phó Nguyên Soái" Lô Uyển Chi giải thích cho hắn.

Nói xong nàng bỏ thêm một câu, "Cái này là do cha ta nói với ta, đồng thời cũng là nguyên nhân cha ta hết sức tán thành chuyện chàng muốn đi tông quân".

Tô Việt cười nói, "Chúng ta không cần phải nghĩ tới chuyện xa xôi như vậy, hơn nữa nàng cũng biết tính cách của ta thích ứng mọi hoàn cảnh, việc này ta sẽ không để trong lòng".

Lô Uyển Chi nghe tiếng cười của hắn thậm chí có cảm giác như trút được gánh nặng, có một số việc nên học cách chia sẻ.

Thế nhưng nàng chợt nhớ tới sự thật không bao lâu nữa Tô Việt sẽ rời xa mình, trong lòng nhất thời như có một khoảng trống lớn, vội vàng ôm chặt hắn vào người.

Có thể liên quan tới khoảng cách tuổi giữa hai người, Lô Uyển Chi từ trước đến nay chưa từng làm nũng trước mặt Tô Việt, mà buổi tối hôm nay nàng dính lấy, ôm chặt, khiến lòng Tô Việt say trong ngọt ngào, hắn biết lúc này chính mình được ý lại, cái loại cảm giác thỏa mãn này nảy sinh một cách tự nhiên.

Thế nhưng dưới sự biến đổi này, giai nhân trước ngực ra sức ma sát thế là phía dưới Tô Việt nổi lên phản ứng.

Trước đó hắn còn cố ý đi tìm người cầu cứu, tìm cái lão đại phu hỏi nàng dâu của hắn uống được gần một tháng, hiện tại nhìn sắc mặt cũng khá hồng hào, có phải là không cần ăn nữa không.

Cái lão này tuy rằng trước kia có thu bạc của Tô Việt, muốn ông ta ở trước mặt Lô Uyển Chi đem tình hình bệnh của nàng nói giảm hơn một ít, lúc đó ông ta cũng thấy cảm động vì tình cảm hắn dành cho thế tử nên gật đầu đồng ý, hiện tại tên tiểu tử này thậm chí ngay cả được cũng không muốn cho nàng dâu của hắn uống, lão ta có chút tức giận.

"Tiểu tử, ta thấy nhà của các ngươi không giống như không có bạc mua thuốc, nếu ngươi thật sự không có bạc mua thuốc, hai lượng bạc lần trước ngươi cho ta giờ cứ cầm về mua thuốc cho nàng dâu của ngươi, chuyện này phải nghe đại phu" Mặt ông ta lộ vẻ không chấp nhận được.

Tô Việt nghe xong vội vàng giải thích, "Lão tiên sinh, ta không phải có ý này, bởi vì ta cảm thấy được có ba phần độc, sợ là . . ."

"Ngươi sợ cái gì, được kê ra cho nàng dâu của ngươi đều là thuốc bổ, cứ yên tâm mà dùng" Ông ta có chút không kiên nhẫn giải thích.

Tô Việt không dám nói nhiều, xoay người tới quầy thuốc lấy thuốc, trước khi đi còn ngại ngần đi tìm đại phu, khuôn mặt đỏ bừng hỏi một câu, "Đại phu, vậy . . . trong khoảng thời gian nàng ấy uống thuốc, có thể cùng phòng không?"

Lão đại phu nhìn vẻ mặt đỏ bừng của hắn thế là cười lên, "Tiểu tử ngươi cũng có ngày hôm nay, trước kia khi ngươi ăn chơi ở trấn trên, còn không ít lần dạo chơi tới chỗ phố hoa theo bọn Đại Hồ Từ, da mặt ngươi còn chưa luyện ra hay sao?"

Tô Việt vội vàng phản bác, "Lão nhân gia ngươi đừng có nói lung tung, tuy rằng ta từng đi thật, nhưng mà đều là đi cùng với bọn hắn, ta chỉ nhìn mà thôi".

Ông ta cười to vài tiếng, "Ta chưa từng nói là khi dùng thuốc này thì không thể chung phòng" nói xong xua tay đi vào buồng trong. Để lại một mình Tô

Việt với vẻ mặt ảo não.

Ông ta cho tới bây giờ chưa từng nói là không thể chung phòng, cho nên không thể chạm vào nàng là quy củ ai nghĩ ra vậy? Thì cái tên ngu ngốc là hấn chứ còn ai! Trong lòng Tô Việt tràn đầy tức giận quay về nhà, vừa đúng lúc hôm qua bận việc buổi tối không về được.

Hôm nay được rảnh, hấn cần phải ra sức đánh tan toàn bộ bóng đen trong lòng mới được.

Nghĩ đến đây, đôi mắt của hấn đều chuyển sang xám ngắt, trong bóng đêm mờ ảo thậm chí có thể nhìn thấy rõ, Lô Uyển Chi cũng có thể cảm nhận sự thay đổi của hấn, ngẩng đầu hỏi hấn, "Tô Việt, chàng làm sao vậy? Tại sao không nói gì?"

"Uyển Chi, nàng đã không một lời thì chúng ta làm chút việc trên giường đi!" khi nói những lời nói này thanh âm có chút kiềm nén.

Hấn sợ chính mình đột nhiên bùng nổ nhiệt tình có thể làm Lô Uyển Chi sợ hãi, nên vội vàng cúi đầu ngậm chặt hai cánh môi khẽ mở của nàng, đầu lưỡi dày ảm tham lam tiến vào miệng ngọc tìm kiếm vị ngọt ngày đêm nhớ mong.

Lô Uyển Chi khẽ ưm một tiếng đã được hấn mang đến giữa một mảnh trời tươi đẹp đầy mãnh liệt, có lẽ bởi vì Tô Việt đã lâu chưa phóng túng bản thân.

Có lẽ bởi vì từng xảy ra chuyện mất mặt trước kia, hấn rất sợ bản thân một lần nữa giẫm lên vết xe đổ, cho nên ra sức nhanh chóng cởi quần áo của nàng, tiếp đó trực tiếp chiếm lấy hai quả đào mềm trước ngực nàng.

Một bàn tay còn lại không ngừng tuần tra tới lui cho đến khi xem xét nàng đã chuẩn bị tốt để nghênh đón bản thân hay chưa, Lô Uyển Chi hiện tại đã bị hấn khiêu khích có chút kinh nghiệm, chỉ cần Tô Việt khẽ cắn hai điểm hồng mai, nàng liền không kềm chế bắt đầu run rẩy, chỗ □ cũng bắt đầu bài tiết ra nhiều dịch ẩm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Tô Việt đợi thấy thời cơ đã đến, động một cái ngay lập tức chôn sâu trong vùng kính ẩm áp, hấn không nhận được phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Cách gần một tháng nay, cái hương vị hấn luôn nhớ mong, lúc này đã được bao bọc chung quanh.

Lô Uyển Chi hiển nhiên vẫn chưa tỉnh lại từ trong trạng thái sương mù, đã bị một cú động thân này của hấn kích thích cả người phát run, có một chút rất nhỏ không thoải mái, hấn đã quá nôn nóng rồi.

Nàng hơi hơi nhăn mày, Tô Việt nhìn thấy hai hàng mi thanh tú của nàng giống như con chuồn chuồn nước khe khẽ lay động, động tác dưới thân càng lúc càng ôn nhu nhẹ nhàng.

Dần dần, hô hấp của Lô Uyển Chi dồn dập hấn lên đồng thời phát ra thanh âm yêu kiều, Tô Việt biết nàng đã chuẩn bị tốt để nghênh đón toàn bộ hấn.

Vì thế, động tác bên dưới tiến hành theo tuần tự từ nông đến sâu, từ chậm đến nhanh, ngay cả hai tay cũng theo sát tiết tấu mà di chuyển trên người Lô Uyển Chi tựa như đang cùng nhau nhảy múa.

Cuối cùng, cùng với một tiếng gầm nhẹ, hai tay Tô Việt mới không còn miễn cưỡng ve vuốt trên người Lô Uyển Chi, nói cho cùng thì hai ngày nay hấn chỉ ngủ được nửa canh giờ.

Sau những lần mây mưa trước, hai người luôn ôm nhau ní non tâm sự thân mật một lúc, thế nhưng hôm nay mọi trình tự đều giảm bớt, Tô Việt chỉ khẽ hôn xuống trán Lô Uyển Chi, sau đó ngã đầu lập tức ngủ khò khò.

Ngày trước, mấy chuyện 'dọn dẹp tàn cuộc' đều do một mình Tô Việt làm, biết hấn hôm nay mệt mỏi, Lô Uyển Chi nằm một lúc, đợi đến khi cảm giác pháp phòng của thể xác lẫn tinh thần tạm lắng xuống, nàng mới nhẹ chân nhẹ tay xuống giường.

Khoác lên người một bộ y phục để lấy chậu nước nóng, tiếp đó thấm chiếc khăn ướt lau rửa nơi nhóp nhép giữa hai chân, rồi lại rón ra rón rén xóc chân lên, mặt đỏ tai hồng lau giúp hạ thân Tô Việt.

Nàng không ngờ lại nhìn thấy cái vật vẫn luôn ép buộc bản thân đưa vào sương mù này, từ ngọn đèn dầu chập chờn nhìn qua cũng không quá mức dữ tợn, không có giống như hình vẽ Trương thị đưa cho nàng quá khoa trương làm người khác sợ hãi.

Cũng có thể vì được tiếp xúc ẩm áp, 'nó' thậm chí đang trong trạng thái dần dần thức tỉnh, đợi sau khi Lô Uyển Chi lau sạch sẽ cho Tô Việt xong, bắt ngờ phát hiện vật vẫn yên lặng ngủ say thế nhưng đang ở tư thế nghênh ngang ngẩng cao đầu, dọa nàng sợ run tay, chiếc khăn trong tay vừa đúng lúc rơi trực tiếp rơi xuống đầu 'nó', chỉ nghe thấy người phía trên hừ một tiếng, Lô Uyển Chi lại càng hoảng sợ ngay cả cử động cũng không dám.

Cũng may là Tô Việt chỉ trở mình □, có thể vì cảm thấy hơi lạnh nên hai cánh tay vô ý ma sát hai bên cánh tay, Lô Uyển Chi vội vàng lấy chiếc khăn đang phủ lên vật tạo thành cái nóc ra, đắp chăn cho hắn xong rồi nhẹ tay nhẹ chân thổi tắt đèn, lên giường.

Sau khi nằm xuống nàng bắt đầu suy tư, tại sao khuôn mặt của Tô Việt thế mà trông như tranh vẽ, tại sao lại có gân xanh nổi lên đầy mặt vậy. Đợi tới khi ý thức được chính mình thân là một phụ nhân thế nhưng lại nghiêng cứu khi chuyện đó xảy ra, hai má nàng tức thì đỏ au, hơi quay đầu nhìn đến gáy Tô Việt, chậm rãi thở ra một hơi, ngay cả đầu cũng chui vọt vào trong chăn.

Đợi sau khi giao xong mười thước gạo cho quản gia mặt râu thì tiên sinh phòng thu chi cười hi hi đem năm mươi lượng bạc thu được đưa cho trưởng quầy Tô Việt.

Tô Việt cười ngoác miệng đến tận mang tai, hắn lưu lại ba mươi lượng, còn hai mươi lượng thì cất lại trong người, đưa cho phòng thu chi nói là giữ giúp hắn.

Buổi trưa nắng ấm đẹp trời ngày đó, Tô Việt kéo nàng dâu của hắn đi dạo phố, hắn chưa từng dùng bạc của bản thân mua bất cứ vật gì cho Lô Uyển Chi, tuy rằng nàng luôn nói là bản thân không thiếu cái gì, trên thực tế những gì nàng nói quả thật không sai, cơm áo không lo, còn trượng phu thương yêu.

Nhưng mà không thiếu là một chuyện, mà làm trượng phu mà có mua cho hay không lại là chuyện khác, hắn muốn cưng chiều nàng, bất kể cách nào cũng được.

Lần này, trước khi ra cửa hắn lại cường điệu một lần nữa, nói Lô Uyển Chi nếu thích cái gì thì cứ nói, hắn có bạc, có bạc rồi!

Lô Uyển Chi cười rục rờ liếc nhìn hắn, trong lòng rất vui vẻ, vẻ mặt hưng phấn của hắn thế này đúng là lần đầu tiên nàng thấy được, nhìn thấy hắn vui vẻ nàng cũng yên tâm hơn.

Hai phu thê vai kề vai nhau cùng dạo phố, Lô Uyển Chi lúc ở trong thôn làm sao được ra khỏi cửa, sau khi chuyển lên trấn trên thì lúc nào cũng ở nhà, hết làm công việc may vá, hay xuống bếp tham khảo kỹ thuật nấu ăn của Tiểu Thúy, thỉnh thoảng thì chăm sóc cây cỏ trong sân, cứ như vậy từ ngày này sang ngày khác.

Lần đầu tiên ra ngoài dạo phố, trong mắt nàng cái gì cũng lạ lẫm, đi đến cảm lấy đường nhân (hình người được nặn từ đường) quan sát cả nửa ngày, Tô Việt thương yêu mua cho nàng vài cái, nàng giữ trên tay không nỡ ăn.

Càng đừng nói gì tới mấy chỗ làm xiếc ảo thuật, hai mắt nàng tràn đầy hạnh phúc xem múa, phun lửa, nuốt kiếm, không cái nào không làm cho nàng sợ hãi, siết chặt ống tay áo Tô Việt, không ngừng hỏi hắn bọn họ có sao không.

Sau khi Tô Việt mất một lúc giải thích nàng mới hơi bình tĩnh lại, sau đó bảo Tô Việt đưa bạc cho mấy người nọ, bọn họ rất không dễ dàng làm được.

Tô Việt cười lấy mấy miếng bạc vụn thả vào trong mâm, nương tử của hắn là người có tấm lòng lương thiện, làm hắn cảm thấy an ủi đồng thời lại thấy lo lắng, nếu vậy sau này khi hắn ra ngoài rồi một mình nàng phải làm sao bây giờ.

Hai người ở đường cái đi dạo cả buổi, đoán chừng là mấy cửa hàng ở trấn trên đều xem qua hết một lượt, ở cửa tiệm mua quần áo cho hai hai vợ chồng già Tô Căn gặp được Tô Sở, hắn ta hiện tại đã làm tới chức tiên sinh phòng thu chi.

Nhìn thấy đệ đệ cùng đệ muội đi vào, hắn ta cũng cười đón tiếp vài câu, còn cố ý đi tới xin trưởng quầy giảm bớt mấy văn (đồng) tiền cho bọn họ, Tô Việt còn chưa mở miệng, Lô Uyển Chi đã ra vẻ cảm kích đa tạ đại ca.

Chờ khi bọn họ ra đến cửa, Tô Sở gọi Tô Việt lại có chút áy náy thì thầm vài câu với hắn, "A Việt, mấy ngày nay đệ để tâm lưu ý một chút, đại tẩu đệ không biết từ đâu có tin tức, nói là cửa hàng kia là dùng tiền của cha nương mới mua được, nàng ấy cũng không nghĩ lại mà xem, cha nương ta sống cả đời với ruộng đồng, từ chỗ nào mà có bạc, nàng ấy nếu như vì chuyện này mà đi tìm đệ, đệ cho người đến báo cho ta một tiếng, ta sẽ đi kêu nàng ấy trở về".

Tô Việt thân nhiên hỏi một câu, "Đại ca, đại tẩu nói vậy người có tin không?"

Tô Sở bị hắn hỏi quanh co không hé răng nói gì, Tô Việt biết trong lòng đại ca hắn cũng có chút hoài nghi.

Cười khổ, Tô Việt cũng không giải thích, "Đại ca, qua mấy câu vừa rồi của đại ca, trong lòng đệ cũng đã rất cảm kích, người yên tâm, cho dù đại tẩu có đến gây chuyện đi nữa, ta cũng sẽ không đối phó với nàng ta, dù sao thì nàng ta cũng là đại tẩu của đệ, là mẫu thân của Đại Hà".

Mỗi Tô Sở cử động vài cái nhưng không nói gì, nghe thấy Tô Việt nói tới việc mua mấy bộ quần áo rồi cùng Lô Uyển Chi đi ra ngoài.

Mấy bộ quần áo này là mua cho cha và nương của hắn, hắn thấy rõ, trong lòng nhin không được cảm thấy hổ thẹn một hơi, chính hắn thành thân hơn mười năm, ngoại trừ dựa theo quy củ khi ở riêng mới đúng hạn đưa mấy túi lương thực, hắn cũng là nhi tử của bọn họ thế nhưng còn chưa mua được gì cho chính cha nương mình.

Lô Uyển Chi muốn mua tẩu thuốc cho cha chồng, mua vải rời cho mẹ chồng, mua vài món quần áo may sẵn cho hai ông bà, lại mua giấy và bút mực cho đứa cháu Đại Hà.

Tô Việt nhìn mà không đành lòng, trực tiếp nói cũng muốn mua vài thứ cho Hà Hoa và Văn Hiến, Lô Uyển Chi cười nói, "Hai người bọn họ ấy à, đồ

trong nhà bọn họ còn chưa xài hết, thêm nữa thì quá lãng phí, ta nghĩ chờ khi Hà Hoa thành thân sẽ đưa mấy phần đại lễ là được rồi. Chàng yên tâm, cha nương ta sẽ không bạc đãi muội ấy".

Nghĩ đến chính mình chưa có nói với Tô Việt, kỳ thực bạc mà Lô Dững lập nghiệp đều là từ thân phụ của nàng, nhưng mà sợ nói như vậy trong lòng Tô Việt sẽ nảy sinh khoảng cách, thế nhưng cẩn thận nghĩ kỹ, nếu không nhờ phụ thể Lô Dững thì ngay cả mạng sống của nàng cũng không còn, càng đừng nói chi tới mấy thứ cửa hàng này nọ, tài sản, cho dù chính mình có nói rõ với Tô Việt, hẳn cũng không hẳn cảm thấy có chuyện gì, chắc là vẫn bao dung như thế.

Có đôi khi Lô Uyển Chi cảm thấy chính mình là người vô lương tâm, nói thí dụ như nàng không muốn báo thù cho phụ mẫu thân sinh, cũng từng oán trách hai phụ thể Lô Dững lại đem chuyện đời trước đào bới cho mình xem, để bản thân phải gánh vác trách nhiệm nặng nề.

Hiện tại gánh nặng này lại tiếp tục đè nặng lên người trượng phu Tô Việt.

Khi tự mua giấy và bút mực cho Tô Đại Hà, nàng cố ý mua giấy Tuyên thành nhiều hơn một chút, nói là để về nhà hướng dẫn Tô Việt tập viết.

Tô Việt nói trong nhà không phải là còn giấy cỏ sao, dùng tới giấy Tuyên Thành làm gì, vật quý như vậy không nói, chữ viết như chó cào thật không xứng với loại giấy trắng tinh xa xỉ như giấy Tuyên Thành.

Lô Uyển Chi oán trách nhìn hấn một cái, chi nói là không cần hấn lo, đối với nàng hữu dụng.

Vì thế hai người thắng lợi trở về, hai mươi lượng bạc xài không còn thừa lại bao nhiêu. Lô Uyển Chi đề nghị sắp xếp một lúc nào đó, tốt nhất là buổi chiều quay trở về thôn một chuyến, đem mấy thứ này trở về đưa cho cha mẹ chồng.

Tô Việt nói nàng đừng trở về, chính hấn một mình về là được, cưỡi ngựa về thì nhanh hơn chút, chỉ một lát là về tới nhà.

Thế nhưng lại bị Lô Uyển Chi từ chối, nàng kiên trì muốn theo hấn trở về nhà một chuyến, mấy người trong nhà mẹ ruột mình ngược lại thường hay đi trấn trên, nàng thường xuyên có thể gặp mặt họ. Còn cha mẹ chồng quanh năm suốt tháng không có cơ hội đi trấn trên, chính mình thân là tiểu bối (người vai dưới) phải nên trở về thăm hỏi một chuyến.

Tô Việt thấy nàng kiên trì thì không nói gì nữa, chỉ nói là đợi lát nữa đem mấy đồ cho Đại Hà đều cứ chở về nhà chung hết, không cần phải đặc biệt đem đồ đưa đi tới nhà đại tẩu.

Tuy nhiên vào buổi tối, Lô Uyển Chi mười phần nghiêm túc lấy giấy Tuyên Thành mới mua vẩy vẩy bút viết xuống nhiều chữ, sau đó gương mặt thẹn thùng đưa cho Tô Việt xem.

Tô Việt chậm rãi đọc lên, "Thiếp phát sơ. . . Uyển Chi, chữ tiếp đó là cái gì?"

Lô Uyển Chi cúi người giải thích cho hấn, sau đó chân tình tha thiết nhìn Tô Việt đọc đoạn tiếp, đến đoạn "Đồng cư Trường Can lý, lưỡng tiểu vô hiềm sai" ("Trường Can chung một xóm/ Đồi trẻ rất hồn nhiên"), tiếp đó Tô Việt lại hỏi nàng đọc như thế nào.

Vì thế, về mặt Lô Uyển Chi từ thẹn thùng biến thành uất nghẹn, đến lần thứ ba sau khi giải thích chữ khác đọc như thế nào, nàng trực tiếp tóm lấy tờ giấy trên tay Tô Việt, tự mình đọc lên.

Bài > của nhà thơ nổi tiếng bậc nhất Lý Bạch được âm thanh ấm áp của nàng vang lên lại càng đầy hàm ý chân thành tha thiết.

*Bài thơ > phần dịch nghĩa khá hay, muốn biết thêm thông tin các bạn tra Google nhé. Đây là một trong những trang tìm được trong cả đồng kết quả:)):

<http://www.thivien.net/viewpoem.php?UID...512da9a4d9>

Sau khi đọc xong, Lô Uyển Chi mới đem bài thơ này đưa cho Tô Việt, dịu dàng nhìn hấn, nàng tin là hấn có thể hiểu được ý cảnh ở khía cạnh này.

Nhìn thấy vẻ mặt ngây thơ của Tô Việt đang nhìn lại mình, nàng không ngại giải thích cho hấn thêm một lần nữa.

Ai ngờ Tô Việt lại nói, "Ta biết ý tứ của bài thơ này, chẳng qua ta chỉ buồn bực là hai hoàn cảnh của chúng ta hoàn toàn không giống, đầu tiên là hai người chúng ta không phải là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, tuy rằng lúc nhỏ ta có biết nàng, nhưng nàng không biết ta".

Sắc mặt Lô Uyển Chi bắt đầu tối dần, thế nhưng Tô Việt tựa như không nhìn thấy, tiếp tục phản bác, "Hơn nữa nàng xem này, trong thơ này viết nàng ta thành thân tuổi mười bốn, nàng mười tám tuổi mới gả cho ta".

Lần này Lô Uyển Chi hoàn toàn chán nản, nàng tại sao có thể gả cho một trượng phu không hiểu phong tình như vậy. Bị chọc giận quá mức, nàng trực tiếp vuốt móng vuốt chà đạp lên mặt Tô Việt, "Tô Việt, chàng cố ý có phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Thế nhưng ngay khi Lô Uyển Chi vừa định chuẩn bị nói rõ ràng tất cả cho Tô Việt hiểu thì lại bị hấn kéo một cái xuống ngã nhào lên lồng ngực ấm áp.

Nghe tiếng cười giễu cợt của hấn, không cần ngẩng đầu nhìn Lô Uyển Chi giờ phút này cũng biết bộ dạng Tô Việt cười đắc ý cỡ nào, tức giận quá nàng nhin không được thụt một chỗ lên ngực hấn.

Tuy vậy chỉ chọt hấn hai lần nàng không thể tiếp tục được, bởi vì trong khoảng thời gian này do công việc bận rộn trong cửa hàng, thân hình vốn gầy yếu của Tô Việt lại càng mỏng manh hơn.

Tô Việt cười nói, "Đùa nàng thôi. Sớm muộn gì phải hạ tam ba (nguyên văn: 下三巴), sẽ chuẩn bị thư tín. Nàng yên tâm đi, ta sẽ đúng hạn gửi thư trở về"

Lô Uyển Chi không nói gì, Tô Việt cũng không nói nữa, chỉ có bàn tay đang nắm thắt lưng của nàng hơi dùng sức, tựa như muốn đem nàng nhập vào xương tủy của chính mình.

Hai người đều đắm chìm trong khoảng thời gian lưu luyến một cách yên tĩnh. Tựa như hai người mới bắt đầu, cũng tựa như sắp phải ly biệt, nắm giữ chặt chẽ giờ phút này hương thụ hơi thở của đối phương.

Đến buổi chiều ngày thứ hai, khi việc mua bán trong cửa hàng không còn bẽ bộn, Tô Việt liền mượn con ngựa trong cửa hàng, mặc dụng cụ đại yên lên con ngựa duy nhất này, còn hấn thì điều khiển kéo theo toàn bộ bao lớn bao nhỏ ngày hôm qua Lô Uyển Chi mua tiến về phía thôn.

Vụ mùa lúc này cũng đang trong thời vụ gieo trồng, ruộng đất ven đường có một số hộ nông dân đã gieo mạ.

Thế nhưng, cái khéo ở đây là khi vừa mới vào thôn gặp ngay đại tẩu Triệu thị đang đứng trước cửa nhà nàng ta, Tô Việt nhớ tới quà tặng Lô Uyển Chi mua cho chất tử nên dừng lại đem lấy đưa cho nàng ta, thăm nghĩ tiết kiệm thời gian thể tử thân yêu của hấn đi một chuyến, chờ đợi vị đại tẩu của hấn đến nhà chung quả là không có khả năng.

Từ rất xa Triệu thị đã nhìn thấy hai vợ chồng Tô Việt, nàng ta sau khi tới mấy nhà hàng xóm xong mới đứng đợi trước cửa nhà, vốn nghĩ chắc nàng ta phải mở miệng gọi bọn họ mấy tiếng mới dừng lại, thật không ngờ chính Tô Việt nhanh chóng dừng ngựa trước mặt nàng ta ngay trước khi nàng ta mở miệng.

Nàng ta cũng không mở miệng trước, cứ bình tĩnh nhìn Tô Việt.

Lô Uyển Chi gọi một tiếng đại tẩu, Triệu thị không thèm để ý, trong lòng Tô Việt có chút phát hỏa, nhưng nghĩ tới đại ca và chất tử, dù sao cũng là người thân trong nhà. Thôi thì nhin xuống, mỉm cười đưa gói đồ trên tay cho TRIệu thị.

"Đại tẩu, đây là giấy và bút mực mấy ngày trước Uyển Chi mua cho Đại Hà, người nhận thay Đại Hà nhận lấy" câu nói của Tô Việt không hề gọn sóng, mà nhàn nhạt.

Triệu thị thật không ngờ bọn họ sẽ mua mấy thứ này cho nhi tử của nàng ta, trong lòng hơi thả lỏng đôi chút, thế nhưng trên mặt vẫn không hề thay đổi lờm Lô Uyển Chi một cái sau đó quay đầu nhìn Tô Việt nói, "Ta đây cần phải thay Đại Hà tạ ơn hai phụ thể các người, khó có được người làm thúc thúc thăm thăm còn nhớ tới đứa chất tử này"

Tô Việt nhú mày quay đầu muốn bỏ đi, ngay cả nói chuyện với nàng ta hấn cũng thấy lười, trái ngược bị Triệu thị gọi lại.

"A Việt, nghe nói người ở trấn trên mở cửa hàng, ta thật là đau lòng, năm trước khi đại ca người nói muốn mở cửa hàng tìm cha mẹ vay mượn bạc, các người cản chặt rằng ngay cả một đồng cũng không có, chỉ có cha ta, vừa nghe ta nói vậy ngay lập tức xuất ra, vì sao bây giờ người lên trấn trên mở cửa hàng, nửa chữ cũng không đề cập tới? Đều là nhi tử trong nhà, tại sao các người lại có khác biệt lớn như vậy?" giọng nói của Triệu thị mang vẻ chanh chua.

Tình trạng nhà mẹ đẻ nhà TRIệu thị ngày càng sa sút, cha mẹ nàng ta vì cái tên đệ đệ kia cứ hờ tít là đến nhà nàng ta vay tiền, nói cho dễ nghe là mượn, kỳ thực còn không phải là lấy không sao, trong lòng nàng ta biết rõ số tiền nàng ta đưa cho nhà mẹ đẻ đều là bát nước hắt đi.

Rõ ràng là trong nhà có mấy ca ca, còn nàng ta là nữ nhi duy nhất trong nhà thế nhưng lại chung cấp tiền cho cha mẹ là sao, cho dù cha mẹ nàng ta không cần mặt mũi nhưng nàng ta còn muốn giữ lại cái lóp da trên mặt mình.

Thối đời đã buộc nàng ta không thể đẻ con người kiêu ngạo như nàng ta cúi thấp đầu.

Tô Việt vừa nghe xong ý tứ trong lời nàng ta biết ngay là không chỉ nhắm vào chính mình, còn ngầm ngầm hại người nói tới phụ thân hấn, nghe vậy hấn nổi giận, "Đại tẩu, lúc đó cha ta đã nói hết sức rõ ràng, không có vàng kim thì đừng ôm cái nghề đồ gốm (没有那金刚钻别揽那瓷器活), chuyện cửa hàng ta có được có thể nào thì tùy người nói thế nào cũng được, nhưng người đừng nhắc tới cha!"

Triệu thị vừa nghe cũng nổi giận theo, khuôn mặt nổi giận đỏ bừng, "A Việt, lời này người nói không đúng rồi, ta muốn hỏi người một chút, dựa vào cái gì mà cha bắt công với người như vậy? Người so với đại ca dài hơn một cánh tay hay là nhiều hơn một cái đầu, theo ta thấy người có tới hai trái tim (người

hai lòng), mà không chỉ có một!"

"Ta là người có hai tim (hai lòng) thì liên quan gì tới người hả?" Tô Việt chán nản phản bác còn nghĩ muốn kể lẽ một lúc với TRIệu thị lại bị Lô Uyển CHI ngăn cản.

Lô Uyển Chi chưa từng có kinh nghiệm trong mấy loại xung đột thế này, vừa rồi nàng bị khẩu khí của TRIệu thị và Tô Việt dọa sợ một chút, hai người này trong đêm thành thân của bọn họ cũng chưa cãi nhau lớn thế này, lại nhìn thế mấy thôn dân đi ngang có hai ba người đang nhìn sang, nàng càng sốt ruột hơn.

Xe ngựa không thể ngồi được nữa, vội vàng xoay người xuống xe, trước tiên đến giữ Tô Việt, "Tô Việt, chẳng đừng nói nữa, đang ở chỗ đông người".

Thứ lỗi cho nàng, nàng không dám răn dạy TRIệu thị, dù sao nàng ta cũng là đại tẩu, vì nhân nhượng nên chỉ có thể nói với Tô Việt thôi.

Tô Việt cũng phát hiện cách đó không xa có vài người đang nhìn về phía họ, thậm chí có một hai người đang đi về phía này, muốn xem náo nhiệt. Nên nhẫn nại đề nên không tiếp tục nói mấy lời khó nghe. Xoay người lên xe ngồi, kêu Lô Uyển Chi lên xe về nhà.

Lô Uyển Chi mang vẻ mặt xin lỗi nhìn TRIệu thị, tuy rằng nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn, chỉ là nàng không nhịn được giải thích, "Đại tẩu, ở trên ta có mua mấy thước vải cho tẩu, đợi lát nữa tẩu tới nhà lấy đi. Chúng ta về nhà trước đây!"

Thật ra từ đầu nàng chưa từng mua thước vải nào cho TRIệu thị, nhưng mà nhớ tới mấy phần vải mua cho mẹ chồng cũng không ít, sẵn tiện đưa vài thước trấn an cho vết thương của nàng ta, tuy rằng nàng không biết vì sao khí thế càng lên cao nàng càng thấy mệt.

Còn có một nguyên nhân nữa, là trong lòng nàng có suy nghĩ, nếu đã bị TRIệu thị hiểu lầm là cha mẹ chồng mình bắt công, ra tiền đưa cho tiểu nhi từ mua cửa hàng, tốt nhất là cứ để nàng ta tiếp tục hiểu lầm như vậy, tốt nhất là cứ công bố với mấy người trong thôn, như vậy hiểm nghi về Lô gia sẽ ít hơn.

Nhưng là, trong lòng nàng rất tò mò, vì sao đại tẩu lại có ý tưởng này, nhà cha mẹ chồng chỉ có bốn bức tường làm thế nào có khả năng có nhiều bạc cho tiểu nhi từ.

Tiếp đó, suốt dọc đường đi Tô Việt không nói nửa câu, Lô Uyển Chi biết trong lòng hắn có chút buồn giận, có điều dựa theo tính tình luôn luôn hi hi ha ha của hắn, rất nhanh sẽ qua thôi, để lúc sau trở về an ủi hắn hai lần, sẽ nhanh chóng không có chuyện gì nữa. (#Huongbb: Nữ chính này hơi bị ích kỷ, hmmm!)

Về đến nhà, phát hiện cha mẹ chồng không có ở nhà, Tô Việt đầu tiên là buồn bực dỡ mấy đồ trên xe ngựa xuống, tiếp đó bảo Lô Uyển Chi ở nhà đợi, để hắn ra ruộng xem sao, chắc là vợ chồng già ra đồng làm việc rồi.

Quả nhiên, vừa vào ruộng đã thấy hai vợ chồng Tô Căn đang cấy mạ, hắn gọi hai lần hai người mới nghe thấy quay đầu nhìn hắn, trực tiếp hỏi sao lại trở về giờ này.

Tô Việt không nói gì, cởi giày đi xuống, hắn nhanh chân lẹ tay, hai vợ chồng già Tô Căn cũng đầy kinh nghiệm đồng án, hôm nay khi mọi việc đã hoàn tất gánh mạ trở về thì sắc trời mới xẩm tối.

Ba người thu dọn một chút rồi trở về nhà, trên đường về, Tô Việt đem mấy chuyện của đại ca đại tẩu trong mấy ngày qua kể lại cho Tô Căn nghe đôi chút.

Tô Căn vừa đi vừa đập cái tẩu thuốc rì rít, cau mày một lúc lâu, khi gần đến nhà mới nói với hắn một câu, "A Việt, chuyện ca ca đại tẩu người người đừng để trong lòng, cứ để chúng thanh già tự thanh".

Lô Uyển Chi đã làm xong cơm đang chờ bọn họ, một tháng này vì để Tô Việt ăn ngon hơn, nàng cũng học mấy món nghề của Tiểu Thúy, cũng may khi trở về có mang một ít đồ ăn về từ trấn trên, bởi vì nàng nghĩ bọn họ có thể sẽ nán lại ở nhà một hai ngày, quả nhiên vẫn là nhờ vào tác dụng của bột mì.

Vương thị cùng Lô Uyển Chi cười chào hỏi sơ, rồi vội vàng đi tẩy rửa sạch sẽ sau đó kéo Lô Uyển Chi qua đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lúc, nói là gầy.

Tô Việt ở bên cạnh nhìn không được ngắt lời, "Nương, người xem ta mới gầy này, nàng đó là béo, trước khi trở về người bán thịt heo cách vách còn nói nàng béo lên vài cân, thế nhưng thịt của người thì gầy, ta gầy vì thịt của ta đều chạy hết lên người nàng, mọi người đều nói là thịt từ có nàng đâu đã quên nương, ta thấy người mới là có nàng đâu quên thịt từ thì có!"

Vương thị không nhịn được vẹo Tô Việt một phát (?) cười mắng chưa thấy ai có da mặt dày như hắn, thế từ béo mới tốt, béo mới dễ đẻ.

Lô Uyển Chi vừa nghe xong lời bà cả người chấn động, Tô Việt vội vàng kêu to, "Ai da, làm việc cả nửa ngày mà trời, đói chết ta rồi, chúng ta nhanh đi ăn cơm thôi".

Một nhà bốn người vui mừng sôi nổi bung com vào nhà chính, ngồi ăn cùng nhau vội cười vừa nói, Tô Việt giải thích cho bọn họ mấy chuyện xảy ra thú vị ở cửa hàng, nhà ai đến mua gạo thì quên mang bạc, nhà ai là tình nhân được bao đường bên ngoài đến đặt hàng.

Làm ba người còn lại khi thì thoải mái cười to, khi thì thẫn thức không ngớt. Bữa cơm này tóm lại rất náo nhiệt.

Sau khi cơm nước xong, Lô Uyển Chi đầu tiên là gọi Tô Việt sang một bên hỏi hắn xem có đem chuyện của đại tẩu nói với cha mẹ hay chưa, Tô Việt gật

đầu.

"Thật kỳ quái, đại tẩu sao có thể cho rằng cha mẹ có thể đưa bạc cho người lên trần trên làm chuyện mua bán vậy?" Mặt Lô Uyển Chi có vẻ buồn bực hỏi.

"Nói tới thì, Thái gia gia của ta cũng từng là thân hào nông thôn cơ mà, ông nội của ta là nhi tử nhỏ nhất của Thái gia gia, cha lại là nhi tử nhỏ nhất của ông nội, nơi chúng ta đang ở hiện tại là trạch viện của Thái gia gia để lại, cho nên đại tẩu bọn họ chính là hoài nghi Thái gia gia lưu lại đồ vật gì đó cho cha, cha lại chỉ cho một mình ta" Tô Việt giải thích cho nàng nghe.

Lô Uyển Chi hơi do dự một chút, vẫn không nhịn được đem suy nghĩ của bản thân hỏi ra, "Tô Việt, chàng xem thế này liệu người khác ngay lập tức sẽ nghĩ đến Lô gia không?" Nói xong về mặt nàng thấp thòm nhìn Tô Việt.

Lắc đầu, Tô Việt không đồng ý nói, "Không đúng như vậy, không nói đến đại ca của ta và đại tẩu bọn họ sẽ đến nháo, dù là vậy chẳng nữa thì mấy vị đại gia kia (họ hàng bên cha) phỏng chừng cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, nàng nghĩ nếu thật sự chỉ có cha ta được bạc, bọn họ sẽ đồng ý hay sao?"

Thật ra Lô Uyển Chi không tới lại có chuyện này, nhưng mà chuyện bên dưới về số bạc này dù sao cũng là điều bí ẩn.

Tô Việt an ủi nàng, "Khi nàng nói với ta về chuyện thân thế của nàng ta đã suy nghĩ chu đáo, mấy năm trước ta ở bên ngoài lăn lộn lâu như vậy, bấy nhiêu lâu cũng gom được một chút bạc, hơn nữa mấy người kia hiện tại đều sẽ đi đánh giặc, cứ nói là bọn họ giúp đỡ".

"Nói như vậy mọi người có tin không?" Lô Uyển Chi có chút lo lắng nói.

"Chuyện này nàng yên tâm, Đại Hồ Tử chỉ có một thân một mình, trong nhà hán cũng dành dụm được một ít, ta sẽ nói là Đại Hồ Tử nhờ ta xử lý" Tô Việt đã sớm nghĩ đến câu trả lời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Phụ thân đã mất sớm của Lỗ Kính trước kia ở thôn trấn cũng có chút danh tiếng, là một vị tiên sinh dạy học, tuy nhiên thật sự không thể nhận ra một người miệng đầy chí, hồ, giả, đã lại có thể dưỡng ra một nhi tử chỉ thích múa thương động đao.

Ông nội hán từng làm quan ở Kinh thành, về sau cáo lão hồi hương mới định cư ở thôn trấn, mấy tên quan lại nhỏ khác nhau ở Kinh Thành ấy thế mà không vơ vét được chút bạc nào, hơn nữa Lỗ Kính không còn bất kỳ thân thích nào, vậy nên tiền của hán sẽ không có người thân thích nào tới gây sự.

Lô Uyển Chi bán tín bán nghi nghe xong lời giải thích tận tường của Tô Việt, có điều trong tình hình hiện tại, trước hết cũng chỉ có thể giải thích như vậy với mọi người.

Hai phu thê sau khi nói rõ chuyện này, chợt nghe có tiếng bước chân của người vào trong viện, sắc trời bên ngoài gần như tối đen, lúc này làm gì còn ai qua lại, đối diện với ánh mắt buồn bực của Lô Uyển Chi, Tô Việt nói để hán đi ra ngoài xem một chút.

Lô Uyển Chi nghĩ muốn mang đồ đã mua qua cho cha mẹ chồng già, nên gọi Tô Việt, bảo hán đến giúp mang một đồng đồ đi đến phòng Tô Căn.

Ngay khi chân còn chưa bước vào nhà chính, chợt nghe thấy giọng nói của đại ca và đại tẩu Triệu thị từ bên trong, bầu không khí bị đè nén, Tô Việt nghe thế nhú mày, còn bước chân của Lô Uyển Chi bị kìm hãm, không biết có nên tiếp tục vào trong hay không, chỉ biết đứng sững sờ tại cửa.

Nàng vốn đang muốn chạy đến trước mặt Tô Việt ngăn hán lại bởi vì còn không biết bọn họ trong phòng đang nói chuyện gì, ai ngờ Tô Việt không nghe thấy tiếng bước chân của nàng, quay đầu gọi nàng nhanh lên một chút.

Đã thấy hán không thêm quan tâm, nàng làm tức phụ của người ta tất nhiên là lấy chồng theo chồng, lập tức đi theo sau hán vào trong.

Quả nhiên, sau khi vào nhà, dưới ngọn đèn dầu mờ nhạt, đã thấy một bên là hai vợ chồng già Tô Căn đang ngồi, bên kia là vợ chồng Tô Sở.

Trong phòng bốn người thấy vợ chồng Tô Việt đến đột nhiên dừng cuộc tranh chấp vừa rồi, bọn họ tuy rằng ở chỗ cửa không nghe rõ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí giương cung bạt kiếm bên trong.

Mà giờ phút này chính mình và Tô Việt tiến vào, cha mẹ chồng cùng anh chồng, chị dâu cũng không nói chuyện tiếp, Lô Uyển Chi cảm thấy có chút xấu hổ, vội vàng chộc sau lưng Tô Việt, nói khẽ, "Cha, nương, đây là mấy món mà trước đó vài ngày ta mua cho cha nương, cái tẩu thuốc cho cha, quần áo cho nương. Tẩu tử, đúng lúc quá, còn có vài thước vải cho tẩu".

Nàng quả thật muốn phá vỡ sự yên tĩnh này, đặc biệt là nhìn thấy sự trầm mặc của bốn người, mà Tô Việt lại đang đưa lưng về phía mình nên nàng không nhìn thấy được biểu cảm trên mặt hán, đột nhiên tăng thêm can đảm mở miệng.

Triệu thị nghe xong cười nhạo nói, "Đệ muội, ta thấy là ngươi đứng ở chỗ này làm chồn chúc Tết gà nữa. Và lại, ngươi cầm bạc không thuộc về mình đi mua đồ mà trong lòng không cảm thấy có chút áy náy nào sao? Da mặt của hai vợ chồng các ngươi sao có thể dày như vậy?"

Tô Sở bên cạnh nhanh tay kéo tay ngăn cản Triệu thị, nhưng vẫn không ngăn được lời nói ác độc từ miệng mồm nàng ta phun ra.

Ôm một bụng kiêu nết, Tô Việt vừa nghe xong lửa giận bốc lên ngút trời, thế nhưng khi nghĩ đến tất cả những món đồ mua cho cha nương là một mảnh tâm ý của Lô Uyển Chi, hẳn không thể cứ như vậy mà ném xuống đất, đành phải nhịn xuống.

Không để ý Triệu thị, hắn xoay người hỏi Vương thị, "Nương nấy món đưa cho nương nên để nơi nào?"

Wương thị cũng có chút không yên đứng lên, muốn dẫn Tô Việt đi về phía phòng trong, thăm nghĩ trước tiên cứ để tiểu nhi tử đem mấy vật này để xuống đã.

Tô Việt vừa đi theo vừa nói, "Nương, vừa rồi Uyển Chi nhớ lắm, mấy đồ này là đưa cho người, nếu người mặc không hết thì đưa cho mấy người trong xóm, giữ lại cho tý tý một ít, nếu có dư nữa thì cứ ném ra đường không nên đưa cho loại người bị ma quỷ mê hoặc!"

Lời này của hắn nói là cho đại huynh và đại tẩu nghe, tuy hắn cảm thấy bản thân không phải là người hiểu thuận, nhưng mà so với cấp bậc của đại huynh và đại tẩu thì vẫn cách một khoảng khá xa, hắn không làm được việc nhưng mùa đông vẫn mua chăn mền cho cha mẹ, Tết tới còn mua y phục mới cho họ.

Mà đại ca, đại tẩu nhiều năm như vậy, sau khi ở riêng bấy nhiêu năm, quanh năm suốt tháng số lần bọn họ đến thăm hai vợ chồng già chỉ vừa đếm đủ trên một bàn tay, Mừng năm mới, Cúng ông Táo, Nguyên Tiêu, Thanh Minh, tết Trung Thu, vừa đúng năm lần, bọn họ chưa từng ghé thăm đến lần thứ sáu.

Lẽ ra, cha mẹ không để bọn họ hầu hạ bên cạnh đã là khoan dung lắm rồi, thế nhưng hiện tại đã bị đảo ngược, đừng nói chi tới hầu hạ, bọn họ còn hếch mũi lên mặt, thường xuyên đến chộc giận hai ông bà.

Triệu thị âm dương quái khí trầm giọng hỏi, "Tô Việt, ngươi nói ai là người bị ma quỷ mê hoặc hả?"

Tô Việt còn chưa trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng ta, đã đem toàn bộ mọi thứ trên tay vào trong buồng trong rồi trở lại phòng chính, ở một bên khác ngồi xuống, Lô Uyển Chi cũng theo đó mà ngồi.

Thấy Tô Việt không trả lời câu hỏi của mình, còn ra vẻ không để mình vào mắt, Triệu thị có chút dữ tợn, "Tô Việt, ta vừa rồi hỏi ngươi sao ngươi không trả lời? Nói thế nào thì ta cũng là trưởng bối của ngươi, trưởng bối hỏi ngươi mà ngươi có có thái độ này sao?"

"Xin trả lời câu hỏi của đại tẩu, ta vừa rồi nói người bị ma quỷ mê hoặc chỉ là thuận miệng nhắc tới thôi, không có ý gì, đại tẩu đừng có mà dựa vào đó mà đặt mình vào mới phải!" Giọng nói lần thái độ của Tô Việt đột nhiên chuyển sang thành khản.

Hắn nhìn thấy cha và nương mình đang ngồi đó với vẻ mặt già nua sầu khổ, bọn họ còn chưa đến năm mươi tuổi thế nhưng trên mặt thậm chí có rất nhiều nếp nhăn, trong lòng hắn mơ hồ có con đau đang dần lan rộng.

Đột nhiên không muốn kiếm tiền, cũng cảm thấy không cần phải kiếm thật nhiều tiền, mấy năm trước chính hắn đã gây thương tổn, dẫn dắt hai người trước mặt, hẳn không muốn tiếp tục như thế nữa, vì như thế sẽ làm hắn cảm thấy bản thân thật sự là một người không bằng loài súc sinh.

Ai ngờ thái độ của Triệu thị khác thường, thậm chí với điệu bộ không bỏ qua dễ dàng như thế, nhất định muốn lôi kéo Tô Việt nói cho rõ ràng, ai là người bị ma quỷ ám.

Tô Việt có phần không kiên nhẫn, nhìn thoáng qua nương với vẻ mặt đau khổ và sự nghiêm túc của cha, hắn chậm rãi mở miệng, "Đại tẩu, ta vừa rồi là nói loại người như ta, mấy năm trước ta làm không ít chuyện ngu xuẩn, làm cho cha nương ta theo sau lo lắng tức giận không thôi, còn làm hại nhà chúng ta suýt chút nữa cửa nát nhà tan, hiện tại ngẫm lại, trong khoảng thời gian đó ta thật sự không ra gì. Còn không phải là bị ma quỷ mê hoặc hay sao".

Lô Uyển Chi ban đầu nghe có chút buồn bực, vừa rồi nàng rõ ràng cảm nhận được sự bất mãn mãnh liệt của Tô Việt dành cho đại tẩu, tại sao mới một lát mà hắn đột nhiên bắt đầu tự kiểm điểm mình.

Vốn nàng còn tưởng bấy giờ Tô Việt đang ném đá giấu tay, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, ai ngờ cẩn thận nghe tiếp, hắn thật sự đang tự suy ngẫm.

Từ giọng điệu của hắn nghe được sự hối hận thật sự, Lô Uyển Chi nghe thấy thanh âm nặng nề này, trong lòng cảm thấy đau đớn quặn thắt từng cơn, nghĩ muốn vươn tay ra giữ lấy bàn tay to kia của Tô Việt để an ủi hắn, thế nhưng trước mặt bao nhiêu người, nàng đành phải nhịn xuống.

Nàng đã từng ở bên cạnh Tô Việt nghe được lời tự giễu khi nhắc tới chuyện trước kia mấy ngày trước, tuy rằng âm thầm không muốn phơi bày, nhưng mà hắn vẫn không hề cố kỵ nói cho nàng nghe, không chút giấu diếm, đồng thời nói cho nàng biết trong lòng hắn cảm thấy áy náy cỡ nào đối với những thương tổn và phiền phức hắn đã gây ra cho cha mẹ.

Đến cuối cùng vẫn không nhận được, thừa lúc khi tất cả mọi người không chú ý tới, nàng lén vươn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng Tô Việt, sau đó nhanh chóng thu tay về, phảng phất như chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

Cả người Tô Việt cứng đờ, cảm thấy có một loại lực lượng vô cùng thần bí xuyên qua lớp áo xuân phong phanh truyền thẳng đến tận đáy lòng. Hắn quay đầu liếc nhìn Lô Uyển Chi, chỉ nhìn thấy đôi mắt âm áp đầy thân thiết, hắn nháy mắt nhìn nàng, Lô Uyển Chi nở nụ cười trên môi.

Triệu thị thật không ngờ Tô Việt tự làm thương tổn bản thân, hơn nữa tự vạch vết thương lại được nói một cách trôi chảy như vậy, trong khoảng thời gian ngắn nàng ta không biết nên nói tiếp thế nào, trùng mắt nhìn Tô Sở vẫn đang ra sức kéo mình.

Giờ phút này, người chủ gia đình - Tô Căn mở miệng, "Hôm nay nhân lúc các người đều có mặt tại đây, chúng ta nói cho rõ ràng, để giảm bớt nghi kỵ tồn đọng trong lòng".

Vương thị lo lắng trong lòng, bà sợ nếu lát nữa ngộ nhờ nói ra không hợp nhau, quan hệ của hai đứa nhi tử sẽ sinh ra khoảng cách, vội vàng chen miệng nói, "Ông này, ông xem hôm nay đã trở thế này, nếu không thì để buổi trưa ngày mai lại nói tiếp, hơn nữa sáng sớm ngày mai còn phải ra ruộng cấy mạ, hôm nay nên ngủ sớm thì hơn".

Ai ngờ không đợi Tô Căn phản đối, Triệu thị đã mở miệng trước, "Nương, lời này người nói không đúng rồi, hiện tại A Việt bọn họ đều là người bận rộn, khó khăn lắm mới trở về một chuyến, ta thấy là, có gì thì vẫn nên nói ra càng sớm càng tốt. Đợi đến lúc đó muốn họ nói lại không tìm thấy người".

Tô Sở có chút bức mình, bình thường hẳn tuy là người thành thật, thế nhưng đối với cha mẹ ruột của mình, trong lòng vẫn có biết cân đo, không quá hiểu thuận nhưng những chuyện ngõ ngách hẳn tuyệt đối sẽ không bao giờ làm.

Cho nên nhìn thấy nàng ta trực tiếp phản bác lời của nương mình, cộng thêm một phần vì thể diện, đến cuối cùng hẳn vẫn có phần không nén được giận, nhin không được nhẹ giọng quát, "Người nói ít vài câu đi, nên làm như thế nào tùy cha nương làm chủ".

Triệu thị ngày thường xem trọng nhất là thể diện, mặc kệ là ở trước mặt người ngoài hay trước mặt người trong nhà, hiện tại thấy trượng phụ trước mặt nhiều người như vậy, đặc biệt là trước mặt đứa chú em nàng ta không thêm đề vào mặt mà trách mắng mình, nàng ta có chút tức giận, sắc mặt càng lúc càng u ám, ân nhân không không được đang muốn bùng phát lại nghe Tô Căn nói.

Đầu tiên, ông đứng lên nói, "Con dâu của thằng cả nói đúng lắm, về chuyện này thì cần phải nói sớm, nói sớm thì sớm bớt chuyện".

Cúi xuống, ông nhìn lướt qua mấy người đang ngồi trên ghế, trình trọng mở miệng, "Lão đại gia, hôm nay đến đây cũng là vì muốn hỏi bạc mở cửa hàng trên trên của Tô Việt từ đâu mà có? Có phải là hai vợ chồng già cộm bọn ta lên lút đưa bạc cho A Việt bọn họ hay không? Ta ngược lại muốn hỏi lão đại gia người một chút, nếu như hai vợ chồng già bọn ta thật sự muốn đưa bạc cho con cháu, vậy thì chúng ta từ nơi nào mà có được số bạc đó?"

Đã thấy tình thế không đúng, tuy rằng trong lòng Triệu thị mơ hồ có chút sợ hãi, sợ người cha chồng luôn luôn không nói bất kỳ câu nói giỡn nào trước mặt mọi người sẽ phát hỏa với mình, thế nhưng nàng ta lấy thêm can đảm trả lời, "Nghe nói nhà cha có chút gia sản".

"Thái gia gia người có tám nhi tử, hơn ba mươi tôn tử, ông nội người có sáu nhi tử, không nói tới gia cảnh sa sút không có gì dành dụm, cho dù là có, các người cảm thấy có thể chia tới đời này của ta rồi còn thừa lại đến vài người con?" Khi hỏi câu này hàm ý hết sức sâu xa.

"Lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, tóm lại vẫn còn có một ít", Triệu thị tiếp tục với giọng nói sắc bén vàng dạ.

"Lão đại gia, người thấy để mua cửa hàng trên trên A Việt cần bao nhiêu bạc?" Tô Căn không giải thích gì với nàng ta, trực tiếp hỏi.

"Thế nào cũng phải mấy trăm lượng bạc" Triệu thị từng tính toán sơ lược, cho nên cũng có thể trực tiếp trả lời.

"Người thấy đó, cái nhà này của chúng ta chỉ có bốn bức tường, nhìn lại mà xem mấy năm nay ta và nương người đều trải qua cái dạng gì, hơn nữa nhìn xem cuộc sống của những người xung quanh người đều là nhóm người đường bả đường huynh trong nhà", Tô Căn nói lời này rồi không tiếp nữa, ông sợ bản thân không kiềm chế nổi đem mấy lời khó nghe bật ra khỏi miệng, bởi vì suy cho cùng nàng ta vẫn là con dâu của ông.

Tô Việt thấy được sự khó xử của ông, vội vàng tiếp lời, "Đại tẩu, lời của phụ thân vừa rồi người cẩn thận ngẫm lại rồi sẽ sáng tỏ, Thái gia gia không có khả năng để lại cái gì cho cha, ta nói thật với các người vậy, thực chất số bạc ta có được là của một người bằng hữu ta, hẳn cho ta mượn bạc".

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Triệu thị nghe xong nửa tin nửa ngờ liếc mắt lườm Tô Việt một cái, trong lòng nàng ta thì tin tưởng lời của cha chồng Tô Căn, ngẫm lại chính mình ở Tô gia bấy lâu nay, người khác không biết nàng ta còn không rõ hay sao.

Khi vừa thành thân còn có chút của cải, nếu không phải được ở riêng sớm, hơn nữa về sau còn cái tật phá của của Tô Việt, trong nhà thật sự chẳng còn gì nữa.

Nói là cha mẹ chồng thương chú em chồng, đó là sự thật, thế nhưng có một người còn khiến cha chồng mẹ chồng càng thiên vị hơn nữa phải là nhi tử của mình Tô Đại Hà.

Dựa theo những đồ ăn vặt Tô Đại Hà thường xuyên ăn, từ những vết trên quần áo trên người mỗi khi trở về là có thể nhìn ra, trước khi Lô Uyển Chi được gả tới, ngay cả quần áo trên người Tô Việt một năm còn chưa có một bộ mới, tuy rằng không tới mức mặc quần áo miểng chấp miểng vá, tuy là cũ nhưng có khi làm người ta nhìn không ra, cũng may Tô Việt là người thích sạch sẽ, nếu không thật sự rất khó coi.

Tuy vậy, mặc dù đối với vẻ mặt nghiêm túc của Tô Căn, trong lòng Triệu thị vẫn còn cân nhắc tính chân thực trong lời của Tô Việt, nàng ta vẫn có chút nghi ngờ như trước, thế nhưng nàng ta không dám chất vấn, suy đoán nếu việc này để các thúc bá, huynh đệ biết được, vậy thì đến lúc đó không chỉ cha mẹ chồng không còn cách nào tiếp tục sống trong thôn xóm, ngay một nhà ba người của nàng ta cũng đều không thể nán lại nổi.

Nàng ta cũng là một người thông minh, biết ai nặng ai nhẹ, hơn nữa đã thức tỉnh. Cho nên nàng ta quyết định đem những lời này giấu nhem trong lòng, dù có thối rửa cũng không thể nói ra miệng. Tô Việt đã nói là cầm bạc của bằng hữu hân, vậy thì nếu hân thật sự nói thật, có một chú em có tiền chính mình cũng được thom lây mà.

Nghĩ đến hôm nay Tô Việt đưa mình mấy đồ kia đem cho Tô Đại Hà, nàng ta không còn nói tiếp, cho dù nàng ta không quá hài lòng lẫn cảm tức, nhưng trong lòng đã hiểu rõ mười phần, người Tô gia yêu thương đề ý nhất là ai.

Mặc dù Tô Việt đối với người đại tẩu là mình không quá hòa nhã, nhưng chưa từng trút giận lên người nhi tử mình, mặc dù năm đó Tô Việt hư hỏng nhưng tình yêu đối với chất tử duy nhất trong nhà hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng.

Chính mình tồn tại cũng là vì nhi tử đó thôi, một mình Triệu thị cúi đầu trăm suy ngàn nghĩ đến nửa ngày, rồi thở dài.

Cũng không đề ý tới những người khác trong phòng, chỉ đứng dậy nói với Tô Sở bên cạnh, "A Sở, chúng ta về nhà".

Nàng ta vẫn không kéo được cái mặt ôn hòa đối với cha mẹ chồng, dầu sao vừa rồi cha chồng đã chất vấn chính mình như vậy, lại càng không nghĩ muốn đưa ra về mặt tốt với hai vợ chồng Tô Việt, đặc biệt là Tô Việt, nàng ta nhìn thấy thái độ của hân là biết cái khí thế giương cung tuốt kiếm vừa rồi hầu như biến mất chút nào.

May là tính cách của vị đệ muội Lô Uyển Chi này tốt, ngược lại có thể tiếp xúc nhiều hơn một chút, hơn nữa nhà nàng có gia cảnh tốt, đối với Đại Hà cũng có chỗ tốt.

Tô Căn gọi hai vợ chồng Tô Sở đang chuẩn bị ra về trở lại, dặn dò bọn họ đừng nhắc lại nửa chữ về chuyện bạc vừa rồi mới xua tay để bọn họ hậm hực rời khỏi.

Sau khi hai vợ chồng Tô Sở ra về, trong phòng đột nhiên trở nên có phần yên tĩnh, Tô Căn thấy trong phòng không còn người ngoài, trầm giọng mở miệng hỏi Tô Việt, "A Việt, người nói thật với ta, bạc này là từ chỗ nào có được?" Đôi mắt đục ngầu của ông nhìn chăm chăm Tô Việt hỏi.

Bởi vì Tô Căn vẫn luôn cho là cửa hàng kia do Nhạc gia ra bạc mua được, thế nhưng vừa rồi nghe hân nói như vậy, Tô Căn không còn xác định, ông sợ nhất chính là Tô Việt có số bạc không rõ lai lịch.

"Cha, trước kia ta đã nói với người chuyện phải đi trốn trên làm việc cho cửa hàng, cũng từng nhắc tới đó là ý của Nhạc phụ, kỳ thực cửa hàng đó thật sự là của Lô gia, chẳng qua là để ta tới tập làm quen, nhưng mà cha, chuyện này tốt nhất là đừng để cho những người trong thôn khác biết được, dù sao thì bình thường người Lô gia thoát nhìn cũng có chút kiêu ngạo, đặc biệt là khi Lô Uyển Chi xuất giá, đồ cưới nhiều cũng làm người khác hâm mộ, cho nên nhạc phụ ta nghĩ không muốn cho người khác biết về chuyện cửa hàng kia, chúng ta mới đưa ra biện pháp vòng vèo như vậy, nói là bằng hữu của ta bỏ bạc", Tô Việt với dáng vẻ hết sức nghiêm túc giải thích cặn kẽ cho Tô Căn xong sau đó mới nhẹ nhàng thả nhẹ giọng.

Đối với cha ruột của mình, hân lựa chọn không giấu diếm nhưng cũng không thể nói ra toàn bộ, đặc biệt là chuyện báo thù, chuyện bị kẻ thù đuổi giết, nếu như để cha mẹ an phận thủ thường biết được nhất định sẽ bị sợ tới mức không nhẹ.

Tô Căn nghe xong trầm mặc nửa ngày mới chậm rãi nói, "Nhạc phụ người suy nghĩ chu đáo lắm, chẳng qua nếu đã nói với bên ngoài như vậy thì về sau hai vợ chồng các người cần phải ngậm chặt miệng, bất kể có ai hỏi đều phải nói như vậy, đừng có vô duyên vô cớ rước lấy rắc rối".

Tô Việt gật đầu, "Cha, người yên tâm, chúng ta nhất định sẽ giữ kín như bưng, chẳng qua về phần người trong thôn, nếu như ai tới hỏi thăm, còn phải làm phiên cha nương nói đỡ giúp".

"Chuyện này người yên tâm, trong lòng chúng ta tự có chừng mực, nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện, sẽ nói giống hệt như lời các người" Tô Căn nhận lời.

Vương thị thấy hai người bọn họ có vẻ như còn lời muốn nói, liền kéo Lô Uyển Chi vào buồng trong, nói là xem xem bọn họ mua đồ gì cho vợ chồng già.

Thấy vợ chồng tiểu nhi tử chẳng những mua cho mình mấy bộ quần áo, còn thêm một ít vải, Vương thị nhìn không được phân nân, "Mua một hai bộ là được rồi, tiêu xài nhiều bạc như vậy, hai vợ chồng già chúng ta ở nhà cũng không mặc nhiều hết như vậy, còn khiến các người tốn kém, tuy nói là các người ở trên trấn kiếm được chút bạc, thế nhưng tương lai không phải còn muốn nuôi con sao, về sau các người nên tiết kiệm đừng hoang phí!".

Lô Uyển Chi cười nói không có tốn bao nhiêu bạc, hai vợ chồng nàng bên ngoài không thể nào ở cạnh họ báo hiếu, mua vài thứ cũng là điều nên làm, nàng dự định ở trấn trên lâu dài, nên nói chuyện cũng dễ nghe hơn.

Nhắc tới đứa nhỏ, Vương thị nhìn không được hỏi nàng, "Uyển Chi, lại nói tiếp, các người thành thân được vài tháng rồi, đã có tin tức chưa?"

Cả thể xác lẫn tinh thần Lô Uyển Chi đều run lên, nhưng trên mặt vẫn không có phản ứng gì lớn, nụ cười trên mặt vẫn giữ, "Nương, chuyện này không

vội, Tô Việt khoảng gần đây rất bận rộn chuyện cửa hàng".

Ý tứ trong lời nàng rất rõ ràng, mẹ chồng đại nhân à, không phải là ta không muốn sinh, là nhi tử người không ra sức, trong lòng lại yên lặng xin lỗi Tô Việt, "Tô Việt, thật xin lỗi, đối diện với ánh mắt tha thiết của mẹ chàng, chỉ có thể kéo chàng ra làm lá chắn thôi".

Vương thị nghe xong cảm thấy nàng nói cũng có đạo lý, nhin không được chua xót nói, "Không có sao, không vội, hai người còn trẻ, khi ta sinh A Việt cũng gần ba mươi tuổi mà".

Lô Uyển Chi cười khan vài tiếng, chỉ sốt ruột tự hỏi Tô Việt làm sao tới giờ còn chưa nói chuyện xong với cha chồng, vừa thấy Tô Việt vén màn cửa vào nàng mới như trút được gánh nặng, vội vàng nói sắc trời không còn sớm, cha mẹ nên sớm nghỉ ngơi, lời kéo ống tay áo Tô Việt cáo từ.

Trở lại phòng ở, sắc mặt Tô Việt buồn bực hỏi nàng vừa rồi nói chuyện gì với nương, tại sao sắc mặt là lạ.

Thờ dãi, Lô Uyển Chi có chút áy náy đem chuyện vừa rồi nói cho Tô Việt, tiếp đó thấp thỏm nói, "A Việt, vừa rồi ta không biết trả lời nương như thế nào, cho nên mới lời chàng vào, xin lỗi".

Nói xong vẻ mặt áy náy cúi đầu, cũng không liếc mắt nhìn Tô Việt cái nào.

Tô Việt ra về tức giận quay đầu ngồi trên giường, bày ra khuôn mặt bình tĩnh không quan tâm tới Lô Uyển Chi.

Dựa vào hiểu biết của bản thân với Tô Việt, hẳn là không thể vì chuyện này là giận đối với mình đâu, Lô Uyển Chi lặng lẽ ngẩng đầu, chăm chú nhìn Tô Việt, thấy không chắc lắm, tiếp đó lờ mờ đi theo tới trước mặt Tô Việt, vươn tay tội nghiệp kéo tay áo của hắn, "Tô Việt, A Việt. . ." Giọng nói cực kỳ dịu dàng da diết.

Tô Việt cực lực khống chế tâm trạng mới không phá vỡ sắc mặt, vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhìn Lô Uyển Chi đứng trước mặt mình tỏ ra yếu đuối làm nũng, trong lòng hắn đã sớm hóa thành sỏi xám lớn, thậm chí muốn nhanh chóng đem tiểu bạch thỏ trước mắt nuốt cả xương vào trong bụng.

Đáng tiếc là tiểu bạch thỏ này còn không nghi ngờ gì, thấy Tô Việt vẫn không quan tâm tới mình, trong lòng có chút nghi ngờ, chẳng lẽ hắn tức giận thật?

Vì thế, luôn luôn bị vây ở thế bị động Lô Uyển Chi có chút ngại ngùng nhẹ nhàng nâng tay phải lên, khẽ vuốt gương mặt đẹp này.

Trái tim của Tô Việt, trong nháy mắt khi bàn tay của Lô Uyển Chi chạm vào người, cũng nhảy dựng theo, hắn rốt cuộc không nín được cười vang, kéo Lô Uyển Chi vào trong ngực một phen, có chút bực bội chọc vào nách nàng, hắn biết chỗ đó của nàng sợ ngứa nhất.

Mới đầu, Lô Uyển Chi bị hắn đột ngột kéo túm lấy sợ tới mức nhẹ giọng kêu lên một tiếng, tiếp đó phát hiện một bàn tay to đã chui vào áo, dưới nách truyền tới từng cơn □, nàng không dám cười được, miệng còn không ngừng bảo Tô Việt ngừng bàn tay kia lại, nàng thật sự rất sợ ngứa.

Hai người cười vui vẻ trong phòng một lúc lâu, Tô Việt vốn nghĩ dù sao sắp đang ở trên giường muốn nhân cơ hội 'làm' Lô Uyển Chi luôn, song, đột nhiên nhớ tới chính mình hôm qua hình như mới bắt nạt nàng hơi quá, lo lắng tới cơ thể nhỏ của nàng, thôi thì hôm nay hắn đành phải nhịn xuống vậy.

Bọn họ ở nhà tổng cộng được hai ngày rồi, trong mấy ngày này đều là Lô Uyển Chi ở nhà giặt quần áo, nấu cơm đưa cho bọn họ, Tô Việt và cha mẹ hắn ba người cùng đa số thời gian đều ở ngoài ruộng, buổi sáng ăn cơm ra khỏi nhà rồi đến buổi tối mới về, có đôi khi còn đi sớm về khuya.

Song, cũng may đến buổi chiều ngày thứ ba tất cả mọi đều được cấy xong, Vương thị liền đuổi bọn họ nhanh nhanh đi trấn trên, Tô Việt làm chương quỹ mà không có mặt ở trấn trên, không phải sẽ phải lộn xộn thành cái dạng gì nữa sao.

Tô Việt cười giải thích với bà một lúc lâu về chuyện cửa hàng, mọi người ai có chức nào làm chức nấy, theo tuần tự mà làm, chính mình không có mặt ở đó một hai ngày cũng không sao. Tuy vậy, Vương thị vẫn bán tín bán nghi thúc giục bọn họ mau trở về.

Hai người trở lại nhà ở trấn trên vừa đúng giờ cơm chiều, bởi vì không biết hai người bọn họ sẽ trở về, người làm cơm chỉ làm cho một người, thấy hai vị chủ tử trở lại vội vàng ân cần chạy đi phòng bếp bận rộn. Tô Việt nhìn sắc trời còn chưa tối hết, nên trước hết quyết định đi tới cửa hàng một chuyến, hỏi bọn tiểu nhị để hiểu biết tình huống mấy ngày nay, biết không có việc gì đặc biệt xong, vẫn đợi đến khi đóng cửa mới xoay người trở về nhà.

Hai tháng kế tiếp, Tô Việt thường xuyên đem sổ sách trong cửa hàng mang về đưa cho Lô Uyển Chi xem, một phần là chính hắn thật sự không hiểu, có rất nhiều chuyện muốn thương lượng với nàng, lo nghĩ tới bản thân sau khi rời khỏi đây thì mọi chuyện trong cửa hàng toàn bộ dựa vào Lô Uyển Chi, cho nên bất kể bản thân quyết định gì, bản khoản gì đều sẽ bàn bạc với nàng, hắn phát hiện có đôi khi ở phương diện này Lô Uyển Chi so với hắn còn có thiên phú hơn.

Nói thí dụ như tiết Thanh Minh, nàng sẽ nhắc nhở hắn nên thí cháo trước cửa hàng, năm nay tình hình sinh trưởng của gạo trong ruộng khả quan Lô Uyển Chi nghĩ nhanh chóng đem hàng trữ trong kho vét cho sạch, gạo mới so với gạo cũ luôn nhiều hơn, hơn nữa gạo mới giá tiền cũng không đắt hơn mua vào.

Đợt thí cháo lần này sắp xếp quả thật thu hút không ít người trong tiệm, buôn bán cũng theo đó so với tiền càng thêm náo nhiệt, hơn nữa Lô Uyển Chi một lần nữa dặn dò hắn, để hắn nói cho bọn tiểu nhị trong tiệm, ôn hòa đãi khách, đối xử chân thành, thấy người già gặp khó khăn thì đưa hàng về giúp họ.

Ngay khi hai người cảm thán việc mua bán trong cửa hàng càng ngày càng tốt cũng là lúc quan thư trung bình phát đến thôn.

Chương 54

Văn thư của huyện nha trực tiếp phát đến tận trong thôn, phạm vi trung bình lần này tương đối rộng, phạm là trong nhà có hai nam đinh khỏe mạnh nhất định phải xuất ra một người, mà một hộ này phải tính trước khi ở riêng. Nếu không có người nào xuất ra cũng được, chỉ cần chi hai mươi lượng bạc làm quân lương.

Mà, trưởng tử của Tô gia Tô Sở chưa đến ba mươi tuổi, Tô Việt thì chưa đến hai mươi, bất kể thế nào nhất định phải có một người đi.

Sáng sớm ngày hôm nay, Tô Căn đã nhờ người mang thư tín đưa cho hai nhi từ nhà mình ở trên, bảo bọn họ xé chiếu trong ngày phải trở về một chuyến.

Lô Uyển Chi vốn cũng muốn trở về theo, dù sao lần trở về thăm cha mẹ chồng trước đó cách nay đã hơn nửa tháng. Tô Việt sợ không biết đại tẩu có nói gì không xuôi tai làm bản lỗi tai nằng đầu nhà hấn hay không, nên không để nằng cùng về, hơn nữa lo lắng hiện tại tiên sinh phòng thu chi hoặc người làm trong cửa hàng có việc gì gấp, bảo Lô Uyển Chi ở lại phụ trách.

Trong khoảng thời gian gần đây, dưới cạm bẫy đeo bám dai dẳng với cường độ mềm mỏng của Tô Việt, Lô Uyển Chi đã chậm rãi tiếp nhận chuyện trong cửa hàng. Lô Dũng ngẫu nhiên cũng đến chỉ điểm một hai chỗ, có điều ông thấy trong mấy tháng Tô Việt làm chương quây, thu hoạch trong cửa hàng so với trước kia rõ ràng tốt hơn nhiều mặt, nên cũng yên tâm.

Kỳ thực, Lô Uyển Chi trong lòng rất rõ ràng, Tô Việt là lo lắng sau khi hấn đi rồi Lô Uyển Chi không nắm được chuyện cửa hàng, tuy nói là hiện tại bọn tiểu nhị trong cửa hàng đều thành thật an phận, thế nhưng tương lai ai có thể nói chính xác, vạn nhất có một người bị người ngoài lừa gạt làm chuyện gì tổn hại đến chuyện cửa hàng, không có lòng hại người nhưng không thể không có lòng phòng bị người khác. Đây là nguyên tắc trước sau như một của Tô Việt.

Vì thế, Tô Việt leo lên xe ngựa, đi gọi đại ca rồi cả hai cùng nhau lên xe trở về, thuận tiện mua chút quà vật ở trên cho Tô Đại Hà, Lô Uyển Chi đối với đứa cháu từ duy nhất này rất ư là yêu chiều, không hề bởi vì Triệu thị mà có chút khó chịu nào.

Tô Việt đối với điểm này cũng rất vui mừng, gần đây hấn lúc nào cũng tính toán một mình Lô Uyển Chi ở trong trấn này, ở thôn xóm thế nào cũng được, không lo mấy chuyện nằng thiếu ngân lượng linh tinh gì đó, nhưng mà có quan hệ vẫn có chỗ tốt.

Cho nên lần này trở về hấn có suy nghĩ muốn nói rõ, chính là nhất định không thể để tranh chấp cùng đại tẩu, còn phải làm dịu đi chút hòa khí với đại tẩu, vì Lô Uyển Chi mà lút đường. Nhiều hơn một bằng hữu còn tốt hơn nhiều kẻ địch.

Hiện tại thời tiết tốt, Tô Căn ngẫu nhiên sẽ đi xây nhà, đa số thời gian thì xuống ruộng làm cỏ bắt sâu, năm nay nước mưa dồi dào, ruộng lúa mọc tươi tốt, làm cho hai vợ chồng già Tô Căn đối với vụ mùa này ngập tràn hy vọng, nghĩ tới bán xong mà tiểu nhi từ không cần, vậy có thể trợ cấp một phần cho nữ nhi Tô Lan.

Tô Lan từ sau khi trở về nhà mẹ đẻ đợt Năm mới xong, mãi cho đến tiết Đoan Ngọ mới trở về nhà lần nữa. Trong lời nói của con đều cho thấy cuộc sống nghèo khó hiện tại, đã vậy còn bất mãn với mẹ chồng.

Chuyện nhà chồng của nữ nhi, bên mẹ đẻ Tô gia không tiện nhúng tay vào, vợ chồng già chỉ nghĩ, chỉ cần bọn họ cố gắng hết sức có thể trợ cấp cho nữ nhi duy nhất này, nói cho cùng thì khi con bé xuất giá cũng không có của hồi môn hay đồ cưới gì.

"Hôm nay gọi các người trở về, vì chuyện gì thì các người ở trên đã nghe nói, hiện tại quốc gia gặp nạn, văn thư trung bình của quan phủ đến thôn, phạm là trong nhà có hai nam đinh khỏe mạnh thì ít nhất phải cử ra một người, nhà chúng ta cũng phải xuất ra một người, huynh đệ các người thương lượng một chút xem, hai người các người ai đi?" Tô Căn đi thẳng vào vấn đề hỏi hai đứa con đang ngồi bên cạnh.

Tô Sở năm nay gần ba mươi, hiện tại ở trên mới được làm tiên sinh phòng kế toán, trong nhà vẫn hoàn toàn thuận vui vẻ, hấn không muốn đi tòng quân, việc này tám chín phần mười là chuyện có đi không về.

Nhưng đệ đệ của hấn vừa mới thành thân, vừa mới thành thân nếu như đi chiến trường, nếu cũng không về chẳng phải là đệ muội tuổi còn trẻ khóc tang sao, huống chi hiện tại đệ đệ ngay cả một mụn con cũng chưa có.

Suy nghĩ một lúc, Tô Sở ngẩng đầu nhìn Tô Căn hỏi, "Cha, ta nghe nói có thể không đi, chỉ cần đưa mấy chục lượng bạc là được, nhà chúng ta hiện thời cũng không phải là không kiếm nổi bạc, ta thấy không bằng chúng ta cứ tổn thất một chút tiền, mất bạc tránh được tai họa đi".

Tô Căn gật đầu, "Lão đại nói rất đúng, ta cũng có ý này, ta không giống như những người khác trong thôn, có bốn năm nhi tử, ta chỉ có hai người con là các người, để ai đi đều không nỡ, ta đã bàn bạc qua với nương của các người, sai dịch huyện nha nói nếu không đi thì phải đưa năm mươi lượng bạc, hai vợ chồng chúng ta gom góp hết cũng chỉ có thể ra sáu lượng bạc (六银子两), còn thiếu bốn mươi bốn lượng, hai người các người chia đều phần này, các người thấy thế nào?"

Tô Sở vừa nghe muốn số chia bạc nhiều như vậy, sắc mặt nhất thời tối xuống, đối với chuyện tiền bạc trong nhà, ngay cả nửa điểm phát biểu hắn cũng không có, cho dù là hắn quyết định, muốn để bọn họ đột nhiên lấy ra hai mươi mấy lượng bạc cũng là chuyện không có khả năng.

Tô Việt vẫn ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh nghe phụ-huynh nói chuyện, đối với đề nghị của phụ thân, hắn không tán thành cũng không phản đối.

Hiện tại không thể đem suy tính muốn đi tòng quân của chính mình nói ra, chủ yếu là lo lắng đến hai người đại ca và đại tẩu, đặc biệt là đại tẩu. Nếu hắn phải đi, nàng ta chắc chắn không thể nào đối xử tử tế với Lô Uyển Chi, tuy nói là hai người không có nhiều cơ hội tiếp xúc lắm, nhưng mà vạn nhất trong thôn Triệu thị nói mấy lời ong tiếng ve về Lô Uyển Chi, hoặc là đến cửa hàng trấn trên gây náo loạn, cũng gây ra rối loạn không đáng.

Hắn còn muốn nhìn xem, đại ca nhà hắn có thể xuất ra hai mươi mấy lượng bạc được hay không, dù sao thì mười năm gần đây đại ca đều ở trấn trên làm việc, ruộng đất trong nhà thu hoạch hàng năm cũng không tệ, hắn là có dành dụm được chút bạc, nếu thiếu thì do đại tẩu đem cấp cho nhà mẹ đẻ nàng ta, thế nhưng đại ca đối với chuyện này không hề hay biết chút nào, hắn hàng năm ở ngoài, không thường về nhà, cho dù có trở về, đa số thời gian đều vội vàng cúi lưng làm chuyện ngoài ruộng.

Hắn còn muốn thông qua chuyện này, để chuyện đại tẩu lấy bạc trợ cấp nhà mẹ đẻ bị bại lộ, cũng để đại ca cho đòn cảnh cáo, làm cho đại tẩu thành thực một chút.

"Cha, đột nhiên muốn xuất ra nhiều bạc như vậy, ta muốn về nhà thương lượng một chút, nhưng mà tòng quân này chúng ta có thể không theo, dựa theo những gì người nói, chỉ có hai huynh đệ chúng ta, bất kể có cử ai đi cũng không tốt, huống chi đệ đệ vừa mới thành thân, ngay cả một đứa con đều chưa có" Tô Sở cúi đầu trầm mặc nửa ngày, mới chậm rãi mở miệng, lời nói cực kỳ kiên định.

Tô Việt bị lời nói của đại ca làm ấm lòng, hắn cực lực nhịn xuống lời muốn vọt ra khỏi miệng, chỉ gật đầu, "Cha, đại ca, ta cũng muốn trở về bàn bạc với Uyển Chi một chút, dù sao thì số bạc hai mươi mấy lượng cũng không phải là chuyện nhỏ".

Tô Căn liếc nhìn hắn, thẳng thắn xấu xa nói láo cũng không viết nháp, người kia còn chu đáo không biết tình huống cửa hàng của nhi tử mình sao, cái tiệm gạo kia, tuy rằng không thể mỗi ngày kiếm lời được đầu vàng, nhưng mà mỗi ngày bán đi mấy lượng bạc gạo hắn là không thành vấn đề gì.

Tô Căn ở trong thôn còn biết đến chuyện này, thì đừng nói chỉ tới người mỗi ngày ở trấn trên làm việc như Tô Sở, trong lòng hắn ta càng hiểu rõ tình huống cửa hàng kia của đệ đệ.

Hai trăm lượng bạc thì đoán chừng là phải cố gắng một phen, còn hai mươi lượng? Đối với bọn họ hắn là không đáng kể chứ, bất quá Tô Sở cũng biết đệ đệ đối với đệ muội có bao nhiêu yêu chiều, cho nên hắn nói trở về bàn bạc hắn ta cũng cảm thấy rất đối bình thường.

Tuy vậy, bàn bạc của Tô Việt cùng với bàn bạc của Tô Sở là không giống nhau, Tô Việt bàn bạc là thật sự bàn bạc, là hai vợ chồng tay nắm tay, mặt đối mặt ôn hòa nhã nhặn thương nghị, mà Tô Sở bàn bạc thì là xin chỉ thị, là muốn vắt hết óc suy nghĩ xem nói như thế nào thuyết phục được Triệu thị nguyện ý ra hai mươi mấy lượng bạc này, nói thật những năm gần đây tổng số bạc nộp cho nàng dâu tuyệt đối do với số này nhiều hơn rất nhiều, hơn nữa tiêu phí trong nhà chẳng phải lớn lắm, ngoại trừ tiền nhi tử Tô Đại Hà học trường tư, những cái khác căn bản là không phải chi tiêu.

Nhìn người con lớn lại nhìn tiểu nhi tử, trong lòng Tô Căn thở dài, đứa con lớn rõ ràng là bộ dáng tâm sự nặng nề, đáng về lo sợ bất an, mà tiểu nhi tử còn lại thì khí định thần nhàn, nhẹ nhàng khoan thai, ông vậy vậy tay bảo bọn họ có thể đi.

Rất nhanh, ngay ngày hôm đó trước khi trời tối hắn bọn họ đã trở lại, Tô Sở kéo theo gương mặt căng thẳng đi đến nhà chung, nếu tinh mắt chút xú, nhìn cẩn thận chút là có thể phát hiện phía sau cổ của hắn có dấu của năm ngón tay để lại.

Tô Việt nhìn lắc đầu, may mắn là trong lòng cha mẹ trong nhà đều chỉ nghĩ đến chuyện trung bình, hơn nữa trời tối nên không phát hiện về khác thường của nhi tử mình.

Tô Việt đi đến cúi đầu ủ rũ ngồi ở chỗ kia không rên một tiếng, sau khi Tô Căn hỏi mới chậm rãi trả lời, "Cha, ta đi tòng quân".

Tuy rằng trong lòng đã có chuẩn bị trước, đứa con lớn đoán chừng là không ra được nhiều bạc như vậy, thế nhưng thâm nghĩ vợ chồng già Tô Căn cùng bọn họ sẽ nghĩ ra một cách, ai ngờ biện pháp mà họ nghĩ chính là cách này.

Ngay tức thì căn phòng rơi vào yên tĩnh, Tô Căn có chút chán nản trừng mắt Tô Sở, vừa rồi ông đã nói sẽ không để đứa con nào đi chiến trường, ông còn chưa muốn kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

Tô Việt vừa thấy phụ thân tức giận, đại ca ủ rũ, vội vàng đứng lên nói, "Cha, người cũng đừng tức giận, đại ca, muốn đi cũng là ta đi, so với người ta trẻ tuổi hơn, quan phủ càng thích cái tuổi nam tử như ta, hơn nữa đại ca còn phải nuôi Đại Hà, chúng ta còn phải trông cậy vào Đại Hà làm quang tông diệu tổ Tô gia ta".

Vì thế ngay khi hai huynh đệ bọn họ tranh chấp vấn đề ai đi ai ở, Tô Căn thờ hờn hển nhìn bọn họ chằm chằm, ông cũng biết việc quốc gia lớn hơn nhà, tổ chim bị phá thì trứng có bình yên được chăng? Nhưng mà trong lòng ông vẫn không chút nào bước qua cái hồ này.

Tô Việt đầu tiên là lôi kéo đại ca ra ngoài nói thầm một lúc, kể đó cho hắn ta trở về, tiếp đó một mình hắn vào phòng, đem chuyện tính toán tòng quân của chính mình nói cho Tô Căn nghe, không đợi ông mở miệng phản đối liền đem những tính toán lâu dài cùng chuyện buôn bán đem ra nói rõ, bao gồm tự ti của hắn ở Lô gia, đối với sự chờ đợi của bằng hữu.

Tô Căn đầu tiên là giọng nói lẩn về mặt đều nghiêm khắc mắng hắn một trận, thấy hắn bất kể ông có làm cách gì, dù là tận tình khuyên nhủ hay nghiêm

mặt trách móc, Tô Việt đều kiên trì chính hấn muốn đi tòng quân.

Cuối cùng ông cũng không còn cách nào, chỉ thời dài nói với Tô Việt, "Thôi, người từ nhỏ đến lớn luôn có chủ ý, vì một cái mục đích mà có thể lên kế hoạch tới nhiều năm, chuyện này ta mặc kệ, hai huynh đệ các người cứ xem mà làm, ta già rồi!" Tô Căn nói xong quay người vào phòng ngủ, không để ý tới tiểu nhi tử.

Tô Việt suốt đêm chạy về trấn trên, tuy rằng hấn nói không để Lô Uyển Chi chờ đợi hấn, thế nhưng hấn biết nếu không có mình bên cạnh nàng sẽ không ngủ được.

Quả nhiên Lô Uyển Chi đang đợi hấn, nàng không mở miệng hỏi nửa chữ về chuyện trở về thôn, vẫn như trước hòa nhã vì hấn rửa mặt cởi áo.

Nghĩ đến chính mình sẽ không còn nhiều thời gian hưởng thụ sự ấm áp như vậy nữa, có lẽ sau khi ra đi sẽ không trở về được, rốt cuộc không chịu được ý nghĩ này khiến trái tim hấn nín chặt người ngọc.

Tô Việt đột nhiên đẩy ngã Lô Uyển Chi xuống giường. Không đợi nàng phản ứng đã vung tay cởi áo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Vừa mới ngồi ở mép giường đột nhiên bị Tô Việt đẩy cái này, Lô Uyển Chi sợ quá 'A' một tiếng.

Nàng nằm dưới thân Tô Việt nghi hoặc nhìn hấn hỏi, "Tô Việt, chàng làm sao vậy? Hôm nay trở về thôn đã xảy ra chuyện gì?"

Hai mắt Tô Việt lóe lên tinh quang, "Không có chuyện gì lớn, bằng không thì ta cũng không về kịp rồi" vừa nói bờ môi mỏng tiến gần về phía chiếc cổ thanh tú của Lô Uyển Chi.

Lô Uyển Chi làm sao chịu bỏ qua dáng vẻ này của hấn, ngày thường Tô Việt luôn đối xử ôn nhu với mình, đặc biệt là trên phương diện phòng the, chỉ cần nàng hơi nhăn mày một chút hấn sẽ lập tức dừng lại không tiếp tục, cho dù là bị ghen mò hỏi đầy đầu, mà vừa rồi hấn thậm chí có chút thô lỗ đè lên người nàng. Đây là chuyện trước nay chưa từng có, thế nên nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cho nên, tuy rằng sức lực nhỏ hơn rất nhiều so với Tô Việt, nhưng nàng vẫn cố hết sức đẩy hấn ra, đôi mi thanh tú vừa nhú, mắt hạnh trừng to, "Tô Việt, chàng trước hết nói cho ta biết chuyện gì xảy ra đã?"

Tô Việt cúi đầu nhìn chăm chú cái đỉnh đội cao giữa hai chân, vô lực thở dài, xem ra hôm nay nhất định phải đem chuyện xảy ra trong thôn nói rõ với nàng, nếu không mình không làm tiếp được.

Không muốn rời đi cơ thể mềm mại ấm áp của nàng, lại sợ chính mình đè nặng nàng, Tô Việt xoay người một cái, trở mình đem Lô Uyển Chi lật ngược nằm trên người hấn, kéo hai tay Lô Uyển Chi xuống để cả người nàng nằm lên bờ ngực gầy của hấn.

Tô Việt chậm rãi đem chuyện quay về thôn hôm nay, đem những lời phụ thân nói, còn cuộc trao đổi giữa hai huynh đệ trần thuật toàn bộ cho Lô Uyển Chi nghe.

Tuy đã có chuẩn bị từ trước, nhưng thực tế xảy ra lại là chuyện khác, chỉ cần nghĩ tới mấy ngày nữa người nam nhân với khuôn mặt tươi cười trước mặt của mình sẽ tách ra, hơn nữa là đi không biết có về hay không cũng không chắc, trong lòng nàng bỗng nhiên sợ hãi một lúc.

Hai cánh tay Lô Uyển Chi siết chặt lấy thân thể Tô Việt, "Tô Việt, cha đã nói chúng ta có thể ra tiền, mấy chục lượng bạc chúng ta có thể bỏ ra, nếu không chúng ta cứ bỏ ra chút bạc đi, không đi tòng quân không tốt sao?"

Nàng còn đang trong lần giây giữa cuối cùng, chính mình hết lần này đến lần khác hy vọng, dù không chắc sẽ thuyết phục ngăn được quyết định tòng quân của Tô Việt.

Nàng đang lúc sốt ruột khản trương, bất chợt đã quên mất Tô Việt cũng là một người quật cường giống hệt như mình, một khi đã nhận định chuyện gì thì chưa đựng tới chân tường Nam thì không chịu chết tâm, có chín trâu kéo cũng không kéo trở lại được.

Tô Việt ôm trở lại cơ thể có chút gầy yếu của Lô Uyển Chi, ha ha cười lên, "Uyển Chi, nàng đừng lo lắng, trước đó không phải chúng ta đã bàn bạc tốt rồi sao, chuyện này từ sớm đã quyết định rồi, ta nhất định có thể sống sót trở về, nàng cứ yên tâm, nam nhi vốn là chí ở tứ phương. Chưa kể tới ta có lập công ở tiền tuyến, còn có thể kiếm cho nàng cái chức quan phu nhân đây" Hấn nói lời này có ít nhiều ý muốn an ủi người khác, mấy câu cuối thì đa số mang hàm ý đùa cợt.

"Ta không cần quan phu nhân gì cả, chỉ cần chàng bình an, mỗi ngày của chúng ta đều hòa thuận mỹ mãn là được" Lô Uyển Chi nép người lên vai hấn nhẹ giọng nói.

"Ta biết! Ta sẽ hoàn hảo không có hao tổn gì trở về, nàng đừng quá lo lắng nữa!" Tô Việt an ủi nàng còn bàn tay khẽ di chuyển bờ vai nàng, một đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào mắt Lô Uyển Chi, trong ánh mắt hân hạnh lộ ra vẻ kiên định mười phần.

Lô Uyển Chi vốn có chút u buồn bị ánh mắt chăm chú của hắn làm xấu hổ ngượng ngùng, trước đó hai người đã thương lượng tốt, chính mình đến lúc này còn ở nơi đây lo chuyện nữ tử tình trường, vậy ra có vẻ không đủ khéo hiểu lòng người.

Hai tay nâng gương mặt trẻ tuổi tao nhã đầy mệt mỏi, Lô Uyển Chi trong lòng yên lặng chờ đợi, để hắn ra ngoài xông xáo cũng tốt, ít nhất đây cũng là chí hướng của hắn, đây là quá trình nhất định mà một nam hài tử muốn trở thành một nam nhân cần phải trải qua.

Có người thông qua việc cưới vợ mà thành người, có người qua việc đánh nhau mà lớn lên, có người qua tích lũy kinh nghiệm bên ngoài mà trưởng thành, mà Tô Việt đã kiên trì phải đi con đường của bản thân, chính mình là thế tử nếu nói lời nào phản đối chẳng phải là không đủ đức hạnh rồi sao.

Chính là khuôn mặt này, nàng nhìn xa còn chưa nhìn đủ, chạm chưa đủ, thân cận chưa đủ; còn chưa dựa đủ vào thân thể này, hằng đêm nàng nhất định sẽ tưởng nhớ đến khuỷu tay ấm áp này, dung nhan tươi cười này, đôi môi lưu luyến này.

Tô Việt luôn luôn mỉm cười nhìn thế tử trước mắt, trên miệng thề son sắt cam đoan nhất định có thể bình an trở về, thế nhưng trong lòng hắn cũng biết rõ, có thể trở về hay không thật sự không dám chắc, nơi đó động đến đao guom thật, mà đao thương luôn không có mắt, nếu như trực tiếp bị chém giết cũng còn tốt, nhiều nhất chỉ là làm nàng thương tâm vài năm, nếu như thật sự bị chém đứt chân hoặc đứt tay, hắn làm sao còn có mặt mũi trở về?

Cứ thuận theo tự nhiên vậy, hắn quyết định không thêm nghĩ đến vấn đề xa xôi như vậy nữa, huống chi tình huống trước mắt đã không cho phép hắn nghĩ gì nữa vì Lô Uyển Chi đã cúi đầu mổ lên khoe môi hắn.

Tô Việt đầu tiên là cực lực nhẫn nhịn, hắn muốn nhìn xem qua dạy dỗ của mình thời gian rồi, nàng có thể chủ động tới mức độ nào.

Thế nhưng Lô Uyển Chi chỉ lưu luyến trên môi hắn, ngay cả động tác cạy miệng đưa chiếc lưỡi tiến vào cũng không có, trong lòng hắn ngứa ngáy, cuối cùng vẫn không kìm nén được trực tiếp há miệng bắt lại chiếc lưỡi thơm mát đang vẽ trên môi mình, môi nàng cùng hắn nhảy múa.

Tô Việt hoàn toàn không còn dùng cái khí thế đầy ngạo Lô Uyển Chi trên giường khi vừa mới trở về, chốc chốc lại ôn nhu tinh tế đến tận cùng, hai người đều đắm chìm trong cảm giác thương cảm trước lúc ly biệt, động tác cũng cực kỳ từ tốn chăm sóc, trước cảnh xuân đang lộ ra trước người Lô Uyển Chi, hai mắt Tô Việt đều gắt gao nhìn chăm chú khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, phảng phất như muốn khắc họa hình ảnh nàng vào trong đầu, bất kể tương lai gặp chuyện gì, cho dù đến đời sau, hắn hy vọng mình vẫn còn may mắn này, có thể cùng nàng tiếp tục dặt tay nhau lần nữa đến suốt cuộc đời.

Mà Lô Uyển Chi thì xuyên suốt quá trình tươi đẹp đều nhắm chặt hai mắt, nàng không dám nhìn tới Tô Việt, sợ chính mình sẽ không kìm được nước mắt, chỉ dùng đôi tay không ngừng sờ soạng trên người hắn, đây là lần đầu tiên nàng không hề kiêng kỵ, không thẹn thùng tiếp xúc với thân thể Tô Việt.

Cơ thể này, về sau đâu có bị ác mộng ám ảnh, cho dù ở những năm tháng không có hắn bên cạnh, nàng còn có thể chìm đắm trong bi thương, giả vờ như hắn luôn luôn ở đây.

Lần này, sau Tô Việt tận tình phát tiết trong thân thể Lô Uyển Chi xong, vẫn chậm chạp không rút khỏi người nàng, tựa như đang hưởng thụ lần triền miên cuối cùng. Hắn nghĩ dùng cụm từ tình nồng mật ý cũng không đủ để hình dung tình cảm vợ chồng giữa bọn họ lúc này, nàng đối với hắn tựa như máu thịt, mà nàng cũng tựa như máu của hắn, như loại thân mật của máu thịt trộn lẫn vào nhau, trong lòng một lần nữa yên lặng cam đoan, ta nhất định sẽ trở về.

Không vì mình, mà vì nữ tử trong lòng, không có hắn, nàng sao có thể sống được trên đời này.

Sáng sớm hôm sau, Tô Việt chạy ngay về thôn, trước mặt đại ca và Tô Căn hắn một lần nữa đem chuyện quyết tâm đi tòng quân nói cho rõ ràng.

Chỉ là, khi vừa dứt câu hắn liền liếc mắt ra hiệu cho Tô Căn, chân mày hơi nhíu lại, Tô Căn ho nhẹ một tiếng, "A Sở, nhà các người không lấy được ra nhiều bạc như vậy, bên A Việt cũng không phải là của hắn, nếu lấy ra sau này khiến bằng hữu của hắn oan giận cũng không tốt, cho nên đệ đệ người không có biện pháp đành lựa chọn đi tòng quân, cũng chỉ có một con đường này có thể chọn, tuy nhiên người cũng biết hắn đồng ý lần này, thế nhưng giúp người không chỉ giảm đi chỉ một ít tiền bạc, khi người trở về cần nói cho nàng dâu của người rõ ràng, tuy rằng là với danh nghĩa là huynh đệ, nhưng phần ân tình này các người phải nhớ kỹ".

Tô Sở vội vàng gật đầu, "Cha, người yên tâm, nhị đệ hành động lần này là vì cả đại gia đình chúng ta, đặc biệt là nhà chúng ta, trong lòng ta hiểu rõ".

Sau khi nói xong với Tô Căn, hắn lại một mặt nghiêm túc nói với Tô Việt, "A Việt, người yên tâm, sau khi người đi, cha nương trong nhà ta sẽ thay người tận hiếu, đại tẩu người tuyệt đối sẽ không tìm đến đệ muội gây chút phiền toái nào" Hắn vỗ ngực cam đoan.

Tô Việt chính là đại những lời này của đại ca hắn, tâm tình hắn cũng vui vẻ nói với Tô Sở, "Đại ca, cha nương tuổi càng ngày càng cao, công việc ruộng đồng nếu được thì ca xuống hỗ trợ đôi chút, chuyện bọn họ vui mừng nhất chính là nhìn thấy Đại Hả, ca cùng đại tẩu tới hay không tới nhà chung thì thời không nói, nhưng nếu Đại Hả không có việc gì thì người để cho Đại Hả tới nơi này mấy chuyến đi".

Đối với Lô Uyển Chi, Tô Việt cũng không lo lắng lắm, dù sao còn có cả nhà nhạc phụ, mẹ vợ kia của hắn cũng không phải là người dễ bắt nạt, nếu như đại tẩu tới cửa khi dễ, hắn thậm chí sẽ cảm thấy Trương thị có thể sẽ quơ lấy cái chổi đuổi người một phen, bà ấy dù sao cũng là trưởng bối của đại tẩu Triệu thị.

Trước mắt cái hấn lo lắng nhất là tuổi già của cha nương, nếu như chính mình một đi không trở lại, đại ca bị đại tẩu quản nghiêm ngặt, đến lúc đó cho dù đại ca có suy nghĩ muốn hiếu thuận cũng bị ánh mắt sắc bén của đại tẩu dập tắt.

Mà hai vợ chồng già Tô Căn khi nhìn thấy Tô Đại Hà, nét mặt già nua đều giống như nở hoa, có thể thấy được trong lòng bọn họ vui vẻ nhất là chuyện gì rồi.

Tô Sở nghe xong lời dẫn dò của Tô Việt vội vàng gật đầu một lần nữa để hấn yên tâm, tuy nhiên đột nhiên hấn nhớ tới đệ đệ còn có một cửa hàng ở trấn trên, nhìn không được hỏi, "A Việt, nếu như người đi rồi, vậy cửa hàng gạo dầu Vạn Lật làm sao bây giờ?"

Hấn nhìn không được nghĩ thâm, đệ đệ làm chương quỹ đi rồi, không có người quản lý tình hình vậy chính hấn có phải là người được chọn hàng đầu chăng, liệu có phải hấn có cơ hội đảm đương chức trưởng quỹ này hay không?

Tô Việt hoàn toàn không nhìn ra suy nghĩ của hấn ta, hấn vẫn cảm thấy như trước, đại ca của hấn tuy có chút bản lĩnh, nhưng mà không lớn, ít nhất là không đủ một mình đứng lên đảm đương việc này.

"Chuyện này ta đã nghĩ xong từ sớm, đệ muội người cũng là một người biết chữ nghĩa, học vấn so với đệ còn cao hơn, hiện tại đệ làm chuyện gì cũng đều tìm năng thương lượng, năng là người có chủ ý, về sau chuyện gì trong cửa hàng đều do năng quyết định hết. Kỳ thật cũng không có gì, người làm trong tiệm và tiên sinh phòng thu chi hỗ trợ trông coi, gặp chuyện gì thật sự không thể giải quyết được thì đến hỏi năng là được" Tô Việt lo lắng nói, hấn cũng không cảm thấy quản lý một cái cửa tiệm bán dầu lương thực nhỏ là việc gì khó khăn, hoặc nói đúng hơn là đối với Lô Uyển Chi không phải là chuyện gì khó, dù sao hiện tại có nhiều quyết định quan trọng của hấn đều do năng đưa ra ý kiến.

Tô Sở nhủ mảy, mang về mặt không thể tin hỏi, "Đệ muội dù sao cũng là một nữ lưu, có thể sao?"

Trong lòng Tô Việt có cảm giác không vui nhanh chóng lướt qua, đại ca có thể chất vấn hấn nhưng hấn không thể chấp nhận lời chất vấn về năng dầu của hấn.

"Đại ca yên tâm, Uyển Chi tuyệt đối sẽ không thua đáng nam nhi!" Tô Việt hiển nhiên sẽ không muốn tiếp tục nói sâu thêm về đề tài này nữa, mà nói đến hoa màu đất đai cùng với những người khác trong thôn phản ứng thế nào với lần trung bình này.

Dù sao thì, theo góc độ của mọi người mà nói, họ cũng không thật sự tình nguyện đi tòng quân, một nửa là ra đi có thể không thể trở về, cho dù có về, hoặc thiếu tay hoặc thiếu chân cũng có cả khối người, mà trong thôn quan trọng nhất chính là lao động, nếu mọi người tàn tật thì làm sao xuống ruộng làm việc được. Thế nhưng, bảo bọn họ đột nhiên đưa ra nhiều bạc như vậy, đại đa số người dân sẽ không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Cũng may là việc quan phủ trưng binh không phải mỗi hai mươi năm mới có một lần, bởi vì không chỉ bọn người Hồ phương Bắc gây rối loạn mà ngay cả bọn giặc Oa (là Nhật Bản bây giờ) phía đông cũng đồng thời xâm chiếm, nên triều đình luôn luôn phải người trấn áp thảo phạt, thế nên người dân trong thôn đối với việc trưng binh cũng được xem như chuyện quen thuộc, đặc biệt đối với những người tuổi nhìn hơn đôi chút, bọn họ càng cảm thấy chuyện bảo vệ quốc gia là chuyện thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên).

Cho nên đối với lần trưng binh lần này của triều đình, phần lớn bọn họ cực lực duy trì, chỗ thôn Tô Việt dựa theo yêu cầu tổng cộng số người cần xuất ra là mười tám người, chỉ có hai nhà 'giặt đầu cá, vãi đầu tôm' giao đủ bạc, tên của mười sáu cá nhân cuối cùng được xác định từ lý chính (trong thôn) nộp cho quan sai huyện nha.

Bởi vì chiến sự tiền tuyến căng thẳng, tuy rằng gần đây triều đình may mắn thắng trận, nhưng đều là những trận đánh ác liệt, sau trận đánh có rất nhiều người chết, cho nên sau khi quan phủ giao trách nhiệm chiêu mộ tân binh lính hoàn tất, trong vòng mười ngày kế sẽ xuất phát.

Mà nơi Tô Việt ở, quan huyện Thất phẩm Tề Huyền lệnh vì muốn tranh giành công trạng trước, kiểm kê số người xong, sau đó yêu cầu mọi người ba ngày sau tập hợp trước cửa huyện nha.

Hai vợ chồng Tô Việt và Lô Uyển Chi cũng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, đầu sau dựa theo lệ thường trước kia, ít nhất cũng còn tới mười ngày mới tập kết xuất phát.

Đầu tiên là cùng Lô Uyển Chi trở về thôn một chuyến, buổi sáng đứng trước mặt hai vợ chồng già Tô Căn đợi cả buổi sáng, Tô Việt bình thường cũng không phải là người đặc biệt thích treo mấy câu hiếu thuận trên miệng, cho dù là sắp đi đến nơi rồi, nhưng ở trước mặt phụ mẫu cũng vẫn còn ương bướng.

Hấn tiến đến bên cạnh lau nước mắt cho Vương thị, ôm lấy vai bà nhủ mảy nói, "Nương, người ngàn vạn lần đừng khóc, người nhìn cái mặt già nua của người xem, lại khóc nữa thì càng xấu hơn. Lúc ta còn nhỏ thường xuyên khoe với mấy đứa bạn nhỏ chơi cùng là mẹ ta xinh đẹp cỡ nào, nhưng mà có đẹp mặt cỡ nào khóc lên cũng nhìn rất xấu".

Vương thị tức đến nỗi quên khóc, mắng hán là thằng nhãi xấu xa!

Miệng không ngừng nhắc chuyện đi này không biết đến năm tháng nào mới có thể trở về, còn chưa để lại mụm con nào để mọi người thương nhớ, bà vừa nói vừa liếc nhìn về phía người mang về mặt u sầu ngồi một bên không hề rằng Lô Uyển Chi.

Nàng dâu này mặc dù là đứa có tính tốt, thế nhưng chỉ là cái bụng không có chút động tĩnh nào, bây giờ khiến bà càng nhìn nàng càng không vừa mắt, đặc biệt là nghĩ đến tiểu nhi tử của bà sắp phải ra chiến trường, chuyện đi dūr nhiều lần ít, nhưng lại không có đứa con, nào càng nghĩ bà lại càng buồn khổ.

Huống chi, giờ phút này là thời điểm trước khi chia tay của nhi tử mình, Vương thị thậm chí nghĩ, nếu giờ phút này trong bụng Lô Uyển Chi có con, có phải đứa con của bà sẽ bởi vì nó mà đối với cái nhà này lưu luyến không muốn rời, không còn tiếp tục kiên trì muốn đi tòng quân, nói cho cùng đều do Lô Uyển Chi không mang thai mới dẫn tới tai họa.

Đôi mắt của Tô Việt giống như Hỏa nhãn kim tinh, lập tức cũng cảm giác được hai ánh mắt kia của nương hán phát ra tia sáng như hận không thể hóa thành một loại tia chớp muốn chém nàng dâu đang ngồi một bên chém thành hai khúc, suy nghĩ giờ phút này của bà về tình thì có thể tha thứ được.

Thế nhưng hán không thể chịu được thái độ thù địch của hai nữ nhân quan trọng nhất trong sinh mệnh của hán tổn thương lẫn nhau, nghĩ một chút hán liền ghé sát vào tai Vương thị thì thầm, "Nương, kỳ thật ta không muốn sinh, ta nghĩ muốn chờ sau khi ra ngoài dốc sức làm nên chuyện một phen, lúc đó có đứa nhỏ chẳng phải sẽ tốt hơn sao, nương đừng bao giờ trách nàng. Muốn trách thì người trách ta đây!"

Vương thị trợn mắt nhìn hán, đối với lời nói của hán bán tín bán nghi, chi có điều, bà biết hiện tại có trách ai cũng vô dụng, việc đã đến nước này chỉ có thể chấp nhận, bà cũng không muốn để cho nhi tử nhà mình trước khi lên đường lại có chuyện lo lắng, nên bắt đầu dặn dò những chuyện cần chú ý khi ở bên ngoài, đơn giản là phải nhớ ăn cơm, đau thương không có mắt chỉ có riêng mình để tâm lưu ý.

Có con đi ngàn dặm là nỗi lo của người làm mẹ, người mẹ khắp thiên hạ đều như thế, nếu như có một đứa con ở bên ngoài, cả trái tim mọi thời khắc giống như đang treo lơ lửng, sợ con bị đói bị lạnh, sợ bị ủy khuất.

Tô Việt vừa nghe vừa gật đầu, miệng còn không ngừng vâng dạ. Lô Uyển Chi có chút sa sút, bởi vì nàng biết rõ ràng chuyện này không thể đảo ngược được nữa, biết rõ ràng trên đời này nam tử đối xử tốt với mình nhất lần này đi có khả năng sẽ không trở về. Trong lòng nàng đau xót, mặc dù trên mặt nỗ lực vẫn không thể duy trì được đáng về kiên cường bên ngoài, lòng của nàng đang rầm rức khóc, bởi vì lần biệt ly này, vì người nam tử này.

Người chủ gia đình - Tô Căn - giờ phút này trầm mặc khác thường, nếu nói trong mắt Vương thị đều đọng đầy nước mắt, trong lòng ông chính là ở trong máu, từ lúc nhỏ đối với tiểu nhi tử này đã đặt hy vọng rất lớn, tuy rằng hán lần lượt khiến chính mình thất vọng, lần lượt làm cho chính mình khó thở giậm chân, thế nhưng sự tin tưởng trong lòng ông dành cho con vẫn chưa từng biến mất.

Thế nhưng dẫu sao ông vẫn chỉ là một người cha bình thường, ông thậm chí nghĩ, nếu lúc trước chính mình kiên trì thêm một chút là tốt rồi, lại kiên trì thêm tí nữa Tô Việt sẽ không phản đối đem bạc ra, sẽ không đi báo danh tòng quân, cẩn thận giấu lại, ông đã gần năm mươi, đến cuối cùng còn có mưu cầu gì đâu.

Đến một lúc lâu sau, cả nhà Tô Sở cũng có mặt, bọn họ cũng nghe hàng xóm nói sáng sớm ngày hôm nay Tô Việt sẽ kéo xe trở lại trong thôn.

Kỳ thật, lần trước Tô Căn bảo bọn họ về nhà cùng thương lượng lấy bạc với nàng dâu, hai vợ chồng bọn họ ở nhà thiếu chút nữa là đánh nhau, nguyên nhân không có gì khác, mà là Triệu thị đem hầu hết toàn bộ số bạc trước kia Tô Sở đưa cho nàng ta cho nhà mẹ đẻ, tính ra cũng gần như hai mươi lượng bạc, mà trong tay nàng ta chỉ còn lại mấy lượng bạc. Cho nên khi đó Tô Sở mới mặt xám mày tro đi trở về.

Tô Sở lần trước về nhà đem chuyện lý do tại sao Tô Việt bằng lòng đi tòng quân, vì không muốn trong nhà phải bỏ ra số bạc hai mươi lượng, nói cho Triệu thị nghe hết sức rõ ràng, lúc mới đầu trong lòng Triệu thị vẫn còn mang chút oán hận chủ em này trước kia làm cho chính mình trước mặt mọi người bị chất vấn.

Cảm thấy trượng phu không nói thật, giấu lại hiện tại Tô Việt ở trấn trên còn có một cửa hàng không nhỏ, nói mỗi ngày kiếm lời một đấu vàng thì không thể, nhưng mà lợi tức hàng tháng cũng không phải số ít, mấy chục lượng bạc hán tuyệt đối có thể xuất ra, thế nhưng khi nàng ta biết được cha chồng thật sự đem tên lên báo lên lý chính, nàng ta liền sùng sờ cả người, lúc này mới tin lời Tô Sở nói hoàn toàn là sự thật.

Tuy vẫn không nghĩ ra lý do, nhưng trong lòng nàng ta hiểu rõ Tô Việt nhất, hán thật sự vì không muốn cả nhà mất đi không ít bạc.

Cho nên lần này gặp mặt hai vợ chồng Tô Việt, nàng ta mới treo theo nụ cười chân thành, đó là cảm kích thật sự, bằng không Tô Sở tìm mình liều mạng thì sao, thậm chí mấy ngày trước lần đầu tiên hán ra tay đánh chính mình, nhưng nàng ta cũng buộc phải cắn chặt răng nuốt vào trong, không còn cách nào khác ai bảo nàng ta làm mấy chuyện kia cơ chứ.

Cả nhà Tô gia, từ xưa đến nay, đây là lần đầu tiên ngồi cùng một chỗ ăn cơm không hề nghỉ ngơi, không châm chọc khiêu khích yên lặng ăn, ăn cơm trưa xong Tô Việt đã mở miệng nói muốn đi tới nhà nhạc phụ thôn Bắc Đầu, cũng muốn tạm biệt với bên kia.

Hai vợ chồng già Tô Căn gật đầu đồng ý, Tô Căn còn đặc biệt không quên dặn dò hán nhớ nói nhiều lời trấn an một chút, dù sao người ta mới gả khuê nữ đi không lâu mà con rể phải đi xa, đến năm nào tháng nào còn chưa xác định.

Mặc khác vẫn còn một câu nữa mà ông không nhẫn tâm nói ra miệng, hiện tại không chỉ làm Lô Uyển Chi trở thành quả phụ thôi, còn uống phí chậm trễ người ta. Có điều là những lời này Tô Căn chỉ có thể nín nhịn trong lòng, không phải là lời của một người làm cha chồng nên nói nên chỉ có thể thờ dài.

Người Lô gia cũng đã sớm biết hai người bọn họ trở về, hiện tại Lô Dũng ngẫu nhiên cũng đi trấn trên, sự việc trong cửa hàng tuy rằng hần chậm rãi không nhúng tay vào, thế nhưng trong lòng vẫn còn chút lo lắng, sợ Tô Việt gặp chuyện gì khó giải quyết, chính ông ngẫu nhiên còn đi xem xem có thể giúp đỡ không.

Toàn bộ quá trình tông quân của Tô Việt, chỉ có trước kia có một lần ông nói rõ lập trường của bản thân với Lô Uyển Chi, sau này không còn nói thêm lời nào, trong lòng ông hiểu rất rõ dù sao chính mình nói thế nào cũng chỉ là Nhạc gia, mà Tô Việt thì họ Tô.

Đợi khi bọn họ đến Lô gia, thấy cả nhà Lô gia đang xếp thành hàng trước cửa chờ dài cả cổ. Mọi người trước hết là ngồi cùng một chỗ nói chút việc nhà, tiếp đó Tô Việt cố ý gọi Nhạc phụ đại nhân qua nói chuyện riêng.

Đợi tới khi hai người vào thư phòng, Lô Dũng vừa ngồi xuống, Tô Việt đột nhiên quỳ gối trước mặt ông. Lô Dũng cả kinh vội vàng đứng dậy nâng hần dậy, liên tục hỏi Tô Việt đây là làm gì, vì sao lại làm đại lễ này?

"Cha, ta đi lần này dữ nhiều lành ít, chỉ có một người trong lòng ta không yên lòng nhất đó chính là Uyển Chi, nàng đối với tấm lòng của ta đều hiểu rõ, ta sợ nhất chính là vạn nhất ta không trở lại, Uyển Chi thà rằng chịu lấy hư danh phụ nhân Tô gia cô độc một đời" Tô Việt nói tới đây trong mắt hần cũng đượm nước mắt.

Lô Dũng thờ dài, "Uyển Chi đều đã đem chuyện trong nhà trước kia của chúng ta nói cho người, ta cũng biết rõ đem chuyện đó áp đặt lên vai người không công bằng, nhưng mà người xem trong nhà chúng ta cũng chỉ có mỗi Văn Hiên, thế nhưng với số tuổi quá nhỏ đó của Văn Hiên, cho nên A Việt, chúng ta xin lỗi người lắm. Uyển Chi đối với người có tình, người đối với nàng có nghĩa, hai người các người quả nhiên là ông trời tác hợp".

Ông dừng một lúc rồi nói tiếp, "A Việt, người yên tâm, sau khi người đi rồi Uyển Chi còn có chúng ta, chúng ta sẽ chăm sóc con bé thật tốt, bất kể thế nào thì con bé cũng là khuê nữ họ vẫn luôn thương yêu từ nhỏ đến lớn".

Vừa nói vừa nâng Tô Việt dậy, để hần ngồi xuống ghé bên cạnh an ủi, "A Việt, người luôn là người vui vẻ, đừng tiếp tục nói mấy lời chưa về gì đó, đặc biệt là đừng nói mấy lời đó trước mặt Uyển Chi, con bé nghe xong chỉ biết càng thương tâm hơn thôi".

Tô Việt cười khổ, "Chuyện này mong cha yên tâm, người mà ta không muốn làm thương tâm nhất đó chính là Uyển Chi, vốn dĩ bởi vì chuyện này nàng đã nhiều ngày không ăn ngon, đêm không thể ngon giấc. Thế nhưng, sự việc chẳng phải chúng ta nói thế nào sẽ là thế đó, Uyển Chi còn trẻ, ta nghĩ, năm năm! Nếu như năm năm ta không có tin tức, ta sẽ để cha ta hoặc đại ca ta thay ta viết thư, đến lúc đó thỉnh Nhạc phụ đại nhân thu nhận và giúp đỡ nàng, sắp xếp để nàng tái giá, nàng đáng có được một nam nhân tốt thương nàng cả đời".

Khi Tô Việt nói mấy câu đó có chút nghiêng răng nghiêng lợi, có trời mới biết hần không hề mong muốn nhất là nữ tử mình yêu thương thương tâm cô đơn. Trái tim đều đau đớn từng cơn.

Lô Dũng vội vàng xua tay, "Một nữ không thờ hai chồng, A Việt người ngàn vạn lần đừng nói như vậy"

"Cha, ta không tin chuyện này, Uyển Chi nếu gặp được người thích hợp, hơn nữa ta cũng không có nửa câu oán hận. Nếu trong vòng năm năm này ta chết trận trên sa trường, cũng xin đừng nói sự thật với nàng. Tùy ý bịa lời nói dối lừa để nàng tái giá là được" Tô Việt nói tới đây một giọt lệ cuối cùng trượt xuống gò má.

Lô Dũng nhìn thấy xót xa, nhin không được không ngừng than thở, "A Việt, người thế này là tội gì đâu, người biết rõ rằng tính khí ngang bướng của con bé, trong lòng cũng chỉ có một mình người!"

Nâng lên hai mắt đầy nước mắt, Tô Việt nói trong ghen ngào, "Ta không muốn nàng thương tâm, thương tâm cả đời, nếu quả thật có kiếp sau, ta sẽ ở bên kia trước chờ nàng".

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Tô Việt nói xong lời cuối cùng, khóc không thành tiếng, Lô Dũng cũng đỏ hốc mắt, vội vàng tiến lên trấn an hần.

Cũng may là Tô Việt chỉ khóc vài tiếng, sau đó rất nhanh đã thu hồi cảm xúc bản thân, hần biết giờ phút này không phải là lúc bi thương, hoặc là nói nếu tiếp tục bi thương nữa nhất định sẽ bị người luôn nhạy cảm như Lô Uyển Chi phát hiện ra, như vậy sẽ chỉ làm tăng thương cảm của nàng hơn thôi.

Sau khi ổn định lại cảm xúc bản thân, Tô Việt mới ngẩng đầu tiếp tục cùng Lô Dũng bàn bạc chuyện cửa hàng trấn trên.

"Cha, trong khoảng thời gian này, mọi chuyện trong cửa hàng con đều thương lượng cùng Uyển Chi, người làm trong cửa hàng vẫn giống như trước kia, chưa thay đổi bất cứ ai, những người đó cha cũng biết, đều là những người ổn định, chuyện này con đi giao cho Uyển Chi con cũng yên tâm, chẳng qua là nàng ấy dù sao cũng là một nữ tử, về sau lấy danh nghĩa phụ nhân Tô gia đi quản lý chuyện trong cửa hàng ngược lại không có gì, nhưng mà vạn nhất

gặp chuyện khó giải quyết, còn xin cha đang tay giúp đỡ này một chút" Tô Việt nói cực kỳ thành khẩn.

Tuy rằng trong lòng hẳn hiểu rõ mười phần, bất kể hẳn có nói những lời này hay không, Lô Dũng đối với chuyện trong cửa hàng cũng sẽ để tâm. Nhưng hẳn vẫn nói ra, bởi vì hiện tại ông mới là người thân nhất của Uyển Chi, người thân thiết nhất.

Lô Dũng gật đầu hứa bản thân sẽ như thế, để hẳn yên tâm.

Nói chuyện cửa hàng một lúc, bàn giao rõ ràng xong, Lô Dũng mới mở miệng nói với hẳn về chuyện đi quân doanh.

"A Việt, ở quân doanh mọi sự không thể cưỡng cầu, dù sao này Phó Thái Hoa đã nhậm chức quan Tam phẩm võ tướng, không phải là một tiểu tốt mới vào quân doanh như ngươi có thể tiếp cận, sau này đi nhiều nghe nhiều học hỏi nhiều, đặc biệt là lĩnh động một chút, đao kiếm không có mất. Chuyện báo thù không thể cưỡng cầu, nỗ lực là được, bất kể lúc nào cũng đừng quên Uyển Chi đang ở nhà chờ ngươi. Đừng nói mấy lời như mấy năm sau không trở lại để Uyển Chi tái giá gì đó, nữ nhân tốt không hầu hai chồng, huống chi dòng máu đang chảy trong người Uyển Chi có khí tiết của phụ thân con bé, cho dù báo con bé gả đi nó cũng không tái giá!" Lô Dũng khiển trách khá nghiêm khắc.

Vì chuyện báo thù của Lô gia, ông đau khổ tìm kiếm mười mấy năm nhưng không tìm được người nào rõ ràng, cũng tặng không ít bạc trong kinh thành, nhưng một khi 'Cây đổ bầy khi tan', hiện tại quan phủ trong kinh thành này, còn có ai nhớ rõ họ Lô là nhân vật nào. Cho dù có nhớ, cũng bởi vì Đường kim Hoàng thượng mà không có người nào nguyện ý nhắc tới.

Ông cũng trì trệ không tìm được biện pháp, trong lòng thầm nghĩ chỉ có thể để nhi tử Lô Văn Hiến đi theo con đường khoa cử, như vậy có thể khảo được cái chức Trạng Nguyên hay Bảng nhãn gì đó, cũng vẫn còn cơ hội rửa sạch mối hận.

Mà hiện tại chuyện Tô Việt quyết tâm đi tòng quân lại mang đến cho ông thêm một tia hy vọng về chuyện mong mỏi nhiều năm trong lòng, làm sao có thể không kích động cơ chứ.

Tô Việt cười khổ một chút, "Cha, việc này người yên tâm, con tất nhiên sẽ lượng sức mà làm, tuyệt đối sẽ không lỗ mắng, nhưng mà mối thù của nhà Uyển Chi cũng là của con, con sẽ lượng sức cũng sẽ cố gắng, nhưng mà chắc chắn sẽ không làm chuyện điên rồ"

Dù sao Lô Dũng cũng chưa từng đi quân doanh, tuy rằng trước đây phụ thân Lô Uyển Chi đã từng mò mẫm lẫn lộn mấy năm, nhưng ông chỉ một gia phó (tiên sinh trong nhà), chỉ ngẫu nhiên từ trong miệng người khác nghe được một vài điều, ông cũng đem những chuyện mà trước đây nghe được toàn bộ nói lại cho Tô Việt, mặc kệ có ích hay không, trước tiên cứ nói đã.

Hai người trò chuyện hơn nửa canh giờ, nhìn sắc trời không còn sớm Tô Việt mới chuẩn bị đứng dậy cáo từ, mà Lô Uyển Chi và Trương thị cũng nói chuyện rất lâu về việc nhà.

Tuy nhiên, năng lúc nào cũng trong tâm trạng thăm thẳm không yên, mặc kệ Trương thị hỏi cái gì nói cái gì, ngẫu nhiên vì giọng nói lớn tiếng của Trương thị nàng mới nghe vào, nhưng hầu hết thời gian, trong lòng nàng luôn nghĩ đến Tô Việt, muốn chuẩn bị cho hẳn chút lương khô để hẳn không bị đói dọc đường, trước hết hẳn là chuẩn bị vài đôi hài vài bông dùng cho vài năm, phurong bắc lạnh, để hẳn không bị lạnh.

Nàng vừa nghĩ vừa hối hận, đến cuối cùng thậm chí có chút chán ghét bản thân, tại sao lại không nghĩ tới chứ, Tô Việt đã nói với mình chuyện tòng quân mấy tháng trước, chính mình chỉ nghĩ hẳn ở trấn trên ăn mặc như thế nào tươm tấp, thế nhưng đã quên chuyện hẳn muốn đi phương Bắc, có lẽ từ đây lòng nàng cũng không muốn hẳn cách chính mình quá xa.

Trương thị cũng nhìn ra lòng của nàng không yên, trong lòng bà cũng hiểu rõ nữ nhi của bà đây là luyện tiếc trượng phu mới cưới Tô Việt, thế nhưng đâu biện pháp nào khác, mọi thứ đều đã định đoạt, tên cũng đưa cho huyện nha, bây giờ có muốn đổi ý cũng không còn kịp nữa.

Bà cũng chỉ có thể khuyên Lô Uyển Chi thông suốt đôi chút, một mình một người ở trấn trên nên chú ý nhiều, chuyện cửa hàng có cái gì không hiểu tới hỏi Lô Dũng, bà và Lô Hà Hoa sẽ thường xuyên đi trấn trên xem nàng, ngay cả bất kể có mặt Tô Việt hay không đều phải chăm sóc tốt bản thân.

Lô Uyển Chi miễn cưỡng cười đáp ứng, trong lòng nàng vẫn đang nghĩ Tô Việt và cha đóng cửa trong thư phòng nói chuyện đã hơn nửa canh giờ, tại sao tới giờ còn chưa ra.

Thẳng đến khi nhìn thấy bóng dáng Tô Việt rào bước tiến vào phòng, trái tim phập phồng thấp thỏm mới hơi thả lỏng. Bởi vì còn phải trở về trấn trên cho nên bọn họ không ở lại Lô gia dùng cơm.

May mà Lô Uyển Chi chưa làm hài bông cho Tô Việt, bởi vì Trương thị đều đã chuẩn bị cho hẳn, lần trước trở về, Lô Uyển Chi đã nói với bà và Lô Dũng chuyện Tô Việt đi tòng quân, Trương thị chỉ biết chuyện này sẽ xảy ra tám chín phần, cho nên mới chuẩn bị sớm, nên dù hẳn không đi, vậy thì mùa đông ở lại cũng có thể dùng.

Bọn họ trở lại Tô gia, lại cùng hai vợ chồng già Tô Căn nói thăm vài câu, một mình Tô Việt gọi Tô Căn đến một bên đưa cho ông tờ giấy mà ở thời điểm hẳn đã biết trước kết quả, nói đây là hưu thư đưa cho Lô Uyển Chi, nếu chính hẳn năm năm sau không về, rất có khả năng là chết ở đất khách quê người, đến lúc đó hãy đưa tờ hưu thư này cho Lô Uyển Chi, trả nàng tự do, đừng làm chậm trễ nàng.

Tô Căn nghe xong trong lòng chua xót một hồi, đôi tay run run nhận lấy rồi dặn dò, "A Việt, ngươi chớ quên trong nhà còn có cha mẹ của ngươi đang mong mỏi đợi chờ ngươi đó".

Nghe phụ thân nói câu này, hốc mắt Tô Việt lại đỏ lên, nước mắt chảy ra trong một ngày này còn nhiều hơn mấy năm nay gộp lại.

Tô Căn sợ chính mình sẽ thật sự khóc ra, vội vàng dùng tay áo lau nước mắt vừa mới tràn ra hốc mắt, vỗ lên vai Tô Việt, bảo hắn đừng khóc, nói chờ ngày mốt lúc lên đường sẽ lên trần trên tiền đưa.

Hai người bọn họ trở lại trần trên vừa qua giờ cơm chiều, bởi vì đã dặn Tiểu Thúy buổi tối sẽ trở về dùng cơm cho nên nàng ấy cũng chuẩn bị cơm cho hai người.

Tiểu Thúy lúc trước là Tô Việt coi trọng, một đại cô nương không hề nhỏ nhút, nhìn qua có chút cao to khỏe mạnh, có chút khí khái nam nhi, nhưng mà bất kể là làm cơm hay khâu thêu may vá, công việc qua tay không ngờ vẫn luôn tinh tế.

Lúc đó Tô Việt chính là nghĩ tới khi hắn rời xa nàng không biết có nên tìm nam tử làm việc không, có điều, nói như thế nào thì trong việc chỉ có hai nữ tử cũng không thỏa đáng lắm, hắn chuẩn bị thừa dịp hai ngày này đi tìm mộ buồn người bên kia đi xem vài người xem sao, tuổi lớn đến trông nom sân cũng được, trong nhà có nam nhân trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Buổi tối trở lại phòng, Tô Việt nhìn người gần như trầm mặc suốt một ngày - Lô Uyển Chi, đang ngồi lẳng lặng trên giường sửa sang lại quần áo cho mình, trong lòng đã có chút lo lắng lại không đành lòng.

Hắn đi về phía trước giữ lấy tay nàng, "Uyển Chi, hôm nay đừng thu xếp, chúng tôi nói chuyện một chút trước đã"

Lô Uyển Chi muốn tách ngón tay hắn ra, "Không có chuyện gì đâu, chúng ta có thể vừa nói chuyện vừa làm, chỉ có một ít quần áo, rất nhanh sẽ xong rồi. Chàng... chàng ngày kia là đi rồi", câu cuối cùng thế nhưng đều nói không xong, giọng nói lộ ra chút nghẹn ngào.

Tô Việt cuối cùng không khống chế nổi chính mình, kéo nàng vào trong ngực, cảm đặt trên búi tóc của nàng, "Uyển Chi, đừng khóc, nàng có biết ta lo lắng nhất, người ta không buông xuống được chính là nàng đó. Uyển Chi!" thanh âm bách chuyển thiên hồi (nguyên văn là: 百转千回, một câu thành ngữ để mô tả quá trình lặp đi lặp lại vòng xoay hoặc quanh co), đây là lần đầu tiên hắn để lộ ra vẻ mặt bất an này.

Hắn đối với cha mẹ có thể nói là vì Tô gia tông quân, hơn nữa trong nhà có đại ca có thể phụ dưỡng hai ông bà lão, nhóm bằng hữu của hắn đều đi chiến trường, mà đối với Lô Uyển Chi hắn không thể không tự vấn lương tâm, nói thật ra tuy rằng hắn là người tính toán chi li, người có thù tất báo, nhưng mà đối với chuyện trả thù của Lô gia, hắn cũng không mấy để trong lòng.

Nếu như nói, mấy tháng trước vì có thể càng muốn ngang hàng đứng cùng một chỗ với Lô Uyển Chi, nhưng giờ phút này trong lòng hắn chỉ nghĩ muốn nhìn xem chính mình đến cuối cùng có thể trên chiến trường lăn lộn đến mức nào.

Hắn là người thông minh, điểm ấy hắn rất rõ ràng, mấy tháng nay hắn quản lý cửa hàng gạo dầu từ thế bất lợi, không có kinh nghiệm, sự tự tin trong lòng cũng dần dần tăng lên nhiều, trái tim vốn xang cũng bắt đầu không còn an phận, hắn muốn nhìn xem bản thân rốt cuộc có thể làm được chuyện gì nữa.

Mà giờ phút này đối với Lô Uyển Chi hắn càng thấy áy náy và tự trách nhiều hơn, điều duy nhất hắn có thể làm dường như chỉ là dùng môi để thay thế.

Hai hàng lông mi dài của Lô Uyển Chi run rẩy, trợn to hai mắt cố hết sức chớp vài cái, dù thế nào cũng muốn đem hàng nước mắt sắp chảy ra bức trở về, đã định trước là tiền chân hắn, vậy thì hãy vui vẻ đưa tiền, đừng lưu lại hình ảnh yếu đuối bi thương của chính mình trong mắt hắn, để hắn khi ở tiền phương liều mạng không vì bản thân mình mà phân tâm.

Trên mặt hiện ra nụ cười nhàn nhạt, "A Việt, chàng yên tâm, ta sẽ không sao, ở nhà chờ chàng trở về".

Tô Việt nghe xong thờ dài một tiếng, "Vẫn là nàng dâu của ta biết chăm sóc người, thôi đừng nhắc tới nữa, chúng ta nói một chút chuyện cửa hàng và chuyện viện này đi".

Trong cửa hàng, tiền sinh phòng thu chi và hai người làm đã tới vài lần, đều đã nhìn nhận Lô Uyển Chi làm chủ, về sau trực tiếp đến xin chỉ thị không thành vấn đề gì, bọn họ cũng từng vì Lô Uyển Chi ngẫu nhiên đưa ra vài ý kiến tốt mà bội phục, cho nên hắn là không có mấy chuyện gì không phục xảy ra.

Tin tức chiến sự tiền tuyến căng thẳng đã liên tiếp truyền đến trần trên, Tô Việt vì đề phòng đến lúc đánh trận dân chúng ngay cả mạng cũng không cần, càng đừng nói tới mua gạo từ cửa hàng, cố ý dặn dò Lô Uyển Chi không nên trừ nhiều hàng quá.

Sổ sách trong cửa hàng càng không cần phải nói, đều là do Lô Uyển Chi dạy cho hắn biết ghi chép. Muốn đề phòng chính là vạn nhất có một vài ác nhân đến cửa hàng gây sự thì biết làm sao, còn người của quan phủ.

Mấy chuyện đó Tô Việt lẫn Lô Uyển Chi càng không cần lo lắng, Lưu Bộ đầu của huyện nha và hắn quen biết nhau, trong khoảng thời gian này hắn đã nhét cho hắn ta không ít bạc, chỉ cần có người tới gây sự, cứ trực tiếp ghi cái tên người đó rồi đi huyện nha gặp hắn là được, nếu như vô tình gặp chuyện trọng đại cũng không cần phải sợ, ở chỗ Huyện lệnh ông ta cũng từng nhận bạc, đây là chương quỹ trước kia lão Lộ đã làm.

Đó là những gì Tô Việt có thể làm trong cửa hàng, có thể trải ra được bao nhiêu thì hắn đã cố gắng hết khả năng để lót đường cho Lô Uyển Chi, sau này đi như thế nào thì phải nhìn xem chính nàng, hắn tin tưởng thế tử của hắn có năng lực này, sẽ quản lý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58

Edit: Holilinhk

Những chuyện Tô Việt sắp xếp lúc này, Lô Uyển Chi đều khiêm tốn thành khẩn lắng nghe, mặc dù rất nhiều trước là nàng cho rằng chỉ cần hấn nhắc nhở qua, nhưng hôm nay những lời hấn nói khiến nàng rất xúc động.

Nếu như có thể, nàng hi vọng có thể nghe Tô Việt nói mãi đến thiên hoang địa lão.

Lô Uyển Chi trầm lắng của ban ngày và Lô Uyển Chi điên cuồng của ban đêm, khác nhau một trời một vực, dường như tất cả tinh lực nàng dồn cả vào buổi tối.

Mấy ngày nay, mỗi buổi tối nàng đều chiếm cứ thân thể Tô Việt, một lần lại một lần quán quýt si mê, hơn nữa đa số đều do nàng chủ động, một đêm muốn hai ba lần không đủ, mà Tô Việt cũng cực kì sẵn lòng phối hợp, dù sao không phải mọi người ai cũng có loại điểm phúc này.

Quan trọng hơn là, trong lòng hấn hiểu rõ tại sao Lô Uyển Chi lại làm như vậy, đó là sự quyến luyến nồng nàn không thôi, dường như tâm trạng của hấn cũng như nàng.

Hai người bị thương sắp phải biệt ly, buổi tối họ đều nhiệt tình khác thường, dường như muốn nuốt đối phương vào bụng, như vậy thì mình đi tới đâu đối phương cũng cùng đi tới đó, thời thời khắc khắc cũng không xa nhau.

Vốn Tô Việt muốn tìm một người giữ cửa, kết quả là đi gặp mấy người môi giới trung gian xong thì hấn vẫn không an tâm, vì vậy buổi sáng hôm đó hấn đưa phu phụ Tô Căn tới nhà mình, thương lượng với bọn họ, sau khi mình đi, nhờ họ tới đây ở cùng với Lô Uyển Chi.

Hấn đã từng nghĩ tới chuyện có nên đưa người Lô gia đến ở hay không, nhưng vừa nhắc tới đã bị Lô Uyển Chi phản đối, nói rằng nàng chờ ở trong thôn còn yên tâm chút ít, chứ nếu như có thể ở trên trời, Lô Dũng đã sớm cử người qua ở cùng rồi.

Ngay trước Lô gia, lần đầu tiên Vương thị ngẩng đầu đã ông bà thông gia trước mặt, cửa hàng cho chính đứa con và bằng hữu của nó mở, xem ra kinh doanh rất tốt.

Người hiểu rõ chân tướng, Tô Căn, thấy lão bà của mình đặc ý, ông cũng không ngăn cản, bởi vì chuyện nhi tử phải đi nhập ngũ, Vương thị đã khóc hết nước mắt.

Tô Căn chỉ cân nhắc một chút, liền đồng ý, vừa đúng lúc đứa con lớn nhất, Tô Sở cũng ở đây, ông nói ba mẫu đất còn dư lại này, cũng cho hấn trồng, khi nào Tô Việt trở về hấn trả lại cũng được, trong thời gian này, tất cả hoa mẫu thu hoạch được đều thuộc về Tô Sở, nhưng mỗi năm phải đưa hai trăm cân gạo cho ông bà Tô Căn.

Tô Sở và Triệu thị vốn bởi vì chuyện Tô Việt đi nhập ngũ chỉ còn sót lại mấy chục lượng bạc, trong lòng hai người rất cảm kích Tô Căn, đối với lời đề nghị của Tô Căn dĩ nhiên là gật đầu đồng ý.

Tô Sở làm việc ở bộ trang, đang vào mùa bận rộn của nghề nông, dù sao bộ trang đó kinh doanh loại vải vóc thuộc chất lượng tầm trung, khách hàng chủ yếu là những người làm nông trong thôn, cho nên vào thời điểm bận rộn của ngày mùa, cửa hàng của bọn họ kinh doanh cũng không tốt lắm.

Nếu như vợ chồng Tô Căn lên trấn trên ở cùng với Lô Uyển Chi, lòng Tô Việt thả lỏng, hai người bọn họ có thể tự giữ nhà, mặt khác cũng có thể chăm sóc lẫn nhau. Vẹn cả đôi đường.

Lộ Dũng cũng rất tán thành việc hai lão Tô gia tới giúp Lô Uyển Chi, bây giờ ông đã đặt toàn bộ tinh lực vào cửa hàng sơn phấn đặt ở Châu Phủ, hơn nữa nhi tử Lộ Văn Hiến còn đang học. Qua mùa sẽ, ông để cho nó lên trấn trên đến thư viện Trần Nam để học tập, đến lúc đó thỉnh thoảng cũng sẽ đến bầu bạn với Lô Uyển Chi.

Ngày cuối cùng, người trong nhà đưa mắt nhìn theo, Tô Việt không hề quay đầu lại, bước đi, hấn không dám quay đầu lại bởi vì những người đi cùng hấn đều lệ rơi đầy mặt, bản thân hấn cũng sợ quay đầu lại, hấn sợ nhìn thấy người nhà mắt sẽ sưng rưng.

Lô Uyển Chi chuẩn bị cho hấn hai bọc lớn, người của huyện nha tới thông báo nói rằng trong quân doanh sẽ phát y phục và giày, không cần mang theo nhiều như vậy, vậy mới chọn chọn lựa lựa rồi để lại một bọc y phục ở nhà.

Nàng xin một lá bùa “Trường Hành” (bùa đi đường) bỏ vào cái túi tơ lụa, nhét vào trong bọc y phục, hi vọng hấn luôn nhớ mình còn có một người thê tử đang ngóng trông mình ở nhà, như vậy thì sẽ có động lực bảo trọng thân thể, sớm ngày trở về.

Trở lại nhà lớn, ai cũng tràn ngập sự ly biệt sầu bi, nhưng ai cũng an ủi Lô Uyển Chi vài câu, khuyên nàng đừng lo lắng, A Việt sẽ sớm quay về, nghe nói triều đình mới đổi Bắc Chinh nguyên soái, Nguyên soái mới “gừng càng già càng cay” là người chinh Đông phiệt Nam chính là một lão võ tướng nhân dân sùng bái.

Lô Uyển Chi mỉm cười để mọi người không phải lo lắng, nàng tin vô luận xảy ra chuyện gì Tô Việt cũng sẽ nhất định trở về, lúc nàng nói câu nói này,

gương mặt trắng trong thuần khiết chói lọi khác thường.

Một nhóm người không ở lại trần trên ăn cơm, họ đều quay về thôn trước bữa trưa, hai phu phụ Tô Căn quay về nhà thu dọn đồ chuẩn bị dọn qua, Lô Uyển Chi bảo Tiểu Thúy đến cửa hàng bảo một người làm thuê dẫn một ngựa đến đây, để yên ngựa lên đưa cho Tô Căn sử dụng, mình cũng thừa dịp dọn dẹp sương phòng ở sân đông một chút, cho hai lão nhân ở.

Buổi chiều dọn dẹp xong sương phòng, thấy mặt trời vẫn còn cao, nàng đi cùng Tiểu Thúy một chuyến đến cửa hàng, bây giờ nàng không dám ra khỏi cửa một mình.

Nếu như nói nàng đến cửa hàng xem tình hình buôn bán, chẳng bằng nói nàng không muốn đợi chờ ở nhà, đợi ở căn phòng đã từng có Tô Việt cùng vui cười bất tận, chỉ sợ nàng bất cẩn, nỗi nhớ ngày thường sẽ như cao triều ập đến, giống như kẻ cho nàng nghe Tô Việt là một nam tử tốt như thế nào, mà người nam tử rất tốt ấy đã không còn bên cạnh nàng nữa, có lẽ sẽ là một đi không trở lại. Đấy lòng của nàng dâng lên nỗi đau đớn nhẹ nhẹ, nàng thật sự không chịu nổi mới bảo Tiểu Thúy cùng đến cửa hàng.

Trước kia nàng cũng đã theo Tô Việt đã tới đây hai lần, người trong cửa hàng cũng biết trong lúc ông chủ không có ở đây thì nữ tử Lô Uyển Chi chính là bà chủ, bọn họ đều gọi nàng là phu nhân, Tô phu nhân.

Mặc dù Lô Uyển Chi hơi quen, nhưng Tô Việt cảm thấy như vậy tốt vô cùng, thứ nhất, người khác sẽ không biết khuê danh của nàng là họ Lô, thứ hai cách xưng hô này khá uy nghiêm, về sau dễ dàng cho việc quản lý.

Vài ngày trước, Lô Uyển Chi nói sẽ làm theo lời Tô Việt, trong mắt trong lòng nàng đều là chuyện hân sấp phải ra đi, đối với lời nói của hắn, nửa chữ nàng cũng không muốn làm trái.

Gần tới giờ đóng cửa, không có mấy người khách lui tới trong cửa hàng, khi Lô Uyển Chi bước vào, có người tinh mắt thấy nàng, vội vàng đưa nàng vào nhà gian. (Gian phòng chứa sổ sách)

Lúc trước Tô Việt thường như vậy, bản thân nàng cũng chưa vào bao giờ, nhưng cũng không ngạc nhiên mấy, đi vào nhà gian xem sổ sách một chút, hỏi mấy câu rồi đi ra.

Phu thê chương quầy mới tới đều là người bình thường không khá giả gì, cái này cũng giống lão chương quầy trước, vốn là mọi người còn lo lắng chuyện người chương quầy mới sẽ đổi hết sang người tâm phúc ông ấy, không ngờ sau khi chương quầy mới tới cũng không ai bị thay đổi, đám lão nhân đó, từ phòng thu chi cho đến người giao hàng cũng gờ ngón tay cái lên khen ngợi phu thê chương quầy mới là người chân thật, vừa biết làm mua bán vừa biết đối nhân xử thế, cho nên bọn họ càng ra sức làm việc thêm.

Trong cửa hàng chỉ có một người mới, đó là Hoa lão gia tử - đã hơn năm mươi tuổi, để ông cụ làm quản gia, chức này là mới thêm cho ông, chủ yếu Tô Việt muốn tìm cho Lô Uyển Chi một nữ tử thay nàng xuất đầu lộ diện nhưng cuối cùng lại có hơi bất tiện, hắn mới nghĩ đến chuyện nhờ chương quầy mới tìm một người vừa có học vấn vừa là người thiện tâm không lừa gạt.

Người này là do Tô Việt đến Châu Phủ nhờ Lưu Đường thúc tìm cho, lúc trước đã từng làm quản gia cho một đại hộ, nhưng cũng bởi ông quá thành thực, không biết tranh thủ tình cảm nên trở thành vật hi sinh, Hoa lão gia tử là người tâm sáng như gương, biết mình không hợp với tranh tâm đấu giác, liền nhân tới một thôn nhỏ làm việc, ngược lại cũng thanh nhàn tự tại, hơn nữa ông thấy Tô Việt là một chàng trai rất có chí khí, cưới người thê tử cũng hiểu lễ nghĩa, ông cũng có tâm giúp đỡ phu thê trẻ tuổi bọn họ, nên mới tới.

Ở phía sân sau kiềng kê, lúc Hoa lão gia tử quay lại tiền sảnh, nghe người làm nói phu nhân đã tới, phu nhân đã ở nhà gian chờ ông một lúc rồi, ông vội quát nhẹ sao không đi gọi ông.

Người làm kia tỏ vẻ mặt vô tội: "Không phải là con không đi gọi, mà là phu nhân nói ông đang bận, người cũng không muốn quấy rầy ông, nói là người không có việc gì ở đó chờ ông cũng được."

Hoa lão gia tử tròn mắt nhìn tên tiểu tử đó một cái rồi vén rèm vào nhà gian, hai tay chấp lại hành lễ: "Phu nhân!"

Mặc dù ông hơn Lô Uyển Chi mấy con giáp, nhưng lễ tiết chưa từng bỏ qua, Lô Uyển Chi cũng đành thân nhiên, chỉ có khi vừa bắt đầu Tô Việt thấy hơi kì cục, hắn là một thôn phu nông dã, ngày thường đều có thói quen thoải mái, thấy khách chấp tay hành lễ cũng giả bộ làm theo, nhưng ông cụ Hoa này mỗi lần thấy mình đều hành lễ như vậy khiến hắn chịu không nổi, lúc đầu còn hoàn lễ, sau này thì quen rồi, không để ý đến ông nữa.

Lô Uyển Chi gật đầu một cái, cho Hoa lão gia tử ngồi.

"Phu nhân, sáng nay lão gia đã đi rồi?" Thấy Lô Uyển Chi chỉ ngồi ở đó ngơ ngẩn không nói lời nào, trong lòng ông cụ cũng hiểu, hắn là nàng đang nhớ phu quân vừa mới đi.

Lô Uyển Chi gật đầu một cái, hỏi mấy câu trong cửa hàng mua bán như thế nào, ngược lại Hoa quản gia đáp trôi chảy như nước chảy.

Ông còn tính mang sổ sách đến cho nàng xem qua, bị Lô Uyển Chi khoát tay từ chối, mấy ngày trước nàng vừa theo Tô Việt đến xem, không cần phải hai ba ngày xem một lần.

"Phu nhân, thân nam nhi chỉ ở bốn phương, lão gia ra ngoài dốc sức cũng không phải là chuyện gì xấu, hai người vẫn còn trẻ, ngày đoàn viên nhất định sẽ đến, người đừng buồn lòng quá. Chủ nhà trước của ta, việc mua bán trong tay lớn hơn các người mấy trăm lần, lão gia đó, một năm bốn mùa đều bận ba ở bên ngoài, như vậy mới có bạc để kiếm, mới có thể để cho đệ đệ ông ta trong kinh thành thăng quan tiến chức được, nghe nói người đệ đệ kia ba năm

thăng liên tiếp hai cấp, bây giờ cũng đã đến quan tam phẩm rồi, cuối cùng cũng không cần dùng đến tiền ca ca ông ta lót đường nữa, không chỉ không cần dùng đến tiền nữa, đệ đệ ông ta còn phải người đưa vàng bạc châu báu trở lại nữa." Hoa quân gia vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lô Uyển Chi, thấy sắc mặt nàng vẫn còn u ám, không thấy chút khởi sắc nào.

Trong lòng Lão nhân thăm thở dài, cảm động vì tình cảm phu thê sâu đậm của họ, trong lòng ông nghĩ, về sau lão gia đừng vì chuyện gì mà cưới Di phu nhân vào cửa. (Di phu nhân: vợ bé)

"Ta nghe nói nhà mẹ đẻ phu nhân cũng có người đệ đệ, năm nay cũng đến tuổi đi học, cuối thu có thể tham gia thi Hương rồi, trước kia lão gia thường khen trước mặt chúng tôi cậu em vợ của mình thông tuệ như thế nào, nói rằng chỉ cần là cậu chịu đi học, phu thê các người sẽ dùng hết tài lực ủng hộ. Lão gia là một người tốt, lão gia không quan tâm thế nào là nhạc gia (nhà vợ), lão gia cũng rất yêu thương đệ đệ phu nhân, về sau phu nhân nên yêu thương người nhiều một chút, mua bán ở đây xong, cũng có thể cũng có thể đưa cho đệ đệ phu nhân một ít ngân lượng để dùng. Nhà mẹ đẻ có của một chút, về sau địa vị ở nhà chồng của phu nhân mới vững chắc." Hoa quân gia tận tình khuyên bảo.

Ông nói nhiều như vậy không phải là muốn đòi sự chú ý của Lô Uyển Chi, nếu như nàng chỉ nghĩ đến một việc một người, sớm muộn gì cũng sẽ làm những chuyện điên rồ, cách tốt nhất là tìm mục tiêu cho nàng, mà mục tiêu trước mắt tốt nhất chính là thân đệ của phu nhân.

Lô Uyển Chi nghe ông nói cả buổi, cuối cùng nàng gật đầu: "Ông nói rất có lý!"

Hai người lại nói đến chuyện họp chợ ngày mai, nói về chuyện chuẩn bị hàng ở tiền sảnh xong Lô Uyển Chi liền đứng dậy cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Edit: Holilinhk

Những ngày không có Tô Việt, mỗi ngày trôi qua đều là đau khổ, cho dù có cha mẹ chồng bên cạnh, cho dù mọi người chung quanh ai cũng cố gắng không nhắc tới Tô Việt, nhưng Lô Uyển Chi không lúc nào là không nhớ đến hắn.

Ở thư phòng nàng thấy bàn giấy và bút mực, nàng liền nhớ lại lúc mình dạy hắn viết chữ, hai người quyền luyến như thế nào, hai người nắm chặt tay nhau truyền nhiệt độ như thế nào, nóng bỏng ra sao; hôm nay lúc ăn cơm thấy chỗ ngồi Tô Việt trống không, nàng lại nghĩ đến lần nào ăn cơm hắn cũng gấp thức ăn cho mình, hắn luôn biết mình thích ăn cái gì, dù cho mình chưa từng nói với hắn.

Vị trí ghế trống này cũng như lòng của nàng, trống trải cô tịch.

Chỉ là thực tế không cho Lô Uyển Chi bao nhiêu cơ hội nhớ thương, bởi vì nàng mang thai.

Lý do nàng biết là do buổi tối hôm Tiểu Thúy nấu món cá, nàng ngồi thấy mùi tanh thì cảm thấy buồn nôn, cuối cùng, thật sự nàng không chịu nổi che miệng chạy đi nôn ra, một màn này đã rơi vào trong mắt ba đứa nhỏ Vương thị, ý đã rất rõ ràng.

Tiểu Thúy vẫn còn đang tự trách, trước khi đi lão gia Tô Việt dặn dò mình, phải làm món ăn phu nhân thích ăn, con cá này đúng là Lô Uyển Chi rất thích ăn, mặc kệ là kho tàu hay nấu canh, Lô Uyển Chi đều ăn một phần. Nàng áy náy vượt lưng Lô Uyển Chi, nhẹ nhàng vỗ, nghĩ thâm, chẳng lẽ là mình rửa chưa sạch sẽ?

Lúc này, Vương thị chạy ra với khuôn mặt hồng hào, bà bảo Tiểu Thúy vào bếp bưng chén nước ra đây, để bà chăm sóc Lô Uyển Chi là được rồi.

Nôn đến đất trời u ám, Lô Uyển Chi bưng lấy chén nước của Vương thị, đưa đến bên khóe miệng, súc miệng, mới phát hiện khó chịu trong người đã đi bị nôn ra không ít.

Vương thị đỡ nàng vào phòng, dìu nàng ngồi xuống tiếp tục ăn cơm, cũng nói Tiểu Thúy bưng cá trên bàn đi.

Quả nhiên, không còn nghe sắc mùi tanh nữa, Lô Uyển Chi ăn tiếp vài miếng cơm, chỉ là bị ánh mắt sáng quắc của mẹ chồng nhìn chăm chú khiến nàng hơi xấu hổ.

"Nương, nương đang nhìn gì thế?" Lô Uyển Chi cảm thấy ăn đã lưng bụng, buông chén đĩa xuống, bảo Tiểu Thúy tới dọn bàn, rồi buồn bực hỏi Vương thị.

Vương thị nháy mắt với Tô Căn, Tô Căn hiểu ý, vội vàng đứng lên nói mình đi ra ngoài dạo bộ một chút.

"Uyển Chi, nói cho nương nghe, có phải kinh nguyệt của con bị chậm không?" Vương thị tràn trề hy vọng nhìn nàng chăm chú.

Bị Vương thị hỏi như vậy, Lô Uyển Chi cũng hơi bối rối, trong khoảng thời gian vội vàng đưa chồng xuất chinh, rồi vội vàng tiếp nhận chuyện trong cửa

hàng, vội vàng bi thương ly biệt, nàng đã quên bằng chuyện này đi, nàng cau mày suy nghĩ một chút mới bất giác phát hiện kinh nguyệt của mình đã bị trễ hơn một tháng.

Nhưng chuyện riêng tư mà nói với người khác, cho dù người ấy là nữ nhân như mẹ chồng đi chăng nữa, Lô Uyển Chi vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng, sắc mặt nàng ửng đỏ, đáp lời: "Đã muộn hơn một tháng rồi ạ."

Vương thị vừa nghe liền nhảy từ trên ghế xuống, miệng cũng nhanh chóng kéo tận đến mang tai, bước lên đỡ lấy Lô Uyển Chi: "Uyển Chi này, lúc này con phải ngoan ngoãn lên giường nằm nghỉ ngơi, ta đỡ con về phòng ngủ."

"Nương, nương nói gì thế này? Lúc nào?" Lô Uyển Chi buồn bực hỏi mẹ chồng.

"Con gái ngọc, con đang mang thai đó! Con sắp làm mẹ rồi!" Vương thị vừa nói vừa cười ra tiếng, đưa Lô Uyển Chi đến bên giường còn bà thì đứng cạnh, miệng cười không ngớt.

"Uyển Chi, chúng ta phải nói cho xong hết mới được, hải tử này chắc chắn ta sẽ ôm giúp con ôm, sẽ ôm cho đến khi nó ở một mình. Con xem thân thể ta này, sau này mang theo cháu trai cũng không thành vấn đề." Vương thị vừa nói vừa xoay một vòng trong phòng, dường như bà sợ đứa nhỏ không tin lời bà nói.

"Vậy chuyện cần làm là, ngày mai phải bắt đầu đi mua ngay bông vải để chuẩn bị làm áo mùa đông, để ta tính xem. . . . ." Vương thị nói đến đây rồi ngừng lại, cúi đầu bầm bầm ngón tay.

"Phải mùa xuân năm sau mới ra đời, sinh ra trong mùa xuân rất tốt, Đại Hà cũng sinh trong mùa xuân, đứa bé ra đời vào mùa xuân rất có phúc khí! Quần áo mùa đông còn có thể mặc thêm mấy ngày, làm thêm chút tã, thêm vài cái yếm. Đạo này tuy có bận rộn, nhưng ta muốn thương lượng với con là muốn để Tiểu Thủy tạm nghỉ, chúng ta là dân chúng bình thường làm sao lại có nha hoàn, không phải còn có nương sao, bây giờ thì chưa cần, nhưng khi con ở cữ, con bé rất hữu dụng đấy, con đừng nghĩ chỉ là đứa trẻ, nhưng hao tổn tâm trí con người dữ lắm đó." Vương thị dạo bước qua lại trong phòng, giọng nói hưng phấn như muốn lật tung mái nhà.

Đột nhiên tiếng bước chân dừng lại, bà nói nãy giờ mà không nghe Lô Uyển Chi trả lời lại một tiếng, vội vã ngẩng đầu nhìn nàng đang ngồi trên mép giường.

Từ lúc Lô Uyển Chi nghe mẹ chồng nói nàng có thai, trong lòng chỉ toàn là nỗi khiếp sợ, nhưng nàng bình tĩnh lại rất nhanh, nghĩ tới lời của hai đại phu nói trước kia, trong lòng hết sức bị thiết, mà nàng lại không đành lòng đập tan hình ảnh vui mừng của mẹ chồng đang về ra, đành cúi thấp đầu xoắn ngón tay, nước mắt lưng tròng.

Trương phu vừa mới đi xa, trước khi đi bụng mình vẫn chưa có tin gì, cũng chưa từng nghĩ gì về nó, Lô Uyển Chi càng nghĩ càng buồn, nước mắt như sợi trần châu đứt dây không ngừng rơi xuống, nàng cúi đầu rất thấp, Vương thị chưa phát hiện ra mà thôi.

"Uyển Chi, con bị sao vậy?" Vương thị đã nhận ra Lô Uyển Chi yên lặng, sau đó lập tức bước tới vịn bả vai của nàng, cúi đầu hỏi thăm.

Nhìn kỹ mới phát hiện ra lệ nàng rơi đầy mặt, toàn bộ vui sướng trên mặt Vương thị biến thành kinh ngạc: "Uyển Chi, con sao thế này? Có phải lại nhớ A Việt rồi hay không?"

Không kịp lau đi giọt nước mắt, Lô Uyển Chi ngẩng đầu lên, mông lung nhìn Vương thị: "Nương, lúc trước con chưa nói với người, lúc trước chúng con đã lên trần trên gặp đại phu rồi, đến hai đại phu tốt nhất trần trên để bắt mạch, họ đều nói thân thể con không dễ mang thai."

Vương thị vừa nghe, đầu tiên là bà ngây ngẩn cả người, bà thật không ngờ lúc trước còn có chuyện như vậy xảy ra, không trách được lần trước bà hỏi chuyện đứa nhỏ, vợ chồng họ ập ứng nói sang chuyện khác, thì ra là đã đi tìm đại phu xem rồi, bà nhớ tới chuyện nàng đã bị trễ kinh nguyệt hơn một tháng, hơn nữa một màn lúc này nàng bị nôn, Vương thị vẫn cảm thấy là nàng mang bầu.

Bà vội vàng an ủi Lô Uyển Chi: "Uyển Chi, đừng tin đại phu, thân thể con và A Việt đều tốt, có cái gì mà khó mang thai. Ta thấy phản ứng lúc này của con chắc là có rồi đấy, hơn nữa con còn bị trễ kinh lâu như vậy. Bây giờ để ta bảo cha con đi mời đại phu về bắt mạch cho con, con phải tin tưởng nương, nương cũng sinh ba đứa rồi, có bầu hay không ta cũng phân biệt được chứ." Vương thị vừa an ủi trong lòng bà cũng đang thăm nhủ như vậy.

Bà cũng hơi hoài nghi, cũng không kịp nói những lời đường mật an ủi con dâu nữa, vội vàng tổng cửa đi ra. Bà muốn Tô Căn đi tìm đại phu là vì nếu không có một lời của đại phu, cả đêm bọn họ sẽ không thể nào chợp mắt được.

Lô Uyển Chi vốn muốn gọi cha mẹ chồng, đã trễ thế này rồi đừng đi mời đại phu nữa, nếu mời tới mà nàng không có thai, cả nhà không vui mừng nói không nói, cũng không biết phải dùng thứ gì để tạ ơn đại phu đã khuya thế này còn đến chẩn bệnh.

Quan trọng nhất là, chẩn qua chẩn lại, chưa chừng ngày mai cả viện chung quanh đều biết bệnh của nàng rồi.

Không để nàng suy nghĩ nhiều, Tô Căn mời đại phu đã nhanh chóng tới, ông vì muốn nhanh chóng đưa đại phu về nhà, nên khi ông đến một tiệm thuốc bắc, đập mạnh cửa hỏi ai đại phu rồi ông lôi tuột đi luôn.

Người đại phu trung niên bắt mạch, liếc mắt nhìn gương mặt mang nét ưu thương của Lô Uyển Chi với gương mặt thấp thòm của Vương thị, sau đó nói như đinh chém sắt: "Hi mạch, đã có hơn hai tháng. Chúc mừng!"

Cũng khó trách hẳn không nhìn được, hẳn vừa mới chuẩn bị nằm xuống ngủ thì lại bị người ta kéo tới đây.

Vương thị vừa nghe liền vui mừng hớn hở thông báo cho Tô Căn đứng ngoài cửa là hi mạch. Giờ phút này Lô Uyển Chi cảm thấy toàn thể giới dường như cũng dừng lại, trong óc lần quần cũng chỉ có hai chữ "Hi mạch" này.

Cho đến khi Vương thị hỏi đại phu về thuốc an thai, đại phu hạ bút viết mấy phương thuốc sau đó đứng lên, lúc chuẩn bị đi hẳn lại bị Lô Uyển Chi gọi, xác nhận lại lần nữa thật là có hi sao?

Suy nghĩ trong đầu của đại phu lúc này chính là cái nhà này thật kì quái, phụ thân thì không thấy đâu, người làm ông bà còn vui hơn so với người làm mẹ kia.

Liên tục nhận được câu trả lời khẳng định chắc chắn, trên mặt Lô Uyển Chi mới từ từ nổi lên nụ cười.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng vẫn còn bằng phẳng, nơi này có một đứa bé, là một đứa bé thuộc về Tô Việt và mình, trên người nó chảy dòng máu của Tô Việt, từ nay về sau ở cõi đời này mình lại có thêm một người thân, ngoại trừ Tô Việt, nay lại thêm một người có mối quan hệ huyết thống của mình với Tô Việt.

Nàng nghĩ đây đúng là chí ý của ông trời, mang Tô Việt rời khỏi mình, lại đưa tới một người để nàng dựa vào mà vui sống, có đứa bé này, cuộc sống âm u nàng sẽ lại được phơi dưới ánh mặt trời, từ nay về sau cũng không thể sống lay lắt như mấy ngày vừa rồi, phải cười nhiều phải vui vẻ, làm một người mẹ đơn thân kiên cường.

Đưa một bọc thật dày để tạ ơn đại phu, Vương thị lại trở về phòng nói vài lời với Lô Uyển Chi, bên trong lời nói của bà cũng lộ ra vẻ vui mừng, chủ yếu là dặn dò Lô Uyển Chi phải ăn nhiều ngủ ngon, phải vui vẻ hoạt bát một chút, như vậy gọi là nuôi dưỡng đứa bé từ bên trong, còn chuyện trong cửa hàng sau này cũng ít quan tâm đi, ngày mai phải một người vào thôn để báo tin cho Lô Dũng.

Lại hỏi bây giờ Lô Uyển Chi có thêm ăn cái gì không, nói ra rồi bà đi làm, Lô Uyển Chi vội vàng lắc đầu, nàng cảm thấy mẹ chồng đối với mình đã đủ tốt rồi, khi vừa nghe chuyện nàng khó có thai cũng không hề trách móc nàng lời nào, hơn nữa còn hết lời khuyên nhủ mình, đây có phải là tâm hồn người mẹ đã khắc vào trong cốt tủy, một người mẹ như thế sao nàng lại không cảm động chứ, nước mắt lại lưng tròng.

Vương thị bị dọa bà vội vàng hỏi: "Uyển Chi, con làm sao thế, chỗ nào không thoải mái, đau bụng à? Để ta gọi cha con nhanh chân chạy đi gọi người đại phu đó quay lại." bà nói dứt lời liền xoay người chạy ra ngoài.

Kết quả bị Lô Uyển Chi gọi lại: "Nương! Không có, không phải con không thoải mái, mà là do con vui mừng thôi!"

Nghe nàng nói như vậy, Vương thị mới buông xuống nỗi lo trong lòng, bà cười: "Ta cũng vui mừng lắm, bây giờ tốt rồi, cuối cùng A Việt cũng có hậu nhân." Ý thức được lúc này không nên nhắc tới Tô Việt, Vương thị lại vội vàng nói: "Chỉ là vui mừng không kiềm được nước mắt, về sau phải cười nhiều nha!"

Lô Uyển Chi nghe xong khóc gật đầu, vừa cười vừa khóc một trận. Cuối cùng nàng thúc giục mẹ chồng mau mau trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Lúc này Vương thị chuẩn bị về phòng chia sẻ niềm vui với Tô Căn, nhưng bị nước mắt của Lô Uyển Chi giữ lại, thấy tình trạng nàng ổn định lại, khí sắc cũng khá, hơn nữa sắc trời không còn sớm, bà nhìn Lô Uyển Chi cởi áo khoác, thay nàng dập tắt đèn dầu mới đóng cửa rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Edit: Holilinhk

Lô Uyển Chi đưa mắt nhìn mẹ chồng đi ra, nàng ngồi từ từ bình tâm lại, niềm vui dần lan tỏa, mình mang thai, thật mang thai rồi!

Tin tức này như một cục đường nhỏ ném vào mặt hồ yên tĩnh bi thương trong tâm Lô Uyển Chi, làm thức tỉnh hi vọng thán ngày hạnh phúc sau này của nàng, nàng mỉm cười khẽ vuốt ve bụng lo sợ nửa đêm, bỏ qua nỗi bi thương sau khi Tô Việt ra đi.

Nàng lẳng lặng vẽ phác thảo hình dáng đứa trẻ sau khi ra đời trong đầu, nàng hy vọng là một bé trai, một bé trai giống Tô Việt, như vậy nàng có thể thấy người rồi nhớ người, giải trừ nỗi khổ tương tư.

Bởi vì trần trọc trở mình, suy nghĩ rất nhiều chuyện về đứa nhỏ, ngày hôm sau Lô Uyển Chi dậy trễ, mà sáng sớm, Vương thị đã đuổi Tô Căn vào thôn rồi, đi báo tin cho Lô gia, cũng thuận tiện báo cho một nhà lão đại biết. (người con cả)

Trong lòng Vương thị, đối với con dâu lớn - Triệu thị, bất mãn của bà chưa từng mãnh liệt, dù sao Tô Việt đi nhập ngũ cũng là vì tiết kiệm cho nhà lão đại mấy chục lượng bạc, thế nào thì nó cũng phải chăm sóc em dâu chứ, mặc dù một người trong thôn một người trên trấn, ngoài tầm tay với, nhưng lúc trước khi lên trấn đi đường vòng qua bên này nhìn một cái cũng là việc nên làm, huống chi Triệu thị cũng là một người đặc biệt thích hội họp, rất thương

tập hợp ở trần trên, nhân tiện liếc mắt nhìn em dâu thử chẳng lẽ còn không muốn, huống chi cha mẹ chồng cũng ở đây cả.

Mà chuyện Lô Uyên Chi mang thai đối với Tô gia mà nói thì đúng là một tin mừng lớn, cho nên ông cảm thấy cả nhà lão đại nên cố ý đến chúc mừng một chuyến, cho nên để Tô Căn về thông báo cho bọn họ, cụ thể phải làm như thế nào, nàng không muốn công khai, hai người họ cũng đã biết.

Khi cả nhà Lô Dững biết được tin này, vội vàng đi lên trần trên, đúng lúc cũng là ngày họp chợ, Trương thị đã nôn nóng đi họp chợ trước, Lô Dững mang theo hai đứa nhỏ, trên đường đi đã mua chút thức ăn bổ dưỡng, nói giữa trưa ông muốn tự thân xuống bếp nấu cho con gái ăn.

Lúc Trương thị về thì Lô Uyên Chi cũng mới rời giường, đang ăn cơm trưa, thấy bà đi vào, nàng vội vàng muốn đứng lên, bị Trương thị ngăn lại.

"Uyên Chi, con đừng động, ăn cơm quan trọng hơn, ba tháng đầu phải đặc biệt chú ý, đứa nhỏ này có con cũng không để ý, ta nghe cha chồng con nói cái thai này cũng đã hơn hai tháng, nagaamx lại thì vì chuyện A Việt đi mà con đau buồn đến nhường ấy, sau này con bớt suy nghĩ những chuyện như vậy đi, lo cho đứa con trong bụng là lớn nhất!" Trương thị mở miệng đã nhắc cõ.

Thấy gương mặt của Vương thị ngồi cạnh bên không vui, Trương thị cứ nghĩ bà trách con gái mình không chịu chăm sóc cho cháu bà, thật ra thì Vương thị thấy người của Lô gia đã đến, mà Tô Căn vẫn chưa về, mà vợ chồng thằng con lớn cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Nàng thấy Trương thị nói như vậy cũng không nói gì chỉ mỉm cười, cũng không bắt chuyện hàn huyên gì cả.

"Thân gia à, bà ở đây đợi với Uyên Chi cũng thật cực khổ." Trương thị khách khí nói với Vương thị.

Vương thị cười: "Đây là bổn phận ta phải làm mà, bà đừng nói khách khí thế chứ."

Biết mẹ con các nàng nhất định có nhiều lời muốn nói, Vương thị lấy cớ đi vào trong bếp giúp Tiểu Thúy. Để lại không gian riêng tư cho họ.

Vương thị vừa đi, Trương thị liền bước tới trước mặt Lô Uyên Chi, buồn bực nói: "Uyên Chi, sao ta không thấy đáng về vui mừng của nương con? Con không chọc bà ấy giận đấy chứ? Lẽ ra con có tin mừng bà ấy phải vui như hội chứ!"

"Nương à, nương đừng suy nghĩ nhiều, mẹ chồng con đang lo lắng cho cha con đó mà, nghe nói hôm nay trời vừa sáng bà đã đuổi cha về thôn để thông báo tin mừng cho đại ca, nhưng mà nương xem, mặt trời đã lên chính đỉnh rồi cha vẫn chưa về, cả nương cũng đến rồi." Mấy ngày nay Lô Uyên Chi chung sống với Vương thị, đối với tính cách của mẹ chồng cũng hiểu được thập phần.

Vương thị là một người thập phần đơn giản, có niềm vui sẽ lộ rõ trên mặt, lại dễ ở chung.

Trương thị suy nghĩ một chút, cảm thấy khuê nữ mình nói đúng, nên cũng không suy nghĩ chuyện Vương thị không vui mừng nữa.

Nói cho Lô Uyên Chi biết lát nữa Hà Hoa và Văn Hiến cũng sẽ tới đây, Lô Uyên Chi vừa nghe nói đệ đệ, muội muội cũng tới đây, nụ cười trên mặt cũng tươi hơn.

Trương thị lôi kéo nàng nói chuyện một hồi mới căn dặn, thứ nào không thể ăn, cái gì không được làm.

Lô Uyên Chi vừa nghe vừa gật đầu, nhất nhất đều nhớ trong lòng, đối với đứa bé này nàng cũng hết sức quan tâm, không cho phép có sai sót nào.

Đang khi nói chuyện, Lô Dững đưa hai đứa trẻ vào nhà, ba người bọn họ trong tay mỗi người xách đầy đồ, đồ chơi cho em bé cũng mua luôn rồi, Lô Uyên Chi nhìn dờ khóc dờ cười, nhìn đệ đệ cười nói: "Văn Hiến, cái này là đệ mua sao, cái này mua sớm quá đi à."

Không đợi Lô Văn Hiến nói, Lô Hà Hoa đứng bên cạnh bắt đầu không nhịn được mà nói: "Muội cũng nói đệ đệ mua những thứ là quá sớm, hơn nữa cũng không nhất định dùng tới, nếu là bé gái thì không thể nào cầm ná thun chạy khắp nơi được, neus như vậy thì sau này làm sao lập gia đình chứ? Tỷ, tỷ nhìn nè, muội có mua mấy bộ y phục cho em bé, bé trai bé gái đều mặc được."

Nàng vừa nói vừa đưa vật quý lên cho Lô Uyên Chi xem thành quả.

Trương thị hơi quở trách Hà Hoa: "Nhất định phải là một bé trai, Hà Hoa, con đừng có mà nói lung tung."

Cả nhà cùng nhau cười, giờ phút này, hình ảnh ấm áp thế này, dường như có khuyết điểm gì đấy, nếu như bây giờ Tô Việt ở bên cạnh mình thì tốt rồi.

Lúc này Vương thị bùng ra chút điểm tâm với hạt dưa và đậu phộng, bà cảm thấy mình là chủ nhà, điều khiến bà lo lắng thấp thỏm đó là , đã trưa rồi, sao Tô Căn còn chưa chịu về.

Lô Uyên Chi bảo Tiểu Thúy vào bếp nấu cơm, hôm nay nhiều người, cố ý dặn dò nàng làm nhiều thêm một chút, Trương thị đã xưng phong nhận việc đi vào bếp giúp một tay rồi, Vương thị cũng không thể nhàn rồi, cũng đi vào phòng bếp trợ thủ.

Đã rất lâu Lô Văn Hiến không tới trần trên, thừa dịp này muốn đi dạo một vòng, bị Trương thị không cho, bà nói ăn cơm trưa xong, nhà người tốt nhất là ở lại chơi với đại tỷ.

Lô Uyên Chi cười nói không sao, Lô Dững nói còn một lát nữa mới ăn cơm trưa, bèn đưa con trai đến thư viện một chuyến, đưa Lô Văn Hiến đến thư viện để sư phụ xem thử.

Vừa đúng lúc trong lòng Lô Hà Hoa cũng có chuyện muốn nói với đại tỷ, thấy mọi người vội đi, nàng kéo Lô Uyển Chi vào phòng.

Biết muội muội có chuyện muốn nói với mình, nên cũng thuận thế đi vào phòng.

Ai biết mới vừa rồi còn thoải mái thế nhưng giờ phút này Lô Hà Hoa bỗng chốc ngại ngùng, mười ngón tay quẩn lấy nhau kéo qua hoa lại, trên mặt cũng hơi đỏ, đôi mắt cũng không dám nhìn đại tỷ, chỉ vụng trộm ngẩng đầu lên nhìn lướt qua rồi lại vội vàng cúi đầu.

Lô Uyển Chi cũng không gấp, nàng ngồi ở trước bàn trang điểm cười nhìn con bé: "Hà Hoa, có chuyện gì muội cứ nói với tỷ, không phải là coi trọng tiêu tử nhà nào chứ?"

Nghe đại tỷ vừa nói như thế, mặt của Lô Hà Hoa càng đỏ hơn, nàng đi nhanh dần đến bên cạnh Lô Uyển Chi, ôm một bên cánh tay nàng nhẹ nhàng lắc.

Rốt cuộc, chỉ nghe Lô Hà Hoa thở dài một hơi: "Đại tỷ, ta. . . . Muội có chuyện vẫn chưa nói cho tỷ biết, nói rồi tỷ đừng giận đấy nhé!"

Lô Uyển Chi xoa tay nàng, cười nói: "Được, bất luận là chuyện gì, ta đều sẽ không trách muội."

"Đúng, chính là tối hôm tỷ phụ tới tìm tỷ, thật ra là trước đó muội có đi tìm tỷ phụ, hai ba năm trước có lần muội đi chơi, lúc đi ngang qua nhà tỷ phụ, nghe huynh ấy đang nói chuyện với cha nương, tại sao không được cưới tỷ. Chính là khi muội biết tỷ phụ có ý với tỷ, khi đó người đính hôn với tỷ cũng vừa bị bệnh chết, hơn nữa chúng ta trong thôn không có tổ tông che chở, không thấy ai tới cửa cầu hôn, muội lo không ai chịu lấy tỷ, mà tỷ phụ ngăn ấy vẫn chưa đính hôn, lại thấy hai người rất xứng với nhau, lại nói lúc muội đi tìm tỷ phụ, huynh ấy hết sức đồng ý, nhưng lại sợ cha nương chúng ta không đồng ý, muội biết hai người họ nghe lời tỷ nhất, cho nên mới hợp kế với tỷ phụ, bảo huynh ấy đi khuyên tỷ trước." Lô Hà Hoa vừa nói vừa liếc nhìn Lô Uyển Chi mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Editor: Holilinhk

Mãi cho đến khi mọi người ăn cơm trưa xong vẫn chưa thấy bóng dáng của Tô Căn đâu, Vương thị như đứng đống lửa, bà bắt đầu cầu nhàu xin ông thông gia về thôn một chuyến.

Nghe bà cảm rằm mấy lần, Lô gia cũng không thể ngồi yên, nên dặn dò gì thì Trương thị cũng đã dặn dò, bà liền kéo Lô Dũng, dắt thêm hai đứa nhỏ nhanh chóng đi về.

Còn lại Vương thị, Lô Uyển Chi và Tiểu Thúy, ba nữ nhân ngóng chờ ở trên, đặc biệt là Vương thị, nếu không phải bà không yên lòng đứa con dâu mới vừa mang thai, bà hận không được đi theo Lô gia về thôn một chuyến.

Lúc chuẩn bị ăn cơm tối, Tô Căn mà họ mỗi mắt chờ từ sáng mới chịu về nhà.

Bước chân ông nặng nề, sắc mặt u ám, Vương thị thấy thế cũng không dám mở miệng hỏi đã xảy ra chuyện gì, bà nói thẳng ăn cơm tối trước rồi tính.

Trong lòng buồn bực, Tô Căn ăn chỉ vài hóp cơm, biết mọi người đều đang lo lắng chuyện ngày hôm nay, liền ngẩng đầu lên vừa ăn vừa nói.

"Nương nó à, ta kể bà nghe chuyện này bà đừng nóng ruột, càng không được tức giận, dù sao vợ chồng A Sở cũng đã được phân ra riêng, tốt hay xấu cũng là chuyện của tụi nó." Tô Căn dừng và cơm lại, ông thở dài.

Vương thị nghe ông nói như vậy, bà không nuốt nổi cơm, nhưng bà sợ ảnh hưởng đến Lô Uyển Chi đang ngồi ăn cơm bên cạnh, vội vàng cho đánh mất với Tô Căn.

Nhưng Tô Căn là một người thần kinh thô, giờ phút này trong đầu ông chỉ nghĩ đến gia sự của đứa con trai lớn, đâu có chú ý đến ánh mắt của bà đánh sang.

"Chuyện là vợ A Sở. . . . ." Tô Căn còn ngậm nửa miếng cơm nên nói không rõ chữ lắm.

"Đương gia à, chuyện như vậy đợi cơm nước xong xuôi rồi hãy nói, ông xem Uyển Chi còn đang ăn cơm kia!" Vương thị không nhịn được ho khan mấy tiếng rồi nói, thấy Tô Căn không chú ý, bà đành phải vội cắt lời ông.

"A, cơm nước xong lại nói, ăn cơm, ăn cơm, Uyển Chi, con cũng ăn nhiều một chút!" Giờ phút này Tô Căn mới nhớ tới, đứa con dâu đang mang thai lúc sơ kì thai nhi chưa ổn định, ăn cơm phải đổi diện, không thể chịu được kích thích, chuyện này không thể để con bé biết là thỏa đáng nhất.

Dù sao chuyện này có liên lụy tới Tô Việt, Tô Căn biết chỉ cần có chút liên quan đến Tô Việt, Lô Uyển Chi có thể bị kích động cả buổi.

Hai người họ đã già lại không phải võ hiệp biết xòe tay múa chân lừa mắt người, một người hát một người xướng như thế thì Uyển Chi cũng biết, nhất định đại ca Sở gia đã xảy ra chuyện gì không tốt rồi, hơn nữa nhìn tình hình cũng tương đối nghiêm trọng, nếu họ đã không muốn cho nàng biết nàng sẽ không hỏi, thứ nàng quan tâm nhất lúc này là cục cưng trong bụng mình.

Com nước xong Lô Uyển Chi liền vội vàng về phòng mình, nếu cha mẹ chồng muốn nói chuyện riêng, nàng sẽ không cản trở để bọn họ có không gian nói chuyện.

Không ngờ lúc nàng chuẩn bị đi vào thì nàng phát hiện ánh mắt cha chồng nhìn mình có phần thương cảm, nàng không yên lòng bèn gọi Tiểu Thúy lên, cho Tiểu Thúy ở lại phòng ăn nghe hai lão nhân gia nói cái gì, bảo Tiểu Thúy làm bộ dọn dẹp phòng.

Tiểu Thúy vui sướng lĩnh mệnh, một là nàng không chịu ngồi yên, hơn nữa nàng có một cố niệm, nàng biết ở đây ai là lão đại, người nào trả lương cho mình, cho nên đối với phu nhân Lô Uyển Chi hằng ngày dịu dàng hiền thực, không hề tỏ vẻ phu nhân xú xiu nào cả, nàng nói gì Tiểu Thúy nghe nấy.

Nhìn Lô Uyển Chi rời đi, Vương thị không nhịn được vội vàng hỏi: "Đương gia, rốt cuộc là sao, sao ông vào thôn mà về trễ thế này? Nhà lão đại xảy ra chuyện gì rồi à?"

Bà bắn liên thanh nhiều vấn đề, lúc Lô Uyển Chi còn ở đây bà nhìn muốn chết.

Tô Căn ngẩng đầu nhìn bà một cái, vẫn không quên an ủi: "Bà nó à, trước tiên bà đừng sốt ruột, trời có sập xuống cũng đã có ta đỡ rồi, hôm nay ta về thôn thì đến nhà lão đại trước tiên, ta nghĩ người của Tô gia phải thông báo trước, ai ngờ cửa nhà lão đại đóng chặt, gõ hồi lâu cũng không ai ra mở. Ta cho là chúng đã xuống ruộng làm việc, không phải mấy ngày nay A Sở ở trong thôn sao. Ta mới đi sang thông báo cho thân gia trước rồi sẽ quay lại thông báo với lão đại sau. Kết quả ta trở lại từ thân gia nhà thì cũng không thấy bọn họ đâu, ta đành xuống ruộng tìm, nhưng vẫn không tìm được."

Vương thị nghe đến đây thì chân mày nhíu chặt lại, khúc đạo đầu này của Tô Căn cho người ta biết đã có chuyện lớn. Bà giục ông nói nhanh nhanh.

"Đợi một lát đến trưa cũng không thấy hai vợ chồng lão đại đâu cả, ngược lại ta thấy Đại Hà đi học về, ta liền hỏi sao không thấy cha mẹ nó ở nhà, Đại Hà vừa nghe ta hỏi đã khóc." Tô Căn nói tới đây giọng nói pha chút đau lòng, đứa cháu ông quan tâm nhất chính là đứa cháu duy nhất này.

"Đứa bé đáng thương, hai vợ chồng lão đại đi đâu rồi hả?" Vương thị nghĩ đến cháu cũng không thể nén đau buồn.

"Đại Hà nói với ta cũng đứt quãng, hình như vợ lão đại đem bán ba mẫu đất của nhà nó, cái này cũng không quan trọng, nó lại còn lén bán ba mẫu đất chúng ta cho AViệt, tất cả bạc đều đưa về cho nhà mẹ đẻ, chuyện này bị A Sở biết được, nên A Sở đánh nó một trận, tối hôm qua nó đã bỏ nhà đi, sáng sớm hôm nay A Sở đã đi nhạc gia (nhà vợ) tìm vợ nó rồi." Tô Căn oán hận nói, đứa con dâu lớn này, đối xử với con trai lớn của mình, cháu mình, cả con trai nhỏ của mình cũng không tốt, lúc này ông hận đến nghiến răng.

Vương thị vừa nghe xong, đầu tiên là bà hét một tiếng kinh sợ, sau đó nhìn không được mà mắng: "Cái này đáng đâm ngàn đao, sao nó dám làm như vậy? Như vậy sau này A Sở phải làm sao? Sau này A Việt về phải làm sao? Đúng là trời đánh! Nó quên nó cũng phải ăn cơm rồi hay sao!"

Bà vừa dậm chân vừa mắng, khí huyết xông lên khiến đầu váng mắt hoa, thân thể hơi chao đảo, Tô Căn vội bước đến đỡ lấy bà, dìu bà ngồi xuống ghế.

"Aiz, con cháu tự có phúc của con cháu, lão già như chúng ta ít quan tâm là được, ta thấy vợ lão Nhị là một đứa hiểu biết, cũng hiểu thuận, chúng ta đi theo chúng nó là được, mắt không thấy, tâm không phiền." Tô Căn nói.

Vương thị nâng trán than thở: "Nói thì nói như thế, nhưng A Sở cũng là một phần máu thịt của ta, làm sao mà ta có thể mặc kệ nó được chứ, huống chi còn có Đại Hà, nó là đứa cháu cốt nhục của chúng ta đây. Đúng rồi, buổi chiều ông có qua Triệu gia không?"

Gật đầu một cái, Tô Căn đáp: "Đại Hà khóc suốt, ta cũng sợ A Sở đi Triệu gia chịu thua thiệt, nên mang theo Đại Hà, hai người đi Triệu gia một chuyến."

"Ai biết đến Triệu gia, thấy A Sở ngồi chồm hổm cạnh sân, ta liền hỏi cha Triệu thị, có biết Triệu thị cầm đất bán lấy bạc trợ cấp cho gia đình không, ta hỏi cái gì lão thân gia đó cũng bảo không biết, ta thấy lão biết rõ còn giả bộ hồ đồ." Tô Căn than thở, thật là ban đầu nhìn lầm, vốn còn tưởng Triệu gia ở cách Phương Viên mười dặm là một danh môn vọng tộc, dạy dỗ khuê nữ không tệ, ai mà ngờ lại xảy ra cơ sự này.

"Cuối cùng thì sao?" Vương thị không thể chịu được ông cứ dừng một chút nghỉ một lúc như thế, hận không được lập tức nghe hết kết cuộc như thế nào.

"Không tìm được vợ lão đại, Triệu gia cũng một mực chối không nhận một phần tiền nào của Tô gia chúng ta, cuối cùng còn mắng ngược lại, nói chúng ta vứt bỏ khuê nữ Triệu gia, bà xem đây là đạo lý gì thế này! Cuối cùng A Sở không để cho ta cãi và với người Triệu gia, ba người chúng ta trở lại thôn, A Sở không nói tiếng nào buồn bực cầm đầu đi, vừa về đến nhà liền viết hưu thư, thờ hồn hên chạy đến ném cho Triệu gia rồi trở về." Tô Căn nói đến cuối cùng cũng không nhịn được sự buồn bã, chuyện không chỉ thế này, nhất định sau này sẽ có cãi nhau.

"Vậy Đại Hà đâu? Sao ông không đưa Đại Hà tới, thằng bé ở nhà chắc một bát cơm nóng cũng không có mà ăn, đói rồi gầy cho xem." Vương thị oán trách.

"A Sở đã ở trong thôn rồi, hơn nữa ban ngày Đại Hà còn phải đi học, không tới đây dễ thế được." Tô Căn đáp.

"Chuyện này ta không thể cho qua thế được, tại sao Triệu thị mang đất chúng ta đi bán không hỏi ý kiến chúng ta, A Sở đưa lá thư qua, nghĩa là không còn quan hệ với Triệu gia, tiền mấy mẫu đất này chẳng phải là tát nước rồi à?" Vương thị bực tức mà nói, bà càng nghĩ càng giận, mấy mẫu đất này bà với Tô Căn phải cực khổ đi làm ở lò gạch mới kiếm được, họ để đất lại cho con cháu cơ mà.

"Lúc ấy A Sở giận quá hồ đồ, sau đó mới hối hận, chỉ là ta nghĩ chúng ta phải tàn nhẫn một lần, hừ Triệu thị để chấm dứt hậu hoạn. Ta đã mắng A Sở mấy câu, sau lại suy nghĩ một chút, có một thể tử lòng không minh bạch, bỏ sớm sủa sớm." Làm sao mà Tô Căn không đau lòng mấy mẫu đất này, hôm nay cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Vương thị vẫn còn giận, bà nhớ tới đứa cháu đáng thương, không nhịn được chảy nước mắt, Tô Căn ngồi bên cạnh an ủi bà.

Tiểu Thúy nghe hết, liền nhón chân nhẹ nhàng báo cho Lô Uyển Chi biết.

Nghe Tiểu Thúy miêu tả như thật xong, trong lòng Lô Uyển Chi cũng ứ động, không phải là nàng quan tâm nhiều đến ba mẫu đất cần này, cộng lại cũng hơn mười lượng bạc, số tiền này đối với nàng mà nói thì có hay không cũng giống như chín trâu mất một sợi lông, không ảnh hưởng nhiều.

Nhưng có một số việc nhỏ, quan tâm hay không là một chuyện, nó xảy ra người buồn bức cực kì là một chuyện. Đặc biệt là nghĩ đến mẹ chồng đang khóc bên ngoài, cha chồng đau buồn, trong lòng nàng cũng có tính toán.

Huống chi đó vốn thuộc về Tô Việt, người làm vợ như nàng đứng ra nên giữ tất cả những thứ thuộc về trượng phu của mình.

Đoán chừng ngày mai cha mẹ chồng sẽ về thôn, nàng nghĩ nếu bọn họ tạm thời không muốn cho mình biết, trước hết mình làm bộ như không biết, chỉ là đêm đó nàng lặng lẽ viết lá thư cho Lô Dũng, xin ông thời gian gần đây, giúp nàng đề ý động tĩnh của Tô gia một tay, cũng thuận tiện kể cho ông nghe chuyện xảy ra của nhà lão đại.

Vô luận lúc nào đi nữa thì nhà mẹ đẻ cũng là nơi để người vợ dựa vào.

Quả nhiên, sáng sớm ngày hôm sau cha mẹ chồng đến nói cho nàng biết họ sẽ vào thôn một chuyến, bọn họ không phải là người hay nói dối, khi họ nói ra câu này, họ không dám ngẩng mặt nhìn nàng một cái.

Lô Uyển Chi cười bảo bọn họ đi nhanh về nhanh, sau đó vẫn không quên biểu hiện sự hiểu chuyện của mình: "Nương, về đó làm việc thì cần mang theo chút bạc, chút bạc vụn này người cầm trước, đề phòng tình huống bất ngờ." Nói xong nàng lấy ngân lượng trong tay áo kín đáo đưa cho Vương thị.

Đầu tiên là Vương thị từ chối bảo không cần, thấy Lô Uyển Chi tha thiết nên bà cũng tiếp nhận, bà nghĩ không chừng đến Triệu gia còn phải đánh một trận ác liệt, đến lúc đó có chút bạc cũng thuận lợi hơn.

Hôm qua, hai lão nhân gia đã thương lượng xong, tuyệt đối không thể để Triệu gia được lợi, đứa con dâu lớn này tạm thời chưa hừ, trước tiên phải buộc Triệu gia phun số bạc đã ăn vào ra, sau đó mới nói chuyện bỏ vợ.

Lô Uyển Chi nhìn cha mẹ chồng đi khỏi, nàng liền bảo Tiểu Thúy vào cửa hàng gọi một người làm đến đây, bảo hắn đưa thư đến tay Lô Dũng.

Cho dù trong lòng nàng không thoải mái đi chăng nữa, nàng cũng biết mình phải trọng cái gì, nhẹ cái gì, đứa bé trong bụng mình là xếp thứ nhất, cho nên để cho cha mẹ chồng và đại ca đại tẩu âm ỉ, hơn nữa chuyện như vậy báo cho cha mình - Lô Dũng, ông sẽ xem xét mà làm, ông luôn là người làm việc ổn trọng, cẩn thận, nàng tin ông sẽ không để mình và Tô Việt thiệt thòi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Editor: Holilinhk (Hoanglinh2tq)

Khi sáng trời đã khá nhem tối hai lão nhân Tô gia mới về đến trấn trên, trên đầu hai người đầy bụi đất, khác hẳn bộ dáng hùng hổ lúc sáng, Lô Uyển Chi vừa nhìn, hẳn là bị Triệu gia ăn hiếp rồi.

Nàng cũng không hỏi gì nhiều, dặn dò Tiểu Thúy mau chóng bụng thức ăn ra, sau đó còn bảo Tiểu Thúy nấu chút nước tắm, sau đó để bọn họ đi nghỉ.

Tô Căn và Vương thị vui đầu ăn cơm xong thì đi tắm, còn không quên dặn Lô Uyển Chi đi ngủ sớm.

Sáng sớm ngày hôm sau, không đợi Lô Uyển Chi rời giường, đã nghe trong viện truyền tới tiếng la lối, nghe âm thanh không phải là một hai người, nàng vội vàng mặc thêm y phục đi tới cửa sổ, dưới cái lỗ be bé nhìn lên ra bên ngoài.

Không thấy không gặp, điều khiến nàng sợ là, có hơn mười người đứng đầy sân, mỗi người còn mang theo một đứa con, một người trong đó Lô Uyển Chi từng gặp qua là đệ đệ của Triệu thị - Triệu Cương, chính là người từng muốn làm mai cho Hà Hoa. Đám người bọn họ nắm trong tay gậy gộc đủ thứ, có hai người làm ruộng cầm cả cuốc lên, vây quanh đồng phòng của hai lão nhân, quá nhiều người khiến nàng không thể nhìn thấy bóng dáng của cha mẹ chồng.

Đầu tiên là nàng thở dài một tiếng, ổn định tâm trạng rồi đưa mắt tìm bóng dáng của Tiểu Thúy, về mặt hoảng sợ của nha đầu kia hẳn là ở trong bếp, hai mắt mở lớn nhìn tình hình trước mặt, tất cả đều là sợ hãi.

Cũng may phòng của Lô Uyển Chi sát bên phòng bếp, nàng thừa dịp ồn ào bên kia, khẽ gọi Tiểu Thúy vài tiếng, kết quả nha đầu kia có lẽ do quá sợ hãi, nên không nghe được nàng gọi.

Lô Uyển Chi sốt ruột, quay về phòng tìm một khối nghiên mực (cục mực chưa được mài), mở cửa sổ ném sang Tiểu Thúy, lần này cuối cùng cũng đánh thức nàng từ trong sợ hãi.

Tiểu Thúy là một tiểu cô nương thông minh, nàng biết nếu mình bước nhanh qua cửa sổ, ắt sẽ khiến đám người kia chú ý, cho nên nàng nghiêng người đi sát vào cửa sổ.

"Tiểu Thúy, người nhanh tới cửa hàng một chuyến, kể chuyện ở đây cho Hoa quản gia nghe, để ông tới nha môn tìm mực đầu báo án, sau đó bảo ông ta phái mấy người làm có thân thể cường tráng tới đây, nhớ mang theo người! Đi nhanh về nhanh!" Lô Uyển Chi nói, thời gian gấp gáp, chỉ có thể tận lực nói đơn giản yêu cầu của mình mà thôi.

Tiểu Thúy vừa nghe vừa nhìn động tĩnh cửa phòng phía đông, chờ tiếng nói Lô Uyển Chi vừa dứt, nàng liền chầm chậm di chuyển đến cửa viện, một người tinh mắt của Triệu gia phát hiện kêu lên một tiếng, Tiểu Thúy liền bày bộ dáng xun xoe chạy ra ngoài, đợi người phía sau phản ứng kịp, đã không đuổi theo kịp, lại nói Tiểu Thúy ở trên trần mấy năm, đối với con đường ngõ phố cũng rất quen thuộc, quanh co lòng vòng liền bỏ rơi hai người của Triệu gia.

Lô Uyển Chi thấy Tiểu Thúy thành công thoát đi, mới thở phào, trước khi người của cửa hàng hoặc người của nha môn đến nàng không dám ra ngoài, nếu là trước khi có bầu, nàng đã ra ngoài từ sớm, nhưng hôm nay nàng biết rõ bây giờ bản thân không được hành động theo cảm tính, đứa nhỏ trong bụng là cốt yếu.

Đột nhiên nhớ ra mình quên dặn Tiểu Thúy, bảo Hoa quản gia cứ việc dùng bạc, nàng nhớ Hoa quản gia ở Châu Phủ một thời gian, chắc chắn sẽ có chút quan hệ với quan phủ.

Một mình Lô Uyển Chi trong phòng cũng đứng ngồi không yên, nàng lo sợ cha mẹ chồng đã già yếu nhờ bị đẩy một cái, tay chân xảy ra vấn đề gì rồi sao, trong nhà của mình mà đề cha mẹ xảy ra chuyện, thật nàng không còn mặt mũi nào gặp Tô Việt. Cho nên hẳn mới tuyển thêm người làm, người của quan phủ không biết bao giờ mới tới, trông cậy vào bản thân mới là tốt nhất.

Chỉ là lo lắng cũng vô ích, nàng chỉ có thể chấp tay trước ngực xin cứu binh mau mau tới.

Cửa hàng cách nhà họ cũng không xa lắm, chốc lát sau liền nghe trước cửa viện truyền đến một loạt tiếng bước chân, mặc dù những người đó đang tranh cãi nhưng không âm ỉ lắm, Lô Uyển Chi vẫn nghe được, nàng len lén nhìn ra ngoài, quả nhiên, bảy tám người 'rầm rập' đi vào, ngay cả chương quầy cũng cảm bàn tính tới, Lô Uyển Chi nhìn lập tức xấu hổ một hồi, tiền sinh à, ông cầm luôn cả bàn tính đúng là rất có khí thế ~.~.

Mặc dù nhân số không chiếm thượng phong, nhưng là đa số người làm đều là trai tráng tuổi chừng hai mươi, bởi vì phải thường xuyên gánh gạo, nhìn thể nào cũng là thanh niên thân thể cường tráng khỏe mạnh, mà nhìn lại Triệu gia, tuy người tới không ít, nhưng có ai gọi là cường tráng đâu, chỉ toàn là mấy ông lão chống gậy tới.

Lô Uyển Chi thấy có người tới thì rất hài lòng, rốt cuộc có thể ra khỏi phòng rồi. Mà người của Triệu gia cũng quay đầu lại nhìn, bọn họ nhìn đám người cao to vạm vỡ về mặt hùng hổ thì hơi sợ sệt, bọn họ quay lại nhìn ông lão chống gậy đứng ở chính giữa, có vẻ hỏi thăm, chuyện này phải tiếp tục như thế nào đây.

Bọn họ tới tìm hai vợ chồng Tô Căn cũng chỉ muốn dọa một chút, căn bản họ không dám xuống tay đánh người, nếu là trong thôn, muốn đánh thì bước lên đánh, cùng lắm thì tốn chút tiền xem bệnh, nhưng đây là trấn trên, nha môn chính là ở trấn trên, cho họ mượn mấy lá gan họ cũng không dám động thủ trên đầu thái tử.

Cho nên mới đứng đó cả nửa ngày cũng chỉ mắng hai lão Tô mà thôi: "Các người đúng là già mà không nên nét, sao lại buộc nhi tử hư thể tử nó chứ, Triệu thị giấu các người nó không sinh đẻ được à? Nó đã sinh cho các người đứa cháu đáng yêu như thế mà các người nói bỏ là bỏ sao, đây không gọi là khinh thường người Triệu gia bọn ta chứ là gì! Thước thời thì mau lấy lá thư lại, bằng không hôm nay các người đừng hòng bước ra khỏi cửa!"

Một đám người đứng đó mắng qua mắng lại chỉ mấy câu này, Lô Uyển Chi nghe đã thuộc lòng luôn rồi.

Lô Uyển Chi được Tiểu Thúy dìu ra khỏi phòng, đứng giữa đám người làm mà nói với người Triệu gia: "Các vị, ta không nói hôm nay các vị tự tiện xông vào nhà dân phạm tội gì, chỉ dựa vào lương tâm của các vị mà ngầm, các vị nhiều người như thế mà nữ nhân tâm bức bách hai người già tuổi đã trên năm mươi sao? Các vị ai mà không do cha mẹ sinh ra? Ai cũng có cha mẹ mà!"

Lô Uyển Chi tức giận khiến giọng nói cũng hơi run run, Tiểu Thúy vội vàng vuốt lưng cho nàng thuận khí, Tiểu Thúy vẫn không quên nhỏ giọng khuyên nhủ: "Phu nhân, hôm nay người có thai đừng chấp nhặt với bọn họ!"

Không đợi Lô Uyển Chi thuận khí, lão đầu bên kia lên tiếng: "Người là thê tử của A Việt à? Ta nói nghe này cháu dẫu, hôm nay là con gái ta hôm sau có thể lặn lượt người, hôm nay hai lão nhân này có thể buộc A Sở bỏ vợ, ngày mai chờ A Việt về đây bọn họ sẽ buộc A Việt vứt lá thư cho người. Nghe lời gia gia nói, cái người mà người gọi cha nương này chẳng có gì tốt đẹp cả!"

Mới vừa nãy Vương thị sợ đến nổi mặt trắng mắt trừng màu vôi đất, bây giờ đã lấy lại sức lực: "Triệu Chính ông nói bậy cái gì đó? Đã sớm nói cho ông biết,

chúng ta không hề bảo A Sở viết hưu thư, có bản lĩnh thì các người đi tìm A Sở mà nói, không có bản lĩnh mới đến tìm hai lão nhân chúng ta gây phiền phức phải không? Hơn nữa, chính A Sở cũng rất đau lòng bỏ khuê nữ người, nhưng vì khuê nữ người làm việc trái với lương tâm, bán sạch sáu mẫu đất nhà chúng ta, bạc nó bán đất được không phải mang về cho nhà người à!"

Vương thị rất ít khi nói nhanh như vậy, xem ra là khí huyết công tâm rồi.

"Bà thông gia, lời này của bà không đúng rồi, chúng ta chưa từng thấy bạc dù là một hào, rõ ràng là các người vu oan cho khuê nữ ta, chẳng lẽ tat hay nó ra mặt là không đúng?" Lão đầu kia mặt không đỏ tím không loạn phủ nhận.

Đám người Triệu gia hùa theo, bảo Tô gia không đúng.

Lô Uyển Chi ngồi lên ghế Tiểu Thúy vừa đưa tới, cũng bảo Tiểu Thúy đưa thêm hai cái ghế cho cha mẹ chồng vẫn còn kính sợ.

"Triệu bá, ta xin hỏi bá, tờ hưu thư là do cha nương ta viết à?" Trong lòng Lô Uyển Chi cũng đã hiểu đại khái đầu đuôi sự tình rồi, nàng ngồi xuống vuốt vuốt ngực, lăm lăm câu 'không tức giận' mấy lần mới bình tĩnh hỏi.

Triệu Chính sững sốt một chút, sau đó lắc đầu, rồi lại lập tức phản ứng: "Nhà A Việt à, mặc dù không phải cha nương người viết, nhưng bọn họ khuyến khích. Nếu không tính khí A Sở tốt như vậy, bình thường nó đối xử rất tốt với khuê nữ của ta, làm sao nó lại vô duyên vô cớ hưu khuê nữ ta chứ?"

"Ông nói cha nương ta khuyến khích thì phải có chứng cứ, chỉ với mấy câu của ông mà chúng tôi phải tin à, nếu là như vậy, ta nói một nhà Triệu gia đều là ngồi ăn đám trùng chờ chết, nhưng sự thật phải như thế không, tất cả mọi người đều nói người của Triệu gia chăm chỉ cần cù làm việc đấy thôi." Lô Uyển Chi tròn tròn mắt nói mò, nàng cố ý ngừng ở chữ 'trùng' một chút, thấy sắc mặt Triệu Chính với Triệu Cương đứng bên cạnh khó coi, mới từ từ nói câu sau.

Triệu Chính không phải là người hồ đồ, hẳn biết Lô Uyển Chi cố ý mắng nhà mình, nhưng là mục đích hôm nay tới đây chủ yếu là buộc Tô gia hạ mã, để cho bọn họ biết người của Triệu gia không dễ chọc, phải nhanh tay đi lấy lại tờ hưu thư.

Vậy mà mục đích hôm nay chưa đạt được, hơn nữa đối phương được nhiều người giúp như vậy, với tình hình hiện nay, tranh thủ rút là tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Triệu Chính liếc nhìn Lô Uyển Chi một cái, quét sang vợ chồng Tô Căn: "Hôm nay Ta tới cũng không có ác ý, chỉ muốn nói cho thân gia biết, để cho người bảo A Sở mau lấy lại lá hưu thư này, thả phá mười ngôi miếu, cũng không phá một việc cưới."

Mặt Tô Căn lạnh tanh: "Triệu Chính, ta đã nói rồi, chuyện tờ hưu thư ông đi mà hỏi A Sở, hôm qua ta còn khuyên A Sở hãy vì Đại Hà mà rút lại tờ hưu thư, nhưng hôm nay ông làm thế này thì xem ra không cần thiết rồi."

Có lẽ ông tức giận không ít, sắc mặt cũng hơi tím lại rồi.

Triệu Chính đang muốn phát tiết, liền nhìn thấy một đám người đeo đao mặc áo quan phủ nổi đuôi nhau đi vào, ông sợ đến nỗi run run vài cái, không nói nên lời.

Lô Uyển Chi thấy thế vội vàng đứng dậy chào đón, nháy mắt nhìn những người quan sai và Hoa quân gia đi vào.

Hoa quân gia trấn an nàng bằng ánh mắt, Lô Uyển Chi yên tâm, biết chuyện hôm nay mình nhất định không bị thua thiệt.

Quả nhiên, đoàn người đi vào, người đứng đầu háng giọng hỏi người nào là Tô phu nhân. Lô Uyển Chi đứng dậy trả lời.

"Tô phu nhân, tại hạ là Lưu Lượng, là bộ đầu trong huyện nha, nghe nói có người tự tiện xông vào nhà dân, tình trạng cụ thể như thế nào kính xin phu nhân nói rõ." Lưu bộ đầu là người mà trước khi Tô Việt nhập ngũ đã chuẩn bị sẵn, lúc đó hẳn ta thu của Tô Việt không ít bạc, trong lòng hẳn lo sợ có chuyện gì xảy ra với nàng, chuyện gì đó đã đến rồi.

Lô Uyển Chi nhìn lướt qua mọi người của Triệu gia, từ lúc quan sai đi vào, gây gộc của bọn họ đã buông bỏ xuống đất, mọi người cúi đầu khom lưng.

Đầu tiên là kể lại toàn bộ những chuyện từ sáng sớm cho Lưu bộ đầu nghe, sau đó kéo Vương thị bên cạnh: "Cha, nương, hai người có gì oan khuất không? Thừa dịp có quan nhân trong nha môn ở đây thì nói hết đi, con tin quan nhân sẽ làm chủ giúp chúng ta."

Vương thị sống mấy chục năm, lần đầu tiên bà thấy người mặc quan phục, sớm đã bị kinh khiếp không còn biết gì rồi, nhưng Tô Căn đứng bên cạnh phản ứng kịp, kể rõ chuyện Triệu thị bán đất của Tô gia trợ cấp cho nhà mẹ là Triệu gia như thế nào, người con lớn của ông viết hưu thư, sáng sớm người Triệu gia tới đây làm âm ỉ, ông nói rất rõ ràng.

Triệu Chính nghe thế định phản bác nửa câu thì bị Lưu bộ đầu cắt đứt, hẳn nói nếu người Triệu gia bị kiện, không bằng thừa dịp vào trại giam tham quan một lần cho biết. Triệu Chính sợ quá liền quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nửa lời phản đối cũng không dám nói.

Tô Căn không muốn làm cứng, hơn nữa đều là hương thân phụ lão, sau này còn phải gặp mặt, cho nên ông vội vàng cầu cạnh, nói chỉ cần Triệu gia trả lại toàn bộ tiền bạc cho Tô gia là được. Về phần Triệu thị có bị hưu hay không, đó phải do con trai mình làm chủ.

Triệu Chính cũng không nhắc lại câu mình không lấy nửa phân tiền, liên tục gật đầu đồng ý, cuối cùng Lưu bộ đầu nói một câu "Còn không mau cút đi" lời nói khiến một đám người sắp tè ra quần chạy đi. Gửi thanks

Chương 63

Edít: Quỳnh_in

Có quan phủ tham gia, Triệu gia cũng không dám thất lễ, chỉ là đã ăn vào một miếng thịt béo, bọn họ làm sao có thể phun ra toàn bộ, ít nhất cũng muốn cắn một miếng.

Cuối cùng Triệu gia trả hơn phân nửa tiền sáu mẫu đất kia của Tô gia, còn lại bọn họ chuẩn bị cấp bài tình thân, thừa dịp ngăn cản Tô Đại Hà đến học đường, vụng trộm đem hấn đến Triệu gia, giấu hấn ở nhà hàng xóm để cho hấn và Triệu thị mẹ con gặp lại nhau.

Triệu thị đã sớm nghĩ đến nhi tử, từ bé đến lớn người mà nàng quan tâm nhất chính là đứa con này, nàng ôm Đại Hà vừa khóc vừa cười một lúc, mới nói với nhi tử để cho hấn ở trước mặt cha hấn và gia gia bà nội nói vài lời hay, làm cho bọn họ mềm lòng, xem trả lại phần lớn số bạc trên cho phép mình về nhà, còn đặc biệt dặn dò nhất định không thể bởi vì chuyện này mà đi báo quan, bằng không Đại Hà người có thể vĩnh viễn không gặp lại nương người rồi.

Dù sao Tô Đại Hà cũng đã tám chín tuổi, đối với chuyện phát sinh trong nhà mấy ngày nay hấn cũng có thể từ trong miệng của cha và gia gia đoán được chút ít, trong lòng hấn đã biết đại khái, biết lần này Triệu thị không đúng, nhưng hấn vẫn không tin mẹ ruột mình lại làm ra chuyện không có lương tâm như vậy.

Nhưng khi về mặt hấn nghiêm túc hỏi Triệu thị thật đã làm chuyện kia sao? Nhìn ánh mắt tin tưởng của nhi tử, Triệu thị một câu cũng không nói được, chỉ có thể im lặng gật đầu.

Tô Đại Hà đầu tiên là quật cường ngửa đầu, cố gắng không cho nước mắt rơi xuống, một lúc mới hồi phục không nói gì liền quay đầu trở về thôn mình, bất kể Triệu thị gọi hấn như thế nào, hấn cũng không quay đầu lại.

Mặc dù trong lòng có tức giận, nhưng mà Tô Đại Hà vẫn thương mẫu thân, hấn cảm thấy nhất định là nàng bị đám người nhà ông ngoại kia ép mới có thể làm như vậy, hơn nữa với tính cách của mẫu thân nếu không bị buộc bắt buộc dĩ sẽ không làm ra loại sự tình này, hấn đã sớm không ưa gia gia cùng đám người cừu cừu kia rồi, mọi người chỉ biết hết ăn lại nằm, hết ăn lại uống.

Về đến nhà Tô Đại Hà quỳ dưới đất cầu xin Tô Sở cùng Tô Căn tha cho mẫu thân mình, đây là nương mình, hấn muốn nương trở về làm cơm cho mình.

Vì thế, Tô Đại Hà một khóc hai náo ba uy hiếp đòi thất cô cộng thêm Triệu gia đưa tiền tới, còn có Triệu thị viết giấy cam đoan cùng Triệu gia đoạn tuyệt quan hệ, chuyện như vậy mới xong.

Dù sao Triệu thị cũng là mẹ ruột của Tô Đại Hà, nàng gả vào Tô gia nhiều năm như vậy không có công lao cũng có khổ lao, mà Triệu thị thông qua chuyện này cũng nhận được một sự thật, đó chính là cha ruột đệ đệ ruột, ngay cả trượng phu cũng không đáng tin, chỉ có thể dựa vào con mình.

Nàng bị đuổi về nhà mấy ngày, cha mẹ ruột đối với nàng không quan tâm cũng không hỏi han, chỉ trách mắng nàng làm việc không nói, còn không ngừng ở bên tai nàng than thở, trăm ngàn lần không thể để bị bỏ, bằng không về sau trong nhà còn phải nuôi thêm một người ăn không ngồi đòi.

Triệu thị nghe xong đau lòng rơi lệ, bọn họ cũng không thể không nghĩ, mình rơi vào hoàn cảnh hôm nay còn không phải là mẹ khóc đệ đệ quỳ xuống cầu xin mình thay bọn họ trả nợ tiền đánh bạc hay sao? Nay vấn đề của bọn họ được giải quyết, liền ghét bỏ mình, đây không phải là qua cầu rút ván sao!

Cho nên khi Tô Đại Hà đến Triệu gia đón Triệu thị, nàng liền vội vàng từ trong bếp đi ra, trực tiếp đi theo Tô Đại Hà trở về.

Chỉ là sáu mẫu đất kia của Tô gia đã không trở lại, trong thôn đều là nông dân, rất ít người bán đất, cho nên tìm người mua mấy mẫu đất đã bán kia để thương lượng chuộc trở về người ta cũng không đồng ý.

Vì thế, Tô gia hiện tại không có đất đai, đưa người đến nhà địa chủ làm đầy tớ càng không có khả năng, không nói đến Tô Căn đã lớn tuổi, Tô Sở cũng là quan sai không tự do.

Vương thị nghĩ tới tôn tử đáng thương của mình, do dự mấy ngày rốt cuộc cũng đi tìm Lô Uyển Chi thương lượng.

“Uyển Chi, để đại tẩu người đến trên trấn làm việc đi, người xem trong cửa hàng các người còn thiếu việc tay chân sao? Có thể cho đại tẩu người đến đó giặt quần áo nấu cơm cũng được, Hà nhi đã lớn như vậy cũng đi theo cùng, chúng ta còn có thể nhìn thấy hấn mỗi ngày.” Vương thị về mặt thấp thòm nói, hai người già bọn họ cột chặt thất lạng đem tiền ba mẫu đất của Tô Việt đưa cho Lô Uyển Chi, nhưng vô luận như thế nào Lô Uyển Chi đều từ chối, nàng chỉ nói bạc này coi như là Tô Việt cùng mình hiếu kính bọn hấn.

Con dâu đã làm đến bước này, nàng còn tìm cho nàng ấy thêm phiền toái, nghĩ lại cảm thấy thật xấu hổ, nhưng vì tôn tử, Vương thị không đếm xỉa đến mặt mũi mình rồi.

Lô Uyển Chi khó xử nói: “Nương, tất cả người trong cửa hàng đều là nam tử, để cho đại tẩu một mình ở cùng một đồng nam nhân, đừng nói chúng ta không lo lắng danh dự của nàng bị tổn hại, mà đại ca nhất định cũng không đồng ý.”

Nàng khéo léo cự tuyệt, Lô Dũ đã từng nói nguyên tắc cơ bản trong buôn bán với mình là dùng người tài đức, loại trừ dùng người thân. Nhất định không thể để người thân tham gia vào việc buôn bán, đặc biệt là những người không phải người thân thích, đến lúc hai bên đều có lỗi, người thân cũng không làm được. Cho nên nàng đối với đề nghị này của bà bà là dứt khoát cự tuyệt.

Nhưng nhìn mấy nếp nhăn trên trán Vương thị, cuối cùng nàng cũng có chút không đành lòng, hưởng hờ đối với Đại Hà, mình cũng rất ưa thích, lúc đi Tô Việt cũng đã nói qua với mình, đối với đại ca đại tẩu không cần để họ vào trong mắt, nhưng đối với cháu trai cần phải thật lòng.

Chỉ cần là chuyện Tô Việt cần dặn, Lô Uyển Chi đều đặt ở trong lòng, cho nên nghĩ đến Đại Hà, nàng trở nên dịu dàng.

“Nương, người xem như vậy có được không? Nhà giàu ở trấn trên muốn người cũng không ít, đặc biệt là đầu bếp nữ, giặt y phục, quét dọn trạch viên, nếu đại tẩu ở nhà không có chuyện gì làm, không bằng để nàng và Đại Hà cùng đi lên trấn trên tìm công việc làm, như vậy đại ca cũng không cần phải chạy qua chạy lại, người một nhà đoàn tụ, mấy ngày nữa đệ đệ của con cũng lên thư viện trấn trên đi học, đến lúc đó giới thiệu Đại Hà một chút, nghe nói Đại Hà học được, có lẽ đi học không thành vấn đề.” Lô Uyển Chi thương lượng cùng Vương thị.

Vương thị nghe xong gật đầu: “Hôm nay cũng chỉ có thể làm như vậy, chỉ là Uyển Chi, bọn hắn tới đây nghỉ ngơi ở đâu hả?” Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn tứ hợp viên, bên trong còn mấy gian phòng trống.

Lô Uyển Chi muốn trực tiếp cự tuyệt, nàng không muốn cả ngày cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy cùng Triệu thị, nhưng nhìn ý tứ của bà bà quá mức rõ ràng: “Nương, xem đại tẩu đến trấn trên tìm việc ở nơi nào đã, trấn này cũng khá lớn, hơn nữa chỗ đại ca làm việc cách nơi này của chúng ta cũng không gần.”

Nàng nghĩ đã nói rất rõ ràng, quả nhiên Vương thị chép miệng vài cái, cuối cùng không nói gì, sau đó nhờ Lô Uyển Chi hỏi thăm giúp một chút xem nhà nào có quyền thế.

Cuối cùng Lô Uyển Chi còn kéo một người làm trong cửa hàng đem việc của Triệu thị an bài thỏa đáng, mẹ người làm kia là quản gia nhị đẳng trong nhà một vị quan lớn, đang cần tìm người giặt y phục, nhìn Triệu thị cũng không tệ lắm liền nhận nàng.

Đương nhiên nhà ông chủ này cách viện của Lô Uyển Chi rất xa, đây là khi nàng ở trong cửa hàng cố ý dãn dò, như vậy Triệu thị sẽ không thể cùng mình ở chung một chỗ.

Triệu thị sau khi trải qua phong ba bán đất, trước vẫn mất cao hơn đầu gối hoàn toàn trở nên cúi đầu đập mắt, nhìn thấy Lô Uyển Chi cũng không khó chịu nữa, chẳng qua là vẫn không biết nói chuyện với nàng như thế nào.

Nàng như vậy Lô Uyển Chi cảm thấy tốt hơn một chút, từ trước đến nay đại tẩu có gì không thể nhẫn nhịn, như vậy là tốt nhất, ngay cả nói hai người cũng không nói được mấy câu, quan hệ tự nhiên cũng không tốt, cũng sẽ không thường xuyên xảy ra cãi vã nguy hiểm.

Nhưng bởi vì thư viện ở gần nhà Lô Uyển Chi, Lô Văn Hiến cũng tới thư viện trấn trên học, nàng thương lượng cùng cha mẹ chồng để cho Tô Đại Hà ở lại cạnh mình, ngày nghỉ lại trở về với cha mẹ hắn.

Nghe xong đề nghị này Tô Sở lập tức đồng ý, còn vội vàng cảm ơn đệ muội, hai người bọn họ đều bận rộn làm việc, cũng không có thời gian chăm sóc đứa bé, mặt khác từ sự việc lần trước, Tô Sở không yên lòng về Triệu thị, hẳn thậm chí còn lo lắng Đại Hà ở cùng một chỗ với nàng sẽ học hư, cho nên hẳn rất thích đề nghị này của Lô Uyển Chi.

Đối với chuyện này hai vợ chồng Tô Căn quá mức vui mừng, như vậy bọn họ có thể mỗi ngày đều nhìn thấy tôn tử, còn có thể cho đứa nhỏ ăn uống tốt hơn.

Những thứ chuyện tạp nham này từ từ quyết định sau, bất chi bất giác Lô Uyển Chi đã mang thai đến trung kỳ (từ tháng tứ 4 đến tháng tứ 6), con trai đã được năm tháng, mỗi ngày hết bận chuyện trong cửa hàng, buổi tối một mình trong phòng, nàng vừa nhẹ nhàng xoa bụng vừa lẩm bẩm, còn nói chuyện với đứa bé chưa chào đời, hơn nữa còn nói là nhớ người kia đến đau lòng.

Trong nhà xảy ra những chuyện này nàng tin tưởng nếu như Tô Việt biết, cũng sẽ đồng ý với việc mình làm, thậm chí còn có thể khen nàng làm tốt, nàng rất nhớ hắn, nhớ bộ dạng hắn nhếch miệng cười xấu xa, nhớ ánh mắt sáng lên của hắn khi tập trung nhìn mình, nhớ hắn tuấn nham mắt phượng, nhớ hắn vuốt ve than thở, nhớ tất cả của hắn.

Đem nhớ nhưng trải qua thời kì mang thai khó khăn, mỗi khi Lô Uyển Chi khó chịu đều dựa vào ấn tượng đối với Tô Việt mới miễn cưỡng chịu đựng được.

Tháng hai năm sau, nàng đau bụng sinh suốt một ngày một đêm, sinh ra đứa nhỏ mình ngày nhớ đêm mong, là một nữ hài nhi, khi bà đỡ cao giọng báo tin mừng người nhà Tô gia đều im lặng, bọn họ muốn nam hài tử, người của Lô gia cũng có chút thất vọng nho nhỏ, nhưng bọn họ ngay lập tức bị cái tin tức mẹ tròn con vuông làm cho phấn chấn trở lại.

Nhưng mà Tô Căn cùng Vương thị nhìn đến diện mạo của cháu gái thập phần giống nhi tử, cũng chậm chậm buông xuống thành kiến trong lòng, hơn nữa không ngừng an ủi mình, khuê nữ cũng là con cháu, cứ như vậy bọn họ đối với cô bé con này thái độ cũng dần dần chuyển biến tốt, đến cuối cùng bị vẻ ngày thơ xinh đẹp của nàng thu phục.

Lô Uyển Chi gọi đứa bé này là Tô Phán, ngụ ý hết sức rõ ràng, mẫu thân của nàng trong lòng chờ mong cha của nàng trở về.

Hỏi kéo Tô Phán ra, mọi người mới phát hiện ngũ quan của tiểu cô nương này đều quá giống Tô Việt, đặc biệt là cặp mắt xéch kia, quả thực là như đúc ra từ một khuôn.

Lúc mọi người ở bên trong gọi nhiều tiếng “Phán nhi, Phán nhi”, tiểu cô nương vừa được bốn tuổi, bản tính của nàng bắt đầu lộ ra, không chỉ diện mạo cực giống Tô Việt, mà ngay cả tính nết cũng giống cha nàng, leo cây lấy tổ chim không sót thứ gì, chỉ có ôn bài tập viết là một chút kiên nhẫn cũng đều không có, chứ đừng nói gì đến cầm kim chỉ thêu thùa, trên mông cứ như có cái đinh dài, một chút cũng ngồi không yên, ngay cả tư thế đi đứng cũng đều giống nhau.

Nhìn Vương thị lo lắng đến bạc tóc, trong nhà có một cô nương thế này tương lai làm sao gả ra ngoài.

Mà khi bà tức giận Lô Uyển Chi chỉ cười, nàng cảm thấy như vậy cũng tốt, tiểu hài tử nên như vậy mới không kiêng sợ việc gì, cứ ngang ngược như vậy mà sống.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Lô Văn Hiến trưởng thành tham gia thi hương hai lần đều không đỗ, chính hắn cũng không để ý, một bộ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, chỉ lo lắng Lô Dũng, Tô Việt ở tiền tuyến một năm đầu thỉnh thoảng còn gửi thư về, ba năm gần đây hoàn toàn không có một chút tin tức, thậm chí còn tưởng rằng có phải hắn đã chết trên sa trường hay không.

Không chỉ có một mình Lô Dũng đoán như vậy, ngay cả cha mẹ đẻ Tô Căn và Vương thị nửa đêm bị ác mộng làm tỉnh giấc cũng cảm thấy thất vọng, phỏng đoán tiểu nhi tử lần này thật sự một đi không trở lại.

Mà Tô Căn lo lắng phong hưu thư mình cất giữ trong hòm khi đến kỳ hạn năm năm có muốn đưa cho Lô Uyển Chi hay không.

Hắn nghĩ lúc đưa ra quyết định này, tiểu nhi tử nhà mình tuyệt đối không ngờ rằng Lô Uyển Chi đã mang thai, nay đã có đứa nhỏ, có ràng buộc, có thể không đem hưu thư này đưa cho Lô Uyển Chi hay không.

Tô Căn đúng là khó xử, nhưng mà vẫn còn thời gian nửa năm cho hắn quyết định.

Tô Sở đã đặt mua một ngôi nhà ở trấn trên, tuy rằng chỉ có hai phòng, nhưng cũng đủ cho một nhà ba người bọn họ ở, đặc biệt là khi Tô Đại Hà trở về cũng có thể có một phòng riêng của mình.

Đừng nhìn Lô Văn Hiến đọc sách càng ngày càng không tốt, ngược lại Tô Đại Hà lại có vài phần điệu bộ của người đọc sách, tiểu tử hắn vừa mới qua mười hai tuổi đã có chấp tham gia thi hương, không nghĩ tới lại đỗ, bây giờ nhắc đến Tô Đại Hà người Tô gia từ trên xuống dưới đều cảm thấy vinh dự, một người mới mười hai tuổi đã đỗ cử nhân.

Về mặt nặng nề của Tô Sở và Triệu thị cũng bởi vì chuyện này mà biến mất, lại làm cho Triệu thị nàng cao quý như lúc đầu, nhưng mà nàng không dám đối với người Tô gia hoặc khó mà nói ra ý tứ như thế nào, gặp mặt đều là ba phần khách khí.

Tô Căn cả đời này tràn đầy tức giận, đến đời Tô Sở Tô Việt còn tạm được, chỉ là con cháu trưởng thành ít một chút, nhà lão đại Tô Sở chỉ có một đứa nhỏ Tô Đại Hà, Tô Việt cũng chỉ có một khuê nữ Tô Phán, gộp lại vừa vặn nam nữ đủ cả rồi, nhưng mà trong lòng Tô Căn và Vương thị vẫn có một chút cảm giác không vui, cái lão nhân gia muốn không phải là con cháu đầy đàn sao.

Nhìn tiểu tử Tô Đại Hà nhỏ hơn mình bốn tuổi mỗi ngày cùng mình tiến vào học đường cũng thi đỗ, Lô Văn Hiến cũng không nóng nảy tức giận, hắn đã lên lút nói với Lô Uyển Chi, hắn cũng muốn đi nhập ngũ, hơn nữa bắt đầu từ năm ngoái hắn đã trốn cha mẹ lên võ quán trấn trên học công phu rồi, ban ngày muốn đi thư viện, cần bản là sau đó đi võ quán học.

Hắn còn kiêu ngạo nói với Lô Uyển Chi: “Đại tỷ, ngay cả tổng giáo đầu ở võ quán cũng nói ta có thiên phú luyện võ, một năm này, một nửa người trong võ quán đã không phải đối thủ của ta rồi, thời gian bọn họ học cũng lâu hơn ta, nhiều nhất cũng học bảy tám năm rồi, tỷ xem ta có năng khiếu (nguyên văn: thiên phú dị bẩm) không?”

Trong lòng Lô Uyển Chi cũng không muốn người đệ đệ duy nhất này phải gánh vác quá nhiều thứ, đặc biệt là mối thù của cha mẹ mình, nàng một chút cũng không muốn một người nữa mang thêm gánh nặng này trên lưng, chính nàng khi mới bắt đầu cũng bị ép đến không thở được, đã biết mùi vị trong đó, lại càng không muốn Lô Văn Hiến phải chịu đựng những thứ này.

Cho nên, đối với chuyện đệ đệ đi học võ, nàng đã sớm biết, chỉ là mở một mắt nhắm một mắt cho qua thôi, trong lòng nàng thậm chí còn cao hứng, rốt cuộc nam hài tử duy nhất của Lô gia cũng có thể thoát khỏi thù hận bao phủ, vì chuyện này nàng còn cố ý dặn dò Lô Dũng để hắn chống lại địa vị của kẻ thù trước, không cần nói cho hắn biết gia cừu (cừu hận của gia đình).

Tuy rằng Lô Dũng rất không tán thành, hắn cảm thấy nói ra có thể kích lệ Lô Văn Hiến học tốt hơn, nhưng Lô Uyển Chi kiên trì, trở lại để phân tích đạo lý với hắn nửa ngày, hiện tại thế cục phía bắc còn chưa có định xuống, triều đình tuyển quan cũng không phải chuyện một sớm một chiều, sau cùng hai người quyết định, chờ sau khi Lô Văn Hiến thông qua thi hội sẽ nói cho hắn biết, nhưng chờ đến Lô Dũng bạc tóc, Lô Văn Hiến vẫn ngay cả thi hương cũng không đỗ.

Trái lại Lô Văn Hiến mỗi ngày hi hi ha ha, đi thư viện như thường, cũng vụng trộm đi võ quán, đối với cô cháu ngoại Tô Phán này hắn thật là đau lòng, hai người tính tình cũng giống nhau, đều là không chịu ngồi yên một chỗ, Lô Uyển Chi cảm thấy rõ ràng người đệ đệ này của mình là lớn lên sai lệch mà, làm sao lại không chăm chỉ hiếu học như trước đây vậy.

Cửa hàng dưới sự quản lý của Lô Uyển Chi, lợi nhuận hàng năm đều tăng, quan trọng nhất là nàng vẫn tin tưởng người làm, đối với phòng thu chi, người làm cùng quản gia đều là lấy tình cảm để đối đãi, hiểu chi dùng bạc, đồng thời sử dụng uy quyền. Hơn nữa còn có Hoa quản gia này giúp đỡ một tay, cuộc sống của nàng hết sức thoải mái, dĩ nhiên là lúc không nghĩ đến Tô Việt.

Ngay cả Tiểu Thủy cũng bị sắp xếp gả cho một người làm trong cửa hàng, như vậy hai vợ chồng bọn họ làm việc cho Lô Uyển Chi cũng dễ dàng hơn một chút, con trai của Tiểu Thủy mới hai tuổi, là bạn chơi cùng của Tô Phán, lại thêm đối tượng cho nàng khi dễ cùng chi huy.

Một năm đầu xuân này, khi hoa thảo thảo trong sân mới vừa có ngon, vài ba người đi đánh giặc ở trấn trên lục đục trở về.

Khi nhóm người đầu tiên của Tô gia trở về, liền mấy nhà chạy lại, tuy rằng bọn họ có một hai người thiếu đi chân tay, nhưng người trở về đã khiến cho bọn họ vui mừng mà khóc rồi, dù sao cùng bọn họ trở về còn có tiểu tử nhà ai tại trận chiến kia bị trúng tên sau không cứu được, nam nhân nhà ai bị kỵ binh Thất tử giẫm lên tan xương nát thịt.

Xác nhận người trong nhà chết ở trên chiến trường, quan phủ sẽ trợ cấp một số tiền, đợi người trở về ngày càng nhiều, đồng thời khi nghe tên người chết cũng ngày càng nhiều, người Tô gia cả ngày đều tràn ngập trong không khí đau thương, áp lực nặng nề, ngay cả Tô Phán ngày thường thích sôi nổi ríu rít cũng đều cảm giác được loại không khí này, buổi tối nàng không cùng nương náo loạn mà tự ngủ một mình, lại càng không khi dễ con trai của Tiểu Thủy đệ đệ Hồ Từ.

Ngay cả đối với bà nội mình thương yêu nhất, Tô Phán cũng hiếm khi hiểu chuyện im lặng, thậm chí còn có thể dẫm chân cho bà nội.

Lô Uyển Chi biết Tô Việt trước kia cùng Lưu Tử, A Phúc còn có Lỗ Kính Chi quan hệ tốt, bốn người bọn họ cùng đi tòng quân, nếu tiền tuyến truyền về tin chiến thắng, trận chiến cũng đánh xong, nàng nghĩ bốn người bọn họ sẽ có một người trở về trước.

Cho nên mỗi ngày nàng đều tự mình đi một chuyến hoặc phái Tiểu Thủy đi đến nhà ba người này một chuyến, hi vọng có một ngày người mở cửa cho mình chính là bọn họ, hoặc là nghe được tin tức người kia trở lại, nhưng chờ đến đầu hạ, cũng không thấy bọn họ trở về.

Lo lắng trong lòng Tô Căn và Vương thị cũng từ từ trở nên lạnh nhạt, người ở trấn trên chưa trở về ngoài trừ bị báo vì nước hi sinh càng ngày càng ít, trong lòng bọn họ cũng không lo lắng chút nào.

Cho dù bọn họ thất vọng, cũng không dám biểu hiện ra ở trước mặt Lô Uyển Chi, bởi vì bọn họ so với ai khác đều hiểu rõ, trên đời này người mà Tô Việt quan tâm nhất ngoại trừ cha mẹ hắn còn là Lô Uyển Chi.

Cho dù nàng không nhắc tới tên Tô Việt, nhưng mỗi lần nghe hai người già bọn họ nhắc tới Tô Việt, trong phút chốc ánh mắt của sáng chột sáng lên, khi nàng sinh con trong miệng luôn kêu hai chữ “Tô Việt”, khi sinh bệnh cũng là hai chữ này.

Khi nàng buồn nhất, khó khăn nhất hay vui vẻ nhất, nàng đều sẽ nhắc đến Tô Việt, hai lão nhân Tô gia cũng lo lắng ngộ nhỡ Tô Việt có mệnh hệ gì, hai lão nhân gia bọn họ có thể chống đỡ nổi, Lô Uyển Chi lại không chống đỡ được.

Mặc kệ mọi người nhìn như thế nào, nghĩ như thế nào, cho rằng như thế nào, trong lòng Lô Uyển Chi tin chắc một chuyện, đó chính là Tô Việt nhất định có thể bình an trở về.

Ngay tại lúc người Tô gia từ thất vọng chuyển thành tuyệt vọng, Lô Uyển Chi vẫn như trước, buổi sáng đi cửa hàng, giữa trưa ăn xong cơm cùng Tô Phán ngủ trưa một chút, buổi chiều dạy hai tiểu oa nhi trong nhà tam tự kinh bách gia tính, mặc dù Hồ Từ chỉ mới hơn hai tuổi, nhưng đã nói vô cùng lưu loát, chắc là vì có một người nương lợi hại.

Một ngày sau giữa trưa kia, tiểu Tô Phán tỉnh dậy trước Lô Uyển Chi, nàng nằm nghiêng cựa mẩu thân mình một phen, lòng mi như thế nào lại dài như vậy, tóc như thế nào lại đen như vậy, cuối cùng thật sự không ở lại trên giường được, liền lén lút bò xuống giường, đi ra ngoài tìm Hồ Từ chơi.

Ngày thường lúc Lô Uyển Chi ngủ trưa cũng để cho Tiểu Thủy mang theo Hồ Từ ngủ một giấc, tiểu hài tử đang ở tuổi lớn, cần ngủ nhiều, khi không có việc gì Tiểu Thủy liền chợp mắt một lát, khi có việc lại muốn giải quyết việc trước, trong lòng nàng rõ ràng dù sao mình cũng là một hạ nhân.

Một ngày kia nàng chợp mắt trong chốc lát liền tỉnh, vừa hay thấy tiểu thư đang đi đến trong phòng mình, vội vàng xuống giường: “Tiểu thư, người đã tỉnh rồi hả? Phụ nhân đâu?”

Bình thường Tô Phán không thích nhất là Thủy đi gọi nàng tiểu thư, nàng thích người khác gọi nàng là “Phán nhi”.

“Thúy di, đã nói qua với người bao nhiêu lần, phải gọi ta là Phán nhi! Nương ta còn chưa có tình, ta đến tìm Hồ Tử chơi, chúng ta muốn đi xem tổ chim trên cây hòe trong sân.” Tô Phán mặt nghiêm túc nói, giống như là một vị đại nhân, tiểu Thúy ngẩn người ra nhìn, giọng điệu này cùng với lão gia rồi nhà năm năm kia không khác biệt lắm.

Đặc biệt là cặp mắt xé toát ra khí thế kia của nàng, không chỉ cùng Tô Việt giống nhau, mà giống hệt như hấn vậy.

“Tốt! tiểu thư Phán nhi, cây hòe trong viện cao như vậy, người cũng không thể leo lên, cái móng sẽ bị ngã thành hai cánh hoa đấy!” Tiểu Thúy đầu tiên là cười mớ hồ đáp ứng, nhưng mà đối với chuyện nàng muốn trèo cây này lại kiên quyết phản đối.

“Thúy di, người gạt người, cái móng vốn chính là hai cánh hoa!” Đôi mắt Tô Phán lóe sáng, cả ngày nàng đều có mưu kế chơi đùa cùng Tô Căn và Vương thị, đối với mẫu thân Lô Uyên Chi lại không dám như vậy.

“Thì sẽ ngã thành bốn cánh hoa. Nền trăm ngàn lần không thể trèo cây, người đã quên lần trước người trèo cây bị nương người phát hiện đã đánh lòng bàn tay người sao. Người nếu không nghe lời, ta sẽ đi đánh thức nương người.” Tiểu Thúy đe dọa, tuy rằng trong lòng biết đối với Tô Phán bị đánh ba ngày hai bữa mà nói, những lời này không có một chút tính uy hiếp nào.

Lúc này Hồ Tử trên giường tỉnh dậy lắm bầm vài tiếng, Tô Phán liền không phản bác lại lời nói của Tiểu Thúy, vội vàng tiến lên kêu: “đệ đệ, đệ đệ”, để cho hấn mau đứng lên chơi.

Trong sân Tô Phán chỉ có thể leo lên cây hòe cổ thụ kia, nhưng mà nàng cũng chỉ có thể trèo lên nhánh cây cách mặt đất khoảng ba thước, không có gì nguy hiểm, cho nên Tiểu Thúy phải đi đóng cổng sân, mặc cho hai đứa bé đi.

Hôm ấy sau giữa trưa Tô Việt đứng dưới ánh mặt trời mở ra cửa viện mình, khi hấn vừa đi đến cửa trước liền cảm thấy dường như đã cách mấy đời, lại giống như mình chưa từng rời đi bao giờ.

Tâm kinh hoàng đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Mở ra cửa viện, đập vào mắt chính là một đôi tiểu oa nhi đang đùa giỡn, tiểu công nương đứng chống nạnh gào thét cái gì đó với bé trai bên cạnh. Nàng nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, quay đầu nhìn một cái, Tô Việt khoanh khắc ấy ngừng hô hấp, hấn không dám tin trên đời này có người giống mình như thế.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Mà lúc này tiểu cô nương đang dậy báo người cũng nhận ra trong viện có người, nàng quay đầu nhìn về phía cửa, liền thấy một nam nhân cao trắng (cao lớn + cường tráng) đang đứng ở đó, khuôn mặt kích động.

“Người là ai?” Tô Phán không chút sợ hãi, ngày thường nàng quen lỗ mãng, nhìn thấy người lạ một chút cũng không sợ.

Nghe đến thanh âm nữ trang trên người tiểu cô nương Tô Việt bình ổn lại hô hấp, sau đó trong lồng ngực hấn kinh hoàng, bước nhanh tới trước mặt Tô Phán: “Ta là chủ nhân nhà này, nói cho ta biết người tên là gì?”

Tô Việt nhìn chằm chằm cặp mắt sáng kia ánh mắt dịu dàng hỏi, hấn không dám lớn tiếng, sợ hù dọa tiểu hài tử trước mắt.

“Ta tên là Tô Phán, nương ta gọi ta là Phán nhi, gia gia nãi nãi gọi ta là A Phán, ta thích Phán nhi.” Tô Phán khai báo tên của mình, sau còn không quên nói mình thích gọi thế nào hơn.

“Phán nhi, nói cho ta biết người thích cái gì?” Trong lòng Tô Việt đã đại khái đoán được Tô Phán là khuê nữ của mình, một chữ “Phán” này đã nói ra nhớ nhung của thế tử đối với mình.

Hấn cao hứng trong mắt đều là lệ quang (nước mắt), giờ phút này cũng không gấp đánh thức những người khác trong sân, hấn muốn trước tiên cùng tiểu cô nương này thân thiết một chút, cùng con gái ruột mình tán gẫu một ngày.

“Ta thích trèo cây, nhảy dây, đánh cung, bắt ếch (nguyên văn là ếch, cơ mà ta chả biết ếch là gì nên để bắt ếch T.T)... Khi nàng lái nhái nói đến hai mươi mấy loại, Tiểu Thúy nghe được thanh âm bên ngoài, đứng dậy nhìn thấy là một nam tử da ngăm đen đang ngồi trên mặt đất nói chuyện cùng Tô Phán, thoạt nhìn mặc dù không có chút ác ý nào, nhưng mà nàng vẫn kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó liền đi ra khỏi phòng.

Lúc này Lô Uyển Chi trong phòng vừa tỉnh lại, nghe được tiếng kêu của Tiểu Thúy không mặc y phục vội vàng ra khỏi phòng.

Khi nàng đi tới cửa chính, Tô Việt nghe thấy tiếng vang liền ngẩng đầu lên, vì thế nàng ngây dại.

Một tia ý thức vọt tới nàng vừa vui mừng vừa khiếp sợ, thiếu chút nữa đem nàng ngất đi, tay run run vịn bên cạnh khung cửa, da hần ngăm, thân thể cường tráng, khóe mắt còn có một vết sẹo.

Trong mắt Tô Việt cơ bản là Lô Uyển Chi không thay đổi cái gì, vẫn giống như năm năm trước uyển chuyển hàm xúc, khóe mắt đuôi mày nhiều thêm một chút mùi vị thành thực nhân nhật.

Tô Phán vẫn còn tiếp tục kể ra những đồ nàng thích, nhìn nam nhân trước mặt đứng lên nàng quay đầu nhìn một chút, kêu một tiếng nương.

Nhưng mà lúc này, Lô Uyển Chi luôn luôn thương nàng nhất không trả lời, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, tiểu cô nương bi thương, vừa mới đầu mỗi nghĩ tới kháng nghị mấy tiếng.

Chợt nghe thấy nam nhân trước mặt kêu một tiếng: “Uyển Chi!” Hai chữ ngắn ngủi này, nói ra vài năm thâm tình của Tô Việt, hần gọi hết tên Lô Uyển chi, nước mắt liền chậm rãi trào ra, mà Lô Uyển Chi lúc này đã sớm khóc không thành tiếng, nàng vội vàng chạy qua ôm lấy nam nhân mình ngày nhớ đêm mong.

Nghẹn ngào gọi: “Tô Việt!”

Nghe phu nhân gọi tên lão gia, đang lúc bước tới Tiểu Thúy mới nhận ra người trước mặt chính là lão gia rời nhà đi tông quân, đi năm năm trước bây giờ mới trở về.

Hai tiểu hai tử trên đất hoàn toàn không rõ ràng tình huống lắm, ngây ngốc nhìn đoàn người trước mặt.

Chi là Hồ Từ vẫn còn nhỏ, nhìn đến phu nhân yêu thương của mình khóc nức nở, theo bản năng hần nho nhỏ “oa” một tiếng khóc lên, lúc này hần khóc không sao, Tiểu Thúy ở bên cạnh cũng kích động vui vẻ lau nước mắt. Nhìn mọi người ở trước mặt đều khóc, Tô Phán cũng lo lắng khóc theo.

Vì vậy, toàn bộ trong viện liền không kiêng kỵ gì vang lên một hồi tiếng khóc, trong tiếng khóc còn xen lẫn tiếng trẻ con, giống như trong sân đang mở ra một bữa tiệc náo nhiệt.

Tô Căn và Vương thị rời nhà đi ra ngoài mua đồ ăn từ xa chợt nghe thấy động tĩnh bên này, hai lão nhân gia cũng không để ý trong tay xách đồ ăn, ném qua một bên song song chạy qua nhà con, nhịp tim bọn họ lúc lên lúc xuống, cho là trong nhà xảy ra chuyện gì lớn, dù sao trong nhà toàn là phụ nữ và trẻ nhỏ.

Đến cửa viện liền nhìn thấy con dâu mình quay về phía cửa, đang ôm một người nam nhân khóc, Vương thị vừa định tức giận liền cảm thấy có cái gì đó không thích hợp, con dâu là hạng người gì, trải qua mấy năm tiếp xúc nàng rõ ràng nhất, hiểu lý lẽ có trách nhiệm, khôn khéo kiêu luật, tuyệt đối không thể nào quyến rũ nam nhân bên ngoài, hơn nữa còn mang về trong nhà, Tô Căn đằng sau đã kịp phản ứng, hần thấp giọng nói một câu: “Chẳng lẽ là A Việt?”

Vương thị vừa nghe thấy thế liền không kìm nén được gọi ra: “A Việt!” Thanh âm cao lại run rẩy. Nàng vừa gọi vừa chạy về phía Tô Việt.

Tô Việt nghe được tiếng gọi liền quay người, đã thấy cha mẹ xuất hiện trước mặt của mình, hần phù phù một tiếng quỳ xuống, vừa roi nước mắt vừa hướng nhị lão nhân Tô gia dập đầu: “Cha, nương, con đã trở về!”

Trong viện người một nhà vừa khóc vừa cười náo nhiệt cả nửa ngày, Vương thị mới nhớ kêu Tiểu Thúy đi đến nhà Tô Sở một chuyến, để cho một nhà ba người bọn họ tối nay về đây ăn cơm, ăn bữa cơm đoàn viên, năm năm đều không có cùng nhau ăn cơm đoàn viên.

Nhìn Tô Việt bộ dạng phong trần mệt mỏi, cũng biết Tô Việt cũng Lô Uyển Chi có rất nhiều lời muốn nói, Vương thị liền thu xếp đi phòng bếp đun nóng nước tắm cho Tô Việt, để cho Tô Căn tiếp tục chơi với hai tiểu hài tử.

Tô Phán biết người mình vừa mới cùng nói chuyện chính là người trong miệng nương nói sẽ yêu thương mình, sau đó cha sẽ đem mình gior lên cao, không liếc mắt một cái, đôi mắt ít khi để lộ ra vẻ khản trương cùng lo lắng, còn có mong ngóng hần.

Hồ Từ có cha, cha Hồ Từ thường xuyên đem Hồ Từ gior lên thật cao chọc hần cười, còn có thể để cho Hồ Từ cười trên cổ hần đi xem hoa đăng, mà mình chỉ có thể dất tay nương, hiện tại mình cũng có cha, cũng có thể được cưng chiều như vậy hay không.

Tô Việt cũng biết tiểu cô nương mặt mày hần hoan một dạng giống mình kia, chính là khuê nữ của mình, vẫn là ngòi vượn hai tay, nhìn về phía Tô Phán, thân nhiên cười, lấy nụ cười hiền lành nhất của mình nhìn nàng.

Phán nhĩ ngẩng đầu nhìn nương đứng phía sau hần một chút, chỉ thấy Lô Uyển Chi cho nàng một ánh mắt khích lệ, Tô Phán mới từ từ đi về phía Tô Việt, khi đang đi đến trước mặt hần, Tô Việt chò không được kéo nàng qua gắt gao ôm chặt vào lòng đứng lên.

Thì ra lồng ngực của cha là như vậy, không ấm áp như nương nhưng so với nương kiên định hơn. Tô Phán chỉ bắt ngờ một chút, liền nhẹ giọng kêu lên hai chữ: “Phụ thân!”

Nước mắt Tô Việt vừa thu hồi lại bắt đầu tràn ra, hần không để ý rầu rìa trên mặt mình liền hướng qua khuôn mặt của Tô Phán hôn một cái: “Phán nhĩ!”

Bị đâm ngửa Tô Phán khanh khách cười, lần đầu tiên kêu ra khỏi miệng, vài tiếng “Phụ thân” sau lại gọi tương đối tự nhiên, giống như đã kêu trăm ngàn lần.

Cuối cùng Lô Uyển Chi tròn mắt nhìn thẳng lắng nghe, Tô Phán đủ rồi! Khi người gọi ta chỉ một chữ “Nương!”, khi gặp cha liền giả bộ dịu dàng thực nữ gọi phụ thân. Chỉ là cho dù như vậy, nàng vẫn không đành lòng phá hỏng tình cảnh đoàn viên của cha và con gái, thậm chí còn lệ nóng doanh tròng (nước mắt vui mừng).

Hai cha con ôm nhau một chút, Lô Uyển Chi cầm tay nải trên lưng Tô Việt nói vào trong phòng, sau đó đi đến tủ quần áo tìm quần áo cho Tô Việt tắm rửa, nhiều năm này, hàng năm theo mùa nàng đều lưu lại hai bộ quần áo cho Tô Việt, xếp bên cạnh quần áo của mình, giống như hán không từng rời đi.

Bởi vì người bên cạnh quá chân thật, Tô Việt đang ở trong sân nhận trách nhiệm phụ thân tốt, vậy mà hán lại đẩy Tô Phán đánh cung.

Vương thị đun xong nước bước ra khỏi phòng bếp nhìn thấy một màn này, nhin không được thờ dài vài cái, nhớ tới nhi tử hôm nay mới trở về, còn nhiều thời gian, vẫn là từ từ nói sau đi, nhưng mà nhất định phải nói, để hai vợ chồng bọn họ xem, không ai không nuông chiều con bé, đây là nữ hải tử, cứ như vậy tương lai gả ra ngoài như thế nào.

Tô Việt một mình đi vào phòng tắm nhỏ tương liên (kết nối) với phòng ngủ, tắm xong từ trong bồn tắm bước ra ngoài hán mới nhớ tới không có mang quần áo theo, lâu quá không có tắm ở nhà, vì thế hán liền cao giọng hướng cửa sổ gọi: “Uyển Chi.”

Lúc này ở trong phòng Lô Uyển Chi hai tay ôm y phục của Tô Việt chân chừ có nên tiến vào đưa y phục hay không, dù sao cũng giữa ban ngày, nàng làm như vậy không được, đặc biệt là ở dưới mắt cha mẹ chồng.

Nhưng mà nghe Tô Việt gọi to một tiếng, nàng ra khỏi phòng không quan tâm đến đầu nóng lên, để cho Tiểu Thúy mới vừa trở về mang theo hai tiểu hải tử đi vào trong phòng chơi, lại dặn dò vợ chồng Tô Căn vừa đi mua đồ ăn, trở về trong phòng nghỉ ngơi một lát, đừng mệt nhọc quá.

An bài hết mọi thứ nàng mới đẩy cửa phòng tắm ra, vừa thấy không việc gì, nàng thở nhẹ một tiếng, Tô Việt cứ trần truồng như vậy đứng trước mặt nàng.

Hán không kiêng nể gì cả, đứng không coi ai ra gì, kiêu ngạo tuyên thệ hán thuộc về nơi này, là chủ nhân của nơi này.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy thân thể nam nhân trần trụi giữa ban ngày, không bị giật mình mới là lạ. Tuy rằng hai người chuyện thân mật hơn cũng đã làm, nhưng mà dù sao đó cũng là chuyện năm năm trước, người nam nhân trước mặt này làm cho nàng cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Xa lạ là màu da của hán, hán khỏe mạnh hơn; quen thuộc là ánh mắt nóng bỏng của hán.

Không đợi Lô Uyển Chi kịp phản ứng, Tô Việt đã bước nhanh đến bên người nàng, đưa tay nâng cằm của nàng.

“Uyển Chi, nhìn ta!” Thanh âm của hán ngang ngược hơn so với trước đây, còn có một chút sát khí, Lô Uyển Chi nghĩ có lẽ ở trên chiến trường quen nhìn chuyện sinh tử, đột nhiên cảm thấy nam tử trước mặt không còn là nam hải tử năm năm trước của mình, hán nay đã trưởng thành là một nam tử hán kiên cường, một nam tử hán có cơ bắp rắn chắc.

Lô Uyển Chi mặt đỏ đến mang tai ngẩng đầu lên đối mặt với cặp mắt hàm chứa chiếm đoạt kia của Tô Việt, nàng có chút khản trương, hai hàng lông mi dài như bàn chải khổng lồ không được nháy vài cái. Cảm thấy nữ tử mới vừa chạy như bay đến ôm chặt lấy Tô Việt, giống như không phải là mình, mình vốn không phải là cái bộ dạng kia, mà là e lệ giờ phút này.

Nhưng mà Tô Việt không rảnh để ý ánh mắt đang nhìn cái gì đó của Lô Uyển Chi không ở trên người mình, hán chỉ muốn giờ phút này chỉ muốn Lô Uyển Chi buông xuống toàn thế giới, chỉ nhìn mình, chỉ muốn mình, bởi vì tình trạng của hán bây giờ, trong mắt trong lòng chỉ có nàng.

Nửa ép buộc nâng đầu của nàng, Tô Việt cúi xuống ôm lấy Lô Uyển Chi, hôn lên đôi môi thơm ngọt lấp lánh nước kia, người hán mong nhớ ngày đêm ở trước mặt, hán thậm chí muốn đem nàng khảm vào trong xương máu mình, miệng cùng đầu lưỡi càng tăng thêm lực đạo, hút, hơi thở gián đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Edit: Quỳnh

Cảm xúc đã lâu không gặp làm tim Lô Uyển Chi đập rộn lên, ý thức lại bắt đầu mơ hồ, nàng lúc mới đầu còn cự tuyệt: “Đừng, buổi tối. Ngoài cửa còn có người đấy, mọi người đều ở nhà mà!”

Thế nhưng, cơ thể Tô Việt đã căng cứng lên khó mà nghe vào lời nàng nói, chỉ chặn lại miệng phát ra lời nói cự tuyệt của nàng, hấn còn đem lời từ chối khéo của nàng như về mời chào.

Có lẽ do không khí dễ hô hấp chợt giảm xuống, nàng chậm rãi xui lơ trong lòng Tô Việt, tùy ý đôi tay có ma lực của hấn ở trên người mình muốn làm gì thì làm.

Tô Việt dặc ý nhìn thấy thê tử ý loạn tình mê, hấn hài lòng với những gì mình mang đến cho nàng, xoay người một cái đem Lô Uyển Chi vừa mới bị hôn không cách nào kiềm chế được bế lên, trực tiếp đặt lên trên giường thấp bên cạnh.

Thân thể quá lâu không có ai đụng vào nên phi thường nể cảm, vô luận là Tô Việt hay là Lô Uyển Chi, đều nhẹ nhàng run rẩy, hô hấp trở lên nặng nhọc.

Hai người ở trên giường thấp rất nhanh liền hoàn toàn phóng ra một lần, một lần sôi nổi kịch liệt nóng bỏng.

Sau đó Tô Việt thay đổi nước tắm, ôm Lô Uyển Chi cùng ngồi vào bồn tắm, hai tay không ngừng sờ loạn ở trên người nàng, một hồi xoa bóp eo cho nàng, một hồi lại đâm lung cho nàng, mà trong lúc đó vật cứng giữa hai chân hấn có phải hay không lại va chạm vào mông của Lô Uyển Chi, làm cho Lô Uyển Chi rên rỉ từng trợn.

Vì thế, giống như thuận nước đẩy thuyền, hai người lần đầu tiên tiếp xúc thân mật ở bồn tắm, lúc này Tô Việt một chút cũng không vội, chậm rãi tiến hành theo tuần tự, vừa rồi chỉ lo bỏ sung chỗ trống trong lòng, quá mức nóng nảy vội vàng, không để cho Lô Uyển Chi nhận được nhiều khoái hoạt, cho nên lần này hấn sử dụng đồng thời cả môi và tay, đôi môi dịu dàng từ phía sau cổ lưng Lô Uyển Chi chiếu cố mọi nơi vô cùng chu đáo, mỗi một chỗ đều đưa lưỡi kéo, chỉ vì hấn cũng muốn cho nàng vui thích cực hạn.

Có lẽ lần này thân thể vui thích quá mức, cuối cùng Lô Uyển Chi lỡ miệng kêu lên tiếng ân, đợi nàng ý thức được âm thanh quá cao của mình, có muốn che lại cũng không kịp nữa rồi.

Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, bây giờ hai người trong phòng đều cảm thấy cừu biệt càng hơn tân hôn.

Nàng hữu khí vô lực hướng về phía Tô Việt đánh vài cái, chỉ là bởi vì sức lực đều bị lấy hết toàn thân cảm giác có chút hư nhược, nắm tay nhỏ của nàng giống như xoa bóp cho thân thể cường tráng của Tô Việt.

“Chàng mau đứng lên!” Lô Uyển Chi đỏ mặt giả bộ tức giận nói.

Về mặt Tô Việt thỏa mãn chậm chạp ra khỏi bồn tắm, ôm Lô Uyển Chi vẫn còn đang ở bên trong bồn tắm ra ngoài, thấy nàng toàn thân không có chút khí lực, ngay cả đứng cũng không vững, Tô Việt dứt khoát làm người tốt đến cùng, đem nàng đặt ở trên giường thấp, mặc từng kiện y phục cho nàng.

Lô Uyển Chi vốn muốn cự tuyệt, tuy rằng chuyện thân mật hơn hai người cũng đã làm, đã làm rất nhiều lần, nhưng mà để trưng phu mặc y phục cho có lẽ không hợp với lễ thường, nàng hầu hạ Tô Việt thay y phục rửa mặt đó là chuyện bình thường, nhưng để cho Tô Việt hầu hạ nàng, tắm lại trong lòng vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Cho nên nàng chỉ để Tô Việt mặc giúp nàng áo lót, quần áo bên ngoài an vị ở trên giường nhỏ, thờ dốc một cái sau đó tự mình chậm chậm mặc vào.

“Chàng trước đừng đi ra, để ta đi ra ngoài trước.” Lô Uyển Chi nhìn Tô Việt mặc quần áo chỉnh tề chuẩn bị mở cửa phòng vội vàng ngăn lại nói.

Rõ ràng là hấn tắm, mình chỉ đi vào đưa y phục, hiện tại nên ở trong phòng là Tô Việt, cái này nếu để cho những người khác ở trong viện nhìn thấy sẽ nghĩ như thế nào, cho nên nàng gọi Tô Việt lại, chống đỡ đau nhức của cơ thể vội vàng đi đến cửa.

Nở nụ cười: “Nàng cho rằng chúng ta ở trong phòng nửa ngày không ra, bọn họ sẽ không đoán được bên trong đã xảy ra chuyện gì sao? Chúng ta là vợ chồng, tình yêu nam nữ vốn chính là thiên kinh địa nghĩa (bình thường).” Tô Việt như rồng mảy cười nhìn về mặt lo sợ của Lô Uyển Chi.

Liếc Tô Việt một cái, Lô Uyển Chi đỏ mặt oán trách nói: “Đã nói là đợi đến buổi tối, cái người này sao lại gấp như vậy!”

Tô Việt bị vẻ mặt của nàng chọc cười, bao nhiêu đêm ở quan doanh không ngủ được, hấn đều dựa vào hồi ức để sống qua đêm dài đằng đẵng, Lô Uyển Chi trong trí nhớ có mảnh mai, có cười, có khóc, nhưng mà hấn chưa từng nghĩ đến Lô Uyển Chi sẽ phẫn nộ, trước đây cũng chưa từng gặp qua, xem ra rời nhà năm năm, không chỉ có mình thay đổi, cô gái trước mặt cũng thay đổi, mình thay đổi phần nhiều là về thân thể, mà Lô Uyển Chi càng thay đổi về tính tình nhiều hơn.

Bọn họ mới ra khỏi phòng không lâu, hai vợ chồng Tô Sở mang theo Tô Đại Hà đến, huynh đệ ruột gặp nhau tất nhiên là mang theo một phen kích động, chỉ có trên mặt Triệu thị là không nhìn ra được biểu tình gì, mấy năm nay nàng ở trần trên phần lớn là làm chút việc vặt, cũng không được bao nhiêu bạc, sau khi Tô Đại Hà đỡ cử nhân nàng định sẽ không đi làm công nữa, mẹ ruột của một cử nhân làm sao có thể đến nhà người ta làm hạ nhân. Nàng và Tô Sở cũng không muốn lưu lại câu chuyện cho người ngoài. Cho nên hôm nay Triệu thị toàn tâm toàn ý ở nhà chăm sóc cho Tô Sở cùng Tô Đại Hà, mỗi ngày ở nhà suy nghĩ cho bọn hấn ăn gì, mặc gì, thật cũng không có chuyện gì.

Triệu thị vẫn giống như vài năm trước, không bao giờ nguyện ý đến thăm bố mẹ chồng, Tô Sở không nói thì nàng cũng không bao giờ chủ động đến nhìn tình huống bên này một chút, ngược lại thì Tô Đại Hà thường xuyên đến, có đôi khi còn ở nơi này, thuận tiện đến thư viện đọc sách.

Nghe nói chất tử mới mười ba tuổi của mình đỡ cử nhân, Tô Việt cũng vui mừng không ngậm miệng được, vỗ bả vai Tô Đại Hà phì phì khen hấn có tiền

đồ.

Người một nhà ăn cơm chiều rất là cao hứng, đặc biệt là bốn nam nhân Tô gia, lúc ăn cơm cũng không ngừng thảo luận triều đình hôm nay như thế nào, cục diện triều đình như thế nào sau trận đại thắng lần trước, đương nhiên chủ yếu là Tô Việt và Tô Đại Hà nói chuyện phiếm, Tô Việt đối với chuyện chất tử quan tâm đến quốc gia đại sự như vậy trong lòng vừa mừng vừa lo.

Mừng là mấy chục năm qua Tô gia rốt cuộc đã có một nhân tài, lo là nhìn chất tử có chí lớn, tương lai nhất định là muốn có thành tựu ở triều đình, vừa vận bỏ ra bạc lót đường hẳn cũng không lo lắng, chính là đến những vị trí cao sau, gần vua như gần cọp, vị trí càng cao càng nguy hiểm.

Nhưng mà nhìn chất tử chỉ mới mười ba tuổi, Tô Việt cảm thấy mình nghĩ có chút quá xa xôi, vẫn là hỏi thăm trước rồi mới tính toán sau đi.

“Nhị thúc, con tính tháng sau sẽ đi châu phủ tham gia thi hội, nếu ba năm sau mới có thể tham gia thi đình, khi đó con cũng trưởng thành rồi, cũng có thể vì triều đình tận lực.” Tô Đại Hà tuy còn nhỏ nhưng lời nói vô cùng rõ ràng, đối với tương lai của mình hẳn đã nghĩ rất kĩ rồi.

Từ nhỏ vợ chồng Tô Sở không có hướng dẫn hẳn cái gì, trước khi đến trấn phần lớn là do tiên sinh tư thực miệng đầy nhân nghĩa đạo đức dạy, mà sau khi đến trấn trên gặp được tiên sinh ở trong triều đắc tội với tiểu nhân mà bị hãm hại lưu lạc đến tận đây, hẳn dạy cho học trò càng nhiều đạo lý làm quan hơn, hơn nữa bởi vì thường xuyên ở chỗ này, Lô Uyển đem toàn bộ sách ở trong thư phòng Tô Đại Hà xem một lần.

Sách trong thư phòng Lô Uyển Chi đều là Lô Dũng dựa theo chuyện không may năm đó đặt mua, cha ruột Lô Uyển Chi mặc dù là võ tướng, những cũng đam mê đọc sách, sâu sắc theo đạo Khổng Mạnh.

Cho nên Tô Đại Hà nhìn thấy từ trong thư phòng thúc thúc gia, làm cho hẳn nghĩ xa hơn, sâu hơn.

Mà lúc các nam nhân cao hứng đàm luận chuyện quốc gia đại sự, mấy người phụ nhân cũng ngồi chung một chỗ trò chuyện.

Vương thị nhin không được nói: “Mặc dù A Việt có khỏe mạnh hơn chút, nhưng ở bên ngoài nhất định cũng không có ăn cái gì ngon, từ nay mai, Tiểu Thúy ngươi mỗi ngày mua nhiều thịt một chút, mua chút sườn giò về hầm cách thủy cho A Việt.”

Tiểu Thúy ngồi ở bên mép giường nhìn hai tiểu oa nhi chơi đùa bên trong nói đã biết.

Sau đó mẹ chồng nàng dâu ba người nói đến chuyện đùa nhỏ, nghĩ đến Tô Đại Hà gần đây bận rộn việc bài vò, Vương thị cũng nhin không được nói với Triệu thị: “nhà Lão đại, người gần đây phải chiều cổ Đại Hà nhiều một chút, đừng để cho hắn chỉ lo đọc sách, thân thể mệt mỏi rồi. Đúng rồi, tiền bạc trong nhà ngươi có đủ dùng không?”

Nhớ tới gần đây Triệu thị không làm việc, Vương thị bắt đầu lo lắng, dù sao cả nhà đều trông cậy vào Tô Sở làm tiên sinh ở phòng kế toán kia, một tháng mười mấy văn tiền, luôn có chút khó khăn. Những năm nay khi cửa hàng bận rộn Tô Căn sẽ đi giúp một tay, cho dù là ở bất cứ nơi nào, giúp cái gì, Lô Uyển Chi đều dặn dò phòng thu chi dựa theo tiền công đưa tiền công cho công công, hơn nữa hàng tháng Lô Uyển Chi còn cho bọn hắn bạc dùng trong nhà cũng không có thiếu, hai lão nhân gia ăn uống tiết kiệm cũng để dành được chút bạc, đã nghĩ khi nào lên giúp đỡ Lão đại một chút.

Triệu thị vẫn ngồi yên không nói chuyện lúc này mới trở lên hăng hái: “Nuông, người yên tâm sau khi Đại Hà trúng cử, chỉ cần là hắn về nhà ăn cơm, con đều vì hắn cải thiện bữa ăn một chút, cũng mau tiền công của A Sở đủ dùng, con không cần đi làm trong nhà cũng chống đỡ nổi. Hơn nữa tháng sau Đại Hà cũng có thể theo nha môn lĩnh không ít tiền mà.”

Về mặt nàng kiều ngao nói liếc mắt nhìn Lô Uyển Chi một cái, tuy rằng trong lòng nàng không thừa nhận, nhưng vẫn đều ghen tỵ với đệ muội này, hâm mộ nàng có cha mẹ lo lắng, khi nàng xuất giá nguyện ý đưa nhiều sính lễ, hâm mộ nàng khi gả cho Tô Việt cũng là người có đầu óc kinh doanh, tuy rằng nàng luôn luôn đối với tiểu thúc từ Tô Việt này chẳng thêm ngó ngàng tới.

Thậm chí hai năm qua Tô Việt chậm chạp chưa có trở về, trong lòng Triệu thị còn mong Tô Việt chết ở trên sa trường cũng tốt, như thế để xem Lô Uyển Chi hiện thực bình tĩnh kia trên mặt có thay đổi cái gì hay không, nhìn nàng có còn ở trước mặt mình cả ngày giả bộ tiểu thư khuê các hay không.

Triệu thị chưa từng nghĩ tới, nào có một người nào giả bộ sáu bảy năm liền, đó là bản chất như thế.

Chẳng qua hiện tại rốt cuộc cũng có cái để nàng ở trước mặt đệ muội này hành diện một ngày, con của mình trúng cử nhân, tương lai còn có thể đỗ Trạng nguyên trở về, đến lúc đó để cho nhi tử ở trước mặt hoàng đế cầu cho mình cái cáo mệnh phu nhân cũng không phải là việc khó, đến lúc đó Lô Uyển Chi kia còn có thể ở trước mặt mình kiều ngao được đến đâu? Đến lúc đó thấy mình còn phải quỳ xuống đất hành lễ.

Nàng nghĩ đến một màn kia, nụ cười trên mặt lại càng rõ ràng, Lô Uyển Chi bị nàng nhìn chăm chăm, còn cười như vậy, có chút sợ hãi, nhin không được hỏi nàng cười cái gì.

Kỳ thật hai mắt Triệu thị căn bản đều không nhìn ở trên người Lô Uyển Chi, nghe nàng hỏi như vậy nghi hoặc liếc nhìn nàng một cái, liếc đến một chỗ hồng vân trên cổ Lô Uyển Chi, Triệu thị cũng là người từng trải, nghe nói tiểu thúc từ giờ mùi đã trở về rồi, nàng tự nhiên hiểu được điều này đại biểu cho cái gì.

Vừa vặn Lô Uyển Chi hỏi nàng, Triệu thị ra vẻ thẹn thùng dùng khăn tay che miệng: “Ta nói đệ muội a, cổ người chỗ kia sao lại hồng như vậy?” Nói xong về mặt mập mờ nhìn nàng.

Chương 67

Edit: Quỳnh

Lô Uyển Chi nghe nàng hỏi như vậy, khuôn mặt, trong lòng oán trách Tô Việt trăm ngàn lần, nàng quanh co mấy tiếng rồi mới có chút nói lấp nói: “Chính là hôm nay ngủ trưa trong màn có con muỗi, bị cắn một cái.”

Nàng nói xong cũng không dám nhìn Triệu thị, Triệu thị mập mờ nở nụ cười: “Ta nói đệ muội trong nhà có muỗi nên đi đến hiệu thuốc mua chút thuốc đuổi muỗi, vừa nhìn đã biết là con muỗi này rất lớn nha!”

Lô Uyển Chi vội vàng gạt đầu, nghĩ mau đổi đề tài một chút: “Đúng rồi, đại tẩu, Đại Hà chuẩn bị tháng sau đi châu phủ tham gia thi hội sao?”

Quả nhiên, vừa nhắc tới nhi tử có tiền đồ này, sắc mặt Triệu thị tan rã về xám xịt: “Đúng vậy, tháng sau liền lên đường, đến lúc đó ta cũng đi theo cùng, chăm sóc chuyện ăn uống của hân ở châu phủ. Nghe nói ba ngày thi hội này quả thật tựa như rút một lớp da người, mọi người ngoài thí sinh ra mặt đều không có một chút máu. Đại Hà nhà chúng ta như vậy, không có người đi cùng chăm sóc cũng không được.”

“Là muốn đi cùng, ta thấy tốt nhất để A Sở cũng đi theo một chuyến, đi sớm trước mấy ngày, đến lúc đó thí sinh toàn tỉnh đều đi châu phủ, khách sạn này còn không sớm bị đặt hết.” Vương thị ở một bên phụ họa nói.

Nàng vốn đang muốn hỏi Triệu thị còn thiếu bao nhiêu bạc, hai lão nhân mình xuất một ít, nhưng vừa mới hé miệng nghĩ con dâu nhỏ cũng đang ngồi ở đây, lời này nói ra thì dễ mà nghe thì khó, dù sao đều là nhi tử, hai lão nhân mình ở cùng tiểu nhi tử, ăn cùng tiểu nhi tử, hôm nay nhìn còn giống như muốn bắt tiểu nhi tử đi trợ cấp cho nhà lão đại. Chính nàng ngẫm lại đều không nói được.

Lô Uyển Chi thấy bộ dạng của bà bà muốn nói gì đó rồi lại thôi, biết là nàng có lời muốn nói với đại tẩu, liền đứng dậy đi xem hai tiểu oa nhi đang chơi đùa ở trên giường. Tô Phán cùng Hồ Từ đã có chút buồn ngủ, Tiểu Thúy đang nhẹ nhàng vỗ lưng Hồ Từ.

Mà Tô Phán cũng miễn cưỡng chống mí mắt, nàng vẫn đang chờ phụ thân hôm nay mới trở về ngủ cùng đây.

Thường ngày lúc này, hai cái tiểu oa nhi đã muốn tiến vào mộng đẹp. Lô Uyển Chi nhẹ giọng để cho Tiểu Thúy ôm Hồ Từ trở về phòng nàng.

Lúc này Vương thị đứng dậy: “Nhà lão nhị, ta thấy Phán Phán buồn ngủ rồi, người ở trong phòng dỗ nàng ngủ thôi, ta và đại tẩu người đi vào trong phòng kia.”

Lô Uyển Chi gạt đầu, nhìn nam nhân Tô gia bên ngoài đều còn cao hứng, cũng không nhẫn tâm đi quấy rầy, chỉ nói để cho bọn họ đi thôi.

Lúc Tô Phán cảm giác được hương vị quen thuộc của mẫu thân ở gần, mở to hai mắt: “Nương, ta muốn chờ phụ thân cùng ngủ.”

Nở nụ cười, Lô Uyển Chi nhẹ giọng nói: “Phán nhi nói cho nương, thích phụ thân sao?”

Tiểu oa nhi không ngừng gạt đầu mạnh: “Thích, phụ thân có thể ôm con thật cao, phụ thân một tay cũng có thể ôm con, nương, sang năm lúc đi xem hoa đăng con muốn ngồi trên cổ phụ thân, giống như Hồ Từ năm nay ngồi ở trên người Hà thúc.”

Nàng vừa ngáp vừa nói năng có chút lộn xộn, nói qua cho Lô Uyển Chi biết điều nàng muốn, cuối cùng không cưỡng lại được con buồn ngủ nhắm mắt lại hô hấp nhỏ nhẹ đều đều.

Lô Uyển Chi thỏa mãn nhìn mặt nữ nhi, nữ nhi vui vẻ, nàng làm sao không vui được đây.

Người đã từng tâm tâm niệm niệm, người sớm chiều chung đụng, người hiểu rõ mình nhất đã trở lại, hân không có chết nơi đất khách quê người, cho dù thế nào hân không có bỏ mặc mình, hân đã trở lại, chân chân thật thật trở về bên cạnh mình.

Buổi chiều bị Tô Việt lấn qua lộn lại giằng co hai lần như vậy, hơn nữa cả một buổi chiều tinh thần nàng cũng có chút kích động, cũng có thể buổi tối lúc Tô Việt vào phòng quá muộn, Lô Uyển Chi đã ngủ.

Tô Việt cáo từ cha mẹ anh trai và chị dâu, vào phòng thấy chính là một cảnh tượng như vậy, thê tử mặc y phục mà nằm, trên mặt có vẻ thỏa mãn mà yên ổn, mà nằm ở bên cạnh nàng là nữ nhi của hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn kia quá giống mình như trong giấc mơ cũng không an tĩnh, đem chân đá đến bên phải hông.

Nhìn tình cảnh trước mắt, ánh mắt Tô Việt chưa xót, trong lòng đau nhức, hân nghĩ đây chính là hạnh phúc mình muốn đi, thê nhi nằm trên giường, mà mình có thể nhìn các nàng ấm áp.

Sáng ngày thứ hai khi tỉnh lại, Lô Uyên Chi nhận không được ảo não hồi hận một chút, nàng không nên cứ ngủ như vậy, nàng còn có rất nhiều lời muốn nói cùng Tô Việt, nói chuyện lớn nhỏ trong nhà mấy năm nay, nói cửa hàng gần đây buôn bán thế nào, nói đến thân thể nương không bằng trước.

Nàng không chỉ muốn đem những thứ này nói cho hắn nghe, cũng muốn nghe hắn nói một chút về những năm gần đây, hắn đối mặt như thế nào, ngày hôm qua lúc ở trong phòng tắm tuy rằng ánh sáng không đủ, nhưng nàng vẫn thấy được trên người hắn có rất nhiều vết sẹo lớn nhỏ, nghĩ tới đây trong lòng của nàng nhận không được có chút đau, đúng là hắn ở bên ngoài chịu không ít khổ.

Nhiều năm sống trong quân doanh đã dưỡng cho Tô Việt thói quen dậy sớm, sắc trời mới sáng lên một chút thì hắn đã tỉnh lại, chỉ là nhìn hai nữ nhân lớn nhỏ bên cạnh đều ngủ say, hắn cũng không vội vã rời giường, liền chống cánh tay lẳng lặng thưởng thức cảnh đẹp mộng lung sáng sớm, thuận tiện kéo lại chăn cho hai nữ nhân lớn nhỏ.

\

Thói quen đá chăn của khuê nữ thật không theo mình, nhưng ngược lại giống Lô Uyên Chi như đúc, xem ra về sau mình phải quan tâm, gánh nặng ngọt ngào.

Chỉ chốc lát sau Tô Phán cũng tỉnh, bởi vì giấc ngủ trưa của nàng tương đối dài, hơn nữa còn ngủ sớm, nàng căn bản mỗi sáng sớm đều tỉnh sớm hơn so với Lô Uyên Chi một chút.

Trước tiên sau khi tỉnh dậy nàng đi tìm mẫu thân bên cạnh, quay đầu nhìn thấy Tô Việt, mới nhớ tới đây là cha của mình, nàng mở mắt thật to nhìn Tô Việt, cũng không nói gì, cứ lẳng lặng nhìn Tô Việt như vậy.

Tô Việt cười, ý bảo nàng không cần nói chuyện, trước chậm rãi đứng lên, mặc xong y phục của mình mới thấp giọng hỏi Tô Phán: “Phán nhi, ngươi muốn rời giường sao?”

Thấy Tô Việt đề nén thanh âm, Tô Phán cảm thấy bộ dạng chơi đùa rất vui, nàng cũng thấp giọng tiến tới bên tai Tô Việt nói: “Phụ thân, con muốn đứng lên.”

Kỳ thật nàng càng muốn nói hơn là ta muốn đi tiểu, nhưng lại sợ cha vừa mới về nhà sẽ ghét bỏ mình, nàng liền nhận, kỳ thật vừa rồi nàng có chút nhận không nổi, liền cố gắng chịu đựng.

Tô Việt tìm tiểu y phục của nàng cho nàng mặc, nhưng mà bàn tay cầm vũ khí kia của hắn sử dụng để mặc y phục cho tiểu hài tử nhưng không đường của nó, mặc hồi lâu mới được cái quần, áo còn chưa có mặc.

Nhưng mà Tô Phán đã không đợi phụ thân mặc quần áo từ tế cho mình được, nàng chột đẩy bàn tay Tô Việt, nhanh chóng nhảy xuống giường, cầm tiểu hài của mình vọt tới ngoài cửa.

Về mặt Tô Việt không giải thích được đầu tiên là nhìn xuống bàn tay mình, chẳng lẽ vừa rồi mình làm khuê nữ đau, cũng không nghe thấy nàng kêu a.

Chỉ là Tô Phán còn chưa chạy tới nhà xí liền tiểu, nhìn quần phụ thân vừa mặc xong ướt nhẹp, nàng nước mắt chặc chặc rơi xuống, ngay cả khóc cũng không ra tiếng.

Bị Tiểu Thúy dậy sớm thấy, tới hỏi nàng thế nào, nàng cũng không nói, đuôi mắt Tiểu Thúy thấy được quần nàng ướt vội vàng ôm nàng trở về phòng mình, đổi y phục cho nàng sau đó khuyên giải nửa ngày Tô Phán mới ngừng được nước mắt.

“Thúy di, ta...ta tè ra quần chuyện này ngươi ngàn vạn lần đừng nói cho cha ta biết!” Tiểu oa nhi bốn tuổi đã biết lễ nghĩa liêm sỉ (danh dự) rồi. Tô Phán đỏ mặt năn nỉ nói.

Sau khi lấy được đảm bảo không nói của Tiểu Thúy nàng mới chậm rãi đi ra khỏi phòng, vừa ra khỏi cửa liền thấy Tô Việt đứng ở trong sân tìm mình, nàng theo bản năng muốn lùi lại, nhưng mà quay đầu liếc mắt một cái nàng lại không nhận được, nếu như mình không đi ra ngoài, phụ thân nhất định sẽ mất hứng.

Lô Uyên Chi đứng dậy đi ra khỏi cửa phòng, liền nhìn thấy bóng dáng Tô Việt mang theo hai tiểu hài tử chơi đùa.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Edit: Quỳnh

Nàng cười, đầu tiên là rửa mặt sau đó đi tới phòng bé, Tiểu Thúy đang nấu cơm, buổi tối trọng phu Tiểu Thúy ngủ lại ở trong cái nhà này, chỉ yếu là trước kia Tô Việt không có ở nhà, trong nhà đều là phụ nhân lão nhân hài tử, tóm lại trong lòng có chút không nở, để cho một thanh tráng niên (trung niên) ở nơi này tương đương với hộ vệ giữ nhà

Lúc ăn điểm tâm, Tô Phán da mặt dày nhất định đòi ngồi lên đùi Tô Việt, Lô Uyển Chi mắt lạnh nhìn nàng lập tức im lặng, Tô Việt thấy vợ lên tiếng, vội vàng ôm lấy tay khuê nữ.

Giọng nói rõ ràng, Tô Việt vừa ăn cơm vừa nói “Uyển Chi, buổi sáng hai ta đi cửa hàng một chuyến, trong khoảng thời gian ta không có ở đây nàng vất vả rồi, nếu ta đã trở lại đương nhiên ta sẽ đảm đương. Ngoài ra sau khi ăn cơm trưa xong chúng ta trở về trong thôn một chuyến, đi xem nhạc phụ nhạc mẫu một chút.”

Lô Uyển Chi cũng không có nói tiếp, Vương thị bên cạnh vội vàng tán thành nói: “Đúng, việc này có lý, người ở bên ngoài không biết, mấy năm nay may mắn có cha mẹ Uyển Chi thường xuyên qua lại giúp một tay, nếu không một vị phụ thân như nàng làm sao ứng phó được với nhiều chuyện như vậy.”

“Ngạch... được, buổi chiều một nhà ba người chúng ta cùng nhau trở về một chuyến.” Lô Uyển Chi cảm thấy lời nói này của bà bà hơi quá, mặc dù Lô Dũng cùng Vương thị thường xuyên đến thăm trên thăm mình, nhưng trừ đoạn thời gian Tô Việt vừa mới đi kia, bọn họ vội tới đất khoai lang dưa hấu nhà mình một chút, Lô Dũng sau lưng len lén dạy nàng cách xử lý chuyện tình trong cửa hàng như thế nào. Cho Vương thị thấy, giống như thật không có gì.

Nghĩ tới đây, Lô Uyển Chi buồn bực liếc mắt nhìn bà bà, bà bà nàng là người nổi danh đảng hoàng, ở chỗ này mấy năm, hàng xóm láng giềng nhà ai có chuyện cần giúp đều sẽ tìm đến Vương thị. Không giống mình, ở cái nhà này ít năm như vậy, ngay cả hàng xóm cũng không nhận ra, chính là quả phụ trước cửa nhiều thị phi hơn nàng, tình huống của nàng cùng quả phụ kia cũng không kém là bao, trọng phu Tô Việt không có ở nhà nàng càng không dễ dàng ra khỏi cửa.

Nhân duyên của Vương thị đặc biệt tốt, hôm nay giúp Đông gia chà xát sợi dây, ngày mai giúp Tây ra xem đứa bé, cũng bởi vì nguyên nhân này, Vương thị đối với nhà hàng xóm chung quanh chuyện gì cũng biết rõ ràng, vợ chồng nhà ai bất hòa, đứa bé nhà ai búng bình. Nàng trở lại cũng chỉ có thể nói cùng với Lô Uyển Chi và Tiểu Thúy, hai người cũng làm thành thói quen, cũng trên chộc cho vui một chút.

Một lão thái thái tốt như vậy, hôm nay lúc ăn cơm con mắt cũng không dám nhìn mình một cái, ngay cả Tô Căn bên cạnh nàng cũng vội đầu ăn cơm, mặc dù trước kia công công cũng không thích nói chuyện, nhưng trước điều ngồi thẳng tắp, hôm nay lại cúi đầu.

Cảm thấy có chỗ nào là lạ, lại không tiện mở miệng hỏi thăm, Lô Uyển Chi không thể làm gì khác hơn là yên lặng giấu ở trong lòng, suy nghĩ mấy ngày muốn thương lượng với Tô Việt chuyện sau này chung đụng cùng hai lão nhân gia, trước có rất nhiều chuyện nàng không nhìn thấy được, liền mở một mắt nhắm một mắt cho qua, dù sao nhi tử của bọn họ cũng không ở bên cạnh, tuổi cũng đã cao.

Nhưng nàng chính là không ưa bộ dạng dễ khi dễ của bà bà như vậy, con dâu như mình cũng không nhìn nổi, mặc dù mình không bị khi dễ nàng, nhưng nàng như vậy người tới cửa khi dễ cũng không ít.

Nhà người khác gặp khó khăn nàng bao giờ cũng là người đầu tiên đứng ra giúp đỡ, nếu như nhà mình có chuyện nàng lúc nào cũng trăm phương nghìn kế nghĩ biện pháp để tự mình giải quyết.

Nhưng lời khuyên giải của nàng khó mà nói, sau này chỉ có thể để cho Tô Việt nói, để cho bà bà sau này ít làm chuyện như vậy, nhìn tình huống của nàng hôm nay cũng đoán được, phỏng chừng là tối qua bà bà đã mang bạc của mình cho đại tẩu, cho thì cho rồi, nàng cũng không quan tâm đến chỗ tiền lẻ đó.

Chỉ là không quan tâm là một chuyện, nàng cũng muốn quyền cảm kích, dù sao bạc của cha mẹ chồng phần lớn là nàng đưa. Ủng hộ Tô Đại Hà đi thi, nàng gior cả hai tay tán thành, nhưng chuyện làm trong lòng Lô Uyển Chi không thoải mái là bọn họ cảm giác mình sẽ phản đối, cho nên bỏ qua mình. Lại nhớ tới thái độ của cha mẹ chồng đối với Tô Đại Hà cùng Tô Phán khác nhau một trời một vực, trong lòng càng cực kỳ buồn chán.

Càng nghĩ trong lòng càng không thoải mái, Lô Uyển Chi cũng không ăn, buống chén đĩa xuống nói ăn no đi vào trong phòng dọn dẹp trước.

Trong nhà mặc dù có Tiểu Thúy, nhưng trên cơ bản là gian phòng của mình vẫn do mình dọn dẹp, Tiểu Thúy chủ yếu chỉ nấu cơm và giặt quần áo, những việc này đã chiếm đi của nàng hơn phân nửa thời gian, dù sao cũng là một nhà lớn như vậy.

Tô Việt đối với chuyện của Lô Uyển Chi luôn luôn nhạy cảm, vô luận là lúc trước khi rời đi hay sau khi trở về, hần cảm thấy thân thể sau khi tiếp xúc thân mật đều là loại tâm linh tương thông.

Hắn còn có thể cảm nhận được chuyện này cùng cha mẹ có quan hệ với nhau. Nhưng không vội rời ghế, nhìn Lô Uyển Chi rời đi, về mặt Tô Phán còn khát khao nhìn mình, Tô Việt cười, không chút do dự liền đưa tay ôm nàng đặt ngồi trên đầu gối mình, một bên uy nàng ăn cơm một bên tỉ tai nàng mấy câu.

Lúc này Vương thị đang vui đầu ăn cơm ngẩng đầu lên, nàng đuối lý nên ngượng ngùng không dám ngẩng đầu trước mặt tiểu con dâu. Nhưng mà đối với nhi tử, dù sao cũng là miếng thịt rớt trên người mình xuống, cho nên cũng không có kỵ gì.

Thấy Tô Việt cung chiều khuê nữ như thế, Vương thị cau mày nhẹ trách mắng: “A Việt, hôm qua đã nói với người cái gì, không được cung chiều hài tử như vậy, huống chi còn là nữ nhi, hôm nay người thương nàng vậy tương lai nàng là người nhà khác ai sẽ thương nàng.”

Tô Việt nghe xong trong lòng không vui, đừng nói với trong lòng hắn có quan niệm trọng nam khinh nữ hay không, chỉ nói hắn rời nhà đi nhiều năm, đối với khuê nữ trong lòng hắn có áy náy, không có đôi qua tã cho nàng một lần, không có tận mắt thấy nàng ra đời, không có dạy nàng tập nói, không có

dắt tay nàng để nàng học đi bộ, những thứ này đều là nuôi tiếc trong lòng hắn, nuôi tiếc rất sâu.

Cho nên hắn đối với nữ nhi này trong lòng toàn là áy náy, nhiều hơn là muốn thương yêu nàng, về phần con trai hay con gái cho tới bây giờ hắn vẫn không nghĩ qua quá nhiều.

“Nương, người ăn cơm trước đi. Chúng ta ăn cũng không sai biệt lắm, ta sẽ gọi Tiểu Thúy tới đây thu chén.” Tô Việt cảm nhận được lúc Vương thị nói ra lời nói đó tiêu thân thể trong ngực mình trở nên cứng đờ, trong lòng nhất thời hơi đau, nhưng đối với nương của mình hắn cũng không đành lòng trước mặt nhi tử nói nửa câu không vâng lời, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu hỏi Tô Phán ăn xong chưa.

Nhìn tiểu cô nương gật đầu một cái Tô Việt liền lưu lại lời nói đứng dậy ôm Tô Phán vào gian phòng của mình.

Vương thị không ngừng lắc đầu: “Lão già, bây giờ nhi tử đã lớn, người làm mẹ như ta đến một câu cũng không thể nói?” Nàng có chút tịch tịch cùng không cam lòng.

“Người coi như xong đi, nhi tử cùng nàng dâu bây giờ vô cùng tốt, hai lão nhân như chúng ta không phải mong đợi bọn hắn bình an phú quý sao, hôm nay Tô Việt từ sa trường cũng bình an trở về, mấy năm nay con dâu quản lý của hàng cũng rất tốt, cũng kiếm không ít bạc, chớ nói chi là thường thường kín đáo đưa tiền tiêu xài cho hai ta, chúng ta cũng nên vừa lòng. Người xem có mấy lão nhân trong thôn đến tuổi này như chúng ta mà được hưởng phúc như vậy hay không?” Tô Căn đối với lời Vương thị mới nói mặc dù cũng đồng ý, nhưng tình hình hôm nay hắn cũng không tiện nghe theo lời nói của nàng, như vậy chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa sao.

Chỉ có thể an ủi nàng như vậy, thật ra thì cũng là an ủi mình. Nguyên vọng lớn nhất của bọn họ là gia đình thịnh vượng.

Kể từ khi nhà lão đại sinh Đại Hà, sau đó là một nhi tử cũng không ra, nhà lão nhị sinh một khuê nữ, đây không phải là còn trẻ sao, chờ bọn hắn có nhi tử, tự nhiên sẽ biết có nhi tử thật tốt, đến lúc đó để cho bọn hắn đi cưng chiều khuê nữ chắc bọn hắn cũng không làm.

“Chúng ra cũng chớ có nên suy nghĩ quá nhiều, dù sao vợ chồng lão nhị cũng vẫn còn trẻ, hôm nay A Việt đã trở lại, về sau còn có cơ hội cho chúng ta ôm tôn tử.” Tô Căn tiếp tục an ủi.

Đột nhiên nhớ tới tình cảnh vừa rồi Vương thị không dám nhìn mặt con dâu, hắn không nhịn được hỏi: “Lão bà tử, người nói cho ta biết người sau lưng tiểu con dâu làm cái gì mà không thể lộ ra ngoài ánh sáng rồi hả?”

Vương thị vội vàng tránh ánh mắt của Tô Căn, nói lảng sang chuyện khác: “Ta có thể làm cái gì, người có ăn nữa hay không? Không ăn ta thu (dọn).”

Tô Căn cũng không hỏi tiếp, nhưng trong lòng đã xác định được Vương thị nhất định là đã làm cái gì, chẳng qua bây giờ là ban ngày, hai người nào như vậy sẽ để cho nhi tử và con dâu nghe được, đến lúc đó mặt mặt hai lão nhân mới là chuyện lớn.

Tô Phán vừa mới bị ôm vào phòng liền giùng giàng đòi xuống, nàng sợ thấy Lô Uyển Chi trừng mình, dù sao nương cũng nói qua, mình không phải là tiểu hài tử, muốn tự mình đi đường.

Cũng không biết tại sao, nương rõ ràng thấp hơn phụ thân, gầy hơn phụ thân, nhưng Tô Phán lại sợ nương, có thể là khi còn bé bị mẹ đánh vào mông mấy lần.

Thấy khuê nữ đi ra ngoài, Tô Việt mới từ phía sau lưng ôm lấy eo nhỏ nhắn của Lô Uyển Chi, nàng một chút cũng không giống như người đã từng sanh hài tử, nàng nhớ phụ nhân trong thôn đã từng sanh hài tử vóc dáng phần lớn là mập mạp, ít nhất cũng mập lên mấy vòng, chi là eo ếch của Lô Uyển Chi lại mảnh khảnh như vậy.

Cúi đầu đem cằm chôn ở cổ thơm nức: “Uyển Chi, làm sao vậy?”

Lắc đầu, Lô Uyển Chi nhàn nhạt nói: “Không có gì, chỉ muốn thi thập xong phòng rồi dẫn chàng đi qua cửa hàng xem một vòng, ta có nghe hai gia đình trong cửa hàng nghe nói chàng trở về liền muốn qua xem chúng ta đây, mới vừa rồi lúc hắn bắt đầu đi làm việc còn qua hỏi ta có được hay không, ta cho đuổi rồi, nói chúng ta liền đi tới đó, chúng ta phải nhanh qua đó, cũng đừng làm cho nhiều người sốt ruột chờ đợi như vậy.”

Nàng không muốn trượng phu vừa mới trở về đã phải nghe những điều không đúng từ cha mẹ chồng, như vậy sẽ chỉ làm trong lòng hắn có khoảng cách đối với mình. Tin tưởng hắn ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, là có thể cảm nhận được cha nương hắn đối đãi với khuê nữ của hắn như thế nào.

Tô Việt nghe xong sùng sốt, sau đó chính là cười khò, trong lòng hắn đã rất rõ ràng chuyện này, suy nghĩ mấy ngày nữa sẽ tìm thời gian nói chuyện này với cha nương.

Quả nhiên, bọn hắn vừa mới tới cửa hàng, bên trong vù vù người vây lại, mới vừa mở cửa hàng trong cửa hàng còn không có mấy người khách, tất cả mọi người vây quanh Tô Việt ân cần hỏi han, có mấy người chưa từng thấy qua chương quý (ông chủ), mới đầu có chút nhẫn nhố không dám tiến lên, nhìn chương quý cùng phụ nhân một dạng hòa ái dễ gần, liền lấy can đảm tiến tới trước mặt, nghe Tô Việt nhắc tới chuyện đánh nhau với Thất tử, mọi người đều tròn tròn mắt, mặt hướng tới nghe, cuối cùng không nhịn được hỏi rất nhiều.

Cuối cùng vẫn là Hoa quán gia nhìn không nổi, bọn họ cứ tiếp tục như vậy, hôm nay việc buôn bán cũng không cần làm, trực tiếp để chương quý cầm cái bàn ra kể chuyện cổ tích cho bọn hắn nghe là được.

Hoa quán gia cũng mau đến tuổi thất tuần rồi, những năm nay hắn theo Lô Uyển Chi kiếm cũng không phải ít bạc, làm việc càng thêm tận lực, dù sao tuổi tác lớn, kinh nghiệm cũng có chút cũng không theo kịp, trước là thấy Lô Uyển Chi cô nhi quả mẫu đáng thương nên vẫn tiếp tục làm, hôm nay chủ nhà

trở về, hẳn suy tính qua mấy ngày nữa sẽ liền cáo lão về quê.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Edit: Quỳnh

Lần đầu tiên Tô Việt nhìn sổ sách cùng Lô Uyển Chi và Hoa quân gia, lúc hẳn ở trong quân doanh, khi không xuất binh, rảnh rỗi nhàm chán luôn tìm đồng đội hay chữ dạy mình vài thứ, đặc biệt khi nghe nói trong quân doanh lại còn có cả tiên sinh kế toán, hẳn càng như thu được báu vật, mỗi ngày đi theo sau mong người ta hỏi này hỏi nọ, cuối cùng người nọ giương mắt nhìn cũng không có biện pháp, bị Tô Việt dây dưa phiền liên hỏi là trả lời.

Cho nên hẳn xem sổ sách không cần tốn quá nhiều sức, đọc nhanh như gió quét qua nếu thấy một hai chỗ có lỗi đều có thể phát hiện ngay lập tức, Lô Uyển Chi và Hoa quân gia nhìn thấy thế đều là giật mình trong lòng. Tô Việt ở bên ngoài mấy năm nay xem ra tiến bộ không ít, không chỉ là đi đánh giặc, xem ra có vẻ hẳn đọc qua không ít sách.

Xem qua hết sổ sách, hẳn lại đi về phía trong nhà kho nhìn số hàng tồn kho của cửa hàng, trong đầu Tô Việt đã có con số ước lượng.

Sau đó liền nói với Lô Uyển Chi về nhà thôi, ăn cơm trưa xong còn phải nhanh chóng quay về trong thôn.

Hai người trên đường từ cửa hàng về nhà, Lô Uyển Chi đi ở bên cạnh thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía Tô Việt, người chạy bèn như hẳn, vừa rồi thấy sự tán thưởng cùng kinh ngạc trong mắt thê tử càng khiến cho lòng tự hào trong hẳn giờ phút này tăng thêm hết mức. Nhìn Lô Uyển Chi thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn qua, hẳn nở nụ cười, nếu như không phải đang ở trên đường cái nhiều người qua lại, hẳn giờ phút này nhất định sẽ dặt tay nâng, đây cũng là chuyện mà hẳn rất muốn làm.

Tiếp đó nói với nàng: "Uyển Chi, sau khi trở lại mọi chuyện trong cửa hàng ta sẽ từ từ tiếp nhận, ta còn có ý định buôn bán những thứ khác, cụ thể đợi đến buổi tối hai người chúng ta tiếp tục thảo luận, chỉ muốn cho nàng biết, về sau nhiệm vụ của nàng chính là ở nhà làm phu nhân, làm phu nhân nhà giàu, làm phu nhân có tiền".

Hắn vừa nói vừa chăm chú nhìn vẻ mặt của Lô Uyển Chi, khóe mắt còn hàm chứa ý cười, giống như Lô Uyển Chi đã là phu nhân chân chính, đây là mục tiêu phấn đấu cả đời này của hẳn, hẳn làm tất cả mọi chuyện đều là vì cái này.

Lô Uyển Chi cũng không có lấy một chút ý cười nào trên mặt hẳn, mà có chút buồn bực nhìn hẳn: "Tô Việt trước đây những thứ kia đều là ta làm, đều là những thứ mà người làm con dâu, là người mẹ nên làm, chẳng không cần quá bận khoăn, đó là bổn phận của ta".

Từ buổi chiều hôm qua Tô Việt về đến nhà, cho dù ánh mắt nhìn mình là mừng rỡ, là vui vẻ, là kích động, cũng đều xen lẫn vẻ áy náy. Nàng vốn không muốn hẳn có tình cảm như vậy, đây là gánh nặng, gánh nặng nặng nề.

Vợ chồng, vốn phải là cuộc sống hai bên giúp đỡ lẫn nhau, không có người nào thiếu người nào, bất luận người nào làm cái gì đều là đúng, chỉ cần trong lòng yêu người đó, tất cả đều là bổn phận nên làm. Nếu như lại có vương mắc cùng áy náy, trách nhiệm gì đó liền mất đi ý nghĩa vốn có của nó. Vợ chồng nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ có một hoặc cả hai bên có khúc mắc trong lòng, tích tiểu thành đại một ngày nào đó ở tương lai nhất định sẽ bộc phát ra, nàng không muốn những thứ này ở giữa tạo nên khoảng cách giữa hai người.

Tô Việt cười, hai người quẹo vào sân nhỏ trong viện nhà mình, dưới ánh nắng gắt gao giữa trưa, không có người nào, hẳn vươn tay vuốt nhẹ mái tóc của Lô Uyển Chi.

"Uyển Chi, nàng biết từ trước đến giờ da mặt ta tương đối dày, ta chưa từng có ý không đi, là ta cam tâm tình nguyện, mấy năm nay nàng vì ta hiều kính cha mẹ, dưỡng dục nữ nhi, trong lòng ta luôn luôn cảm kích. Nàng yên tâm, ta sẽ không vì những chuyện này mà đối với nàng cùng trước kia có thay đổi gì. Nàng vẫn là nàng, mà ta cũng chưa từng thay đổi!" Bàn tay to của hẳn theo tóc Lô Uyển Chi xuôi xuống, lại nhéo tay của nàng.

Có lẽ những năm này Lô Uyển Chi thường làm việc vất trong nhà, tay của nàng mặc dù không thô ráp nhưng đã không còn mịn màng như trước kia, cảm xúc trên tay Tô Việt làm cho hẳn ê ẩm trong lòng, chung quy mình vẫn làm khổ nàng.

Lô Uyển Chi nghe hẳn nửa đùa nửa thật nói xong, sắc mặt dịu đi một chút, nhớ tới vừa rồi hẳn xem sổ sách trong cửa hàng rất thuần thực, không nhịn được hỏi Tô Việt: "Ta thấy vừa rồi chàng xem sổ sách rất nhanh, mấy năm nay trong quân doanh đều đi theo người khác học những thứ này sao?"

Tô Việt gật đầu mỉm cười nói: "Đúng vậy, cuộc sống trong quân doanh thật sự rất nhàm chán, đặc biệt là thời điểm không đánh giặc không thao luyện, mỗi ngày đối mặt với một đồng nam nhân, vừa đúng lúc chúng ta có một tiên sinh chuyên ghi chép sổ sách, lúc mới đến đối với người chúng ta đều là rất chiếu cố, khi không có việc gì làm đều dạy chúng ta những thứ này. Nhưng mà hẳn không dạy tốt như nàng". Cuối cùng Tô Việt cũng không quên vỗ hông ngửa.

Oán trách liếc Tô Việt một cái: "Ta xem chàng đi theo hần học rất tốt nha". Lô Uyển Chi cảm thấy không phải do dạy tốt hay không tốt mà thời gian mới là điểm mấu chốt, Tô Việt đi chuyến này chính là năm năm, sắt cũng mòn thành châm, khi mình dạy hần cũng là một hai tháng, dốc lòng nghĩ muốn dạy tất cả cho hần vậy mà hoàn toàn là nước đổ đầu vịt, phải biết rằng đục tốc bất đạt (nóng vội thì không thành công).

Tô Việt cười nói: "Mấu chốt là có trụ cột tốt." Nhìn thấy Lô Uyển Chi bị mình chọc cười khúc khích, hần cũng vui vẻ cười theo.

Tiếng cười của hần không nữ tính giống như lúc rời nhà, mà là cười ha ha hết sức có khí phách nam tử, Lô Uyển Chi càng thêm hài lòng, chuyện để hần đi tông quân này làm đúng rồi.

Đang khi nói chuyện hai người liền tiến vào cửa, Tiểu Thúy đã làm xong cơm, thấy hai người chủ nhà tiến vào cười hi hi đi bưng thức ăn, kể từ khi lão gia trở về nàng rõ ràng phát hiện phu nhân cười nhiều hơn, tinh thần cũng phấn chấn hơn rất nhiều.

Mà Tô Phán thấy bọn họ tiến vào viện liền chạy vội đến, tiến lên trước quy củ gọi một tiếng: "Cha, nương!" Sau đó liền ôm lấy đùi Tô Việt.

Tiểu hài tử là mẫn cảm nhất, ai tốt với nàng hoặc là không tốt nàng đều có thể cảm giác được, kể từ khi Tô Việt trở lại vốn chưa bao giờ tức giận, đối với nàng là nói gì nghe nấy, trong lòng nàng hết sức rõ ràng, người phụ thân này cực kỳ yêu thương mình.

Mặc dù nương cũng thương mình, nhưng nương đối với mình quá nghiêm khắc, không thuộc lòng tam tự kinh mấy lần sẽ bị đánh bàn tay, nàng nghĩ lần này cha trở về mình có chỗ dựa rồi, cũng không biết cha có thể nói với bà nội hay không, chớ nói nữa oa nhi là người nhà chồng cái gì nữa, tuy rằng nàng không hiểu nhiều lắm, nhưng nàng hiểu gia gia nãi nãi của mình không muốn gặp mình lắm.

Nhưng mà tiểu cô nương rất có chí khí, bọn họ không thích mình không sao, dù sao thì mình cũng không thích bọn họ, hơn nữa người thích mình nhiều như vậy, có nương, Thúy di, ông ngoại bà ngoại, dì cữu cữu, còn có Đình thúc Hồ Từ.

Tô Việt khom lưng ôm chặt Tô Phán trong ngực, cười hỏi nàng buổi sáng đã làm cái gì, cha và con gái nhàm chán ở chung một chỗ thì làm cái gì đó.

Lô Uyển Chi đi phòng bếp giúp Tiểu Thúy bưng thức ăn, mọi người vội vàng dùng cơm, sau khi dùng cơm trưa xong Tô Việt kêu người làm đưa tới một con ngựa già, ôm hai mẹ con Lô Uyển Chi trước mặt liền giơ roi đập ngựa đi về phía thôn.

Đến cửa thôn Tô Việt xoay người xuống dưới dắt ngựa đi về phía Lô gia, gặp người quen dọc đường đi đều chào hỏi, vài người hàng xóm mấy năm nay chưa gặp hần tiến tới bắt chuyện, giờ phút này Lô Uyển Chi không tiện ngồi ở trên ngựa, cũng xuống ngựa, Tô Việt cũng ôm Tô Phán xuống.

Thật vất vả thoát khỏi sự nhiệt tình của người trong thôn, tiếp theo đi về phía Lô gia, bỗng Lô Uyển Chi nhớ tới trong nhà còn một số việc chưa kịp đề cập tới với hần, vội vàng nói: "Tô Việt, vài năm chẳng có ở đây, Hà Hoa xuất giá rồi, chính là gả cho người cùng làng để cập trước kia là tú tài Lý gia, lần trước lúc hần thi hội vào Tiên tam giáp, nay cả nhà đã dời đến ở Châu Phủ, muội phu cũng tìm được một công việc vặt trong nha môn, vừa làm vừa chuẩn bị sang năm lên kinh thành thi đình. Hà Hoa năm trước cũng đã sinh con trai. Lần sau khi chúng ta có cơ hội đi Châu Phủ lại đi thăm một nhà bọn hần. Về phần người đệ đệ kia của ta, tâm tư đã sớm không ở trên sách, một lòng một dạ đi học võ thuật, chuyện này đến nay còn gặt cha ta, mấy ngày nay trong học viện Mộc lưu vừa lúc hần ở trong nhà, đến lúc đó chàng cũng đừng ở trước mặt cha nương nói đến chuyện này. Về sau tìm thời cơ tốt sẽ nói chuyện này với cha mẹ. Ai!"

Cuối cùng Lô Uyển Chi cũng không nhận được mà thở dài một cái, kỳ thật trong lòng nàng hiểu được, vợ chồng Lô Dũng cho Lô Văn Hiến đọc sách còn không phải là vì có thể có công danh như vậy mới có cơ hội vượt qua kẻ thù, mới có cơ hội báo thù.

Nghĩ đến chuyện báo thù, từ buổi sáng hôm qua Lô Uyển Chi nhắc tới về nhà mẹ liền muốn hỏi Tô Việt rồi, không biết khi hần còn ở quân doanh có gặp qua kẻ thù kia hay không. Thậm chí muốn hỏi hần có báo thù hay không?

Nhưng từ sau khi trở lại Tô Việt chưa cùng mình nói qua cái gì, buổi sáng kia từ cửa hàng về nhà, trên đường nói vài câu về chuyện mấy năm trước hần bái sư học tập.

Nhìn Tô Việt bộ dạng thân nhiên, hơn nữa nghe hần cho bọn tiểu nhị trong cửa hàng nói chuyện trên sa trường, cũng có thể từ những lời hần nói đoán ra được hần cũng chỉ là một tiểu binh, kẻ thù kia dù sao cũng quyền cao chức trọng, không phải một người tiểu binh bình thường như hần có thể nhìn thấy, đừng nói gì đến chuyện báo thù.

Chuyện hôm nay xem ra, vừa nhìn thấy trượng phu Hà Hoa chính là một người lẫn lộn trong quan trường, uốn ba tấc lưỡi có thể đã động vợ chồng Lô Dũng vốn khăng khăng không gả nữ nhi cho hần, cho nên trông cậy vào muội phu vẫn là đáng tin hơn chút.

Sáng sớm một nhà ba người Lô Dũng nghe người trong thôn nhắc tới buổi chiều hôm qua đại con rể Tô gia mình đã trở về, buổi sáng vốn là không nhận được phải đi một chuyến lên thị trấn, nhưng lại sợ bọn họ trên đường đến hoặc là không gặp, hơn nữa cũng biết Tô Việt vừa trở về trong cửa hàng còn nhiều chuyện nhất định phải xử lý một chút, cho nên lần này bọn họ cũng không cần gặp nữa rồi, an vị ở nhà chờ bọn họ tới.

Gặp mặt đều là nước mắt vui mừng, đặc biệt là Trương Thị, không cầm được nước mắt, nói đi nói lại không ngừng tốt lắm, Uyển Chi chấm dứt cuộc sống khổ cực, rốt cuộc cũng khổ tận cam lai rồi.

Lô Uyển Chi cười an ủi nàng: "Nương, nhìn người nói, ta toàn được ăn ngon có áo mặc có phòng ở ta chịu khổ cái gì, A Việt ngược lại, ở bên ngoài dãi gió dầm mưa chịu thật nhiều khổ."

Nghe nàng nhắc đến, Trương thị cũng hiểu mình vừa rồi nói có chút không thỏa đáng, vội vàng đổi lời nói: "Đúng vậy, A Việt, mấy năm nay người ở bên

ngoài chịu khổ, chúng ta mặc dù không có đi ra chiến trường, nhưng đã sớm nghe nói binh lính đánh giặc là cực khổ nhất, mấy ngày mấy đêm đều không có thời gian chợp mắt, chứ nói gì đến ăn cơm, đoán chừng cũng không có cái gì ngon để ăn, xem người thân thể gầy thế này.”

Tô Việt vội vàng cười nói: “Nương, ta ở bên ngoài thật sự không có chịu khổ cái gì, so với lúc ở nhà ta còn mập lên mấy cân.”

Trương thị không tin: “Ta nhìn là gầy, chỉ là so với trước kia ngược lại nhìn người rắn chắc hơn.”

Lô Văn Hiến bộ dạng vui mừng, một khắc kia nghe tin đại tỷ phu trở về đã nghĩ muốn đi hỏi hán chuyện đánh giặc, hán đã mười sáu tuổi, cũng đến lúc hướng tới cuộc sống kỳ bình rồi.

Chẳng qua là trước mặt cha mẹ, hán chỉ có thể miễn cưỡng nhẫn nhịn thôi

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Edit: Quỳnh

Trương thị vốn là muốn giữ bọn họ ở lại ăn cơm, để cho bọn họ tối nay ở lại trong thôn một đêm, nàng biết Lô Dũng nhất định có rất nhiều lời muốn nói cùng Tô Việt.

Nhưng Tô Việt kiên trì nói hôm nay nhất định phải trở lại trên trấn, mấy ngày nữa lại trở về trong thôn đi thăm bọn lão Nhị, còn mời bọn họ khi nào có thời gian lên trấn trên một chút, cũng có thể ở lại trên trấn mấy ngày, trên đó có phòng trống.

Trương thị cũng biết hán vừa mới trở về, nhất định là muốn nói chuyện cùng Lô Uyển Chi, liền nói đôi câu giữ lại, nhìn Tô Việt kiên trì nên cũng không nói gì thêm nữa.

Nhìn bộ dạng Lô Dũng vài lần muốn nói lại thôi, Tô Việt chủ động nói: “Cha, hai ta đi thư phòng nói chuyện?”

Lô Dũng vội vàng gạt đầu, vừa rồi vào cửa hán liền cảm nhận được Tô Việt rõ ràng thay đổi, đã sớm không phải tiểu tử ngây ngô của năm năm trước, chỉ từ dáng đi mà nói, so với khi rời nhà hán khỏe mạnh lên không ít, màu da đã sớm không còn trắng, mà là màu đồng, tản ra hơi thở cường tráng, một cái khác từ bên ngoài có thể nhận ra thay đổi chính là ánh mắt.

Phong thái của một người có thể từ lời nói cử chỉ mà nghe ra được, càng có thể từ hai con mắt nhìn ra thần thái rất rõ ràng.

Trước trong đôi mắt Tô Việt có thể thấy rõ ràng thấy rõ ràng một chút xú thông minh, mà nay càng có thể sâu sắc nhìn ra cơ trí.

Cho nên vài năm trước ở trên mặt Tô Việt cảm thấy có ưu điểm hoặc là có một chút xú cảm giác cao cao tại thượng, mà nay đã không còn sót lại chút nào rồi.

Năm năm có thể xảy ra rất nhiều chuyện, tiểu tử Tô Việt làm cha, thành thực, trầm ổn, Lô Dũng cũng không dễ dàng dám cùng hán nói gì rồi.

Mấy năm nay Lô Uyển Chi thay đổi một cách tinh tế, một lòng báo thù trong hán cũng từ từ buông lỏng, có lúc suy nghĩ một chút, những ngày này rất tốt, nhìn người trong nhà bình an, không phải là một loại hạnh phúc sao.

Nhưng mà đây chẳng qua là ý nghĩ, nhiều khi Lô Dũng vẫn đem ý nghĩ báo thù làm động lực lớn nhất để hán sống trên cõi đời này.

Gật đầu, hai người đi tới thư phòng bên cạnh, Lô Văn Hiến cũng rục rịch đứng lên, muốn theo sau lưng hai người bọn họ cùng vào thư phòng, bị ánh mắt của Lô Dũng quét tới liền dừng bước chân lại.

Hán đành phải bữu môi cùng cháu gái Tô Phán chơi trong sân, mà lúc này Trương thị cùng Lô Uyển Chi đang ở trong phòng yên tĩnh nói chuyện.

“Uyển Chi, lần này A Việt trở lại, các người cần phải nắm chặt thời gian sinh thêm một nhi tử, như vậy mới ngăn chặn được miệng của bà bà người.”
Trương thị lo lắng dặn dò.

Từ lúc Tô Phán sinh ra đến giờ, mỗi lần nàng lên trấn trên đều có thể cảm thấy Vương thị đối với cháu gái Tô Phán này đích thực là không hài lòng, mà khi nhắc tới tôn tử Tô Đại Hà thì lại là ý cười hài lòng, nhưng mà cũng là, đứa trẻ Tô Đại Hà kia quả thật hoàn hảo, tuổi còn nhỏ mà đã đồ cử nhân, giống như nhi tử nhà mình, không kém so với người ta hơn mấy tuổi.

Lô Uyển Chi nghe Trương thị nói xong nở nụ cười, nàng hôm nay cũng không dễ đồ mặt giống như vài năm trước, mỗi ngày đi cửa hàng gặp nhiều người

như vậy, nếu nàng mỗi ngày đều đỏ mặt không chừng nào đều sung huyết mà chết.

“Nương, cái này không phải nói có là có, phải nhìn ý tứ của lão thiên gia, lại nói Tô Việt vừa trở về, trước hết muốn để hân cùng Phán nhi ở chung một thời gian ngắn, bồi dưỡng tình cảm cha và con gái, nếu như lúc này chúng ta có thêm một đứa bé nữa, ta lo lắng Phán nhi sẽ phải suy nghĩ nhiều.” Lô Uyển Chi nghĩ đến nữ nhi của mình, giờ phút này trong lòng có nhiều chua xót.

Đứa bé này, từ lúc sinh ra đến ngày hôm qua, đều không được cảm nhận sự ấm áp của phụ thân, Lô Uyển Chi hiểu rõ nàng đối với phụ thân là mong ngóng, mỗi lần nhìn nàng ánh mắt buồn bã nhắc đến hai chữ phụ thân, nàng đều đau lòng xót xa.

Nay Tô Việt đã trở lại, nàng cũng không nóng lòng muốn sinh tiếp đứa nhỏ, may mắn thay thoát nhìn là Tô Việt thích nữ nhi này, cũng không bởi vì mình sinh nữ nhi cho hân mà cảm thấy không vui vẻ.

“Cái này là hai chuyện khác nhau, ta nghĩ Phán nhi nếu biết mình có thêm một đệ đệ nhất định là sẽ cao hứng, đứa bé kia cũng có lương tâm sớm thông minh.” Nghĩ đến ngoại tôn nữ này Trương thị cũng lộ ra đau lòng, nhưng mà nàng càng lo lắng hơn nếu như Lô Uyển Chi không sinh được nhi tử, qua một thời gian ngắn Tô gia có thể coi đây là có liên nạp một phòng tiểu thiếp.

Dù sao không sanh được nhi tử cũng là một loại thất xuất, nếu như đến lúc đó Tô gia thật sự làm như vậy Tô gia bọn họ cũng không thể nói ra một chữ không.

(thất xuất: là 7 điều trong tục lệ xưa của TQ, điều thứ 2 là không có con, vợ không sanh được con trai ~^_~^~)

Đặc biệt là Trương thị thấy lần này Tô Việt trở về không chỉ có chút tuấn mỹ mà còn có thần thái phấn khởi, dáng vẻ khí thế hiên ngang, trong lòng nàng lo lắng hơn Lô Uyển Chi, còn có dù sao Lô Uyển Chi cũng lớn hơn Tô Việt một tuổi, đến một vài năm nữa nhan sắc suy tàn chưa biết chừng Tô Việt sẽ cưới thêm vợ bé, đến lúc đó dù có con trai bên cạnh, hai lão nhân bọn họ dưới cửu tuyền cũng coi như là cho lão gia một cái công đạo.

Bọn họ không có năng lực đi hoàn thành xong chuyện báo thù, trong lòng hai người đã cảm thấy hết sức hổ thẹn với cha mẹ ruột của Lô Uyển Chi, nếu như đến lúc đó Lô Uyển Chi còn sống không tốt, bọn họ thật chết cũng không nhắm mắt.

Thấy Trương thị nói như vậy, Lô Uyển Chi cũng không có tiếp tục phản đối, mà sắc mặt nhàn nhạt không có chút hào hứng, đối với chuyện sinh nhi tử này, nàng cảm thấy cứ thuận theo tự nhiên là được rồi. Nàng đã sớm không giống như năm đó khi biết mình không sanh được đứa bé mà khóc lóc nửa ngày, mấy năm nay có kinh nghiệm trong cửa hàng, đã cho nàng hiểu được đạo lý, vô luận là nam hay nữ, đều phải dựa vào chính mình.

Thấy nàng vẫn thản nhiên giống như chuyện này không liên quan gì đến mình, Trương thị nóng nảy: “Ngươi đừng coi lời ta nói như gió thoảng bên tai, ngươi không sợ A Việt bị cha mẹ buộc cưới tiểu thiếp? Đến lúc đó cho dù hân không đồng ý cũng không muốn mang tiếng bất hiếu trên lưng. Nam nhân trong thiên hạ này không phải cùng một dạng người! Ăn trong chén chó kỹ trong nồi, ngươi nhìn cũng quanh ngươi một chút, người nào không phải tam thê tứ thiếp.”

Lô Uyển Chi cười khổ: “Có cưới tiểu thiếp hay không, đâu phải do ta quyết định, máu chó nhất vẫn là ở Tô Việt, nếu như hân thay lòng, chín trâu cũng không kéo trở về được. Hơn nữa mẹ ngươi đừng nói năm nhân trong thiên hạ này đều cùng một dạng, cha ta không phải cả đời chỉ có mình người sao.”

Sắc mặt Trương thị hơi đỏ lên: “Ngươi thấy đều là bên ngoài, mèo nào không muốn ăn vụng.”

Lô Uyển Chi cười: “Chẳng lẽ cha ta cũng có ý tưởng cưới vợ bé? Ta thế nào lại không biết!”

Sở dĩ nàng nói như vậy là đã xác nhận trong lòng Lô Dũng thật sự chỉ có mình Trương thị, bởi vì một chuyện khác đã lấp đầy trong đầu của hân, đó chính là báo thù, giống như hân chính là vì báo thù mà sống, dáng vẻ hân sốt ruột như vậy, để cho con gái ruột Lô Uyển Chi đã chết cũng cảm thấy có áp lực.

“Nào có? Hân dám!” Trương thị giờ phút này lộ ra bản chất lợi hại, một đôi lông mày ngang mặt, nhìn điệu bộ nếu như Lô Dũng thật dám có cái gì, nàng nhất định sẽ cầm đao làm thịt hân.

Cười ha ha mấy cái, Lô Uyển Chi vội vàng hỏi tin tức gần đây của Hà Hoa muội muội, nha đầu kia kể từ khi gả cho đến sau khi sinh nhi tử, hơn nữa còn đòi đến ở trong Châu phủ, chỉ có lẽ mừng năm mới cùng tiết trung thu là trở lại, còn ngày thường căn bản là không có tin tức gì của nàng.

Nhắc tới nhị khuê nữ đó, sắc mặt tối sầm của Trương thị mới chuyển biến tốt một chút: “Đang muốn truyền lên trần trên cho ngươi một chút tin tức đây, Hà Hoa lại mang thai, ta cùng cha ngươi đang thương lượng xem khi nào thì đi thăm nàng đây, ngươi xem nếu như ngươi và A Việt có thời gian có muốn đi cùng hay không, nơi đó có cái cửa hàng sơn phấn giữ lại cho ngươi, người cũng không có đi xem qua, những năm trước đây ngươi không đi được vừa bận rộn hài tử vừa lo chuyện gia đình vừa nhìn cửa hàng, lần này A Việt trở về, ngươi có thể thử phào một cái rồi, cha ngươi cũng đang định đem cửa hàng này chuyển cho ngươi.”

Nghe xong lời nói của Vương thị, Lô Uyển Chi không trả lời, mà vẫn cúi đầu trầm tư trong chốc lát, mới chậm rãi ngẩng đầu nói: “Nương, chuyện chúng ta ở châu phủ có cửa hàng người ngân vạn lần đừng nói cho A Việt biết!”

Trương thị ngạc nhiên: “Tại sao không nói cho hân biết? Đây cũng là để tăng trọng lượng cho ngươi, không để cho hân coi thường ngươi!”

“Nếu như trông cậy vào những cửa hàng này để Tô Việt không ghét bỏ ta... ta tình nguyện không cần, chỉ nói chuyện mấy cửa hàng trên trần này, bây giờ công công bà bà ta còn cho là mấy bằng hữu của Tô Việt bỏ tiền ra đấy. Mặc dù nói là suy tính cho nhà chúng ta, không muốn xuất đầu lộ diện để cho người khác biết, nhưng nếu như mấy năm sau lại nói những thứ kia là của Lô gia chúng ta, nói ra còn có người tin hay sao?” Lô Uyển Chi từ lúc Trương thị nhắc tới cưới vợ bé, mí mắt vẫn đang nhấp lên.

Nhưng nàng nhanh chóng từ sự hoảng loạn đầu tiên, chân mềm nhũn chuyển tới, sau khi Tô Việt trở lại nàng cảm thấy có nhiều chỗ không được bình thường, lúc này nghe Vương thị nhắc tới mới phát hiện, nguyên lai là sâu trong nội tâm nàng cảm thấy bất an.

Bây giờ Tô Việt đối với mọi người xa lạ đều hoàn toàn quen thuộc, không như Tô Việt trước kia động một chút là vịu lấy mình, Tô Việt bây giờ cũng có chủ kiến của riêng mình, trước kia trong mắt hần chỉ có nàng, lấy nàng làm trung tâm, bây giờ Tô Việt tự lấy mình làm trung tâm.

Mặc dù hần còn theo thói quen quan tâm tới mình, nhưng mà Lô Uyển Chi đã phát hiện rõ ràng, thân mật trước kia một đi không trở lại.

Mà những năm này làm việc trong cửa hàng, từ cất bước gian nan tới thuận buồm xuôi gió, nàng thông qua một số chuyện cũng nhìn thấu quan hệ nam nữ. Người làm trong cửa hàng nhà rất nghèo nhưng vẫn nạp thiếp, cũng có gia đình điều kiện tương đối khá từ đầu đến cuối cũng từ bỏ vợ, cho nên mấu chốt của chuyện với vợ bé là phải xem người đàn ông này có chí lực kiên định hay không.

“Cái này là chuyện tốt mà, A Việt mà biết nhất định sẽ rất cao hứng, cũng đối với người càng ngày càng tốt, nhưng không thể nào nói gì nghe vậy, tựa như vừa rồi rõ ràng thấy người muốn ở lại một đêm, nhưng A Việt nhất định không đồng ý, chỉ là như vậy mới giống người đàn ông, có kiến quyết, những chuyện kia nếu nam nhân không có ý tứ gì tất cả đều nghe theo lời của nữ nhân, mang ra ngoài còn không phải là chuyện cười cho mọi người, ta xem A Việt như vậy là rất tốt.” Trương thị là cha mẹ vợ nhìn con rể càng xem càng thấy hài lòng.

“Ta chính là suy nghĩ thay Tô Việt, mới phát giác được không cần nói với hần chuyện cửa hàng son phấn, người nghỉ đi, nương. Nhà Tô Việt vốn là một nhà nghèo, nếu không phải là ta mang chút đồ cưới, đại tâu ta hoang phí như vậy, lúc ấy bọn họ đã sớm hát tây bắc phong (không có gì ăn), cũng không phải là tranh công, ta cảm thấy hôm nay Lô gia chúng ta đối với Tô gia đã làm đủ rồi. Nhiều hơn nữa chỉ làm gia tăng gánh nặng cho Tô Việt.” Lô Uyển Chi phân tích cho nàng.

Suy tư, Trương thị cảm thấy Lô Uyển Chi nói cũng có chút đạo lý: “Ta và cha người mặc kệ, dù sao khế ước trong cửa hàng đều đứng tên người, qua vài ngày nữa sẽ dẫn người đi qua nhận thức cửa hàng, cũng đem mấy quán sự đến để cho người biết mặt một chút. Về phần có muốn nói cho Tô Việt biết hay không người tự mình quyết định.”

Lô Uyển Chi cười gật đầu một cái, còn muốn dặn dò Trương thị một vài thứ, Lô Dũng và Tô Việt đã từ trong thư phòng đi ra, sắc mặt Lô Dũng rất vui mừng, thậm chí còn có chút kích động, cặp mắt bất chấp cũng từ từ chói lọi, giống như vừa mới lấy được cái tin tức vô cùng tốt gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Edit: Quỳnh

Nhìn mặt Lô Uyển Chi buồn bực, chẳng lẽ Tô Việt mang thứ gì cho phụ thân? Mà Lô Dũng là cái dạng gì, trong lòng Lô Uyển Chi rất rõ ràng, chỉ bằng một ít đồ vật hần sẽ không để vào mắt, dù sao trước kia đã từng ở qua gia đình giàu có, những năm này kinh doanh cửa hàng lại hết sức phát đạt, ngay cả một chút trần bảo đặc sắc trên đời đặt trước mặt hần phòng chừng hần cũng không để vào mắt.

Mà ngược lại Tô Việt, bộ dạng lại là nhẹ nhõm, giống như là tháo xuống gánh nặng ngàn cân, trong lòng Lô Uyển Chi chợt giật mình, chẳng nhẽ chuyện báo thù đã đạt được như mong ước rồi sao?

Nghĩ tới đây trong lòng nàng một chút chặt chẽ cũng không có, ngay cả một chút vui sướng cũng không có, mà là sợ cùng sợ hãi ùn ùn kéo đến.

Đưa mắt nhìn Tô Việt mỉm cười nói chuyện cùng cha mẹ, vẫn không quên trở lại vấn đề của Lô Văn Hiến, trong ngực còn ôm khuê nữ Tô Phán vui vẻ ra mặt.

Rõ ràng trong phòng nào nhiệt ẩm áp như vậy, Lô Uyển Chi lại cảm thấy như thể một cuộc đua ngựa điên cuồng.

Hiển nhiên Tô Việt cũng cảm nhận được Lô Uyển Chi trầm mặc bất an, hần vừa cười nói cùng Trương thị vừa không ngừng hướng về phía Lô Uyển Chi quan sát mắt lén. Trong ánh mắt tất cả đều là an ủi, y như gió xuân ấm áp xoa nhẹ trên khuôn mặt lạnh lẽo của Lô Uyển Chi.

Nhưng Lô Uyển Chi giống như là không nhìn thấy hần đưa mắt ra hiệu cho mình, trong đầu đều là nghĩ đến Tô Việt ở trên chiến trường vung đao múa kiếm như thế nào, bị binh lính địch chém giết như thế nào. Hơn nữa ngày hôm qua lúc tắm nhìn thấy trên người của hần có rất nhiều vết thương, trong lòng nàng không ngừng có chút đau.

Trên mặt hần càng làm bộ vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng bình thản như mây), trong lòng Lô Uyển Chi càng cảm thấy buồn phiền.

Nhận ra vô luận mình nhìn nàng thế nào, nàng cũng đều đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Tô Việt vội vàng đứng dậy: “Cha, nương, sắc trời không còn

sớm, chúng ta phải trở về thôi, đừng để cho trời tối mới vội vàng đi đường đêm.”

Hiển nhiên Lô Dũng vẫn còn cao hứng: “A Việt, không vội, lúc này mới là giờ nào chứ, bây giờ trời tối muộn, các người trở về trên trần trũ một chút cũng không có gì, nhất định về đến nhà trước lúc trời tối.”

Có lẽ mắt Trương thị tinh, đã nhìn ra sắc mặt của Lô Uyển Chi có gì đó không đúng, thấy nàng nhìn chăm chăm Tô Việt ánh mắt giống như có thể đem trái tim giao hết ra ngoài, biết nhất định là nàng có lời muốn nói với Tô Việt. Cho nên nàng vội vàng đứng lên nói: “Đúng vậy, sắc trời không còn sớm, các người nhanh đi về đi. Lần này A Việt trở về lại không đi, nếu muốn nói chuyện phiếm sau này còn nhiều cơ hội, ngày mai một nhà ba người chúng ta cũng đi lên trần trên, dù sao phòng ốc nhà Lô Uyển Chi cũng đủ để ở, chúng ta ở đó một đêm rồi về.”

Nghe Trương thị nhắc nhở như vậy, Lô Dũng xoa xoa tay cười nói: “Ta cũng quên chuyện này, lần này chúng ta đi trần trên có thể ở vài ngày, không muốn ở vài ngày ở vài ngày, nếu không chúng ta thuận tiện đi châu phủ một chuyến, đi thăm Hà Hoa một chút.”

Nghe lời Lô Dũng nói, Lô Uyển Chi nghi ngờ trong lòng, nàng vội vàng quay đầu một cái, đứng dậy theo sát lời phụ thân nói: “Đúng vậy, về sau mọi người có rất nhiều thời gian ở chung một chỗ, đến lúc đó con rể cha vợ hai người tha hồ nói.” Giống như về sự sệt vừa rồi là cả nhà hoa mắt, ảo giác mà thôi.

Trên đường trở về trần trên Lô Uyển Chi một câu cũng không nói, giống như mấy lời nàng cười nói trước lúc rời khỏi Lô gia chỉ là ánh sáng đột nhiên hiện ra.

Ngay cả Tô Phán cũng cảm nhận được trầm thấp trước mắt, nàng cũng ngoan ngoãn ngồi yên ở trong lòng Lô Uyển Chi, một tiếng cũng không dám nói.

Tô Việt không đành lòng, vô luận là đối với vợ hay là nữ nhi, hấn cố ý tìm đề tài để tán gẫu, lúa bên đường nên cắt thế nào, chút ta nên mua chút đất loại nào? Cuối cùng ngay cả chiều rộng cũng hỏi ra, mà Lô Uyển Chi chính là ra vẻ trầm mặc y như không nghe thấy, ba người cứ như vậy trở về nhà. Sau khi về đến nhà Lô Uyển Chi giống như lại sống lại, nàng đối với Tô Phán tươi cười, mới vừa rồi nàng cũng ý thức được về mặt của mình hù dọa đến khuê nữ, trong lòng hối hận một hồi, sau khi trở lại liền nhiệt tình đứng lên, bồi thường lại về lạnh nhạt ban nãy.

Mà đối với Tô Việt, nàng vẫn không lạnh không nhạt, đầu óc Tô Việt vất vả nhớ lại, từ chiều hôm qua lúc trở lại đến giờ mình đã đắc tội với vợ chỗ nào? Chẳng lẽ hôm qua lúc tiến vào nàng, nàng không thoải mái, không nên nha, hấn rõ ràng từ môi của nàng nghe được thanh âm vui thích, mà lúc ấy nàng cũng không thật sự cự tuyệt, mà thật muốn chống cự lại ra về mời chào nha.

Hoặc là hôm nay lão nương mình nói Tô Phán, trong lòng nàng không vui, nhưng sáng hôm nay hấn cũng đã giải thích cho nàng, chuyện này mình sẽ xử lý tốt.

Rất rõ ràng nàng không vui là từ sau khi thấy mình theo nhạc phụ đại nhân vào thư phòng bước ra mới bắt đầu. Nhưng sau khi đi ra mình cũng không nói gì không nên nói, về mặt từ đầu đến cuối đều tốt.

Đột nhiên, Tô Việt phát hiện ra một sự thật, đó là năm năm trước cùng năm năm sau mình đều nhìn sắc mặt của Lô Uyển Chi mà làm việc, vốn dĩ cho là lần này trở về hấn sẽ biểu hiện phong thái của đại nam nhân, hiện tại phát hiện ra những thứ kia chỉ có thể vĩnh viễn ở lúc Lô Uyển Chi không có mặt mới có thể thi triển quyền cước, mà ở trước mặt Lô Uyển Chi, mình vĩnh viễn đều lấy nàng làm trung tâm.

Cười khổ một cái, vừa mới com nước xong đầu tiên là Tô Việt ở bên tai khuê nữ dặn dò mấy câu để cho nàng đi tìm Thúy di ngủ, trước kia khi thân thể Lô Uyển Chi không thoải mái Tô Phán đều là ngủ cùng Tiểu Thúy, vốn là phải ngủ cùng bà nội, không biết mỗi ngày lúc Tô Phán tới gần là Vương thị nói thầm với cô nàng những lời gì đó, trong lòng Tô Phán đã sinh ra ám ảnh, sống chết cũng không muốn ngủ cùng bà nội.

Dụ dỗ khuê nữ đi, Tô Việt hướng về phía lưng Lô Uyển Chi đang chuyên tâm trải giường nói: “Uyển Chi, ngày mai ta sẽ dọn dẹp một phòng sát vách, cùng cha làm một cái giường cho Phán nhi ngủ, Phán nhi càng ngày càng lớn, như vậy mùa đông nàng sẽ không bị lạnh, cũng không thể nào ngủ cùng chúng ta, nếu không làm sao sinh đẻ đẻ muối muối cho nàng được.”

Hấn vừa nói vừa tiến về phía sau ôm lấy eo nhỏ nhắn của Lô Uyển Chi, cầm để đỉnh đầu nàng dây dưa không chán, đắm chìm trong mùi hương cơ thể cùng hương tóc nhân nhạ của nàng.

Cho dù bị Tô Việt ôm sau lưng thật chặt, Lô Uyển Chi cứ cúi đầu lúi kéo chán như không có việc gì, không nói để cho hấn buông tay cũng có kích lệ lời của hấn.

Tô Việt không nhìn được, đưa bàn tay ra cầm tay mềm của nàng: “Uyển Chi, nàng làm sao vậy?” Âm thanh quan tâm hết sức dịu dàng.

Thật ra trong lòng Lô Uyển Chi luôn luôn suy nghĩ làm thế nào để mở miệng ra hỏi thăm, nàng nhẫn nhịn, lập tức đem lo lắng của mình nói ra, đem hỏi thăm bình thường biến thành giọng nói chất vấn.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, xác nhận uất ức trong lòng mình cơ bản đã bình thường trở lại, Lô Uyển Chi tránh thoát bị Tô Việt ôm, sau khi xoay người ngồi xuống bàn trang điểm bên cạnh ngưng mắt nhìn tuần nhan của Tô Việt trịnh trọng hỏi: “Tô Việt, hôm nay chàng đi theo phụ thân ta vào trong thư phòng nói cái gì?”

Tô Việt ngần ra, trong lòng hấn thật ra không muốn nói những chuyện này cho Lô Uyển Chi, nói ra càng tăng thêm lo lắng cho nàng, chính hấn nhớ tới còn cảm thấy sợ, cho nên hấn không nói với nàng chẳng qua không muốn làm nàng lo lắng mà thôi, nhưng nhìn nét mặt của nàng Tô Việt mới ý thức tới, có lẽ là mình suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Không đợi Tô Việt trả lời, câu hỏi của Lô Uyển Chi theo nhau mà tới: “Ta xem cha ta cao hứng như vậy, ta nghĩ nhất định là chuyện báo thù đã thành?”

Gật đầu một cái, Tô Việt lùi từng bước về phía sau, ngồi ở trên giường, hướng về phía Lô Uyển Chi nói: “Chuyện báo thù đã thành, bất quá chỉ là không muốn nói cho nàng biết thôi.”

“Tại sao không nói cho ta biết, rõ ràng chẳng biết chuyện này có liên quan đến ta, chính là báo thù cho cha mẹ ruột của ta.” Trong lòng Lô Uyển Chi rất tức giận, nói ra lời nhưng không giận chút nào.

Nàng cũng không biết tại sao mình lại tức giận đến như vậy, rõ ràng Tô Việt thân cận với mình nhất, nhưng kể từ khi hắn trở về hắn có thời gian nói chuyện phiếm với phụ huynh, có thời gian cùng nhạc phụ thổ lộ tình cảm, lại không nói gì với mình.

Hai người ngay cả thời gian ở chung một chỗ cũng không có, cứ kéo dài như vậy đến ngày hôm nay, được rồi, nàng thừa nhận, thừa nhận mình ghen, toàn bộ tâm của Tô Việt đối với mình đã thay đổi, không khí thay đổi, hiểu được hòa giải, ngoài vợ ra cũng biết đau lòng người thân.

Thật ra đối với loại thay đổi này của Tô Việt, Lô Uyển Chi biết trong lòng mình nên vui mừng, trước kia nàng vẫn lo lắng Tô Việt ngây thơ nhưng giờ phút này ở trên người hắn đã không còn sót lại một chút gì. Thay đổi như thế phải nói là rất tốt, nhưng mà Lô Uyển Chi vẫn không thoải mái, chính là cảm thấy có cái gì đó không đúng.

“Là ta sợ nàng lo lắng, nàng cũng biết người họ quyền cao chức trọng, một binh sĩ nhỏ như ta nếu muốn giết hắn, nhất định là phải liều chết mới có cơ hội, về phần chi tiết ta càng không muốn nói cho nàng biết, chẳng qua nàng biết chuyện đã được giải quyết như vậy là được, cha mẹ không cần trốn tránh để sống qua ngày nữa rồi.” Tô Việt bình tĩnh nói, hắn hết sức đè nén kích động muốn tiến lên ôm lấy Lô Uyển Chi.

Những năm trước đây không ở bên cạnh, mới có thời gian và không gian để mình suy nghĩ rõ ràng lòng của mình đối với nàng, rất quan tâm người khác ngược lại không có quan tâm đến bản thân mình, càng thêm bỏ quên cha mẹ nuôi mình.

Lúc ấy hắn ở trại lính đã nghĩ, nếu như có cơ hội trở về, nhất định phải thẳng lưng làm nam nhân, không chỉ làm một nam nhân đáng giá cho nàng dựa vào, còn phải làm một nhi tử tốt, một nhi tử không để cho cha mẹ lo lắng, là một người con gánh vác mọi chuyện là một người chồng có trách nhiệm, sau khi trở về hắn còn phát hiện nhiều hơn một chút, là một người cha có trách nhiệm.

Đối với một trách nhiệm mới gia tăng này, ngược lại trong lòng hắn hết sức vui vẻ. Nhưng mà đối với Lô Uyển Chi, trong lòng hắn dù muốn đối tốt với nàng cưng chiều nàng, cũng không muốn không có chừng mực giống như trước.

Đối mặt với vẻ thân nhiên của Tô Việt, Lô Uyển Chi đột nhiên không biết bây giờ phải làm gì, vốn là nàng có một bụng câu hỏi để chất vấn, nhưng bây giờ xem ra cũng không có cần thiết, hắn một câu đều là vì ta muốn tốt cho nàng đã làm tan biết hết rồi.

Thở dài, Lô Uyển Chi thầm nghĩ, bất kể nói thế nào, chuyện làm người vui mừng như vậy, dù sao mối thù này cũng phải báo, tháo ra nút thắt nhiều năm trong lòng cha mẹ, mà Tô Việt lông tóc cũng không tổn hao gì đứng trước mặt mình như vậy là được rồi. Không cần thiết phải để tâm vào hỏi những chuyện vụn vặt.

Thấy sắc mặt của nàng hòa hoãn một chút, Tô Việt cũng mỉm cười theo: “Mau ngủ đi, đúng rồi, ngày mai ta hẹn mấy băng hữu đi ra ngoài tụ họp một chút, buổi tối sẽ không trở về dùng cơm.”

Lô Uyển Chi muốn hỏi một chút là những băng hữu nào, lại cảm giác có phải mình quản quá nhiều hay không, nhìn chằm chằm Tô Việt một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Lúc này Tô Việt đã cởi xong y phục nằm trên giường, vẫn không quên bảo Lô Uyển Chi mau đi ngủ nhanh, nóng bỏng trong mắt nhìn hai gò má Lô Uyển Chi nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Lô Uyển Chi chậm chạp đi tới mép giường, cùi đầu hai bàn tay theo bản năng siết chặt váy, một màn này ở trong mắt Tô Việt trở thành dáng vẻ của tiểu tức phụ, hắn lại cười.

Đừng nói mình không thay đổi, Lô Uyển Chi chẳng phải cũng không thay đổi sao, mặc dù nàng thấy người lạ có thể ứng phó tự nhiên, nhưng ở trước mặt mình vẫn là dáng vẻ thẹn thùng này, như vậy là đủ rồi.

Lô Uyển Chi nghe được tiếng cười của hắn, buồn bực ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, lại thấy hắn hứng thú nhìn mình chằm chằm, muốn hỏi hắn cười cái gì, lời còn chưa nói ra liền bị tay Tô Việt kéo tới trên giường, cứ như vậy nàng nhào lên trên người của Tô Việt.

“Uyển Chi, ta biết nàng muốn ta, nhưng cũng không cần phải nhanh như hổ đói vô mỗi như vậy!” Tô Việt cười trêu ghẹo.

Lô Uyển Chi quên xấu hổ, thờ phỉ phò nói: “Rõ ràng là vừa rồi chàng kéo ra! Ngược lại chàng ác nhân cáo trạng trước.”

Giữ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của nàng Tô Việt chạm khẽ một cái: “Không sao, vô luận là người nào chủ động, kết quả cũng giống nhau.” Nói xong ngẩng đầu tiến đến môi mềm mại của nàng trần trọc hôn, chỉ chốc lát sau liền nghe thấy thanh âm hư mềm kiều mị của Lô Uyển Chi.

Sau đó hai chưa hẳn chưa thỏa mãn ôm chặt đối phương, không có nói chuyện, chỉ đơn thuần là nghe nhịp tim cùng tiếng hô hấp nhẹ nhàng của đối phương, cái loại cảm giác chân thật tồn tại này để cho bọn họ cảm thấy an lòng.

Lô Uyển Chi trầm nghĩ, chỉ cần hần khỏe mạnh, ở bên cạnh mình, đối với mình còn là cung chiều cùng yêu thương, như vậy còn so đo những thứ không có làm cái gì. Minh đã không phải là tiểu cô nương, những năm này thấy vận mệnh bi thảm của các cô nương cũng không ít, phải biết đủ.

Có phu có tử (có chồng có con), có nhà có sinh cuộc đời này cũng đủ rồi.

“Chàng bây giờ không chỉ có thể hiểu biết chữ nghĩa, còn xuất khẩu thành thơ, cái gì mà nhanh như hổ đói vô mỗi chứ? Chàng không thể tìm một cái từ khác à?” Lô Uyển Chi yên tĩnh nằm ở trong ngực Tô Việt dùng ngón tay nhỏ và dài điểm nhẹ vào trong lồng ngực Tô Việt.

Cảm nhận người bên cạnh, hơn nữa còn có thể cảm nhận được thân thể Tô Việt biến hóa, thì ra lồng ngực gầy yếu trắng nõn hôm nay cứng rắn, phát ra sức nóng.

“Về điểm này ta làm sao dám ở trước mặt nương tử múa rìu qua mắt thợ, cũng chỉ là hạ bút thành văn tùy tiện nói một chút, không phải nhanh như hổ đói vô mỗi, mà là ôm ấp yêu thương!” Tô Việt làm dạng vẻ chột hiểu ra nhầm lẫn.

Vừa chọc cho Lô Uyển Chi kháng nghị một chút, tính chất của hai từ đều là giống nhau có được hay không.

Quả nhiên Tô Việt nói đến liền làm, ban ngày ngày thứ hai hần liền bắt đầu dọn dẹp gian phòng cách vách, trước hần và Tô Căn cũng đã làm thợ ngõa (là thợ nề ý), không cần tốn nhiều sức đã làm xong. Chỉ trong thời gian hai ngày đã sửa sang tốt rồi, có mua thêm tủ treo quần áo cùng ghế ngồi băng ngồi (là ghế dài).

Còn khuyên Tô Phán ngủ một mình như thế nào, cái nhiệm vụ vinh quang này đương nhiên là rơi vào trên người Tô Việt, ai bảo hai cha con bọn họ thân thiết đây.

Cũng không biết Tô Việt cho khuê nữ cái gì hoặc cho phép cái gì, dù sao tiểu cô nương sau hai ngày náo loạn mất hứng, liền thay đổi một trăm tám mươi độ cao hứng chuyển đến phòng cách vách.

Lúc này đứng dịp Tô Dũng mang theo Trương thị và Lô Văn Hiến đi tới trần trên, trao đổi cho Lô Văn Hiến tìm chuyện gì làm, không muốn để cho hần theo mình làm ruộng cả đời.

Việc đầu tiên khi bọn họ tới là ở nhà hàn huyên một chút, Lô Uyển Chi có ý muốn đem cửa hàng cho đệ đệ, nhưng suy nghĩ cẩn thận chuyện như vậy vẫn phải cùng Tô Việt thương lượng qua một chút, dù sao ngày hôm nay cửa hàng đó cũng có tâm huyết của tô Việt.

Trương thị tìm Lô Uyển Chi chủ yếu là thương lượng chuyện đi châu phủ thăm Hà Hoa một chút.

Hôm nay Tô Việt cũng trở về, vừa đứng dịp cả nhà cùng đi một chuyến, bởi vì cũng không có bản khoản, Lô Dũng còn phải mang theo Lô Uyển Chi đi gặp quân sự của cửa hàng phần son một chút, để cho bọn họ thấy mặt chủ nhân chân chính.

Lô Uyển Chi vừa nghe xong cảm thấy rất cao hứng, nàng cũng đã hơn nửa năm chưa thấy qua muội muội, lần trước thấy nàng là lúc con trai nàng Lý Chính chọn đồ vật đoán tương lai.

Tô Phán vừa nghe nói muốn đi thăm tiểu đệ đệ nhà di, cũng thấp phần hưng phấn, hướng đến bà ngoại Trương thị nói muốn đi theo.

Trương thị cười: “Dĩ nhiên là muốn Phán nhi cùng đi.” Kéo bàn tay nhỏ bé của Tô Phán đùa với nàng.

Cả nhà ngồi chung một chỗ vui mừng rộn rã ăn cơm trưa, Vương thị ở trước mặt sui gia cũng không tiện mở miệng nói gì quá cung chiều lời của Tô Phán, không biết tại sao nàng không thân nổi với đứa cháu gái này, thấy tôn tử Tô Đại Hà liền hết sức cao hứng. Đời này hối tiếc duy nhất của nàng chính là quá ít nhi tử, nhiều tử nhiều tôn nhiều phúc khí. (nhiều con nhiều cháu nhiều phúc).

Vương thị nghe bọn họ nói muốn đi châu phủ, nhớ đến việc học của tôn tử, vội vàng chen miệng nói: “Các người muốn đi lên châu phủ, mang theo cả nhà lão Đại cùng chứ, nhiều người cùng đi trên đường cũng có bạn. Mướn xe ngựa cũng dễ dàng.”

Lô Uyển Chi nghe vậy chỉ cười một cái, lại không có nói gì, chỉ liếc mắt nhìn Tô Việt. Chuyện này nếu như để cho nàng làm chủ, nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý đi cùng Lý thị, lại nói không muốn ở chung một chỗ đến hai ngày, thời gian ở trên đường lâu như vậy nàng ở chung một chỗ với chị dâu cũng không được tự nhiên.

“Nương, chúng ta cũng đã định ngày đi rồi, ba hôm sau lên đường. Ngày mai ta sẽ đi qua chỗ Đại ca một chuyến, nếu như bọn họ đã chuẩn bị xong liền cùng đi, nếu như bọn họ chưa chuẩn bị xong, chúng ta sẽ đi trước, không nhất định phải cùng đi, hôm nay trên đường Thái Bình, cũng đã mướn được xe

ngựa rồi.” Tô Việt không có phản đối cũng không có đồng ý, trả lời nghe rất có lý.

Cho dù Vương thị có muốn nói thêm cái gì cũng khó mà nói ra miệng, chỉ phần nộ cười, để người đưa món ăn cho Lô gia.

Buổi tối Lô Uyển Chi thương lượng cùng Tô Việt có thể để cho Lô Văn Hiến đến cửa hàng tạp hóa làm người làm, có người quen giúp chăm sóc cha mẹ cũng yên tâm.

Đĩ nhiên Tô Việt đáp ứng không thể chối từ.

Lô Uyển Chi nhìn hần gật đầu sáng khoái như vậy, không nhịn được mở miệng nói: “Tô Việt, trước ta cũng đã nói với chàng, cửa hàng này sớm muộn gì cũng trả lại cho Văn Hiến, mặc dù nói trên khế đất là tên của ta, chúng ta cũng biết đó là do cha ta vất vả kiếm được, lúc ban đầu bọn họ mang theo bạc đã cứu ta một mạng vậy là đủ rồi, ta muốn đem cửa hàng cho Văn Hiến có được hay không?”

Nàng hết sức lo lắng nói, không phải sợ Tô Việt mất hứng, mà cảm thấy yêu cầu của mình có chút quá đáng, cho nên không đợi Tô Việt trả lời nàng vội vàng bổ sung: “Những năm này chúng ta từ cửa hàng kiếm bạc vẫn là của chúng ta, ta tính cũng được hơn một trăm lượng, đủ để chúng ta lên trấn trên buôn bán.”

Tô Việt vội vàng cười nói: “Uyển Chi, những chuyện này nàng không cần thương lượng với ta, chỉ cần nói với ta một tiếng là được, những thứ kia cũng là của nàng, làm cái gì ta đều thấy đúng. Cửa hàng của nàng, nàng tự quyết định.”

Hắn càng như vậy, Lô Uyển Chi càng thấy bất an: “Chàng sẽ không trách ta chứ?”

Tô Việt tiến lên kéo cánh tay của nàng, nhìn chăm chăm hai mắt của nàng nói: “Ta sẽ không trách nàng, nàng cũng biết lý do ta bởi vì nhà nàng mà vẫn có áp lực trong lòng, ta một người nam nhân, vốn nuôi sống gia đình là trách nhiệm của ta, nhưng mấy năm trước kia, đều ủy khuất nàng đi làm những thứ này, lại nói đều là ta không phải, trước kia ta thường để cho nàng có cuộc sống y hệt với của phu nhân nhà giàu, muốn làm bằng hai bàn tay mình để cho nàng có cuộc sống như thế, cho nên nghe nàng nói muốn đem cửa hàng cho Văn Hiến, trong lòng ta tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm một chút, có thể nói ta cầu còn không được!”

Trong lòng Lô Uyển Chi ít áy náy đi một chút, từ trước đến giờ hắn cũng không phải là một người hẹp hòi.

“Uyển Chi, nhắc tới chuyện cửa hàng, ta cũng muốn thương lượng với nàng, ngày mai chúng ta tụ họp đến nhà A Phúc thăm cha mẹ hắn một chuyến, mà uống rượu với nhau cũng muốn thương lượng một chút xem có thể làm chút chuyện gì hay không.” Tô Việt báo trước cho Lô Uyển Chi.

Thì ra bốn người cùng đi chiến trường, chỉ trở lại ba. A Phúc chết trên sa trường, đây cũng là nỗi đau trong lòng Tô Việt, hắn cũng không nói với bất kì ai trong nhà là A Phúc vì cứu mình, thay mình cầm một đao mới chết.

Trong nhà A Phúc là con trai dưới hắn còn có hai muội muội, ban đầu ngoài nhà Tô Việt tương đối nghèo, trong nhà A Phúc cũng không phải giàu có, chủ yếu bởi vì phụ thân hắn là một thư sinh cổ chấp, vẫn cảm thấy tất cả đều là hạ phẩm, chỉ có học cao. Lòng tràn đầy ý niệm chính là để cho A Phúc đi lên con đường khoa cử, ai biết chí hướng của A Phúc không ở chỗ này, len lén chạy ra ngoài kiêu ngạo đầu binh.

Nay còn chưa kịp, còn là một đi không trở lại, thật ra thì trước khi về đến nhà, Tô Việt đã đến nhà A Phúc một chuyến, tuy rằng Lỗ Kính Chi và Lưu Tử đã trở lại, cũng đã đi qua nhà A Phúc, nhưng đối với Tô Việt mà nói, đi qua nhà hắn có ý nghĩa khác nhau, hắn là mang tâm tình chuộc tội đi.

Chỉ là dưới sự khuyên bảo của hai người đó, hắn cũng không có nói cho nhà A Phúc, sự thật đã trải qua, chỉ nói có chuyện gì thì đến tìm mình, đem mình làm nhĩ tử là được, còn giữ lại chút bạc.

Ngày thứ hai lúc Tô Việt đi cửa hàng có rẽ vào thăm nhà Đại ca một chút, chỉ có Triệu thị ở nhà một mình, hai người khác một đi cửa hàng làm thợ, một đi thư viện học.

Kể từ sau khi trở lại, Tô Việt đối với người chị dâu này về mặt ngược lại ôn hòa hơn rất nhiều. Triệu thị cũng tự cho là đúng muốn bắt chiếc lão gia mẫu thân cũ nhân, cho nên đối với những người khác trên mặt mũi là đáng vẻ hào phóng, khinh thường tranh chấp với bất kì kẻ nào.

Nghe nói hai ngày nữa bọn họ sẽ đi châu phủ, Triệu thị động lòng, nhưng mà nàng cũng không đồng ý ngay lập tức, mà nói phải chờ buổi tối Đại Hà trở về thương lượng một chút, nàng không có nói cùng chủ nhà Tô Sở thương lượng, mà là cùng nhĩ tử Tô Đại Hà thương lượng.

Ý tứ trong lời nói này Tô Việt nghe hết sức rõ ràng, nhưng hắn cũng không muốn nói cái gì, cũng may chất tử là một người an phận hiểu chuyện.

Không ngoài dự liệu, một nhà lão Đại cũng muốn đồng hành, vốn muốn mướn hai chiếc xe ngựa cho thoải mái, bởi vì có cả nhà ba người bọn họ gia nhập bỗng nhiên trở nên có chút chật chội.

Các nữ nhân ngồi tạm, ba nam nhân cộng thêm một đứa nhỏ, chỉ bên kia đều là nam nhân tráng kiện, thoát nhìn hết sức chật chội.

Trương thị liền mở miệng nói: “Nhà lão Đại, hay là để Đại Hà đi cùng chúng ta, nơi này thoải mái hơn.”

Ai biết Triệu thị một chút cũng không cảm kích: “Thím, tương lai Đại Hà nhà ta phải là Đại lão gia, làm sao có thể cùng bảy phụ nữ và trẻ con nhét chung một chỗ!” Nói xong còn liếc nhìn Trương thị một cái.

Lô Uyển Chi nổi giận nói: “Vậy chớ bỏ mẫu thân Đại Lâm Gia vào địa phương phiên toái này, tự đem tiền mướn xe ngựa mà đi.”

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chương73

Edit: Quỳnh

Triệu thị vừa nghe vội vàng nói: “Đệ muội, lời này của người là có ý gì? Lại không nói Đại Hà là cháu ruột A Việt, lần này cũng các người đi lên châu cũng là do A Việt mời chúng ta cùng đi, cho nên người đừng nói chuyện vòng vo nữa. Nếu như muốn nói, phải đi hỏi A Việt, một thân thúc thúc tiết kiệm như hần, vì Đại Hà làm chút chuyện này mà còn phải nói đến tiền vậy chẳng phải là muốn để người ta nói xấu sau lưng!”

Lời nói này của Triệu thị đầy lòng căm phẫn, giống như Lô Uyển Chi mới vừa nói lời trái với đạo lý.

“Dĩ nhiên chúng ta nguyện ý vì đứa cháu duy nhất Đại Hà làm mấy chuyện này, nhưng huynh đệ ruột càng muốn tính toán rõ ràng, nếu người đã nói vậy ta phải đi tìm Hoa đại ca. Thuận tiện nói cho đại ca biết cái người đại tẩu này làm tấm gương tốt như thế nào.” Lô Uyển Chi thấy Triệu thị nóng nảy, năng bình tĩnh, hôm nay vốn định nói chuyện tốt với nàng mà lại thành ra như vậy.

Những ngày qua bởi vì bà Vương thị đối với khuê nữ của mình có hành động kỳ quái, còn có Tô gia bọn họ gạt mình chuyện cho Triệu thị bạc mà trong lòng Lô Uyển Chi có chút tức giận, cũng đừng xem mình là đứa ngốc, nếu như người nói người có cũng cảm kích thì liền thôi, nhưng khi nhìn tình huống hôm nay, Triệu thị cũng không cảm giác được mình giúp bọn họ, mà cảm thấy như chiếc bánh ở trên trời rơi xuống.

Kể từ sau mấy năm Triệu thị làm hư hại ruộng đất của Tô gia, ở trước mặt Tô Sở cũng chưa có ngẩng đầu lên, liền sau khi gần đây con trai Tô Đại Hà mình thi đậu cử nhân cổ mới cứng rắn một chút. Chỉ là tình huống lần trước bị Tô Sở đánh gần chết, trong lòng Triệu thị vẫn là sợ sệt, nghe được Lô Uyển Chi hỏi hột nói muốn đi tìm Tô Sở nói rõ ràng. Nàng nghe xong trong lòng bị dọa sợ. Vội vàng đứng lên kéo Lô Uyển Chi lại: “Đệ muội, không phải là để cho Đại Hà đến đây sao, ta đi gọi hần, hần ở trước mặt ta, ta cũng yên tâm”

Vừa nói thân thể đã đứng dậy, gọi Tô Đại Hà đang lên xe lại, vì vậy hai chiếc xe ngựa không phải ngồi chen chúc, về mặt nghiêm túc của Tô Đại Hà lúc gặp phải đường muội Tô Phấn liền tan rã, hai người chơi vui vẻ ở một góc xe ngựa. Cũng chỉ có lúc ở cùng một chỗ với Tô Phấn, Tô Đại Hà mới bày ra một chút xấu tính tình trẻ con.

Dọc theo đường đi Lô Uyển Chi cùng mẫu thân Vương thị ở chung một chỗ tán gẫu, phần lớn là nói những năm này Hà Hoa như thế nào, còn có trong thôn nhà ai cưới cô dâu, tiểu oa nhi tình nghịch nhà ai bị đánh, thật ra trước kia hai mẹ con vốn là nói sự tình ở Tô gia nhiều nhất sau đó đến chuyện vụn vặt ở cửa hàng, hôm nay những thứ này đều không thể nói trước mặt Triệu thị, chỉ có thể nói sang chuyện khác.

Bởi vì bọn họ buổi trưa mới đi, là muốn tá túc ở khách điểm một đêm giữa trưa ngày hôm nay mới có thể lên châu, cho lên ngược lại buổi tối nghỉ chân ở khách điểm rất là thuận lợi, quyết định thuê bốn gian phòng, một đêm không lời ngày thứ hai mọi người liền dậy sớm đi lên châu.

Đến trên châu một nhà Tô Sở liền cùng bọn họ tách ra, bởi vì muốn tìm phòng ốc mướn trước, sau đó mới đi tìm nhà tiên sinh đề cử thư viện ở trấn trên kia.

Tô Việt có chất bận tâm ca ca của mình thường ngày rất ít đi ra ngoài, sợ hần không ứng phó được, trước khi đến liền cùng thương lượng với Lô Uyển Chi, cũng ở đây hai ngày, giúp đỡ Tô Đại Hà dàn xếp xong mới đi tiếp. Lô Uyển Chi cũng đồng ý, lần trước lúc bọn họ tới cũng ở lại nhà Hà Hoa mấy ngày, đều là ngựa quen đường cũ, chủ yếu là Lô Uyển Chi muốn thừa dịp này đi xem cửa hàng phần xong của mình một chuyến, trước Lô Dũng kêu nàng đi, đều bị nàng từ chối, dù sao lúc đó cửa hàng lương thực ở trấn trên cũng đủ làm cho nàng bận rộn.

Bởi vì lần này Tô Việt về nhà, hơn nữa trong lòng Lô Uyển Chi đã quyết định cho đệ đệ Văn Hiên cái cửa hàng ở trấn trên, cho nên nàng chuẩn bị tiếp nhận cửa hàng trên châu này. Chẳng qua là tạm thời nàng không nói cho Tô Việt biết, dù sao lần trước trong lời nói của Tô Việt còn có ý tứ khác, hình như đối với tương lai đã tính toán rõ ràng, chỉ là hần không nói cũng không hỏi mình.

Vừa đúng lúc phu quân Hà Hoa Lý Lâm vừa mới mua một cái viện tam tiến tam xuất, người nhà tới cũng có chỗ ở. Dĩ nhiên chỗ bạc này là Lô Dũng lên lút đưa cho khuê nữ Lô Hà Hoa, bọn họ cũng sợ khuê nữ bên ngoài chịu khổ. Dù sao nơi này cũng kém trong thôn, không lo ăn mặc thì không có chuyện gì, nơi này còn có tình người, có qua có lại.

Lô gia âm thầm trợ cấp cho bọn họ không ít, thậm chí ngay cả Lô Uyển Chi mỗi lần nhìn thấy muội muội cũng sẽ lên lút nhét chút ngân phiếu.

Trước tiên xe ngựa để một nhà Tô Sở xuống, sau đó liền chở những người còn lại chậm rãi đi đến nhà Lô Hà Hoa, bởi vì không biết đường còn phải xuống hỏi đường.

Bởi vì Lý Lâm cũng là người có kiên nhẫn, một người không có người dựa không có bối cảnh như hần có thể từ trong thôn tới đây làm một quan thái phẩm đã không phải dễ dàng.

Bởi vì lúc vừa mới bắt đầu Lô Dững và Trương thị còn tìm đến nàng muốn cho bọn hắn chút bạc hoặc là nói cho bọn họ mượn, nhưng mà Lý Lâm kiên quyết không nhận, sau lại ở chỗ này làm quan mấy tháng, không chịu nổi mới từ từ nhận lấy bạc của Tô gia, bọn họ không thể không khuất phục trước thực tế.

Thật ra thì trong lòng Lô Dững cũng hiểu rõ, 1 năm hắn nhận 1 trăm mấy lượng bạc bổng lộc, có thể miễn cưỡng nuôi sống gia đình, cho dù người Lô gia có trợ cấp bạc, cũng không thể hai ba năm đã mua nổi tòa nhà. Vậy sau lưng nhất định là có cái gì u ám, nhưng mà hắn là cha vợ cũng không tiện trực tiếp mở miệng hỏi, liền đi tìm Lô Hà Hoa nói bóng gió để nàng khuyên con rể 1 chút, tham niệm (tham ô) là có thể, nhưng bất kể việc gì cũng phải có giới hạn.

Lý Lâm là một người thông minh, biết rõ Lô Hà Hoa sẽ không nghĩ tới những thứ này, nhắc phụ mình là một người không đơn giản, liền tìm cơ hội tỏ thái độ với Lô Dững, để cho hắn yên tâm, trong lòng mình tự có chừng mực.

Trương thị so sánh hai khuê nữ đã gả đi, không nhận được sứt sùi một trận, rõ ràng Lô Uyển Chi nên làm phu nhân của quan lại gả cho người buôn bán nhỏ, ngược lại Lô Hoa Sen nên ở nhà trồng trọt hai tay không dính nước mưa xuân lại làm phu nhân của quan. Thật ra trong lòng nàng càng hi vọng Lô Uyển Chi có thể làm phu nhân của quan, đều là mình nuôi lớn, trong lòng Trương thị biết rõ Lô Uyển Chi là người có tính cách có tâm tính toán, liền mượn chuyện vừa rồi trên xe ngựa mà nói, rõ ràng là nàng đánh rắn đánh giáp đầu, chính xác là nàng bắt được xương sườn mềm của đại tâu Triệu thị, câu nói đầu tiên đã trấn áp Triệu thị.

Mà Lô Hà Hoa trước sau như một, người không có một chút tâm tư, nàng lo lắng tương lai nếu con rể Lý một bước lên mây, có thể ruồng bỏ nàng hay không, dù sao tài mạo (tài hoa + dung mạo) của nàng cũng không xuất sắc.

Thật sự là người ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, nhớ ngày đó nhà mình sống chết không vừa mắt Lý Lâm, lúc này mới mấy năm đã qua, đã đảo lại lo lắng Lý Lâm sẽ ruồng bỏ nhỏ mình.

Khi đang nói chuyện, đoàn người đã đến trạch viện Lý gia, chỉ thấy đại môn (cửa chính) đóng chặt, Lô Văn Hiến liền nhảy xuống xe ngựa đi gõ cửa, trên xe còn mang theo một số đặc sản mấy năm nay của quê hương, suy nghĩ ở quê không có gì đáng giá, nhưng là bọn họ mang đến cho Lô Hà Hoa ngược lại bọn họ không phải tốn tiền đi mua nữa, bọn họ đều biết nhà bọn họ không dễ dàng sống qua ngày.

Ai có thể nghĩ Lô Văn Hiến gõ cửa hồi lâu, bên trong cũng không có người ra ngoài mở cửa, lúc này các nam nhân cũng đã xuống xe, Trương thị cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng, vội vàng xuống xe ngựa, đứng ở cửa hướng bên trong gọi mấy câu, kêu lên vài tiếng tên Lô Hà Hoa.

Trong lòng Lô Uyển Chi cũng cảm thấy lo lắng, lúc trước tới đại môn đều là rộng mở, cửa còn có một người giữ cửa, hôm nay thế nào lại không có người mở cửa. Trong lòng nàng lơ mơ cảm thấy sắp sửa có chuyện gì đó phát sinh, thái độ bình thường cũng đã chống lại nàng, hướng về phía trong sân gọi.

Mọi người đang lo lắng chuẩn bị đụng vỡ đại môn: “Ken két” một tiếng, cửa bị mở ra, bên trong lộ ra đầu tiểu cô nương, nàng nhìn thấy người trước mắt đều là khuôn mặt xa lạ, nhũn lòng mấy khinh thường hỏi: “Các người làm gì? Tìm ai?”

Trương thị nghe vậy có chút tức giận, mới vừa rồi tất cả mọi người ở bên ngoài kêu tên Lô Hà Hoa cùng Lý Lâm nửa ngày, cũng không tin người bên trong không nghe thấy.

“Chúng ta tìm chủ tử của trạch viện này, Lý quan nhân (người làm quan) cùng phu nhân hắn.” Lô Uyển Chi thấy sắc mặt nương mình có chút thay đổi, vội vàng tiến lên kéo tay của nàng, trấn định lại hỏi cái tiểu cô nương kia.

“A, lão gia đi nha môn, trời mới trở về, hôm nay phu nhân bị bệnh liệt giường, không tiện gặp khách, hôm khác các người trở lại đi.” Nha hoàn kia nói chuyện thần thái hết sức tự nhiên, giống như nàng mới là chủ nhân của nhà này.

Trong lòng Lô Uyển Chi nghe xong cũng có chút tức giận, thầm nghĩ nha hoàn nhà muội muội phách lối như vậy, xem ra là không được dạy dỗ, sau này phải cùng Trương thị nói với nàng. Nó không thể lấn át chủ.

Nắm tay có chút run run của Trương thị, Lô Uyển Chi biết là mẫu thân nghe được tin muội muội ngã bệnh, trong lòng tức giận cùng lo lắng. Nàng chậm rãi tiến lên nhìn chằm chằm nha hoàn kia nói: “Có gặp khách hay không không phải tên nó tài như người quyết định chứ? Người cũng không hỏi một chút xem chúng ta là ai? Nói không gặp là không gặp, nếu hôm nay người cản chúng ta ở ngoài cửa, sau lão gia các người trở về người nhất định sẽ không xong đâu!”

Nói xong những lời này nàng hướng về phía sau lưng liếc mắt với Lô Văn Hiến và Tô Việt, hai người hết sức ấn ý đi tới bên cạnh người nàng, một tả một hữu bảo vệ Lô Uyển Chi, trên mặt biểu tình tức giận.

Tô Việt và Lô Văn Hiến hôm nay đều là người cao ngạo lớn, đều là người hàng năm luyện võ, đặc biệt là Tô Việt, bởi vì từng trải qua giết người trên chiến trường, lúc không cười trên mặt tất nhiên có một phần thù địch, dọa cho cái nha hoàn đó sợ một chút, khăn tay trong tay cũng từ từ rơi xuống.

“Các người ở chỗ này chờ ta một chút, ta đi thông báo Nhị phu nhân.” Nàng vội vàng khom lưng nhặt khăn tay của mình lên, đưa tay lên đóng cửa.

Vừa nghe đến ba chữ “Nhị phu nhân”, người ở chỗ này trừ Tô Phán, ngay ngắn cả người giống như bị sét đánh, bọn họ tuyệt đối không nghĩ sẽ có một Nhị phu nhân như vậy, càng không nghĩ tới Lý Lâm nhanh như vậy đã nạp thiếp, không, không phải là thiếp, mà là phu nhân, chính là bình thê.

Không ngờ Tô Việt nhanh tay lẹ mắt giơ tay lên đẩy cửa: “Người đi bẩm báo được rồi, chúng ta ở cửa chờ, không cần đóng cửa!”

Lúc này Trương thị kịp phản ứng, sắc mặt trắng bệch, không biết là kinh sợ hay tức giận, cắn răng nghiêng lợi hướng về phía nha hoàn kia nói: “Ngược lại chúng ta muốn nhìn một chút, Nhị phu nhân các người có nhường cho chúng ta vào cái cửa này hay không!”

Nha hoàn kia gặp ánh mắt muốn ăn thịt của đám người trước mặt này không dám nói cái gì nữa, trực tiếp như một làn khói nghiêng người đi vào viện.

“Nương, người đừng gấp, có thể chuyện không giống như chúng ta tưởng tượng!” Lô Uyển Chi vỗ tay Trương thị an ủi, nàng nhìn Trương thị nước mắt cũng nhanh muốn rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

“Làm sao ta có thể không vội, Hà Hoa là một người có tính cách, đó là dù có đánh nát răng cũng nuốt vào trong bụng, ta còn buồn bực mấy tháng nay như thế nào lại không báo tin về nhà, thì ra là bị người ta khinh dễ đến ngã bệnh, ta cũng sớm nghĩ đến điều này, Lý Lâm đó ban đầu chúng ta nhìn không vừa mắt, còn không phải là sợ tương lai hân thăng chức rất nhanh sẽ ruồng bỏ Hà Hoa, thế tử đã ở bên trong lúc khó khăn, hôm nay hân mới leo lên được chức quan thật phẩm liên ruồng bỏ Hà Hoa, nhớ ngày đó hân đi ra ngoài đi thi, vừa tới thăm viếng An gia trên châu không phải là do nhà chúng ta cấp bạc cho sao!” Trương thị càng nói càng tức giận, thân thể có chút đứng không vững, Lô Uyển Chi vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng.

“Nương, người đừng vội, không phải là còn chưa biết chuyện gì xảy ra sao, đợi chúng ta biết rõ ngọn nguồn rồi hãy nói cũng không muộn, người trước đừng suy nghĩ quá nhiều.” Trong lòng nàng đã chắc chắn có chuyện gì đó xảy ra, nhưng mà vẫn phải khuyên mẩu thân.

Tô Việt và Lô Dũng cũng ở bên cạnh khuyên, Lô Văn Hiến vẫn trầm mặc không nói lời nào, tiến lên giúp đỡ đỡ mẩu thân: “Nương, người yên tâm, nếu như ai dám khinh dễ Nhị tỷ, ta liều mạng cũng sẽ ra mặt thay nàng!”

Lúc Lô Văn Hiến nghiêng răng nghiêng lợi nói những lời này, mới vừa không phải là Lô Dũng lôi kéo hân, giờ phút này hân đã vọt vào trong sân.

Tô Việt khó mà nói gì, ngay cả mặt Lý Lâm này hân cũng chưa gặp qua, lúc đi Lô Hà Hoa còn chưa có đính hôn, lúc trở lại hải tử đã hai tuổi.

Khi cả nhà đang chờ đến không nhìn được nữa, bên trong bốn năm cái nữ nhân nữa đi ra, đi đầu là một phụ thân béo mập mặc thu sam (áo thu mềm mại), nổi bật lên khuôn mặt trẻ tuổi mềm mại, toàn bộ ánh mắt lộ ra ngoài đều là ý cười.

Nàng bước nhẹ nhàng tới trước mặt người Lô gia, ngọc diện mất hạnh cười tùm tùm nhìn người Lô gia: “Đây chính là người nhà mẹ đẻ của tỷ tỷ, thật không phải, bọn hạ nhân không có mắt, không nhận ra được người nhà mẹ đẻ tỷ tỷ đến. Ngẩng lại một chút vị này là mẩu thân của tỷ tỷ? Vị này là đại tỷ? Vị này là đệ đệ Văn Hiến!”

Nàng điem qua từng người giống như nàng đối với người Lô gia thuộc như lòng bàn tay, Trương thị mở miệng hỏi: “Người là ai?” Trong lời nói của nàng tất cả đều là chất vấn.

“A, cũng khó trách thích không biết ta, ta cũng vừa mới đến Lý gia hơn một tháng, phải trách lão gia nhà chúng ta, lâu như vậy cũng không nói với nhà mẹ đẻ tỷ tỷ chuyện cưới bình thê, hôm nay chờ sau khi hân trở lại ta phải nói với hân một chút. Bộ dạng nàng hồn dỗi lấy khăn che miệng khẽ cười nói.

Nàng vừa thốt ra lời kia, Trương thị tức giận tới lão đảo, trước nàng cũng là một người lợi hại, hôm nay không phải khí huyết công tâm, làm sao có thể để cho nàng khi dễ, Trương thị liếc Lô Uyển Chi đứng bên cạnh mình một cái.

Lô Uyển Chi cười lạnh, thầm nghĩ lời này không phải là người nói rõ ràng với chúng ta, một là Lý Lâm căn bản không có đem nhà chúng ta để vào mắt, hai là hôm nay Lý Lâm cung chiều nàng!

“Nói hồi lâu, chúng ta ngay cả tên họ của người cũng không biết, nếu người không ngại chúng ta gọi người là ‘bình thê’, chúng ta cứ xưng hô như vậy.” Lô Uyển Chi nhìn nàng châm chọc.

Người như thế nào đi nữa cũng chỉ là một bình thê, cũng không phải phu nhân được cưới hỏi đàng hoàng.

“Đại tỷ, nhìn ta xem, thấy người nhà mẹ đẻ tỷ tỷ đến, cao hứng đến quên giới thiệu. Ta họ Đinh, độc nhất một chữ Mẫn.” Đinh Mẫn tiếp tục cười tươi nói, nhưng cũng không nói để cho bọn họ gọi mình như thế nào.

“Đinh tiểu thư, xin hỏi chúng ta có thể vào thăm muội muội ta một chút sao?” Lô Uyển Chi khước miệng vui vẻ cười, nói ra yêu cầu mang theo một chút tàn ác giống như muốn cắn nát răng.

“Nhìn ta xem, thấy người nhà mẹ đẻ tỷ tỷ liền cao hứng, để ta mang các người đi thăm tỷ tỷ.” Đinh Mẫn cười dẫn người Lô gia vào viện.

Trước bọn họ cũng đã tới cái nhà này, ba vào ba ra, Lô Hà Hoa và Lý Lâm ở tại nơi tận cùng bên trong kia, nhưng Đinh Mẫn lại dẫn bọn họ vào trong viện phía tây, sắc mặt của mọi người liền căng thẳng, mới vừa rồi lúc tiếng vào cái gì trên xe ngựa cũng không mang xuống, Tô Việt dẫn bọn họ lúc nào trở về trên trần liền trực tiếp để lại nhà mình đi, nhằm tình cảnh hôm nay là không tháo xuống đi.

Người Lô gia thần sắc ngưng đọng (về mặt cứng lại) đi theo nàng vào trong tây viện, tức giận trong lòng bọn họ đã đến điểm giới hạn, mà Đinh Mẫn cũng là một người thông minh, nàng lấy cớ còn có chuyện đem người đến trong sân liền rời đi.

Lô Uyển Chi thấy nàng sai bước đi ra ngoài liền gọi nàng lại, mở miệng: "Đinh tiểu thư, chờ 1 chút, người vừa mới nói cái nhà hoàn đó không có mắt để nhìn, vậy sau này đừng làm ra chuyện gì chọc người chê cười, tổn hại thể diện của Đinh tiểu thư, cũng không tốt."

Những lời này là đề nghị của nàng, nói còn lộ ra thân thiết, giống như hai người là bạn tốt nhiều năm, chẳng qua là vì bày mưu tính kế với đối phương mà thôi.

Đinh Mẫn sững sốt một chút, chỉ cười nói, cảm ơn đại tỷ nhắc nhở liền quay đầu rời đi.

Người Lô gia tức giận không chịu được, nhưng bọn họ cũng biết trước hết phải nhìn thấy Lô Hà Hoa rồi mới nói.

Bọn họ bước nhanh đẩy cửa phòng ra, liền nhìn thấy Lô Hà Hoa nằm trên giường trên mặt đất đầy bụi, Trương thị liền khóc một tiếng, nước mắt Lô Uyển Chi cũng xoạch xoạch rớt xuống, lần trước nhìn thấy Lô Hà Hoa còn chưa tới thời gian nửa năm, trước người đó có thân thể sinh động, hôm nay cứ mềm nhũn như vậy không còn sức sống nằm trên giường, hỏi bọn họ làm sao không đau lòng.

Thật ra mới vừa rồi Lô Hà Hoa nghe được người nhà gọi, nhưng nàng đến giờ cũng không có uống một ngụm nước, ngay cả lời đơn giản cũng không nói ra miệng, làm sao có thể cao giọng trả lời tiếng gọi của người nhà.

Thấy mẫu thân và tỷ tỷ khóc, nàng cười khổ, trong phòng ngay cả một người giúp việc cũng không có, Tô Việt đi đến bên cạnh rót một chút nước trà đưa cho Lô Uyển Chi, Lô Uyển Chi cùng Trương thị cùng tiến lên, đỡ thân thể Lô Hà Hoa dậy từ từ dứt cho nàng uống chút nước.

Sau khi Lô Hà Hoa uống chút nước mới có thể dứt quãng nói ra mấy chữ: "Nương, Vọng, Vọng nhi..."

Con trai của nàng gọi là 'Vọng nhi', bởi vì Lý gia không có họ hàng, liền muốn cùng Lô gia bên kia thân hơn một chút, cùng tên Tô Phán đều ăn khóp chữ Phán. Làm cho người ta vừa nghe đã biết là tỷ đệ

"Vọng nhi, Vọng nhi ở nơi nào?" Trương thị nhớ ra từ lúc đi vào chưa có gặp qua ngoại tôn duy nhất.

"Kia, ở chỗ con tiện nhân kia!" Lô Hà Hoa tuy không có sức lực, vẫn có thể nghe ra hận ý sâu tận xương tủy trong lời nói.

Lô Uyển Chi kéo Trương thị đứng dậy: "Nương, người ở nơi này chăm sóc Hà Hoa, ta đi đòi hài tử! Hà Hoa, người đừng vội, bây giờ tỷ đi ôm Vọng nhi trở về!"

Nàng đứng lên, nháy mắt với Tô Việt, để cho hắn đi cùng mình, Lô Văn Hiến cũng muốn đi cùng, bị nàng ngăn cản: "Văn Hiến, người biết võ công, ở chỗ này bảo vệ cha mẹ cùng với Nhị tỷ người, ta và đại tỷ phụ đi là được rồi!"

Lô Văn Hiến cảm thấy đại tỷ nói có chút đạo lý, ba nam chân ở chỗ này một mình hắn trong mắt đã thấm đầy nước mắt. Đứng nhìn trước kia hắn và Lô Hà Hoa thường xuyên cãi vã, tình cảm cũng rất sâu sắc.

Dặn dò đệ đệ xong, Lô Uyển Chi mang theo Tô Việt nhanh chóng đi tới chánh viện, nàng vừa đi vừa dặn dò Tô Việt: "Chàng đứng chờ nếu như thấy tình huống bất lợi liền rat ay, cũng đừng đánh Đinh tiểu thư kia, hôm nay chúng ta không biết lai lịch của nàng, bên cạnh nàng có những thứ tiện nhân (móng giả rẻ), nếu ai dám lên tiếng, chàng liền vả miệng nàng hai cái!"

Tô Việt nghe xong sững sốt một chút, từ trước đến giờ hắn chưa từng gặp qua Lô Uyển Chi như thế, bây giờ cùng ôn uyển hiền thực trước đó khác xa một trời một vực, hơn nữa hiện tại nàng nói ra chuyện muốn mình làm thật sự là không nghe được, một đại nam nhân như hắn, động thủ với tiểu cô nương, chuyện này nếu truyền ra ngoài thật là mất thể diện.

"Đừng lo lắng, đi nhanh lên nha!" Lô Uyển Chi thúc giục, "Chàng yên tâm, nơi này cách trần chúng ta xa như vậy, sẽ không có người biết chuyện, cho dù họ biết thì thế nào, đã nói những người đó đánh vợ chàng mà, chàng vì vợ mình ra mặt còn không phải là thiên kinh địa nghĩa (chuyện bình thường).

Tô Việt nghe xong gật đầu 1 cái: "Ta biết, chờ ánh mắt của nàng để hành động!"

Sở dĩ Lô Uyển Chi không để cho đệ đệ Lô Văn Hiến đi cùng, là bởi vì đệ đệ còn chưa có lấy vợ, nếu bây giờ rơi xuống cái thanh danh đánh nữ nhân, tương lai đi cầu hôn cũng sẽ có chỗ cớ kị, còn đối với trượng phu mình, nàng cảm thấy những thứ thanh danh trước của hắn đã không tốt, hoặc là nói không có cái thanh danh gì, hơn nữa tội danh hạng nhất cũng không có, cho dù có đắc tội, việc này thề từ như nàng biết hắn là hạng người gì là được.

Hai người đi tới cửa hậu viện, liền thấy 1 nha hoàn đang đưa cổ nhìn ra bên ngoài, thấy có người tới vội vàng quay người chạy vào trong viện, Lô Uyển Chi biết đây là đi mật báo cho chủ tử.

Nàng chưa từng đích thân trải qua chuyện tranh đấu gì trong nhà, nhưng mà khi còn bé Trương thị nói với nàng không ít những chuyện này, Trương thị ở trong gia đình giàu có lâu, chuyện gì cũng đều gặp, bởi đường Lô Uyển Chi cũng theo phương hướng phụ nhân quan, chỉ là cuối cùng không thành công

thời.

Chưa từng ăn thịt heo chỉ thấy qua heo chạy, hôm nay Lô Uyển Chi muốn mài dao soèn soẹt hướng về phía heo, hai người vừa mới bước vào cửa liền thấy Đinh Mẫn từ trong phòng đi ra, trên tay còn ôm lấy Vọng nhi khuôn mặt đầy nước mắt.

Tiểu tử còn chưa thích ứng được thời gian phải rời đi mẫu thân ruột thịt, những ngày qua Đinh Mẫn bị giày vò không ít, nhưng mà nàng tình nguyện bị nháo bị giày vò cũng phải đem hài tử để ở bên cạnh mình, ai bảo đối với Lý Lâm con trai duy nhất này là lớn hơn tất cả.

“Đinh tiểu thư, ta là tới ôm cháu ngoại của ta trở về!” Lô Uyển Chi nhanh chóng nói mục đích mình đến đây, nói xong đưa mắt nhìn Tô Việt một cái, Tô Việt tiến lên một bước lớn, không đợi Đinh Mẫn kịp phản ứng đã đoạt lấy hài tử.

“Đại tỷ, nhìn người gấp, ra đây không phải cũng đang chuẩn bị ôm Vọng nhi đến cho các người gấp sao, các người lâu như vậy chưa thấy qua hài tử, biết là các người nhớ hẳn.” Đinh Mẫn cái khó ló cái khôn cười, nhìn Lô Uyển Chi nói.

“Vậy thì không phiền hà đến Đinh tiểu thư, ta đây cũng là đi ngược lại muốn hỏi một chút, tại sao cháu ngoại của ta lại không ở bên cạnh mẫu thân ruột thịt? Tại sao muội muội ta bệnh thành ra như vậy mà bên cạnh một người làm cũng không có?” Lô Uyển Chi khí thế bức người hỏi.

“Đại tỷ, những nha đầu này không phải không đi qua chăm sóc tỷ tỷ, mà là tỷ tỷ không có các nàng vào nhà, tỷ tỷ là người có tính cách nóng nảy, ta nghĩ đại tỷ biết rõ hơn so với chúng ta nhiều. Bọn nha hoàn đi vào một bị đánh ra một, đi vào bị chửi ta một, chúng ta liền để cho nàng toại nguyện, không đi quấy rầy nàng, để cho tỷ tỷ an tâm dưỡng bệnh.” Đinh Mẫn cũng hợp tình hợp lý trả lời.

Lô Uyển Chi cười lạnh: “Khó được Đinh tiểu thư có lòng như vậy, ta muốn thay muội muội ta cảm ơn người đã chiếu cố nàng, chiếu cố đến gần đất xa trời, nhưng phải chờ muội phu của ta trở lại cùng hảo hảo thảo luận chuyện này 1 chút.”

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Edit: Quỳnh

“Người luôn miệng gọi nàng tỷ tỷ, cũng biết ai là nữ chủ tử của nhà này. Nữ chủ nhân ở trong tây viện, người lại ở phòng chánh. Bên trong viện nữ chủ nhân một cái bóng người làm cũng không có, nơi này của người ngược lại nô tỳ thành đoàn!” Rõ ràng là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra khỏi miệng, nhưng mà Lô Uyển Chi bằng thanh âm mềm mại nghe cảm động, giống như nàng kể lại một câu chuyện không phải liên quan đến mình.

Trời mới biết, giờ phút này trong lòng nàng hận không thể lập tức xông lên cho nữ tử trước mặt này vài cái bạt tai. Nàng đau lòng muội muội giống hệt như kẻ ngu, ban đầu yêu mù quáng như vậy không nghe thấy không để ý, đau lòng cháu ngoại Vọng nhi giờ khắc này khóc thút thít trong ngực Tô Việt, hài tử nhỏ như vậy ngay cả khóc cũng không dám khóc to.

Nhưng nàng giờ phút này nhìn được, nàng muốn đợi Lý Lâm trở về hảo hảo đối chất, trong lòng nàng thậm chí còn nghĩ để cho muội muội rời xa Lý Lâm. Nhưng hết thấy đều phải nhìn thái độ của nam nhân kia.

“Đại tỷ, ta không phải đã nói trước sao, là tỷ tỷ không để cho người khác phục vụ. Hơn nữa còn nói để cho nàng ở tại cái viện đó, cũng là ý tứ của lão gia, người cũng biết hôm nay nàng bệnh nặng trong người, lão gia cũng lo lắng tỷ tỷ lấy bệnh cho Vọng nhi, nên mới để cho nàng ở lại trong cái viện đó.” Ánh mắt Đinh Mẫn có chút khinh thường, nhưng ngoài miệng vẫn cố làm ra vẻ thành khẩn giải thích.

Nàng vốn là chương mắt xuất thân của Lô Hà Hoa, một đứa nha đầu ở quê, ở đâu có dáng vẻ của phu nhân quan, chiếm không danh hiệu phu nhân. Mặc dù hôm nay gặp được người nhà của nàng có chút kinh ngạc, ngược lại người Lô gia không có chút nao núng nào của người nông dân, đặc biệt là tỷ tỷ nàng, lớn lên nổi bật không nói, khí thế nói chuyện với mình cũng rất đúng mực, người ở quê vào thành không phải là chưa từng va chạm sắc mặt của tiểu tử gia xã hội sao, nhưng không thấy một chút nào trên người Lô Uyển Chi, khí chất toàn thân kia giống như là bẩm sinh đã có. Nàng càng ép hỏi, Đinh Mẫn càng cố hết sức trả lời.

“Như vậy xin hỏi Đinh tiểu thư, muội muội ta bị bệnh gì?” Lô Uyển Chi nhìn ánh mắt của nàng chằm chằm hỏi.

“Cái này...” Đinh Mẫn không nghĩ tới đột nhiên nàng lại hỏi cái này, nàng thật không biết Lô Hà Hoa bị bệnh gì, nhưng có thể khẳng định là ứ huyết công tâm (đau khổ phẫn nộ), chủ yếu là do hờn dỗi.

Thấy nàng do dự, Lô Uyển Chi cười lạnh: “Người cũng không biết nàng bị bệnh gì, liền nói bệnh của nàng sẽ lấy qua cho người khác, đây là muốn đe dọa sao?” Lúc này Vọng nhi ở trong ngực giãy dụa thân thể nhỏ nhỏ khóc lên một tiếng, mặc dù hẳn đã quên Lô Uyển Chi là Đại di, nhưng trong đầu nhỏ vẫn biết là nàng đang chống lại ác nhân đối nghịch với mình.

Giống như biết có người làm chỗ dựa, Lý Vọng khóc lên một tiếng, Lô Uyển Chi nghe thấy trong lòng như bị roi đánh đau.

“Đinh tiểu thư, không nói nhiều lời vô ích, nếu người chúng ta đã tới, nhất định sẽ đem muối muối ta chữa khỏi, cũng sẽ bắt được người hại muối muối ta, tuyệt đối không bỏ qua!” Cuối cùng Lô Uyển Chi để lộ ra một tia hung ác. Sau khi nói xong liền quay đầu chuẩn bị đi tìm Lô Hà hoa, Tô Việt vội vàng đuổi theo sau lưng.

Nhưng mà rõ ràng là Đinh Mẫn không đem lời của nàng để trong mắt, nàng hết sức nhìn xuống chế giễu, thầm nghĩ các người từ nơi thâm sơn cùng cốc (hoang vu hẻo lánh) bước chân ra ngoài có thể làm gì ta, cáo quan? Cha ta chính là sư gia bên cạnh Tri phủ đại nhân!

Đinh Mẫn nháy mắt với người tả hữu, một đám nha hoàn tiến lên ngăn chặn cửa viện.

“Đại tỷ, buổi sáng lúc lão gia đi nha môn đã dặn dò ta, chăm sóc Vọng nhi, người dẫn đi gấp tỷ tỷ, vạn nhất Vọng nhi lây bệnh, ta đảm đương không nổi!” Đinh Mẫn cũng không giả mù sa mưa mặt mũi tràn đầy tươi cười nữa, mà là kiêu ngạo ngang ngược nhìn Lô Uyển Chi, hôm nay nàng đừng nghĩ đem hài tử ôm ra khỏi cửa.

Lô Uyển Chi nhìn tình cảnh này, cười, đây là muốn cùng mình cứng rắn, ngay cả mấy người hầu nam phía ngoài cũng đã tới, bọn họ chặn ở cửa, trên mặt mọi người đều là cảnh giác.

Lúc này Tô Việt đứng nàng một cái: “Uyển Chi, nàng ôm hài tử.” Nói xong đem hài tử cho Lô Uyển Chi.

Sau đó Tô Việt còn nói nhỏ bên tai Lô Uyển Chi: “Đừng sợ, có ta!” Mặc dù hắn không thấy trên mặt Lô Uyển Chi có chút sợ hãi nào, vẫn không nhìn được an ủi nàng.

Tô Việt không giống như trước, cho dù nam nhân hay nữ nhân đều có thể cãi vã, hiện tại hắn cảm thấy đấu võ mồm cùng với nữ nhân là chuyện đại nam nhân không nên làm. Cho nên vừa rồi nhìn Lô Uyển Chi tranh chấp với người ta, hắn chỉ đứng nhìn, bởi vì xác nhận Lô Uyển Chi không hề gì, nên cũng không chen miệng vào.

Nhìn nam nhân che chắn trước mặt, cùng nữ nhân phía sau quây quanh, Tô Việt cười, quay đầu dặn dò Lô Uyển Chi: “Theo sát ta!” Nói xong một tay che chở cho Lô Uyển Chi đi về phía trước, chờ mấy người trước mặt xuất thủ hắn mới dùng cả tay chân chạy thẳng tới đánh ngã bọn họ, tổng cộng mười bốn người.

Mắt thấy sắp ra đến ngoài, ống tay áo Lô Uyển Chi bị người kéo lại, Tô Việt nhìn cũng không nhìn liền giơ tay lên nhéo cổ tay nữ tử kia, sau đó răng rắc một tiếng, một tiếng thét chói tai của nữ tử truyền đến, sau đó một đám nữ tử cũng cao giọng la lên: “Phu nhân, phu nhân!”

Lô Uyển Chi giờ phút này có một loại sáng khoái không nói ra được, không quay đầu lại liền cùng Tô Việt mang theo hài tử đi về tây viện, đóng kín cửa vào viện, sau đó đem hài tử cho Lô Hà Hoa, nàng không rảnh nhí nữ tình trường, vội vàng kêu Tô Việt và Lô Dũng ra ngoài.

Ba người tiến tới nói với nhau mấy câu liền vào nhà kêu Lô Văn Hiến ra, dặn dò hắn để hắn nhanh chóng chặn cửa đại môn, đại môn Lý gia hôm nay chỉ cho phép vào không cho phép ra.

Sau đó ba người lại nói mấy câu, lập tức tản ra, Tô Việt bước nhanh ra khỏi Lý gia đi hỏi thăm lai lịch của Đinh tiểu thư này, thân thế, cha nàng hoặc là huynh trưởng làm gì, quan trọng nhất là, nôi dựa của nàng là ai.

Lô Dũng cũng cầm bạc đi theo, mà lúc bọn họ đến cũng không lường trước được chuyện xảy ra như vậy, mang theo bên mình đồ ăn cho Lô Hà Hoa, còn có mấy chục lượng bạc vụn, hôm nay xảy ra chuyện, Lô Uyển Chi đành phải kêu Lô Dũng đến cửa hàng phần ở trong châu lấy tiền.

Cái cửa hàng phần đó trước kia Lô Uyển Chi có nghe phụ thân nhắc qua, là một cửa hàng lớn nhất trong châu, kinh thành đều có chi nhánh, danh hiệu bay xa ngàn dặm, vẫn tùy tiện lấy mấy ngàn lượng bạc được.

Chẳng qua lúc mà hai người thương lượng chuyện lấy bạc, Tô Việt đã đi ra ngoài, Lô Uyển Chi nghĩ đến chuyện của muối muối mình, trong lòng càng thêm khẳng định nam nhân thật sự là không đáng tin. Cho nên có một số chuyện vẫn là một mình biết thì tốt hơn.

Dù sao trước kia Tô Việt cũng gặp qua đủ hạng người, hỏi thăm tin tức cũng hết sức nhanh chóng, không đợi Lô Dũng trở lại hắn đã về tới Lý gia, trong lòng hắn còn lo lắng sợ một mình Lô Văn Hiến không bảo vệ được Lô Uyển Chi và mấy người các nàng.

Đến cửa Lý gia vẫn thấy Lô Văn Hiến một bộ dạng thiên thần đứng giữ cửa, cặp mắt tròn tròn, hai tay nắm quyền. Mặc cho bên trong truyền đến tiếng la khóc, tiếng gõ cửa vẫn đứng lì lì bất động.

Tô Việt vào phòng phát hiện Trương thị và Lô Hà Hoa đã ngừng khóc, hai hài tử Tô Phán và Lý Vọng không biết đang chơi trò gì. Tim một vòng, mới phát hiện Lô Uyển Chi đang ngồi trên bàn ở trong thư phòng cách vách cầm bút viết.

Hắn đi lên phía trước: “Đã hỏi thăm được, cha nữ nhân kia là sư gia bên cạnh Tri phủ đại nhân, bên người Tri phủ đại nhân có hai sư gia, ngày thường là một người họ Hoàng xử lý chuyện, sư gia họ Đinh chẳng qua chỉ là trợ thủ. Chúng ta từ nơi Hoàng sư gia hạ thủ là được, dĩ nhiên còn có cửa hàng nơi đó cũng phải thu xếp.”

Nghe được lời của hắn, Lô Uyển Chi viết một hàng chữ tay mới dừng một chút: “Ta còn cho là còn có người vững chắc phía sau, mới vừa rồi trong lòng không nhìn được còn cảm thấy sợ hãi.”

“Không phải sợ, chúng ta không động thủ gây chuyện, nhưng cũng không mặc kệ cho người khác khi dễ đến cùng! Chẳng qua là cẩn thận hơn, cái quan viên triều đình này sau lưng không phải là rắc rối, nghe nói Đình sư gia có một người thúc thúc bà con xa ở kinh thành làm quan ngũ phẩm ở Hàn Lâm viện.” Tô Việt bổ sung tin tức vừa mới lấy được, giờ tay lên vỗ lên bả vai Lô Uyển Chi.

Gật đầu một cái, Lô Uyển Chi thấp giọng chậm rãi nói: “Vừa rồi đã nói với Hà Hoa, nàng đã quyết định quyết tâm hòa ly (là hưu thư đó), ta mới vừa viết xong một phần thư hòa ly, chờ sau khi Lý Lâm trở lại kí tên là được.”

“Mặt khác, cha ruột ta trước cũng có lão hữu làm quan ở kinh thành, ta đang viết một phong thư, muốn nhờ hắn giúp một tay chen ép Lý Lâm, ta lo lắng sau này Lý Lâm có thăng chức nhanh, vào cái ngày đó, chúng ta liền gặp họa.” Lô Uyển Chi lo lắng nói.

Tô Việt sùng sốt: “Ta cũng viết cho bạn ta ở kinh thành một phong thư, như vậy chúng ta có nhiều người dựa vào, nhất định sẽ không cho Lý Lâm được như ý!”

Sau khi nghe xong Lô Uyển Chi đưa mắt nhìn hắn hỏi: “Sao ta không biết, chàng ở kinh thành cũng có bằng hữu?” Hơn nữa nghe khẩu khí này, bằng hữu kia cũng không phải là bằng hữu bình thường.

“Bằng hữu ta quen khi ở trong quân doanh, ta đối với hắn có ơn cứu mạng, bây giờ nhắc tay một cái hắn sẽ giúp một tay.” Tô Việt không giải thích nhiều với nàng, Lô Uyển Chi nghe xong chỉ gật đầu một cái, ai cũng cần phải có một bí mật nhỏ của mình.

Trong chốc lát Lô Dũng liền mang theo ngân phiếu về, hắn không nói với Tô Việt là bao nhiêu bạc, chỉ nghe Tô Việt nói hình thức đối phó với Đình gia xong sau đó lại vội vàng đi ra ngoài. Hắn có lòng muốn để cho Tô Việt ở cùng mình một chút, nhưng khi nhìn sắc trời không còn sớm, Lý Lâm sắp trở lại, đến lúc đó ở chỗ này sẽ là một trận chiến ác liệt, hắn không yên lòng để Lô Văn Hiến không biết rõ sự đời ở chỗ này một mình, liền vội vã đi ra ngoài.

Bọn họ đi ra ngoài trở về đều là mướn xe ngựa, nếu không sẽ không kịp thời gian, cũng quá mệt mỏi.

Quả nhiên, Lô Dũng vừa mới đi không bao lâu, Lý lão gia Lý Lâm liền trở về nhà, xa xa hắn đã nghe thấy âm thanh bất thường truyền tới, vội vàng bước nhanh hơn, đi đến cửa liền nhìn thấy tiêu cữu cữu lâu ngày không gặp canh giữ ở cửa, trong lòng bị dọa sợ tới mức căng thẳng.

Lô Văn Hiến thấy hắn trở lại, mở cửa cho hắn đi vào, nhưng vẫn không để cho người bên trong đi ra, cánh tay hắn có lực kinh người, mặc cho người ở bên trong đung cửa như thế nào đều không mở ra.

Khi đội ngũ hai phe giằng co ở trong sân, Lô Văn Hiến vẫn bình tĩnh canh giữ ở cửa. Mắt nhìn xung quanh tai nghe tám hướng chú ý nhất cử nhất động bên trong, để phát hiện lúc người nhà thua thiệt còn đến hỗ trợ.

Đình Mẫn khóc sụt sùi được nha hoàn đỡ hướng về phía Lý Lâm cáo trạng, còn không quên bày ra cái tay mới vừa rồi bị Tô Việt đã thương, thật sự sung lên rồi, chẳng qua là Tô Việt đã không chểnh mảng, không tổn thương đến gân cốt của nàng, nhưng bởi vì không ra được cửa để mời đại phu đến chữa trị, nàng bị đau nên khóc rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Chương 76

Hiển nhiên là Lý Lâm cũng bị tình huống đột nhiên xảy ra làm cho kinh ngạc, lúc trước tiếp xúc hắn thấy người Lô gia ôn hòa nhã nhặn, lúc ấy cũng cảm thấy bọn họ không giống như gia đình nông dân bình thường, hơn nữa trong nhà còn tích lũy chút tài sản, suy đi nghĩ lại một phen mới quyết định cầu hôn.

Mà bây giờ sau khi hắn trở về lại thấy khắp nơi trong nhà một mảnh hỗn loạn, Lô Văn Hiến còn làm đến mức gió thổi mây tan hoang vắng tiêu điều, hắn là muốn trút giận cho tỷ tỷ mình, lúc ấy trong lòng người Lô gia đều nén tức giận, không ai khuyên hắn không thể đập.

Lý Lâm nhìn đến tim gan đều cảm thấy đau, những thứ này muốn đặt mua đều cần phải có bạc.

Vốn dĩ trong lòng hắn cảm thấy hổ thẹn, không còn mặt mũi nào đối diện với người Lô gia, lại thấy Đình Mẫn khóc lóc trước mặt, nhất thời tức giận xông lên đàn đàn.

"Trong mắt các ngươi có coi vương pháp ra gì không! Đây là cướp đoạt, ta muốn đi cáo quan." Mặt hắn tức giận có chút méo mó, chỉ nói ra mười phần tức giận, bởi vì trong lòng hắn hết sức rõ ràng, hôm nay có Đình sư gia là chỗ dựa lớn, Lô gia cửa nhỏ nhà nghèo không lọt nổi vào mắt xanh của hắn.

Vốn hi vọng sau khi Lý Lâm trở lại có thể tôn trọng người nhà mình một chút, cúi đầu giải thích một chút, Trương thị còn nghĩ không để cho Lô Hà Hoa và hắn hòa ly, hôm nay nhìn bộ dạng sắc mặt hắn như vậy, khuôn mặt tức giận đỏ bừng: "Lý Lâm, ngươi đừng quên, một cọng cây ngọn cỏ một viên gạch một viên ngói đều là của Lô gia bỏ bạc ra mua, chúng ta ở trong sân nhà mình đập đồ đạc của mình, ngươi lấy lý do gì để cáo quan đây!"

Trương thị liền đâm chọc vào xương sườn mềm (điểm yếu) của Lý Lâm, lúc đó là hấn hao hết tâm tư cầu hôn nữ nhi Lô gia, cũng nghĩ tới có thể được giúp đỡ một chút, mặc dù hôm nay Đình sư gia có thể ở trước mặt Tri phủ đại nhân nói mấy câu, nhưng mà hấn không có bạc, mặc dù hấn không biết rõ của cải của Lô gia, nhưng cũng có thể đoán được mấy phần, không tệ. Trên khế đất của viện này viết tên Lô Hà Hoa.

"Nương, vừa rồi là ta nói lỡ lời, chúng ta là người một nhà, ta làm sao có thể đi cáo quan, nhưng những thứ này đều mua bằng bạc. Đập như vậy không phải là phí lắm sao." Hấn đè nén lửa giận trong lòng, hé ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn nói với Trương thị.

Mới vừa rồi muội muội bọn họ đã quyết định lần này nhất định phải hòa ly, sau đó sẽ mang theo hài tử rời đi, chuyện này đáng ra phải là nam nhân Lô gia nói với Lý Lâm. Lô Uyển Chi liếc mắt nhìn Tô Việt đứng sau lưng mình, trong lòng hiểu rõ đây là chuyện của Lô gia, hấn không tiện nhúng tay vào, nhưng hôm nay phụ thân Lô Dũng ra ngoài giải, đệ đệ Lô Văn Hiến chặn cửa, chỉ có thể trông cậy vào hấn, Lô Uyển Chi đưa cho hấn một ánh mắt.

Tô Việt hiểu ý đi về phía trước hai bước, Lô Uyển Chi tìm một băng ghế đỡ Trương thị ngồi xuống trước.

"Lý công tử, muội muội ta không ngại khổ cực sinh nhi tử cho Lý gia các người, ban đầu người nghèo khó sa sút nằng đối với người không xa không rời. Nhưng hôm nay nằng bị bệnh như vậy người thân là trượng phu của nằng lại đối với nằng không nghe không thấy không để ý, nằng thân là phu nhân chân chính của nhà này lại phải ở trong tiểu viện, ai đúng ai sai người sáng suốt vừa nhìn là biết, chúng ta cũng không muốn nhiều lời, đây là thư hòa ly người ký tên đồng ý đi!" Tô Việt nói xong đưa ra thư hòa ly mà Lô Uyển Chi vừa viết xong, Lô Hà Hoa vừa run rẩy ký tên.

Tô Việt quang minh chính đại nghiêm nghị nói một phen, đôi mắt phượng nhìn chăm chăm Lý Lâm, để cho hấn không có chỗ né tránh.

"Người là ai? Chuyện nhà chúng ta khi nào thì đến ngoại truyện nhân như người nói chuyện!" Mới vừa rồi lúc tiến vào hấn chỉ lo đau lòng tài vật, bây giờ mới phát hiện sự tồn tại của Tô Việt, hấn không biết trượng phu của Lô Uyển Chi đã trở về, còn cho rằng Lô gia tìm người giúp đỡ.

Cười lạnh, Tô Việt chậm rãi nói: "Ta là tỷ phu của Hà Hoa, người nói xem ta có phải ngoại nhân hay không, ta khuyên người mau chóng kí tên, người làm quan các người quan trọng nhất thanh danh, nếu chúng ta nói chuyện này với người khác, con đường làm quan của người cũng chấm dứt ở đây không? Dĩ nhiên nếu da người dày không quan tâm đến thanh danh, cũng có thể không kí, như vậy sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ mang Lô Hà Hoa đến nha môn Tri phủ tố cáo, để cho mọi người biết người là loại người gì, đến lúc đó xem Tri phủ đại nhân biết sẽ có hậu quả gì?"

Nghe xong Lý Lâm tức giận một phen, bình thường hấn luôn tự nhận mình là người khiêm tốn, đi học thánh nhân, lại bị Tô Việt mắng thậm tệ, hấn tức giận lão đảo một cái.

"Người... Người..." Nửa ngày hấn không nói ra đoạn sau, được nha hoàn đỡ ngồi xuống ghế.

Lúc này Đình Mẫn vẫn khóc hoa lệ lên tiếng: "Trượng công, chàng hưu ác phụ như vậy cũng tốt, đỡ si nhục đến Lý gia."

Đối với danh phận bình thê nằng vẫn còn canh cánh trong lòng, hôm nay người Lô gia nói đến chuyện hoà ly trong lòng nằng cảm thấy vui mừng một phen, như vậy mình sẽ là phu nhân chân chính.

Nhưng mà không thể hoà ly, nếu hoà ly của hồi môn mà Lô Hà Hoa mang theo lúc gả ra ngoài cũng phải mang trở lại, mấy ngày nay sau khi nằng quản lý mới biết một gia đình nông thôn gả nữ nhi cũng có chút đồ tốt mang ra ngoài.

Vừa thấy Đình Mẫn tiếp lời, Lô Uyển Chi cũng lên tiếng, sắc mặt của nằng đã không còn đầy cảm phẫn như vừa rồi, mà có chút cười nhạo: "Xin hỏi Đình tiểu thư, lão gia nhà các người lấy lý do gì để hưu thê?"

"Nàng... Nàng hết ăn lại nằm!" Không nghĩ ra được danh mục gì, Đình Mẫn nói bừa một lý do.

"Trong thất xuất không có điều hết ăn lại nằm, tại sao thân thê của muội muội ta không dậy được, trong lòng hai vị biết rõ, nếu như hôm nay các người đồng ý nói hoà ly, vậy chúng ta có thể tạo điều kiện, nếu không đồng ý, muốn hưu thê, vậy dù có phải liều mạng cả nhà Lô gia chúng ta cũng phải đòi một lời giải thích." Sắc mặt của Lô Uyển Chi ôn hoà, nhưng hận ý trong lời nói làm da đầu người ta nghe có chút tê dại.

Lý Lâm trầm mặc một hồi, trong lòng biết rõ đối với con đường làm quan về sau của mình người Lô gia không giúp được gì, cuối cùng gật đầu đồng ý: "Được, hoà ly thì hoà ly, nhưng Vọng nhi là người Lý gia, nhất định phải ở lại Lý gia."

"Vọng nhi không thể ở lại cùng các người, hấn ở nhà người không bảo đảm được sinh mệnh, hơn nữa hai người các người tuổi còn trẻ lại khoẻ mạnh, sau này muốn sinh bao nhiêu đứa chẳng được." Tô Việt mỉa mai nói nhìn sang Đình Mẫn, hấn tin nằng biết là giờ phút này hấn đang giúp nằng.

Quả nhiên, Đình Mẫn động tâm, dù sao hài tử của người khác giữ lại cũng cách mình một tầng bụng, không nói tương lai giành tài sản với hài tử mình sinh, nếu có người xấu khuyến khích mấy câu, trong lòng hấn sẽ có hận ý với mình, hài tử này tuyệt đối không thể giữ lại được.

Nằng nói thầm ở bên tai Lý Lâm mấy câu, sắc mặt của Lý Lâm thay đổi liên tục, cuối cùng gật đầu đồng ý để bọn họ mang hài tử đi.

Thấy sắc mặt hấn như vậy, Trương thị tự trách mình lúc đầu mắt bị mù, sao lại cảm thấy hấn đáng tin chứ.

Chuyện kể tiếp diễn ra rất thuận lợi, dĩ nhiên trong này có công trợ giúp của Đình Mẫn, của hồi môn cũng đòi trở về, hoàn hảo lúc trước Lô Hà Hoa đã tính toán, đem khế đất của trạch viện này giấu đi, hơn nữa nằng không để cho người Lô gia nói, lúc nói ra trực tiếp bán toà nhà này cho người khác, đến lúc đó tất nhiên có người đến đuổi người đi để cho bọn họ ném thử một chút cảm giác không có một chỗ ở cố định hàng ngày lưu lạc đầu đường.

Nhưng mà trước khi bọn hấn rời khỏi Lý gia, Lý Lâm gọi Tô Việt lại: "Đại tỷ phu, Lô gia là loại người gì hôm nay người đã thấy rõ, đều là ăn tươi nuốt

sống, đừng nhìn hôm nay người vì nhà bọn họ làm trâu làm ngựa, ngày khác nếu không vừa mắt bọn họ, kết quả cũng như ta vậy, bị một cước đá ra cửa! Ta hôm nay sẽ là người của ngày mai.”

Trong lòng Lô Uyển Chi có chút buồn bực, dễ dàng buông tay với Lý Lâm như vậy cảm giác có chút chuồn bực, bọn họ nghĩ tới bệnh tình của Lô Hà Hoa không tiện lặn lội đường xa, cho nên chưa vội trở lại trấn, tìm một khách điểm nghỉ ngơi, vội vàng mời đại phu chẩn bệnh cho Lô Hà Hoa.

Sau khi Lô Dũng trở lại nói cho mọi người biết đã đưa không ít bạc cho Hoàng sư gia, mới tránh bị Đình sư gia trả thù!

Hôm nay người bên kia ở kinh thành nước xa không cứu được lửa gần, chỉ có thể toàn tâm toàn ý trông cậy vào Hoàng sư gia này thôi.

Quả nhiên, sáng ngày thứ hai, thì có quan binh tới gây chuyện, tìm Lô Uyển Chi đập dồn dập, nghĩ chẳng lẽ Hoàng sư gia cầm bạc lại không làm việc, ai biết lúc những thứ kia bay về phía Tô Việt, bỗng nhiên lại có một người làm mặc trang phục nam tử đi qua chỗ quan binh dẫn đầu rì tai mấy câu, cho nên bọn họ liền thu binh, nhưng mà không quên lấy hai mươi lượng bạc từ trong tay Tô Việt.

Lúc này mọi người mới dám thở mạnh, Lô Dũng ra ngoài đem Lý Lâm bọn họ hiện đang ở nơi trạch viện đã bán kia, qua mấy ngày nhìn thân thể Lô Hà Hoa có thể ngồi xe ngựa, mới thu xếp cho toàn gia trở về trấn.

Mấy ngày nay Tô Việt cũng giúp một nhà đại ca tìm được chỗ dừng chân, lại len lén đưa chút bạc cho Tô Sở, dù sao cugx là vì chuyện học hành của chất tử, hần không dám có nửa điểm lơ là, mình ngoại trừ bạc ra cũng không giúp được gì.

Chuyện bên trong châu phủ cũng đã qua một thời gian, trừ Lô Uyển Chi chưa kịp đi qua xem cửa tiệm bán phấn một chút, chỉ vì Trương thị lo âu quá độ thân thể không thoải mái, nhiệm vụ chăm sóc muội muội cùng nẫu thân liền rơi vào trên người nàng, cho nên nàng cũng không có thời gian, nhưng mà vẫn xin Lô Dũng để cho mấy quân sự trong cửa hàng đến khách điểm gặp mặt một lần.

Trước đây những quân sự kia đối với Lô Dũng là bội phục, hôm nay thấy Lô Dũng quay về phía chủ tử mới, Lô Uyển Chi, đều là người thông minh, không dám giấu giếm Lô Uyển Chi, tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (biết gì nói nấy).

Biết một chút việc buôn bán trong cửa hàng, Lô Uyển Chi dặn dò bọn họ làm tốt, hiệu quả tốt cuối năm cho bọn hần mấy bao lì xì dày, mấy người nghe lại càng thêm gật đầu liên tục, dĩ nhiên Lô Uyển Chi cũng phát hiện trên sổ sách có một chút vấn đề nhỏ, nàng sơ lược nói ra một câu, để lần sau bọn họ cẩn thận một chút, ít lỗi tích lũy thành nhiều, đến lúc đó sẽ thành đại sự.

Nàng gặp các quân sự ở sau lưng Tô Việt, thừa dịp lúc Tô Việt đi ra ngoài tìm chỗ ở cho nhà đại ca, còn cố ý dặn dò Lô Văn Hiến giữ cửa, nếu thấy hần, trở về mật báo.

Chỉ là nàng quá lo lắng, ngày đó sau khi những người kia rời đi, Tô Việt mới trở lại khách điểm, nhưng mà trên đường gặp mấy người nói chuyện không dứt về người Lô gia, lại thấy bọn họ đi ra từ trong khách điểm, liền len lén đi theo sau nghe mấy câu.

Hần chỉ nghe mấy câu thì trong lòng đã biết đại khái, mặc dù hần không biết rõ Lô gia có bao nhiêu của cải, nhưng nhất định là không ít. Thăm nghĩ sau khi trở về nhất định nương tử sẽ nói rõ với mình.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Mọi chuyện nên làm đã được giải quyết xong xuôi, thân thể của Lô Hà Hoa bởi vì gặp được người nhà, nhi tử Lý Vọng ở bên cạnh, nên khôi phục rất nhanh. Thân thể khá hơn lúc còn ở nhà mẹ đẻ làm cô nương.

Chỉ là trong lòng mọi người biết rõ, thân thể bị thương thuốc có thể chữa trị, tâm bị thương thì không có thuốc nào trị được, Trương thị không ít lần mắng sau lưng Lý Lâm đó đáng bị đâm ngàn đao, ngược lại Lô Uyển Chi khá hơn một chút, lấy tình trạng của nhà mình, muội muội không cần dựa vào nam nhân vẫn có thể sống vô cùng tốt.

Lô Văn Hiến ở bên cạnh vỗ ngực đảm bảo, sẽ nuôi Nhị tỷ cả đời, đồng thời sẽ coi cháu ngoại Lý Vọng như con ruột. Lô Hà Hoa bị người nhà làm cho cảm động nước mắt giàn giụa, vô luận như thế nào tình cảm gia đình vẫn là chân thật nhất, vĩnh viễn đều không thể phá vỡ được.

Toàn gia chậm rãi trở lại trấn trên, sau khi vào trong trấn thì đến nhà của Lô Uyển Chi.

Trên đường đi Lô Uyển Chi đã thương lượng với Tô Việt, có thể để cho muội muội ở lại nhà mình hay không, hàng xóm quen biết ở xung quanh trấn trên cũng không nhiều lắm, mà trong thôn đều là ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy người quen trước khi xuất giá Hà Hoa rất hoạt bát, tất cả người trong thôn đều biết nàng đi làm phu nhân quan lớn, tình cảnh hôm nay nếu trở về trong thôn, người biết có thể thông cảm, người không biết sẽ chọc phá nói xấu sau lưng nàng, cha nương ở trong thôn cũng không ngẩng đầu lên được.

Đĩ nhiên là Tô Việt đồng ý với đề nghị này, lại nghĩ tới hai nhi tử Tô Phán và Hồ Tử trong nhà, thêm Lý Vọng vừa vắn cũng coi như ba người có bạn cùng nhau lớn lên.

"Chỉ là, chàng yên tâm, cha nương ta sẽ nhanh chóng mua một ngôi nhà trên trấn, chờ thu xếp thỏa đáng sẽ để Hà Hoa rời đi qua đó ở." Mặc dù trương phu là người chu đáo, nhưng dù sao vẫn ở chung một chỗ với công công bà bà, thời gian lâu dài khó tránh khỏi có tranh chấp.

"Như vậy cũng được, tùy nàng an bài, nếu cần ta giúp việc gì cứ nói cho ta biết là được." Tô Việt gạt đầu một cái dặn dò.

Trải qua chuyện của Lý gia, Tô Việt phát hiện thời gian năm năm qua, không chỉ có mình thay đổi nhiều, mà trong lúc vô tình Lô Uyển Chi cũng biến hóa rất nhiều, càng thêm độc lập tự chủ (không phụ thuộc vào người khác), trầm ổn có chủ ý.

Đối với loại biến hóa này của nàng, mặc dù trong lòng Tô Việt cảm thấy vui, nhưng vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng, sau đó nghĩ lại mới cảm thấy mất mát, nàng không lệ thuộc vào mình giống như trước kia, cảm giác mất mát này làm cho hắn có chút không thoải mái.

Sau khi đoàn người về đến nhà, vợ chồng Lô Dũng và Trương thị trở lại trong thôn trước, thời tiết hôm nay, người nhà nông không bận rộn nhiều việc, nhưng đã lâu ngày không đi xem, bọn họ phải đi xem một chút.

Về phần Lô Văn Hiến, hắn ở lại trấn trên, một là chăm sóc Lô Hà Hoa và trông coi Lý Vọng, hai là hắn không muốn trở lại trong thôn.

Tô Cẩn và Vương thị thấy mặc dù là thông gia đã đi, nhưng tại sao con dâu không cùng muội muội đi, hơn nữa còn cùng trở về, lại chỉ thấy một mình Hà Hoa không thấy trương phu Lý Lâm.

Nhìn bộ mặt nghiêm túc của người Lô gia, Vương thị len lén kéo Tô Việt hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Tô Việt cũng chỉ đáp một câu là đã hòa ly rồi, tạm thời sẽ ở lại đây, mấy ngày nữa sẽ rời đi.

Vừa nghe thấy Lô Hà Hoa hòa ly, Vương thị hoảng sợ miệng há thật to, không thể tin hỏi xác nhận hai lần, sau khi lấy được khẳng định của Tô Việt không nhịn được lầm bầm: "Tại sao lại hòa ly chứ? Không phải chỉ là quan lão gia người ta cưới bình thê thôi sao, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, huống chi Lý cô gia còn là quan gia, Hà Hoa chỉ là cô nương thôn dã."

Tô Việt liếc mắt: "Nương, những lời này người ngàn vạn lần đừng để cho Uyển Chi nghe được, nếu không nàng sẽ tức giận với người!"

"Nàng nghe được thì làm sao, ở điểm này ta rất kiên quyết, các người mau sinh tôn tử cho ta, nếu không ta sẽ sai người tìm cho người một tiếp thiếp để sinh." Vương thị không nhịn được nói.

Chợt nhớ tới cái gì đó, vội vàng kéo Tô Việt không để ý đến mình đang định ra ngoài lại: "A Việt, mấy ngày các người không có ở đây, có một cô nương đến tìm người mấy lần, hình như tên là A Hương, ta hỏi nàng tìm người có việc gì cũng không nói, chỉ nói chờ người về nói một tiếng cho người biết, người sẽ biết đi nơi nào tìm nàng."

Lúc Vương thị nói mấy câu đó, gương mặt mặt mèm.

Tô Việt lầm bầm nói một câu đã biết, liền chuẩn bị đi ra ngoài, mấy ngày nau không có đi qua cửa hàng, mình muốn đi nhìn một chút, hơn nữa chuyện thương lượng với hai băng hữu lần trước cũng bởi vì mình đi ra ngoài mà trì hoãn lại, hắn cũng muốn đi xác nhận tình huống hôm nay một chút.

Nhưng mà Vương thị không để cho hắn đi, còn lôi kéo ống tay áo Tô Việt: "A Việt, người nói thật cho nương biết, có phải người vừa ý cô nương ở bên ngoài hay không?"

"Không có, nương, người đừng nói bừa!" Tô Việt vội vàng tránh thoát lôi kéo của nàng.

"Chuyện này người gạt vợ của người ta hiểu, nhưng không cần thiết phải gạt nương người, nếu người thấy vừa mắt thì nói cho ta biết, ta đi mời bà mai đến cầu hôn, nhưng gia cảnh đừng quá tốt, nếu không người ta sẽ không ưng khuất tới nhà chúng ta làm thiếp, ta cũng không muốn tìm thêm một cô con dâu nhà giàu, người nhìn bộ dạng của người Lô gia, đơn giản chỉ coi người như là con trai của họ!" Vương thị nói xong lời cuối cùng lại thành oán trách.

"Nương, ta đã nói với người rất nhiều lần, không muốn nói đến chuyện nạp tiểu thiếp nữa, ta và Uyển Chi tuổi còn trẻ, có thể sinh, nhất định sẽ sinh tôn tử cho người, người buông ta ra trước! Ta còn phải đến cửa hàng, mấy ngày rồi không có đi!" Tô Việt không muốn dây dưa cùng mẫu thân, tiếp tục như vậy không tránh khỏi được sẽ bị người Lô gia ở cách vách nghe thấy, tạo ra khoảng cách không phải là điều hắn muốn.

Nghe nhi tử nói muốn đi cửa hàng, Vương thị vội vàng buông lỏng tay. Nhưng mà trong miệng vẫn lầm nhảm nói thân thể Lô Uyển Chi quá gầy, không tốt cho việc sinh con, lúc sinh Phán nhi chỉ thiếu chút nữa là không qua được.

Tô Việt không để ý tới nàng, bước đi không quay đầu lại.

Đầu tiên là hắn đi nhìn cửa hàng, cùng Hoa quán gia nói tình hình mấy ngày nay trong cửa hàng, sau đó lại xem lật sổ sách một lượt, thấy không có chuyện lớn gì liền chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà Hoa quán gia gọi lại: "A Việt, vừa đúng lúc hôm nay người tới, ta có việc muốn nói với người,"

Thấy mặt hần nghiêm túc, Tô Việt cũng không dám chậm trễ, vội theo hần vào trong phòng: “Hoa thúc, có chuyện gì? Ngài nói đi?”

“Mấy năm trước ta ở bên ngoài bị chèn ép, là người đã thu nhận ta, nói bộ xương già này vẫn còn hữu dụng, làm cho ta rất cảm kích, khi đó người biết lão bà tử nhà ta ngã bệnh cần bạc để mua thuốc, không nói hai lời liền ứng ra năm mươi lượng bạc, mặc dù ta không nói gì, nhưng những ân tình này ta đều ghi tạc trong lòng, ta năm trước sau khi nàng qua đời ta chỉ muốn về quê trông coi phần mộ của nàng mấy ngày, nhưng khi đó nhìn một nữ nhân trong nhà như vợ của người không dễ dàng cố gắng chống đỡ cho tới bây giờ, cũng may người đã trở lại, cửa hàng nhà các người cũng có người chào chống, ta có thể về nhà rồi!” Hoa quân gia tình thâm ý thiết (ý nghĩ sâu xa) nói rõ một phen, xúc động mắt rơi lệ.

Tô Việt thấy vậy vội vàng đứng dậy, muốn nói ra lời ngăn cản. Nhưng bị hần cản lại.

“Người đừng khuyên ta, vợ chồng son các người cũng có bản lãnh, đừng nói đến cái cửa tiệm nhỏ này, để các người đi quản lý cửa tiệm trên châu phủ cũng không phải là việc gì khó. Ta bây giờ già rồi, muốn sống thanh thản, người hãy thành toàn cho ta đi! Cả đời người này, không phải là sau khi già rồi muốn có một người bạn sao, hiện tại ta muốn về nhà coi chừng lão bà tử.”

Nghe hần nói như vậy, Tô Việt có muốn khuyên cũng không mở miệng được, đành phải gật đầu đồng ý, bởi vì ban đầu là mình mời Hoa quân gia đi theo, nhưng mà trước khi đi muốn nói với Lô Uyển Chi một tiếng, dù sao mấy năm nay tiếp xúc với nàng cũng nhiều.

Trong đầu Tô Việt đã quyết định là sau khi đem cửa hàng này cho tiểu cửu tử (cậu em vợ) Lô Văn Hiên, hần sẽ làm thế nào. Cái này phải trở về thương lượng với vợ một chút.

Từ trong cửa hàng bước ra ngoài thấy trời còn chưa tối, hần liền tiếp tục đi tìm Lỗ Kính Chi, từ sau khi trở về nhà hần liền ngựa không dừng vó bỏn ba khắp nơi với gia đình mình, nhà Lỗ Kính, trong thôn.

Tối nọ, vừa vặn Lưu Tứ cũng ở đây, ba người ở chung một chỗ nói chuyện nửa ngày mới rời đi, đồ nên chuẩn bị cũng đã chuẩn bị xong, có thể hành động rồi, Tô Việt an tâm, dù sao hai người kia làm việc mình cũng rất tin tưởng.

Hần khéo léo từ chối Lỗ Kính Chi giữ mình lại dùng cơm, vội vàng trở về nhà.

Trên đường về nhà mí mắt hần giật liên tục, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng, nghĩ tới không lẽ trong nhà xảy ra chuyện gì.

Trong nhà ngoại trừ Lô Văn Hiên ra còn lại là nữ nhân và trẻ nhỏ, tay trái gà không chặt, hần càng nghĩ càng thấy sợ, vội vàng bước nhanh hơn.

Đầu tiên là Lô Uyển Chi an bài chỗ ở cho hai mẹ con muội muội, đệ đệ Lô Văn Hiên đã có một gian phòng, trước kia hần và Tô Đại Hà ở nơi này để tiện cho việc đến thư viện học.

Sau khi dặn dò Tiểu Thuý chăm sóc cho muội muội, Lô Văn Hiên trông chừng hai tử, sau đó liền cùng Vương thị ra khỏi cửa đi xung quanh hỏi thăm xem có trạch viện nhà ai muốn bán, nàng nghĩ muội muội nên ở gần mình một chút, như vậy cũng dễ dàng chăm sóc.

Những ngày trước đền bà cha nương chăm sóc mình, hôm nay là con gái bọn hần, mình có thể ở nơi này dốc toàn lực giúp đỡ, hai người đệ đệ muội muội này là người mình yêu thương từ nhỏ.

Trong ngày thường nàng rất ít khi đến gần hàng xóm xung quanh, chứ đừng nói chi đến chuyện ghé thăm sinh hoạt thường ngày của gia đình nào, nếu cảm thấy quen mặt chỉ cười một cái. Cho nên mới đi cùng Vương thị không có việc gì làm liền ghé thăm xung quanh, đều nhiệt tình với hàng xóm trong thôn.

Cho nên lần này muốn đi ra ngoài tìm trạch viện, liền đi cùng Vương thị, hướng chỉ là Vương thị rất muốn giúp đỡ, không phải nàng không muốn người Lô gia ở lại nhà con trai mình, trước đây nghe Tô Việt nói qua ngôi nhà này cũng là Lô gia đưa bạc, cho nên bọn họ tới ở Vương thị không có chút bất mãn nào, mà là vì ở cùng một chỗ như vậy, bất luận là mình hay Tô Việt tương lai có ý định gì, cũng không tiện hành sự.

Mẹ chồng nàng dâu bọn họ ngầm hiểu lẫn nhau đi tìm hàng xóm hỏi thăm một chút, này vừa hỏi, thật đúng là có một trạch viện muốn bán, nhà kia là của một vị đường thúc làm ăn buôn bán trong kinh thành, nghe nói là buôn bán rất lớn, sai người đem tin báo cho bọn họ ngay cả trạch viện trong kinh thành cũng cho bọn họ, cho nên bọn họ vội vàng đem trạch viện trần trên đem bán.

Vừa nghe thấy Lô Uyển Chi đã rất hào hứng, nhưng mà nhìn bộ dáng mệt mỏi của Vương thị, sắc trời cũng không còn sớm, đành phải nói chờ đến sáng mai mình lại đi qua nhà kia xem một chút.

Các nàng còn chưa tới cửa nhà mình, từ xa đã nhìn thấy một cô nương mặc quần áo xanh biếc đang lưỡng lự đứng ở cửa nhà mình, thỉnh thoảng còn nhìn quanh trong sân.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Trong lòng Lô Uyển Chi buồn bực người đó là ai? Đã đến rồi thì nên vào nhà, nàng hành động như vậy khó tránh khỏi bị người ta hiểu lầm.

Nhưng không đợi Lô Uyển Chi hỏi, Vương thị ở bên cạnh đã tiến lên kéo tay cô nương kia, trong miệng còn ân cần hỏi: "A Hương, tại sao ngươi đã đến lại không vào, đến, chúng ta đi vào trong." Nói xong không để ý Lô Uyển Chi ở đằng sau kéo tay A Hương vào trong viện.

Lô Uyển Chi bắt đầu đi đi theo vào cửa, nàng thấy bà bà của mình không có ý muốn giới thiệu người mới đến, cũng không để ý, thậm chí vốn là gần đây bà bà có chút chỉ trích đối với người nhà mẹ đẻ mình, lần này muội muội sau khi hòa ly lại ở nhà mình càng làm cho bà bà không vừa mắt thêm.

Không biết vì sao, Lô Uyển Chi cảm thấy kể từ sau khi trượng phu trở về, thái độ của bà bà đối với mình càng ngày càng sa sút,

Nhưng mà nàng không nghĩ nhiều, nếu đơn giản chỉ là chuyện tôn tử, nàng và Tô Việt còn trẻ, đối với chuyện sinh hài tử cũng không gấp, cứ thuận theo tự nhiên là được, lại nói chuyện trong cửa hàng, một đồng chuyện của muội muội và đệ đệ, nàng cũng không có thời gian rảnh rỗi nghĩ nhiều như vậy.

Nghĩ đến đây nàng liền đến phòng an bài cho Lô Hà Hoa, vừa vào phòng liền thấy Tiểu Thúy đang cho muội muội uống thuốc, không nhìn thấy ba đứa hài tử, nhin không được hỏi: "Hà Hoa, ngươi cảm thấy thế nào rồi?"

Lô Hà Hoa ngồi dậy, oán trách: "Tỷ, ngươi phải nói với Tiểu Thúy một chút, ngươi xem ta đã có thể đi xuống giường, nàng lại bắt ta nằm ở trên giường, ở nhà ngươi sung sướng như vậy, ta không chịu nổi."

Mặc dù ngoài miệng nàng oán trách, nhưng khoe miệng đuôi mắt đều là ý cười, Lô Uyển Chi cười nói: "Tiểu Thúy nhà chúng ta rất tốt, không cần ngươi phân phó liền chăm sóc ngươi thỏa đáng, ngươi chiếm tiện nghi còn bày đặt khoe mẽ."

Khiến trách muội muội xong, Lô Uyển Chi nói với Tiểu Thúy đang bận rộn ở bên cạnh: "Tiểu Thúy, ngươi cũng không cần quá để ý đến nàng, hôm nay nàng gần như đã khôi phục hoàn toàn, đại phu cũng dặn phải thường xuyên xuống giường đi lại, ban đêm ngươi còn phải trông hài tử, buổi trưa ăn cơm xong đi ngủ một chút, không cần để ý đến nàng."

Tiểu Thúy cười: "Phu nhân, ta không sao, buổi tối ngủ sớm một chút là được."

Lô Uyển Chi vỗ bả vai nàng một cái, những năm nay thay vì nói cùng công công bà bà sống nương tựa lẫn nhau chẳng bằng nói cùng Tiểu Thúy sống nương tựa lẫn nhau, đặc biệt là trước khi nàng xuất giá, chuyện gì nàng cũng nghĩ thay mình, ngay cả trước khi Tô Phán hai tuổi cũng đều là nàng ôm ngủ.

Cũng may hai năm trước khi nàng thành thân đã đưa lại kế ước bán thân cho nàng, cũng mua thêm một phần đồ cưới thật đầy, nếu không hôm nay trong lòng mình sẽ càng cảm thấy áy náy.

Ba nữ nhân vừa nói vừa cười hàn huyên một lúc, nhìn sắc trời không còn sớm Tiểu Thúy liền đứng dậy chuẩn bị đi phòng bếp nấu cơm, Lô Uyển Chi cũng vén tay áo lên chuẩn bị đi giúp đỡ nàng, hôm nay trong nhà nhiều người, một mình Tiểu Thúy bận rộn vất vả, nàng đang suy nghĩ mấy ngày nữa đi tìm người môi giới mua mấy nha hoàn nữa, chia sẻ một chút công việc với Tiểu Thúy. Chỗ ở của muội muội xem ra cũng không phải chuyện có thể giải quyết trong chốc lát, hơn nữa cha mẹ chồng già rồi, cũng cần nhiều người hầu hạ.

Tiểu Thúy đi ở phía trước chợt ngừng lại, quay đầu nói thầm với Lô Uyển Chi sau lưng: "Phu nhân, vừa rồi ta nhìn thấy lão phu nhân gọi lão gia vào nhà đông."

Lô Uyển Chi nghe xong nhú lông mày, mới vừa rồi nàng nhìn thấy rõ Vương thị đem cái người tên A Hương gì đó đến gian phòng của mình, trong nhà rõ ràng có phòng khách lại đem người đến phòng ngủ, không nói đến, bây giờ còn kéo Tô Việt đi vào, trong lòng nàng có chút không thoải mái.

Nhưng mà lúc này nàng cũng chỉ có thể lựa chọn im lặng tin tưởng Tô Việt, bất luận bà bà làm cái gì, nàng cũng có lập trường, đơn giản là muốn sớm được ôm tôn tử, nhưng nếu như mình đã cho phép qua dù không có hài tử cũng không sao, kiếp này mình chỉ cưới một mình Tô Việt lời nói lúc này cũng không thể lung lay, nàng tuyệt đối không nói hai lời rời khỏi cái nhà này.

Nghĩ tới đây nàng cười, tại sao mình phải rời đi, rõ ràng là hấn làm sai, hơn nữa trạch viện này là mình mua, phải đi cũng là người một nhà Tô gia hấn đi thôi.

Tiểu Thúy bên cạnh hoảng hốt kéo Lô Uyển Chi: "Phu nhân, ngươi nghĩ gì thế, sao lại thất thần vậy."

Đối với chuyện riêng của nhà chủ tử, lúc người ngoài hỏi đến, Tiểu Thúy đều nói năng cẩn thận, lại càng không ở trước mặt chủ tử nàng nói một chủ tử khác như vậy là không đúng.

Lô Uyển Chi nghe nàng hỏi lắc đầu: "Không có gì, chúng ta đi phòng bếp đi. Đứng rồi, ngươi đi phòng phía đông hỏi lão thái thái một chút, có lưu lại khách nhân ở lại trong nhà dùng cơm tối hay không?"

Giờ phút này Lô Uyển Chi cảm thấy nhất định là bị chuyện của muội muội làm cho không yên rồi, nàng phản ứng hơi quá một chút.

Tiểu Thúy không biết là có khách tới nhà, mới vừa rồi lúc nghe thấy Lô Uyển Chi nhắc đến lão thái thái kéo một cô nương đến phòng phía đông nàng không nhìn được chép miệng một cái.

Trong cái nhà này ai là người định đoạt chẳng lẽ lão thái thái sống nhiều năm như vậy còn không biết sao? Lại không nói những năm lão gia không có ở nhà kia, trong khoảng thời gian trước khi đi và trở về, nếu phu nhân hỏi hân mảy, lão gia liền vội vàng đi quan tâm, vô luận là trong nhà đặt mua món đồ gì đều do phu nhân quyết định, trừ phi là món đồ lớn, những thứ khác căn bản là không thương lượng với lão gia.

Xem ra là lão thái thái càng già càng hồ đồ, Tiểu Thủy cất bước đi đến đông viện.

Nàng vừa ghé vào cửa nghe thấy một trận cãi vã của người bên trong, mới mở miệng hỏi: “Lão thái thái, phu nhân hỏi có mời khách ở lại dùng cơm tối hay không?”

Lúc nàng hỏi trong phòng vẫn đang giăng co chưa yên, một tiếng nói này ở ngoài làm cho ba người đều sững sốt.

Tô Việt không nhịn được nói: “Nương, chuyện này người đừng gây sức ép. Cũng đừng nói nửa câu trước mặt ta, không cần biết Uyển Chi có đồng ý hay không, ta cũng sẽ không đồng ý.” Nói xong hân phát tay áo ra khỏi phòng.

Chi hơi gật đầu một cái với Tiểu Thủy liền đi tìm Lô Uyển Chi, thấy vợ mình đang thái rau trong bếp, cũng khom lưng đi vào phòng bếp: “Ta đến nhóm lửa.”

Thấy tình huống như thế Tiểu Thủy muốn vào giúp một tay lại bị ánh mắt của Lô Uyển Chi ngăn lại.

Vợ chồng hai người giống như trở về những ngày mới thành thân, bởi vì Lô Uyển Chi không biết nấu lửa làm bộ mặt toàn bụi, bị Tô Việt cười nói mình cười một tiểu hoa miếu vào cửa.

Hồi tưởng lại, đoạn thời gian lúc vừa mới thành thân kia hai người trôi qua là hạnh phúc nhất, ngọt ngào nhất, giống như trong trời đất chỉ có hai người, trong mắt trong lòng cũng chỉ có đối phương. Đừng nói một ngày không gặp như cách ba thu ngày cả không gặp một lát trong lòng cũng cảm thấy đau, mà hôm nay ngày ngày gặp mặt, hàng đêm ngủ cùng giường cũng làm mất đi một chút rứt rứt kia.

Đầu tiên là Tô Việt yên lặng nhóm lửa, hân nhìn về mặt của Lô Uyển Chi trong lòng đã biết rõ, biết chuyện ở động viện kia cũng không gạt được rồi, vốn là hân nghĩ mình đi ngăn cản chuyện này coi như xong, xem ra vẫn là thẳng thắn gặp nhau thì tốt hơn.

“Uyển Chi, A Hương là tỷ tỷ của A Phúc trước kia đã tới nhà chúng ta, lại nói A Phúc không về được ta cũng có một phần trách nhiệm, đã nghĩ sau khi trở lại sẽ giúp đỡ nhà bọn họ nhiều một chút.” Tô Việt không nhìn Lô Uyển Chi, ánh mắt nhìn chăm chăm bếp lò đang rùng rục lửa, ánh lửa làm đôi mắt phượng từ từ toả sáng, giống như đắm chìm trong kí ức xa xôi.

Hân giải thích chuyện một lần, nhưng mà trong tâm tư hân càng hy vọng Lô Uyển Chi dành cho hân đầy đủ tín nhiệm, nếu như nói chuyện này phát sinh từ mấy năm trước, căn bản là Lô Uyển Chi sẽ không để trong lòng, khi đó tình chàng ý thiếp, nhưng hôm nay từ sau khi mình trở về, chỉ ở trên giường hân mới có thể nhìn thấy thẹn thùng cùng tình yêu trong mắt thê tử.

Lô Uyển Chi cũng không nhìn hân, chỉ ừ nhẹ một tiếng, “Đây là chuyện nên làm.”

“Trong nhà A Phúc chỉ có hai tỷ đệ bọn họ, trước kia phụ thân bọn họ là một tiên sinh trong thư viện, kể từ khi A Phúc lên lên nhập ngũ sau lưng hân sau đó liền tức giận bệnh liệt giường, thời gian trước lại nghe được tin dữ A Phúc chết trận không lâu sau liền thương tâm quá độ mà chết, bây giờ trong nhà hân chỉ còn lại một người tỷ tỷ này, lúc ta cùng Lưu Tử và Lỗ Kính Chi đến giúp đã nói với nàng nếu có chuyện gì thì đến tìm ta. Ai biết mấy ngày chúng ta đi châu phủ, nàng tìm tới mấy lần, nương liền hiểu sai ý, nghĩ mang nàng vào cửa làm thiếp, ta đã nói với nương ta, chuyện như vậy căn bản là không có, hoàn toàn không thể, không nói đến tình cảm của chúng ta tốt như thế nào, A Phúc có trên trời cũng sẽ không đồng ý để cho tỷ tỷ duy nhất của mình đi làm thiếp người khác.” Tô Việt nói đến đây ngừng đầu nhìn thê tử một cái, lại phát hiện nàng vẫn chuyên tâm thái rau, về mặt vẫn thản nhiên, còn không thấy có chút tức giận như lúc mới vừa rồi vào nhà.

Trong lòng Tô Việt cũng biết thê tử hôm nay đã sớm không phải là cô nương nhu nhược đơn thuần như lúc ban đầu, hơn nữa nhà tiểu di tử (em vợ) xảy ra chuyện, nhất thời mất lòng tin với mình cũng có thể giải thích được.

Nghĩ tới đây hân bổ sung: “Ta đã nhờ bà mai tìm nhà chồng cho A Hương, dù sao nàng ở nhà một mình cũng không phải chuyện tốt, mới vừa rồi trên đường trở về ta đã nhân tiện đến chỗ bà mai hỏi qua, đúng là có mấy người thích hợp, đến lúc đó để cho Lưu Tử an bài, chờ lúc A Hương xuất giá chúng ta thêm nhiều lễ tiền một chút là được.”

Sau khi nghe xong Lô Uyển Chi chỉ thản nhiên đáp lại một câu: “Được, chàng cứ xử lý tốt là được.”

Tô Việt thấy nàng như vậy lời cuối cùng cũng không nói ra được, không thể làm gì khác hơn là đi nhóm lửa, cũng không nhìn tới sắc mặt của nàng.

Vương thị chuẩn bị mời A Hương ở lại nhà ăn cơm, bị Tô Việt nói một câu đuối: “Một cô nương như nàng nên nhân tiện lúc trời chưa tối nhanh về đi.”

“Com nước xong người đưa nàng về nhà không phải cũng thế sao?” Vương thị có chút nổi giận, trước mặt nhiều người như vậy, nhi tử cũng không cho mình một chút mặt mũi.

Lô Văn Hiến ngồi bên cạnh đã nghĩ ra chút cách thức, hân nhìn đại tỷ cúi không nói lại nhìn đến bộ mặt không kiên nhẫn của đại tỷ phu, cười nói: “Tỷ phu, cứ mời nàng ở lại ăn đi, sau khi com nước xong vừa đúng lúc ta muốn đi vô quán một chuyến, nhân tiện sẽ tiễn A Hương một đoạn.”

Lô Văn Hiến với Vương thị dù sao cũng là thân thích, nàng không nổi giận được, nhưng cái kết cục này cũng không phải điều nàng muốn, cho nên cả bữa cơm tối này nàng đều buồn buồn không vui, chỉ Lô Văn Hiến là không có chuyện gì, chơi đùa với Tô Phán và Lý Vọng bên cạnh.

Quả nhiên cơm nước xong Lô Văn Hiến lập tức kéo A Hương nói, đi thôi. A Hương đắn đo không muốn rời đi, nhìn Tô Việt cũng không nhìn mình một cái đứng lên bước đi không quay đầu lại.

Đoạn đường đưa A Hương trở về, Lô Văn Hiến lại nhai nói rất nhiều với nàng, tỷ phụ yêu thương đại tỷ nhà mình thế nào, ban đầu lúc cầu hôn đem hết bản lĩnh của bản thân ra sao. Nghe đến đây sắc mặt A Hương lúc đỏ lúc trắng cắn chặt môi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Tô Việt thấy tiểu cữu tử (em trai vợ) đưa A Hương đi, mặt mày cũng mất hứng nói không thoải mái trở về trong phòng.

hắn nghĩ cho Lô Uyển Chi một ánh mắt an ủi, không muốn để cho nàng lo lắng, kết quả nhìn sang Lô Uyển Chi không có việc gì đang dạy Lý Vọng bị bỏ tập nói. Cười khò, Tô Việt gọi phụ thân qua một bên.

Tô Căn đối với chuyện nhi tử cưới tiểu thiếp cũng là mở một mắt nhắm một mắt (không để ý), thực hiện chính sách ba không làm không hỏi không nói, mặc dù trong lòng hắn biết rõ con dâu nhỏ là người tốt, nhưng mà không chịu được việc cả ngày Vương thị ghé vào lỗ tai hắn nói thầm chuyện tôn tử.

Hắn định là không trông nom cái gì, hôm nay thấy nhi tử mặt không vui gọi mình đi, biết là không tránh thoát, hơn nữa nhìn thái độ của hắn tối hôm nay, sau khi trở về phải cùng lão bà tử nói về chuyện cưới tiểu thiếp này một chút, không đùa được rồi, để nàng ít quan tâm một chút.

Quả nhiên sau khi đứng lại Tô Việt dùng dùng nói một đồng, cái gì mà ta không ở đây năm năm nay Lô Uyển Chi đối đãi với các người như thế nào, đãi đại trong thôn bị tẩu tử gây sức ép trong nhà không có tiền không phải đều là Lô Uyển Chi xuất bạc, những năm nay Tô Đại Hà đi học không phải cũng đều dựa vào Uyển Chi, không nói những cái khác, chỉ những chuyện nàng làm vì chúng ta cũng không thể nạp thiếp, hơn nữa ta cũng chỉ vừa ý với một mình nàng, tìm thêm một nơi ở nhà hắn còn sợ Lô Uyển Chi bị khi dễ.

Tô lão đầu thâm nghĩ, vợ của người như vậy, không khi dễ người khác đã là may rồi. Bất quá nhìn hắn khẩn thiết nói, hơn nữa bộ mặt nghiêm túc, Tô Căn gật đầu đáp ứng chỗ Vương thị để mình giải quyết, nhưng có một điều kiện, chính là trong vòng ba năm nhất định phải sinh tôn tử cho mình.

Tô Việt buồn bực suy xét trong đầu, dùng nói ba năm, với sức khỏe của mình và Lô Uyển Chi, ba năm hai đứa cũng có thể, liền gật đầu, phụ tử hai người đạt được thỏa thuận. Nói một câu khái quát là phải trông coi tốt vợ của mình.

Dẫn đi dẫn lại phải chú ý chuyện sau này, Tô Việt mới vào phòng, phát hiện đã ôm Lý Vọng buồn ngủ dỗ dành, ánh đèn hoàng hôn làm sắc mặt của nàng trở nên đặc biệt ôn hòa, vẻ mặt mặt mày chói sáng, làm Tô Việt đứng ngoài cửa cũng cảm động.

Mà khuê nữ Tô Phán của mình, còn nằm ở trên bàn tập viết, tiểu cô nương cũng mệt mỏi, mí mắt không ngừng nhắm lại, hắn đau lòng đi lên lấy bút lông trong tay nàng: "Phán nhi, mệt rồi thì đi ngủ đi."

Nói xong ôm lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại của nàng chuẩn bị đi đến phòng cách vách, ai biết Lô Uyển Chi ở bên cạnh nói: "Hôm nay đi ngủ trước đi, nhưng mà những chữ chưa viết hôm nay mai phải bổ sung."

Tô Phán ủy khuất cong miệng, ngẩng đầu nhìn cha đối với mình những ngày qua nói gì nghe vậy, phát hiện hắn chẳng những không nói giúp mình, còn phụ họa: "Đúng, ngày mai phụ thân nhìn người tập viết."

Mặt mặt thân đại nhân nơi đó uy nghiêm, đáng về phụ thân nơi này cũng không dễ nói chuyện, Tô Phán chỉ đành bất đắc dĩ nói: "Biết."

Nàng nghĩ sau khi phụ thân trở lại sẽ là chỗ dựa cho mình, bây giờ phát hiện ra phụ thân là đứng về phía nương, nếu sau này có chuyện gì chỉ có thể dựa vào chính mình, trong lòng nàng cũng biết rõ, trong nhà này ai mới là lão đại.

Ôm Tô Phán đến trên giường, Tô Việt cũng không vội vàng rời đi, những ngày qua chỉ cần buổi tối rảnh rỗi hắn sẽ tự mình dỗ Tô Phán ngủ, có lẽ là mệt đến bù trước đây nương đối xử không tốt với nàng.

Cho đến khi nghe được tiếng ngáy ư ửng vàng nho nhỏ của khuê nữ Tô Việt mới trở về phòng mình, phát hiện Lô Uyển Chi đã lên giường, đoán chừng Lý Vọng đã được nàng đưa qua chỗ Ha Hoa, mình cũng quay đầu rửa mặt sau đó vội vàng lên giường: "Uyển Chi, nàng không có ý gì với chuyện nương ta thu xếp cho ta nạp thiếp hay sao." Sau khi nằm xuống Tô Việt ân hận nửa ngày, rốt cuộc cũng không nhịn được hỏi ra miệng, hắn cảm thấy Lô Uyển Chi không quan tâm đến mình, trong lòng có chút không thoải mái.

Lúc này Lô Uyển Chi lại cười: "Tô Việt, chàng là chủ nhà chúng ta, nếu chàng thật muốn nạp thiếp, cho dù ta ngàn lần vạn lần không đồng ý cũng không ngăn cản được. Ta cho rằng chuyện này là do nương suy nghĩ linh tinh, chàng không để ý ta gấp làm cái gì."

Nàng khí định thần nhân (nhân nhâ) nói, Tô Việt nghe thấy cũng cảm thấy vui vẻ, thì ra là có lòng tin với ta.

Hắn đùa hỏi: “Vậy nếu như sau này một ngày nào đó đầu ta động kinh, tự mình nghĩ muốn nạp thiếp thì sao?”

“Chàng là một người thông minh như vậy, tại sao có thể có lúc nghĩ không ra, lại nói hậu viện nhiều nữ nhân cũng không có ngày yên tĩnh, ta nhớ ban đầu chúng ta đã nói qua nếu như chàng có nữ nhân khác, nói cho ta biết một tiếng là được, chúng ta trực tiếp kí thư hoà ly.” Lô Uyển Chi cũng theo ngữ khí của hắn cười nói.

Nhưng từ trong đó Tô Việt còn nghe được quyết tâm của nàng trong lúc bất chợt sau câu nói đầu nên cũng không mở miệng. Chi đành phải tiến lên quần lấy thân thể mềm nhũn của nàng.

Những ngày qua bọn họ ở khách điểm, bên cạnh có Tô Phán ngủ cũng không nói, cách vách còn có nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, cho dù Tô Việt muốn hoạt động một chút cũng không dám hành động, nhưng mà hắn nghĩ nếu như mình đi trêu chọc thê tử, không chừng cũng bị nàng tát vào bàn tay một cái.

Ngày này sau khi trở về đơn giản giống như ở trên chiến trường, đầu tiên là đi cửa hàng một chuyến, sau đó tìm người thương lượng chuyện buôn bán, Tô Việt chợt nhớ tới hình như chưa có đề cập qua với Lô Uyển Chi, nhưng mà hôm nay ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hắn cũng không có tâm tình nói những chuyện kia.

Lúc trước hắn ở quân doanh, khi đêm tối cô đơn tịch mịch khó nhịn hắn thường sẽ nghĩ sau khi trở về sẽ giày vò Lô Uyển Chi ở trên giường như thế nào, kết quả trở về gần một tháng dường như còn không có hành động gì.

Vì vậy tối hôm nay, Tô Việt quyết định đại triển quyền cước, hắn quyết tâm, nhất định phải phục vụ vợ trong sự thoải mái của riêng mình.

Có một điều Lô Uyển Chi không thay đổi, chỉ cần Tô Việt hôn hơi lâu một chút, đầu nàng liền mơ mơ màng màng không phân rõ đông tây nam bắc.

Tô Việt bắt được nhược điểm của nàng, đầu tiên là hắn khuấy động miệng nhỏ của nàng đến long trời lở đất, hạ tay một cái hắn đã cỡi xuống y phục của hai người.

Đợi đến lúc Lô Uyển Chi kịp phản ứng kêu một tiếng, mới phát hiện có một đầu lưỡi ướt nhẹp mềm nhũn đang khê liếm địa phương mắc cỡ ở giữa hai chân mình, bị dọa sợ nàng vội vàng đưa tay đẩy đầu Tô Việt ra.

“A Việt, đừng, nơi đó bẩn.” Mặt Lô Uyển Chi đỏ bừng không ngừng thờ gập, âm thanh cũng run rẩy không có chút khuyến khích, không có chút lực nhìn màn che giường lay động chấp chôn, nghe càng giống như đang làm nũng.

Thay vì nói là đi cả hành động kế tiếp của Tô Việt, chẳng thà nói khích lệ hắn tiếp tục.

Tô Việt giống như nghe được tiếng kích trống tiến công ở trên chiến trường, đầu lưỡi càng thêm linh hoạt, Lô Uyển Chi không chịu nổi toàn thân run rẩy, lại sợ âm thanh trong miệng phát ra, nàng đành phải đưa tay lấy cái gối đầu bên cạnh ngăn chặn miệng mình.

Cho dù như vậy, vẫn có tiếng thờ gập đứt quãng từ dưới gối truyền đến, không thể nghi ngờ đây đối với Tô Việt là một sự kích lệ. Lúc Lô Uyển Chi cảm thấy mình đến Tây thiên chạy một vòng, sau đó lại trống không, đột nhiên bị Tô Việt lấp đầy, hắn luôn hiểu tâm tư của mình.

Tô Việt ở xoa thân dưới ướt dầm dề của nàng, ý thức của Lô Uyển Chi đã bắt đầu tan rã, chỉ là còn nghĩ sau này mình ngàn vạn lần không thể như vậy, mình phóng đảng như vậy làm cho mình sợ.

Đều nói hai vợ chồng đầu giường đánh nhau cuối giường hoà, lần này Lô Uyển Chi đã hiểu sâu sắc đạo lý đó, từ xưa đến nay không đổi. Buổi sáng nhìn Tô Việt cũng thấy thuận mắt.

Hiển nhiên, Tô Căn không có giải quyết được vợ mình, sáng ngày thứ hai lúc cả nhà ở chung một chỗ ăn điểm tâm, Vương thị lại bắt đầu lảm bảm.

Tô Việt liếc phụ thân bên cạnh có chút bất an không yên, nghĩ trước kia ngài không phải như vậy, nhưng mà nghĩ sâu một chút hắn sẽ hiểu, không phải là Tô Căn không cố gắng, hắn không muốn đi khuyên, hoặc là hắn muốn mình nạp thiếp. Xem ra tối hôm qua không phải phụ thân đi thuyết phục mẫu thân, mà là phụ thân bị thuyết phục.

Lô Uyển Chi vẫn coi như chuyện không liên quan đến mình yên tĩnh ngồi ăn cơm, nhưng mà nhìn đệ đệ Lô Văn Hiến sắc mặt không vui bên cạnh, vội vàng đặt chén đĩa xuống: “Văn Hiến, theo ta đi nhìn phòng ốc một chút, ngày hôm qua thấy được một chỗ, hôm nay qua xem nếu thấy được chúng ta liền quyết định đi, nếu ngân luowgj trong túi người không đủ ta sẽ về nhà lấy.”

Nói xong nàng còn không khách khí hướng công công bà bà nói mình sắp ra ngoài, cũng không nhìn Tô Việt một cái, Tô Việt biết đây là đang tức giận.

Đợi nàng ra khỏi cửa viện, hắn liền hướng cha nương lo lắng nói: “hôm nay các người còn không hiểu cái gì, trạch viện cửa hàng này đều là của Lô gia, nếu ta nạp thiếp cả nhà chúng ta sẽ bị đuổi ra khỏi cửa. Hơn nữa Uyển Chi cũng không phải là không đồng ý, chúng ta không nỗ lực sao, hai người yên tâm đi, trong vòng ba năm nếu thật không sinh hạ được nhi tử, đến lúc đó lại nói đến chuyện nạp thiếp!”

Vương thị vừa nghe đến Lô Uyển Chi nói muốn về nhà lấy bạc mua trạch viện mặt liền xị xuống, bạc trong nhà phải để lại cho tôn tử tương lai.

Hôm nay lại nghe nhi tử mình nói như vậy, trong lòng nàng không thoải mái: “A Việt, không phải người nói đây là mấy bằng hữu đồng môn với người

chung tiền để cho người trông coi sao?”

Tô Việt thấy không giấu được nữa, đành phải chọn lọc nguyên nhân hậu quả nói rõ ràng cho bọn họ nghe, để cho bọn họ sao này ít có suy nghĩ động vào tài sản của Lô Uyển Chi.

Nghe nhi tử nói xong nhất thời hai lão nhân gia ủ rũ một cái, một lúc sau bọn họ mới phản ứng được, bắt đầu nói: “Chuyện của các người sau này ta cũng mặc kệ.”

Nhìn cha nương như vậy trong lòng Tô Việt có chút băn khoăn, không nhịn được khuyên nhủ: “Các người nghỉ lại một chút sau khi Uyển Chi gả vào nhà chúng ta, đặc biệt là những năm ta không có ở đây, nài đối với nhị lão các người như thế nào, so với đại tẩu đối với các người như thế nào.”

Người chỉ có lúc mang ra so sánh mới cảm thấy trong lòng thư thái một chút, đặc biệt là khi phát hiện ra kết quả so sánh đối với mình có lợi, cuối cùng hai lão nhân gia cũng cúi đầu đi ra ngoài tản bộ.

Bởi vì có bạc, cộng thêm người nhà kia nóng lòng muốn bán, cho nên ngược lại mua được toà trạch viện rất nhanh, cách chỗ ở của Lô Uyển Chi hiện tại cũng chỉ có thời gian một chung trà, qua lại dễ dàng, cách hai nơi ở giữa có một cái cửa hình vòng cung, Lô Uyển Chi liền nghĩ tương lai nếu nàng dâu đệ đệ cưới không vừa mắt muội muội Hà Hoa, trực tiếp đóng cái cửa này là được.

Tô Việt bị chuyện huyền ảo trong nhà làm cho nhức đầu, ăn xong điểm tâm liền trực tiếp đi tìm cái bà mai đó, nhét một thỏi bạc, để cho nàng đem chuyện của A Hương giải quyết xong trong mấy ngày này, nhìn người bình thường không có khó khăn gì là được, dù sao đều là ở trong trần trên, mình cùng mấy bằng hữu cũng tiện chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

A Hương cũng là cô nương có chút học thức, trên người có tính cách ngang ngược bướng bỉnh, nàng đã hai mươi tuổi, lúc ba bằng hữu của đệ đệ ở chung một chỗ, Tô Việt đứng ở đó hơn người ra sao, vốn là sau khi phụ thân qua đời nàng ở nhà chờ đệ đệ trở về chuẩn bị phải đi lên núi làm ni cô, nhưng sau khi nhìn thấy Tô Việt nàng liền động tâm, suy nghĩ dù sao mình cũng là hoàng hoa đại khuê nữ, cũng có tài sản, nếu như gả vào Tô gia, cũng có thể là một bình thê.

Lúc trước Vương thị chỉ nói cố ý làm cho Tô Việt mang nàng vào cửa, cho tới bây giờ chưa bao giờ nói qua để nàng mang thân phận thiếp vào cửa, kết quả chiều ngày hôm qua lúc Tô Việt ở trước mặt nói tuyệt đối không nạp thiếp đáy lòng của nàng đã nguội một nửa, vốn là nhìn mặt hán gò má tuấn đạt nàng nhìn, suy nghĩ làm thiếp thì làm thiếp, chỉ cần có thể sớm chiều chung sống với hắn.

Ai biết lúc ăn cơm căn bản một ánh mắt hán cũng không cho mình, nàng về đến nhà vừa tức vừa buồn bực, nhồi một mình ở đầu giường khóc đến nửa đêm, ngày thứ hai chia hai mắt sưng đỏ ra tiếp đãi bà mai đến đập cửa nhà mình, thăm hỏi Tô Việt người không coi ta không có người thì không sống được à, dưới con tức giận liền đồng ý.

Sau khi chấm dứt chuyện ồn ào của A Hương, Tô Căn và Vương thị liền len lén nói với Tô Việt, nói muốn trở về trong thôn sống qua ngày, ban đầu tới trấn trên là lúc hán không còn ở nhà, sợ một cô gái yếu đuối như Lô Uyển Chi bị người ta khi dễ, hôm nay người khác trở lại, hai lão nhân gia ở chỗ này cũng không có tác dụng gì rồi, mặc dù người trong thôn tới trấn trên là chuyện bình thường, nhưng cuối cùng không dễ dàng ở bên cạnh.

Tô Việt nói chuyện này với Lô Uyển Chi, trong lòng Lô Uyển Chi vui đến ngất trời, đang ước gì công công bà bà có thể rời đi, hôm nay có chuyện của A Hương này, không chừng ngày mai còn có A Lan A Hoa lên lút đưa cho Tô Việt, cho dù Tô Việt căn vặn rằng không đồng ý, trong lòng nàng vẫn thấy luống cuống, cho nên nghe bọn họ nói phải về thôn, cũng hồi hộp.

Chỉ là trên mặt còn hơi cau mày: “Hai người bọn họ cũng già rồi, ở cùng chúng ta tiện chăm sóc hơn, trở lại trong thôn cũng không có đất, cũng không thể cả ngày tìm các bạn hàng xóm nói chuyện phiếm được?”

Gật đầu, Tô Việt thương lượng với nàng nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, xem trong thôn nhà ai muốn bán, chúng ta xuất bạc ra mua hai mẫu, không nhiều nhưng hai lão nhân gia cũng có việc để làm, sẽ không làm bọn họ một mối. Nàng thấy thế nào?”

Lô Uyển Chi gật đầu một cái: “Chuyện này chàng quyết là được, nhưng mà cho dù sau khi bọn họ về trong thôn chúng ta cũng phải thường xuyên mang theo hài tử về đó.”

Thấy nàng đã gật đầu, tất nhiên là Tô Việt cũng đồng ý, lập tức bắt tay vào làm việc, vừa đúng lúc trong thôn có gia đình, thê tử ngã bệnh cần dùng bạc, muốn bán đất.

Sau khi mua xong Lô Uyển Chi kêu Tô Việt đem kẻ đất đưa cho Tô Căn và Vương thị, nàng cũng không lo nghĩ.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi chỗ ở cho cha nương, Tô Việt đột nhiên nhớ tới mình ở bên ngoài chung vốn với người khác mở từ lâu còn chưa có nói với vợ, đầu nhanh chóng đỏ mặt, sau khi đem lau cẩn thận nói: “Uyển Chi, hôm nay cũng nên để cho Văn Hiến tiếp quản mọi chuyện trong cửa hàng đi.”

“Đúng rồi, mấy ngày ta ta bận mua tào trạch viện mới, sắp xếp mọi thứ bên đó, còn phải mua thêm hai người làm, thậm chí đã quên chưa nói cho chàng biết, lần trước cha ta nói cửa hàng đó là của chúng ta, Văn Hiến hẳn không cần, tiểu tử kia một lòng muốn làm giáo đầu võ quán, trải qua chuyện của Hà Hoa, cha ta cũng đã đồng ý, nghĩ đến ba tỷ đệ chúng ta cùng ở trên trần, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau. Bây giờ mỗi ngày hẳn đều đi võ quán không chừng chuyện cũng sắp thành, nhắc tới chàng xem chừng nào rảnh qua võ quán ở sau phố xem một chút, hỏi thăm xem mỗi ngày Văn Hiến ở đó làm những gì, mấy lần trước tiểu tử này trở về còn len lén đưa cho ta hai lạng bạc.”

Lô Uyển Chi nhắc tới đệ đệ này liền nói liến thoắng không ngừng, một nữ nhân như nàng không tiện đi đến đó, mấy ngày nay bận rộn cũng quên mất chuyện này.

Gật đầu một cái, Tô Việt đồng ý: “Ngày mai ta sẽ qua đó xem thử, đúng rồi, không liên quan đến chuyện Văn Hiến có tới hay không, chúng ta cũng phải tìm thêm một quản gia để quản lý mọi việc trong cửa hàng.”

Lô Uyển Chi lấy thêm một đĩa trứng gà đột nhiên cảm thấy trong dạ dày có cái gì đó đảo lộn, nàng đi ra ngoài phun ra một ít nước chua, trong lòng tính toán ngày, đại khái đã đoán được, trong mắt lộ ra vui vẻ trở lại vị trí: “Chàng ở nhà, không cần tìm quản gia.”

Đắm chìm trong câu chuyện Tô Việt chưa phát hiện thấy sự khác thường của thê tử, lưỡng lự một lát cuối cùng cũng mở miệng: “Mấy ngày nay quá bận rộn, ta vẫn chưa nói cho nàng biết, ta cùng Kính Chi và Lưu Tử chung vốn mở một từ lâu ở phố đông, mấy ngày nữa sẽ khai trương.”

Nói xong hất ngược mắt nhìn Lô Uyển Chi, trong mắt hẳn có chút khản trương, trong lòng cũng có cảm giác mình có chút không đúng, chuyện xảy ra mới nói cho nàng biết.

Nhưng ai biết căn bản Lô Uyển Chi cũng không để ý chuyện này, để tay xuống: “Nếu không chàng giúp ta tìm quản gia đi, ta không sao, có thời gian cũng sẽ đi qua nhìn một chút, chàng còn bận việc của chàng.”

Ở trong lòng Lô Uyển Chi, nam nhân là phải có việc của mình, trước kia Tô Việt ở trước mặt mình quá cẩn thận, phần lớn nguyên nhân là do nhà mẹ mình có tiền, nên hôm nay nghe hẳn nói có chủ ý, đáng ta trong lòng phải hết sức cao hứng, lại nghĩ đến chuyện vừa rồi, nàng càng thêm vui vẻ, lòng mảy may cũng như đang múa.

Tô Việt nhìn nàng không giống như chỉ vì chuyện mình vừa nói mà cao hứng, không nhịn được hỏi nàng làm sao vậy, bây giờ trên bàn cơm chỉ còn ba người nhà bọn họ, những người khác ăn xong nên làm gì nên đi nơi nào đã đi rồi. Mà Tô Phán đang ngồi đằng hoàng ở bên cạnh ăn cơm.

Lô Uyển Chi cười nhìn hẳn một cái, Tô Việt liền buồn bực hỏi nàng làm sao vậy.

Nàng không nhịn được tiến đến tai Tô Việt nắm bắt một câu, chỉ thấy sắc mặt của hẳn biến đổi, chiếc đĩa rơi xuống vang lên một tiếng, sau đó liền thấy hẳn ngồi thừ ra ở chỗ đó.

Sau khi nói tin tức này cho hẳn biết Lô Uyển Chi an tâm ngồi ăn cơm, sau đó còn phải đi mời đại phu đến bắt mạch một chút mới có thể xác nhận. Mặc kệ Tô Việt ngây ngô tới khi nào.

Cũng may Tô Việt rất nhanh đã kịp phản ứng, lập tức nhảy lên cao, sau đó chạy như bay ra ngoài.

Lô Uyển Chi nhíu mày, trong lòng cũng đoán được là hẳn đi mời đại phu, vốn là nàng hy vọng sau khi khuê nữ đi ra ngoài chơi hẳn sẽ nói chuyện nồng tình mật ý với mình chốc lát, xem ra phải chờ đến đêm rồi.

Chẳng qua rất nhanh hẳn đã quay trở lại, cao giọng kêu Tiểu Thuý, hôm nay trong nhà mới có thêm một nha hoàn, Tiểu Thuý cũng đỡ vất vả hơn.

Tiểu Thuý ở trong phòng nghe được âm thanh hoà thiêu của lão gia nhà mình, vội vàng chạy tới, hỏi làm sao vậy.

“Người chờ sau khi phu nhân nhà người sau khi ăn cơm xong, liền đỡ nàng nằm lên giường!” Sau khi dặn dò xong Tô Việt lại chạy đi ra ngoài.

Để lại Tiểu Thuý một bộ mặt hoài nghi hỏi Lô Uyển Chi: “Lão gia bị làm sao vậy?”

“Đừng để ý đến hẳn, đặc ý.” Lô Uyển Chi tiếp tục ăn cơm, trong lòng nghĩ hẳn này cần ăn nhiều một chút.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau liền thấy Tô Việt kéo theo một lão đại phu đến, người nọ vừa đi vừa không ngừng lau mồ hôi: “Người trẻ tuổi, ta đã qua thất tuần chỉ năm (ý là 70 tuổi) chuyện gì cũng không thể gấp, người vợ như vậy để làm gì? Người muốn mạng già của ta.”

Tô Việt cũng không để ý nhiều như vậy, đến cửa nhà nhìn hẳn không đi được, lập tức công hẳn lên đi từ từ vào nhà.

Lão đại phu gật gù đắc ý bắt mạch nửa ngày, cho dù Tô Việt ở một bên đầu đầy mồ hôi như thế nào cũng không nói một lời, chính là hẳn muốn cho tiểu tử này biết, hẳn đối với mình như thế nào.

Cuối cùng, nhìn hẳn nếu như mình còn tiếp tục không nói không chừng hẳn có thể đánh mình, đại phu mới chậm rãi nói: “Hi mạch.” Nói xong cũng không cần tiền xem bệnh, đứng lên chuẩn bị đi.

Kết quả bị Tô Việt kéo lại: “Đại phu, người xem dùng thuốc an thai thế nào?”

Liếc Tô Việt một cái, đại phu khinh thường nói: “Mạch tượng phu nhân nhà người rất có lực, thuốc có ba phần độc. Minh chăm sóc tốt là được, cũng không phải lần đầu tiên làm cha.”

Tô Việt bị hấn nói có chút ngượng ngùng, đưa cho đại phu một lượng bạc, còn ân cần đưa ra tới cửa, không ngừng xin lỗi vì vừa rồi mình lỗ mắng.

Sau khi đưa ra tới cửa hấn lập tức xoay người đi vào phòng nhìn Tiểu Thủy đang ở bên cạnh nói đùa với Lô Uyển Chi, thấy hấn đi vào, biết người lần nữa làm cha có rất nhiều điều muốn nói, nàng liền cười đi ra ngoài.

Không biết tại sao, Tô Việt cảm thấy Tiểu Thủy cười có chút giấu cợt mình, nghĩ đến mới vừa rồi mình quá ẩu.

Thấy Tiểu Thủy đi, Tô Việt bước một bước xa tiến lên cầm tay: “Uyển Chi, bây giờ nàng cảm thấy như thế nào? Có muốn ăn gì hay không? Ta đi ra ngoài mua. Nàng có muốn uống nước hay không?”

Lần đầu tiên Lô Uyển Chi thấy hấn có chút dài dòng, làm trong lòng người ta cảm thấy ảm áp, nhưng mà lần trước lúc mang thai Phán nhi hấn không có ở nhà, lần này đối với hấn mà nói cũng là lần đầu tiên khi làm cha, như vậy cũng có thể giải thích.

Nàng mất rất nhiều miệng lưỡi mới làm cho Tô Việt an tâm, bất quá trong lòng cũng biết sau này nhất định là hấn sẽ thường xuyên kinh ngạc như thế.

Ngày khai trương tiểu lâu của bọn Tô Việt, Lô Uyển Chi cũng đi, nàng nhìn nhóm bằng hữu giúp đỡ trước mắt, nghĩ thầm chung vốn mở tửu lâu cũng thật là thích hợp, ít nhất bọn hấn cũng không cần phải đi ra ngoài uống rượu.

Hôm đó, Lô Uyển Chi cũng thấy A Hương sau mấy tháng không gặp, nghe Tô Việt nói nàng gả cho nam nhân một hộ thái nông ở trong trấn, một người không vợ, trong nhà chỉ có một nữ nhi hai tuổi, trên mặt nàng vừa có thẹn thùng của nàng dâu vừa có kiêu ngạo khi nhìn thấy mình.

Nàng có thể như vậy ngược lại Lô Uyển Chi cảm thấy yên tâm, chứng minh nàng không hề nhớ thương nam nhân của mình nữa.

Sau đó tuy Tô Việt bận rộn với công việc ở cửa hàng lương thực và tửu lâu, nhưng vẫn bớt chút thời gian để trở về nhà một chuyến. đặc biệt là lúc bụng Lô Uyển Chi dần dần to lên, mỗi lần trở về đều hướng phía bụng của nàng lăm bằm, ngay cả Tô Phán nhìn cũng xấu hổ thay cha mình.

Công công bà bà biết được nàng mang thai lần nữa cũng mừng rỡ cười vui vẻ, tạm thời không đề cập tới chuyện nạp thiếp nữa.

Lô Hà Hoa mang theo Lý Vọng rời đi, Lô Văn Hiến cũng theo bọn họ đi đến trạch viện mới, hôm nay hấn đã trở thành giáo đầu của võ quán, bước đi đầy mạnh mẽ.

Chẳng qua là đối với muội muội Lô Hà Hoa, trong lòng Lô Uyển Chi vẫn suy nghĩ tốt nhất nên tìm một nam nhân đẳng hoàng để gả đi, nhưng mà ai biết được muội muội sống chết không đồng ý, nói cả đời này chỉ ở bên cạnh nhi tử.

Có thể đây là cuộc sống, không có thập toàn thập mỹ.

Một ngày, lúc Lô Uyển Chi ưỡn bụng bự của mình phơi nắng trong sân, nhìn ba đứa trẻ chơi đầu trước mặt, trong lòng cảm thấy cuộc đời này của mình cũng coi như là viên mãn, chỉ cần có phu như vậy, có con trai có con gái có mẹ, đệ muội. Như vậy là đủ rồi!

Tiểu phiến ngoại: Tình yêu đầu tiên.

Đã quên ngày tháng năm nào kia rồi, chỉ nhớ rõ là một ngày nóng bức giữa mùa hạ, Tô Việt mười một tuổi cùng với các bạn thân mến của mình đi đến dòng suối nhỏ đầu thôn bắc bơi lội, thật ra cũng không thể nói là bơi lội, bởi vì căn bản hấn cũng không biết bơi.

Trời sanh hấn có chút sợ nước, nhưng hôm đó thấy Lô Uyển Chi mặt trắng mộc mạc thuần khiết đang giúp Trương thị giặt y phục, thiêu niên u mê trong lòng cảm thấy chưa xót, vì vậy hấn không do dự lấy một tư thế đẹp nhảy vào trong nước, hấn quên mất mình không biết bơi.

Lúc ấy một người đang bơi ở đây thấy, liền nắm chặt tiểu thiếu niên, hấn đem Tô Việt cứu lên bờ sau khi hấn vỗ nửa ngày vào mặt Tô Việt cũng không thấy tỉnh, bỏ chạy trở về trong thôn gọi mọi người đến.

Trương thị vừa mới bê chậu y phục về nhà phơi, để lại một mình Lô Uyển Chi bên dòng suối, nàng nghe được động tĩnh bên này cũng đoán được, nhớ lại trước đây có xem qua phương pháp sơ cứu ở trong sách, là đám lưng vỗ ngực một chút.

Cuối cùng, Tô Việt tỉnh lại trong bộ ngực mềm mại, gương mặt cảm nhận được ngực Lô Uyển Chi khe phồng, đó là ấn tượng sâu sắc nhất lúc ban đầu của hấn với Lô Uyển Chi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Tiểu phiên ngoại: Sợ vợ

Tất cả mọi người đều biết, chương quỹ cửa hàng và Túy Tiên Lâu sợ vợ.

Chuyện này cũng không thể trách người khác, buổi tối một ngày nào đó Lô Uyển Chi ưỡn bụng bầu nhìn khuê nữ bảy tuổi và nhi tử hai tuổi nằm song song trên giường, trong lòng tính toán tại sao Tô Việt còn chưa có trở lại.

Mắt thấy cũng đã đến nửa đêm, nàng cũng không ngồi yên, đi kêu vợ chồng Tiểu Thuý đang ngủ ở cách vách, liền hướng Túy Tiên Lâu đi, lúc này nàng đang có bầu năm tháng, quả nhiên Tô Việt nói được làm được, muốn cho nàng ba năm ôm hai.

Đến Túy Tiên Lâu hỏi, mới biết hôm nay mấy nam nhân đi liễu hạng trong khai trai (ta chịu không biết đây là đâu), mới vừa nghe Lô Uyển Chi còn không tin, đợi sau khi người làm xoa bóp mắt chưa tỉnh ngủ xác nhận lần nữa đều đi đến liễu hạng. Nàng mới thở phò đi tới bên kia.

Dọc theo đường đi Tiểu Thuý đều khuyên nàng đi chậm một chút, nhất định là lão gia đi xã giao, không chừng hôm nay hầu hạ một đại nhân nào đó.

Lúc một nhóm ba người bọn họ tìm đến nhà thứ tư thấy đoàn người Tô Việt, người khác ôm các cô nương chàng chàng thiếp thiếp, chỉ có một người Tô Việt nằm trên bàn thờ to ngủ.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Lô Uyển Chi không biết là nên khóc hay nên cười, nàng kêu Tiểu Thuý tiến lên đánh thức Tô Việt, kết quả tên kia mê mê hoặc hoặc trừng mắt cầm lấy tay một cô nương bên cạnh kêu: “Nương tử!”

Vì vậy Lô Uyển Chi nổi giận, để cho trượng phu Tiểu Thuý đem hán tới cửa viện ném một cái, sau đó đóng cửa viện của mình đi ngủ.

Dù sao Tiểu Thuý cũng là người làm, lo lắng lão gia ngủ một đêm trên đất có thể bị bệnh hay không, len lén từ trong phòng mình ôm chăn trên giường mình đắp cho hắn.

Mà đặc điểm lớn nhất của Tô Việt là mỗi lần sau khi say rượu đều ngủ đến lúc mặt trời lên cao, sáng sớm ngày thứ hai mọi người đi ngang qua cửa nhà họ đều biết chuyện này.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm, không mấy ngày toàn bộ mọi người trong trấn đều biết chuyện Tô Việt bị phu nhân nhốt ngoài cửa không dám lên tiếng, bà bà Vương thị và mẫu thân Trương thị còn cố ý từ trong thôn đến một chuyến, lần này hai người cùng nhất trí mục tiêu, trách mắng Lô Uyển Chi nửa ngày.

Lúc này Tô Việt đã khiếm tốn giải thích rõ, nghĩ lại Lô Uyển Chi cảm thấy mình quả thật có chút quá đáng, chuyện này cứ như vậy cho qua. Nhưng mà tin tức Tô Việt sợ vợ đã truyền xa rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gian Phu Của Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.